LỜI MỀ

Tâm Nguyện Cuối Cùng

TIỂU THUYẾT
TRINH THÁM

Người dịch
VŨ THỊ HÀ

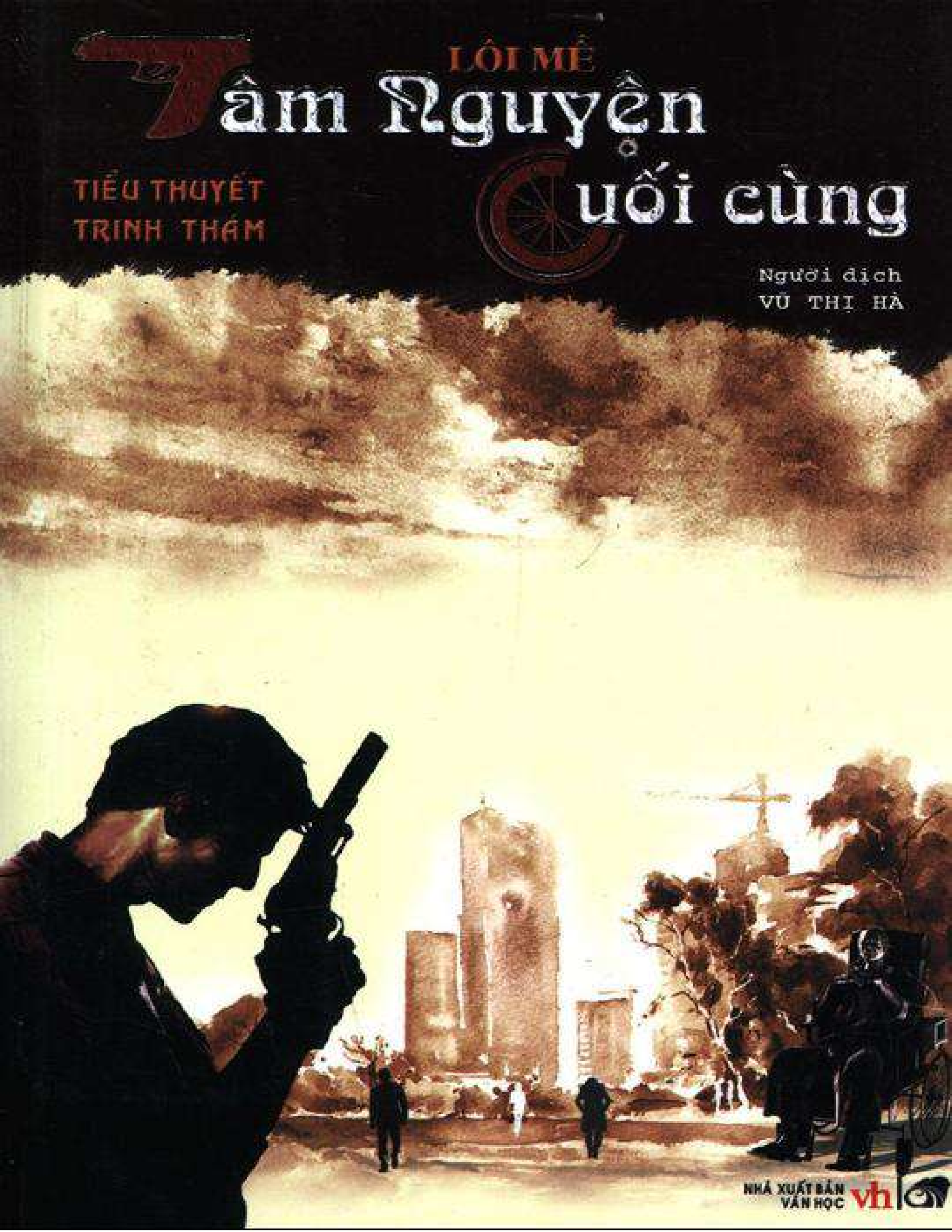

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC vh

TÂM NGUYỆN CUỐI CÙNG

Tác giả: **Lôi Mễ**

Thể loại: **Trinh thám, Văn học**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Ebook: **Cuibap**

Nguồn: **Waka 05/07/2017**

https://thuviensach.vn

Phần Mở Đầu

Tự Thú

Trắng.

Khi dán tấm màng nilon lên tường nhà vệ sinh, trong đầu gã chỉ còn đọng lại một suy nghĩ - Loại gạch men này, sao có thể trắng đến thế?

Dường như đây là lần đầu tiên gã để ý đến tường nhà vệ sinh. Đây là nơi ngày nào cũng đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh, gã cảm thấy xa lạ. Tất nhiên, gã không có lý do gì để không thấy xa lạ, vì khăn mặt, bàn chải đánh răng, dầu gội đầu, mỹ phẩm dưỡng da… tất cả đều được cho vào một chiếc hộp giấy. Trên mặt bồn rửa tay trơ trọi không còn món đồ nào, ngay đến cả tấm gương cũng bị che phủ bởi một lớp màng nilon.

Thi thoảng, gã lại ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, nhìn khuôn mặt đẫm mồ hôi trong tấm gương mờ, rồi nhanh chóng quay đầu đi.

Đó không phải là ta.

Căn phòng vệ sinh chỉ có vài mét vuông, nhưng muốn che kín hoàn toàn không gian chật hẹp này thật sự không hề dễ chút nào. May mà những phần việc khó đã xong. Gã cúi đầu, nhìn chiếc bồn tắm được bọc kín bởi hai lớp nilon - ống thoát nước đã bị rút ra, một chiếc ống thoát nước mới nguyên cắm vào lỗ thoát nước. Loại nilon tương tự dính xung quanh lỗ thoát nước, làm vật dẫn nước, cũng nhét sâu xuống ống thoát nước.

Không một sai sót. Gã lẩm bẩm một mình.

Ngẩng đầu lên, gã quan sát trần nhà vệ sinh. Dưới ánh đèn ốp trần, tấm ốp hợp kim nhôm nhựa trắng đến lóa mắt. Gã nheo mắt lại, người hơi loạng choạng.

Áp lực tâm lý quá lớn khiến cơ thể càng thêm rã rời. Sự thấu hiểu và chia sẻ cảm xúc, cảm giác bất lực khiến gã cảm thấy rõ ràng rằng quyết tâm của mình đã bị giảm đi một phần.

https://thuviensach.vn

Không! Không được! Gã lắc đầu thật mạnh, ép mình chú ý sang một vấn đề khác.

Cái thứ đó, liệu có phun cao như vậy không?

Do dự một lúc, gã miễn cưỡng vươn thẳng tấm lưng đã đau nhức ê ẩm, kiễng gót chân, đồng thời kéo một tấm màng nilon, đưa về phía trần nhà.

Mười mấy phút sau, gã bước ra khỏi bồn tắm, tay vịn vào mặt bồn rửa tay, đứng trước tấm gương khẽ thở dốc.

Toàn bộ nhà vệ sinh đã bị bao phủ bởi màng nilon, đến cả bồn cầu cũng không ngoại lệ. Bây giờ thì mặt tường sạch sẽ bóng loáng xưa kia đã không thể nào phản chiếu ánh sáng được nữa, lúc này, gã bị bao trùm bởi một luồng ánh sáng mơ hồ và lạnh toát, dường như đang lạc vào cõi mơ, rất không chân thực.

Rất tốt. Cảm giác hư ảo khiến gã có thêm dũng khí, vì việc mà gã phải làm tiếp theo bây giờ, trước đây có nghĩ gã cũng chưa từng nghĩ tới.

Chờ tới lúc hơi thở nhẹ nhàng trở lại, gã bắt đầu cởi bỏ toàn bộ quần áo đang mặc. Rất nhanh chóng, ngoài đôi găng tay nilon trên tay, gã đã không còn mảnh vải nào trên người.

Gã cuộn đám quần áo lại, ném vào chiếc hộp giấy đựng đầy đồ vệ sinh cá nhân đó, rồi đứng dậy đi về phía phòng khách.

Người phụ nữ bất động, trông như thể đã tắt thở.

Gã trở nên căng thẳng, cúi người xuống, lấy tay chạm nhẹ vào cổ cô ta. Nhưng ngón tay bị bao bọc bởi một lớp màng nilon không hề cảm giác thấy nhịp đập rõ rệt. Gã lại đưa cánh tay vào mũi người phụ nữ, cuối cùng cũng cảm thấy hơi thở ấm nóng.

Gã vừa thấy mãn nguyện vừa hoảng sợ, mãn nguyện vì gã muốn người phụ nữ này còn sống, vì gã buộc phải hoàn thành mọi chi tiết trong kế hoạch; hoảng sợ vì, gã sẽ không thể không hoàn thành một mắt xích khó đối mặt nhất.

Gã cúi xuống, bế người phụ nữ lên. Người phụ nữ đã bất tỉnh này nặng hơn rất nhiều so với tưởng tượng, gã bỗng dưng nghĩ đến từ “chết chóc”.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc, tâm trạng gã bỗng rơi xuống vực thẳm.

Chỉ đến giây phút này, gã mới thực sự ý thức được mình đang làm gì.

Cùng một sự việc. Cùng một đêm tối. Gã đang dò đoán cảm nhận và tâm trạng của một năm trước.

Thử xem. Nếu trong vòng tay không phải là một cơ thể người còn đang run rẩy, không có nhiệt độ, huyết quản, xương cốt hoặc là da thịt, không phải là con gái, vợ hay mẹ của bất cứ người nào, mà là một món đồ chơi có thể chơi nghịch thoải mái.

Một món đồ chơi có thể tháo rời.

Nghĩ đến những điều này, những đường nét ở khóe miệng gã bỗng trở nên lạnh lùng cứng rắn. Khoảnh khắc này, là như vậy, không sai.

Sau khi đặt cô ta vào trong bồn tắm, gã đã mệt rã rời. Người phụ nữ trong trạng thái hôn mê đã bắt đầu hồi phục ý thức sau khi bị dịch chuyển và va đập nhẹ. Theo bản năng, cô ta vô thức kẹp chặt hai chân, hai mắt cũng bắt đầu hé mở.

Gã không dám nhìn thẳng vào mắt cô ta, quay người cầm cái thụt bồn cầu trong góc nhà vệ sinh lên, sau đó xé lấy một chiếc bao cao su, lồng vào cán cầm.

Đây là phần việc buộc phải hoàn thành, cũng là phần việc gã mãi không sao làm được. Tối nay, gã đã thử rất nhiều lần, đều không thành công, chỉ còn cách sử dụng biện pháp này.

Người phụ nữ đã bắt đầu tỉnh lại, đang kinh hoàng quan sát mọi thứ xung quanh mình, đồng thời ra sức giãy đạp, thử đứng dậy. Nhưng đành bất lực vì chân đã bị trói, lấy hết sức lực cũng chỉ có thể thu mình vào một góc trong bồn tắm.

Nhất là khi nhìn thấy gã cầm cái thụt bồn cầu đưa về phía mình, cô ta vừa hoảng sợ vừa nghi hoặc, ra sức lắc đầu, nước mắt đã dâng đầy đôi mắt, từ cái mồm bị dán chặt băng dính phát ra những âm thanh “ư ử” không rõ.

Gã cầm cái thụt bồn cầu, quỳ trước người cô ta, tay chân bỗng lúng túng không biết phải làm gì, điều nghĩ đến đầu tiên trong lòng lại là an ủi người

https://thuviensach.vn

phụ nữ đã hoảng sợ đến tột độ này.

“Xin lỗi…” Gã hơi cúi đầu xuống, như thể đang an ủi chính mình, “Sẽ không để cho cô quá khó chịu đâu…”

Người phụ nữ đã hoàn toàn không thể hiểu được những lời này, ra sức trốn ra phía sau, những tiếng “ư ử” trong miệng đã biến thành những âm thanh la hét trầm đục gấp gáp, đồng thời lấy hết sức đá về phía trước, hòng ngăn không cho gã lại gần.

Bàn chân của cô ta thon dài, trắng muốt, có thể thấy được tĩnh mạch màu xanh nhạt trên mu bàn chân, móng chân được sơn màu tím.

Gã nhắm mắt lại, cố gắng để nhịp tim đang đập thình thịch bình tĩnh trở lại, nhưng huyệt thái dương bỗng dưng giật mạnh, như thể có gì đó ở bên trong sắp đâm thủng da đầu bật ra.

Vô số những hình ảnh đan xen lẫn nhau, các loại mùi khiến người ta run rẩy và nghẹt thở. Đầu gã như thể một chiếc máy vi tính đang chạy quá tải, cuối cùng chỉ phát ra một mệnh lệnh đối với gã.

Xin lỗi.

Gã mở mắt ra, đưa tay nắm lấy đầu gối người phụ nữ, banh mạnh ra.

Xin lỗi.

Đêm khuya, nhiệt độ giảm sâu.

Ở cái thành phố phương bắc này, cuối thu có nghĩa là lá khô rơi rụng đầy đường, không khí se lạnh, lẫn mùi phân hủy và mùi thơm thoang thoảng của thức ăn trữ cho mùa đông, đồng thời cũng có nghĩa là trên đường vắng tanh, nhất là khoảng thời gian này.

Gã ngồi trên ghế lái, toàn thân cứng đờ, mắt nhìn thẳng về phía trước, những đốt ngón tay cầm vô lăng hiện ra rõ nét. Chiếc đài trên ô tô đang phát chương trình Ca khúc vàng mỗi ngày. Bài hát “Lại cứ thích em” của Trần Bách Cường.

Gã cần cái không gian chật chội của buồng lái xe này được lấp đầy bởi những tiếng nhạc, gì cũng được, chỉ cần tạm thời có thể làm đầy hai tai gã,

https://thuviensach.vn

nếu không sẽ nghe thấy âm thanh phát ra từ những chiếc túi nilon màu đen trong thùng sau xe.

Những âm thanh xé da xé thịt. Những âm thanh bật ra trào máu tươi. Những âm thanh nghiến gãy xương…

Và tiếng rên rỉ không dứt cuối cùng phát ra từ cổ họng người phụ nữ.

Đám cỏ gần công viên Thành Kiến. Con kênh đào Nam Vận. Hồ nhân tạo ở công viên Bắc Hồ. Khu vực cây xanh ở trung tâm phố Đông Giang. Thùng rác ở nơi giao giữa phố Nam Kinh Bắc và cầu Tứ Thông.

Xử lý xong toàn bộ những chiếc túi nilon màu đen đó, đã là 4 giờ sáng. Nhiệt độ giảm thấp hơn. Thành phố này không hề có một chút dấu hiệu nào của sự thức tỉnh.

Gã dừng xe ở một nơi tối tăm vắng vẻ, cầm chiếc đèn pin lên kiểm tra thùng sau xe một lần nữa. Rất tốt, không có bất cứ dấu tích nào kiểu như vết máu bị lưu lại, xem ra việc gói chặt những chiếc túi nilon màu đen đó vẫn có tác dụng. Nhưng cái mùi đó vẫn không sao hết được, cho dù là đang ở nhiệt độ âm vẫn rõ mồn một. Gã thò đầu vào trong thùng sau xe, ngửi thật kĩ. Bỗng nhiên, gã nôn khan mấy tiếng, rồi bịt miệng, lảo đảo chạy ra vệ đường, bám vào cột điện nôn thốc nôn tháo.

Cả ngày nay gã gần như không ăn gì, những thứ nôn ra chỉ là cặn bã thức ăn còn sót lại từ đêm hôm trước và dịch dạ dày. Thế nhưng, cho đến khi dạ dày đã trống rỗng, gã vẫn không kìm lại được cảm giác liên tục trào lên ở cổ họng. Cuối cùng, gã khom người dưới cây cột điện, nước dãi chảy dài quanh miệng, thở phì phò như một con chó.

Một lúc lâu sau, gã miễn cưỡng đứng dậy, lấy tay áo quệt miệng, loạng choạng đi đến cạnh chiếc xe, đóng thùng sau lại, rồi vòng ra buồng lái, lên xe nổ máy.

Bây giờ là khoảnh khắc tối tăm nhất trước lúc bình minh, gã phóng xe như điên về phía đông. Chân trời không hề có dấu hiệu trắng sáng, nhìn từ xa, chỉ là một khoảng đen sâu thẳm phía sau những tòa nhà đen kịt, như thể một bức màn che phủ kín trời đất, ẩn giấu trong đó là vở kịch chưa rõ hồi kết.

https://thuviensach.vn

Từ xa, gã nhìn thấy một ngọn đèn đỏ, tỏa sáng cô độc giữa bao la bóng tối. Gã bỗng nảy ra một ý nghĩ, giảm tốc độ xe.

Đó là hai cánh cửa gỗ màu nâu sẫm, dưới ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn màu đỏ, dòng chữ "Đồn công an phố Hoài Hà" hiện ra rất rõ. Cạnh cửa là một ô cửa sổ vẫn sáng đèn, trên mặt kính cửa sổ đầy hơi nước, một bóng người thấp thoáng trước bàn.

Gã nhả chân ga, chiếc xe gần như chầm chậm trượt qua cửa đồn công an.

Người cảnh sát trực ban ở đồn công an Hoài Hà đang trực điện thoại, bò ra bàn ngủ gật. Anh ta không biết, sáng sớm ngày mai sẽ phát hiện ra một vụ án mạng kinh động toàn thành phố. Anh ta càng không biết, lúc này đang có một chiếc xe ô tô màu đen đi ngang qua cửa, người lái xe đang lặng lẽ chăm chú nhìn dáng anh ta, miệng nói không thành tiếng: Hãy bắt tôi.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 1

Lần Gặp Gỡ Đầu Tiên

Chiếc xe khẽ rung lên rồi dừng hẳn lại.

Ngụy Quýnh mở mắt, bỏ tai nghe ra, với tay cầm chiếc ba lô của mình lên. Những người khác cũng lục tục hành động, sắp xếp quần áo, vươn vai. Bỗng chốc, trước mắt Ngụy Quýnh toàn là những cơ thể người chuyển động, cậu chỉ khẽ cúi người, vẫn ở yên tại chỗ, đợi đến lúc người trên xe vợi đi một nửa, mới đi theo sau dòng người, chầm chậm xuống xe.

Mọi người tụ tập ở một khoảng trống, vừa cười nói, vừa tò mò quan sát bốn phía xung quanh. Một anh chàng cao ráo lôi ra một miếng vải đỏ được gập làm mấy lớp, kéo ra, là một tấm biểu ngữ dài, có in hàng chữ màu trắng "Đội phục vụ tình nguyện Nến Đỏ trường Đại học Sư phạm thành phố C".

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, giọng cao vút cầm máy ảnh, sắp xếp điều chỉnh hàng ngũ tình nguyện viên.

"Dồn vào giữa một tí… Người cao thì đứng giữa… Biểu ngữ đừng có kéo lê xuống mặt đất… Bạn kia, nhìn vào đây!"

Ngụy Quýnh đứng ở bên rìa đội ngũ chụp ảnh tập thể, đang quay đầu nhìn tòa nhà ba tầng ở phía sau, cho đến khi anh chàng bên cạnh vỗ vào cậu, cậu mới ý thức được rằng mình chính là "bạn kia".

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa lườm cậu một cái, giơ máy ảnh lên:

"Một, hai, ba!"

"Cười nào!"

https://thuviensach.vn

Lúc này đúng vào giờ ăn trưa, tòa nhà nhỏ ba tầng đầy một thứ mùi hỗn hợp kì quặc. Phân biệt kĩ sẽ phát hiện trong đó có mùi của cơm, tỏi, khoai tây và cải thảo. Ngoài ra, chắc chắn còn có một thứ gì đó nữa, khiến cho những loại nguyên liệu thực phẩm thông thường này kết hợp lại tạo ra một cảm giác dính ngấy, nặng nề đè nén lên cơ thể, khiến trong lòng nảy sinh một cảm giác khó chịu.

Ngụy Quýnh không biết đó là thứ gì, nhưng có thể cảm thấy được trọng lượng của nó một cách rõ ràng. Mặc dù chỉ cầm có một gói giấy ăn, cậu vẫn cảm thấy tay chân đang dần trở nên tê mỏi.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa đang đút cơm cho một bà cụ. Bà cụ có khả năng bị bệnh Parkinson, đầu cứ lắc lư liên tục, còn cô gái buộc tóc đuôi ngựa rõ ràng cũng thiếu kinh nghiệm, cơm và thức ăn đưa tới miệng bà cụ rơi đến cả nửa xuống vạt áo bà. Cho nên, nhiệm vụ của Ngụy Quýnh là liên tục lau mồm cho bà cụ. Mặc dù nhiệm vụ này đơn giản nhưng tần suất động tác lại rất cao. Cậu chỉ cần hơi mất tập trung, liền bị cô gái bực bội giục ngay. Cuối cùng cũng chờ được tới lúc bà cụ “ăn” xong cơm, số giấy ăn trong tay Ngụy Quýnh đã hết sạch. Tuy thế cô gái buộc tóc đuôi ngựa lại rất hài lòng về mình, cô để chiếc bát không sang một bên, nói với bà cụ rõ ràng vẫn còn chưa ăn no: “Bác uống thêm chút nước nữa nhé - Cậu còn ngây ra làm gì thế?”

“Hả?” Ngụy Quýnh đang ngây ra, liền bừng tỉnh, vội đi rót một cốc nước, rón rén bưng đến.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa đưa cốc nước lên miệng bà cụ, quay đầu nhìn Ngụy Quýnh, nhíu mày.

“Hay là… cậu đi nói chuyện với các cụ đi.”

Ngụy Quýnh nhìn dòng nước đang chảy xuống như một con suối nhỏ trước ngực bà cụ, gật đầu như thể trút được một gánh nặng.

Viện dưỡng lão Phong Diệp là một tòa nhà nhỏ ba tầng, với hơn bảy mươi gian phòng, và có hơn một trăm cụ già sống ở đây. Giờ ăn trưa, vốn là lúc viện dưỡng lão bận rộn nhất, có tình nguyện viên đến, các hộ lý sung sướng vì được thảnh thơi, túm năm tụm ba lại nói chuyện phiếm. Các tình

https://thuviensach.vn

nguyện viên vô cùng tích cực, mỗi phòng đều có một hai thanh niên, vừa dọn dẹp vệ sinh, vừa nói chuyện với các cụ.

Ngụy Quýnh đi qua những cánh cửa phòng mở toang, thi thoảng dừng lại ở một cửa phòng nào đó, nghe tình nguyện viên nói chuyện với các cụ già, đại loại là các câu chuyện phiếm như "Cụ năm nay thọ bao nhiêu ạ?", "Mùa đông có lạnh không ạ?", "Cơm và thức ăn có ngon không?". Rất nhanh chóng, Ngụy Quýnh phát hiện thấy những câu chuyện đó gần như đều giống hệt như nhau, nhưng sau màn hỏi han đầu tiên đó, các tình nguyện viên rất khó tìm được những chủ đề có thể nói tiếp. Ngược lại, các cụ già lại rất hứng khởi, mỗi một căn phòng đều có các cụ đang say sưa nói và những sinh viên với gương mặt tươi cười làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Ngụy Quýnh cảm thấy hơi bức bối khó chịu, hơn nữa, cậu cuối cùng cũng đã biết cái thứ nặng trịch đó là cái gì rồi.

Sự cô đơn, và nỗi sợ hãi của con người khi cận kề cái chết.

Cậu chầm chậm bước qua những căn phòng đầy ắp tiếng nói cười đó, cảm thấy bước chân mỗi lúc lại nặng nề hơn. Cậu không biết ý nghĩa của hoạt động này nằm ở đâu. Mọi người dường như đều cố hết sức để chứng minh điều gì đó: Trí nhớ của người già vẫn rất tốt, tràn đầy sức sống; Các tình nguyện viên tràn đầy lòng nhân ái, tốt bụng nhiệt tình. Chỉ là, sau mấy tiếng đồng hồ, mọi người lại trở về quỹ đạo cuộc sống của mình. Các cụ già tiếp tục đếm từng ngày cuộc sống còn lại ít ỏi của mình, các tình nguyện viên tiếp tục xả láng tiêu xài tuổi thanh xuân, tiến về phía tương lai vô định - giữa họ, thậm chí còn chẳng được coi là khách qua đường của nhau.

Ngụy Quýnh mải suy nghĩ, bất giác đã đi đến tận cùng của hành lang. Cậu vô thức ngước mắt nhìn, thì phát hiện thấy căn phòng cuối cùng đóng cửa.

Không có người? Hay là không có ai đến bầu bạn?

Cậu đưa mắt nhìn về phía một hộ lý nam đang ngồi hút thuốc ở cửa, vẻ mặt anh ta thờ ơ, chỉ giơ tay về phía cậu tỏ ý chào, rồi lại chỉ về phía cánh cửa.

Bên trong có người.

https://thuviensach.vn

Thôi được. Ngụy Quýnh lấy tinh thần - Đây chính là đối tượng "phục vụ tình nguyện" của mình hôm nay.

Cậu đưa tay lên, gõ nhẹ mấy nhát lên cánh cửa.

Rất nhanh chóng, có âm thanh từ trong phòng vọng ra.

"Mời vào!"

Ùa vào mặt, là ánh sáng mặt trời chói lóa, và mùi thịt thơm sực nức.

Đây là một phòng đơn, một chiếc giường đơn kê ở sát tường mé bên tay trái, mé tay phải là một chiếc bàn sách, trên mặt bàn là một cuốn sổ bìa cứng đang mở, bên cạnh là một chiếc nồi điện nhỏ, đang nấu gì đó lục bục. Đồ đạc trong phòng đơn giản, nhưng sạch sẽ ngăn nắp, hoàn toàn khác với sự bừa bộn chật chội ở những gian phòng khác.

Cửa sổ đang mở, ánh sáng đầu giờ chiều hào phóng tràn vào phòng. Trong luồng ánh sáng chói chang ấy, một ông cụ ngồi trên xe lăn chậm rãi quay người lại, hơi cúi đầu, nhìn Ngụy Quýnh từ phần trên của mắt kính.

Ngụy Quýnh bám tay vào bậu cửa, chân tay bỗng lóng ngóng không biết phải làm gì, vì ngược sáng, cậu không nhìn rõ được vẻ ngoài của cụ già, nhưng thấy nhức nhối vì ánh mắt chiếu ra từ đôi mắt ấy.

Ngập ngừng hồi lâu, cậu lảng tránh ánh mắt của cụ già, rụt rè nói: "Cháu chào ông."

Cụ già mỉm cười, "Chào cháu." Dứt lời, cụ lại cúi đầu xuống, cầm cuốn sách đọc tiếp.

Ngụy Quýnh do dự một lúc rồi bước vào phòng, vòng tay lại đóng cửa, vờ như một lần nữa tham quan căn phòng đơn này. Đưa mắt lướt qua, đầu tiên nhìn thấy một chiếc khăn lau treo bên giường. Cậu thở phào nhẹ nhõm, bước tới cầm chiếc khăn lên, bắt đầu lau mặt bàn. Lau mấy nhát, cậu phát hiện thấy mặt bàn đã sáng bóng như gương, nhìn kĩ một lần nữa, căn phòng này đã có thể được miêu tả bằng cụm từ "sạch bóng không một hạt bụi".

Xem ra cụ già này không cô đơn, cũng chẳng thiếu người bầu bạn. Ngụy Quýnh thầm thấy mình thật buồn cười, có điều đã vào rồi, không lẽ lại cứ ngồi ngơ ngẩn im như thóc.

https://thuviensach.vn

“Ông… đang xem sách ạ?”

“Ừ.” Ông cụ không hề ngẩng đầu lên.

Ngụy Quýnh càng thấy bối rối, cậu gãi đầu, hỏi nhỏ: “Cháu… có thể làm gì được cho ông ạ?”

“Ồ?” Cụ già ngước mắt lên, “Cháu thấy ta cần gì?”

Ngụy Quýnh không biết nói gì, nghĩ một lát rồi khẽ lắc đầu, không kìm được bật cười.

Nụ cười dường như lan tỏa sang cả cụ già, ông cụ cũng cười, gấp sách lại, vứt lên giường, rồi bỏ kính ra, chỉ vào chiếc nồi điện đang bốc hơi nghi ngút.

“Chàng trai, múc một bát canh giúp ông nhé.”

Ngụy Quýnh đáp “vâng”, trong lòng như trút được gánh nặng, nhanh nhẹn đi đến cạnh chiếc bàn, mở nắp thủy tinh của chiếc nồi điện. Một luồng hơi nóng bốc lên, mắt kính của Ngụy Quýnh lập tức nhòa đi, có điều cậu vẫn nhận ra thứ đang sôi trong nồi là thịt gà, bóng cá và nấm hương.

“Bát ở trong chiếc tủ phía dưới.”

Ngụy Quýnh khom người, lấy ra một chiếc bát tô bằng sứ trắng và thìa.

“Ông còn chưa ăn cơm ạ?”

“Hừm.” Cụ già nói với giọng rất coi thường, “Những thứ ở nhà ăn ấy mà gọi là cơm được sao?”

Bát canh nhanh chóng được múc ra. Ngụy Quýnh cẩn thận đưa bát canh vào tay ông cụ. Ông cụ bưng bát canh, không vội ăn ngay, dường như rất thích thú tận hưởng cảm giác ấm áp của bát canh qua bàn tay.

“Cháu cũng ăn một bát chứ?”

“Ồ? Không ạ.” Ngụy Quýnh ngớ ra, lắc đầu, “Cảm ơn ông, cháu không đói.”

“Đừng hờ hững với món ăn ngon.” Ông cụ nói, vẻ không cho phép phản đối, rồi chỉ tay vào chiếc nồi điện: “Nếm thử xem.”

Mấy phút sau, hai người đàn ông, một già một trẻ, mỗi người bưng một chiếc bát, nhấp từng ngụm canh gà, trong căn phòng tràn ngập ánh nắng.

https://thuviensach.vn

“Vị thế nào?” Có thể do canh còn nóng, sắc mặt cụ già trở nên hồng hào, đôi mắt như đầy hơi nước, ánh mắt ôn hòa hơn rất nhiều.

“Ngon ạ.” Mặt Ngụy Quýnh cũng bắt đầu có mồ hôi, cặp kính liên tục tụt xuống dưới sống mũi, “Ông nấu khéo thật đấy.” Cho đến lúc này, Ngụy Quýnh mới được nhìn kĩ ông cụ.

Độ tuổi chừng hơn 60, khuôn mặt vuông vức, các đường nét trên mặt rất rắn rỏi, hai má đã bắt đầu có những vết nám của tuổi già, lông mày rậm, cặp mắt tinh anh. Mái tóc muối tiêu chải ngược ra phía sau, khô cứng, không bóng nhưng rất gọn gàng. Người mặc một chiếc áo lông cừu màu xám kiểu không cài cúc, bên trong là một chiếc áo sơ mi cổ tròn màu đen. Không nhìn thấy đôi chân, phía dưới đắp một chiếc chăn len màu nâu.

“Thịt gà không ngon, rõ ràng là loại gà công nghiệp.” Cụ già bĩu môi về phía cửa, “Cái tay Trương Hải Sinh này, đưa cho anh ta tiền để mua gà ta, lại mua cho ta cái loại này.”

“Ở đây cũng có thể tự nấu ăn được ạ?”

“Trả tiền là được.” Ông cụ bỏ bát canh xuống, chỉ về phía chiếc giường của mình, “ở dưới gối.”

Ngụy Quýnh làm theo, khi lật chiếc gối lên, cậu ngớ ra - là một bao thuốc lá.

“Viện dưỡng lão cho phép hút thuốc ạ?”

“Ta ở trong phòng của mình, sẽ không ảnh hưởng đến người khác.” Cụ già thuần thục rút ra một điếu, châm lửa, rồi giơ bao thuốc lá về phía Ngụy Quýnh mời, “Cháu có hút không?”

Ngụy Quýnh vội xua tay, “Không ạ, cháu không hút thuốc.”

Lần này, cụ già không mời thêm, chăm chú hút thuốc. Hút xong một điếu, ông cụ vứt đầu thuốc vào một chiếc vỏ hộp sắt trên bậu cửa sổ.

“Cháu tên là gì?”

“Ngụy Quýnh.”

“Học trường đại học nào?”

“Trường đại học Sư phạm… năm thứ ba.”

https://thuviensach.vn

“Học chuyên ngành gì?”

“Pháp luật.”

“Ồ?” Ông cụ nhướn mày, “Đã học luật hình sự chưa?”

“Học rồi ạ.” Ngụy Quýnh hơi căng thẳng, “Hồi năm thứ nhất.”

Ông cụ gật gật đầu, hơi trầm ngâm một lát rồi lên tiếng hỏi: “Cháu có thể giải thích cho ta thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự là gì không?”

“Thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự?” Ngụy Quýnh cảm thấy đúng là trời ơi đất hỡi, “Tại sao ông lại hỏi cái này?”

“Đừng sợ, không phải là kiểm tra cháu.” Ông cụ cười thành tiếng, “Ta chỉ là muốn tìm hiểu một chút thôi.”

Ngụy Quýnh cố gắng nhớ lại, phát hiện ra không thể đọc thuộc nguyên văn hoàn chỉnh trong luật hình sự, liền giải thích ý nghĩa đại khái của “thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự” cho ông cụ.

Ông cụ nghe rất chăm chú. Thấy ông cụ không chớp mắt tập trung lắng nghe, không bỏ sót chữ nào, Ngụy Quýnh bất giác nhớ đến điệu bộ của mình khi nghe thầy cô giáo chỉ định phạm vi nội dung thi trước lúc thi cuối kỳ.

Nhưng, sau khi nghe Ngụy Quýnh lắp bắp nói xong, tâm trạng ông cụ bỗng trầm xuống, ánh mắt cũng dần trở nên u tối. Ông cụ im lặng ngồi một lúc, lại rút ra một điếu thuốc châm lên.

“Không lẽ, giết người rồi…” Ông cụ nhìn khói thuốc bay lượn trước mắt, vẻ mặt đầy suy tư, “Hai mươi năm sau cũng không vấn đề gì nữa?”

“Không phải.” Ngụy Quýnh vội xua tay, “Hình như có thể tiếp tục truy tố, là tòa án nhân dân tối cao hay là viện kiểm sát nhân dân tối cao gì đó…”

“Hả?” Sắc mặt ông cụ tươi tỉnh hơn một chút, “Chàng trai, học không chắc nhỉ.”

Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt. Thấy vẻ xấu hổ của cậu, ông cụ bật cười.

“Không sao, không sao.” Ông cụ cười đến phát ho, “Lần sau đến thì nói cho ông biết nhé.”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, ông cụ bỗng nghĩ đến điều gì đó, lại hỏi: “Tại sao cháu đến đây, tình nguyện viên?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh do dự một lát, “Ngoài ra… Đây cũng là một phần của môn học Thực tiễn xã hội - Thực tiễn xã hội trong mười tiếng đồng hồ.”

Ông cụ nhìn đồng hồ đeo tay, “Thế thì, lần này các cháu…”

“Khoảng ba tiếng đồng hồ ạ.” Ngụy Quýnh tính sơ sơ, “Ít nhất cháu còn phải đến hai lần nữa.”

“Tốt.” Ông cụ mỉm cười, “Lần sau cháu đến, có thể nhờ cháu một việc được không?”

“Ông nói đi.”

Ông cụ không vội nói ngay mà lấy từ trong túi áo ra một tập tiền một trăm tệ, đếm lấy ba tờ đưa cho Ngụy Quýnh.

“Giúp ông mua một tút thuốc lá Kiến Bài1.” Ông cụ nháy mắt với Ngụy Quýnh, “Để trong ba lô, đừng để hộ lý trông thấy.”

1. Người Trung Quốc dịch nhãn hiệu thuốc lá KENT thành chữ Kiến Bài.

“Kiến Bài?” Ngụy Quýnh cầm lấy tiền, “Như thế nào ạ?”

“Hộp trắng, hiệu KENT.” Ông cụ giơ bao thuốc lá trong tay lên, “Hồng Tháp Sơn, ông hút không quen.”

“Vâng… thôi được.” Ngụy Quýnh cất tiền vào trong túi áo, “Tiền thừa cháu sẽ đưa lại cho ông sau.”

“Không cần đâu.” Ông cụ xua tay, “Cũng không biết bây giờ giá Kiến Bài thế nào - Nếu còn thừa, coi như là để cảm ơn cháu đã vất vả.”

Ngụy Quýnh vội từ chối, nhưng ông cụ kiên quyết không thay đổi.

“Cháu giúp ta mua đồ, ta gửi tiền cảm ơn, thế là rất công bằng.”

Ngụy Quýnh còn định nói thêm thì nghe thấy tiếng cánh cửa bị đẩy ra. Một thanh niên đường đột xông vào, vẫy tay về phía Ngụy Quýnh.

“Anh bạn, tập hợp thôi.”

Ngụy Quýnh đáp lời, rồi đứng dậy xách ba lô lên.

https://thuviensach.vn

“Thế… cháu đi đây.” Cậu khẽ cúi người chào ông cụ, “Ông nghỉ sớm đi ạ.”

“Ừ.” Ông cụ bình tĩnh nhìn cậu, “Đừng quên “thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự” đấy - còn hàng của ta nữa.”

Ngụy Quýnh mỉm cười xấu hổ, lại cúi chào lần nữa, rồi bước chân đi ra cửa. Khi kéo cánh cửa ra, cậu bỗng nhớ đến một việc.

“Đúng rồi…”

“Ông họ Kỷ, Kỷ Càn Khôn.” Sắc mặt ông cụ vẫn bình thản, “Cháu cứ gọi ta là lão Kỷ.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 2

Người Cảnh Sát Già

Khu chung cư Tây Viên Quận được xây dựng vào khoảng năm 1991, vào thời điểm đó đây là một trong số rất ít khu nhà ở cao tầng của thành phố C. Đã mười mấy năm trôi qua, khi hàng loạt các tòa nhà cao tầng xung quanh mọc lên, Tây Viên Quận đã mất đi vị thế "con công giữa bầy gà" xưa kia. Giữa những tòa kiến trúc cao tầng thường thường cũng phải vài chục tầng, Tây Viên Quận chỉ có mười lăm tầng, trông thật khiêm tốn. Sau năm 2007, vì tỉ lệ thu phí dịch vụ nhà ở quá thấp, công ty Tây Viên Quận bị buộc phải rút ra, nơi đây hoàn toàn biến thành khu nhà bị bỏ rơi không có đơn vị quản lý. Nhìn cảnh quan của khuôn viên, cái từ "bỏ rơi" có thể nói là vô cùng xác đáng.

Đường nhựa mấp mô đầy ổ gà; con đường nhỏ trong ngõ cũ nát; những chiếc thùng rác chất đầy rác bẩn; xe cộ đỗ tùy tiện khắp nơi; bãi cỏ lâu ngày không được cắt tỉa đã mọc cao ngang eo.

Cả cư dân trong khu nhà cũng bỏ nó mà đi, những chủ hộ có khả năng cải thiện điều kiện nhà ở đều đã chuyển đi từ lâu, căn hộ cũ hoặc là bán đi, hoặc là cho thuê. Thêm vào đó, khu nhà lại nằm sát khu chợ bán buôn các loại sản phẩm đồ dùng hàng ngày lớn nhất của thành phố, rất nhiều hộ kinh doanh đều thuê nhà ở đây để làm kho chứa hàng. Điều này khiến thành phần cư dân trong khu nhà tương đối phức tạp, người đến từ những nơi khác và dân số lưu động chiếm tỉ lệ tương đối lớn, đã trở thành khu vực trọng điểm hay xảy ra các loại vụ án hình sự, an ninh từ nhiều năm nay.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành nhìn tòa nhà cao tầng im lìm trước mắt, lặng lẽ nhả một hơi thuốc.

Đã là giữa mùa đông, khoảng hơn 7 giờ tối, trời đã tối đen. Mặc dù chỉ cách con đường sáng rực ánh đèn một bức tường, nhưng bên trong khu Tây Viên Quận không hề có chút sinh khí nào. Những ngọn đèn đường trong khuôn viên hầu hết đều đã bị hỏng, chỉ có ánh đèn từ cửa sổ của vài căn hộ còn miễn cưỡng có thể chiếu xuống con đường hành lang phía trước tòa nhà. Những tia sáng thưa thớt ấy khiến khuôn viên khu nhà không đến nỗi tối đen như mực, nhưng lại khiến khung cảnh càng trở nên tiêu điều.

Đỗ Thành vứt đầu mẩu thuốc lá xuống đất, dập tắt, rồi quay đầu hỏi một thanh niên bên cạnh: “Cao này, có chắc chắn là chỗ này không?”

“Đúng rồi.” Cao Lượng bỏ điếu thuốc lá ra khỏi miệng, chỉ vào một tòa nhà trong đó, “Tòa nhà số 4, đơn nguyên 2.”

Cao Lượng nhìn Đỗ Thành, quay người leo lên ghế sau của chiếc xe Santana, lôi ra một chiếc va li da màu đen hình vuông, chậm rãi đi về phía tòa nhà số 4.

Đỗ Thành vội đi theo.

Cao Lượng đứng ở lối vào tòa nhà, khoác thiết bị định vị trên vai, lấy đầu ngắm ra, thăm dò từ bên này sang bên kia mấy lần, mắt chăm chú nhìn vào tần số tín hiệu, cuối cùng uể oải chỉ về phía bên tay phải: “Số 3.”

“Số 3.” Đỗ Thành lại hỏi: “Tầng mấy?”

“Thế thì chịu rồi.” Cao Lượng nhìn xuống, cất đầu ngắm vào trong va li, “Hết việc rồi nhỉ? Em về trước đây.”

“Có việc chứ.” Đỗ Thành cuống lên, “Mười lăm tầng đấy, tôi làm sao mà kiểm tra từng tầng được.”

“Thế thì làm thế nào được?” Cao Lượng bực bội, “Thiết bị định vị chỉ có thể tìm được tín hiệu theo phương thẳng đứng.”

“Đừng có lừa ông anh già này.” Đỗ Thành trưng ra bộ mặt tươi cười, chỉ vào chiếc đèn tần số tín hiệu trên thiết bị định vị, “Lúc gần nguồn tín hiệu, cái món này sẽ nhấp nháy rất nhanh.”

https://thuviensach.vn

“Lạy anh!” Cao Lượng trợn mắt, “Anh không định bắt em kiểm tra từng tầng từ dưới lên đấy chứ? Mười lăm tầng đấy!”

“Mình đi thang máy lên, kiểm tra từ tầng trên cùng xuống.” Đỗ Thành vỗ vào vai Cao Lượng, tiện thể nhét nửa bao thuốc lá vào túi áo đối phương, “Ông anh già này đi lên cùng cậu - Biết đâu thằng đó lại trốn ở tầng 15, không để cậu mệt đâu.”

Vừa nói, Đỗ Thành vừa nịnh vừa lôi tuột Cao Lượng vào trong thang máy. Cao Lượng mặt nhăn mày nhó, cửa thang máy vừa đóng lại, anh ta liền không kìm được, kêu ca: “Anh bao nhiêu tuổi rồi, mà còn cố sức như thế hả?”

Đỗ Thành bấm số 15, quay người cười hì hì, “Ông anh già này cũng chẳng còn làm được mấy năm nữa, thôi coi như giúp nhau tí.”

Cao Lượng nhìn Đỗ Thành, người cảnh sát già đã vào nghề hơn ba mươi năm này, người đã bắt đầu phát tướng, chiếc áo jacket cũ màu xám bó chặt trên người, bụng dưới đã phình ra tròn tròn trông đến buồn cười. Mái tóc muối tiêu rối bù, khuôn mặt đầy nếp nhăn làm ra vẻ lấy lòng người khác. Anh ta cũng không nỡ, lẩm bẩm mấy câu rồi không nói gì nữa.

Đỗ Thành đứng thẳng người, mắt nhìn chằm chằm vào con số thay đổi liên tục trên màn hình tinh thể lỏng.

Thang máy lên đến tầng 15. Hai người một trước một sau đi ra khỏi thang máy, Cao Lượng lôi đầu ngắm của thiết bị định vị ra, vừa định thăm dò, thì Đỗ Thành đã kéo anh ta lại, đưa tay tắt bộ phận phát ra âm thanh của thiết bị định vị. Cao Lượng không kìm được bật cười, nói nhỏ: “Anh đúng là con cáo già.”

Đỗ Thành cười không thành tiếng, ra hiệu cho Cao Lượng đi trước, mình đi theo sau, chăm chú nhìn vào đèn tần số tín hiệu.

Hai người rón rén chầm chậm bước về phía trước trên hành lang tối om như mực. Mặt nền xi măng đã bị mài mòn nghiêm trọng, lộ ra những chỗ bong tróc toàn cát, giẫm lên phát ra tiếng động lạo xạo. Hai người cố gắng cho động tác thật chậm, dò từng nhà một, sau khi dò được ba nhà, đèn tần số tín hiệu không hề có thay đổi rõ rệt.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành kéo tay áo Cao Lượng, quay người đi về phía lối thoát cứu hỏa.

Xuống liền năm tầng, vẫn chưa đến gần nguồn tín hiệu. Đỗ Thành đã bắt đầu thở dốc, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nghe thấy tiếng thở của ông khác đi, Cao Lượng quay người lại hỏi nhỏ: “Anh Đỗ, có cần nghỉ một lúc không?”

Đỗ Thành xua tay, chỉ vào đường cầu thang bộ sâu hun hút không nhìn thấy đáy, “Không cần, tiếp tục đi.”

Cao Lượng khẽ thở dài: “Ông già ơi, anh nghỉ đi, xác định được rồi em sẽ báo.”

“Thế thì ngại quá.”

“Không phải làm bộ làm tịch nữa.” Cao Lượng đã xách thiết bị định vị đi về phía cầu thang bộ, “Nhớ mời em ăn cơm đấy nhé.”

Đỗ Thành mỉm cười, tựa lưng vào tường, đưa tay vào túi áo lấy thuốc lá, sờ không thấy gì mới nhớ ra nửa bao thuốc đó đã đưa cho Cao Lượng. Ông đành chặc lưỡi, giơ tay áo lên lau trán, cảm thấy mồ hôi ướt đẫm sau lưng, chiếc áo sơ mi lành lạnh dính sát vào người rất khó chịu.

“Mẹ cái thằng ngu.” Đỗ Thành khẽ chửi: “Tóm được thì chắc chắn chết với tao!”

Hai hôm trước, khi tiến hành kiểm tra đột xuất một trung tâm tắm gội, đội cảnh sát hình sự đã bắt tại chỗ mấy người hút ma túy tập thể. Sau khi xét hỏi, một đối tượng hút ma túy khai ra số ma túy đá mà bọn họ hút là do một người gọi là “anh Tư” bán cho. Cảnh sát cho rằng, cái người gọi là anh Tư này rất có khả năng vừa pha chế vừa buôn bán ma túy, đồng thời dựa vào số điện thoại di động lấy được, xác định sơ bộ sào huyệt của hắn nằm ở trong khu Tây Viên Quận.

Địa điểm, buộc phải xác định chính xác tuyệt đối, nếu không, lúc bắt sẽ khó có thể bắt quả tang được cả tội phạm và vật chứng.

Đỗ Thành dần dần lấy lại được nhịp thở bình thường, ông thả lỏng cơ thể, vùng bụng bắt đầu đau nhâm nhẩm. Ông cho tay lên bụng xoa bừa mấy nhát, cảm giác cơn đau dường như đỡ hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Người già rồi, linh kiện bắt đầu có vấn đề. Có điều, tối nay mày đừng có gây phiền hà cho tao đấy.

Đang nghĩ, bỗng Đỗ Thành nghe thấy có tiếng suỵt rất khẽ từ lối cầu thang vọng tới.

Ông nhìn theo hướng tiếng động, một bóng đen thò nửa người ra từ phía sau cánh cửa chống cháy, đang vẫy tay về phía mình.

“Anh Đỗ, mau qua đây!”

“Tầng 8?”

“Chính xác, số 3 tầng 8.” Nét mặt Cao Lượng cũng trở nên rất chăm chú, anh ta chỉ vào thiết bị định vị trong tay, đèn tần số tín hiệu đang nhấp nháy liên tục.

Đỗ Thành ra hiệu cho Cao Lượng đừng lên tiếng, rón rén đi đến trước cửa phòng số 3, dán tai lên cánh cửa, giây lát sau, ông lắc đầu, quan sát xung quanh, rồi ông đưa mắt nhìn chăm chăm vào hai chiếc túi rác trước cửa.

Đỗ Thành lấy điện thoại di động ra, bật chức năng đèn pin, đồng thời đưa tay che chiếc điện thoại di động, cố gắng để phạm vi chiếu sáng không quá rộng. Cao Lượng bỏ thiết bị định vị xuống, ngồi thấp xuống, quan sát chiếc túi rác, từ từ mở ra.

Trên chiếc túi nilon màu trắng có in hàng chữ “Thiên Minh Dược Nghiệp”, bên trong chủ yếu là rác sinh hoạt. Cao Lượng lấy ra một chiếc kẹp dài, bới tìm kĩ lưỡng bên trong chiếc túi. Rất nhanh chóng, mấy thứ được chọn ra.

Một hóa đơn mua hàng ở siêu thị; một hóa đơn lấy hàng của Thiên Minh Dược Nghiệp; một mảnh còn sót của hộp đựng thuốc cảm dạng viên nang thương hiệu nào đó; hai chiếc hộp đựng cơm; mấy que đũa.

Đỗ Thành chăm chú nhìn mấy thứ này một lúc, ra hiệu cho Cao Lượng bỏ lại vào trong túi, buộc miệng túi lại như cũ.

“Rút thôi, Cao.” Đôi mắt Đỗ Thành sáng lấp lánh trong bóng tối, “Đúng là ở đây rồi, cảm ơn cậu nhé.”

https://thuviensach.vn

Hai người lặng lẽ xuống tầng 6, rồi đi thang máy xuống tầng 1. Sau khi đi ra khỏi khuôn viên khu nhà, Đỗ Thành chạy thẳng ra chỗ mấy chiếc xe dừng ở ven đường. Ông mở cửa một chiếc xe Buick màu đen, một thanh niên mặc áo jacket da màu đen ngồi ở ghế lái phụ lập tức hỏi: "Thế nào, anh Đỗ?"

"Số 3 tầng 8 đơn nguyên 2 tòa nhà số 4 - bên tay phải." Đỗ Thành đáp một câu, lại quay đầu nói với Cao Lượng: "Cảm ơn cậu nhiều, để tôi cho xe đưa cậu về."

"Anh cứ kệ em." Cao Lượng trở lại cái vẻ lười biếng thường thấy, "Ông già ạ, cẩn thận đấy nhé."

Đỗ Thành mỉm cười, nhấc chân leo lên xe một cách khó nhọc.

"Chúng ta đoán không sai - điều chế ma túy đá từ thuốc chữa cảm cúm dạng viên nang." Đỗ Thành khẽ ấn vào bụng, thở dốc một hơi, "Ít nhất cũng có hai người."

"Ừm." Người mặc áo jacket da màu đen quay đầu nhìn về phía hàng ghế sau - một thanh niên tóc vàng, người gầy như que củi bị hai cảnh sát mặc thường phục kẹp ở giữa, so vai rụt cổ, hai tay đeo còng số tám run lẩy bẩy.

"Đã biết phải làm gì rồi chứ?"

Thanh niên tóc vàng gật đầu lia lịa. Đỗ Thành nhìn cậu ta một cái, rồi hỏi người mặc áo jacket da màu đen: "Chấn Lương… Đội trưởng Trương, làm thế nào?"

Trương Chấn Lương chỉ vào thanh niên tóc vàng: "Bảo thằng này gọi điện thoại mua ma túy đá, chúng ta mai phục ngoài cửa, mở cửa ra là bắt luôn - bắt quả tang cả tội phạm lẫn vật chứng."

Đỗ Thành không nói gì, nhắm mắt suy nghĩ một lúc, khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bao thuốc lá để trên bảng điều khiển, liền rút ra một điếu châm lửa.

Trương Chấn Lương sốt ruột, "Thế nào? Anh thấy không ổn à?"

Đỗ Thành nhả một hơi thuốc, suy nghĩ giây lát rồi lên tiếng: "Điện thoại di động được định vị ở tầng 8, người chắc cũng ở tầng 8. Có điều, pha chế

https://thuviensach.vn

ma túy vừa có khói lại có mùi, bọn chúng không sợ bị người ta phát hiện ra sao?”

“Đó không phải là vấn đề.” Trương Chấn Lương xua tay, “Cứ khống chế được người thì mọi việc đều dễ xử lý.” Dứt lời, anh ta cầm máy bộ đàm lên, hạ lệnh ngắn gọn: “Số 3 tầng 8, lên lầu.”

Đỗ Thành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn thấy mấy cậu thanh niên nhảy xuống từ chiếc ô tô phía sau, vội vã bước vào đơn nguyên 2 của tòa nhà số 4.

Trương Chấn Lương nhìn theo bóng dáng họ biến mất trong lối đi của tòa nhà, mấy phút sau, một giọng nam trầm ấm vọng ra từ chiếc máy bộ đàm: “Nhóm bắt tội phạm đã vào vị trí.”

Trương Chấn Lương cầm máy bộ đàm lên: “Lát nữa động tác phải nhanh gọn.” Sau đó, anh ta lấy từ trong túi áo ra một chiếc điện thoại di động, đưa cho gã thanh niên tóc vàng trước mắt.

“Nói như tôi đã bảo khi nãy, nếu cậu mà dám giở thủ đoạn, tôi sẽ cho cậu bóc lịch cả đời.”

Thanh niên tóc vàng ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nói gì đã ngáp một cái rõ to.

“Em… em đâu dám?”

Cậu ta cầm lấy điện thoại di động, mở danh sách các cuộc gọi, chọn một số rồi gọi.

Tất cả cảnh sát trong xe đều nín thở tập trung, im lặng nhìn cậu ta.

Đúng hai mươi giây sau, cuối cùng điện thoại cũng kết nối.

“A lô! Anh Tư, Cương Tử đây… Em đang ở quán bar Đại Ngư, đưa tí hàng đến đi…” Thanh niên tóc vàng lại ngáp một cái, “Chịu hết nổi rồi… Được, ba trăm tệ nhé.”

Cúp máy. Gã thanh niên tóc vàng trả lại điện thoại di động và nói: “Anh ta bảo nửa tiếng nữa sẽ đến.”

Đỗ Thành mỉm cười: “Khả năng diễn xuất của cậu tốt đấy.”

https://thuviensach.vn

Trương Chấn Lương mở cửa xe, sắc mặt không chút biểu cảm, nói: “Nó lên cơn thật đấy.” Dứt lời, anh ta liền nhảy xuống xe, đi thẳng về phía đơn nguyên 2. Đỗ Thành thấy vậy cũng vội xuống xe đi theo luôn.

Đi đến cửa đơn nguyên 2, Trương Chấn Lương quay đầu lại: “Anh đi theo làm gì?”

“Hả?” Đỗ Thành không hiểu, “Bắt tội phạm chứ sao.”

“Anh thì bắt cái gì, chân tay già nua chậm chạp.” Trương Chấn Lương xua tay, “Về xe đi.”

Đỗ Thành sầm mặt, nghĩ bụng thằng nhãi ranh, mẹ kiếp, lúc ông mày làm cảnh sát, mày còn đang nghịch dái đấy, nhưng câu nói đến miệng lại biến thành “Được, thế thì cẩn thận nhé.”

“Thằng nhãi ranh” bước thẳng vào trong lối đi của tòa nhà, Đỗ Thành buồn bực quay người, quan sát xung quanh một lúc rồi đi tới chỗ góc tòa nhà, mở khóa quần đi tiểu.

Xong việc, Đỗ Thành khẽ rùng mình, chậm rãi chỉnh sửa lại quần áo, quay lại bên cạnh chiếc ô tô. Lúc này, có tiếng bước chân lạo xạo vọng tới từ phía cuối đường hành lang tối om, tiếp đó, một bóng đen thấp thoáng hiện ra trong màn đêm.

Gần như cùng lúc, theo phản ứng bản năng, Đỗ Thành đưa tay lên xoay chìa khóa ô tô, tắt máy.

Hai cảnh sát ngồi ở hàng ghế sau đồng thanh “á” lên một tiếng, rồi lập tức im lặng.

Đỗ Thành rút chìa khóa xe, đóng chặt cửa, châm một điếu thuốc lá, mắt chăm chú nhìn cái bóng đen mỗi lúc một rõ.

Là một gã đàn ông, cao khoảng 1m70, tay phải xách một chiếc túi mua đồ bằng nilon rất lớn. Gã thấy đốm lửa đột nhiên sáng lên trong bóng tối thì do dự một lát, tiếp đó rảo bước đi nhanh về phía đơn nguyên 2 của tòa nhà số 4.

Đỗ Thành không nghĩ ngợi gì đi luôn theo, bám sau gã đàn ông vào lối đi trong tòa nhà.

https://thuviensach.vn

Gã đàn ông rõ ràng cảm giác thấy có người đi theo sau, nhưng không quay đầu lại, đi thẳng đến trước thang máy, nhìn thấy số 8 hiển thị trên màn hình tinh thể lỏng, gã ngớ ra, rồi lập tức đưa tay bấm nút đi lên.

Thang máy từ từ đi xuống, mấy giây sau, tiếng chuông báo vang lên, cửa thang máy cọt kẹt mở ra.

Gã đàn ông bước vào thang máy trước, Đỗ Thành vứt đầu thuốc lá đi, cũng nhấc chân bước vào. Gã đàn ông hơi cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc ngắn xơ cứng, gã mặc một chiếc áo gió bằng cotton kiểu quân nhân màu lục thẫm. Cửa thang máy đóng lại, gã ta đưa tay lên phía trên bảng nút số tầng, do dự một lát, cuối cùng bấm số 10. Đỗ Thành thò tay lên từ phía sau lưng gã, bấm số 15.

Nhịp thở của gã đàn ông rõ ràng ngưng lại trong giây lát. Thang máy bắt đầu đi lên.

Trong không gian khép kín chật hẹp, các loại mùi kì quặc bốc lên. Đỗ Thành cúi đầu nhìn chiếc túi mua đồ trong tay gã đàn ông, hai hộp cơm làm bằng chất liệu PE đang bốc hơi nóng, mặt trong chiếc túi đã bị bao phủ bởi một lớp hơi nước mỏng. Đỗ Thành khịt khịt mũi, đưa tay lên eo lưng, khẽ mở bao đựng súng.

Thang máy đi đến tầng 8, bỗng nghe thấy những âm thanh hỗn tạp ầm ĩ, tiếng người xô xát, tiếng cửa chống trộm đập vào tường, còn nghe thấy có người quát to “Không được động đậy”.

Đỗ Thành khẽ nhíu mày, đồng thời nghe thấy trong thang máy cũng có tiếng động - chiếc túi mua đồ bằng nilon trong tay gã đàn ông phát ra tiếng cọ sột soạt.

Cuối cùng gã đàn ông cũng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào màn hình tinh thể lỏng, hơi thở bỗng trở nên gấp gáp. Khi số 10 vừa xuất hiện, gã ta lập tức dịch chuyển ra sát cửa, cửa thang máy vừa mở liền lách ra luôn.

Thang máy tiếp tục đi lên, Đỗ Thành lập tức bấm luôn số 11. Khi cửa thang máy mở ra, ông vội xông ra, đi theo lối thoát cứu hỏa xuống tầng dưới. Vừa đi đến chiếu nghỉ, điện thoại di động của Đỗ Thành đổ chuông.

https://thuviensach.vn

Ông vừa đi xuống vừa bắt điện thoại, giọng Trương Chấn Lương lập tức vọng ra.

“Một người, chưa đến hai gam hàng. Không phát hiện thấy dụng cụ pha chế ma túy.” Trương Chấn Lương thở rất gấp, “Anh Đỗ, chuyện gì thế?”

Đỗ Thành bước tới trước cửa chống cháy của tầng 10, cẩn thận kéo ra một khe nhỏ, trước thang máy, gã đàn ông đã chuyển chiếc túi mua đồ sang tay trái, tay phải bấm liên tục vào nút đi xuống.

Đỗ Thành hạ thấp giọng, nói: “Tầng 10, mau lên giúp tôi.”

Dứt lời, Đỗ Thành ngắt điện thoại, đẩy cánh cửa chống cháy bước ra.

Nghe thấy tiếng bước chân, gã đàn ông quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy Đỗ Thành, lại càng cuống cuồng bấm nút thang máy.

“Bỏ đồ xuống, quay người lại!” Đỗ Thành cẩn thận tiến lại gần, một tay chỉ vào gã đàn ông, tay kia cầm chặt khẩu súng ở thắt lưng, “Hai tay ôm đầu!”

Gã đàn ông không hề nghe theo lời Đỗ Thành, chỉ quay đầu lại, chằm chằm nhìn vào cửa thang máy.

Đỗ Thành nghiến răng, bước nhanh tới, ngón tay ông vừa chạm vào vai anh ta thì cửa thang máy mở ra. Gã đàn ông đột ngột nhảy lên, quăng túi đồ vào Đỗ Thành, nghiêng người lách vào thang máy.

Đỗ Thành đưa tay lên che mặt, rút súng chĩa vào gã đàn ông: “Đi ra ngay lập tức, nhanh!”

Gã đàn ông tựa lưng vào vách inox của cabin thang máy, toàn thân run lên lẩy bẩy, hai mắt trợn tròn, nhìn chằm chằm vào khẩu súng trên tay Đỗ Thành.

Cửa thang máy đã bắt đầu đóng lại, Đỗ Thành bật ra một câu chửi, nhấc chân xông vào thang máy. Gã đàn ông lao đầu tới, đâm vào đúng bụng Đỗ Thành. Đột nhiên, Đỗ Thành thấy cổ họng mình nghẹn cứng, mặt ông tái xanh, một tay bám chặt vào cửa thang máy, tay cầm súng còn lại bấm loạn xạ vào bảng điều khiển, 9, 8, 6, cả mấy nút số lần lượt sáng lên. Gần như cùng lúc đó, cánh cửa thang máy cọt kẹt đóng lại.

https://thuviensach.vn

Thang máy lập tức đi xuống, cảm giác mất trọng lượng trong chốc lát khiến máu đột ngột dồn lên đỉnh đầu, Đỗ Thành hoa mắt chóng mặt, ông giơ cao cánh tay phải đang cầm súng, tay trái ra sức chống giữa mình và gã đàn ông, sau khi người tách ra được một chút, Đỗ Thành dựa lưng vào cửa thang máy, giơ chân đá gã đàn ông ra.

Gã đàn ông đập vào bức vách inox phía đối diện, trong chớp mắt lại xông mạnh vào, lao thẳng về phía tay phải Đỗ Thành, định cướp lấy khẩu súng. Giằng co một hồi, Đỗ Thành đã mệt bở hơi tai, nhưng đối phương lại hệt như một con thú điên hoang dại, hai mắt đỏ ngầu, miệng gầm gào không dứt.

Đỗ Thành nhìn thấy rõ khóe miệng gã đùn ra những đám bọt trắng nhỏ, trong lòng chỉ còn một ý nghĩ: Bắt hay không bắt được gã là chuyện thứ yếu, bằng bất cứ giá nào cũng không được để gã cướp mất khẩu súng.

Nhưng động tác của gã đàn ông càng trở nên điên cuồng. Rất nhanh chóng, gã đã bẻ được tay phải của Đỗ Thành vào trong, ra sức cậy ngón tay Đỗ Thành. Thấy ngón tay mình sắp bị cậy ra, Đỗ Thành cuống lên, không kịp nghĩ ngợi gì ấn luôn vào nút mở hộp tiếp đạn, “cạch” một tiếng, hộp tiếp đạn rơi xuống. Gã đàn ông ngớ ra. Gần như đúng lúc đó, Đỗ Thành thấy sau lưng mình trống hẫng, cả người ngã ngửa xuống nền đất.

Cửa thang máy mở ra, tầng 9.

Tiếp đó, Đỗ Thành nhìn thấy mấy đôi chân lướt qua trước mắt mình, gã đàn ông đang đè lên người mình bị lôi dậy, tiếp đó bị ấn sấp mặt xuống đất. Tất cả xảy ra quá nhanh, mấy cái chân mang giày da chạm lên mặt, lên người mình. Đỗ Thành chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến nữa, ông thả lỏng toàn thân, thở hắt ra, cảm giác nghẹn tức ở cổ họng biến mất.

Tiếp đó, ông cứ nằm ngửa, ho dữ dội như muốn rách gan rách phổi. Một lúc lâu sau, ông miễn cưỡng chống tay bò dậy, chỉ lên trên tầng.

“Tầng 15.”

“Được, được, biết rồi… Tiếp tục tra hỏi, tôi sẽ về ngay.” Trương Chấn Lương ngắt điện thoại, sắc mặt tối sầm. Một lát sau, anh ta cúi đầu nhìn Đỗ Thành đang nằm trên chiếc giường bệnh có thể dịch chuyển, nhẹ nhàng nói:

https://thuviensach.vn

“Hai thằng khốn này rất gian giảo, thuê hai căn hộ, tầng 8 để ở, tầng 15 pha chế ma túy - Sao anh biết là ở tầng 15?”

Đỗ Thành nằm ngửa. Không có gối, đầu hơi nghiêng về phía sau, phần da cổ đã nhão tụ lại, khiến cho khuôn mặt càng tròn hơn.

“Ngửi thấy mùi - áo và tóc thằng đó toàn là mùi chua.” Đỗ Thành thò ra hai ngón tay, “Lúc ở trong thang máy, rõ ràng là nó muốn ấn số 15.”

Trương Chấn Lương kẹp điếu thuốc lá vào hai ngón tay thò ra của ông, rồi giúp ông châm thuốc.

“Ừm, có lý - trên tầng trên cùng, mở cửa sổ cho khói và mùi thoát ra, bay đi theo gió, không ai có thể phát hiện ra.” Trương Chấn Lương lại nhìn Đỗ Thành đang say sưa hút thuốc, bỗng nhiên cao giọng, nói: “Mẹ kiếp, anh được đấy, dám một mình đi bắt tội phạm! Chúng em mà đến chậm một bước, thằng khốn đó cướp được súng của anh, thì chỉ có cho anh toi!”

“Không sao.” Đỗ Thành cười hì hì, “Tôi đã tháo hộp tiếp đạn ra rồi, trong súng không có đạn.”

Trương Chấn Lương cười nhăn nhó: “Em xin anh đấy sư phụ ạ, anh đừng gây thêm phiền toái cho em nữa được không…”

“Này, đồng chí kia, tắt thuốc ngay!” Một bác sĩ nam tuổi trung niên mặc áo blouse trắng đi tới, “Ở đây không được hút thuốc.”

Trương Chấn Lương vội đứng dậy, tiện tay lấy luôn điếu thuốc ở miệng Đỗ Thành ra, vứt xuống đất, giẫm tắt.

“Chúng tôi có một đồng chí bị thương.” Trương Chấn Lương móc tấm thẻ cảnh sát ra giơ lên, “Anh mau kiểm tra cho anh ấy.”

Vị bác sĩ không dám khinh suất, vội bước nhanh tới, “Bị thương chỗ nào?”

“Bị đập vào bụng.” Đỗ Thành định bò dậy, “Không có gì nghiêm trọng.”

“Mau nằm xuống, mau nằm xuống.” Vị bác sĩ cởi áo khoác của Đỗ Thành ra, rồi lại vạch áo sơ mi lên, khẽ ấn vào bụng ông, “Chỗ này có đau không?”

“Không đau. Tôi đã bảo là không sao rồi, họ cứ nhất định đưa tôi đến.”

https://thuviensach.vn

“Chỗ này thì sao?”

“Không đau. Thực sự là không sao… Ối!”

Đỗ Thành bỗng hét lên, hai chân co lại, cả người gần như cuộn tròn lại. Trương Chấn Lương cũng giật bắn mình, không kìm được, nhắc: “Bác sĩ, anh nhẹ tay một tí.”

Nhưng vị bác sĩ không hề để tâm, vẫn ấn qua ấn lại trên bụng Đỗ Thành. Sắc mặt Đỗ Thành vàng nhợt ra, đau đến mức không nói được.

Sắc mặt vị bác sĩ càng lúc càng nghiêm trọng. Kiểm tra một lúc lâu, anh ta suy nghĩ giây lát rồi đứng thẳng dậy, quay người nói với Trương Chấn Lương: “Đẩy ông ấy, đi theo tôi!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 3

Cửa

Tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên. Thầy giáo Mạnh đang thao thao bất tuyệt đành tạm thời dừng lại, ông rất ghét cảm giác đang giảng vấn đề nào đó đến nửa chừng mà lại buộc phải dừng lại. Môn học ông giảng dạy là "Luật hình sự học", không phải là kể và bình giải truyện, lời gợi mở đầy bí ẩn - "muốn biết diễn biến câu chuyện ra sao, hồi sau sẽ rõ" không có tác dụng. Điều khiến ông không vui nữa là đám sinh viên đã bắt đầu thu xếp đồ dùng học tập, cặp sách, dáng vẻ vô cùng sốt ruột.

Thầy giáo Mạnh đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn sinh viên. Những sinh viên nhanh ý lập tức dừng lại, ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, có sinh viên nhiệt tình hơn một chút còn kéo bạn học đã rời khỏi chỗ ngồi định chuồn luôn lại.

Tiếng chuông hai mươi giây tưởng chừng như dài vô tận cuối cùng cũng kết thúc, thầy Mạnh hắng giọng, tiếp tục giảng giải về trách nhiệm hình sự của tội tái phạm, cuối cùng ông còn nói thêm một câu "về xem luật hình sự đã chỉnh sửa bổ sung (8), phần tội tái phạm có chỉnh sửa", sau đó khoát tay ra hiệu hết giờ học.

Thầy Mạnh rút USB ra, tắt thiết bị công nghệ, khi ngẩng đầu nhìn lên, lớp học đã không còn một bóng người.

Đã học được hơn nửa học kỳ, rất ít khi có sinh viên ở lại hỏi thêm sau giờ học, để khơi gợi được nhiệt tình học tập của lũ trẻ này chắc chỉ có trước khi thi cuối kỳ. Thầy Mạnh xách cặp lên, thầm nghĩ xem sẽ đi chơi cầu

https://thuviensach.vn

lông hay là đi bơi vào giờ nghỉ trưa. Vừa bước ra khỏi cửa, liền nghe thấy một giọng nói rụt rè: “Thầy Mạnh.”

“Ồ.” Thầy Mạnh ngẩng đầu lên, trước mặt là một cậu sinh viên mặc áo khoác thể thao, quần bò, cặp sách khoác chéo trên người, tay còn xách một bình nước, trán lấm tấm mồ hôi.

“Có việc gì thế?”

“Thầy Mạnh, em có một câu hỏi muốn thỉnh giáo thầy.” Cậu sinh viên đặt bình nước lên bậu cửa sổ, lôi một cuốn giáo trình Luật hình sự học từ trong cặp sách ra, giở đến trang đã gấp nếp sẵn, “Về thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự.”

“Tôi còn chưa giảng đến chỗ này,” thầy Mạnh cầm lấy cuốn giáo trình, “Học trước?”

“Em học năm thứ ba rồi.” Cậu sinh viên gãi gãi đầu, trông có vẻ ngại ngùng, “Trước đây thầy dạy em ạ.”

“Khà!” Thầy Mạnh nhìn cậu sinh viên từ phía trên cặp kính, nói giễu: “Lúc trước không học hành tử tế chứ gì?”

Cậu sinh viên đỏ bừng mặt. Thầy Mạnh bật cười, cho dù thế nào đi nữa, những đứa trẻ chăm học cũng luôn được các thầy cô giáo quý mến. Ông bỏ cặp sách xuống, châm một điếu thuốc, giảng giải một lượt về thời hạn, thời gian cách quãng, kéo dài của thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự.

Cậu sinh viên lắng nghe rất chăm chú, cuối cùng suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cũng có nghĩa là chỉ cần hồ sơ vụ án đã được lập, thì thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự sẽ có thể kéo dài vô thời hạn?”

“Đúng vậy. Có nghĩa là sẽ không bị hạn chế bởi thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự nữa.” Thầy Mạnh lại châm một điếu thuốc, “Đúng rồi, môn này đã thi rồi, cậu còn hỏi cái này làm gì? Muốn chuẩn bị cho kì thi tư pháp?”

“Dạ?” Cậu sinh viên đang chăm chú nhìn điếu thuốc trên miệng thầy Mạnh, tâm trí để đi đâu đó, ngớ ra giây lát, “Vâng ạ.”

https://thuviensach.vn

“Về thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự, luật hình sự năm 79 và luật hình sự năm 97 có hơi khác, nhưng kì thi tư pháp sẽ không thi vào nội dung luật hình sự đã bị bỏ đi, nên tôi không giảng cho cậu nữa.”

“Vâng, em cảm ơn thầy.” Cậu sinh viên cẩn thận cho giáo trình vào trong cặp sách, cúi đầu chào thầy giáo rồi vội chạy đi.

Thầy Mạnh rít thuốc lá, nhìn cậu sinh viên biến mất sau góc ngoặt của hành lang, nghĩ bụng cậu nhóc này hơn đám sinh viên khóa sau nhiều.

Lúc ăn cơm trưa ở nhà ăn, Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, mở Wechat, tìm nhóm Wechat tên là “Nhân viên tình nguyện Nến Đỏ”, xác nhận lại thời gian và địa điểm tập hợp: Một rưỡi chiều, trước cửa thư viện.

Cậu nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn còn khoảng một tiếng đồng hồ, trước cổng trường là con đường chính của thành phố, phía đối diện là một tòa trung tâm thương mại lớn tên là “Star - MAIL”. Ngụy Quýnh không có thói quen hút thuốc lá, bình thường cũng không để ý đến những chỗ bán thuốc lá. Có điều loại thuốc lá Kiến Bài mà Kỷ Càn Khôn muốn mua không có bán ở siêu thị trong trường. Ngụy Quýnh nhớ loáng thoáng là cạnh quầy giải khát phía bắc “Star - MAIL” có một cửa hàng nhỏ treo biển “Chuyên rượu, thuốc lá”, định đến đó thử xem sao.

Vừa vào cửa, Ngụy Quýnh đã thấy hoa mắt chóng mặt. Ông chủ cửa hàng ngồi sau quầy kính, phía sau lưng ông ta, các loại thuốc lá xếp thành dãy dài trên giá để hàng cao đến tận trần nhà. Ông chủ đang chơi trò “Đánh địa chủ” trên máy vi tính, thấy có người vào, cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: “Mua loại thuốc gì?”

“Có Kiến Bài không?”

“Kiến Bài?” Ông chủ ngẩng đầu lên ngắm nhìn Ngụy Quýnh, dường như cảm thấy cậu không giống nhân viên kiểm tra ngầm của Cục quản lý thị trường tiêu thụ thuốc lá, “Mua loại mấy miligam?”

“Hả?” Ngụy Quýnh không hiểu, “Cái gì mà mấy miligam?”

“Hàm lượng nhựa thuốc lá.” Ông chủ cửa hàng đứng lên, “Mua hộ người khác hả?”

“Vâng.”

https://thuviensach.vn

“Có loại 1 miligam, 4 miligam và 8 miligam.” Ông chủ cửa hàng chống hai tay lên mặt quầy, nghĩ bụng chắc lại là một thằng ranh định biếu quà thầy giáo để không bị thi trượt.

“Có gì khác nhau không?”

“Hàm lượng nhựa thuốc lá càng thấp, thì vị hút càng dịu, càng cao thì vị càng mạnh.” Ông chủ cửa hàng không buồn giải thích quá nhiều.

Ngụy Quýnh nghĩ đến mái tóc hoa râm của Kỷ Càn Khôn, nghĩ bụng không nên mua loại “mạnh”, bèn lấy loại thuốc lá Kiến Bài 1 miligam. Ông chủ cửa hàng thoăn thoắt lấy từ phía dưới mặt quầy ra một chiếc hộp giấy.

“Một trăm hai một tút, lấy mấy tút?”

“Hai tút đi.” Ngụy Quýnh nhẩm tính rồi đưa tay lấy ví tiền, “Viết hóa đơn cho tôi.”

“Hóa đơn?” Ông chủ cửa hàng đang lấy thuốc lá liền dừng tay lại, “Đây không phải là thuốc của đại lý thuốc lá, không xuất được hóa đơn.”

“Hả?”

“Đây là thuốc lá ngoại.” Ông chủ cửa hàng biết mình gặp phải một người hoàn toàn không hiểu gì về thuốc lá, “Loại thuốc lá này của tôi là loại miễn thuế - Chà, nói trắng ra, là thuốc lậu, không có hóa đơn.”

Ngụy Quýnh hoàn toàn không hiểu ông ta nói gì, nhưng trực giác cậu mách bảo là không ổn.

“Không phải là hàng giả đấy chứ?”

“Đảm bảo là thật!” Ông chủ cửa hàng xua tay, “Cứ yên tâm mà hút, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

“Tôi mua giúp người khác, không có hóa đơn, không chứng minh được giá tiền.”

“Bình thường người ta có hút loại này không? Nếu hút thì chắc chắn là biết giá.”

Ông ấy đúng thật là không biết. Ngụy Quýnh thầm nghĩ.

“Một trăm mười lăm tệ nhé.” Ông chủ cửa hàng vẫn muốn níu kéo, “Đại lý thuốc lá còn đắt hơn thế nhiều.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh lắc đầu, nói “Xin lỗi”, rồi quay người đi ra khỏi cửa hàng.

Ra đến lề đường, Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, mở bản đồ trên trang web Baidu1, kết quả tìm kiếm cho thấy đại lý thuốc lá gần nhất nằm trên đường Quế Lâm, cách đó hai chặng xe buýt.

1. Tên một trang web tìm kiếm thông tin rất phổ biến ở Trung Quốc.

Ngụy Quýnh chỉnh lại cặp sách, đi về phía trạm xe buýt.

Giá ở đại lý thuốc lá đúng là đắt hơn một chút, một trăm năm mươi tệ một tút, nhưng được cái đảm bảo là hàng thật, và xuất được hóa đơn. Ngụy Quýnh vẫn mua hai tút, mặc dù như vậy có nghĩa là mình phải tự bỏ tiền xe ra, nhưng cậu không hề so đo tính toán mấy tệ đó.

1 miligam và 4 miligam, mỗi loại mua một tút. Ông cụ có thể chọn theo sở thích của mình. Có điều thể tích cả tút thuốc lá lớn hơn một chút so với tưởng tượng, không thể nhét vào trong ba lô được. Ngụy Quýnh lại mua một chiếc túi nilon đựng đồ màu đen, sau khi cho thuốc lá vào cẩn thận, rồi xách chiếc túi đi ra khỏi cửa hàng đại lý.

Đã là 1 giờ 10 phút chiều, Ngụy Quýnh chạy đến trạm xe buýt. Mấy phút sau, một chiếc xe buýt đi đến. Trên xe không đông người, may hơn nữa là có một vị khách vừa rời khỏi chỗ. Ngụy Quýnh ngồi luôn vào chỗ đó, ôm túi nilon ở trước ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc xe buýt chuyển bánh, Ngụy Quýnh nhìn một vòng quanh xe, lập tức phát hiện ra có người đang chăm chú nhìn mình.

Cô bạn cùng lớp Nhạc Tiêu Tuệ đứng ở chỗ vịn tay cạnh cửa giữa xe, đang mỉm cười vẫy tay về phía cậu.

Ngụy Quýnh vội mỉm cười chào lại, đồng thời cậu cũng để ý thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang xách mấy chiếc túi đựng đồ to nhỏ trên tay. Cậu đứng dậy, vẫy tay về phía cô, ra hiệu bảo cô qua ngồi.

Nhạc Tiêu Tuệ cũng không khách khí, đi xuyên qua xe tới và ngồi xuống.

“Cảm ơn cậu nhé!” Nhạc Tiêu Tuệ chuyển số túi đựng đồ sang tay trái, ôm ngang trước ngực, cúi đầu nhìn vết lằn đỏ rực trên tay phải, “Nặng

https://thuviensach.vn

quá.”

“Mua nhiều thế?”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ mặc chiếc áo lông vũ ngắn màu trắng, quần bò, đi bốt thấp, quàng chiếc khăn màu cam, mái tóc dài buộc đuôi ngựa phía sau, “Đường Trùng Khánh đang giảm giá mà.”

Ngụy Quýnh quan sát số túi đựng đồ trong lòng cô, đều là quần áo của các hãng thời trang vừa vừa hoặc rẻ tiền phù hợp với sinh viên. Nhạc Tiêu Tuệ để ý thấy chiếc túi nilon đựng đồ màu đen trên tay Ngụy Quýnh.

“Tớ cầm giúp cậu nhé?”

“Không cần đâu.” Ngụy Quýnh vội từ chối, “Rất nhẹ.”

“Cứ đưa cho tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ để chiếc túi lên trên đống túi đựng đồ, tò mò nhìn vào chỗ mở ra ở miệng túi.

“Ái chà, cậu hút thuốc à?”

“Không, mua hộ một ông… bạn.”

“Phải cẩn thận đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ cười hì hì, nói: “Cậu mà xách như thế này vào trong ký túc xá, thì một trăm phần trăm sẽ bị cô quản lý tóm đấy.”

“Yên tâm.” Ngụy Quýnh cũng cười.

Chiếc xe buýt dừng lại trước cửa “Star - MAIL”, Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ xuống xe. Ngụy Quýnh cầm lấy chiếc túi nilon của mình, xách luôn cả số túi đựng đồ trong tay Nhạc Tiêu Tuệ.

“Cảm ơn cậu nhé.” Hai người bước trên vạch kẻ qua đường, đi theo dòng người đông đúc sang bên kia đường. Nhạc Tiêu Tuệ trông rất thoải mái, một tay cầm đầu chiếc khăn quàng, phất liên tục.

Khi bước vào cổng trường, Ngụy Quýnh nhìn thấy một chiếc xe ô tô khách lớn đang đỗ trước cửa thư viện từ xa.

“Xin lỗi nhé, tớ không xách giúp cậu đến kí túc xá được.”

“Ồ, không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ không phất chiếc khăn quàng nữa, đưa tay ra, “Đưa cho tớ.”

https://thuviensach.vn

“Chưa.” Ngụy Quýnh hất cằm về phía cửa thư viện, “Có thể xách giúp cậu đến chỗ kia.”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn theo tay cậu, “Nhân viên tình nguyện Nến Đỏ?”

“Ừ, nội dung môn Thực tiễn xã hội.”

“Đi đâu?”

“Viện Kính lão. Còn cậu?”

“Trạm cứu trợ động vật hoang.” Nhạc Tiêu Tuệ nheo mắt cười, “Tớ thích các con vật như mèo, chó.”

Dứt lời, cô gái vỗ lên đầu như thể nhớ ra điều gì đó, “Ái chà, tớ quên mua thức ăn cho mèo rồi.”

“Thế thì làm thế nào?”

“Không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ tỉnh bơ nói, “Có gì thì sáng mai chuồn đi mua vậy.”

“Sáng? Có hai tiết Luật đất đai đấy.”

“Không sao. Có thể bảo bạn cùng phòng đỡ cho.”

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đến chỗ chiếc xe. Mấy tình nguyện viên đang đứng cạnh xe nói chuyện phiếm liền đưa mắt nhìn một cách hiếu kỳ. Ngụy Quýnh vờ như không thấy, cậu đưa số túi đựng đồ cho Nhạc Tiêu Tuệ.

“Cảm ơn nhé!” Cô gái vẫy tay chào cậu một cách thân thiện, “Sáng mai mà không thấy tớ thì đừng ngạc nhiên đấy.”

“Không đâu.” Ngụy Quýnh vẫy tay chào cô rồi quay người lên xe, tìm một vị trí sát cửa sổ, nhìn theo bóng cô gái xa dần.

Một rưỡi. Chiếc xe khách to chở đầy thành viên của đội phục vụ tình nguyện Nến Đỏ. Ngụy Quýnh khẽ lắc người theo nhịp rung của chiếc xe, chiếc túi nilon màu đen để trên đùi phát ra tiếng cọ sột soạt.

Ông Kỷ có đang mong ngóng hai tút thuốc lá này không?

Không biết tại sao, khi nghĩ đến những điều này, trong đầu Ngụy Quýnh lại hiện ra cảnh một lũ mèo đang chạy xô đến chỗ thức ăn.

https://thuviensach.vn

Công việc phục vụ tình nguyện ngày hôm nay là dọn vệ sinh viện Kính lão. Cô gái buộc tóc đuôi ngựa phân công công việc cho các tình nguyện viên. Các cô gái chủ yếu phụ trách những việc như lau bàn ghế, cửa kính, đám con trai thì bị giao cho những việc nặng, ví dụ như lau nhà, dọn rác.

Ngụy Quýnh và mấy cậu sinh viên nữa phụ trách dọn vệ sinh tầng 2. Sau khi nhận chổi lau nhà, cậu không vội làm ngay, mà đến phòng Kỷ Càn Khôn trước.

Trong phòng vẫn sạch như lau như li, tràn đầy ánh nắng. Hộ lý Trương Hải Sinh đang lau nhà, Kỷ Càn Khôn thì giống như lần trước, ngồi trước cửa sổ đọc sách. Thấy Ngụy Quýnh đi vào, ông Kỷ mỉm cười với cậu, bỏ kính xuống.

“Cháu đến rồi à?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh nhìn Kỷ Càn Khôn, miệng hơi khô, cậu xách chiếc túi nilon lên, “Cụ Kỷ, đây là thứ cụ cần.”

“Không phải là lần trước đã nói rồi thôi, cứ gọi ta là lão Kỷ là được rồi.” Kỷ Càn Khôn chìa tay ra, “Đưa ta xem nào.”

Ngụy Quýnh đưa chiếc túi nilon vào tay ông cụ. Điều khiến cậu thấy khá bất ngờ là, Kỷ Càn Khôn lấy luôn một tút thuốc lá ra ngắm một hồi lâu.

“Bây giờ vỏ hộp bên ngoài thay đổi thành như thế này rồi…” Ông lẩm bẩm một mình, rồi xé lớp vỏ ngoài, lấy ra một bao, đưa lên mũi ngửi, “Ừ, đúng là cái mùi này.”

Trương Hải Sinh thẳng người lên, tay chống lên cán chổi, nhìn bao thuốc lá trong tay Kỷ Càn Khôn, rồi lại nhìn Ngụy Quýnh.

“Thế, cháu đi làm đây.” Ngụy Quýnh giơ chiếc chổi lau nhà lên cho Kỷ Càn Khôn thấy, “Ông nghỉ đi ạ.”

“Được.” Kỷ Càn Khôn ngồi trên chiếc xe lăn, khẽ cúi người, “Một lát nữa đến nhé.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh đáp lời rồi quay người đi ra khỏi phòng. Khi đóng cánh cửa gỗ lại, cậu phát hiện thấy ánh mắt Trương Hải Sinh cứ nhìn mãi theo cậu.

https://thuviensach.vn

Sau khi lau sạch nền nhà của hai tầng, tâm trạng Ngụy Quýnh mới trở lại bình thường. Lúc xách thuốc lá vào trong viện Kính lão, tâm trạng cậu vừa phấn chấn vừa căng thẳng. Được người khác nhờ, mua hàng cấm đối với viện Kính lão, lại đích thân giao tận tay cho "người mua", dù thế nào cũng có chút cảm giác giao dịch bí mật phi pháp.

Những người đã quen với cơm nhạt trà loãng, thi thoảng ăn một bữa cơm Trùng Khánh nhiều dầu, tê cay, chắc cũng có cảm giác lỗ chân lông dãn nở, mồ hôi đầm đìa.

Cũng giống như những kẻ buôn bán ma túy.

Ngụy Quýnh cười thầm trong lòng, thảo nào trong giờ Tâm lý học tội phạm, thầy giáo nói có những việc phạm tội khiến cho người ta nghiện. Những hành vi phá vỡ quy tắc đúng là có thể mang đến cảm giác sung sướng, nhất là đối với người luôn hành động chuẩn mực đúng quy tắc suốt hơn hai mươi năm.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ lao động, viện Kính lão đã được quét dọn sạch sẽ. Sau khi xử lý xong số rác cuối cùng, các tình nguyện viên đi thành từng tốp vài ba người đến các phòng chuyện trò với các cụ già. Ngụy Quýnh rửa sạch mặt mũi tay chân rồi đi thẳng đến phòng Kỷ Càn Khôn.

Trương Hải Sinh vẫn còn ở đó, ngồi trên ghế đối diện với ông Kỷ, cùng rít thuốc nhả khói. Mấy đầu mẩu thuốc lá nổi trong chiếc lọ thủy tinh trên bậu cửa sổ, nửa lọ nước hiện màu nâu nhạt.

Kỷ Càn Khôn bảo Ngụy Quýnh ngồi xuống. Trương Hải Sinh nhìn cậu một cái, cau mày, tay kẹp mẩu thuốc lá, bảo: "Ông Kỷ, loại thuốc này cũng không ngon mấy, nhẹ lắm."

Kỷ Càn Khôn mỉm cười, không đáp lời.

"Trong ấm có Đại Hồng Bào, vừa pha đấy." Ông cụ quay về phía Ngụy Quýnh, chỉ vào ngăn kéo, "Bên trong có cốc giấy, tự rót."

Ngụy Quýnh khẽ chặc lưỡi, đúng là đã thấy hơi khát nước, liền cảm ơn rồi lấy cốc giấy từ ngăn kéo ra, nghĩ một lát lại rót đầy chiếc cốc bên tay Kỷ Càn Khôn.

"Anh có uống không?" Ngụy Quýnh hỏi Trương Hải Sinh.

https://thuviensach.vn

“Ài chà, tôi không dám đâu!” Trương Hải Sinh không ngờ là Ngụy Quýnh lại rót trà cho mình, vội đưa chiếc cốc trong tay ra, “Trà ngon, tôi cũng uống một tí.”

Ngụy Quýnh rót thêm trà cho Trương Hải Sinh xong, tự rót cho mình nửa cốc, rồi dựa vào cạnh bàn nhấp từng ngụm nhỏ.

Bỗng nhiên mọi người đều im lặng, người ngồi kẻ đứng, lặng lẽ uống trà.

Uống được vài ngụm, Kỷ Càn Khôn hài lòng thở dài một tiếng, hỏi: “Thế nào?”

“Rất ngon.” Ngụy Quýnh ngắm nước trà vàng óng trong chiếc cốc, “Cháu không hiểu lắm, nhưng rất ngon.”

“Ở chỗ ông Kỷ toàn là hàng xịn.” Trương Hải Sinh cười khà khà, để lộ hàm răng xỉn màu vì thuốc lá.

Kỷ Càn Khôn nhìn Trương Hải Sinh, khóe miệng vẻ như mỉm cười, rồi đột nhiên lên tiếng: “Anh Trương, anh còn việc gì nữa không?”

“Hả?” Trương Hải Sinh ngớ ra, rồi lập tức uống một hơi hết cốc trà, đứng dậy, nói vẻ lúng túng: “Thế tôi đi làm việc đây, ông với cậu cứ nói chuyện nhé.”

Dứt lời, anh ta liền xách chiếc chổi lau nhà, mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Kỷ Càn Khôn và Ngụy Quýnh. Kỷ Càn Khôn lại lấy một điếu thuốc Kiến Bài ra, kẹp giữa hai ngón tay, ra hiệu với Ngụy Quýnh.

“Cảm ơn cháu đã mua giúp.” Ông cụ châm thuốc, rít một hơi, “Mấy năm không hút loại thuốc này rồi.”

“Ông hút ít thôi.” Ngụy Quýnh không kìm được nhắc nhở: “Không tốt cho sức khỏe đâu ạ.”

“Không sao. Đúng rồi, ta đã nhìn thấy hóa đơn.” Kỷ Càn Khôn mỉm cười, “Ba trăm tệ đưa cho cháu, mua thuốc lá cả rồi đúng không? Cháu phải tự bỏ tiền đi đường hả?”

“Có hai tệ thôi mà.” Ngụy Quýnh xua tay, “Ông đừng ngại.”

https://thuviensach.vn

“Cũng được, hai tệ, cũng không cần phải đưa qua đẩy lại.” Kỷ Càn Khôn cũng không nài nỉ thêm nữa, “Về chuyện “thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự”, cháu đã tìm hiểu rõ chưa?”

“Vâng. Sau hai mươi năm, nếu cho rằng cần phải truy tố, thì có thể báo, sau khi viện kiểm sát tối cao phê duyệt, sẽ tiếp tục truy tố.”

Tiếp đó, Ngụy Quýnh lại giải thích cho Kỷ Càn Khôn về vấn đề kéo dài và cách quãng giữa chừng của thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự. Giống như lần trước, Kỷ Càn Khôn lắng nghe rất chăm chú, trong lúc nghe vẫn không dừng hút thuốc lá, căn phòng nhỏ nhanh chóng mờ mịt khói thuốc.

“Cũng có nghĩa là, một khi đã thành lập hồ sơ vụ án…” Kỷ Càn Khôn nghe xong, trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm nói: “Thì thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự không có nghĩa lý gì nữa.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh đang cao hứng giảng giải, cố ý tỏ ra phức tạp một tí, “Có điều, về thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự, luật hình sự năm 79 và luật hình sự năm 97 hơi khác nhau.”

“Có gì khác nhau?” Kỷ Càn Khôn lập tức truy hỏi.

Ngụy Quýnh không ngờ Kỷ Càn Khôn lại hỏi kỹ như vậy, ngớ ra không biết nói thế nào, lắp bắp một hồi, cuối cùng thật thà thừa nhận là không biết.

Sắc mặt Kỷ Càn Khôn trở nên rất khó coi, ông cụ khó nhọc lăn bánh xe lăn, dịch chuyển đến bên giường, một tay với lên phía trong chiếc giá sách nhỏ, dường như muốn lấy cuốn sách nào đó, nhưng ngón tay vẫn cách gáy sách mấy cen-ti-met. Kỷ Càn Khôn vươn cánh tay ra, cả người mất thăng bằng, chiếc xe lăn cũng nghiêng theo rất nguy hiểm.

Ngụy Quýnh vội đỡ chiếc xe lăn, “Ông muốn lấy cuốn nào? Để cháu lấy cho.”

“Cuốn bìa đỏ ấy, luật hình sự.” Giọng Kỷ Càn Khôn rất nghiêm nghị.

Ngụy Quýnh đưa tay lấy cuốn sách mỏng đó xuống, đưa cho Kỷ Càn Khôn. Ông cụ gần như giằng lấy cuốn luật hình sự, tức tốc giở ngay ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng sau khi xem mục lục, Kỷ Càn Khôn liền ném cuốn sách lên giường, lại chỉ tay về phía giá sách.

“Cuốn bìa màu vàng, đấy, cuốn dày ấy.”

Ngụy Quýnh rút lấy cuốn sách đó, phát hiện ra chính là cuốn giáo trình mình đang sử dụng ở trường.

Kỷ Càn Khôn cũng xem mục lục trước, rồi nhanh chóng mở đến một trang, bắt đầu chăm chú đọc.

Ông cụ gần như quên mất sự tồn tại của Ngụy Quýnh, hoàn toàn tập trung vào tìm một thông tin nào đó trong cuốn giáo trình pháp luật hình sự. Ngụy Quýnh đứng yên tại chỗ, tay chân như thừa thãi, không biết phải làm gì, bất giác đưa mắt nhìn lên giá sách.

Nói là giá sách, nhưng thực ra chỉ là một tấm gỗ đã sơn hai mặt gác lên giữa đầu giường và cuối giường, bên trên là các loại sách được xếp ngay ngắn, hai đầu được cố định bởi miếng chặn sách bằng sắt.

Ngụy Quýnh nhìn lướt qua một lượt, phát hiện thấy phạm vi đọc của Kỷ Càn Khôn tương đối đặc biệt - gần như không có các loại sách giải trí như tiểu thuyết, toàn bộ đều là các loại giáo trình và sách về luật, tội phạm học và điều tra hình sự.

Ông già này thật kì lạ. Ngụy Quýnh thầm nghĩ trong đầu: Cũng không biết trước đây làm nghề gì, nhiều tuổi như thế rồi, sức khỏe cũng không tốt, thế mà lại có hứng thú với những cái này.

Một tiếng thở dài kéo suy nghĩ của cậu lại. Ngụy Quýnh quay đầu, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn gập mạnh sách vào, lông mày nhíu chặt lại.

“Không có nội dung luật hình sự năm 79…” Kỷ Càn Khôn bỗng cười nhăn nhó, “Cũng phải, luật hình sự năm 97 đã sử dụng được gần hai mươi năm rồi, còn ai nghiên cứu cái này nữa?”

“Ông… sao ông phải tìm hiểu về cái này?” Ngụy Quýnh không kìm được lên tiếng hỏi: “Không phải là ông định tham gia thi tư pháp đấy chứ?”

“Ha ha, tất nhiên là không.” Kỷ Càn Khôn cười lớn, “Chỉ là có hứng thú thôi.”

https://thuviensach.vn

Không thể nào. Câu hỏi trong lòng Ngụy Quýnh càng lớn. Chỉ là vì hứng thú, thì tuyệt đối không thể khiến một người già từng trải lo lắng và mất bình tĩnh đến như vậy.

“Ngụy Quýnh,” Kỷ Càn Khôn thận trọng lựa chọn từ ngữ, “có thể nhờ cháu…”

“Ông muốn xem điều khoản quy định của luật hình sự năm 79?” Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, “Cái này thì dễ thôi.”

Kỷ Càn Khôn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Ngụy Quýnh vào mạng bằng điện thoại di động một cách thành thục, thao tác một hồi, Ngụy Quýnh trượt lên trượt xuống điều chỉnh màn hình rồi đưa điện thoại di động cho ông cụ - trên màn hình dày đặc những chữ.

“Mục 8 chương 4, điều 77.”

Kỷ Càn Khôn cẩn thận cầm chiếc điện thoại di động, đưa chiếc điện thoại di động lên gần mắt, rồi lại bỏ kính ra, vươn thẳng cánh tay, đưa chiếc điện thoại di động ra xa, nhưng những con chữ vẫn mờ ảo không rõ.

“Để cháu.” Ngụy Quýnh cầm lấy chiếc điện thoại di động, “Điều 77, tại tòa án Nhân dân, viện kiểm sát tối cao, cơ quan công an… Ồ, chỗ này đúng là có sửa đổi… Sau khi sử dụng các biện pháp cưỡng chế, những đối tượng trốn tránh điều tra hình sự hoặc xét xử, không chịu hạn chế của thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự.”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn lập tức nhận ra, “Luật hình sự năm 79 là “sau khi sử dụng các biện pháp cưỡng chế”, còn luật hình sự năm 97 là “sau khi thụ lý vụ án”, đúng không?”

“Vâng.”

“Nếu một vụ án - ví dụ như, vụ án giết người - xảy ra sau năm 97,” Kỷ Càn Khôn vừa nói vừa nghĩ, tốc độ rất chậm rãi, “Cháu thấy nên sử dụng luật hình sự năm 97 hay luật hình sự năm 79?”

Ngụy Quýnh ngớ ra, “Đây là… vấn đề hiệu lực hồi tố trong luật hình sự đấy.”

“Đúng.” Kỷ Càn Khôn đáp rất dứt khoát, ánh mắt đầy mong đợi.

https://thuviensach.vn

Thế này được coi là gì đây? Ngụy Quýnh thầm cười nhăn nhó, nội dung phục vụ của tình nguyện viên biến thành thi luật hình sự - mà còn là thi vấn đáp!

"Về mặt hiệu lực hồi tố trong luật hình sự, Trung Quốc áp dụng nguyên tắc "căn cứ vào luật cũ đồng thời theo chiều hướng giảm nhẹ"." Ngụy Quýnh cố gắng nhớ lại, "Nếu căn cứ vào luật cũ, chắc là sử dụng luật hình sự năm 79."

"Nếu cân nhắc "theo chiều hướng giảm nhẹ" thì sao?"

"Cái này…" Ngụy Quýnh suy nghĩ một lát, "Căn cứ vào luật hình sự năm 79, sau khi người phạm tội bị áp dụng biện pháp cưỡng chế thì sẽ không chịu hạn chế của thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự - nếu so sánh thì luật hình sự năm 79 có lợi đối với người phạm tội đúng không?"

Kỷ Càn Khôn suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi gật đầu, "Chắc là thế."

"Thế thì chắc là sử dụng luật hình sự năm 79."

"Bị áp dụng biện pháp cưỡng chế…" Sắc mặt Kỷ Càn Khôn lại trở nên nặng nề, ánh mắt xa xăm vô định, miệng lẩm bẩm, "Nếu không bắt được hắn thì sao?"

"Thế thì có hạn chế chứ sao." Ngụy Quýnh nhớ ra khi nãy ông cụ nói "ví dụ như", "vụ án giết người, hai mươi năm sau sẽ không truy tố nữa."

"Không phải là vẫn còn viện kiểm sát tối cao à?" Kỷ Càn Khôn lập tức truy hỏi.

"Dạ? Đúng, đúng rồi." Ngụy Quýnh đỏ mặt, vội chữa lại, "Nếu viện kiểm sát tối cao cho rằng cần truy tố, thì có thể tiếp tục truy tố."

"Chắc chắn là cần!" Kỷ Càn Khôn buột miệng cao giọng.

Ngụy Quýnh giật bắn mình, ngạc nhiên nhìn Kỷ Càn Khôn.

"Giết người mà." Kỷ Càn Khôn lập tức nhận ra sự thất thần của mình, "Sự việc nghiêm trọng thế cơ mà, cháu thấy phải không?"

Ngụy Quýnh ngơ ngác gật đầu.

"Ha ha." Kỷ Càn Khôn bật cười, bắt đầu lái sang chuyện khác, "Khi nãy cháu vào mạng bằng điện thoại di động hả?"

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

“Khoa học kĩ thuật bây giờ thật phát triển, tiện thật.” Kỷ Càn Khôn tặc lưỡi tấm tắc, “Ta không theo kịp thời đại rồi.”

“Điện thoại thông minh đều vào mạng được.” Ngụy Quýnh cũng tự nhiên trở lại, “Giống như một chiếc máy vi tính nhỏ ấy.”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn quay đầu nhìn ra cửa sổ, “Khoảng mấy giờ cháu về?”

Ngụy Quýnh nhìn đồng hồ đeo tay, “Khoảng 4 giờ ạ.”

“Ồ, vẫn còn một lúc nữa.” Kỷ Càn Khôn nhìn Ngụy Quýnh mỉm cười, “Hôm nay nắng đẹp, đẩy ta ra ngoài đi dạo một lát được không?”

Sân của viện dưỡng lão không hề rộng, hơn nữa hầu hết đều là nền đất. Trong sân có trồng mấy cái cây, vì lá đã rụng sạch nên không nhận ra được là cây gì. Chỉ có thể đẩy xe lăn đi trên mấy con đường nhỏ lát gạch đỏ ngang dọc giao nhau.

Mặc dù vậy, Kỷ Càn Khôn trông vẫn rất vui. Dưới sự giúp đỡ của Ngụy Quýnh, ông mặc áo khoác lông vũ vào, đội mũ và quàng khăn, bên dưới lại đắp thêm một chiếc chăn len, ra khỏi cửa trong trạng thái rất ấm áp.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Quýnh đẩy xe lăn, thêm vào đó, con đường gạch đỏ lại mấp mô không bằng phẳng, đoạn đường đầu tiên đúng là kinh hồn khiếp vía. Mấy lần liền, cậu suýt nữa thì đẩy ông Kỷ xuống nền đất.

Ngược lại với tâm trạng lo lắng giật mình thon thót của Ngụy Quýnh, Kỷ Càn Khôn lại có vẻ rất hài lòng. Lúc này đã là buổi chiều tà, vì xung quanh viện dưỡng lão không có các tòa kiến trúc cao tầng, trong sân vẫn tràn đầy ánh nắng mặt trời. Kỷ Càn Khôn nheo mắt chăm chú nhìn mặt trời vàng rực, hít mạnh bầu không khí khô lạnh, vẻ mặt rất đỗi say sưa.

“Lâu lắm rồi không ra ngoài.”

“Thế ạ?” Chiếc xe lăn được đẩy đến cuối một con đường nhỏ, Ngụy Quýnh điều chỉnh hướng xe một cách khó nhọc, bắt đầu đi ngược lại, “Ông ở đây mấy năm rồi?”

“Mười tám năm.”

“Có quen không ạ?”

https://thuviensach.vn

“Cũng tàm tạm.” Kỷ Càn Khôn nhìn cái cây bên cạnh, “Đó là một cây đào, vào mùa xuân, hoa đào nở đầy cây, rất đẹp - Những gì chấp nhận được thì chịu đựng, những gì không chấp nhận được, thì ta làm theo suy nghĩ của mình.”

Ngụy Quýnh nhớ ra chiếc nồi điện nhỏ và thuốc lá trong phòng ông cụ, cậu khẽ cười.

“Người nhà ông… có hay đến thăm ông không ạ?”

“Ta không có người nhà.” Kỷ Càn Khôn đáp rất dứt khoát, “Không có con, vợ thì đã mất từ lâu lắm rồi.”

“Ồ?” Ngụy Quýnh dừng bước, rồi lại tiếp tục đẩy chiếc xe lăn về phía trước, “Cháu xin lỗi.”

“Có gì phải xin lỗi đâu.” Kỷ Càn Khôn bật cười lớn, “Ta không thấy mình có gì khác với mọi người.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh nghĩ một lát, “Có điều, cũng cô đơn đúng không ạ?”

“Chỉ có những người đã từng trải qua sự sôi động, mới cảm thấy cô đơn.” Kỷ Càn Khôn nhìn những người già đang tụ tập nói chuyện hoặc chắp tay đi một mình trong sân, “Ta đã sống một mình từ rất lâu rồi, nên đã sớm quen. Hơn nữa…”

Ánh mắt ông cụ rời khỏi những người già, “Họ đâu có biết cô đơn là cái gì.”

Bỗng chốc im lặng. Ngụy Quýnh cũng không biết nên nói gì, Kỷ Càn Khôn dường như chìm đắm vào trong kí ức, thu mình trên chiếc xe lăn không lên tiếng. Trong im lặng, chiếc xe lăn lại một lần nữa đi đến cuối con đường, Ngụy Quýnh đang định quay trở lại đường cũ thì Kỷ Càn Khôn lên tiếng: “Đẩy ta ra cổng đi.”

Ngụy Quýnh gật đầu, đẩy ông cụ lên con đường dẫn thẳng đến cổng chính của viện dưỡng lão.

Trước cổng viện dưỡng lão là một con đường nhỏ, mặc dù rất hẹp nhưng người và xe cộ qua lại rất tấp nập. Tiếng rao của những người bán đồ ăn,

https://thuviensach.vn

tiếng cười nói của người đi đường, tiếng còi xe vang lên không dứt bên tai, thêm vào đó là mùi thơm của các loại xiên nướng, khoai lang nướng, ngô luộc, ngược lại với viện dưỡng lão ở bên kia cánh cổng sắt, nơi đây mới giống chốn nhân gian.

Ngụy Quýnh đẩy chiếc xe lăn đến trước cánh cổng sắt đã đầy những vết hoen gỉ, đưa tay kéo then cài cổng, cậu lập tức cảm thấy lạnh toát ở tay, vừa kéo cái then cửa ra được một nửa, liền nghe thấy có tiếng quát vọng tới.

"Này! Cậu làm gì đấy?"

Ngụy Quýnh nhìn về phía tiếng nói, trong phòng trực cạnh cổng, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục bảo vệ thò nửa người ra, vẻ mặt rất cảnh giác, chằm chằm nhìn cậu.

"Hả? Cháu đẩy ông cụ… ra ngoài đi dạo một lát."

"Không được!" Người đàn ông trung niên bưng một cốc trà to, hơi nóng từ miệng cốc bốc lên nghi ngút, "Họ không được tùy tiện đi ra ngoài."

"Chỉ ở cổng cũng không được sao?"

"Không được." Người đàn ông trung niên có vẻ sợ lạnh, rụt vai lại, "Xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm hả? Quay về đi."

Kỷ Càn Khôn nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng, "Thôi, ở đây thôi."

Người đàn ông trung niên rụt vào trong phòng trực. Ngụy Quýnh bám tay vào thanh đẩy của chiếc xe lăn, đứng sau lưng Kỷ Càn Khôn, im lặng nhìn con phố bên ngoài cánh cổng.

Ông Kỷ gần như ngồi im không động đậy, ánh mắt cũng không hề dõi theo con người hoặc sự vật, chỉ nhìn về phía trước, thỉnh thoảng lại khịt khịt mũi. Ngụy Quýnh nhìn theo ánh mắt ông về phía trước, không hề cảm thấy cái thùng rác nhét đầy túi nilon đựng rác đủ màu, dầm trong nước bẩn ấy có gì đặc biệt. Chỉ là, một không khí già nua, nặng nề, thậm chí gần như là mục ruỗng chầm chậm tỏa ra từ người Kỷ Càn Khôn. Cái ông Kỷ ngồi dưới ánh nắng mặt trời, ánh mắt sắc bén, có tài ăn nói, hút thuốc rất ghê, nấu canh rất ngon ấy, dường như đang trở lại nguyên hình, cả người như thu nhỏ lại.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh đứng đó, cúi đầu nhìn chiếc mũ len trên mái tóc màu xám nhạt của Kỷ Càn Khôn, cảm thấy rõ rệt có một thứ tựa như là nước đang chạy qua người ông.

Đó là thời gian. Trong căn phòng nhỏ của Kỷ Càn Khôn, nó rõ ràng và trong suốt như một miếng thạch, nhưng tĩnh lặng và bất động, khiến ký ức của ông cụ ngưng đọng trong không gian mấy mét vuông. Ông có thể tao nhã, cũng có thể ung dung. Tự tìm thấy niềm vui, bàng quan trước sự đời. Nhưng một khi đã đem miếng thạch ấy ném vào trong khói bụi trần gian, nó sẽ nhanh chóng tan ra và tức khắc biến mất trong dòng chảy thời gian. Mọi thứ bị nó phong tỏa đều sẽ rơi ra trần trụi trên mặt đất, bám đầy bụi trần, lo lắng và bất lực nhìn mình trở nên xù xì thô ráp, bước về phía trước trong trạng thái bị cuộn chặt, kìm kẹp.

Ngụy Quýnh bỗng thấy mềm lòng.

Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn buông một tiếng thở dài thườn thượt.

“Thế cũng đủ rồi.”

Ông cụ quay người, nhìn Ngụy Quýnh từ trên xuống dưới.

“Đẩy ta về đi.” Ánh mắt Kỷ Càn Khôn lại hiền hòa, bình tĩnh như cũ, “Thế cũng đủ rồi.”

Mặc dù Ngụy Quýnh không biết là sưởi nắng “đủ rồi” hay là thời gian “đủ rồi”, nhưng vẫn thuận theo ý ông cụ, điều chỉnh chiếc xe lăn, chầm chậm đẩy ông cụ đi về phía tòa nhà.

Vừa đến cửa, họ liền gặp một nhóm đông các tình nguyện viên đang đi ra. Cô gái buộc tóc đuôi ngựa xách chiếc cặp sách của Ngụy Quýnh, nhìn thấy cậu liền hỏi luôn: “Cậu biến đi đâu thế?”

“Ồ, ông bảo cậu Ngụy đẩy ra ngoài đi dạo một lát.” Kỷ Càn Khôn đáp lời thay Ngụy Quýnh.

Cô gái nặn ra một nụ cười với Kỷ Càn Khôn, nhét chiếc cặp sách vào trong lòng Ngụy Quýnh, “Rút thôi, xe khách đợi lâu lắm rồi đấy.”

Ngụy Quýnh gật đầu, nói với Kỷ Càn Khôn: “Ông Kỷ, cháu đưa ông về.”

https://thuviensach.vn

“Không cần đâu.” Kỷ Càn Khôn chỉ vào Trương Hải Sinh đang dựa vào cửa hút thuốc lá, “Có anh Trương kia. Cháu mau về đi, đừng để mọi người đợi.”

“Vâng, cũng được ạ.” Ngụy Quýnh ngẩng đầu nhìn Trương Hải Sinh, anh ta đang ngậm điếu thuốc, thờ ơ nhìn họ.

“Cháu…” Kỷ Càn Khôn nhìn vào mắt Ngụy Quýnh, mỉm cười, “Ít nhất cũng còn đến một lần nữa nhỉ?”

Từng tốp tình nguyện viên chen qua bên cạnh Ngụy Quýnh, người cậu lắc qua lắc lại giữa đám đông, cậu khoác cặp lên vai, cuối cùng mỉm cười chào lại ông Kỷ.

“Vâng, cháu còn đến nữa.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 4

Án Cũ

Đỗ Thành mặc chiếc áo bệnh nhân màu trắng và màu xanh da trời đan xen lẫn nhau, khoanh chân ngồi trên giường bệnh, nhìn lãnh đạo và các đồng nghiệp đứng vây quanh giường buông thõng hai tay im lặng, người nào người nấy sắc mặt đều nghiêm trọng, ông không kìm được bật cười khoái trá.

"Mẹ kiếp, các anh làm cái gì thế hả?" Đỗ Thành nhấc chân bước xuống dưới giường, "Đừng đứng cả thế, cục trưởng Đoàn, ngồi đi."

"Đừng động đậy." Cục trưởng Đoàn Hồng Khánh vội ấn vai ông xuống, "Ông nằm nghỉ đi."

"Nghỉ cái cục cứt." Đỗ Thành vừa bực mình vừa buồn cười, "Hai thằng bán ma túy đấy tóm được chưa?"

"Bắt được rồi, bắt được cả rồi." Đoàn Hồng Khánh gần như ấn cho Đỗ Thành ngã xuống giường, "Ông cứ yên tâm nghỉ ngơi, không phải lo lắng gì về tiền thuốc men điều trị, có yêu cầu gì cứ đề đạt với cục."

Đỗ Thành vẫn còn đang giằng co, nghe thấy câu nói sau cùng bỗng dừng lại, chớp chớp mắt, hỏi: "Được đề đạt thật à?"

"Được! Không vấn đề gì!" Đoàn Hồng Khánh khoát tay, "Tôi quyết."

"Thế thì cho tôi điếu thuốc trước đã." Đỗ Thành lồm cồm bò dậy, giơ hai ngón tay ra.

Đoàn Hồng Khánh ngớ ra, rồi lập tức cười, mắng: "Ông đúng thật là, mẹ kiếp!" Ông quay người, tiện tay chỉ luôn.

https://thuviensach.vn

“Cậu, ra ngoài canh chừng!”

Cao Lượng đáp lời rồi nhấc chân đi ra luôn, vừa bước được vài bước, lại quay lại, lấy nửa bao Trung Nam Hải trong túi áo ra ném xuống cạnh Đỗ Thành.

“Có bác sĩ đến, tôi sẽ thông báo.” Cao Lượng chỉ vào bao thuốc lá, dường như không biết nên nói gì với Đỗ Thành, “Anh Đỗ… anh… cứ hút thoải mái.”

“Được.” Đỗ Thành miệng đáp, tay đã vội rút ngay một điếu, ngậm ở miệng.

Trương Chấn Lương vội ghé tới, giúp Đỗ Thành châm thuốc.

“Mẹ kiếp, thèm muốn chết rồi.” Đỗ Thành sung sướng rít một hơi dài, “Cảm ơn cậu nhé, đội trưởng Trương.”

“Sư phụ, anh cứ gọi em là Chấn Lương thôi.” Giọng Trương Chấn Lương đã gần như phát khóc, “Tất cả là lỗi tại em, đáng lẽ ra em phải đưa anh đi khám bệnh sớm hơn.”

“Cái thằng này, cứ nói huyên thuyên gì thế?” Đỗ Thành khoát tay, không hề bận tâm, “Có liên quan gì đến cậu đâu hả? Chừng này tuổi rồi, sức khỏe có tí vấn đề là quá bình thường.”

“Không phải, sư phụ…” Môi Trương Chấn Lương run run, “Em đã không chăm sóc anh cẩn thận… Mười lăm tầng, em còn để anh leo lên leo xuống.”

“Thôi, được rồi, cậu đừng xúc động quá.” Đoàn Hồng Khánh trừng mắt nhìn Trương Chấn Lương, “Sư phụ của cậu còn khỏe mạnh đấy thôi - hút thuốc của tôi.”

Thấy Đỗ Thành rít mấy hơi đã sắp hết điếu thuốc, bỏ đầu thuốc vào một chai nước khoáng, rồi với tay lấy bao thuốc Trung Nam Hải, Đoàn Hồng Khánh liền vội móc trong túi áo ra một bao thuốc Tô Yên.

Đỗ Thành không khách khí, rút ra một điếu châm lên, khoát tay ra hiệu với các đồng nghiệp: “Đừng đứng nữa, tìm chỗ ngồi đi.”

https://thuviensach.vn

Các đồng nghiệp thi nhau đáp lời rồi lần lượt ngồi xuống hai chiếc giường bệnh khác trong phòng. Đoàn Hồng Khánh kéo một chiếc ghế nhựa, ngồi xuống bên cạnh giường Đỗ Thành. Trương Chấn Lương không ngồi mà dựa vào đầu giường, chăm chăm nhìn Đỗ Thành.

Có người lấy thuốc lá ra hút, gian phòng bệnh nhanh chóng mờ mịt khói thuốc, có người đứng dậy mở cửa sổ.

Đoàn Hồng Khánh trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi nhỏ: "Ông Đỗ, có dự định gì?"

Đỗ Thành lại hút hết một điếu, hài lòng chặc lưỡi, hai tay đặt trên đầu gối gõ nhẹ, "Ra viện, về nhà."

"Đừng, sư phụ." Trương Chấn Lương phản đối đầu tiên, "Mình phải chữa trị cho cẩn thận, ở đây không được thì đi Bắc Kinh, đi Thượng Hải… Tiền thuốc men điều trị anh đừng lo, đã có em."

"Ha ha, ý tốt của cậu tôi xin ghi nhận trong lòng, Chấn Lương." Đỗ Thành vỗ nhẹ vào anh, "Bác sĩ nói rất rõ - Tôi có bệnh tiểu đường, vấn đề lần này lại nằm ở gan. Chữa gan thì hỏng thận. Chữa thận thì hỏng gan - cả hai đều rất khó."

"Không được!" Đoàn Hồng Khánh lắc đầu, "Ông nằm yên trong viện cho tôi, chuẩn bị làm phẫu thuật, chi phí cục sẽ chi."

"Thôi khỏi, vô nghĩa." Đỗ Thành làm động tác ra hiệu trên người mình, "Đến cái tuổi này rồi mà còn phải dao kéo, vừa xạ trị lại vừa hóa trị, người có lành lặn cũng ra tàn phế, thêm nữa cũng chỉ mất tiền oan thôi."

"Thế thì cứ thế cắn răng chịu à?" Đoàn Hồng Khánh trợn mắt, "Mẹ kiếp, ông đừng có gàn nữa, nghe tôi."

"Vấn đề là tôi không sao." Đỗ Thành xòe hai tay, "Mấy hôm trước không phải là tôi vẫn chạy vẫn nhảy đấy thôi? Tôi làm cảnh sát hình sự cả đời, ông bảo tôi cứ nằm ở bệnh viện, không nằm nổi đâu!"

"Ông nói nhảm ít thôi!" Đoàn Hồng Khánh khoát tay, "Cứ nghỉ vài ngày cho tôi đã rồi tính."

Đỗ Thành vẫn định phân bua thì Cao Lượng đã xông vào.

https://thuviensach.vn

“Bác sĩ đến thăm khám phòng bệnh.”

Đám cảnh sát liền nhanh chóng hành động, mở cửa sổ, vứt đầu thuốc lá.

Chưa đầy nửa phút, bác sĩ đã bước vào phòng bệnh. Vừa vào phòng, anh đã khịt khịt mũi, cau mày lại.

“Sao nhiều người thế này?” Anh không hài lòng nhìn số cảnh sát trong phòng bệnh, “Lại còn hút thuốc, Đỗ Thành, anh không muốn sống nữa hả?”

“Chỉ hút một điếu thôi.” Đỗ Thành cười hì hì, đưa mắt ra hiệu cho Trương Chấn Lương.

Trương Chấn Lương hiểu ý, đứng dậy giấu chai nước suối đựng đầu thuốc lá ra sau lưng.

“Ra hết đi, đi ra hết đi.” Vị bác sĩ bực mình xua tay.

Đoàn Hồng Khánh đứng lên, tươi cười lấy lòng bác sĩ, “Bác sĩ, phiền anh quan tâm giúp.”

Dứt lời, ông quay đầu về phía Đỗ Thành, “Ông nghỉ ngơi cho khỏe - nếu dám chạy, tôi sẽ nhốt ông lại.”

Đỗ Thành xắn tay áo lên, chuẩn bị để y tá đo huyết áp, “Tôi ở bệnh viện thì có khác gì bị nhốt đâu hả?”

Đoàn Hồng Khánh không nói gì, đưa tay ra gõ vào Đỗ Thành, có ý nghiêm khắc cảnh báo.

“Được rồi, được rồi.” Đỗ Thành không còn cách nào khác, “Tôi nghe lời ông, được chưa?”

Nét mặt Đoàn Hồng Khánh dịu đi một chút, ông quay người ra hiệu cho mọi người đi ra. Đám cảnh sát thi nhau chào từ biệt Đỗ Thành. Trương Chấn Lương lại ghé sát lại nói: “Sư phụ, ngày mai em lại đến thăm anh.”

“Đừng đến nữa.” Đỗ Thành xua tay, “Xử lý xong vụ án đi đã, biến đi.”

Trương Chấn Lương vỗ vỗ vào vai ông, rồi cùng Đoàn Hồng Khánh đi ra khỏi phòng bệnh.

Đỗ Thành nằm xuống giường bệnh, ngoan ngoãn làm theo lời bác sĩ.

Đo xong huyết áp và nhiệt độ, bắt đầu truyền dịch. Bác sĩ lại dặn dò mấy câu, Đỗ Thành nghe nhưng tâm trí còn để đi đâu, thỉnh thoảng lại ừ hữ đáp

https://thuviensach.vn

lời.

Sau khi bác sĩ và y tá rời đi, căn phòng bệnh rộng lớn chỉ còn lại một mình Đỗ Thành. Ông thu người lại trong chăn, chăm chú không rời mắt nhìn chất dịch truyền trong ống dẫn đang nhỏ từng giọt.

Nằm một lúc lâu, ông mới cảm giác thấy dưới vai có vật cứng, lôi ra xem, hóa ra là nửa bao thuốc Trung Nam Hải. Đỗ Thành nhỏm người dậy nhìn về phía cửa, rút ra một điếu châm lửa.

Khói thuốc lơ lửng bay lên. Đỗ Thành nheo mắt, nhìn làn khói thuốc xanh nhạt uốn lượn rồi tan biến trước mắt.

Sắp chết rồi.

Cái tin này rất đột ngột, nhưng không hề khiến ông sợ hãi.

Hơn ba mươi năm trong nghề cảnh sát, cũng không phải là một hai lần đối mặt với ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Năm 1988, khi đang xử lý một vụ bạo hành gia đình, gã chồng có hành động bạo hành đột nhiên châm lửa đốt xăng.

Năm 1997, bao vây tổ chức mang tính chất xã hội đen lớn nhất của thành phố, bị bắn trúng liền năm phát súng săn.

Năm 2002, bắt một tên cướp, bị đối tượng khả nghi ôm chặt lấy ngã từ trên cầu cạn xuống.

Năm 2007, giải cứu con tin trong một ngân hàng thương mại, phải đối mặt với tên bắt cóc quanh người giắt đầy thuốc nổ.

…

Lần này thì không thoát được nữa rồi.

Khóe miệng Đỗ Thành hơi nhếch lên. Chết, không hề đáng sợ. Ông đã chết từ hai mươi ba năm trước rồi.

Đối với ông, đó là con đường trở về mà ông đã khao khát từ lâu.

Đi vào lớp học, Ngụy Quýnh chọn một vị trí khuất và ngồi xuống, rón rén lấy một cốc sữa đậu nành còn ấm ra uống. Vừa quá 8 giờ, cô giáo có dáng người thấp béo, tóc cắt ngắn vén tai bước lên bục giảng. Ngụy Quýnh

https://thuviensach.vn

ngậm ống hút ở miệng, lấy cuốn giáo trình Luật đất đai trong cặp sách ra, khoảnh khắc nhìn thấy bìa sách, cậu bỗng nhớ đến một việc.

Cậu nhìn một vòng xung quanh lớp học, quả nhiên là không thấy Nhạc Tiêu Tuệ đâu.

Trốn học thật đấy. Ngụy Quýnh cười thầm. Cô Vương dạy môn Luật đất đai bị sinh viên gọi là "bà đất đai", là một trong những "cảnh sát bắt tội phạm" nổi tiếng của khoa Luật, không chỉ ghê gớm khi cho sinh viên trượt, mà tiết học nào cũng bắt buộc phải điểm danh, sinh viên nào vắng mặt ba lần thì sẽ không được thi luôn.

Quả nhiên là như vậy, sau khi uống một ngụm trà, "bà đất đai" liền chậm rãi lấy cuốn sổ tay giảng dạy ra, bắt đầu điểm danh.

Những tiếng đáp điểm danh vang lên khắp lớp học, Ngụy Quýnh tự dưng bỗng thấy căng thẳng. Nhạc Tiêu Tuệ có nói sẽ bảo bạn cùng phòng đỡ cho, không biết "đỡ" là đỡ thế nào.

Rất nhanh chóng, "bà đất đai" đã gọi đến tên Nhạc Tiêu Tuệ, một tiếng "có" nghèn nghẹn vang lên ở dãy ghế phía sau.

Ngụy Quýnh vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía tiếng đáp. Một cô gái tóc dài giấu mặt sau cuốn giáo trình đang mở, vừa bỏ bàn tay che miệng xuống.

"Bà đất đai" ngẩng đầu lên, dường như hơi do dự, "Nhạc Tiêu Tuệ, đứng lên."

Cô gái tóc dài không dám lên tiếng nữa, cúi đầu không nói gì. Lớp học vang lên những tiếng cười rúc rích.

"Bà đất đai" sầm mặt: "Vừa nãy ai đáp "có" cho Nhạc Tiêu Tuệ hả?"

Cô gái tóc dài mặt ngơ ngác, nhìn ngó xung quanh theo các bạn khác. Ngụy Quýnh cố gắng không nhìn về phía cô, nghĩ bụng thế này mà gọi là đỡ cho ấy hả, nguy hiểm quá.

"Bà đất đai" thấy không có ai đứng ra tự thú, cũng không có ý truy cứu, lấy bút mực ra đánh một dấu gạch chéo vào bên cạnh tên của Nhạc Tiêu Tuệ.

https://thuviensach.vn

“Nhạc Tiêu Tuệ, bỏ tiết một lần.” “Bà đất đai” nhìn từ phía trên cặp mắt kính, “Nếu còn ai nói “có” giúp, sẽ xử lý theo tội đồng phạm!”

Sau khi điểm danh xong, giờ học bắt đầu. Luật đất đai vốn đã khô khan, “bà đất đai” gần như là đọc giáo trình, khiến cho sinh viên càng khó mà có hứng thú. Ngụy Quýnh miễn cưỡng lắng nghe mấy chục phút, sau đó tâm trí bắt đầu phân tán.

Đầu tiên nghĩ đến chuyện vắng mặt của Nhạc Tiêu Tuệ, cũng không biết cô đã bị “bà đất đai” tóm được mấy lần, liệu còn được thi không.

Sau đó nghĩ đến chuyện Nhạc Tiêu Tuệ bỏ cả học để đi mua thức ăn cho mèo, và nghĩ đến bọn chó mèo ở trạm cứu trợ động vật hoang.

Tiếp đó là bài tập môn Thực tiễn xã hội của mình.

Tiếp nữa là tòa nhà nhỏ ba tầng và ông Kỷ.

Nghĩ đến ông Kỷ, Ngụy Quýnh đưa một tay lên chống cằm, tay kia nghịch chiếc bút bi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Thời tiết hôm nay hơi ảm đạm, không có nắng, tất cả mọi vật ngoài trời đều mất đi sắc màu, giống như một tấm ảnh đen trắng. Những cái cây rụng hết lá và những tòa giảng đường màu xám, đều như thể bị bao trùm bởi một lớp sương mỏng, nhìn không hề có một chút sức sống.

Nghe nói, đối với người già, thời gian khó chịu nhất là mùa đông. Thứ nhất, đây là mùa hay phát những bệnh liên quan đến tim mạch, thần kinh hay hô hấp; Thứ hai, khắp mọi chỗ đều là cảnh héo tàn thê lương, thế nào cũng khiến cho người ta có cảm giác bước vào tuổi xế chiều, đã sắp đi đến tận cùng của cuộc đời. Ngay cả những thanh niên như Ngụy Quýnh cũng không vui vẻ phấn chấn nổi, huống hồ những người già cô đơn không nơi nương tựa như Kỷ Càn Khôn.

Không biết trong căn phòng nhỏ của ông Kỷ, lúc này có ảm đạm ngột ngạt như vậy không?

Ngụy Quýnh khẽ thở dài, quay đầu lại, nhìn “bà đất đai” đang cầm cuốn giáo trình trên bục giảng đọc diễn cảm, nhưng đầu óc không thể nào tập trung được.

https://thuviensach.vn

Tự đáy lòng mình, cậu thấy thương cho ông Kỷ. Ông Kỷ sưởi nắng, đọc sách, hút thuốc, tự nấu cơm, tìm hiểu một vấn đề pháp luật một cách không cần thiết, tất cả đều trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại của mình, khổ sở chống chọi với số mệnh. Ông cụ muốn nuôi dưỡng một đóa hoa hi vọng trong cuộc sống như tù ngục, để nó lớn lên trong cô độc, bừng nở rạng rỡ, và thuyết phục mình trong sắc màu rực rỡ và hương hoa thoang thoảng rằng: Ta chưa già. Cho dù ta không thể tự đi lại, chỉ có thể quan sát cuộc sống thế tục sau cánh cửa sắt, nhưng ta vẫn thuộc về nhân gian.

Nhạc Tiêu Tuệ mất tích nguyên một ngày, cho đến tận lúc ăn tối, Ngụy Quýnh mới nhìn thấy cô ở nhà ăn.

Mặc dù nét mặt mệt mỏi, nhưng tâm trạng Nhạc Tiêu Tuệ có vẻ rất vui. Lúc xếp hàng mua cơm, cô nhìn thấy Ngụy Quýnh, mỉm cười vẫy tay chào cậu.

Mấy phút sau, Nhạc Tiêu Tuệ xách mấy chiếc túi nilon bước tới, ngồi phịch xuống chỗ đối diện với Ngụy Quýnh.

“Mệt chết đi được.”

“Đi chăm sóc lũ chó mèo hả?” Ngụy Quýnh ngẩng đầu lên, nhìn Nhạc Tiêu Tuệ vặn mở một chai hồng trà lạnh, ừng ực tu hết luôn nửa chai.

“Chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ lấy ra một chai hồng trà lạnh khác, đưa cho Ngụy Quýnh, “Mời cậu đấy.”

“Cảm ơn cậu.” Ngụy Quýnh đẩy bát đĩa qua một bên, “Cậu ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ cười hì hì, “Ăn cùng với một con mèo con.”

“Ha ha.” Ngụy Quýnh cũng bật cười, chỉ vào ống tay áo cô, “Có thể nhận ra được.”

Nhạc Tiêu Tuệ cúi đầu nhìn, nhặt bỏ mấy cụm lông mèo màu trắng lẫn màu xám trên ống tay áo.

“Một con mèo Mỹ lông ngắn, đáng yêu vô cùng, rất bám người.” Nhạc Tiêu Tuệ hơi bĩu môi, “Chủ nuôi ác thật đấy.”

“Còn phải đi mấy lần nữa?”

https://thuviensach.vn

“Một lần.” Nhạc Tiêu Tuệ thở dài, “Bài tập môn Thực tiễn xã hội sắp hoàn thành rồi, cậu thì thế nào?”

“Cũng thế, tớ cũng phải đi một lần nữa.”

“Viện Kính lão chắc là chán lắm nhỉ?” Nhạc Tiêu Tuệ lại uống một ngụm hồng trà lạnh, “Nói những chuyện gì với các cụ già?”

“Tớ không thấy chán.” Ngụy Quýnh nghĩ đến ông Kỷ, “Có một ông cụ rất thú vị.”

“Ồ?” Nhạc Tiêu Tuệ bắt đầu có hứng, “Kể xem nào.”

Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ một lát rồi kể sơ qua về mọi chuyện của ông Kỷ. Nhạc Tiêu Tuệ lắng nghe rất chăm chú, vừa nghe vừa cười.

“Nhiều tuổi thế rồi mà vẫn ham học, ông cụ thật cá tính quá.” Nhạc Tiêu Tuệ chớp chớp mắt, “Rất đẹp lão đúng không?”

“Cũng tàm tạm.” Ngụy Quýnh trả lời thành thật.

“Ha ha, tớ thật sự muốn gặp một lần.”

“Được thôi, lần sau môn Thực tiễn xã hội đi theo tớ nhé.”

“Không được.” Nhạc Tiêu Tuệ lắc đầu, “Tớ còn phải đến trạm cứu trợ chứ - phải mua thuốc cho Hạt Đậu Nhỏ1, nó bị bệnh ngoài da.”

1. Tên nhân vật Totto-chan được dịch ra tiếng Trung là Hạt Đậu Nhỏ.

“Hạt đậu nhỏ?”

“Con mèo Mỹ lông ngắn ấy.” Nhạc Tiêu Tuệ cười, “Tớ gọi nó là Hạt Đậu Nhỏ.”

“Lại trốn học à?” Ngụy Quýnh cũng cười, “Hôm nay cậu đã bị “bà đất đai” tóm được một lần rồi đấy.”

“Không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ hất tóc, “Vẫn còn cơ hội cho hai lần nữa, có điều hôm nay làm Nguyệt Nguyệt khiếp vía.”

Ngụy Quýnh nhớ đến cô gái tóc dài, “Ha ha, suýt nữa thì thành đồng phạm.”

“Chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ vỗ vào chiếc đùi gà to trong túi nilon, “Cho nên phải vỗ về một tí.”

“Lũ chó mèo ấy khiến cậu quyến luyến thế cơ à?”

https://thuviensach.vn

“Ừ. Cậu không nhìn thấy mắt chúng nó, mong ngóng có người vuốt ve một tí, bế một tí.” Nhạc Tiêu Tuệ rưng rưng nước mắt, “Có một con chó nhỏ, bị bỏ rơi đến ba lần, thấy người nào cũng lấy lòng. Lúc tớ đi, nó đuổi theo rất xa.”

Không biết tại sao, Ngụy Quýnh bỗng nhớ đến dáng vẻ ông Kỷ ngồi trước cánh cổng sắt.

“Đáng thương.”

“Chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ nghịch chiếc túi nilon bên tay, “Sau khi xong môn Thực tiễn xã hội, tớ vẫn muốn đi.”

“Vì sao?”

“Được cần đến, được là chỗ dựa.” Nhạc Tiêu Tuệ quay đầu nhìn vào mắt Ngụy Quýnh, khóe miệng thoáng nụ cười, “Cảm giác đó rất tuyệt.”

Ngụy Quýnh cũng nhìn vào mắt cô, “Sau này cậu sẽ là một người mẹ tốt.”

“Dào! Xa xôi quá.” Nhạc Tiêu Tuệ vặn mở nắp chai hồng trà lạnh, lắc nhẹ, “Bọn chúng vừa ngoan ngoãn hiền lành, vừa trong sáng, bị bỏ rơi, bị làm tổn thương hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn tuyệt đối tin tưởng con người. Tớ thà ở bên cạnh chúng nó.”

Cô ngẩng cổ lên, uống hết sạch thứ chất lỏng màu nâu trong chai.

“Con người thật đáng sợ.”

Đỗ Thành gõ mấy nhát vào cửa văn phòng cục trưởng, đẩy cửa bước vào. Đoàn Hồng Khánh ngồi trước bàn, đang gọi điện thoại. Thấy ông bước vào, Đoàn Hồng Khánh ngớ ra, tiếp đó liền chỉ vào chiếc ghế salon cạnh tường, ra hiệu cho ông ngồi xuống.

Đỗ Thành liền ngồi xuống không hề khách khí, cầm thuốc lá trên bàn lên, châm một điếu và hút. Đoàn Hồng Khánh nói vắn tắt mấy câu rồi vội ngắt điện thoại, cau mày nhìn Đỗ Thành, đột nhiên lên tiếng: “Tôi không trị được ông, phải không ông Đỗ?”

Đỗ Thành không nói gì, cười hì hì. Đoàn Hồng Khánh đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, bước đến ngồi xuống cạnh Đỗ Thành, đấm một nhát vào vai ông.

https://thuviensach.vn

“Đi đi, tự nhốt mình lại!”

Đỗ Thành vừa cười vừa né, tiện tay rút một điếu thuốc đưa cho Đoàn Hồng Khánh. Hai người ngồi yên lặng hút thuốc. Hút hết một điếu, Đoàn Hồng Khánh đứng dậy pha một cốc trà cho Đỗ Thành, đặt trước mặt ông.

“Ông Đỗ, tôi đã liên hệ với một ông bạn cùng học ở Bắc Kinh, công tác ở bệnh viện lớn, để nghĩ cách xem.”

Đỗ Thành bưng cốc trà lên, thổi cho lá trà trên miệng cốc dạt ra, cẩn thận nhấp một ngụm, “Cục trưởng Đoàn, mình quen nhau bao nhiêu năm rồi?”

“Hai mươi bảy năm. Hai mươi bảy năm bốn tháng.” Đoàn Hồng Khánh lập tức trả lời.

“Chà! Nhớ rõ thế?” Đỗ Thành ngạc nhiên.

“Vớ vẩn!” Đoàn Hồng Khánh sầm mặt, “Mẹ kiếp, mấy hôm nay toàn nghĩ về ông.”

Đỗ Thành lại cười, “Quen nhau lâu thế rồi, ông còn không hiểu tôi?”

“Ông Đỗ, bây giờ không phải là lúc gồng lên.” Giọng Đoàn Hồng Khánh dịu xuống, “Tìm xem có cách nào không, bây giờ khoa học kĩ thuật phát triển như vậy…”

“Chả có tác dụng đếch gì đâu. Bác sĩ đã nói rất rõ, nhiều nhất được một năm.”

“Thế thì cũng không thể cứ cố chịu đựng đúng không?”

“Đằng nào thì cũng chả còn sống được bao lâu, tại sao tôi cứ phải khổ sở thế làm gì?”

Đoàn Hồng Khánh ngây ra nhìn Đỗ Thành, bỗng bật cười, “Lão già này, ông không sợ chết thật hả?”

“Sợ cũng chả có tác dụng gì.” Đỗ Thành tựa vào ghế salon một cách thoải mái, nhấp một ngụm trà, “Chẳng thà làm việc gì đó mình muốn.”

“Nói đi.” Đoàn Hồng Khánh ngồi thẳng người dậy, chăm chú nhìn Đỗ Thành, “Ông muốn làm gì?”

“Điều tra một vụ án.” Đỗ Thành để cốc trà xuống, quay người về phía Đoàn Hồng Khánh, “Ông biết đấy.”

https://thuviensach.vn

Đoàn Hồng Khánh ngớ ra, vẻ mặt kinh ngạc, tiếp đó trở nên rầu rĩ.

“Mẹ kiếp! Lại nữa.” Ông khoát tay rất mạnh, dường như muốn xua đuổi một thứ khiến người ta bực mình ở trước mắt đi, “Ông Đỗ, ông có thôi đi không.”

“Không thôi.” Nụ cười trên mặt Đỗ Thành dần biến mất, “Không điều ra rõ vụ án đó - thì không thôi.”

“Ông có bệnh hả?” Đoàn Hồng Khánh cao giọng, “Năm nay ông bao nhiêu tuổi rồi?”

Đỗ Thành không nói gì, nhìn thẳng vào Đoàn Hồng Khánh.

“Không nói? Được, tôi trả lời hộ ông, 58 rồi, còn hai năm nữa về hưu.” Đoàn Hồng Khánh nhìn ra phía cửa, dường như đang cố hết sức kiềm chế giọng nói của mình, “Ông làm bao nhiêu năm rồi, mẹ kiếp, đồ đệ đã làm đội trưởng rồi mà đến cái chức trưởng phòng ông cũng không lên nổi, vì sao, trong đầu ông không rõ sao?”

“Rõ chứ.” Đỗ Thành nhướng mày lên, “Cho nên muốn phá một vụ án lớn mà lại, trước khi chết cũng được lên tí chức.”

“Phá cái chết tiệt.” Đoàn Hồng Khánh bực mình, “Vụ án đã kết thúc hơn hai mươi năm rồi, người đã bắn chết rồi, ông còn điều tra cái cục cứt gì hả?”

“Tôi vẫn giữ câu đó, không phải là anh ta.” Đỗ Thành bình tĩnh nhìn Đoàn Hồng Khánh, “Chúng ta đã bắt nhầm người.”

“Thôi được rồi. Tôi cũng không tranh luận với ông nữa.” Đoàn Hồng Khánh xua tay, đứng dậy, “Từ hôm nay trở đi, tôi cho ông nghỉ phép dài ngày, ông ngoan ngoãn ở yên đấy!”

“Được!” Đỗ Thành cũng không đôi co nữa, dập tắt thuốc, “Đằng nào thì tôi cũng sẽ còn tìm ông.”

Đoàn Hồng Khánh cau mày nhìn ông, “Tiền lương, tiền thưởng vẫn phát như cũ, bảo bọn Chấn Lương xếp lịch thay nhau đến chăm sóc ông.”

“Không cần.” Đỗ Thành lắc đầu, đứng dậy đi ra cửa, “Sắp cuối năm rồi, nhiều việc, cứ để chúng nó làm việc của mình, hơn nữa, tôi một mình cũng

https://thuviensach.vn

quen rồi.”

Vừa mở cửa, Đoàn Hồng Khánh lại gọi ông lại.

“Ông Đỗ,” Vẻ mặt Đoàn Hồng Khánh rất phức tạp, “Ông giữ gìn sức khỏe, vui vẻ… sống hết một năm này.”

Đỗ Thành nhìn ông mấy giây, mỉm cười, “Biết rồi.”

Ra khỏi văn phòng cục trưởng, Đỗ Thành đi thẳng vào thang máy, cẩn thận tránh mặt người quen, để không lại phải kể lại một lần nữa về bệnh tình, rồi lại phải nghe một lô lốc những lời an ủi.

Nửa tiếng sau, Đỗ Thành về đến nhà. Lúc mở cửa ra, một mùi ẩm mốc lẫn với bụi phả vào mặt. Đỗ Thành lẩm bẩm chửi tục một câu, khịt khịt mũi, đi thẳng vào trong bếp.

Trong chiếc nồi gang trên bếp ga, nửa nồi mì nấu với trứng gà đã mốc xanh. Đỗ Thành đổ mì vào thùng rác, rửa sạch nồi. Tiếp đó, ông mở tủ lạnh, lấy ra một cọng hành đã khô quắt, thái một chút hành hoa, đun nóng nồi, bỏ dầu vào, lúc cho hành hoa vào, “xèo” một tiếng, khói dầu bốc lên, căn phòng phủ đầy bụi trở nên có sinh khí.

Đỗ Thành đảo mấy nhát, thêm nước, đậy nắp vung vào.

Trong lúc chờ nước sôi, Đỗ Thành cầm cái giẻ lên bắt đầu lau dọn, vừa lau sạch được cái bàn, bụng đã bắt đầu nhâm nhẩm đau. Mồ hôi rịn ra trên mặt ông, sau khi cố gắng lau sạch chiếc khung ảnh trên cái tủ năm ngăn kéo, ông liền vứt cái giẻ sang một bên, ngồi xuống cạnh bàn thở dốc.

Ngồi một lúc, chiếc nồi gang trên bếp ga vọng ra tiếng sôi bùng bục, từng luồng hơi nóng bốc ra từ mép vung nồi. Đỗ Thành lấy trong tủ lạnh ra một quả trứng gà, đập vỡ, thả vào nồi, rồi lại mở tủ bếp, tìm lấy một nắm mì, cho vào trong nồi đun.

Ăn xong bữa trưa đơn giản, Đỗ Thành hút một điếu thuốc, sắc mặt cũng trở nên hồng hào. Ông đi vào phòng ngủ, lôi ra một chiếc va li đựng quần áo bằng vải bạt kiểu cũ, khó nhọc xách ra phòng ăn. Đẩy bát mì sang một bên, ông đặt va li quần áo lên mặt bàn ăn, lau qua lớp bụi rồi mở khóa va li.

https://thuviensach.vn

Trong va li là mấy túi hồ sơ bằng giấy bản đã ngả vàng, góc mép đã bị sờn, còn có rất nhiều ảnh và các bản phô tô văn bản xếp thành đống, cũng phủ đầy bụi.

Đỗ Thành nhấc một túi hồ sơ lên, lắc lắc cổ tay, từng mảng bụi lả tả rơi xuống. Ánh nắng mặt trời đầu giờ chiều chiếu qua song sắt cửa sổ vào phòng, thành những luồng sáng lốm đốm. Những hạt bụi li ti dãn nở, bay lượn trong ánh nắng mặt trời, nhẹ nhàng rơi trên bàn ăn.

Đỗ Thành bình tĩnh nhìn mấy chữ mực đen đã phai màu trên túi hồ sơ.

Vụ án cưỡng dâm, giết người, phân tách thi thể hàng loạt 9.11, năm 1990.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 5

Chốn Nhân Gian

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, nhìn số "3" trên bức tường cạnh lối đi trong tòa nhà, cảm giác mồ hôi trên trán túa ra. Ông bám chặt vào lan can cầu thang, thở dốc một lúc rồi tiếp tục nhấc chân leo lên.

Đi đến cửa nhà ở tầng 5, Lạc Thiếu Hoa lấy chìa khóa ra, nhẹ nhàng vặn mở cánh cửa sắt, lặng lẽ bước vào phòng khách, đặt làn thức ăn trên tay lên bàn ăn. Hai căn phòng ngủ vẫn đóng chặt cửa, thỉnh thoảng lại có tiếng ngáy nhẹ từ trong phòng vọng ra. Lạc Thiếu Hoa ngồi xuống cạnh bàn, vừa thở chậm lại vừa nhìn đồng hồ trên tường.

5 giờ 25 phút sáng. Sắc trời ngoài cửa sổ đã không còn tối đen như mực như lúc nãy, chân trời thấp thoáng hiện ra những đường trắng. Hơi thở của Lạc Thiếu Hoa dần dần trở lại bình thường, ông đứng dậy đi vào bếp, lấy một chiếc đĩa sứ màu trắng trong tủ bếp, trở lại cạnh bàn ăn, mở một chiếc túi nilon trong chiếc làn đựng thức ăn ra, mùi thơm của quẩy rán phả vào mặt. Ông xếp quẩy ngay ngắn vào đĩa, lại lấy ra mấy cốc sữa đậu nành, cắm ống hút vào từng cốc một. Tiếp đó, ông xách chiếc làn đựng thức ăn vào trong bếp, bỏ mấy loại rau xanh theo từng loại vào trong tủ lạnh. Làm xong hết những việc này, ông lại nhìn đồng hồ một lần nữa: 5 giờ 40 phút.

Người nhà ít nhất cũng phải 6 giờ mới dậy. Lạc Thiếu Hoa trở lại ngồi bên cạnh bàn, mở chiếc đài bán dẫn, điều chỉnh cho âm thanh bé đi, yên lặng lắng nghe một chương trình dưỡng sinh giữ gìn sức khỏe.

Dần dần, màu trời ngoài cửa sổ sáng lên từng chút một, tiếng xe cộ, tiếng người cũng mỗi lúc một rõ hơn. Đây là thời tiết sương mù, cả thành phố bị

https://thuviensach.vn

bao trùm trong màu trắng dày đặc. Vừa quá 6 giờ, từ phòng con gái vọng ra tiếng chuông báo thức vui nhộn. Mấy phút sau, Lạc Doanh mặc áo ngủ lạch bạch bước ra, vừa dụi mắt vừa chào bố, rồi đi vào nhà vệ sinh. Lạc Thiếu Hoa cũng đứng dậy, lấy tay sờ thử nhiệt độ của quẩy và sữa đậu nành, bưng một phần vào phòng ngủ của mình và vợ.

Kim Phượng đã tỉnh dậy từ lâu, nằm trên giường, đeo kính lão đọc sách. Thấy ông bước vào, Kim Phượng định nhỏm dậy, liền bị Lạc Thiếu Hoa ấn vào vai.

“Cứ nằm đi.” Lạc Thiếu Hoa để đồ ăn sáng lên chiếc tủ đầu giường, đưa tay sờ trán vợ, “Sữa đậu nành không nóng lắm, có cần làm nóng một tí không?”

“Không cần đâu.” Kim Phượng uống một ngụm sữa đậu nành, “Anh dậy sớm thế?”

“Ừ, không ngủ được.” Lạc Thiếu Hoa ngồi xuống cạnh giường, bẻ một chiếc quẩy ra thành từng miếng nhỏ.

“Lại gặp ác mộng à?” Kim Phượng đặt tay lên tay Lạc Thiếu Hoa.

Lạc Thiếu Hoa không trả lời, khẽ gật đầu.

“Lần sau mà ra ngoài sớm thế thì gọi em một tiếng.” Kim Phượng khẽ xoa lên mu bàn tay Lạc Thiếu Hoa, “Mở mắt ra không trông thấy anh, em thấy trong lòng cứ không yên tâm thế nào ấy.”

Lạc Thiếu Hoa đáp “ừ” rồi nhìn Kim Phượng cười, “Mau ăn đi, anh đi xem bọn trẻ thế nào.”

Rất nhanh chóng, căn hộ nhỏ có hai phòng ngủ kiểu cũ đã tràn ngập các loại âm thanh: thời sự buổi sáng, tiếng vỗ nước rửa mặt, tiếng uống sữa đậu nành, tiếng máy sấy tóc ù ù, tiếng xả nước bồn cầu, tiếng Lạc Doanh giục con trai Hướng Xuân Huy.

Lạc Thiếu Hoa bận rộn trong phòng bếp và phòng khách, mắt luôn nhìn theo con gái và cháu ngoại. Từ sau khi con gái li dị, ngoài việc chăm sóc vợ, chuyện ăn uống ngủ nghỉ của Lạc Doanh và Hướng Xuân Huy cũng đều do một tay Lạc Thiếu Hoa lo liệu. Ông không thấy đó là gánh nặng, mà

https://thuviensach.vn

lại lấy làm vui. Làm cảnh sát hơn ba mươi năm, sau khi về hưu, có thể cố gắng bù đắp cho những thiệt thòi của hai mẹ con Kim Phượng.

Đồng hồ chỉ 7 giờ, con gái và cháu ngoại đều đã ăn sáng, vệ sinh cá nhân xong xuôi. Thời gian bận rộn buổi sáng đã có thể đi đến hồi kết, Lạc Thiếu Hoa ngồi bên bàn ăn, cầm một chiếc quẩy lên, vừa gặm một miếng thì nghe thấy điện thoại di động của mình phát ra một tiếng chuông báo. Lạc Thiếu Hoa lau tay, cầm điện thoại di động lên xem tin nhắn. Liếc qua một cái, ông lập tức ngừng nhai, thần người. Tiếp đó, ông gọi Lạc Doanh đang đi giày ở cửa.

“Doanh Doanh, hôm nay gọi taxi đưa con đi nhé.” Lạc Thiếu Hoa nuốt vội miếng quẩy trong mồm, “Bố cần dùng xe.”

“Dạ?” Lạc Doanh ngạc nhiên quay đầu lại, “Để con đưa bố đi.”

“Không cần đâu.” Giọng Lạc Thiếu Hoa kiên định quả quyết.

Lạc Doanh nhìn ông, khẽ thở ra một hơi. Đây mới là hình ảnh người bố mà cô quen thuộc: trầm mặc ít nói, kín như bưng về chuyện công việc. Một tiếng đồng hồ trước, ông già với ánh mắt hiền từ, giọng nói dịu dàng, thậm chí hơi nhiều lời ấy đã bị ngăn cách hoàn toàn bởi một lớp vỏ bọc cứng rắn.

Cô hiểu rõ như lòng bàn tay về màu sắc, mùi vị, chất liệu của lớp vỏ bọc này, cũng biết rõ rằng lúc này mình không thể kéo bố ra được. Chính vì vậy, Lạc Doanh không truy hỏi nữa, chỉ lấy chìa khóa ô tô ra để lên bàn ăn, rồi đưa con rời khỏi nhà.

Lạc Thiếu Hoa ngồi yên, sau khi nghe thấy tiếng cửa sắt đóng lại, tiếng chốt cửa vang lên, ông mới cầm điện thoại di động lên, xem đi xem lại tin nhắn đó, rồi chậm rãi ăn nốt bữa sáng.

Rửa sạch sẽ bát đũa, Lạc Thiếu Hoa rót đầy nước vào chiếc bình giữ nhiệt, cho Kim Phượng uống thuốc, nhìn bà ngủ rồi mới mặc áo khoác vào và đi ra ngoài.

Mặc dù đã lâu lắm rồi không sờ vào vô lăng xe, nhưng động tác thuần thục gần như bản năng vẫn khiến Lạc Thiếu Hoa có chút phấn chấn khi khởi động ô tô. Khi chiếc xe Santana màu xanh thẫm hòa vào dòng xe đông

https://thuviensach.vn

đúc vào giờ giao thông cao điểm, Lạc Thiếu Hoa thậm chí còn sờ vào thắt lưng theo thói quen, định kiểm tra xem vỏ bao súng đã cài chắc chưa.

Trống không. Lạc Thiếu Hoa gần như bừng tỉnh, lòng ông chùng xuống, nơi định đi, là nơi mà ông không hề muốn kết nối với những năm tháng sự nghiệp của mình.

Chỉ có điều, rất nhiều việc, không phải là ông "muốn" hoặc là "không muốn", là có thể dễ dàng gạt bỏ được.

Lạc Thiếu Hoa thầm nghiến răng, khẽ nhấn chân, chiếc xe lao đi trong sương mù về ngoại ô phía tây.

Bệnh viện An Khang nằm ở khu vực ngoại ô thành phố, đã có gần ba mươi năm lịch sử kể từ khi xây dựng. Khác với những bệnh viện lớn được trang hoàng bề thế trong thành phố, bệnh viện An Khang trông giống như một ngôi trường tiểu học làng tiêu điều cũ nát. Lạc Thiếu Hoa dừng xe ở ven một con đường đất, ngắm nhìn từ xa cánh cổng làm bằng những song sắt đã loang lổ vết hoen gỉ của bệnh viện.

Lúc này mặt trời đã lên cao, nhưng sương mù vẫn chưa tan hết. Bệnh viện An Khang đang vào khoảng thời gian ăn sáng, những luồng hơi nóng nghi ngút bay lên trong sân, hòa lẫn trong sương mù, khiến người và cảnh vật đều mờ mờ ảo ảo. Lạc Thiếu Hoa quay cửa kính ô tô xuống một nửa, châm điếu thuốc lá, lặng lẽ chăm chú ngắm nhìn bệnh viện phủ trong sương mù.

Hơn hai mươi năm nay, gần như tháng nào Lạc Thiếu Hoa cũng đến bệnh viện An Khang một lần. Nhưng, ông vẫn không sao hiểu nổi, rõ ràng là nơi điều trị bệnh nhân tâm thần, tại sao lại gọi là bệnh viện "An Khang".

An Khang, nếu những người bệnh đều được an khang thì tốt. Lạc Thiếu Hoa dập tắt điếu thuốc, nhìn đồng hồ đeo tay, 8 giờ 25 phút. Ông quay cho cửa kính xuống hết, để nhiều không khí lạnh tràn vào buồng lái hơn. Sau khi hắt hơi liền mấy cái, Lạc Thiếu Hoa tỉnh táo hoàn toàn. Ông đi rất chậm, bước chân hơi loạng choạng, như thể vô cùng sợ hãi, lại có phần do dự.

Lạc Thiếu Hoa ngồi thẳng người, trợn mắt nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Dần dần, những đường nét của người đó cũng trở nên rõ ràng trong lớp sương mù dày đặc. Đó là một gã đàn ông cao khoảng 1m75, chừng 50 tuổi, người gầy, mái tóc xơ cứng, rối bù, mặc một chiếc áo bông không nhận ra được là màu gì, khoác một chiếc túi du lịch giả da rất lớn màu đen trên vai phải, tay trái xách một chiếc túi lưới, trong túi là một chiếc chậu rửa mặt tráng men. Các vật dụng như bàn chải, ca đánh răng, xà phòng… ở bên trong kêu lách cách.

Lạc Thiếu Hoa cảm thấy cổ họng đột nhiên bị bóp chặt - Đúng là hắn, không sai.

Gã đàn ông đi đến cổng, như thể bó tay bất lực trước cánh cổng sắt trước mặt. Rất nhanh chóng, một bảo vệ thấp béo từ trong phòng trực đi ra. Nhìn thấy anh ta, gã đàn ông liền lùi lại mấy bước, người co lại, như thể sẵn sàng ôm đầu ngồi thụp xuống bất cứ lúc nào. Người bảo vệ đi đến trước mặt hắn, lên tiếng hỏi gì đó. Gã đàn ông ngây ra nhìn nhân viên bảo vệ mấy giây, bỏ chiếc túi du lịch xuống, lấy một tờ giấy trong túi áo ra đưa cho bảo vệ. Người bảo vệ cầm lấy tờ giấy, đọc qua, rồi quay người mở cổng sắt. Gã đàn ông nhìn chằm chằm vào chiếc cổng sắt đã mở ra một khe, không nói gì, cũng không động đậy. Cho đến khi nhân viên bảo vệ sốt ruột xua tay, hắn mới bước từng bước một đi ra, người cứng đờ.

Cánh cổng sắt đóng lại sau lưng hắn, khóa lại như cũ. Gã đàn ông đứng trước cổng, chậm rãi nhìn một vòng xung quanh, như thể cảm thấy mọi thứ trước mắt đều xa lạ. Phải đến năm phút sau, hắn mới cất bước, loạng choạng đi về phía bến xe buýt bên đường.

Đầu óc Lạc Thiếu Hoa trống rỗng, ánh mắt ông máy móc dõi theo gã đàn ông, nhìn hắn nghển cổ lên, chăm chú đọc tấm biển chỉ dẫn ở bến xe buýt.

Rất nhanh chóng, gã đàn ông dường như đã chọn được điểm đến, yên lặng đứng tại chỗ chờ xe buýt. Lúc này, sương mù đã tan, mặt mũi hình dáng gã đàn ông hiện ra rõ ràng.

Lạc Thiếu Hoa đưa bàn tay đã lạnh cóng của mình ra, quay cửa sổ xe lên, chăm chú theo dõi gã đàn ông ở cách đó mấy chục mét qua lớp kính.

https://thuviensach.vn

Hắn đã gầy đi rất nhiều, mái tóc xơ cứng đã bạc cả nửa. Những đường nét trên khuôn mặt rõ nét góc cạnh như được khắc bằng dao, đôi mắt đầy chết chóc, không có tình cảm, không có linh hồn.

Lạc Thiếu Hoa lặng lẽ siết chặt nắm đấm, cảm giác từng đợt lạnh đang chầm chậm ngấm khắp cơ thể.

Rất nhanh chóng, một chiếc xe buýt cũ kỹ dừng lại bên đường, gã đàn ông xách chiếc túi du lịch bước lên xe. Ống khói xe buýt phả ra luồng khói đen kịt, phành phạch rời đi.

Lạc Thiếu Hoa quay đầu lại, phát hiện thấy toàn bộ cơ thể mình đã cứng đờ như một tấm sắt. Ông khởi động ô tô, bám theo chiếc xe buýt.

Trong buồng lái lạnh buốt như bên ngoài. Lạc Thiếu Hoa rét run, cố gắng cầm chặt vô lăng, mắt dán chặt vào chiếc xe buýt phía trước. Bỗng nhiên, ông giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay.

Ngày 7 tháng 1, 9 giờ 1 phút sáng.

Con ác quỷ đã trở lại chốn nhân gian.

Chiếc xe buýt đi vào khu vực trung tâm thành phố, gã đàn ông xuống xe ở tòa nhà hiệu sách Tân Hoa, rồi lại lên một chiếc xe buýt khác. Hắn dường như không chú ý thấy Lạc Thiếu Hoa đang bám theo, chỉ ngồi bên cửa sổ xe, lặng lẽ ngắm nhìn quang cảnh đường phố.

Nửa tiếng sau, gã đàn ông lại xuống xe ở phố Hưng Hoa Bắc, sau khi đi bộ bảy trăm mét về phía đông, hắn bước vào cổng nhà máy mì chính Trúc Xanh. Lạc Thiếu Hoa cho xe đỗ ở một chỗ cách cổng nhà máy không xa, ngồi trong buồng lái theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

Trong phòng trực, gã đàn ông nói mấy câu với nhân viên gác cổng. Người gác cổng trạc tuổi hắn rõ ràng rất nghi hoặc về hắn, nhưng vẫn gọi một cú điện thoại theo yêu cầu của hắn. Trong quá trình ấy, gã đàn ông cứ đứng sừng sững ở đó, mặt không chút sắc thái biểu cảm. Mấy phút sau, một thanh niên mặc áo lông vũ màu xanh xám vội vàng đi đến, nói chuyện với gã đàn ông một lúc rồi dẫn hắn rời khỏi phòng trực ban.

Sau đó là hơn hai tiếng đồng hồ chờ đợi. Lạc Thiếu Hoa cũng không sốt ruột. Ông đã đoán ra mục đích chuyến viếng thăm này của gã đàn ông,

https://thuviensach.vn

cũng biết tiếp đó hắn sẽ đi đâu. Điều này khiến ông có đủ thời gian để vạch định hành động tiếp theo. Có điều, cho dù là như vậy, Lạc Thiếu Hoa vẫn thấy rối bời. Thông tin đến quá đột ngột, ông hoàn toàn không ngờ rằng gã đàn ông lại ra viện vào lúc này. Vốn tưởng rằng con người này và sự việc đó sẽ vĩnh viễn bị phong kín trong bệnh viện An Khang, vốn tưởng rằng mình có thể rút lui khi đã thành công, nghỉ ngơi dưỡng già, nhưng sự xuất hiện đột ngột của hắn, đã đập tan kế hoạch tương lai của Lạc Thiếu Hoa. Lần đầu tiên ông cảm nhận được sự bất lực sau khi cởi bỏ bộ quân phục cảnh sát.

Làm thế nào? Không có tường cao cổng sắt, phải khống chế hắn bằng cách nào?

Đang suy nghĩ mông lung thì cánh cổng sắt của nhà máy mì chính Trúc Xanh đột nhiên mở ra, một chiếc xe tải nhỏ màu xám lao ra. Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện thấy gã đàn ông đang ngồi ở giữa hàng ghế sau. Lạc Thiếu Hoa vứt đầu thuốc lá đi, cuống cuồng khởi động ô tô, bám theo sau.

Chiếc xe tải chỉ đi một quãng đường chưa đến năm phút, liền dừng lại ở một tòa nhà dân cư trong khu Vườn Trúc Xanh. Lạc Thiếu Hoa không bám sát, vì ông nắm rõ khu dân cư này như lòng bàn tay, càng biết rõ rằng lúc này cán bộ phòng hậu cần của nhà máy mì chính Trúc Xanh đang dẫn hắn đến phòng 501, đơn nguyên 4, tòa nhà số 22. Đó là căn hộ mà bố của gã đàn ông được nhà máy Trúc Xanh phân cho, cũng là tài sản duy nhất mà bố mẹ hắn để lại. Trong thời gian hắn điều trị trong bệnh viện, căn hộ này được giao cho nhà máy mì chính trông nom hộ. Khoảng nửa tiếng sau, chiếc xe tải phóng ra khỏi khu dân cư, gã đàn ông đã không còn ở trên xe. Lạc Thiếu Hoa khởi động ô tô, chầm chậm tiến vào khu Vườn Trúc Xanh, đi thẳng đến tòa nhà số 22.

Phòng 501 đơn nguyên 4. Lạc Thiếu Hoa tìm được đến ô cửa sổ đó bằng trí nhớ không hề khó khăn gì. Lúc này, cánh cửa bằng gỗ sơn màu xanh lam đang mở to, có thể nhìn thấy tấm rèm dày màu xám đang đung đưa liên tục

https://thuviensach.vn

theo gió. Lạc Thiếu Hoa chăm chú nhìn ô cửa sổ đó một lúc rồi lấy điện thoại di động ra, bấm một số.

Mấy giây sau, tiếng một người đàn ông vang lên trong điện thoại.

"A lô, chào cảnh sát Lạc."

"Bác sĩ Tào, sáng nay tôi đã nhận được tin nhắn của anh." Lạc Thiếu Hoa dừng lại giây lát, dường như không muốn nói ra tên của gã đàn ông, "Về Lâm Quốc Đống."

"Ồ, ông ta chắc là đã ra viện rồi." Giọng bác sĩ Tào có vẻ mệt mỏi, "Để tôi kiểm tra một tí."

"Không cần đâu, tôi nhìn thấy ông ta ra viện."

Sau đó, là một khoảng im lặng. Cuối cùng, bác sĩ Tào không kìm được lên tiếng hỏi: "Sao, có vấn đề gì không?"

"Vấn đề?" Lạc Thiếu Hoa bỗng không biết nói gì, "Các anh… khẳng định rằng ông ta đã được chữa khỏi?"

"Cái này, cái này thì tất nhiên." Bác sĩ Tào bỗng lắp bắp, "Có điều, ông ta vẫn phải đến bệnh viện tái khám định kỳ…"

"Cũng có nghĩa là, các anh không thể đảm bảo được là ông ta sẽ không xảy ra chuyện nữa," Lạc Thiếu Hoa sốt ruột ngắt lời ông ta, "Đúng không?"

"Cảnh sát Lạc, việc điều trị bệnh tâm thần không giống như những căn bệnh khác, có những tham số và chỉ tiêu rõ ràng." Giọng bác sĩ Tào cũng trở nên cứng rắn, "Một trong những đặc thù của nó là bệnh tình luẩn quẩn, tỉ lệ tái phát cao."

"Nhưng tháng trước các anh còn cho rằng ông ta cần phải tiếp tục điều trị!"

Bác sĩ Tào im lặng một lúc, thở dài, "Chuyện này nói ra thì dài lắm."

"Anh nói xem."

"Hôm khác đi. Hôm nay tôi rất bận, hôm nào ông đến bệnh viện, chúng ta sẽ nói chuyện tường tận." Bác sĩ Tào do dự giây lát rồi hỏi vẻ thăm dò: "Cảnh sát Lạc, theo tôi biết, ông không phải là người nhà của Lâm Quốc

https://thuviensach.vn

Đống, tại sao ông lại quan tâm đến ông ta như vậy? Trước khi bác sĩ Chu về hưu…”

Lạc Thiếu Hoa không nghe ông ta nói hết, ngắt luôn điện thoại.

Cho dù có làm rõ được nguyên do Lâm Quốc Đống được ra viện hay không, bây giờ hắn đã trở lại xã hội, đây là một hiện thực không thể không đối mặt. Quãng đời làm cảnh sát ba mươi năm đã dạy cho Lạc Thiếu Hoa rất nhiều điều, một trong những điều đó là không được có ảo tưởng không thực tế về bất cứ việc gì. Ông đã đưa ra dự đoán xấu nhất về việc này, còn việc ông phải làm là cố gắng hết sức để dự đoán đó không trở thành hiện thực.

Lạc Thiếu Hoa khởi động ô tô, ông biết rõ mình đã mất đi rất nhiều quyền lợi và điều kiện thuận tiện của ngành sau khi nghỉ hưu, vì vậy, ông phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Điều ông không biết là, lúc này, Lâm Quốc Đống đang đứng trước cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4, yên lặng theo dõi ông và chiếc xe Santana màu xanh thẫm, trên mặt thoáng hiện ra nụ cười.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 6

Bạn

Ông Kỷ không có ở trong phòng.

Ngụy Quýnh vắt cái giẻ lên thành ghế, lau hai tay vào quần bò, nghĩ xem có nên ở trong phòng đợi ông Kỷ không. Đang nghĩ thì Trương Hải Sinh xách chiếc chổi lau nhà đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Ngụy Quýnh, cũng ngớ ra.

"Ông Kỷ đâu?"

"Không biết." Ngụy Quýnh thật thà trả lời, "Em vừa vào."

"Cái ông già này, đi lang thang gì chứ." Trương Hải Sinh liếc mắt nhìn Ngụy Quýnh, "Sao cậu lại đến?"

"Dạ?" Ngụy Quýnh né tránh ánh mắt của Trương Hải Sinh, "Tình nguyện viên phục vụ."

"Ông Kỷ lại nhờ cậu mua đồ à?"

"Không."

Nét mặt Trương Hải Sinh dịu lại một chút, giọng vẫn không hề khách khí, "Cậu sang phòng khác đi, tôi phải lau nhà đây." Dứt lời, anh ta liền vung chiếc chổi lau nhà, bắt đầu lau dọn qua quýt. Ngụy Quýnh không kịp tránh, bị va mấy nhát vào chân, vội cầm mảnh giẻ lau đi ra khỏi phòng.

Đây là giờ Thực tiễn xã hội cuối cùng, Ngụy Quýnh cảm thấy dù sao cũng phải chào từ biệt Kỷ Càn Khôn, mặc dù không cần trang trọng lắm, nhưng cũng coi như là có đầu có cuối. Song đi khắp cả tầng vẫn không thấy bóng dáng Kỷ Càn Khôn. Ngụy Quýnh nghĩ ngợi không biết có nên quay

https://thuviensach.vn

lại hỏi Trương Hải Sinh không, sau khi suy nghĩ kĩ càng, vẫn từ bỏ ý định đó. Thứ nhất, xem ra Trương Hải Sinh cũng không biết ông Kỷ đi đâu; thứ hai, nhìn thái độ Trương Hải Sinh, kể cả có biết cũng sẽ không nói với mình.

Thôi vậy. Ngụy Quýnh nói với mình, biển người mênh mông, cậu và ông Kỷ cũng chỉ là bèo nước tương phùng. Duyên đến rồi duyên đi, cứ thuận theo lẽ tự nhiên vậy.

Lên liền hai tầng, lau xong mấy gian phòng ngủ, Ngụy Quýnh đến tầng 3. So với quang cảnh người qua lại tấp nập ở tầng dưới, ở đây rõ ràng là yên tĩnh vắng vẻ hơn rất nhiều. Vừa đi vào hành lang, Ngụy Quýnh liền nhìn thấy một người ngồi bên cạnh cửa một gian phòng ngủ, đang ngó nhìn về phía trong cửa.

Là Kỷ Càn Khôn.

Ngụy Quýnh bỗng thấy rất vui, cậu bước nhanh về phía ông cụ.

“Lão Kỷ!”

Kỷ Càn Khôn nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy cậu, gương mặt cũng nở nụ cười.

“Cháu đến rồi à?”

“Vâng, ông đang làm gì thế?”

Ngụy Quýnh đi đến bên cạnh Kỷ Càn Khôn, nhìn vào trong căn phòng ngủ.

Đó là một phòng đơn, bố cục giống hệt như phòng Kỷ Càn Khôn, chỉ có điều, bởi vì có rèm, nên trong phòng rất tối, nhiệt độ cũng thấp hơn nhiều.

Một người đang nằm yên lặng trên giường, cả người đắp chăn bông, chỉ thò đầu ra. Nhìn mái tóc màu xám trên chiếc chăn, đây chắc là một phụ nữ, khoảng chừng 60 tuổi.

“Bà ấy là?”

“Bà ấy họ Tần, không rõ tên là gì.” Kỷ Càn Khôn nhìn người phụ nữ vẻ nghĩ ngợi.

“Bà ấy đang… ngủ ạ?” Ngụy Quýnh khẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, mà là cái loại rất khó tỉnh ấy.”

“Ồ?” Ngụy Quýnh mở to mắt ngạc nhiên, “Thế… ông đang làm gì ở đây?”

Kỷ Càn Khôn cười cười, không trả lời, chỉ hất hàm về phía trước.

“Cháu giúp ta một việc, đi kéo rèm ra.”

Ngụy Quýnh do dự một lát. Mặc dù người phụ nữ đang ngủ, nhưng dù sao cũng là không gian riêng tư của bà. Có điều, cũng chỉ là kéo rèm ra thôi, cũng không đến nỗi bị coi là hành động gì quá đáng. Nghĩ vậy, Ngụy Quýnh nhìn quanh hành lang, rồi bước vào trong căn phòng.

Vừa bước vào, Ngụy Quýnh đã ngửi thấy một mùi kì quặc. Cậu khịt khịt mũi, đi đến chỗ cửa sổ, kéo rèm ra.

Ánh nắng mặt trời đầu giờ chiều lập tức tràn vào phòng, gương mặt người phụ nữ trở nên rõ ràng. Có thể nhận ra, lúc còn trẻ bà chắc chắn là một cô gái đẹp, gương mặt tròn, mắt mũi thanh tú, nước da cũng mịn màng.

Ngụy Quýnh quay đầu nhìn ông Kỷ, phát hiện ông cụ cũng đang nhìn mình.

“Cháu cũng ngửi thấy à?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh cau mày, cái mùi đó không hề khiến cho người ta vui vẻ, lẫn với mùi dầu thơm hoặc một thứ gì khác, khiến cho người ta liên tưởng đến một cảm xúc độc ác.

Kỷ Càn Khôn dịch chuyển chiếc xe lăn, chầm chậm tiến vào căn phòng. Ông quan sát đồ đạc bày trong căn phòng, thỉnh thoảng lại khịt khịt cánh mũi, tiếp đó, ông đưa mắt nhìn người phụ nữ đang ngủ say.

Ngụy Quýnh cũng đang tìm nguyên nhân phát ra cái mùi đó, nhưng, nhìn khắp căn phòng nhỏ, không hề thấy có thứ gì kiểu như thức ăn thừa còn sót lại. Cuối cùng ánh mắt cậu chạm vào ánh mắt ông Kỷ.

Kỷ Càn Khôn cười cười, dịch chuyển xe lăn đến cạnh giường, nghiêng người ngửi. Tiếp đó, sắc mặt ông trở nên rất khó coi.

“Không sai.” Ông cụ chỉ vào người phụ nữ đang ngủ, “Mùi trên người bà ấy.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh thấy hơi kì lạ, một cách điều trị nào đó cần sử dụng dầu thơm?

“Đi, giúp ta lấy một cái cốc lại đây.”

Ngụy Quýnh nhìn về phía tay Kỷ Càn Khôn đang chỉ, trên chiếc bàn gỗ ở phía đối diện chiếc giường có một chiếc cốc thủy tinh, bên trong còn nửa cốc nước trông hơi đục.

Ngụy Quýnh đưa cốc nước cho ông cụ. Kỷ Càn Khôn cầm chiếc cốc trong tay, nhìn kỹ chất vẩn đục lơ lửng trong cốc nước, rồi đưa sát lên mũi ngửi. Cuối cùng ông lấy ngón tay út nhúng một chút nước, cho vào miệng, nếm một chút rồi quay đầu nhổ đi.

“Được rồi.” Ông lấy trong túi áo ra một chiếc khăn tay vuông, lau đi lau lại quanh thân cốc rồi dùng chiếc khăn bọc cốc nước lại, đưa cho Ngụy Quýnh.

“Để vào chỗ cũ.”

Ngụy Quýnh làm theo lời ông cụ, câu hỏi trong lòng càng lúc càng lớn.

“Lão Kỷ, ông làm thế là?”

“Không sao.” Kỷ Càn Khôn bỗng ngẩng đầu mỉm cười, mắt thoáng ánh giận dữ, “Đưa ta về đi.”

Ngụy Quýnh đẩy Kỷ Càn Khôn, chầm chậm tiến về phía trước trên lối hành lang yên ắng. Ngụy Quýnh nhìn những cánh cửa đang mở hoặc khép hờ, hỏi khẽ: “Những người sống ở đây là những người như thế nào?”

“Hả?” Kỷ Càn Khôn dường như đang suy nghĩ điều gì đó trong đầu, “Những người phải nằm giường lâu dài. Họ cũng không cần thường xuyên ra ngoài, cho nên sắp xếp ở tầng 3.”

Ngụy Quýnh “ồ” một tiếng, nhìn thanh đẩy xe lăn trên tay, bỗng nghĩ đến một việc.

“Thế, ông làm thế nào mà lên đây được?”

“Nghĩ cách thôi.” Kỷ Càn Khôn trả lời mơ hồ, dường như ông không muốn nói nhiều. Ngụy Quýnh cũng hiểu ý không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Đi đến đầu cầu thang, Ngụy Quýnh dừng chiếc xe lăn lại, quan sát một hồi, tính toán xem làm thế nào để đưa Kỷ Càn Khôn xuống tầng 1 được. Kỷ Càn Khôn hiểu ra nỗi bối rối của cậu, mỉm cười bảo: "Cháu cõng ta xuống trước."

Xem ra cũng chỉ có cách như vậy. Ngụy Quýnh quay người lại, ngồi xuống quay lưng về phía Kỷ Càn Khôn, Kỷ Càn Khôn ôm lấy cổ cậu, Ngụy Quýnh đưa hai tay ra sau lưng, đỡ lấy chân Kỷ Càn Khôn, lấy đà đứng dậy.

Ông Kỷ nặng hơn tưởng tượng một chút. Ngụy Quýnh xuống đến tầng 1, cảm giác lưng và đầu gối phải chịu một áp lực lớn. Rất nhanh chóng, mồ hôi túa ra trên trán cậu, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

"Mệt rồi thì đặt ta xuống." Giọng Kỷ Càn Khôn vang lên bên tai, "Nghỉ một lát rồi đi tiếp."

"Không sao ạ." Ngụy Quýnh thấy xấu hổ vì thể lực tồi tệ của mình, cậu nghiến răng, bước từng bước đi xuống. Xuống đến tầng 1, cậu lại bối rối, nên đặt ông cụ ở đâu đây? Không thể nào lại để ông cụ ngồi xuống nền đất lạnh băng.

"Đặt ta ở chỗ tay vịn đầu cầu thang ấy."

Ngụy Quýnh làm theo. Kỷ Càn Khôn nghiêng người bò lên chỗ tay vịn cầu thang, hai tay bám chặt lấy lan can bằng sắt, hai chân mềm nhũn thõng xuống nền đất.

"Được rồi, đi vác chiếc xe lăn của ta xuống đây." Kỷ Càn Khôn lại dặn thêm một câu, "Cẩn thận nhé, nó nặng lắm đấy."

Ngụy Quýnh không dám dừng lại lâu, lau qua mồ hôi trên trán rồi chạy vội lên tầng 3, vừa kéo vừa lôi chiếc xe lăn xuống tầng 1.

Kỷ Càn Khôn vẫn giữ nguyên tư thế nằm bò khó chịu trên tay vịn cầu thang, trông chẳng khác nào một đống quần áo cũ bị vứt đi. Nghe thấy tiếng Ngụy Quýnh đi xuống, Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu lên, nhìn cậu vẻ ngóng đợi, mắt còn thoáng vẻ có lỗi.

"Cháu vất vả quá."

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh biết ông cụ cũng đang cố sức. Chỉ dựa vào hai cánh tay để chống đỡ trọng lượng của cả cơ thể, ông cụ có thể trượt ngã xuống đất bất cứ lúc nào. Cho nên cậu không kịp nghỉ ngơi, vội đỡ Kỷ Càn Khôn ngồi vào xe lăn.

Đắp xong chiếc chăn len cho ông cụ, Ngụy Quýnh đứng thẳng người lên, cả hai người đồng thời thở phào một tiếng. Kỷ Càn Khôn vỗ vào lưng cậu, "Đưa ta về phòng đi, pha tí trà, chúng ta nghỉ ngơi một lát."

Trương Hải Sinh vẫn còn ở trong phòng, đang khom lưng làm gì đó ở giường của Kỷ Càn Khôn, thấy họ bước vào, Trương Hải Sinh vỗ cho chiếc gối trên tay phồng lên rồi đặt xuống đầu giường. Mặc dù trông anh ta như thể đang sắp xếp chăn gối, nhưng Ngụy Quýnh có thể khẳng định, anh ta đang lục tìm thứ gì đó.

"Ông về rồi à?" Trương Hải Sinh làm ra vẻ tươi cười, chỉ vào chiếc giường đơn, "Có cần nghỉ một lát không?"

"Không cần." Kỷ Càn Khôn cụp mắt xuống, đưa tay ra hiệu cho Ngụy Quýnh đẩy mình đến trước cửa sổ.

"Đi đâu thế ông Kỷ? Ông làm tôi lo lắng lắm đấy."

"Đi dạo lung tung một tí." Kỷ Càn Khôn không nhìn anh ta, quay người về phía Ngụy Quýnh, "Ngụy, cháu mở chiếc tủ kia, bên trong có trà. Mình pha tí trà uống."

Trương Hải Sinh thấy vậy, đành nói "ông và cậu nói chuyện nhé", rồi lúng túng mở cửa đi ra.

Loại trà hôm nay là Lục An Qua Phiến, mùi hương thanh nhẹ, vị đậm đà. Sau khi uống một cốc trà nóng vào bụng, nhịp thở của hai người cũng đều dần. Mồ hôi trên người Ngụy Quýnh cũng đã ráo gần hết, cậu thoải mái tựa vào cạnh bàn, nhấp từng ngụm trà.

Kỷ Càn Khôn lấy thuốc lá KENT ra hút, rất nhanh chóng, khói thuốc bay đầy căn phòng nhỏ, lẫn với mùi thơm của trà, mang đến cho người ta một cảm giác lười biếng khoan khoái.

Ngụy Quýnh khịt khịt mũi, bỗng nhớ đến người phụ nữ ở tầng 3.

https://thuviensach.vn

“Bà cụ đó…” Ngụy Quýnh thử dò hỏi, “là bạn của ông ạ?”

“Cũng không phải.” Kỷ Càn Khôn lắc đầu, “Ta chỉ biết là bà ấy họ Tần.”

“Thế ông…”

“Sau này kể dần cho cháu nhé.” Kỷ Càn Khôn cười cười, “Hôm nay mấy giờ phải về?”

“Sắp rồi ạ.” Ngụy Quýnh nhìn đồng hồ đeo tay, “Một lúc nữa cháu còn phải đến chỗ viện trưởng để viết nhận xét gì đó.”

“Nhận xét?”

“Vâng ạ.” Ngụy Quýnh bỏ cốc trà xuống, đứng thẳng người, nhìn thẳng vào mắt Kỷ Càn Khôn, “Đây là giờ học Thực tiễn xã hội cuối cùng của cháu rồi.”

“Cũng có nghĩa là,” Kỷ Càn Khôn dừng lại một lát, nhìn đi chỗ khác, “Cháu sẽ không đến nữa?”

“Cũng không hẳn ạ.” Ngụy Quýnh nhận ra nỗi thất vọng sâu sắc trên gương mặt ông cụ, chợt thấy mềm lòng, “Lúc không có giờ, cháu sẽ đến thăm ông.”

“Dào, cũng không cần đâu.” Kỷ Càn Khôn cúi đầu xuống, khẽ phủi bụi trên chiếc chăn len, “Thanh niên như cháu, không cần phải lãng phí thời gian cho một ông già chán ngắt như ta.”

“Không phải đâu, lão Kỷ.” Ngụy Quýnh gãi đầu bối rối, “Ông rất thú vị… Cháu cũng rất thích nói chuyện với ông.”

“Thú vị? Ha ha ha.” Kỷ Càn Khôn ngạc nhiên trợn tròn mắt, tiếp đó liền bật cười to, “Ta sống hơn nửa cuộc đời rồi, đây được coi là lời đánh giá cao nhất dành cho ta đấy.”

“Thật đấy ạ, cháu thấy ông không giống như những người già khác.”

“Ái chà.” Không biết tại sao, vẻ mặt Kỷ Càn Khôn hơi ảm đạm, “Tất nhiên là khác.”

Ông cụ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa khuôn mặt dần dần nhuốm màu vàng rực của ánh nắng mặt trời đang dần lặn xuống đằng tây, nửa

https://thuviensach.vn

khuôn mặt kia khuất trong bóng tối, khiến cảm xúc trên gương mặt ông cụ càng phức tạp, có hi vọng, cũng có nỗi buồn bã cô đơn sâu thẳm.

Ngụy Quýnh nhìn ông cụ, bỗng dưng cảm thấy buồn. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, có thể nghe thấy rõ hơi thở của hai con người. Một người tràn đầy sức lực, một người mềm mại; một ngắn ngủi, một lâu dài; một người đầy những tâm sự, một người hăm hở chưa hiểu sự đời; một người đang ra sức nắm lấy những gì còn đáng quý, một người đang hiếu kỳ đối mặt với tương lai đang dần mở ra trước mắt.

Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn quay đầu lại, mỉm cười với Ngụy Quýnh.

“Cho dù có gặp lại cháu nữa hay không, ta cũng rất vui vì đã quen cháu, Ngụy Quýnh.”

“Cháu cũng vậy.” Ngụy Quýnh cũng mỉm cười, “Lão Kỷ.”

“Ta thật sự hi vọng mình có tư cách để viết nhận xét cho cháu.” Kỷ Càn Khôn nháy mắt với cậu, ánh mắt vừa thân thiện vừa tinh nghịch, “Cho luôn cháu điểm không đạt.”

“Dạ?” Ngụy Quýnh ngạc nhiên trợn tròn mắt.

“Để cháu phải quay lại viện dưỡng lão học lại chứ sao.”

“Ha ha!” Ngụy Quýnh bật cười, “Cháu còn đến thăm ông nữa.”

“Thật không?” Vẻ mặt Kỷ Càn Khôn trở nên nghiêm túc, “Cháu không được lừa ông già này đâu đấy.”

“Tất nhiên.”

“Nói thật, ta đúng là còn có việc muốn nhờ cháu giúp.”

“Dạ, ông cứ nói.” Ngụy Quýnh liếc nhìn hộp thuốc trên đầu giường, nguyên một tút thuốc đã vơi đi một nửa, “Vẫn là mua thuốc lá ạ?”

“Không phải.” Kỷ Càn Khôn nhìn ra cửa, hạ thấp giọng, “Cháu biết mối quan hệ giữa ta và Trương Hải Sinh chứ?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh không hiểu gì, “Anh ấy là hộ lý của ông, đúng không ạ?”

“Không chỉ như vậy.” Kỷ Càn Khôn cười nhăn nhó, “Cháu có muốn biết tại sao ta lại ở đây không?”

https://thuviensach.vn

Nét mặt Ngụy Quýnh trở nên nghiêm trang, cậu đứng thẳng người dậy, gật đầu.

“Ta từng là một kĩ sư điện tử, sau khi lập gia đình, hơn hai mươi năm trước, vợ ta qua đời.” Kỷ Càn Khôn châm một điếu thuốc, chầm chậm rít thuốc, “Ta và bà ấy không có con. Cho nên, những năm sau đó, ta sống một mình suốt. Sau này, ta bị tai nạn xe rất nghiêm trọng.”

Ông cụ vỗ vào đùi mình, “Hai chân đều tàn phế, hơn nữa, ta bị hôn mê một năm rưỡi.”

Ngụy Quýnh nhìn ông cụ chăm chú, đầu mày cau lại.

“May mà lúc đó công đoàn còn rất tốt, không giống như bây giờ, chỉ tổ chức mấy hoạt động đại loại như du xuân, thi đấu thể thao.” Kỷ Càn Khôn chậm rãi nói: “Công đoàn đã giúp ta thắng kiện, đối phương bồi thường cho ta một khoản tiền lớn. Ta không có con cái, cũng không có họ hàng gì khác. Cho nên, sau khi ta tỉnh lại, cơ quan đưa ta đến đây.”

“Sau đó, ông ở viện dưỡng lão suốt ạ?”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn khẽ vẩy tàn thuốc lá, “Ta cho thuê căn hộ của mình, mấy năm trước đã làm thủ tục về hưu sớm. Tiền thuê phòng, tiền lương, cộng với tiền bồi thường, đủ để sống thoải mái, cho nên, trong mắt người khác, ta là một ông già có tiền.”

Ngụy Quýnh mỉm cười, “Đúng thế, ít nhất là các loại trà của ông đều rất ngon.”

Kỷ Càn Khôn cũng mỉm cười, “Cháu biết đấy, chân ta không đi lại được, mà ta lại không muốn cuộc sống quá tẻ nhạt. Cho nên một số việc mua đồ, chỉ có thể nhờ Trương Hải Sinh làm hộ. Chắc là cháu cũng nhận ra, tay chân gã này không sạch sẽ lắm.”

Ngụy Quýnh gật đầu. Cuối cùng cậu cũng biết tại sao Trương Hải Sinh có thái độ hằn học đối với mình - Kỷ Càn Khôn nhờ cậu mua đồ, Trương Hải Sinh tất nhiên sẽ không còn cơ hội báo giá láo để kiếm lợi.

“Hơn nữa, bây giờ ta đã không thể tin tưởng anh ta được nữa.” Kỷ Càn Khôn vứt đầu thuốc lá vào chiếc chai, “Ta có nhiều tiền đến mấy, cũng không thể chịu được kiểu ăn chặn quá đáng của anh ta. Ta đã nhiều tuổi rồi,

https://thuviensach.vn

cũng không biết còn sống được mấy năm nữa, ta không muốn cuối cùng lại biến thành một ông già bại liệt nghèo rớt mùng tơi."

"Ông yên tâm." Ngụy Quýnh nói không hề do dự: "Sau này cháu sẽ giúp ông."

"Liệu có phiền cháu quá không?" Nét mặt Kỷ Càn Khôn rất khẩn thiết.

"Không sao đâu ạ." Ngụy Quýnh đã ở trong tâm thế không nề hà dang tay giúp đỡ, "Lão Kỷ, ông đừng khách khí."

"Thế thì ta có một yêu cầu."

"Ông cứ nói ạ."

"Cháu phải nhận tiền thù lao của ta."

"Không cần đâu ạ." Ngụy Quýnh kiên quyết lắc đầu, "Cháu chỉ muốn giúp ông, cháu sẽ không nhận bất cứ khoản thù lao nào đâu."

"Nhưng ta sẽ thường xuyên làm phiền cháu…"

"Thế cũng không sao, thật sự là không sao đâu ạ." Ngụy Quýnh cúi người xuống, tay đặt lên vai Kỷ Càn Khôn, nhìn vào mắt ông cụ, "Chúng ta có thể coi nhau là bạn đúng không, lão Kỷ?"

"Tất nhiên rồi." Vẻ mặt Kỷ Càn Khôn trở nên dịu dàng, "Chỉ cần cháu không chê một ông già như ta."

"Nếu đã là bạn, thì đừng nhắc đến tiền thù lao gì cả."

"Ừ." Kỷ Càn Khôn nắm lấy tay cậu, "Nhưng, ít nhất cháu cũng phải để ta thanh toán tiền đi đường cho cháu."

"Không cần đâu, cũng chỉ có mấy tệ thôi mà."

"Không, nhất định phải lấy!"

Ngụy Quýnh suy nghĩ một lát, quyết định nhượng bộ, liền gật đầu.

Khóe miệng Kỷ Càn Khôn thoáng hiện một nụ cười, ông cụ chìa tay ra, bắt tay Ngụy Quýnh.

"Cảm ơn cháu, chàng trai." Mắt ông cụ rưng rưng, "Cảm ơn sự nhẫn nại và lòng tốt mà cháu đã dành cho một ông già như ta."

"Lão Kỷ," Ngụy Quýnh bỗng nháy mắt với ông cụ, "Giờ thì không cho cháu điểm không đạt nữa chứ?"

https://thuviensach.vn

Kỷ Càn Khôn ngớ người, rồi cười vang thành tiếng.

Tiếng cười làm kinh động những người già đang đi dạo trong sân, họ ngơ ngác nhìn về phía ô cửa sổ ở cuối tầng 1, hai người đàn ông, một già một trẻ, đang vỗ vào người nhau, cười lăn cười bò.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 7

Điều Tra

Phân tích hiện trường vụ án giết người, phân tách thi thể, vứt xác "9.11"

Tóm tắt tình tiết vụ án

Khoảng 8 giờ 40 phút ngày 9 tháng 11 năm 1990, phát hiện thấy cẳng chân bên phải của nạn nhân được bọc trong túi nilon màu đen ở khu vực cây xanh cách chỗ giao giữa đường Dân Chủ và phố Tùng Giang khu Thiết Đông 200 mét về phía nam (đánh mã số 1, phía dưới tương tự) và hai tay trái phải cắt thành bốn khúc (số 2). Khoảng 7 giờ 30 phút sáng ngày 10 tháng 11, phát hiện thấy phần thân của cơ thể phụ nữ bọc trong túi nilon đen ở chỗ cách công viên Hà Loan ở bờ phía nam con kênh đào Nam Vận 400 mét về phía đông (số 3). Khoảng 15 giờ 50 phút chiều cùng ngày, phát hiện thấy đầu (số 4) và bắp đùi trái (số 5) nạn nhân đựng trong túi nilon màu đen ở nhà máy đốt rác phía đông thành phố. Khoảng 20 giờ 10 phút tối cùng ngày, phát hiện thấy phần bắp đùi bên phải (số 6) và cẳng chân bên trái (số 7) nạn nhân cũng được bọc trong túi nilon đen ở chân tường bao phía nam bệnh viện Chuyên khoa xương thành phố.

Tình hình khám nghiệm hiện trường

Khoảng 9 giờ 20 phút ngày 9 tháng 11 năm 1990, khám nghiệm hiện trường: Phát hiện thấy một chiếc túi nilon màu đen ở khu vực cây xanh cách chỗ giao giữa đường Dân Chủ và phố Tùng Giang khu Thiết Đông 200 mét về phía nam, quai túi buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, đồng thời dùng băng dính dán chặt lại. Trong túi có cẳng chân, bàn chân phải và hai tay. Trong túi, ngoài một ít máu ra, không có vật gì khác. Trên

https://thuviensach.vn

túi nilon không có in hình hoặc chữ, không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

Khoảng 8 giờ 20 phút ngày 10 tháng 11 năm 1990, khám nghiệm hiện trường: Phát hiện vật gói trong túi nilon màu đen trong bùn ở mé gần bờ nam, giữa con kênh đào Nam Vận, chỗ đó cách công viên Hà Loan khoảng 400 mét. Vật đó là hai chiếc túi nilon đen được lồng vào nhau, ở giữa được dán chặt bằng băng dính. Trong túi có phần thân của cơ thể phụ nữ, không thấy có quần áo. Trên chiếc túi nilon không có in hình hoặc chữ. Không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

Khoảng 16 giờ 40 phút chiều ngày 10 tháng 11 năm 1990, khám nghiệm hiện trường: Phát hiện thấy hai chiếc túi nilon màu đen ở phía đông lò đốt số bốn của nhà máy đốt rác phía đông thành phố, quai túi buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, miệng hai chiếc túi dán chặt lại với nhau bằng băng dính. Trong túi có phần đầu và đùi trái. Chiếc túi nilon màu đen đựng đầu bị rách. Trong túi có một tí bùn. Trên túi nilon không có in hình hoặc chữ. Không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

Khoảng 20 giờ 50 phút ngày 10 tháng 11 năm 1990, khám nghiệm hiện trường: Dưới chân tường bao phía nam bệnh viện Chuyên khoa xương thành phố, cách đầu đường Đoàn Kết khoảng 200 mét, phát hiện thấy một chiếc túi nilon màu đen, quai túi buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, đồng thời được dán chặt lại bằng băng dính. Trong túi có đùi phải, cẳng chân bên trái, bàn chân trái của người. Trên túi nilon không có in hình hoặc chữ. Không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

Tình hình khám nghiệm thi thể

Mảnh xác số 1 là cẳng chân bên phải và bàn chân, cẳng chân bên phải dài 40 cm, chu vi 38 cm, bị đứt rời từ chỗ khớp xương, chỗ đứt có bốn chỗ da bị rách, liền xương bánh chè, bề mặt xương có hai vết cắt, phần da bong rời.

Mảnh xác số 2 là hai tay bên trái và bên phải, bị chia thành bốn mảnh, phần trên tay phải dài 40 cm, bị cắt từ chỗ khuỷu tay, ở khớp xương khuỷu tay có hai chỗ da bị rách, mép vết thương tương đối gọn, trên xương có hai

https://thuviensach.vn

vết cắt, móng tay dài 2 mm, mu bàn tay có vết xây xát, kích thước bàn tay là 15.6 cm × 9.1 cm. Cánh tay bên phải dài 31 cm, bị đứt rời từ chỗ đầu xương trên cánh tay, chỗ đứt rời có bốn chỗ da bị rách, bề mặt xương không thấy vết cắt, mé trong cánh tay có xuất huyết dưới da 5 cm × 3 cm…

Mảnh xác số 3 là thân người, dài 78 cm, phía trên đứt rời từ đốt sống thứ tư, thứ năm, bề mặt khớp xương có vết cắt, bên dưới đứt rời từ bẹn bụng trái và phải, vai trái và vai phải bị đứt ở chỗ khớp vai, mép vết thương ở những chỗ đứt rời nói trên không gọn, thành vết thương có nhiều chỗ da bị rách. Xương ngực, xương sườn không bị gãy. Âm đạo rách, kiểm tra không thấy có tinh dịch.

Mảnh xác số 4 là đầu người, tóc xoăn, dài, màu đen, tóc dài 47 cm, đầu bị đứt từ đốt sống thứ tư, thứ năm, đầu cao 22 cm, niêm mạc khoang miệng có tổn thương. Ở phần cổ bên phải phát hiện thấy có một khoảng xuất huyết dưới da đơn lẻ, hình thành do bị bóp cổ…

Mảnh xác số 5 là đùi bên trái, dài 30 cm, chu vi 50 cm, đầu trên đứt rời từ chỏm xương đùi, đầu dưới đứt rời từ chỗ bề mặt khớp dưới xương đùi, bề mặt vết thương bên trên và bên dưới có nhiều chỗ da rách, mép da ở chỗ đứt rời tương đối gọn.

Mảnh xác số 6 là đùi bên phải, dài 32 cm, chu vi 52 cm, đầu dưới đứt rời từ chỗ bề mặt khớp dưới xương đùi, bề mặt vết thương phía trên và phía dưới có nhiều chỗ da rách, mép da ở chỗ đứt rời không gọn.

Mảnh xác số 7 là cẳng chân bên trái và bàn chân trái, cẳng chân bên trái dài 41 cm, chu vi 39 cm, đứt rời từ chỗ mâm chày, chỗ đầu đứt có sáu chỗ da rách, liền xương bánh chè, bề mặt xương có ba vết cắt.

Những mảnh xác chết ghép lại thành một thi thể phụ nữ, có thể khẳng định là cùng một người.

Nguyên nhân tử vong

Căn cứ vào kết quả khám nghiệm, nguyên nhân tử vong của người chết là ngạt thở cơ học do bị bóp cổ.

Thời gian tử vong

https://thuviensach.vn

Các mảnh xác khá mới, kết hợp với tình hình tiêu hóa các vật trong dạ dày, phân tích nhận định thời gian tử vong vào khoảng 17 tiếng đồng hồ trước khi phát hiện ra vụ án.

Nhận biết cá thể

Căn cứ vào độ sáng, sức đàn hồi của da và khớp mu, suy đoán là người chết khoảng 30 tuổi. Móng tay ở hai bàn tay của nạn nhân được cắt sửa gọn gàng, bàn tay và ngón tay nhẵn nhụi, không phù hợp với đặc điểm của người lao động nặng.

Vật gây thương tích

Căn cứ vào khám nghiệm pháp y, mép vết thương ở các đầu đứt rời của các mảnh xác gọn gàng, thành vết thương trơn nhẵn, trong ổ vết thương không thấy dính sót các mảnh vụn tổ chức, một số vết thương có vết tích dao cưa, không có phản ứng sống, cho thấy thi thể bị cắt rời bởi vật sắc sau khi tử vong.

Số người gây án

Tổn thương ở các mảnh xác có cùng đặc điểm, phân bố rải rác, do cùng một vật sắc gây ra, thủ đoạn cắt rời một số bộ phận cơ thể không thành thục, có thể cho thấy quá trình giết hại và phân tách thi thể do một người hoàn thành, nhưng là lần đầu tiên gây án. Phân tích hiện trường vứt xác cho thấy đối tượng phạm tội vứt xác trong điều kiện có phương tiện giao thông, mỗi một mảnh xác đều có trọng lượng nhất định, có thể được hoàn thành bởi một người, nhưng không loại trừ khả năng có hai người trở lên.

Phân tích vật chứng ở hiện trường

Các mảnh xác đều đựng trong túi nilon màu đen, đồng thời dùng băng dính dán chặt lại. Trên túi nilon màu đen không hề có in hình hoặc chữ, không thể tìm ra nguồn gốc, xét từ góc độ kích cỡ, kích thước túi nilon màu đen là 47 cm × 35 cm. Trên thân thể người chết không có quần áo, cũng không có những vật khác có thể cung cấp thông tin về người chết.

Khắc họa đối tượng phạm tội

Đối tượng phạm tội phân tách bằng dao, lúc phân tách, cắt rời ở vị trí những khớp xương lớn, nhưng thủ đoạn không thành thục lắm, cho thấy đối

https://thuviensach.vn

tượng phạm tội nắm được những kiến thức thường thức nhất định về giải phẫu, nhưng là lần đầu tiên gây án. Toàn bộ các mảnh xác đều được bọc kín, hơn nữa không phát hiện thấy dấu vân tay, tóc, cũng không lấy được bất cứ vật chứng sinh học nào khác trong cơ thể người chết, cho thấy đối tượng phạm tội có tư duy suy nghĩ chặt chẽ, có kinh nghiệm nhất định về cách phản trinh sát, khả năng sống một mình tương đối lớn. Địa điểm vứt các mảnh xác tương đối rải rác, cho thấy đối tượng phạm tội có phương tiện giao thông, có khả năng điều khiển ô tô. Mỗi mảnh xác đều có một trọng lượng nhất định, nhưng trên cơ thể người chết có rất ít những vết thương do hành vi chống trả gây ra, đối tượng phạm tội có khả năng là nam, trẻ tuổi, mạnh khỏe, có thể khống chế được người chết nhanh chóng, đồng thời hoàn thành quá trình cưỡng dâm và giết người trong một khoảng thời gian ngắn.

…

Tiến triển công việc

Ngày thứ hai sau khi công bố thông tin tìm người nhà nạn nhân, khoảng 10 giờ 30 phút ngày 12 tháng 11 năm 1990, một cư dân trong thành phố là Ôn Kiến Lương đến cục Công an thành phố để nhận xác, khẳng định người chết là Trương Lam, vợ anh ta (nữ, 33 tuổi, sống ở phòng 443, tòa nhà số 48, khu nhân thân nhà máy xe cơ giới số 87, đường Bình Giang khu Thiết Đông, có một con trai). Người chết là Trương Lam tham gia cuộc họp lớp sau khi hết giờ làm việc vào tối ngày 7 tháng 11, sau đó thì không rõ đi đâu. Sáng ngày 8 tháng 11, chồng người chết là Ôn Kiến Lương báo án với đồn công an khu vực… Cảnh sát phụ trách trực tiếp: Mã Kiện, Lạc Thiếu Hoa, Đỗ Thành.

Đỗ Thành kẹp cuộn giấy in vẫn còn ấm nóng đi vào phòng đọc, tìm một chiếc bàn không có người, trải rộng tờ giấy in ra mặt bàn. Đây là bản đồ thành phố năm 1990, Đỗ Thành đã nhờ một người bạn làm ở phòng lưu trữ hồ sơ của thành phố, phóng to rồi in ra. Ông chống hai tay lên mặt bàn, cúi người chăm chú nhìn tấm bản đồ cũ, nhìn những mốc vị trí từng vô cùng quen thuộc, nay đã biến mất trong quá trình phát triển của thành phố. Một

https://thuviensach.vn

lát sau, ông mở chiếc túi đeo chéo, lấy ra một tấm bản đồ thành phố, bản năm 2013, đặt cạnh tấm bản đồ cũ, đối chiếu tỉ mỉ, liên tục lấy bút màu đỏ đánh dấu trên tấm bản đồ mới. Một tiếng sau, tấm bản đồ mới tinh đã đầy những vòng tròn nhỏ màu đỏ, bên cạnh còn đề những ký hiệu như "9.11".

Đỗ Thành vươn thẳng người, thắt lưng đã mỏi nhức ê ẩm, ông nhìn đồng hồ đeo tay, đưa tay lấy một lọ thuốc trong túi, đổ ra hai viên cho vào mồm ngậm, lục tìm tiếp thì phát hiện ra mình quên không mang nước. Ông thầm mắng mình, cuống cuồng thu dọn đồ đạc rồi rảo bước ra khỏi phòng lưu trữ hồ sơ.

Ông mua một chai nước trong siêu thị nhỏ ngoài phòng lưu trữ hồ sơ, uống liền một hơi hết nửa chai, viên thuốc trong miệng đã tan ra, miệng đắng ngắt. Đỗ Thành nhăn nhó súc miệng, đang định nhổ đi, ngẫm nghĩ một lát, lại nuốt vào bụng.

Liệu có sống được đến lúc điều tra ra sự thật hay không, ông cũng không dám chắc, cố gắng hết sức vậy.

Lúc này đang là giữa trưa, Đỗ Thành quay lại ô tô, mở tấm bản đồ ra xem lần nữa, cuối cùng chọn một điểm đến cho mình, rồi lái xe đi.

Hôm nay thời tiết sương mù. Thành phố nằm ở phương bắc, sang mùa đông rất ít khi thấy trời xanh mây trắng. Hệ thống lò sưởi tập trung cần đốt một lượng than rất lớn, một lớp bụi đen mỏng bay lượn trong không khí. Trên đường rất ít xe, Đỗ Thành nhìn bầu trời xám xịt và những tòa kiến trúc, những con người sắc màu đơn điệu, ông rẽ qua một con phố, nét mặt thờ ơ.

Xe đi vào đường Công Nhân, phía bên phải chiếc xe xuất hiện một đường màu trắng sáng. Đỗ Thành vô thức nhìn qua, phát hiện ra đó là con kênh đào Nam Vận của thành phố. Ông chợt nảy ra một ý nghĩ, khẽ nhấn chân, cho xe phóng đi dọc theo con đường cạnh bờ sông.

Rất nhanh chóng, một bãi đất trống rộng bên bờ con kênh đào Nam Vận xuất hiện trong tầm mắt Đỗ Thành, trước kia chỗ này được gọi là công viên Hà Loan, năm 2012 công viên bị phá bỏ, một ngôi miếu được dựng lên ở đây, cho nên, bây giờ chỗ này gọi là khu du lịch miếu Kim Đỉnh.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành cho xe dừng ở bên đường, men theo bậc đá đi xuống, cẩn thận đi xuyên qua bãi cỏ khô bám đầy sương tuyết, đi theo con dốc xuống đến bờ sông.

Cây cầu đá, đình hóng mát, lối hành lang đầy dây leo xanh đã không còn nữa, cái cây lớn đó vẫn còn. Đỗ Thành thở hổn hển, ông vịn tay vào thân cây xù xì, cúi đầu nhìn xuống lòng sông phía dưới chân.

Bây giờ đang là thời gian nước cạn, kênh đào Nam Vận ít nước hơn rất nhiều so với mùa hè lúc nào cũng đầy ăm ắp, có thể nhìn thấy được cả bùn dưới đáy kênh và những ngọn cỏ nước đung đưa theo dòng nước chảy. Một số chỗ đã đóng băng mỏng, những chỗ còn chưa đóng băng đang bốc lên những làn hơi mỏng dưới ánh nắng nhạt.

Đỗ Thành đưa mắt nhìn đi nhìn lại trên mặt nước, cuối cùng chăm chú nhìn vào một khoảng bùn.

Đó là chỗ đã phát hiện thấy mảnh xác số 3 trong vụ án giết người, phân tách thi thể, vứt xác "9.11". Cho đến hôm nay, Đỗ Thành vẫn nhớ rất rõ ràng cái câu "mẹ kiếp" Mã Kiện buột miệng thốt ra khi mở hai chiếc túi nilon lồng ngược vào nhau, dính đầy bùn.

Lúc đó mọi người đều mặc cả bộ quần áo màu xanh ô liu, đều rất trẻ, đều rất giỏi uống rượu, hút thuốc lá rất nhiều, vẫn có thể thực thi nhiệm vụ bắt tội phạm trong trạng thái tỉnh táo mạnh khỏe sau khi thức đêm. Trước những người cảnh sát hình sự già, trong lòng không phục, gọi những cảnh sát mới là bọn nhãi nhép. Say mê với việc mang theo súng, cưỡi xe máy lượn khắp nơi. Hận thấu xương tủy tất cả những đối tượng phạm tội.

Đỗ Thành bỗng thấy ấm áp trong lòng. Ở cùng một nơi sau hai mươi ba năm, ông nhớ đến những người đồng đội trẻ tuổi và một vụ án lớn mà họ cùng phải đối mặt.

Nhưng cảm giác ấm áp đó nhanh chóng biến mất. Đỗ Thành chăm chú nhìn khoảng bùn màu đen, dường như lại nhìn thấy hình ảnh Lạc Thiếu Hoa cởi bỏ đôi giày da, xắn ống quần lên, từ từ lôi chiếc túi nilon màu đen vào bờ. Thực ra, khi ông nhìn thấy mảnh xác là phần thân của người phụ nữ đó, phản ứng đầu tiên không phải là hoảng sợ hay là buồn nôn. Phần thân bị

https://thuviensach.vn

mất đầu và tứ chi không hề có quá nhiều đặc trưng của cơ thể con người, thậm chí ông còn nghi hoặc mất mấy giây mới nhận ra đó là cái gì.

Cảm giác ngay sau đó, là phẫn nộ.

Một con người, rốt cuộc là ở tâm thái như thế nào mà cắt xẻ cơ thể một người phụ nữ ra thành những mảnh như vậy?

Nếu lúc đó hắn ở ngay trước mắt mình, Đỗ Thành nhất định sẽ moi não hắn ra xem bên trong rốt cuộc là có những gì?

Hơn nữa ông tin rằng, khi đó những người đồng đội già cũng có suy nghĩ như mình.

Cho dù, cuối cùng họ đã vì vụ án này mà thù hận lẫn nhau.

Đỗ Thành châm một điếu thuốc lá, khẽ nhắm mắt lại, cố gắng để mình không căng thẳng. Cơ thể của một người phụ nữ đã từng bị vứt bỏ tại chỗ này, cho dù bao nhiêu thời gian đã trôi qua, chắc chắn vẫn sẽ có một cảm giác nào đó còn lưu lại. Ông muốn nắm lấy cảm giác ấy, sau đó lần tìm ngược trở lại, cho đến tận cái đêm vào hai mươi ba năm trước đó, nhìn rõ mặt mũi hắn, tóm được hắn, khóa chặt cái còng số tám vào tay hắn.

“Này, đồng chí kia!”

Đỗ Thành mở mắt ra, quay đầu lại, nhìn thấy một cụ già đang cầm chổi và chiếc sọt đựng rác, mặc bộ đồ đồng phục của nhân viên vệ sinh môi trường, nghiêm nghị nhìn ông.

“Không được phép tiểu tiện ở đây!”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Đỗ Thành dừng xe lại trước cổng vào quảng trường Vạn Đạt khu Thiết Đông, nheo mắt quan sát tòa nhà thương mại bốn tầng đó, cuối cùng đã nhìn thấy tấm biển hiệu “Số 87 đường Bình Giang” ở cửa vào trung tâm thương mại. Ông với lấy chiếc túi đeo chéo trên ghế lái phụ, lấy tấm bản đồ năm 1990 ra, tìm vị trí khu nhân thân nhà máy xe cơ giới số 87 đường Bình Giang, lấy bút đỏ đánh dấu gạch chéo, tiếp đó, lái xe rời đi.

2 giờ 5 phút chiều, Đỗ Thành đã ngồi ở văn phòng của bộ phận nhân sự của nhà máy xe cơ giới (bây giờ đã đổi tên thành tập đoàn Chế tạo xe cơ

https://thuviensach.vn

giới Phương Bắc). Sau khi tìm xong hồ sơ, nhân viên phụ trách bảo ông đến văn phòng hưu trí.

Ở văn phòng hưu trí, Đỗ Thành được biết, Ôn Kiến Lương, chồng của người bị hại trong vụ án giết người "9.11" đã về hưu từ hai năm trước, không rõ ở đâu, nhưng có thể tìm được số điện thoại di động của ông ta. Đỗ Thành chép số điện thoại vào sổ, cảm ơn và rời đi.

Đỗ Thành mua một chiếc bánh rán hành ở hàng ven đường chỗ cổng vào nhà máy. Ông ngồi trong xe, vừa ngoạm từng miếng to, vừa bấm số điện thoại di động của Ôn Kiến Lương. Mấy giây sau, một giọng nam trầm vang lên trong điện thoại.

"A lô?"

"Chào ông." Đỗ Thành nuốt miếng bánh trong miệng, "Ông có phải là Ôn Kiến Lương không?"

"Vâng, chính là tôi. Ông là?"

"Tôi tên là Đỗ Thành, bên chi cục Công an Thiết Đông."

"Chi cục Công an?" Giọng Ôn Kiến Lương có vẻ do dự, "Ông là cảnh sát?"

"Vâng."

"Ông… có việc gì không?"

"Tôi muốn gặp ông để tìm hiểu một vài thông tin."

"Thông tin gì?" Ôn Kiến Lương lại hỏi thêm một câu, "Về phương diện nào?"

"Không phải là việc công, là cá nhân tôi muốn gặp ông để nói chuyện."

"Thế thì không cần đâu." Ôn Kiến Lương lập tức từ chối, "Tôi không quen ông, chả có gì để nói cả."

"Là về vụ án vợ ông." Đỗ Thành dừng lại giây lát, "Tôi là một trong những người phụ trách điều tra vụ án năm đó."

"Ồ?" Ôn Kiến Lương rõ ràng cảm thấy rất bất ngờ, "Ông muốn nói chuyện gì?"

"Có thể gặp ông được không?"

https://thuviensach.vn

Ôn Kiến Lương lưỡng lự rất lâu, cuối cùng đáp: “Thôi được.”

Đỗ Thành thở phào nhẹ nhõm, kẹp chặt điện thoại vào cổ, lấy bút ra.

“Địa chỉ của ông là?”

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Ôn Kiến Lương liền lập tức nhận ra Đỗ Thành.

“Tôi nhớ ông, lúc đó ông vạm vỡ mạnh khỏe hơn bây giờ, tóc cũng nhiều hơn.”

Đỗ Thành mỉm cười, “Hơn hai mươi năm rồi còn gì, bây giờ tôi đã là ông già rồi.”

Ôn Kiến Lương cũng đã già đi rất nhiều, mái tóc trước đây rẽ ngôi lệch, giờ được chải hất gọn gàng ra phía sau. Chiếc áo len lông cừu màu xám kiểu không cài cúc chật cứng trên vòng bụng đã phình ra, bên dưới là chiếc quần lông cừu màu xanh thẫm, bộ dạng của một ông lão đã về hưu ở nhà dưỡng già.

Ôn Kiến Lương dẫn Đỗ Thành vào phòng khách, mời ông ngồi xuống ghế salon. Tranh thủ lúc ông ta pha trà, Đỗ Thành đứng dậy đi vòng quanh căn hộ kiểu ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng ăn. Có thể nhận thấy, Ôn Kiến Lương cùng sống với gia đình con trai mình, gia cảnh có thể coi là giàu có. Ngoài ban công có treo lồng chim, góc đông nam phòng khách có một chiếc bàn dài, trên bàn để bút, mực, giấy, nghiên mài mực, chắc là thú vui tiêu khiển của ông ta sau khi về hưu. Tóm lại, bây giờ Ôn Kiến Lương đang có một cuộc sống yên bình.

Rất nhanh chóng, Ôn Kiến Lương bưng hai cốc trà đi ra, còn cầm theo một bao thuốc lá.

“Tôi nhớ là ông có hút thuốc.” Ôn Kiến Lương rút một điếu thuốc lá đưa cho Đỗ Thành, “Nhắc lại chuyện cũ, thật sự phải cảm ơn các ông, đã nhanh chóng bắt được hung thủ, báo thù cho Trương Lam.”

“Không có gì.” Đỗ Thành miễn cưỡng nở nụ cười, “Trách nhiệm của chúng tôi mà. Cuộc sống của ông thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Cũng tàm tạm. Sau khi Trương Lam mất, tôi đã tái hôn. Cũng chẳng còn cách nào khác, con trai còn quá nhỏ, cần có người chăm sóc.”

“Thế…” Đỗ Thành nhìn một vòng xung quanh.

“Lại li dị rồi.” Ôn Kiến Lương cười nhăn nhó, “Trong lòng tôi không sao quên được Trương Lam. Nếu là mất vì bệnh hay là tai nạn gì khác - kể cả là tai nạn xe, thì tôi cũng không day dứt mãi trong lòng như vậy, nhưng cô ấy lại bị… Người vợ thứ hai không chịu nổi điều đó, đã bỏ tôi.”

Nghe đến đây, Đỗ Thành cũng trầm xuống, đành im lặng hút thuốc.

“Thế,” Ôn Kiến Lương nhìn nét mặt Đỗ Thành, “ông muốn gặp tôi để nói chuyện gì?”

“Về Trương Lam.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, “Về tất cả mọi điều liên quan đến chị ấy.”

“Tại sao?” Ôn Kiến Lương không hiểu, “Hung thủ… không phải là đã bị bắn chết rồi sao?”

“Là thế này,” Đỗ Thành chậm rãi nói: “Chúng tôi đang phải làm báo cáo tổng kết về các vụ án lớn và các vụ án trọng yếu, ông biết đấy, một mặt là để tổng kết kinh nghiệm, mặt khác, cũng cần tăng cường năng lực phòng chống tội phạm. Nói một cách đơn giản, là phải làm rõ tại sao Trương Lam lại bị hại.”

“Ồ.” Ôn Kiến Lương gật đầu, nhưng sắc mặt dần trở nên u tối, nỗi buồn đau hiện rõ trên gương mặt ông, trông ông lại càng già nua.

“Tôi biết, như thế này rất không lịch sự, thậm chí có thể nói là tàn nhẫn.” Giọng Đỗ Thành rất trầm, “Bao nhiêu năm trôi qua rồi, lại bắt ông nhớ lại những việc này, nhưng…”

“Không sao, tôi có thể hiểu được.” Ôn Kiến Lương ngẩng đầu lên, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Nếu sau này có thể chặn được những bi kịch như vậy, cái chết của Trương Lam cũng có giá trị, đúng không?”

Theo lời miêu tả của Ôn Kiến Lương, vợ ông là một người phụ nữ nhiệt tình, cởi mở, lương thiện, hay nói hay cười, cư xử hài hòa với mọi người,

https://thuviensach.vn

chưa từng có mâu thuẫn hoặc thù oán với ai. Đồng thời, giống như hầu hết những người phụ nữ khác, cũng thích làm đẹp, thích quần áo đẹp.

"Cho đến bây giờ tôi vẫn nhớ dáng vẻ của cô ấy ngày hôm đó." Ôn Kiến Lương tay kẹp điếu thuốc lá, mắt cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Đi dự buổi họp lớp, trang điểm rất cẩn thận. Áo khoác nỉ màu đen, áo len cao cổ màu đỏ nhung, quần bò, bốt ngắn, xịt nước hoa thơm phức. Lúc đó tôi còn trêu cô ấy…"

Ôn Kiến Lương quay đầu lại, trên mặt vẫn hiện nụ cười, nhưng mắt đã hoe đỏ.

"Bảo cô ấy là già rồi mà còn xí xớn." Ôn Kiến Lương dập tắt đầu thuốc trong gạt tàn thuốc lá, "Bây giờ nghĩ lại, thấy cô ấy mới 33 tuổi, còn trẻ trung biết bao."

Lúc chào tạm biệt, Ôn Kiến Lương để ý thấy sắc mặt vàng ệch và khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi của Đỗ Thành, liền quan tâm hỏi thăm. Đỗ Thành không muốn nói nhiều về chuyện này, vội vã chào từ biệt rồi rời đi. Quay trở lại ô tô, ông gục trên vô lăng xe, cảm giác cơn đau nhâm nhẩm ở vùng gan trở nên dữ dội hơn. Ông lấy thuốc trong túi đeo chéo ra uống. Sau đó, ông mở cuốn sổ ghi chép, bắt đầu sắp xếp ghi chép lại nội dung cuộc nói chuyện ban nãy với Ôn Kiến Lương.

Đỗ Thành biết cuộc viếng thăm như vậy không có nhiều ý nghĩa lắm. Đã hai mươi ba năm, những lời thuật lại của người nhà nạn nhân rất khó có thể cung cấp được những manh mối có giá trị. Nhưng đây là việc duy nhất mà ông có thể làm trước mắt, ông cần làm thức tỉnh khứu giác của mình, để nó kết nối với một cảm giác nào đó sâu trong kí ức mình. Chỉ có như vậy, ông mới có thể ghép những mảnh rời còn sót lại đó thành một sợi xích, sau đó men theo nó tiến hành tìm kiếm.

Hơn nữa, thời gian của ông đã không còn nhiều nữa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 8

Theo Dõi

Từ xa, Lạc Thiếu Hoa nhìn thấy Lâm Quốc Đống đi ra khỏi cửa tòa nhà, ông vội bỏ kính viễn vọng xuống, cố gắng thu mình lại trên ghế lái, chỉ lộ ra nửa cái đầu, theo dõi hướng đi của hắn.

Lâm Quốc Đống vẫn mặc bộ quần áo hôm ra viện, tay xách một chiếc túi nilon đen. Hắn chậm rãi đi đến bên đường, vứt chiếc túi nilon vào trong thùng rác. Tiếp đó, hắn liền cho hai tay vào trong túi áo, lơ đãng ngó nhìn bốn phía xung quanh. Mấy phút sau, hắn gãi gãi tay lên má, bước chân đi về phía cổng lớn của khuôn viên tòa nhà.

Lạc Thiếu Hoa ngồi thẳng dậy, nhét kính viễn vọng vào chiếc ba lô màu đen trên ghế lái phụ. Chiếc ba lô căng phồng, miệng túi lộ ra bình nước và nửa chiếc bánh mì, còn có một cái gậy màu đen tuyền.

Lạc Thiếu Hoa liếc nhìn chiếc gậy, đó là một cây gậy có thể thu ngắn lại của cảnh sát.

Hi vọng là không cần dùng đến nó. Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy Lâm Quốc Đống biến mất sau cánh cổng khuôn viên. Ông khởi động ô tô, chậm rãi bám theo.

Lạc Thiếu Hoa không khẳng định được liệu Lâm Quốc Đống có nhớ được mình hay không, cho nên ông không dám mạo hiểm, chỉ dám bám theo hắn từ xa. Sau khi đi ra khỏi khuôn viên, Lâm Quốc Đống đi mấy trăm mét về phía tay phải, rồi rẽ vào một con đường nhỏ.

Lạc Thiếu Hoa liếc nhìn tấm biển tên phố, rủa thầm một câu, cho xe dừng lại ở ven đường.

https://thuviensach.vn

Đó là khu chợ buổi sáng trên đường Xuân Huy, xe ô tô chắc chắn không thể vào được. Lạc Thiếu Hoa vừa khóa cửa xe, vừa ngẫm nghĩ xem liệu Lâm Quốc Đống đã phát hiện ra mình chưa. Ông bước nhanh vào khu chợ buổi sáng, phát hiện thấy Lâm Quốc Đống chưa biến mất trong đám đông, mà đang ở một chỗ phía trước không xa, thong thả dạo bước.

Hắn trông giống như một "ông nội trợ" kém cỏi thất nghiệp đã lâu, mặc kệ cho cuộc sống gia đình dựa hết vào bà vợ, hắn kiên nhẫn đi từ hàng rau này sang hàng rau khác, chăm chú ngắm nhìn từng loại hàng, cứ thế hỏi giá không biết mệt, cầm một hộp khoai môn hay một nhánh măng lên xem đi xem lại, dường như hiếu kỳ với tất cả mọi thứ.

Lạc Thiếu Hoa cố gắng nấp sau đám đông, để ý quan sát nhất cử nhất động của hắn. Đầu tiên, ông thấy hành vi kì quặc của Lâm Quốc Đống thật lạ, nhưng rồi ông nhanh chóng hiểu ra đối với một người đã nằm trong bệnh viện tâm thần hơn hai mươi năm, thì tất cả mọi thứ của chốn nhân gian đều trở nên lạ lẫm.

Một cảm giác sảng khoái trào lên trong lòng Lạc Thiếu Hoa. Con người ở chỗ không xa kia, đã sống gần một nửa cuộc đời dưới sự khống chế kìm kẹp và dùi cui điện, bây giờ hắn đã biến thành một kẻ bỏ đi, đến măng là gì cũng không biết.

Nhưng Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng nhận ra, khi nãy ông cảm thấy hắn kì quặc, là vì ông đã coi Lâm Quốc Đống là người giống như mình.

Giống như mình, tận mắt nhìn thấy mặt trời nhô lên vào buổi sớm, chiều tà lặn xuống ở đằng tây, trải qua những mùa hè đầy mưa, những mùa đông giá rét, đông đi xuân đến, chứng kiến sự phát triển nhanh chóng của thành phố này, từ khắp nơi đều là nhà cấp bốn trở thành nhà cao tầng mọc khắp nơi, thầm vui mừng khi được tăng lương, buồn bực vì vật giá tăng cao chóng mặt.

Cũng giống như ảo giác mà Lạc Thiếu Hoa thường cảm nhận thấy: Khi chăm chú nhìn vào những góc vô cùng tối tăm trên những con phố tăm tối, ông cứ thấy có một đôi mắt đang nhìn lại mình.

Thực ra hắn chưa từng rời đi.

https://thuviensach.vn

Xuyên qua khu chợ buổi sáng, Lâm Quốc Đống đi thẳng đến một bến xe buýt ở phía đối diện với con phố, ngẩng đầu nhìn tấm biển chỉ dẫn, rồi đứng yên tại chỗ chờ. Lạc Thiếu Hoa không kịp quay lại để lấy xe ô tô, đành nấp sau một hàng bán đồ ăn sáng, mắt không rời khỏi hắn.

Mấy phút sau, chiếc xe buýt số 116 chầm chậm đi đến. Lâm Quốc Đống xếp hàng sau mấy cụ già tay xách làn đựng thức ăn, đi đến giữa xe, bám vào một chiếc vòng treo để đứng cho vững. Lạc Thiếu Hoa thấy chiếc xe buýt sắp rời bến, liền chạy vội sang bên kia đường, vẫy tay gọi một chiếc taxi, bám theo.

Lạc Thiếu Hoa nói với lái xe taxi "bám theo chiếc xe buýt 116 phía trước", rồi lấy điện thoại di động ra, kết nối mạng, bắt đầu tìm kiếm các bến đỗ dọc theo tuyến đường xe buýt. Sau khi phân tích Lâm Quốc Đống có khả năng xuống ở những bến nào, Lạc Thiếu Hoa cất điện thoại di động đi, ông phát hiện thấy người lái xe đang liên tục quan sát mình.

"Ông lão ơi, ông đang…"

Lạc Thiếu Hoa gần như suýt nữa thì buột miệng nói "cảnh sát đang điều tra", nhưng lời nói đến miệng lại biến thành "thằng cháu trốn học, tôi phải đi xem nó đến quán net nào."

Những câu chuyện của người lái xe bắt đầu bung ra, hết chuyện giáo dục con cái rồi đến chuyện xử lý các quán net. Lạc Thiếu Hoa không có tâm trí nào để tán chuyện với anh ta, thi thoảng lại ừ hữ cho qua, hai mắt không rời khỏi chiếc xe buýt phía trước. Sau bốn bến, Lâm Quốc Đống xuống xe ở bến phố Trường Giang. Lạc Thiếu Hoa bảo lái xe taxi cho xe dừng lại ở một chỗ phía trước cách xe buýt không xa, nhìn Lâm Quốc Đống đi vào trong phố Trường Giang, ông trả tiền và xuống xe.

Phố Trường Giang là một con phố thương mại đi bộ của thành phố, lúc này khoảng 9 giờ sáng, hầu hết các tòa nhà thương mại đã bắt đầu mở cửa đón khách. Trong kí ức của Lạc Thiếu Hoa, từ sau khi cải cách, phố Trường Giang luôn là một trong những khu thương mại chính của thành phố, mấy tòa nhà thương mại chủ yếu thậm chí còn có hơn hai mươi năm lịch sử.

https://thuviensach.vn

Đồng thời, ông cũng nhận ra nguyên nhân Lâm Quốc Đống xuống xe ở đây.

Lâm Quốc Đống đang thử lấp đầy những khoảng trống trong ký ức của mình, mà những con phố thương mại rõ ràng là cánh cửa tốt nhất để tìm hiểu lại về thành phố này.

Hắn đứng giữa lối vào con phố, hai tay đút trong túi áo, ngẩng đầu ngắm nhìn một vòng những tòa nhà cao tầng xung quanh. Cơn gió lạnh giữa mùa đông thổi tới, chiếc quần rộng bị gió thổi dính sát vào chân, để lộ ra đôi chân hơi cong. Lúc này con phố đi bộ vẫn còn vắng vẻ, người đi đường không nhiều, mà người nào trông cũng vội vã, không có ai chú ý đến một người già ăn mặc lạc hậu, nhưng vẻ mặt rất đỗi hiếu kỳ. Lâm Quốc Đống đứng yên tại chỗ ngắm nhìn một lúc rồi bước vào tòa nhà thương mại gần nhất.

Hắn đi rất chậm, mắt liên tục nghiêng ngó khắp nơi, dường như vô cùng hứng thú đối với tất cả mọi thứ xung quanh. Mấy phút sau, hắn bị cuốn hút bởi một chiếc máy bán hàng tự động ở giữa sảnh chính của tòa nhà, sau khi nghiên cứu toàn bộ chiếc máy rất lâu, đọc kĩ hướng dẫn sử dụng, Lâm Quốc Đống lấy ra một xấp tiền, rút ra một tờ năm tệ, nhét vào lỗ nhét tiền. Sau đó, hắn loay hoay chọn lựa trong mấy hàng xếp đủ loại lon, chai, cuối cùng bấm vào nút ở phía dưới lon Coca-Cola. Một lon Coca rơi cạch vào cửa trả hàng. Hắn giật bắn mình, dường như không biết âm thanh đó từ đâu ra, đi mấy vòng xung quanh chiếc máy, nét mặt vẫn tỏ ra không hiểu.

Một cô gái trông hàng ăn vặt bên cạnh che miệng cười, chỉ vào cửa trả hàng ở phía dưới chiếc máy bán hàng tự động. Lúc này Lâm Quốc Đống mới hiểu ra, lấy chiếc lon Coca đó ra. Hắn cầm lon Coca màu đỏ, vừa xoay tròn vừa ngắm, lại nhìn chiếc máy bán hàng tự động, hớn hở ra mặt, như một đứa bé xếp được khối Rubic.

Tiếp đó, hắn mở lon Coca, rón rén uống một ngụm, đầu tiên hơi cau mày, sau đó khẽ chặc lưỡi, dường như khá hài lòng về cái vị đó.

Thế là, Lâm Quốc Đống tay cầm lon Coca, bắt đầu thong thả dạo bước trong trung tâm thương mại, thi thoảng lại nhấp một ngụm. Tầng 1 của

https://thuviensach.vn

trung tâm thương mại chủ yếu là các quầy vàng bạc đá quý và các thương hiệu đồng hồ nổi tiếng. Lâm Quốc Đống lần lượt đi đến từng quầy một, thỉnh thoảng lại dừng lại để nghe các khách hàng khác nói chuyện với nhân viên bán hàng, khuôn mặt giữ một nụ cười thân thiện. Có thể là vì quá chăm chú lắng nghe, hắn khiến một đôi thanh niên nam nữ đang chọn mua nhẫn kim cương để ý. Cậu thanh niên liên tục nhìn hắn dè chừng, còn cô gái thì chỉnh chiếc túi đeo chéo về phía trước, tay giữ chặt. Nhưng Lâm Quốc Đống không hề để tâm, hắn mỉm cười, cầm lon Coca thong thả đi ra chỗ khác.

Lúc lên tầng trên, Lâm Quốc Đống lại gặp phải một phiền phức nhỏ. Hắn nhìn chiếc thang cuốn tự động do dự không dám bước tới, cuối cùng đứng một bên, nhìn những khách hàng khác lần lượt đi lên thang cuốn. Suy nghĩ một hồi, hắn rón rén bước lên, lúc chiếc thang cuốn đẩy lên, Lâm Quốc Đống mất thăng bằng, huơ chân múa tay trên bậc thang cuốn chật hẹp một hồi lâu, mới miễn cưỡng bám được vào tay vịn và đứng vững. Chiếc thang cuốn lên đến tầng 2, hắn nín thở định thần nhìn bậc thang dần dần nối vào điểm tận cùng, nhảy cả hai chân lên thật mạnh, suýt nữa thì ngã xuống mặt nền đá hoa trơn bóng.

Điều khiến người ta ngạc nhiên là, lon Coca vẫn được hắn cầm chặt trong tay, không rớt ra ngoài giọt nào.

Tầng 2 chủ yếu bán đồ thời trang nữ. Lâm Quốc Đống vẫn cái dáng vẻ nhàn tản đó, thong thả dạo bước. Lạc Thiếu Hoa bám theo hắn từ xa, ẩn mình sau những cây cột, quầy hàng và những khách hàng khác. Một tiếng đồng hồ sau, ông dần dần mất kiên nhẫn, bắt đầu nghi ngờ không biết việc bám theo của mình có cần thiết không. Lâm Quốc Đống bây giờ đúng là giống như một người già vừa mới khỏi bệnh, ôn hòa, vụng về, yếu đuối, không có hại cho bất cứ ai, thậm chí trông còn rất đáng thương.

Rất đáng thương?

Khi mấy chữ này xuất hiện trong đầu Lạc Thiếu Hoa, ông lập tức nhắc mình phải giữ cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Đừng để mình bị lừa, không bao giờ được phép. Bởi vì, không thể có thêm hai mươi ba năm nữa để sửa chữa, để trả giá.

Lạc Thiếu Hoa lấy tinh thần, thò đầu ra sau một tấm áp phích quảng cáo lớn, ông lập tức trợn tròn mắt.

Lâm Quốc Đống đã biến mất.

Mồ hôi lạnh lập tức túa ra trên trán ông. Lạc Thiếu Hoa vội lao ra từ phía sau tấm áp phích, nhìn ngó bốn phía xung quanh. Lúc này, ông đang ở giữa hai dãy cửa hàng ở tầng 2, hai bên đều là các hãng thời trang nữ. Ông nhớ chỗ cuối cùng mà Lâm Quốc Đống xuất hiện là phía trước bên tay phải của cửa hàng thời trang Amass, sau khi xông vào cửa hàng, không thấy bóng dáng đối phương đâu, trong cửa hàng chỉ có một phụ nữ đang chọn áo gió và quần dài.

Phụ nữ. Mẹ kiếp, phụ nữ.

Bây giờ đang là ban ngày, lại là khu thương mại sầm uất, không lẽ hắn…

Một khả năng khác là: Mình đã bị lộ.

Mới bám theo mấy tiếng đồng hồ mà đã bị đối phương phát hiện và dễ dàng cắt đuôi. Lạc Thiếu Hoa thầm mắng mình, vừa mới nghỉ hưu đã trở thành kẻ bỏ đi như vậy sao?

Vào liền mấy cửa hàng, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Quốc Đống đâu. Lạc Thiếu Hoa bắt đầu cân nhắc xem liệu có cần tìm kiếm ở lối thoát cứu hỏa, vừa đi đến chỗ rẽ ở dãy cửa hàng đó, Lạc Thiếu Hoa thoáng thấy một người xuất hiện. Ông không dừng lại, cũng không quay đầu, mà đi thẳng đến khu vực trưng bày và bán áo da giảm giá ở phía trước, chui vào trong một dãy áo jacket da của nam, cầm bừa một chiếc lên che phía trước mình, tiếp đó, ông cố gắng kiềm chế hơi thở gấp gáp của mình, khẽ quay người, nhìn về phía cửa một hàng thời trang nữ.

Lâm Quốc Đống vẫn cầm lon Coca, quay lưng về phía ông, yên lặng ngắm nhìn một vật nào đó trong ô kính trưng bày. Bởi vì tầm nhìn bị che khuất, Lạc Thiếu Hoa không biết được lúc đó hắn đang nhìn một người hay là một món hàng đang trưng bày, nhưng suy đoán về mặt thời gian, Lâm Quốc Đống chắc chắn đã xem rất lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Mấy phút sau, Lâm Quốc Đống vốn đang ngây ra như tượng đất, bỗng nhiên bắt đầu hoạt động, hắn làm một cử động kì quặc: hếch cằm lên, hai vai nhô cao, sau đó ra sức dãn về phía sau, hai cánh tay khẽ mở ra…

Dường như hắn đang vươn vai, cũng như thể đang muốn cho cơ thể hoàn toàn thư giãn, trút bỏ hết mọi thứ đã đè nén rất lâu.

Động tác đó kéo dài mấy giây, sau đó, cũng đột ngột như lúc bắt đầu, Lâm Quốc Đống lại buông lỏng cơ thể, quay người, loạng quạng đi ra chỗ khác.

Cuối cùng Lạc Thiếu Hoa cũng thấy rõ thứ mà hắn chăm chú nhìn, khoảnh khắc đó, ông thấy trong lòng lạnh toát.

Lâm Quốc Đống đi lung tung trong phố đi bộ nguyên một ngày, giữa chừng còn ăn miến vịt, gà rán kiểu Đài Loan. Đến giờ ăn tối, hắn vào một hiệu KFC, gọi một suất ăn.

Hamburger, gà rán và khoai tây rán đối với hắn là thực phẩm mới lạ, Lâm Quốc Đống bóc lớp giấy gói, ngắm nghía chiếc bánh mì kẹp thịt gà và rau xà lách trong tay, còn tò mò mở từng tầng bánh ra, rồi lại nhìn những món hiện ra trên tấm biển hiệu hướng dẫn gọi món kiểu hộp đèn neon, có vẻ rất đắn đo về kích thước và hình dáng của chiếc bánh hamburger. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự thèm ăn của hắn, sau khi ngoạm miếng đầu tiên, trên mặt hắn hiện ra vẻ rất đỗi hài lòng.

Lạc Thiếu Hoa nấp sau một cột đèn ở phía đối diện với cửa hàng ăn, đã đói đến mức thấy đau dạ dày. Ông không dám đi mua đồ ăn, sợ rằng Lâm Quốc Đống lại biến mất. Lúc này trời đã bắt đầu tối, những tấm biển hiệu bằng hộp đèn neon chiếu sáng rực rỡ, khiến con phố đi bộ chẳng khác gì ban ngày. Người qua lại vẫn rất tấp nập, nườm nượp những thanh niên nam nữ đến đây dạo chơi sau giờ làm việc, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả ban ngày. Màu đen của màn đêm, thêm vào đó là đủ loại hình dáng, sắc màu và tiếng người ồn ã, mùi thức ăn nóng hổi lan tỏa khắp con phố.

Đối với Lâm Quốc Đống, đêm tối là thuốc phiện, khiến người ta ngây ngất nhưng đầy nguy hiểm. Lạc Thiếu Hoa nghĩ vậy.

https://thuviensach.vn

Ông châm một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn Lâm Quốc Đống trong hàng ăn. Hắn đã bắt đầu ăn khoai tây rán, còn học theo kiểu của những khách hàng khác, phết sốt cà chua.

Hắn ăn rất chậm, nhưng rất chăm chú, lon Coca đó vẫn để ở bên tay hắn, như thể một món đồ quý tiếc không muốn vứt đi. Thực ra, Lâm Quốc Đống đã uống hết Coca trong lon từ lâu. Nhưng dường như hắn coi đó là một biểu tượng, dựa vào đó để khiến khoảng cách giữa mình và thế giới này trở nên gần hơn, mặc dù như vậy trông hắn càng giống một kẻ ăn mày đi nhặt đồ phế thải hơn.

Khoảng bốn mươi phút sau, bữa ăn dài lê thê đó cuối cùng cũng kết thúc. Lâm Quốc Đống đã ăn sạch nhẵn toàn bộ số đồ ăn, nhai vụn cả đá cục trong đồ uống rồi nuốt. Sau khi lau sạch mồm, hắn cầm lon Coca lên, đứng dậy rời đi.

Lạc Thiếu Hoa khẽ thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ bám theo.

Nửa tiếng sau, Lâm Quốc Đống đi vào đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 khu Vườn Trúc Xanh. Còn Lạc Thiếu Hoa vội vàng mở khóa quần trong một góc phía đối diện tòa nhà.

Nước tiểu phun ồ ạt, cái bàng quang đã căng cứng đến sắp vỡ cuối cùng cũng nhẹ đi. Tiếp đó là những cơn đau nhói liên tiếp ở dạ dày. Lạc Thiếu Hoa vừa xoa bụng vừa chăm chú theo dõi cửa sổ phòng 501. Rất nhanh chóng, ánh đèn sáng lên ở ô cửa sổ đó. Bóng dáng Lâm Quốc Đống thấp thoáng hiện ra, dựa vào động tác để phán đoán, hắn đang thay quần áo. Mấy phút sau, hắn biến mất khỏi ô cửa, tiếp đó lại xuất hiện, hình như đang ra sức lau đầu bằng một chiếc khăn mặt. Một lúc sau, ánh đèn đột ngột tối đi - hắn bật đèn bàn, tắt điện.

Ngay sau đó, ánh đèn ở ô cửa sổ bắt đầu chập chờn, sáng tối đan nhau. Lạc Thiếu Hoa đoán là hắn đang xem tivi, ông hơi do dự một chút rồi nhấc chân chạy nhanh ra ngoài khuôn viên.

Ông chạy thẳng đến đầu phố Xuân Huy, chiếc xe Santana màu xanh thẫm vẫn đỗ bên đường, dưới nhiệt độ thấp của buổi đêm, chiếc xe đã bị bao phủ bởi một lớp sương đá mỏng. Lạc Thiếu Hoa móc chìa khóa ra mở

https://thuviensach.vn

cửa, liền phát hiện thấy một tờ biêm lai phạt vì đỗ xe sai quy định dán ở cửa sổ xe, ông chửi thầm một câu, giật tờ phiếu phạt nhét vào túi áo, thấp người xuống ngồi vào ghế lái.

Khởi động xe, quay đầu, một tay Lạc Thiếu Hoa cầm vô lăng, tay kia với về phía chiếc ba lô trên ghế lái phụ, lôi ra một cái bánh mì, lấy miệng xé lớp vỏ bọc bằng nilon, ngoạm mạnh một miếng to.

Ông vừa nhai bánh mì, vừa nhấn chân ga, cho xe phóng nhanh trở lại khu Vườn Trúc Xanh.

Ô cửa sổ phòng 501 vẫn sáng đèn, ánh đèn trong phòng vẫn chập chờn như cũ, Lâm Quốc Đống chắc vẫn đang xem tivi. Lạc Thiếu Hoa đỗ xe vào một chỗ khuất, tắt máy, chậm rãi ăn bánh mì.

Sau một ngày rét cóng, chiếc bánh mì đã cứng đơ, nhai trong miệng như nhai gỗ. Lạc Thiếu Hoa dần cảm thấy miệng khát khô, cổ họng cũng nghẹn cứng. Ông lấy một chai nước trong ba lô ra, chạm vào tay thấy lạnh cứng, ông lập tức nghĩ ra chai nước đã bị đóng thành một khối băng.

Mẹ kiếp!

Lạc Thiếu Hoa vô thức đưa tay sờ lên chìa khóa ô tô, định mở điều hòa ấm trong xe để nhanh chóng làm tan chai đá đó. Nhưng ông ngẩng đầu nhìn căn phòng 501 vẫn đang sáng đèn, lại bỏ tay xuống.

Lạnh. Đói. Khát. Lo lắng…

Đủ loại cảm xúc trào lên trong lòng, cuối cùng tập hợp lại thành một sự phẫn nộ. Lạc Thiếu Hoa kéo cửa kính ô tô xuống, ném mạnh chai nước ra ngoài. Chai nước như một hòn đá rắn chắc đập vào tường, phát ra một tiếng động mạnh, ngọn đèn cảm biến âm thanh phía trước đơn nguyên 4 liền sáng lên. Ánh sáng đột ngột đó khiến Lạc Thiếu Hoa bình tĩnh lại, ông ngồi trong buồng lái thở dốc, miệng vẫn nhai một cách máy móc. Cuối cùng, nước bọt cũng làm ướt hết chỗ vụn bánh mì đầy trong mồm, ông nuốt một cách khó nhọc.

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy ánh đèn phòng 501 vụt tắt. Ô cửa sổ giống như một con mắt độc nhất đã nhắm.

Con thú khổng lồ cuối cùng đã ngủ rồi sao, trong đêm tối tĩnh lặng này.

https://thuviensach.vn

Trong giây lát, cảm giác mệt mỏi rã rời bỗng nảy ra từ một góc nào đó trong lòng Lạc Thiếu Hoa, rồi nhanh chóng xâm chiếm toàn bộ cơ thể, từng đốt xương, từng thớ thịt. Ông bắt đầu vô cùng thèm khát chiếc giường và đệm chăn ấm áp ở nhà. Nhưng, ông vẫn chưa dám nghỉ, mắt vẫn không rời khỏi ô cửa sổ tối đen hun hút đó.

Nửa tiếng sau, phòng 501 vẫn không có động tĩnh gì, lối đi trong tòa nhà cũng không có ai ra vào. Lạc Thiếu Hoa thở dài, chậm rãi xoay cái cổ đã bắt đầu cứng đờ, đưa tay khởi động ô tô.

Phóng ra khỏi khu Vườn Trúc Xanh, Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 11 giờ đêm. Ông do dự một lát, vẫn lấy điện thoại di động ra, bấm một số máy. Phải đến bốn mươi giây sau, cuối cùng cũng có người bắt máy điện thoại.

"Thiếu Hoa?"

"Ừ, ông đang ở đâu?"

"Ở nhà chứ đâu."

"Đang làm gì thế?"

"Xem bóng đá, giải vô địch châu Âu."

"Ồ."

Một hồi im lặng, giây lát sau, đối phương dò hỏi:

"Ông vừa uống rượu hả?"

"Không, đang lái xe."

"Muộn thế này rồi… Có việc gì à?"

"Ồ, không có việc gì."

"Có việc thì cứ nói."

"Đúng là không có việc gì - Thế thôi nhé, hôm nào tụ tập tí đi, lâu lắm rồi không gặp."

"Được, gọi điện thoại nhé."

"Được."

Lạc Thiếu Hoa ngắt điện thoại, mắt nhìn về phía trước, nhấn hết chân ga. Ông buộc phải nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi cho lại sức, bởi vì, chắc chắn

https://thuviensach.vn

sẽ phải bám theo Lâm Quốc Đống hết ngày này sang ngày khác.

Lúc ở trung tâm thương mại, khoảnh khắc khi Lâm Quốc Đống rời đi, Lạc Thiếu Hoa đã nhìn thấy đồ vật bày trong ô cửa trưng bày.

Đó là một con ma nơ canh bằng nhựa, mặc một chiếc áo lông cừu màu xám, mái tóc giả màu đen dài chấm vai.

Con ma nơ canh ở trong tư thế đưa tay về phía trước rất nhiệt tình, môi đỏ răng trắng, nở một nụ cười vô hồn lơ lửng phía sau ô cửa trưng bày.

Sắc trời càng lúc càng tối sẫm. Cả khu dân cư chìm trong yên lặng. Không có ánh trăng, ánh sao cũng tối mờ, một màu đen thăm thẳm hoàn toàn bao trùm lên mọi ngóc ngách của thành phố.

Nếu bạn chưa từng lang thang vào ban đêm, sẽ không cảm nhận được sự hư vô mênh mông đó.

Bỗng nhiên, một đốm sáng lóe lên trong đêm tối đặc quánh như mực. Ô cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 chợt tỉnh giấc.

Mấy phút sau, đốm sáng mờ nhạt đó lại biến mất. Ngay sau đó, một tiếng động như có như không dần dần xé rách màn đêm, từng chút từng chút một, từ trên xuống dưới, từ xa đến gần, cho đến khi chiếc đèn cảm ứng âm thanh ở phía trước đơn nguyên 4 đột ngột sáng lên.

Dưới ánh đèn dội xuống từ đỉnh đầu, gương mặt Lâm Quốc Đống trắng bệch như giấy. Sau khi đôi mắt hắn đã ẩn vào bóng tối, nhìn chỉ là một đám sương đen.

Hắn cứ đứng như vậy, đứng trong một vùng sáng, yên lặng nhìn vào bóng tối vô tận trước mắt. Mấy giây sau, chiếc đèn cảm ứng âm thanh lại lặng lẽ tắt.

Mắt Lâm Quốc Đống sáng lên.

Hắn cất bước, nhanh chóng hòa vào trong màn đêm, khi đi đến bên đường, hắn vung tay, một chiếc lon nhôm màu đỏ bay trúng vào thùng rác, phát ra một tiếng va đập giòn giã.

Đi ra khỏi khuôn viên, đến đường cái, trước mắt là một vùng sáng. Dưới ánh đèn đường, con phố vắng trông vô cùng dài rộng. Lâm Quốc Đống

https://thuviensach.vn

chậm rãi đi dọc theo vỉa hè, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Rất nhanh chóng, một chiếc taxi trống khách đi tới. Lâm Quốc Đống giơ tay vẫy và ngồi vào xe.

Chiếc taxi phóng như bay trên con đường vắng vẻ. Lái xe liên tục quan sát người đàn ông yên lặng này qua gương chiếu hậu. Những ngọn đèn đường lần lượt vụt qua, gương mặt người đàn ông lúc sáng lúc tối. Ông ta cứ nhìn suốt ra ngoài cửa xe, không nói gì, dường như trong đầu đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

Người lái xe sờ lên ngăn để đồ ở cửa xe, bên trong có một chiếc tuốc nơ vít cán dài cỡ lớn. Địa chỉ mà vị khách này muốn đến rất kì quặc, nếu không phải là tối nay quá ít khách, chắc chắn anh không nhận chở vị khách này. Nhưng, gã đàn ông ngồi ở ghế sau này trông cũng phải hơn 50 tuổi, vóc người cũng bình thường, cho dù hắn có ý đồ gì xấu, đối phó cũng không khó. Nghĩ đến đó, người lái xe cũng thấy yên tâm, lẳng lặng nhấn mạnh chân ga, chỉ mong nhanh chóng chở cho xong chuyến này, về sớm một tí còn đi ngủ.

Rất nhanh chóng, chiếc taxi phóng ra khỏi khu vực trung tâm thành phố. Những ngọn đèn ở hai bên đường dần dần trở nên thưa thớt, cuối cùng hoàn toàn không thấy nữa. Vị khách ngồi ở hàng ghế sau đã hoàn toàn bị giấu trong bóng tối. Chiếc xe như lao vút đi với tốc độ rất lớn, chỉ còn lại hai đốm sáng mờ, hướng về phía xa. Lại đi thêm mấy chục phút nữa, chiếc xe bắt đầu xóc. Lái xe biết, đã đi hết con đường nhựa bằng phẳng, chặng đường tiếp theo sẽ là một đoạn đường đất. Anh bật đèn chiếu xa, giảm tốc độ.

Cuối cùng, chiếc taxi dừng lại ở một ngã ba, trên tấm biển chỉ đường màu xanh nhạt phía trước có mấy chữ to màu trắng: Thôn Hạ Giang, 2.6 km.

“Đến rồi.” Lái xe lặng lẽ cầm chặt chiếc tuốc nơ vít cán dài, “64 tệ.”

Vị khách khẽ nhỏm người lên, nhìn ra khoảng không tối om ngoài cửa sổ, “Đi về phía trước một đoạn nữa.”

https://thuviensach.vn

“Không được.” Lái xe từ chối rất dứt khoát, “Đường rất khó đi, khung xe không chịu được.”

Vị khách không nói gì, đưa tay sờ túi áo. Lái xe cứng đờ người, chăm chú quan sát động tác của ông ta.

Rất nhanh chóng, bàn tay đó rút ra khỏi túi áo, trên tay là một xấp tiền Nhân dân tệ.

“Tôi trả thêm tiền.” Vị khách đưa ra một tờ 100 tệ, “Đi về phía trước thêm một chút nữa là được, phiền anh.”

Lái xe do dự giây lát. Tuổi già, sức khỏe yếu, trông cũng không thiếu tiền - chắc không phải là cướp. Anh nhận lấy tờ tiền, khởi động lại ô tô.

Đi đến cổng làng Hạ Giang, vị khách ra hiệu cho anh tiếp tục đi về phía trước, nhưng lái xe kiên quyết không đồng ý. Lần này, ông ta không nài nỉ nữa, trả tiền rồi xuống xe.

Lâm Quốc Đống đi xuyên qua những ngôi nhà nông thôn tĩnh lặng, không gặp một người nào. Người trong thôn ở đây vẫn giữ thói quen sinh hoạt ra ngoài lao động lúc mặt trời lên và trở về nhà nghỉ ngơi khi mặt trời lặn. Nhất là vào mùa đông, họ không có việc gì để làm, cùng lắm là đánh vài ván mạt chược rồi đi ngủ từ rất sớm. Lúc này, cả thôn đều đang chìm trong giấc ngủ. Không có tiếng người, không có ánh đèn. Cho dù là có nghe thấy tiếng bước chân của hắn, những con chó trông nhà cũng lười biếng chẳng buồn chạy ra nhìn.

Đi bộ một lúc, người Lâm Quốc Đống toát đầy mồ hôi, hơi thở ấm nóng phả ra kết thành lớp sương trên lông mi. Hắn buộc phải liên tục lau mắt để có thể nhìn rõ được con đường dưới chân. Mấy phút sau, hắn đã đi đến cuối thôn, bước vào một con đường nhỏ lồi lõm những ổ gà.

Không bị bất cứ công trình kiến trúc nào chặn lại, cơn gió đông lạnh buốt bỗng trở nên dữ dội, nhanh chóng thổi khô mồ hôi trên mặt Lâm Quốc Đống, hắn bắt đầu thấy tê rát. Hắn cứ nhìn chăm chăm vào cánh đồng mênh mông bên cạnh, liên tục dừng lại, lặng lẽ nhẩm tính khoảng cách. Cuối cùng, hắn dừng lại bên cạnh một bãi ngô bị tuyết trắng bao phủ, nhìn về phía nam. Nhưng nơi hắn nhìn thấy vẫn chỉ là một vùng tối đen như mực.

https://thuviensach.vn

Hắn cố gắng mở to mắt, hòng nhận ra mục tiêu của mình trong màn đêm đặc quánh ấy. Nhưng, trước mắt ngoài bóng tối, vẫn chỉ là bóng tối.

Hắn khẽ nhếch mép, quay đầu nhìn về ngôi làng sau lưng, cho đến khi tìm thấy cây du to đó, ánh mắt hắn mới lóe lên một tia sáng.

Đúng là ở đây.

Lâm Quốc Đống đi xuống con đường đất, bước vào giữa bãi ngô. Bãi ruộng đã được thu hoạch, còn lại những thân ngô cao mấy chục cen-ti-mét, Lâm Quốc Đống loạng choạng bước đi, chân đau nhói vì bị những thân ngô trên nền tuyết đâm phải. Hắn chậm rãi lần tìm phương hướng, cuối cùng cũng tìm thấy bờ ruộng, rón rén bước lên, tiếp tục đi về phía trước.

Dần dần, hình dáng một kiến trúc cao và mỏng từ từ xuất hiện trong bóng tối. Lâm Quốc Đống nhìn nó, hơi thở trở nên gấp gáp, chân rảo bước nhanh hơn.

Cuối cùng, hắn đi đến phía trước nó. Đó là một tháp nước, đúc bằng xi măng, xung quanh phát ra một thứ mùi tanh buốt lạnh. Hắn đưa tay ra, sờ lên bề mặt thô ráp lạnh buốt của tháp nước.

Một tiếng thở dài hài lòng phát ra tự đáy lòng Lâm Quốc Đống. Hắn bám tay lên tháp nước, chậm rãi đi một vòng xung quanh, cuối cùng dừng lại ở mé phía tây tháp nước, xoay lưng dựa vào nó.

Tấm lưng đã ướt đẫm mồ hôi lập tức cảm thấy lạnh thấu xương. Lâm Quốc Đống ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời tối đen như mực, cánh mũi phập phồng liên tục.

Hơi thở đó, hơi tanh, hơi ngọt.

Lâm Quốc Đống từ từ nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 9

Nhà Cũ

"Đúng rồi, cứ trượt như thế một tí…"

Kỷ Càn Khôn một tay đẩy kính lão lên sống mũi, tay kia trượt trên màn hình điện thoại di động, màn hình không có bất cứ thay đổi nào, vẫn là một bức hình sa mạc khi mặt trời lặn.

"Ông sợ gì chứ? Có hỏng được đâu." Ngụy Quýnh bật cười, "Mạnh một chút nữa, trượt đến đầu kia của màn hình."

Kỷ Càn Khôn "ừ" mấy tiếng đáp lời, rồi lại thử lần nữa. Một tiếng "tách" vang lên, khóa màn hình được mở, mười mấy biểu tượng ứng dụng xuất hiện trên màn hình.

Kỷ Càn Khôn "à" một tiếng, trầm trồ không dứt.

"Bây giờ đã hiện đại như thế này rồi, giỏi thật đấy, giỏi thật đấy." Ông cụ chỉ vào chiếc điện thoại di động Nokia kiểu cũ đã tháo ra ở trên bàn, "Cái thứ đồ cũ này, chỉ có thể nghe gọi được thôi."

"Cháu mua cho ông cái này, chỉ là sản phẩm tầm trung thôi, nhưng đối với ông chắc là đủ dùng rồi." Ngụy Quýnh khom lưng, chỉ vào màn hình, "Ông Kỷ, cháu dạy ông cách gọi điện thoại."

Nhưng Kỷ Càn Khôn lại quay người, nheo mắt cười với cô gái đứng bên cạnh chiếc giường đơn, bảo: "Cô gái, cháu ngồi đi, tự rót trà uống nhé."

Nhạc Tiêu Tuệ cũng mỉm cười đáp lại, "Ông đừng khách sáo, cứ mặc kệ cháu." Dứt lời, cô gái tiếp tục kiên nhẫn quan sát giá sách ở đầu giường, thỉnh thoảng lại rút một cuốn mở ra xem.

https://thuviensach.vn

“Nào, ta thử tự thao tác một tí.” Kỷ Càn Khôn đặt chiếc điện thoại di động trên đầu gối, rón rén ấn tay vào màn hình, miệng lẩm bẩm, “Ấn vào cái này trước… sau đó, là cái này…”

Nhân lúc Kỷ Càn Khôn loay hoay từng nét chữ để soạn tin nhắn, Ngụy Quýnh quay đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, cô gái đang lật giở một cuốn giáo trình luật tố tụng hình sự. Cảm giác thấy ánh mắt của Ngụy Quýnh, Nhạc Tiêu Tuệ ngẩng đầu lên, mỉm cười với cậu, mở sách ra, hướng trang giấy về phía Ngụy Quýnh.

Trên trang sách đầy những kí hiệu đánh dấu bằng bút mực đỏ, dày đặc.

“Bản mới đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ nói nhỏ: “Chăm chỉ học hơn cả bọn mình.”

Ngụy Quýnh gật đầu, hất cằm về phía Kỷ Càn Khôn đang chăm chú soạn tin nhắn, “Rất có cá tính đúng không?”

Nhạc Tiêu Tuệ len lén đưa tay ra, giơ một ngón tay cái lên.

Từ sau lần Ngụy Quýnh nói với Nhạc Tiêu Tuệ về Kỷ Càn Khôn, cô cứ muốn gặp ông cụ xem thế nào. Biết Ngụy Quýnh nhận lời mua giúp ông cụ một chiếc điện thoại di động, Nhạc Tiêu Tuệ liền chủ động nhận việc, không chỉ đi chọn mua cùng cậu, mà còn cùng cậu đến viện Kính lão hướng dẫn Kỷ Càn Khôn cách sử dụng. Mới đầu, Ngụy Quýnh lo rằng cô sẽ thấy chán, nhưng, nhìn dáng vẻ rất vui thú của cô, Ngụy Quýnh cũng đã yên tâm hơn rất nhiều.

Đang mải nghĩ, bỗng Ngụy Quýnh nghe thấy điện thoại di động phát ra một tiếng chuông báo, cậu lấy điện thoại di động ra, thấy màn hình hiển thị “Có một tin nhắn mới”.

Cậu ngẩng đầu lên, thấy Kỷ Càn Khôn đang nhìn mình, vẻ mặt đầy mong đợi.

“Nhận được chưa?”

“Nhận được rồi ạ.” Ngụy Quýnh lắc lắc chiếc điện thoại di động, rồi mở ra, không kìm được bật cười.

https://thuviensach.vn

“Ngụy Quýnh cảm ơn cháu cháu là một chàng trai tốt.” Ngụy Quýnh quay màn hình về phía Kỷ Càn Khôn, “Ông phải thêm dấu vào chứ.”

“Ha ha ha.” Kỷ Càn Khôn cũng cười, “Không tìm thấy mà.”

“Được, để cháu tiếp tục dạy ông.”

“Cái này không vội.” Kỷ Càn Khôn đưa điện thoại di động ra, “Dạy ta xem chụp ảnh và ghi hình như thế nào.”

“Vâng.”

Lần này, Kỷ Càn Khôn còn chăm chú học hơn, thậm chí còn lấy ra một cuốn sổ nhỏ để ghi chép. Mười mấy phút sau, ông cụ nhìn chiếc điện thoại di động, rồi lại nhìn nội dung ghi chép, như thể đã nắm vững lắm rồi.

“Nào, thử xem.”

Điện thoại di động được mở khóa, vào chức năng chụp ảnh. Kỷ Càn Khôn giơ điện thoại lên, chăm chú nhìn vào màn hình, cười khà khà.

“Rõ thật đấy.” Ông cụ buông một tay ra, vẫy Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Nào, chụp một bức hình chung cho hai cháu.”

“Ồ?” Ngụy Quýnh hơi bất ngờ, nhìn Nhạc Tiêu Tuệ.

“Sao, còn xấu hổ à?”

Cô gái lại không hề để ý, đi đến bên cạnh Ngụy Quýnh một cách rất thoải mái, còn khoác tay cậu.

“Chà, thế mới đúng chứ.” Kỷ Càn Khôn giơ cao chiếc điện thoại di động, rón rén ngắm tiêu cự, “Cái cậu này, còn chẳng dũng cảm bằng con gái - Chụp rồi đấy.”

“Tách” một tiếng, đèn chớp sáng lên.

Ngụy Quýnh ghé lại, muốn xem hiệu quả chụp ảnh thế nào. Nhưng Kỷ Càn Khôn cau mày.

“Tiếng đèn chớp ồn quá.” Ông ngắm nghía chiếc điện thoại di động, “Thêm nữa, buộc phải dùng đèn chớp à?”

“Có thể tắt đi ạ.” Ngụy Quýnh cầm lấy chiếc điện thoại, thao tác một hồi, “Ok rồi.”

https://thuviensach.vn

“Tốt.” Kỷ Càn Khôn nhìn nội dung ghi chép, bấm vào màn hình theo hướng dẫn, mở kho ảnh ra, “Ừ, đẹp đấy.”

Trong bức ảnh, Ngụy Quýnh đứng thẳng đơ, mỉm cười ngại ngùng, cánh tay bị Nhạc Tiêu Tuệ khoác cứng đờ ra. Ngược lại, cô gái bên cạnh cười tươi như hoa, đầu hơi nghiêng về phía bên phải, mặt đầy vẻ tinh nghịch.

“Ha ha.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn tấm ảnh, không kìm được bật cười. “Nhìn tay cậu, trông như tay giả - Cụ Kỷ ơi, gửi cho cháu nhé, buồn cười quá.”

“Hả?” Kỷ Càn Khôn ngớ ra, “Gửi thế nào? Rửa ra à?”

“Dễ thôi.” Nhạc Tiêu Tuệ cầm lấy chiếc điện thoại di động, tay lướt rất nhanh trên màn hình, mấy phút sau lại đưa chiếc điện thoại di động cho ông cụ, “Cụ Kỷ, cháu đã cài Wechat cho cụ rồi đấy.”

“Wechat?” Kỷ Càn Khôn càng ngơ ngác, “Wechat gì?”

Phải mất đến mười mấy phút, Kỷ Càn Khôn mới hiểu được Wechat là gì, sau khi loay hoay một hồi với chiếc điện thoại di động, ông cụ hớn hở ra mặt.

“Cái này hay đấy, giống như là máy bộ đàm ấy.” Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu nhìn họ, “May mà có các cháu, ông già Kỷ này cũng được coi là nắm được khoa học kĩ thuật cao.”

“Tất nhiên rồi ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ cười tít mắt bảo: “Một ông cụ hiện đại như ông, sao lại không chơi cái này chứ.”

“Ha ha ha.”

Tiếng cười chưa dứt, chiếc điện thoại di động của Kỷ Càn Khôn đã đổ chuông.

Tiếng nhạc vui tai vang lên đột ngột khiến ông cụ luống cuống, “Ài chà, nhận điện thoại thế nào nhỉ? Từ từ nào, ta tự làm…”

Nét mặt Kỷ Càn Khôn căng thẳng, ông cụ đưa tay trượt trên màn hình, điện thoại được kết nối.

Thao tác thành công, Kỷ Càn Khôn rất hài lòng về mình, mặt tươi cười nghe điện thoại. Nhưng nói được mấy câu, nét mặt ông cụ dần tối lại.

“Ừ, tôi biết rồi… Tôi sẽ qua ngay bây giờ.”

https://thuviensach.vn

Sau khi ngắt điện thoại, Kỷ Càn Khôn cầm chặt chiếc điện thoại di động, ngồi yên lặng nửa phút, lông mày nhíu chặt, nét mặt nặng nề. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám hỏi ông cụ.

Cuối cùng, Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu, cố nặn ra một nụ cười.

"Đi, Ngụy Quýnh, mở tủ quần áo ra, bên trong có một chiếc túi da."

Ngụy Quýnh ngoan ngoãn làm theo, lấy một chiếc túi da màu đen kiểu cũ căng chật đồ trong tủ quần áo ra, đưa cho Kỷ Càn Khôn.

Kỷ Càn Khôn mở chiếc túi da, lục tìm một hồi trong túi, lấy ra mấy tờ giấy in được đóng thành tập cẩn thận.

"Ngụy Quýnh, chiều cháu có tiết học không?"

"Không ạ." Ngụy Quýnh lắc đầu, "Sao ạ?"

"Xin lỗi cháu." Kỷ Càn Khôn đưa mấy tờ giấy đó ra, vẻ có lỗi, "Phải phiền cháu giúp ta đi một chuyến."

Đỗ Thành xoay vô lăng xe, vừa cho xe vào khu Tây Viên Quận, đã nhìn thấy mấy chiếc xe cảnh sát đỗ trước tòa nhà số 4. Có cảnh sát mặc quân phục đang duy trì trật tự, vòng ngoài là mấy chục người dân ở trong khu vây xung quanh, tò mò ngó nghiêng về phía trước tòa nhà.

Đỗ Thành dừng xe, ngẫm nghĩ giây lát, lấy ra một cuộn hồ sơ, lật giở xem mấy trang, lắc đầu cười nhăn nhó.

Xuống xe, khóa cửa xe. Đỗ Thành đi thẳng tới đơn nguyên 2 của tòa nhà số 4. Vừa len qua đám đông, một cảnh sát mặc quân phục liền chặn ông lại. Đỗ Thành đang định lấy thẻ cảnh sát ra, thì nhìn thấy Trương Chấn Lương đang đứng hút thuốc bên cạnh chiếc xe cảnh sát, vội gọi anh ta.

"Chấn Lương!"

Trương Chấn Lương nghe tiếng gọi quay lại, thấy Đỗ Thành, liền bước nhanh đến.

"Sư phụ?" Trương Chấn Lương khoát tay, ra hiệu cho cậu cảnh sát để cho ông đi, "Người của mình."

"Khám nghiệm lại hiện trường hay là nhận dạng?" Đỗ Thành hỏi.

https://thuviensach.vn

“Nhận dạng.” Trương Chấn Lương trả lời ngắn gọn, “Anh đến làm gì? Việc cỏn con này, bọn em tự xử lý được mà…”

“Điều tra vụ án khác.” Đỗ Thành bước về phía đơn nguyên 2, “Thế hai thằng bán ma túy đấy thế nào rồi?”

“Ở trên tầng.” Trương Chấn Lương cũng đi theo vào lối hành lang trong tòa nhà, “Sư phụ, không phải là cục cho anh nghỉ ngơi à? Sao anh lại…”

“Một vụ án cũ, không xử lý xong, trong lòng không yên.” Đỗ Thành không muốn giải thích nhiều, đi nhanh về phía thang máy, bấm số “8”.

Hai người đứng trong cabin thang máy, không nói gì. Bỗng Trương Chấn Lương khẽ hỏi: “Vụ giết người cắt xác?”

Đỗ Thành ngớ ra, vô thức quay đầu đi, phát hiện thấy Trương Chấn Lương đang nghiêng ngó nhìn vào miệng chiếc túi xách đang mở - Một nửa trang bìa của tập hồ sơ vụ án đó lộ ra ngoài.

“Là vụ án đó.” Trương Chấn Lương nhìn Đỗ Thành, khẽ hỏi: “Đúng không?”

Đỗ Thành suy nghĩ giây lát, quyết định không giấu anh ta, “Đúng.”

“Trong tòa nhà này?”

“Một trong những vụ đó.” Đỗ Thành hất hàm về phía tầng trên, “Phòng 803.”

“Mẹ kiếp!” Trương Chấn Lương há to mồm, “Không trùng hợp đến thế chứ?”

“Đúng là trùng hợp như vậy đấy.” Đỗ Thành mỉm cười, “Duyên số.”

Thang máy dừng lại ở tầng 8, cửa thang máy từ từ mở ra. Đỗ Thành nhấc chân bước ra ngoài, nhìn thấy cánh cửa phòng 803 đang mở, một sợi dây giới nghiêm của cảnh sát chặn ngang cửa, hai cảnh sát mặc quân phục đứng cạnh cửa.

“Người đâu?” Trương Chấn Lương hỏi.

“Lên tầng 15 rồi.”

“Ừ.” Trương Chấn Lương quay sang phía Đỗ Thành, “Có cần vào xem không?”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành gật đầu, cúi người chui qua sợi dây cảnh giới, khi đứng thẳng người lên, đã ở trong phòng 803.

Đây là căn hộ kiểu một phòng ngủ, một phòng khách, cách bài trí mang đậm màu sắc kiến trúc của thế kỷ trước. Đồ đạc bài trí trong phòng đơn giản, chiếc giường đôi, tủ quần áo, bàn làm việc đều là đồ cũ. Bỗng nhiên, Đỗ Thành tưởng như mình lại trở về thập niên chín mươi. Ông đi từ phòng ngủ sang phòng khách, phòng bếp, rồi lại đi một vòng quanh nhà vệ sinh, nhìn những vệt nước khô đọng lại trong chiếc bồn tắm to tướng, quay người hỏi Trương Chấn Lương: "Chủ nhà đâu?"

"Đã thông báo cho ông ta rồi, còn chưa đến." Trương Chấn Lương nhìn đồng hồ đeo tay, "Chắc là sắp đến rồi."

"Có phải là họ Kỷ không?"

"Đúng." Trương Chấn Lương ngẩng đầu, "Ông ấy là?"

"Chồng của một trong những người bị hại."

"Ồ." Trương Chấn Lương nhìn xung quanh, hỏi khẽ: "Có phát hiện gì không?"

Đỗ Thành lắc đầu, "Xem ra, chủ căn hộ đã không ở đây lâu lắm rồi."

Trương Chấn Lương lập tức lấy điện thoại ra, "Em bảo ông ấy đến ngay đây."

Còn chưa đợi anh bấm số máy, một giọng nói rụt rè phía ngoài cửa đã vọng vào.

"Không cần đâu, em… em đến rồi."

Đỗ Thành và Trương Chấn Lương đồng thời quay lại, nhìn thấy một cậu thanh niên đứng cạnh cửa, nét mặt căng thẳng, cô gái bên cạnh thì tự nhiên hơn rất nhiều, tò mò nhìn ngó liên tục về phía trong phòng.

"Cậu là…" Trương Chấn Lương vô cùng ngạc nhiên, "chủ căn hộ?"

"Không phải." Cậu thanh niên trông lại càng căng thẳng, "Chân ông Kỷ cử động khó khăn, không đến được, cho nên nhờ em…" Vừa nói, cậu vừa đưa chứng minh thư và mấy tờ giấy ra.

Trương Chấn Lương đưa tay cầm lấy, nhìn tấm chứng minh thư trước.

https://thuviensach.vn

“Kỷ Càn Khôn.” Anh nhìn Đỗ Thành, đưa tấm chứng minh thư cho ông.

Đỗ Thành vẫn còn nhớ gương mặt đó, chỉ là Kỷ Càn Khôn trông già hơn nhiều so với kí ức.

Hai mươi ba năm trước, ông đã chứng kiến người đàn ông này ôm những mảnh xác của vợ khóc đến ngất đi trong phòng giải phẫu, cũng đã từng chứng kiến ông ta ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang của chi cục công an hết ngày này sang ngày khác, kéo từng cảnh sát đi qua lại, hỏi về tiến triển của công việc điều tra phá án, càng nhớ rõ tại hiện trường phiên xét xử, bị ba cảnh sát chặn lại, nhưng ông ta vẫn giằng ra được, xông thẳng đến trước mặt bị cáo…

Đỗ Thành nhìn thời gian cấp phát đề trên tấm chứng minh thư: năm 2001.

Người gầy đi, nếp nhăn nhiều hơn, điểm không thay đổi là nỗi đau buồn và sự thù hận hiển hiện rõ trên gương mặt.

Trương Chấn Lương đã xem xong tờ hợp đồng thuê nhà trong tay, quay đầu nói với Đỗ Thành: “Thời gian khớp, hai tên bán ma túy đó không nói dối, đúng là chúng bắt đầu pha chế và bán thuốc phiện ở đây từ năm 2013. Ngoài ra, Kỷ Càn Khôn chắc không phải là đồng phạm.”

Đỗ Thành gật đầu, quay về phía cậu thanh niên, quan sát từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Cậu tên là gì?”

“Dạ?” Cậu thanh niên hơi bất ngờ, “Cháu tên là Ngụy Quýnh.”

“Cậu có quan hệ gì với Kỷ Càn Khôn?”

“Tạm coi là… bạn ạ.”

“Cậu vừa nói chân ông ấy cử động khó khăn,” Đỗ Thành tiếp tục hỏi: “Ông ấy bị làm sao? Bây giờ đang ở đâu?”

“Ông ấy bị liệt.” Ngụy Quýnh gãi gãi sau gáy, “Bây giờ đang ở trong một viện dưỡng lão.”

Đỗ Thành và Trương Chấn Lương nhìn nhau. Đỗ Thành lấy cuốn sổ ghi chép ra, ghi lại chi tiết địa chỉ của viện dưỡng lão. Trương Chấn Lương hỏi: “Có cần em đưa anh đi bây giờ không?”

https://thuviensach.vn

“Không cần.” Đỗ Thành lắc đầu, “Cho hai đứa bé này đi đi.”

Ngụy Quýnh thở phào nhẹ nhõm, quay người gọi Nhạc Tiêu Tuệ, thì phát hiện thấy cô đã đi vào nhà vệ sinh, quay lưng về phía mình, không biết đang nhìn gì.

Ngụy Quýnh cố gắng nở một nụ cười với Trương Chấn Lương, bước nhanh vào phòng vệ sinh, đưa tay kéo Nhạc Tiêu Tuệ. Ngón tay vừa chạm vào ống tay áo cô, Ngụy Quýnh liền cảm giác thấy cô đang run lên.

Cậu thấy trong lòng hoảng hốt, còn chưa kịp hỏi, thì nghe thấy cổ họng Nhạc Tiêu Tuệ bật ra một tiếng kì quặc, tiếp đó, cô gái hất tay Ngụy Quýnh, bịt miệng lao ra khỏi phòng 803.

Ngụy Quýnh vội chạy đuổi theo, để lại Trương Chấn Lương và Đỗ Thành đứng yên tại chỗ không hiểu ra làm sao.

“Có phải là hiện trường giết người đâu…”, Trương Chấn Lương nhìn xung quanh, “Làm sao cô gái này lại sợ hãi đến thế nhỉ?”

Đỗ Thành không nói gì, khịt khịt mũi, quay người nhìn thang máy, vừa đúng lúc nhìn thấy cô gái lao vào trong thang máy, phía sau là cậu thanh niên tay chân luống ca luống cuống.

Thang máy xuống đến tầng 1, cửa vừa mở, Nhạc Tiêu Tuệ đã lao ra, chạy ra ngoài tòa nhà, vịn vào tường nôn thốc tháo.

Ngụy Quýnh vội chạy theo sau, định vỗ lưng giúp cô, nhưng lại thấy không ổn, nhìn lên thấy ở cổng khuôn viên có một siêu thị nhỏ, cậu nói một câu “Cậu đợi tớ nhé”, rồi vội chạy đi.

Khi cậu xách chai nước chạy về, Nhạc Tiêu Tuệ đã ngừng nôn, tựa lưng vào tường, tay để lên ngực thở dốc.

“Cậu không sao chứ?” Ngụy Quýnh vặn mở chai nước, để vào tay Nhạc Tiêu Tuệ, “Đã đỡ hơn chưa?”

“Cảm ơn cậu.” Sắc mặt Nhạc Tiêu Tuệ tái nhợt, giọng cũng yếu ớt, “Bẩn, cậu tránh xa ra.”

Cô ngậm một ngụm nước, súc miệng rồi nhổ đi, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

https://thuviensach.vn

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Cô miễn cưỡng nở nụ cười với Ngụy Quýnh, “Cậu đừng lo.”

“Cậu sao thế?” Ngụy Quýnh lại đưa cho cô gói khăn giấy, “Người khó chịu à?”

“Tớ cũng không biết.” Nhạc Tiêu Tuệ lại run lên, “Vừa vào cái phòng vệ sinh đó đã thấy lạnh - cảm giác lạnh từ trong ra ngoài ấy.”

“Không phải là cậu bị lạnh cóng đấy chứ?”

“Không.” Nhạc Tiêu Tuệ lắc đầu, “Trong căn phòng đó có một thứ mùi, cậu không ngửi thấy sao?”

“Hả?” Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ một lúc, “Không ngửi thấy thật.”

“Kì lạ.” Nhạc Tiêu Tuệ lẩm bẩm một mình, rồi kéo chiếc áo khoác lông vũ sát vào người.

Ngụy Quýnh nhìn cô, đưa tay lấy chiếc túi đeo chéo của cô đeo lên người mình.

“Đi, tớ dẫn cậu đi uống chút gì nóng.”

Nửa tiếng sau, Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ ngồi trong một hiệu Pizza Hut. Nhạc Tiêu Tuệ hai tay cầm chặt chiếc cốc, nhấp từng ngụm trà nhỏ, sắc mặt đã hồng hào lên rất nhiều.

“Có muốn ăn chút gì không?” Ngụy Quýnh đẩy chiếc đĩa đựng bánh ga-tô mousse về phía cô, “Giờ chắc là cậu đói rồi.”

Nhạc Tiêu Tuệ gật gật đầu, xiên một miếng bánh nhỏ cho vào miệng từ từ nhấm nháp.

“Thật sự xin lỗi cậu, làm cậu phải đi cùng tớ, lại còn bị mệt nữa.”

“Dào, không liên quan đến cậu.” Nhạc Tiêu Tuệ xua tay, “Tự tớ cũng thấy kì quặc - Có điều ông Kỷ đúng là rất thú vị.”

“Đúng thế.” Ngụy Quýnh cũng bật cười, “Ở ông cụ này có một cảm giác rất đặc biệt.”

“Nói đến chuyện này,” Nhạc Tiêu Tuệ bỗng nhớ đến điều gì đó, “Hôm nay không phải đem hợp đồng cho thuê nhà về à?”

https://thuviensach.vn

“Không cần, lần sau đưa cho ông ấy là được.” Ngụy Quýnh nhìn đồng hồ đeo tay, “Hơn nữa, chúng mình cũng phải về trường rồi.”

“Ừ, lần sau đến chỗ ông Kỷ, gọi tớ nhé.”

“Cậu vẫn muốn đi à?”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ uống nốt chỗ trà hoa quả trong cốc, “Cậu đã xem bộ phim “Nhất đại tông sư” chưa?”

“Phim do Vương Gia Vệ đạo diễn ấy hả? Xem rồi.”

“Tất cả mọi cuộc gặp gỡ trên đời này,” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này đã là hoàng hôn, dòng người trên phố bỗng trở nên tấp nập, những gương mặt xa lạ, vội vã đi về những hướng khác nhau, thỉnh thoảng có những ánh nhìn giao nhau trong giây lát, rồi lại nhanh chóng nhìn đi hướng khác, “đều là những cuộc trùng phùng sau những ngày tháng dài xa cách.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

10

Dấu Tay

Phân tích hiện trường vụ án giết người, phân tách thi thể, vứt xác "7.8"

Tóm tắt tình tiết vụ án

Khoảng 6 giờ 30 phút sáng ngày 7 tháng 8 năm 1991, dưới móng đường ở kilômét thứ 21 trên đường 177 (hướng từ khu vực trung tâm thành phố đến thị trấn Dương Liên) phát hiện thấy một đầu người đựng trong túi nilon màu đen (đánh mã số 1, bên dưới tương tự) và hai chi trên của người bị chia làm bốn khúc (số 2). Khoảng 7 giờ 10 phút sáng ngày 7 tháng 8, phát hiện thấy đùi bên trái (số 3) và cẳng chân bên trái (số 4) của người đựng trong túi nilon màu đen trong thùng rác trước cổng khu nhân thân của viện Thiết kế kiến trúc tỉnh số 14 - 7 đường Hòa Bình. Khoảng 9 giờ 30 phút sáng ngày 7 tháng 8, phát hiện thấy phần thân cơ thể phụ nữ đựng trong túi nilon màu đen ở công trường thi công xây dựng quảng trường thương mại Hoài Kinh số 163 phố Hồng Hà (số 5). Khoảng 16 giờ 20 phút chiều ngày 8 tháng 8, phát hiện thấy đùi và cẳng chân phải của người đựng trong túi nilon màu đen ở phía đông tháp nước thôn Hạ Giang thị trấn Dương Liên (số 6).

Tình hình khám nghiệm hiện trường

Khoảng 16 giờ 20 phút ngày 8 tháng 8 năm 1991, khám nghiệm hiện trường: Phát hiện thấy một chiếc túi nilon màu đen ở phía đông tháp nước thôn Hạ Giang thị trấn Dương Liên, quai túi buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, đồng thời dùng băng dính dán chặt. Trong túi có phần đùi phải và cẳng chân phải, bàn chân phải của người. Chân mang xăng đan kiểu nữ

https://thuviensach.vn

hiệu Veiing (màu bạc, cao gót, size 36). Trong túi, ngoài một chút máu ra, còn lấy được 11 cọng lông động vật, sau khi giám định, xác định là lông lợn. Trên túi nilon không có in hình hay chữ. Tìm thấy bốn dấu vân tay ở phần giữa túi nilon.

…

Đỗ Thành ngẩng đầu lên, khẽ day huyệt thái dương rồi lấy một điếu thuốc trong bao thuốc lá bên cạnh ra châm lửa. Ông ngả người ra phía sau, tựa vào thành chiếc ghế xoay, mắt nhìn lên trần nhà, chầm chậm phả ra một hơi thuốc.

Cho đến tận đêm khuya, trong căn phòng nhỏ chật hẹp, ngoài một chiếc đèn bàn trên mặt bàn, không còn ánh sáng nào khác. Ánh mắt Đỗ Thành tập trung hướng lên trần nhà đen hun hút, nhưng ông phát hiện không có một tiêu điểm nào có thể phân tán được sự chú ý. Ngược lại, mạch máu đang chảy trong cơ thể càng lúc càng gấp gáp, thậm chí còn nghe thấy cả tiếng động vọng ra từ trong màng nhĩ.

Mẹ kiếp, đã hơn hai mươi năm rồi, sao vẫn thế này?

Đỗ Thành cười nhăn nhó, lại ngồi thẳng người dậy, ép mình đọc tiếp.

Ý kiến phân tích

… Vụ án này cùng với vụ án giết người, phân tách thi thể, vứt xác “9.11”, “14.3”, “23.6” được coi là một vụ án liên hoàn được tiến hành điều tra, phân tích từ góc độ thủ đoạn phạm tội, đầu đứt rời của các mảnh xác rất ít các vùng da bị rách, bề mặt xương không có vết chặt, cho thấy khả năng gây án ngày càng tinh vi, thuần thục. Việc phân tán các mảnh xác có quy luật, chi trên và chi dưới, phần thân, phần đầu được chia ra vứt riêng, có thể suy luận là tâm thái lúc gây án rất bình tĩnh…

Đỗ Thành thở dài.

Ông đẩy cuốn hồ sơ vụ án ở trước mặt sang một bên, trang giấy đã ngả vàng phát ra những tiếng giòn tan, dường như có thể vụn ra thành bột bất cứ lúc nào.

Không có tác dụng. Ông không sao tập trung được, không sao bắt mình rời mắt khỏi mấy chữ “ngày 8 tháng 8”.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành quay đầu, yên lặng nhìn chiếc khung ảnh trên chiếc tủ năm ngăn kéo.

Một người phụ nữ tóc dài chấm vai, thấp người, trong bụi hoa tulip, ôm một cậu bé béo mũm mĩm, nhìn ông mỉm cười.

Khóe miệng Đỗ Thành hơi nhếch lên, đồng thời, trước mắt nhòa đi.

Ông đứng dậy, chậm rãi bước đến phía trước cái tủ năm ngăn kéo, cầm khung ảnh lên, khẽ sờ lên bức ảnh.

Gương mặt ông phản chiếu qua tấm kính trong khung ảnh. Trắng xám, hơi phù nề, đầy nếp nhăn. Gương mặt già nua trùm lên hai gương mặt vẫn trẻ trung, sinh động, dường như khiến cho thời gian, không gian gần lại, khiến ranh giới sinh tử nhòa đi.

Ánh mắt Đỗ Thành dần trở nên dịu dàng, mọi thứ bên mình đã rơi vào trong khoảng hư vô vô tận, trong ánh sáng chập choạng, ông không muốn tâm trí mình quay về với hiện thực, khi người ta sắp chết, cái quý giá nhất, chỉ còn kí ức.

Khoảng 7 giờ 10 phút sáng, ngày 8 tháng 8 năm 1991.

Một cảnh sát trẻ tuổi mặc quân phục tay xách hai chiếc túi nilon to, vội vã bước lên bậc thềm trước chi cục công an Thiết Đông thuộc Công an thành phố. Đi qua ô cửa kính, anh gật đầu chào đồng nghiệp đang trực ban, rẽ phải, vội vã bước đi dọc theo con đường hành lang phía đông tầng 1. Lúc này trời đã sáng rõ, nhưng hành lang lại tối om, các căn phòng hai bên hầu hết đều đóng cửa, chỉ có một ô cửa sổ cuối cùng ở phía bắc là thấy có ánh sáng.

Dọc hành lang rất yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của người cảnh sát trẻ và tiếng sột soạt của túi nilon cọ vào nhau. Gần đến phòng cuối cùng ở phía đông, người cảnh sát trẻ bỗng có cảm giác lạnh rất kì quặc, như thể từ cánh cửa phía trước đang phả ra những luồng gió lạnh.

Đi đến trước cửa, anh chuyển chiếc túi nilon sang tay trái, do dự một lúc rồi đưa tay gõ cửa.

“Ai thế?” Một giọng nói bực bội vọng ra.

https://thuviensach.vn

Người cảnh sát trẻ đẩy cửa, rón rén thò nửa đầu vào. Nhiệt độ quá thấp trong căn phòng lập tức khiến anh nổi da gà, đồng thời một thứ mùi khiến người ta khiếp sợ xộc thẳng vào mũi.

“Đội trưởng Mã.” Anh cố gắng không nhìn vào thi thể trắng xanh trên bàn phẫu thuật, cổ họng trở nên khô khốc, “Đồ ăn đây ạ.”

“Cứ để trong phòng họp đi.” Mã Kiện khoát tay, “Lát nữa chúng tôi sẽ sang.”

Cậu cảnh sát trẻ vội vâng dạ, nhanh chóng đóng cửa lại rồi đi.

Mã Kiện quay người, hai tay chống nạnh, nhìn chằm chằm vào thi thể trên bàn phẫu thuật.

Chiếc điều hòa dạng tủ ở góc tường đang chạy ù ù, những luồng hơi trắng phả ra từ cửa gió. Nhiệt độ trong phòng rất thấp, nhưng trên trán Mã Kiện vẫn lấm tấm mồ hôi, chiếc áo sơ mi ngắn tay sọc xanh đen cũng ướt đẫm mồ hôi.

Đỗ Thành đứng trước mặt anh, hai tay ôm trước ngực, mặt tối sầm, lông mày cau lại.

Bác sĩ pháp y ngồi xổm, lấy cẳng chân từ trong chiếc túi đựng xác ra, quan sát kĩ lưỡng rất lâu rồi để lên bàn phẫu thuật.

“Tạm thời chỉ có thể ghép thành thế này.” Anh lùi lại một bước, bỏ khẩu trang ra, “Mẹ kiếp!”

Đó là thi thể một phụ nữ trưởng thành, đầu, thân, hai chi trên, đùi trái và cẳng chân trái, tất cả là tám mảnh. Các mảnh bị cắt rời được ghép tạm lại, tư thế của người chết trông rất kì quặc, lại thiếu mất đùi và cẳng chân bên phải, nên nhìn không hề giống người.

Đỗ Thành vòng ra phía trước phần đầu của người chết, cúi đầu quan sát tỉ mỉ. Người chết để tóc dài, rối, đầu hơi nghiêng sang phải, mặt phù nề, miệng hé mở, hai mắt nhắm hờ, đồng tử u tối.

“Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Phán đoán sơ bộ là ngạt thở cơ học.” Bác sĩ pháp y chỉ vào chỗ đứt rời ở phần đầu, vết bóp rất rõ ràng, “Chắc là chết vì bị bóp cổ.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành nhìn Mã Kiện, Mã Kiện im lặng không nói gì, nghiến chặt răng, cơ hàm gồ lên.

“Một lát nữa sẽ làm phân tích chất độc, có điều tôi thấy không có ý nghĩa lắm.” Bác sĩ pháp y châm một điếu thuốc lá, “Vẫn là hắn làm.”

“Thời gian tử vong thì thế nào?”

“Trên tám tiếng đồng hồ.” Bác sĩ pháp y đeo găng tay vào, “Thời gian cụ thể, xét nghiệm xong vật chứa trong dạ dày sẽ thông báo cho các anh. Ngoài ra…”

Anh ta chỉ tay về phía xác chết.

“Tìm chân phải xem, hình dạng như thế này, người nhà nhìn thấy sẽ phát điên mất.”

Mã Kiện buông một hơi thở dài, người bỗng rũ ra, “Cố gắng thôi. Anh cứ làm đi, có phát hiện gì thông báo ngay cho chúng tôi.”

Dứt lời, anh vẫy tay về phía Đỗ Thành, “Đi đi, ăn cơm đã.”

Tất cả mọi cánh cửa trong phòng họp đều mở toang, không khí trong lành tràn đầy căn phòng. Mặc dù có hơi lạnh, nhưng đối với Mã Kiện và Đỗ Thành, hai người vừa đi ra khỏi phòng phẫu thuật pháp y, thì như thể trong chốc lát đã xuyên từ mùa đông giá lạnh sang mùa hè rực rỡ. Càng khiến cho người ta cảm thấy sảng khoái hơn, là mùi thơm của thức ăn tràn ngập căn phòng - mùi xác chết trong mũi bỗng chốc tan biến.

Mấy đồng nghiệp đang ngồi ăn sáng quanh chiếc bàn họp, thấy họ đi vào, liền thi nhau đứng lên nhường chỗ. Mã Kiện và Đỗ Thành vừa ngồi xuống, sữa đậu nành, bánh bao và trứng gà luộc nước lá trà liền được đẩy tới trước mặt.

Mặc dù đã đói mềm, nhưng Mã Kiện lại không hề có cảm giác muốn ăn. Ăn được nửa cái bánh bao, uống được mấy hớp sữa đậu nành, anh liền châm một điếu thuốc lá, nhìn một vòng các đồng nghiệp đang cắm cúi nhai nuốt, lên tiếng hỏi: “Tình hình thế nào?”

Một cảnh sát mặc áo sơ mi ngắn tay đầy vệt mồ hôi, tóc rối bù như tổ quạ nuốt miếng bánh bao trong miệng, “Đang tìm nguồn gốc xác chết,

https://thuviensach.vn

chiều hôm qua có một số người đến, đều là những trường hợp đến báo có người mất tích trong tháng vừa rồi, nhưng đều không phải.”

Anh ta vừa gặm bánh bao, vừa lật giở xem tài liệu trong tay, nhồm nhoàm nói: “Lần báo án gần đây nhất là ngày 6 tháng 8, một người đàn ông họ Kỷ nói là vợ anh ta cả đêm không về, chúng tôi thấy đặc điểm ngoại hình tương đối giống, đã thông báo cho anh ta rồi, chắc một lúc nữa sẽ đến.”

Mã Kiện gật đầu, lại hỏi: “Những công việc khác thì thế nào?”

Một cảnh sát khác trả lời: “Vẫn đang tiến hành điều tra phỏng vấn, hiện giờ vẫn chưa có manh mối gì có giá trị.”

Mã Kiện cau mày, búng tàn thuốc lá, suy nghĩ giây lát, “Bên khám nghiệm hiện trường thế nào?”

“Vẫn đang kiểm tra.”

“Bảo họ nhanh lên!”

Người cảnh sát đó đáp lời rồi đứng dậy đi ra. Cùng lúc đó, một cảnh sát nữ vội vã bước vào, đi thẳng đến trước mặt Mã Kiện, “Đội trưởng Mã, có một người họ Kỷ đến nhận xác.”

Mã Kiện “ừ” một tiếng, quay đầu nói với Đỗ Thành: “Thành, cậu đi xem thế nào.”

Đỗ Thành gật đầu, vội vàng ăn hết chiếc bánh bao trong tay, lau mồm rồi đứng dậy đi về phía cửa.

Mã Kiện quay đầu, thấy nữ cảnh sát vẫn đứng trước mặt.

“Còn việc gì không?”

“Dạ, cục trưởng thông báo, hai mươi phút nữa, họp phân tích tình hình vụ án ở phòng họp số 3 tầng 4.” Cô dừng lại một lát, có vẻ rất căng thẳng, “Phó chủ tịch thành phố và bí thư ủy ban Chính pháp đều đến rồi.”

Mã Kiện chăm chú nhìn cô mấy giây rồi đột nhiên đứng dậy, vỗ tay, nói to: “Động tác nhanh một chút, hai mươi phút nữa họp.”

Các cảnh sát đáp lời, tăng tốc ăn nhanh. Những người ăn xong trước đã bắt đầu sắp xếp tài liệu, chuẩn bị để báo cáo trong cuộc họp. Mã Kiện hút

https://thuviensach.vn

liền hai điếu thuốc, yên lặng sắp xếp lại mạch suy nghĩ, thi thoảng lại nhìn vào những điểm quan trọng trong nội dung ghi chép ở máy tính xách tay.

Sau khi chuẩn bị xong, Mã Kiện dẫn cấp dưới ra khỏi phòng họp, đi theo hành lang ra chỗ thang máy. Vừa bước được mấy bước, bỗng nghe thấy tiếng khóc nức nở như xé ruột xé gan từ phía sau lưng vọng tới.

Đó chính là phía phòng phẫu thuật pháp y.

Mã Kiện dừng chân, đầu cúi thấp, hai mắt khẽ nhắm lại, hai tay siết chặt nắm đấm. Các đồng nghiệp sau lưng cũng đứng lại, nhìn tấm lưng run run của đội trưởng Mã.

Nghe thấy rõ cả những tiếng nghiến răng kèn kẹt.

Giây lát sau, Mã Kiện ngẩng đầu lên, tiếp tục bước đi, nhanh chóng tiến về phía trước.

Cuộc họp phân tích dài hơn hai tiếng đồng hồ, nét mặt cục trưởng, phó chủ tịch thành phố và bí thư ủy ban Chính pháp đều rất khó coi, cũng dễ hiểu, từ tháng 11 năm ngoái, hung thủ đã liên tục cưỡng dâm, giết hại bốn phụ nữ, cả thành phố chìm trong một nỗi sợ hãi chưa từng có. Nhưng, theo những đầu mối mà cảnh sát thu thập được và tiến triển của công tác điều tra, vẫn hoàn toàn chưa đâu vào đâu. Không khí cuộc họp nặng nề như một buổi lễ truy điệu. Dưới áp lực lớn, khi cuộc họp phân tích sắp kết thúc, cục trưởng hạ quân lệnh: Trong vòng hai mươi ngày phải phá được vụ án, nếu không sẽ chủ động từ chức đi gác kho trang thiết bị.

Cấp trên đã thể hiện thái độ, nhưng áp lực vẫn đè nặng xuống vai Mã Kiện và các đồng đội. Vừa tan họp, Mã Kiện liền dẫn một nhóm người trở về phòng họp. Mọi người ngồi trước bàn, im lặng không nói gì. Một lúc lâu sau, Mã Kiện chậm rãi lên tiếng: “Thiếu Hoa đâu?”

Có người đáp lời: “Đang ở bên kiểm tra vật chứng.”

Mã Kiện “ừ” một tiếng rồi đứng dậy: “Khi nãy trong cuộc họp, mọi người cũng nghe thấy rồi đấy, hai mươi ngày, không cần tôi nói nhiều, thời gian rất cấp bách…”

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng họp bị đẩy tung ra, một người đàn ông cởi trần loạng choạng xông vào, đập đầu xuống đất, vái lạy liên hồi.

https://thuviensach.vn

“Các anh… các đồng chí cảnh sát,” Mặt người đàn ông đầy những vệt mồ hôi và nước mắt, “Các anh nhất định phải bắt hắn! Vợ tôi… cô ấy là một người phụ nữ tốt… Đáng ra cô ấy không…”

Người lao vào ngay sau đó là Đỗ Thành. Anh kéo người đàn ông dậy, liên tục khuyên nhủ:

“Anh Kỷ, anh mau dậy đi, đừng làm thế…”

Mã Kiện cũng sửng sốt, vội bảo đồng nghiệp đỡ người đàn ông dậy. Trên trán người đàn ông đã rớm máu, lẫn với bụi và mồ hôi, gương mặt trông như ác quỷ. Nỗi đau đột ngột quá lớn, thêm nữa lại đập đầu xuống đất, tâm trí người đàn ông đã không còn minh mẫn, cả người mềm oặt ra như sợi bún. Bốn cảnh sát khó khăn lắm mới đỡ được anh ta ra hành lang, đi được một đoạn khá xa, tiếng gào thét của anh ta vẫn còn văng vẳng bên tai.

Mã Kiện thở dốc, chỉ tay ra ngoài cửa: “Áo anh ta đâu?”

“Đắp lên xác chết rồi.” Sắc mặt Đỗ Thành tối sầm, “Người chết là vợ anh ta.”

Mã Kiện im lặng một lúc, khoát tay gọi một đồng nghiệp: “Đi đi, đợi tâm trạng anh ta bình tĩnh lại thì hỏi xem tình hình người chết thế nào.”

Dứt lời, anh ngồi xuống trước mặt Đỗ Thành, đưa hai ngón tay ra.

“Thành, hai mươi ngày.”

“Em nghe nói rồi.” Đỗ Thành gật gật đầu, thở dài, “Vụ án này, làm thế nào?”

“Không có manh mối gì.” Mã Kiện châm một điếu thuốc, “Cậu nghĩ thế nào?”

“Bắt đầu từ phạm vi hoạt động của hắn thôi.” Đỗ Thành mở ngăn kéo bàn làm việc của mình, lấy ra một tập phim, đưa cho Mã Kiện.

Mã Kiện xem qua một lượt, phát hiện ra đó là bản đồ giản lược các khu vực hành chính của thành phố được vẽ bằng tay. Mỗi một tấm phim đều ghi rõ ngày tháng, mấy chỗ được đánh dấu bằng bút kí hiệu màu đỏ.

“Đây là?”

https://thuviensach.vn

“Địa điểm vứt xác của bốn vụ án.” Đỗ Thành cầm tấm phim có chữ “9.11” lên, “Đây là vụ án đầu tiên, anh xem…”

Đỗ Thành chỉ tay vào những chỗ được đánh dấu màu đỏ, “Chỗ giao giữa phố Tùng Giang và đường Dân Chủ, công viên Hà Loan, nhà máy đốt rác, bệnh viện Chuyên khoa xương.”

Đỗ Thành cầm một chiếc bút đánh dấu màu đen lên, “Đối tượng khả nghi chắc là có ô tô, nếu đến cả mấy chỗ này, đi ô tô thì đại để chỉ có mấy con đường này.”

Dứt lời, anh vẽ mấy đường màu đen loằng ngoằng trên bản đồ.

Mã Kiện đã hiểu ra, “Tìm điểm giao thoa?”

“Đúng.” Đỗ Thành cầm tấm phim có ghi “14.3” lên, cũng nối những chỗ được đánh dấu màu đỏ bằng những đường màu đen, sau đó để đè lên tấm hình thứ nhất. Hai tấm phim trong suốt chồng lên nhau, có thể nhìn thấy những điểm vứt xác phân tán ở những nơi khác nhau, nhưng lộ trình đi xe là các đường đen lại có giao nhau và trùng hợp.

“Sáng kiến này hay đấy!” Mã Kiện trở nên phấn chấn, đứng dậy gọi một đồng nghiệp, “Đi, tìm một tấm bản đồ khu vực hành chính của thành phố ra đây, càng to càng tốt.”

Mấy tiếng sau, một tấm bản đồ khu vực hành chính của thành phố rất lớn được treo lên tường phòng họp, bàn làm việc bị đẩy ra, ghế xếp thành hàng sát tường. Các cảnh sát đứng trước tấm bản đồ, nhìn mười mấy chấm đỏ đánh dấu trên đó, phân tích những tuyến đường hung thủ có khả năng lái xe qua. Dần dần, mấy đường màu đen đậm loằng ngoằng xuất hiện trên bản đồ. Tiếp đó, mạch phân tích đi theo hướng ngược trở lại để suy luận ra điểm xuất phát của hắn.

Lại tiếp tục suy luận một hồi, Mã Kiện cầm một chiếc bút màu đen đi đến trước tấm bản đồ.

“Bây giờ xem ra, chỗ mà hung thủ có khả năng ẩn náu nhất ở…” Anh khoanh hai vòng tròn to lên bản đồ, “khu Thiết Đông và khu Tú Giang.”

Nét mặt Đỗ Thành vẫn rất nặng nề. Mặc dù phạm vi điều tra xem ra đã được thu hẹp lại rất nhiều, nhưng khu Thiết Đông và khu Tú Giang đều là

https://thuviensach.vn

hai khu vực hành chính chủ yếu của thành phố, đông dân, tìm kiếm hung thủ ở đây, cũng chỉ là chuyển từ tìm kim ở Thái Bình Dương sang tìm kim ở biển Bột Hải.

Còn Mã Kiện lại có vẻ rất phấn chấn tự tin, theo anh, bây giờ dù sao cũng đã tìm ra được một cách tư duy từ những tình tiết phức tạp của vụ án, mặc dù vẫn không rõ ràng, nhưng dù thế nào cũng tốt hơn là không có. Đúng lúc anh đang phân công nhiệm vụ điều tra thì Lạc Thiếu Hoa từ cửa đi vào, lập tức nhìn thấy ngay tấm bản đồ treo trên tường.

“Mẹ kiếp, đây là cái gì?”

Mã Kiện vừa nhìn thấy anh, liền lập tức bảo anh ngồi xuống, “Cậu về thật đúng lúc, bên vật chứng có phát hiện gì không?”

“Có cái cục cứt!” Lạc Thiếu Hoa đưa ra mấy tờ giấy, vẻ mặt thất vọng, “Không có dấu vân tay, túi nilon không có nhãn hiệu, cũng không kiểm tra được ra xuất xứ - giống như mấy vụ án trước.”

Mã Kiện không cam tâm, lại truy hỏi: “Vết chân thì sao?”

“Vẫn đang đối chiếu.” Lạc Thiếu Hoa cầm một cốc nước trên bàn lên, ừng ực uống hết, “Ông Đặng nói là không có hi vọng mấy, địa điểm vứt xác đều là những chỗ đông người, đã bị làm hỏng mẹ nó từ lâu rồi.”

Những cảnh sát vừa xúm vào lại lặng lẽ rời đi. Lạc Thiếu Hoa nhìn tấm bản đồ trên tường, hỏi Đỗ Thành: “Các anh đang làm cái gì thế?”

Đỗ Thành kiên nhẫn giải thích, vừa nói được mấy câu thì nghe thấy điện thoại ở bàn làm việc đổ chuông. Một nữ cảnh sát nhấc ống nghe lên, nói “Xin chào”, sau khi nghe đối phương nói rõ mục đích cuộc gọi, liền đưa ống nghe cho Đỗ Thành.

“Chị nhà anh.”

Đỗ Thành cau mày, cầm lấy ống nghe.

“Việc gì thế?”

“Đang làm việc à?” Giọng vợ anh rón rén, “Làm phiền anh à?”

“Nói nhanh xem có việc gì, đang bận.”

https://thuviensach.vn

“Em xin lỗi… Là thế này, Lượng Lượng bị sốt, em vừa đón nó từ trường về, anh…”

“Sốt à, bao nhiêu độ?” Đỗ Thành vội ngồi thẳng người dậy, “Từ khi nào?”

“Sáng nay, vừa đo nhiệt độ, 38 độ rưỡi.” Vợ anh rõ ràng là đang cố gắng kìm chế sự căng thẳng của mình, “Anh có về nhà được không? Bác sĩ nói, nếu mà sốt lại lần nữa thì phải đi bệnh viện.”

“Chỗ anh…” Đỗ Thành lưỡng lự một lát, quay đầu nhìn Mã Kiện. Sắc mặt Mã Kiện hiện rõ vẻ bất lực, nhưng vẫn xua tay, “Về đi, mai đến.”

Đỗ Thành giơ tay tỏ ý xin lỗi, nói vào ống nghe: “Được, anh về nhà luôn đây.”

“Vâng.” Giọng vợ anh vui hẳn lên, “Anh muốn ăn gì? Em hầm cho anh một con ba ba nhé?”

“Gì cũng được, không cần phải phiền phức quá đâu.”

“Vâng, em đợi anh.”

Sau khi ngắt điện thoại, Đỗ Thành đứng lên, nói với Mã Kiện vẻ ngần ngại: “Đội trưởng Mã, tôi…”

“Không sao, về đi.” Mã Kiện cười cười, “Một tuần rồi không về nhà đúng không? Vừa hay, về nghỉ tí đi, tắm một cái, chăm sóc con một tí.”

“Thế thì tôi xin lỗi vậy.”

“Cút mau đi.” Mã Kiện khoát tay, “Bao giờ tình hình của Lượng Lượng ổn định hẵng đến, ở đây có anh em thay cho.”

“Được!” Đỗ Thành cuống cuồng lấy quần áo, thu xếp túi xách, đi luôn ra cửa. Vừa mở cửa ra thì đâm sầm phải một cảnh sát đang vội vàng xông vào.

“Ái chà, em xin lỗi nhé, anh Đỗ.” Cảnh sát đó chào Đỗ Thành ngắn gọn, rồi nhìn Mã Kiện, thở dốc, “Đội trưởng Mã, cái chân phải, tìm thấy rồi.”

Bốn mươi phút sau, xe cảnh sát rời khỏi đường cái, đi vào một con đường đất mấp mô lồi lõm. Mặt Mã Kiện tối sầm, không nói năng gì, mắt nhìn chằm chằm về phía trước. Đỗ Thành thì cầm tấm bản đồ, dùng bút đỏ

https://thuviensach.vn

đánh dấu vào “thôn Hạ Giang thị trấn Dương Liên”, tiếp đó, anh nhìn mấy điểm gồm “đường 177”, “khu nhân thân viện thiết kế kiến trúc tỉnh”, “số 163 phố Hồng Hà”, lấy bút đen tô đi tô lại.

Xe rất xóc, chẳng mấy chốc Đỗ Thành đã thấy hoa mắt chóng mặt, dạ dày cũng bắt đầu cuộn lên. Anh bỏ bút xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù mới khoảng 5 giờ chiều, nhưng trời đã bắt đầu tối. Tiếng gió thét gào, những đám mây xám xịt rất lớn tụ lại phía chân trời, thấp thoáng nhìn thấy ánh chớp.

Anh vỗ vào Mã Kiện ngồi phía trước, “Sắp mưa rồi.”

Mã Kiện đang trầm tư suy nghĩ, chợt bừng tỉnh, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, chửi một câu rồi gọi: “Thiếu Hoa.”

Lạc Thiếu Hoa đáp lời, cầm máy bộ đàm lên: “Thông báo cho anh em ở hiện trường, chú ý bảo vệ hiện trường.”

Vừa dứt lời, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, lộp độp gõ lên cửa kính ô tô.

Hiện trường vứt xác nằm ở phía đông tháp nước thôn Hạ Giang, phải xuyên qua một cánh đồng rất rộng mới đến được chỗ đó. Xe ô tô không thể đi vào được, cảnh sát đỗ xe ở bờ ruộng, bước thấp bước cao xuyên qua ruộng ngô cao quá đầu người, khi nhìn thấy tháp nước đó, người nào người nấy đều đã ướt đẫm mồ hôi.

Các đồng nghiệp thuộc đồn công an thị trấn Dương Liên ở vòng ngoài hiện trường ra đón họ, vừa đi vừa giới thiệu quá trình xảy ra sự việc: Một đôi nam nữ thanh niên hẹn hò gặp nhau ở tháp nước, cô gái phát hiện thấy chiếc túi nilon màu đen vứt ở phía đông tháp nước, lúc đó chiếc túi nilon “ruồi bậu kín, bốc ra mùi hôi thối”. Chàng trai lấy cành cây đâm thủng chiếc túi, kinh ngạc phát hiện thấy chỗ túi rách lộ ra một bàn chân người, liền báo cảnh sát.

Những đồng nghiệp đến trước đã căng dây cảnh giới ở hiện trường, đại thể là do trời mưa to, quần chúng vây quanh để xem ở vòng ngoài không nhiều. Có điều, vẫn có rất nhiều dấu chân ở vòng ngoài hiện trường. Mã

https://thuviensach.vn

Kiện cau mày nhìn nền đất bùn đã bị giẫm tơi bời, xua tay: “Làm đường vào đi.”

Biết rõ là không có ý nghĩa gì nhiều, nhưng sau khi quan sát hiện trường, nhân viên khám nghiệm vẫn đắp mấy tấm gỗ, cho nhân viên vào trong.

Một cảnh sát cầm ô ngồi xổm suốt bên tháp nước, dưới sự che chắn của anh, chiếc túi nilon màu đen và khoảng đất gần đó vẫn khô. Sau khi chụp ảnh vật chứng cố định, cảnh sát bắt đầu tiến hành khám nghiệm hiện trường.

Do mưa lớn và bị người dân trong thôn giẫm đạp lên, tiến triển của công việc khám nghiệm hiện trường vô cùng khó khăn, cảnh sát dành nhiều sức lực hơn cho cái túi. Đó là đùi phải, cẳng chân và bàn chân bên phải của người, đã bị phân hủy. Mã Kiện nhìn đôi giày cao gót nhọn màu trắng bạc trên chân phải, vẻ mặt đầy suy nghĩ.

Lạc Thiếu Hoa cũng ghé lại, “Chà, lần đầu tiên lấy được trang phục còn được lưu lại trên xác.”

“Ừ.” Mã Kiện quay đầu hỏi Đỗ Thành, “Thành, không về nhà nữa à?”

Đỗ Thành quay lưng về phía tháp nước, đang quan sát con đường làng sau khoảng ruộng từ xa, nghe thấy Mã Kiện hỏi, liền đáp: “Không về nữa, xong việc bên này đã.”

“Có cần gọi một cú điện thoại về nhà không?”

“Không cần.” Đỗ Thành quay lại, lau nước mưa trên mặt, cười, “Cô ấy cũng quen rồi.”

“Cũng được.” Mã Kiện rõ ràng là muốn anh có thể ở lại cùng giúp, “Xong vụ án này, cho cậu nghỉ mấy hôm…”

“Đội trưởng Mã!” Một nhân viên khám nghiệm bỗng hét lên: “Mau qua đây!”

Mã Kiện vội chạy qua, “Sao thế?”

“Có phát hiện!” Giọng của nhân viên khám nghiệm không giấu nổi sự phấn chấn, “Anh xem!”

https://thuviensach.vn

Cậu ta chỉ vào đáy chiếc túi nilon màu đen, trong đám máu, thấp thoáng một tổ chức lông tóc.

“Đấy là cái gì?”

“Tạm thời chưa biết.” Nhân viên khám nghiệm cẩn thận lấy kẹp kẹp chúng ra, quan sát tỉ mỉ, “Có điều chắc chắn không phải là lông tóc của người.”

“Mau lấy đi!” Mã Kiện siết chặt nắm đấm, “Mẹ kiếp, cái thằng ngu này rốt cuộc cũng để lại gì đó.”

“Không chỉ có cái này.” Nhân viên khám nghiệm vẻ mặt đắc ý, đưa tay ra hiệu cho đồng nghiệp phía sau, “Bột vàng và băng dính, nhanh lên.”

Cậu ta chỉ vào phần giữa của chiếc túi nilon.

“Phát hiện thấy dấu vân tay rồi.”

Về đến cục, lông tóc và dấu vân tay lấy được lập tức được mang đi xét nghiệm. Mã Kiện cho một nhóm người lưu lại ở hiện trường để tiến hành điều tra hỏi chuyện người dân trong thôn, Đỗ Thành thì tiếp tục nhìn tấm bản đồ nghĩ ngợi. Rất nhanh chóng, lộ trình vứt xác của hung thủ vào buổi tối hôm đó dần trở nên rõ ràng.

“Số 163 phố Hồng Hà - khu nhân thân Viện Thiết kế kiến trúc tỉnh - theo đường 177 - thôn Hạ Giang thị trấn Dương Liên.”

Đỗ Thành lấy bút đỏ đánh dấu thứ tự lên bản đồ, Mã Kiện sờ tay lên cằm, nhìn tấm bản đồ đầy những kí hiệu, trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói: “Như thế thì nơi có khả năng là điểm xuất phát của hung thủ nhất, vẫn là khu Thiết Đông.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn anh, “Coi khu Thiết Đông là phạm vi điều tra trọng điểm trước?”

Mã Kiện gật đầu, “Tôi thấy được, Thành, ý kiến cậu thế nào?”

“Thằng ngu này chắc là sống một mình, hơn nữa lại có ô tô.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, “Lái xe taxi?”

“Hoặc là lái xe chuyên trách của cơ quan, doanh nghiệp.” Lạc Thiếu Hoa nói: “Hộ kinh doanh cá thể, đều có khả năng cả.”

https://thuviensach.vn

“Cứ điều tra theo hướng này xem đã.” Mã Kiện trầm ngâm một lúc, “Những việc khác tạm gác lại, nhất định phải nhanh chóng tóm được nó.”

Nhiệm vụ điều tra được phân công đến từng thành viên cấp dưới, tất cả mọi người đều khẩn trương hành động. Mã Kiện gặp cục trưởng báo cáo ngắn gọn tình hình, khi quay về văn phòng, phát hiện thấy chỉ còn một mình Đỗ Thành.

Anh vẫn đang ngồi trước tấm bản đồ, tay kẹp điếu thuốc lá, vẻ nghĩ ngợi.

“Thành, làm gì đấy, nhớ nhà à?”

Đỗ Thành bừng tỉnh, cười cười, “Đâu.”

“Gọi điện thoại về nhà đi.” Mã Kiện kéo một chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt anh, “Hỏi xem tình hình con thế nào.”

“Không cần.” Đỗ Thành rõ ràng không để tâm đến chuyện đó, “Anh Mã, anh thử nói xem, thằng ngu này hình dạng trông thế nào?”

“Hả?” Mã Kiện đang hút thuốc, lập tức dừng lại, “Cậu nghĩ đến gì rồi?”

“Phía bên trái đầu của tất cả những người chết đều có một vết thương không chí mạng do vũ khí không sắc bén gây ra. Hơn nữa, tôi vừa đọc nội dung xét hỏi Kỷ Càn Khôn, buổi tối hôm đó, vợ anh ta tham gia buổi liên hoan với đồng nghiệp, khoảng 10 giờ tối thì tan, trước khi về nhà có gọi điện thoại cho Kỷ Càn Khôn. Mấy vụ án trước đều xảy ra tình hình tương tự, những người chết đều bị khống chế vào lúc đêm khuya.” Đỗ Thành chậm rãi nói, “Cũng có nghĩa là, những người chết đều có khả năng bị hung thủ ra tay tấn công từ phía ghế lái sau khi lên xe của hung thủ, ngất đi rồi bị mang đi cưỡng dâm, giết hại.”

“Muộn như vậy rồi, mà còn đồng ý lên xe của người lạ…” Mã Kiện ngẫm nghĩ giây lát rồi lại nhìn Đỗ Thành, “Thằng này ít nhất trông cũng không đáng ghét.”

“Đúng thế, hắn có thể ăn nói lịch sự, hơn nữa còn có lí do chính đáng để bắt chuyện với nạn nhân.” Đỗ Thành nhìn bản đồ, “Ví dụ như hỏi đường gì đó.”

https://thuviensach.vn

“Có trình độ học vấn nhất định, ăn mặc lịch sự.” Mắt Mã Kiện sáng lên, “Cái kiểu nhìn khiến người ta thấy rất tin tưởng.”

“Ngoài ra, anh có phát hiện thấy…” Đỗ Thành đã hoàn toàn chìm trong mạch suy nghĩ siêu tốc, “Thằng này càng ngày càng tự tin.”

“Hả?”

“Lần đầu tiên gây án, rõ ràng có thể nhận ra là thủ đoạn chia xác của hắn hoàn toàn không thành thục, hơn nữa rất hoang mang.” Đỗ Thành chỉ vào mấy chấm đỏ trên bản đồ, “Đầu và đùi trái để cùng nhau, đùi phải và cẳng chân trái để cùng nhau. Nhưng, đến vụ án này, không chỉ việc phân tách thi thể rất nhuần nhuyễn, mà việc vứt các mảnh xác cũng rất có logic.”

Trong đầu Mã Kiện lập tức hiện ra hình ảnh: Hung thủ ngồi khom lưng trên mặt đất, vừa hát vừa kiên nhẫn nhét những mảnh xác đã phân tách vào túi nilon đen theo tuần tự.

Anh cảm thấy buồn nôn, tiếp đó, là phẫn nộ.

“Mẹ kiếp!”

“Nhưng, có mấy chỗ, con mẹ nó, vẫn không nghĩ ra.” Đỗ Thành dập điếu thuốc lá vào trong cái gạt tàn, “Cứ thấy có gì đó không ổn.”

“Cậu muốn nói cái gì?”

“Lần đầu tiên thằng ngu này gây án, ngay cả dấu vân tay cũng không để lại, trong túi cũng rất sạch.” Đỗ Thành lại châm một điếu thuốc lá, “Sao lần này lại sơ ý như vậy?”

“Lông tóc và dấu vân tay?” Cơn giận dữ của Mã Kiện càng bốc lên ngùn ngụt, “Nó tưởng mình giỏi lắm rồi hả!”

“Giải thích như vậy, thì cũng có vẻ hợp lý…” Đỗ Thành quay đầu về phía Mã Kiện, mắt thoáng thấy cánh cửa văn phòng bỗng bị đẩy ra, nhìn lại thì thấy Lạc Thiếu Hoa cầm mấy tờ giấy xông vào.

“Sếp, có phát hiện!” Anh bước nhanh đến trước mặt Mã Kiện, “Là lông lợn!”

Sau khi đưa đi xét nghiệm khẩn cấp, kết quả nhúm lông tóc trong chiếc túi nilon màu đen được giám định là lông lợn. Hơn nữa, nhân viên kiểm tra

https://thuviensach.vn

dấu tay còn phát hiện thấy bốn dấu vân tay bên trái ở khoảng giữa của một bên túi, trong đó có một dấu vân tay của ngón tay trỏ có vệt cắt ngang, suy luận sơ bộ là ngón tay trỏ đó đã bị thương bởi vật sắc.

Phát hiện này khiến tất cả mọi người đều vô cùng phấn chấn, nhất là nhúm lông lợn đó.

“Có khả năng là một tên giết mổ hoặc bán thịt lợn.” Mã Kiện lập tức đưa ra phán đoán, “Nói một cách đơn giản, là một tên đồ tể.”

“Khớp đấy.” Lạc Thiếu Hoa ủng hộ ý kiến của Mã Kiện, “Những người như vậy thường có một chiếc xe chở hàng nhỏ gì đó.”

“Không nhiều tuổi, hoặc là thời gian hành nghề này không lâu lắm.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ một lát, “Ít nhất là mấy tháng trước, thủ đoạn của hắn còn chưa thành thục như vậy.”

“Đúng.” Hai mắt Mã Kiện sáng lên, “Vết thương trên ngón tay trỏ có thể là bị lúc luyện tay.”

Trong khi ban chuyên án đang thảo luận về tình tiết vụ án, lại có một đầu mối được báo về từ những cảnh sát điều tra hỏi han ở thôn Hạ Giang. Theo như trí nhớ của một người dân trong thôn, khoảng 3 giờ sáng ngày 7 tháng 8, khi anh ta dậy đi vệ sinh, có nhìn thấy một chiếc ô tô phóng nhanh qua cổng nhà mình, hướng đi của chiếc xe chính là về phía tháp nước trong thôn. Về loại hình của xe, anh ta chỉ có thể khẳng định không phải là kiểu xe ô tô con, còn thì không cung cấp được bất cứ thông tin có giá trị gì nữa, chỉ khẳng định là thân xe màu trắng.

Thời gian đang trôi đi nhanh chóng, trong phòng họp của chi cục công an Thiết Đông, người nào người nấy đều đang vận hành với tốc độ chóng mặt, giống như một chiếc máy đã mở hết công suất. Chuông điện thoại vang lên hết chỗ này đến chỗ kia, bàn nào cũng có những bóng dáng đang bận rộn. Đồng thời, các mạch tư duy và phân tích lặng lẽ va đập vào nhau trong không khí, tóe lửa ngầm.

Không biết từ lúc nào, mưa đã tạnh.

Chân trời dần hiện những vệt sáng, đường nét của đối tượng phạm tội đã mỗi lúc một rõ hơn: Nam, độ tuổi từ 25 đến 35, ngoại hình thư sinh, ăn nói

https://thuviensach.vn

lịch sự, làm nghề giết mổ hoặc bán thịt lợn, đi xe ô tô màu trắng (không phải là loại xe ô tô con), địa chỉ cư trú ở khu Thiết Đông thành phố C.

"Giờ thì có việc làm rồi." Mã Kiện cúi xuống chăm chú nhìn bản đồ khu Thiết Đông trên mặt bàn, "Các điểm giết mổ và chợ thức ăn trong khu này cũng chỉ có vài chỗ, ngoài ra, thằng này trông thư sinh, mà lại là đồ tể, đặc điểm cũng tương đối rõ rệt."

"Thế thì bắt đầu đi." Đỗ Thành vứt đầu mẩu thuốc lá, cầm áo khoác lên, "Bao giờ xuất phát?"

"Không vội. Đợi trời sáng đã, bây giờ có ra chợ cũng không thể điều tra được." Mã Kiện nói vẻ rất tự tin, tay chỉ vào Đỗ Thành, "Nhiệm vụ bây giờ của cậu là về nhà!"

"Sắp 4 giờ rồi." Đỗ Thành nhìn đồng hồ đeo tay, "Thôi, không về nữa, không lại làm mẹ con nó thức giấc."

"Cứ về xem thế nào." Mã Kiện cầm chìa khóa ô tô lên, "Không phải là Lượng Lượng bị sốt à?"

Đỗ Thành lưỡng lự, ngẫm nghĩ một lát, rồi hỏi với giọng thăm dò: "Thế thì em… về nhà xem thế nào!"

"Còn hỏi vớ vẩn gì nữa?" Mã Kiện đã đứng dậy đi ra cửa, "Tôi đưa cậu về."

Nửa tiếng sau, chiếc xe Santana màu đen đã dừng lại trước tòa nhà nơi Đỗ Thành ở. Mã Kiện về số mo, rồi khẽ đẩy Đỗ Thành đang cúi đầu ngủ gật bên cạnh. Đỗ Thành ngơ ngác ngẩng đầu lên, dụi dụi mắt.

"Tới rồi à?"

"Mau lên đi ngủ đi, nếu con không sao thì mai tôi đến đón cậu." Mã Kiện thò đầu ra ngoài cửa sổ, cười, "Em dâu tình cảm thật đấy, còn chưa ngủ đâu."

Đỗ Thành nhìn ô cửa sổ vẫn sáng đèn, cũng cười, "Hai mẹ con nhà ngốc này, muộn thế rồi mà vẫn thức."

Mã Kiện nhìn Đỗ Thành loạng choạng đi vào trong hành lang tòa nhà, đưa tay nổ máy ô tô, phóng nhanh về phía chi cục công an. Có lẽ bị ảnh

https://thuviensach.vn

hưởng bởi cơn buồn ngủ ríu rịu của Đỗ Thành, chẳng mấy chốc Mã Kiện cũng thấy hai mí mắt mình nặng trịch. Anh cố gắng mở to mắt, chăm chú nhìn con phố không một bóng người phía trước, nhưng, khi đợi đèn đỏ ở một ngã rẽ, anh vẫn gục xuống vô lăng ngủ thiếp đi.

Chỉ trong mấy phút, mà Mã Kiện như đã ngủ suốt cả đêm, giữa khoảng thời gian đó còn loáng thoáng có một giấc mơ không rõ ràng, cho đến khi chiếc xe tải chở đầy đất đổ đi rú còi lao qua, anh mới giật mình tỉnh dậy.

Thót cả tim. Mã Kiện chửi một tiếng, đồng thời phát hiện thấy mồ hôi lạnh từ cổ đã chảy xuống đến ngực. Anh cởi áo khoác, ném ra ghế sau, bật đài trên xe, điều chỉnh âm lượng đến mức lớn nhất, rồi khởi động lại ô tô.

Anh không nghe thấy, chiếc máy nhắn tin ở túi áo khoác đang liên tục phát ra những tiếng kêu chói tai.

Ngày 8 tháng 8 năm 1991, thứ năm, 28 tháng 6 âm lịch, lập thu, mưa lớn.

Cư dân thành phố C - Bành Quyên và con trai là Đỗ Gia Lượng đã chết tại nhà vì trúng độc khí ga. Sau khi khám nghiệm hiện trường, nguyên nhân gây ra tai nạn là do một nồi canh hầm ba ba trên bếp ga, nước canh trào ra làm tắt bếp. Ngoài ra, do buổi tối hôm đó, thời tiết trong thành phố mưa to gió lớn, để mưa không tạt vào nhà, nạn nhân đã đóng chặt toàn bộ cửa sổ. Loại trừ khả năng bị người khác ám hại.

Đối với Đỗ Thành, cánh cửa nối với chốn nhân gian đã đóng lại.

Hủy hộ khẩu. Sắp xếp lại di vật. Chuẩn bị tang lễ. An ủi tâm trạng bố mẹ vợ. Tiếp nhận những lời hỏi thăm an ủi của đồng nghiệp và bạn bè. Cuối cùng, nhìn hai người, một lớn một nhỏ, được đẩy vào trong lò hỏa táng.

Tất cả dài lê thê như một thế kỷ. Tất cả ngắn ngủi như một chớp mắt.

Chỉ là, căn hộ một phòng ngủ một phòng khách trước đây từng chật chội vô cùng ấy, giờ trở nên mênh mông trống trải.

Hơn hai mươi năm sau, ký ức của Đỗ Thành về khoảng thời gian ấy vẫn cứ mơ hồ nhạt nhòa, cơ thể mình như bị rút rỗng từ trong ra ngoài, mắt không còn nữa, mồm không còn nữa, óc không còn nữa, tim cũng không còn nữa. Không lưu giữ lại một chi tiết nào, như thể hai mẹ con họ chưa

https://thuviensach.vn

từng xuất hiện, chứ đừng nói là biến mất tự lúc nào. Từ trước đến nay, ông chỉ có một mình, luôn chỉ có một mình.

Ký ức rõ ràng duy nhất là, trong tang lễ, Mã Kiện nắm lấy vai ông, Đỗ Thành đang ngây ra như tượng đất ngơ ngác nhìn anh ta. Mã Kiện trợn đôi mắt đỏ quạch, giọng như thét: “Thành, Thành ơi… Con mẹ nó, ông mày bắt được nó rồi!”

Nghi phạm là Hứa Minh Lương, nam, 24 tuổi, người dân tộc Hán, chưa kết hôn, hộ khẩu ở thành phố C, nhà ở số 87 - 311 đường Tứ Vĩ khu Thiết Đông, làm kinh doanh cá thể, kiếm sống bằng nghề bán thịt lợn ở quầy hàng số 632 chợ Xuân Dương.

Đã tiến hành điều tra, Hứa Minh Lương mất cha từ nhỏ, trình độ học vấn trung cấp chuyên nghiệp, sau khi tốt nghiệp học viện Kĩ thuật chức nghiệp thành phố C thì ở nhà đợi việc suốt. Từ tháng 1 năm 1991, theo mẹ bán thịt lợn ở chợ Xuân Dương. Nhà họ Hứa sử dụng một chiếc xe tải nhỏ hiệu Giải Phóng màu trắng, còn Hứa Minh Lương đã lấy bằng lái xe từ tháng 6 năm 1990.

Sau khi giám định, có thể khẳng định dấu tay trái của Hứa Minh Lương trùng khớp với dấu tay lấy được trong vụ án “giết người, phân tách thi thể, vứt xác 7.8”, trên ngón tay trỏ bên trái của Hứa Minh Lương đúng là có một vết cắt bằng vật sắc.

Sau khi bị bắt, Hứa Minh Lương từ chối không thừa nhận mình đã gây ra nhiều vụ giết người. Sau khi xét hỏi, cuối cùng Hứa Minh Lương đã thừa nhận tội ác của mình. Vụ án được chuyển giao cho viện kiểm sát nhân dân thành phố C, không lâu sau sẽ đưa ra xét xử ở tòa án nhân dân thành phố C.

Ngày 22 tháng 8 năm 1991, tòa án nhân dân thành phố C, phòng xét xử hình sự.

Mặc dù 9 giờ phiên xét xử vụ án Hứa Minh Lương giết người mới bắt đầu, nhưng mới hơn 8 giờ, cửa phòng xét xử đã bị vây chặt. Ngoài các cơ quan truyền thông đến đưa tin, còn rất nhiều quần chúng nghe tin đến xem. Nhưng vì vụ án có liên quan đến tội cưỡng dâm, nên chỉ có người nhà của người bị hại và một số ít nhân viên được vào dự phiên tòa.

https://thuviensach.vn

8 giờ 40 phút sáng, sau khi cảnh sát bảo vệ phiên tòa đã kiểm tra nghiêm ngặt, những người tham dự phiên tòa cầm thẻ vào phòng xét xử. Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng cửa phòng xét xử đóng sập lại. Mã Kiện nhìn người nhà của người bị hại ngồi ở một bên của phòng xét xử, gần như mặt người nào cũng hiện rõ sự phẫn nộ và hận thù cực độ cùng nỗi mong đợi sẽ được báo thù. Mã Kiện thôi không nhìn họ nữa, anh thoáng liếc thấy một người ngồi ở hàng ghế sau.

Là Đỗ Thành.

Đỗ Thành gầy đi rất nhiều, xương quai hàm nhô lên một cách đáng sợ, râu rậm mọc đầy quai hàm. Nếu không phải là nét mặt và ánh mắt quen thuộc đó, Mã Kiện gần như không nhận ra.

Mã Kiện đứng dậy, đi men theo dãy ghế đến cạnh Đỗ Thành.

“Sao cậu lại đến?” Anh nhìn từ đầu đến chân Đỗ Thành, “Không phải là cục đã cho cậu nghỉ phép rồi à?”

Đỗ Thành nhìn anh, rồi quay đầu nhìn ghế bị cáo đang trống.

“Em muốn đến xem xem - rốt cuộc đó là người như thế nào.”

Đúng 9 giờ, quan tòa vào phòng xét xử, tuyên bố phiên tòa bắt đầu. Bị cáo bị giải vào phòng xét xử.

Khi Hứa Minh Lương xuất hiện ở cửa phòng xét xử, phía sau lưng ào lên những tiếng chửi rủa và tiếng bấm cửa chớp máy ảnh. Trong ánh đèn chớp chói lóa, Hứa Minh Lương mặc áo tù, tay đeo còng số tám, chân mang xích, bị hai cảnh sát bảo vệ phiên tòa dẫn vào phòng xét xử.

Gần như đồng thời, những tiếng khóc gào, tiếng chửi rủa rồ lên từ phía hàng ghế của những người tham dự phiên tòa, gần như tất cả người nhà của người bị hại đều đứng dậy, lao vào Hứa Minh Lương đang loạng choạng đi về phía trước. Mặc dù những cảnh sát bảo vệ phụ trách việc duy trì trật tự của phiên tòa đã chuẩn bị từ trước, nhưng vẫn mất rất nhiều sức lực mới có thể tạm lấy lại được sự yên tĩnh trong phòng xét xử.

Mã Kiện để ý thấy, toàn bộ phòng xét xử, ngoài anh và Lạc Thiếu Hoa, chỉ có hai người ngồi yên lặng từ đầu đến cuối.

https://thuviensach.vn

Một người là Đỗ Thành, người kia là Kỷ Càn Khôn.

Quá trình xét xử không hề thuận lợi, khi quan tòa đọc quyết định khởi tố, Hứa Minh Lương bắt đầu khóc nức nở, không ngừng kêu oan. Đến đoạn đối chứng, Hứa Minh Lương giằng ra khỏi hai cảnh sát bảo vệ, cởi áo tù, kêu là mình bị cảnh sát tra tấn ép cung.

Trên cơ thể gầy giơ xương, đầy những vết bầm tím to nhỏ.

Ánh mắt quan tòa nhìn về phía Mã Kiện, anh chỉ hơi hếch cằm lên, mắt nhìn chằm chằm vào Hứa Minh Lương trên ghế bị cáo, mặt không để lộ cảm xúc gì.

Phiên tòa kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, Hứa Minh Lương khóc suốt từ đầu đến cuối, phủ nhận toàn bộ những lời buộc tội. Nhưng những người ở hiện trường đều rất rõ, mặc dù chứng cứ trực tiếp rất ít, nhưng đã có khẩu cung của anh ta, ở thời đó, hoàn toàn không có trở ngại gì đối với việc định tội.

Không tuyên án ngay tại phiên tòa. Sau khi thư ký tuyên bố phiên tòa tạm dừng, người đầu tiên đứng dậy rời khỏi phiên tòa là Mã Kiện. Lúc đi đến cửa, Mã Kiện nghe thấy những tiếng ầm ĩ vang lên phía sau lưng. Anh vô thức quay đầu lại, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn nãy giờ ngồi im như tượng gỗ, bỗng leo phắt qua ghế, nhảy luôn ra lối đi. Động tác của anh ta nhanh đến mức tất cả số cảnh sát bảo vệ đều không kịp phản ứng.

Đánh đi, nện hắn thật mạnh vào!

Mã Kiện im lặng nhìn anh ta, không hề có ý tiến lên ngăn lại.

Nhưng, Kỷ Càn Khôn chỉ lật vai Hứa Minh Lương lại, nhìn thẳng vào gương mặt đầy nước mắt nước mũi ấy.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 11

Tội Phạm Giết Người

Ngụy Quýnh tay chống cằm, đờ đẫn nhìn "bà đất đai" trên bục giảng, cảm giác mình có thể ngủ thiếp đi bất cứ lúc nào. Đang lúc tinh thần lơ mơ, cậu bỗng cảm thấy chiếc điện thoại di động trong túi áo lại rung lên.

Ngụy Quýnh mỉm cười. Không cần xem, chắc chắn là ông Kỷ.

Sau khi ông Kỷ học được cách chụp ảnh, Nhạc Tiêu Tuệ lại dạy ông cụ cách sử dụng Wechat. Ông cụ chơi rất say sưa, ngày nào cũng nhận được mười mấy tấm ảnh ông cụ gửi đến. Có tĩnh vật, có phong cảnh, còn có cả ảnh ông Kỷ tự chụp. Có điều, trình độ chụp của hầu hết các bức ảnh đều không ra làm sao, không phải là không điều chỉnh đúng tiêu cự, thì là đen sì một đám. Ngụy Quýnh không nỡ làm mất hứng của ông cụ, nên ra sức khích lệ - coi như có người chơi cùng ông cụ.

Đang mải nghĩ, ánh mắt Ngụy Quýnh liếc thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang ngồi chếch phía trước. Cô đang lén vẫy tay với cậu, nét mặt cố nhịn cười. Ngụy Quýnh nhướng mày, hỏi không thành tiếng: "Sao thế?"

Nhạc Tiêu Tuệ không trả lời, chỉ tay vào chiếc điện thoại trong tay mình.

Ngụy Quýnh mở điện thoại di động, nhìn thấy tin nhắn Nhạc Tiêu Tuệ vừa gửi đến: Mau xem Wechat của ông Kỷ, ha ha, ông cụ tiến bộ rồi đấy.

Ngụy Quýnh thấy tò mò, mở Wechat của ông Kỷ, phát hiện thấy lần này ông cụ không gửi ảnh, mà gửi một đoạn video.

Điện thoại di động rung lên, là Nhạc Tiêu Tuệ gửi tới: Dùng tai nghe.

Ngụy Quýnh trả lời "OK", ngẩng đầu lên nhìn "bà đất đai" rồi lén lấy tai nghe trong túi áo ra.

https://thuviensach.vn

Đó là một đoạn video chỉ có hai mươi mấy giây, lúc đó chắc ông Kỷ đang ngồi ở trong sân, đối tượng quay là một tốp người già đang đi dạo trên lối đi. Hình ảnh cũng tương đối ổn định, âm thanh cũng khá rõ ràng. Ngụy Quýnh xem hai lần, không thấy đoạn video có chỗ nào đặc biệt, liền gửi cho ông Kỷ một dấu "?".

Ông Kỷ nhanh chóng trả lời: Thế nào quay cũng rõ đấy chứ

Ngụy Quýnh cười thầm, ông cụ này vẫn chưa học được cách sử dụng dấu câu.

Ngụy Quýnh: Rất cừ đấy ạ, đạo diễn Kỷ

Ông Kỷ: Ha ha ha tác phẩm luyện tay.

Ngụy Quýnh đang định trả lời ông cụ thì thấy bạn cùng bàn khẽ đẩy vào cánh tay cậu. Ngụy Quýnh vô thức quay đầu lại, phát hiện thấy một tay của bạn cùng bàn đang chỉ lên bục giảng, tay kia chỉ vào tai cậu.

Ngụy Quýnh liền hiểu ngay ra, vội đưa tay kéo tai nghe xuống. Gần như cùng lúc đó, cậu nghe thấy giọng "bà đất đai":

"Bạn nam kia, em nói xem tôi vừa giảng đến đâu rồi?"

Sau khi tan học, Ngụy Quýnh rầu rĩ thu xếp cặp sách, trong lòng thầm nghĩ sẽ lên mạng tải mẫu viết bản kiểm điểm.

"Không dưới một nghìn chữ!"

Bà già này ác thật. Ngụy Quýnh lẩm bẩm, đứng dậy rời khỏi lớp học. Vừa ra khỏi cửa lớp, liền trông thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang dựa vào lò sưởi ở hành lang, mặt tươi cười nhìn cậu.

"Sao, vui trên nỗi đau khổ của người khác hả?"

"Có đâu." Nhạc Tiêu Tuệ càng cười tươi hơn, "Tớ chỉ là vô cùng vui trên nỗi đau khổ của người khác thôi."

Ngụy Quýnh cũng tươi tỉnh, "Tất cả là tại ông Kỷ."

"Đừng trách người khác, cậu cũng dốt quá." Nhạc Tiêu Tuệ đi song song cùng cậu về phía nhà ăn, "Chẳng có ý thức chống lại việc điều tra hình sự tí nào."

https://thuviensach.vn

“Chỉ vì xem cái đoạn video chết tiệt đấy, mà phải viết bản kiểm điểm một nghìn chữ.”

“Cái đó thì dễ thôi mà, chép đại một bản là được.” Nhạc Tiêu Tuệ quay người, đi giật lùi, “Cùng lắm thì tớ giúp cậu - tớ có kinh nghiệm.”

“Được, cậu phải chịu trách nhiệm liên đới.” Ngụy Quýnh cười. Trong lòng cậu không hề trách ông Kỷ. Một ông cụ đi lại bất tiện, nhưng lại vô cùng hiếu kỳ về thế giới, đang rất hứng thú với sự vật mới. Đối với ông cụ, điện thoại di động là một thứ đồ chơi mới mẻ kì diệu, cũng là một cách tốt để cho hết thời gian và xua đi nỗi cô đơn. Cậu hiểu ông Kỷ, càng thương cảm cho ông, cũng giống như đang cố sức bảo vệ một ngọn nến sắp tàn.

“Lần sau sẽ dạy ông Kỷ cách lên mạng.” Ngụy Quýnh rảo bước nhanh, đuổi theo Nhạc Tiêu Tuệ, “Ông cụ chắc chắn sẽ thích.”

Cửa mở ra, một bà lão tóc bạc phơ thò đầu ra, quan sát Đỗ Thành từ trên xuống dưới, “Anh tìm ai?”

“Bác là Dương Quế Cầm phải không?” Đỗ Thành lấy thẻ cảnh sát trong túi áo ra, “Cháu là cảnh sát.”

Bà lão không hề có ý mở cửa, nét mặt vẫn đầy nghi ngờ, “Anh có việc gì không?”

“Hứa Minh Lương là con trai bác phải không?” Đỗ Thành cười cười, “Cháu điều tra lại về vụ án.”

Vẻ mặt bà lão trông vẫn không thay đổi, nhưng đã chuẩn bị đóng cửa lại. Đỗ Thành bước lên phía trước một bước, lấy mũi giày chặn cánh cửa.

“Còn nữa - Mang sự ấm áp đến với những gia đình một con đã mất.”

Đỗ Thành đưa tay từ phía sau ra, một chai dầu đậu nành to.

Bà lão nhìn chai dầu, lại nhìn Đỗ Thành, lặng lẽ tránh sang một bên.

Căn phòng không rộng, đồ đạc trong phòng đơn giản, cũ kĩ. Một thứ mùi khiến người ta không vui phảng phất trong không khí. Đỗ Thành khịt khịt mũi, phát hiện cái mùi này tỏa ra từ một chiếc tủ lạnh rất lớn trong góc tường.

https://thuviensach.vn

“Chính quyền cuối cùng cũng nghĩ đến những gia đình như chúng tôi rồi à?” Bà lão đang xách chai dầu vào trong bếp, “Người nhà của đối tượng phạm tội cũng được tặng à?”

“Vâng.” Đỗ Thành trả lời qua quýt, lặng lẽ đi về phía góc tường. Chiếc tủ lạnh kiểu cũ, phát ra những tiếng ầm ì rất lớn. Thân tủ đầy những vết bẩn màu đỏ sẫm, qua tấm kính cửa tủ, có thể nhìn thấy bên trong nhét đầy những loại nội tạng lợn như lòng lợn, gan lợn… Có những miếng thịt đã biến chất, có màu xanh sẫm.

“Ăn được.” Bà lão trở vào phòng khách, thấy Đỗ Thành đang quan sát chiếc tủ lạnh, “Nấu lên là được.”

“Bác… vẫn còn bán thịt lợn ạ?” Đỗ Thành lấy thuốc lá ra, châm một điếu, tạm thời xua cái mùi lạ trong mũi đi.

“Không làm nữa từ lâu rồi, quầy hàng chuyển cho cháu đằng ngoại tôi rồi.” Bà lão nhìn chăm chăm vào điếu thuốc lá ở bên miệng Đỗ Thành, “Những thứ bán không hết thì mang đến cho tôi - tôi cũng phải sống chứ.”

Đỗ Thành chú ý thấy ánh mắt của bà lão, liền đưa cả thuốc lá và bật lửa ra. Bà lão cầm lấy, thành thục rút một điếu, bật lửa châm.

“Bác sống một mình ạ?”

“Một người bán thịt, lại còn đẻ ra một thằng con là tội phạm giết người, còn ai muốn lấy tôi?” Bà lão phả ra một vòng khói, nhìn hộp thuốc, “Đúng là của người nhà nước hút, thuốc ngon.”

Hai người đứng trong phòng khách, im lặng hút thuốc. Mái tóc bạc của bà lão rối bù, buộc bừa phía sau gáy bằng dây chun, trên người mặc một chiếc áo sợi bẩn đến mức không nhận ra là màu gì, bên dưới mặc một chiếc quần bông cũng đen bẩn bóng lọng. Mặt bà lão đầy những vết nám của người có tuổi, con mắt đục mờ, lạnh lùng, chỉ lúc rít mạnh điếu thuốc, mới thoáng ánh lên một chút hài lòng.

“Nói đi, anh muốn điều tra lại chuyện gì?” Bà lão châm điếu thuốc thứ hai, chậm rãi lên tiếng, “Là chuyện của Minh Lương phải không?”

Đỗ Thành nhìn bà, “Đúng.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng ông rất rõ, đây sẽ là lần hỏi thông tin khó khăn nhất, cũng không thể trốn tránh được nhất. Mặc dù sẽ cứa vào vết sẹo cũ của Dương Quế Cầm, đồng thời có khả năng sẽ phải đối mặt với nỗi hận thù sâu nặng nhất của bà lão, nhưng ông buộc phải làm như vậy, bởi vì muốn chứng minh là mình đúng, vẫn còn rất nhiều điều bí ẩn phải làm rõ.

Nghe thấy câu trả lời của ông, bà lão vô thức nhìn vào cánh cửa đóng chặt ở phía bắc phòng khách, rồi quay đầu lại nhìn Đỗ Thành: "Người đã chết rồi, còn gì để hỏi nữa?"

Đỗ Thành nhìn một vòng xung quanh căn phòng, hỏi: "Mình ngồi xuống nói chuyện, được không ạ?"

Bà lão suy nghĩ một lát, gật đầu, đi về phía chiếc bàn gỗ cũ kỹ ở góc tường, kéo ghế ra ngồi xuống.

Đỗ Thành ngồi ở phía đối diện với bà, lấy cuốn sổ ghi chép và bút ra để lên bàn, ngón tay chạm vào mặt bàn, lập tức cảm giác thấy một lớp bụi bẩn và dầu bám tích tụ qua nhiều năm.

"Bác kể về Hứa Minh Lương đi, cậu ấy là người như thế nào?"

Bà lão một tay chống cằm, một tay kẹp điếu thuốc lá, phả khói mù mịt, mắt chăm chú nhìn suốt vào một góc. Giây lát sau, bà khẽ nói: "Con trai tôi không giết người."

Đỗ Thành cụp mắt xuống, tay xoa một bên trán, viết ba chữ "Hứa Minh Lương" vào cuốn sổ ghi chép.

Bà lão hơi nghiêng đầu sang một bên, nhìn chiếc bút màu đen chậm rãi đưa từng nét thành tên con trai mình trên mặt giấy, bỗng cất giọng hỏi: "Một thằng bé đến lợn cũng chưa từng giết, có thể đi giết người sao?"

"Đó chính là việc cháu muốn biết." Đỗ Thành ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt bà lão, "Cháu không thể đảm bảo sẽ lật ngược được vụ án cho Hứa Minh Lương, nhưng cháu cần sự thật."

"Lật ngược vụ án? Tôi không trông mong chuyện này." Bà cụ cười nhạt, vẩy mẩu tàn thuốc lá dài, "Người thì đã chết rồi, lật ngược vụ án có tác dụng gì cơ chứ? Con trai tôi không thể về được nữa. Tôi không cần bồi thường, ăn gì tôi cũng sống được."

https://thuviensach.vn

Cuộc nói chuyện rơi vào im lặng. Bà lão hút thuốc, một tay cào cào mái tóc bạc rối bù. Dần dần, đầu bà càng lúc càng thấp xuống, cuối cùng, vùi cả đầu vào giữa hai cánh tay, hai vai bắt đầu khẽ run lên.

Đỗ Thành im lặng nhìn bà lão, nghe tiếng khóc sụt sịt vọng ra từ mái đầu bạc.

Mấy phút sau, bà lão ngẩng đầu lên, lau mắt, lại rút một điếu thuốc, châm lửa.

“Hỏi đi.” Bà lão bình tĩnh nói: “Anh muốn biết gì?”

Lúc nhỏ, Hứa Minh Lương cũng là một đứa trẻ bình thường, thời gian học tiểu học và học cấp hai, chưa từng làm cán bộ lớp, cũng không hề có những hành vi xấu hoặc bị kỷ luật. Năm 9 tuổi, bố ốm mất. Gánh nặng cuộc sống hoàn toàn đè lên vai người mẹ là Dương Quế Cầm. Nguồn thu nhập của cả nhà là công việc ở nhà máy chế biến các loại thịt của Dương Quế Cầm. Để giảm bớt gánh nặng cho gia đình, sau khi tốt nghiệp cấp hai, Hứa Minh Lương không thi lên cấp ba, mà vào trường Kĩ thuật chức nghiệp của thành phố, học chuyên ngành đầu bếp. Năm 1986, Hứa Minh Lương tốt nghiệp trường Kĩ thuật chức nghiệp, lấy được bằng trung cấp chuyên nghiệp, nhưng do bệnh viêm xoang mãn tính, khứu giác kém, con đường tìm việc làm của Hứa Minh Lương vô cùng khó khăn, chỉ có thể làm công việc phụ ở các nhà hàng. Năm 1988, Hứa Minh Lương quyết định bỏ việc ở nhà hàng, ở nhà chờ việc. Cùng năm đó, Dương Quế Cầm làm thủ tục xin nghỉ việc không lương ở nhà máy chế biến thịt, thuê một quầy hàng ở chợ Xuân Dương khu Thiết Đông, bắt đầu kinh doanh cá thể. Từ đó, tình hình kinh tế của nhà Hứa Minh Lương được cải thiện, đầu năm 1990 mua một chiếc xe ô tô chở hàng nhỏ hiệu Giải Phóng màu trắng. Dưới sự khuyên bảo của Dương Quế Cầm, Hứa Minh Lương theo mẹ kinh doanh thịt lợn, đồng thời lấy được bằng lái xe vào tháng 6 năm đó.

Cho dù là trong mắt Dương Quế Cầm hay là hàng xóm và những người buôn bán xung quanh, Hứa Minh Lương đều là một chàng trai dễ bảo, hướng nội, nhiệt tình giúp đỡ người khác, cũng rất nhanh nhẹn chăm chỉ. Trong thời gian đi làm, không hề có mâu thuẫn với khách hàng hay những

https://thuviensach.vn

người buôn bán xung quanh. Lúc bị bắt, không ai tin rằng cậu là hung thủ đã gây ra nhiều vụ cưỡng dâm giết người.

Điều này không nói được vấn đề gì. Đỗ Thành nghĩ bụng, trong số những tội phạm giết người, có một bộ phận rất lớn không khác gì người bình thường trước khi tội ác bị lộ, thậm chí còn ôn hòa hơn, lịch sự hơn.

“Cậu ấy đã yêu ai bao giờ chưa?”

“Cái gì?” Bà lão trợn mắt nhìn Đỗ Thành.

“Có nghĩa là có bạn gái không - trước khi xảy ra vụ án ấy?”

“Chắc là không có - không rõ.” Bà lão ngẫm nghĩ, chăm chú nhìn vào mặt bàn, ngón tay đưa nhẹ trên mặt bàn, “Lúc đó bận quá, lúc đi bắt lợn, thường mấy ngày liền không về nhà.”

“Hơn 20 tuổi mà vẫn chưa có bạn gái, chuyện này hơi bất thường nhỉ.”

“Lúc nó ở trường Kỹ thuật, có thể có bạn gái, nhưng tôi chưa bao giờ thấy nó nhắc đến.” Bà lão khẽ nhếch mép, “Sau khi giúp tôi bán thịt lợn, phạm vi giao tiếp quá hẹp, không có cơ hội quen các cô gái.”

“Thế thì cậu ấy giải quyết vấn đề sinh lý thế nào?”

“Tôi làm sao mà biết được?” Bà lão cười nhăn nhó, “Tôi là mẹ, hỏi thế nào được?”

“Có nhiều bạn khác giới không?”

“Đến bạn cùng giới cũng chả có mấy, chứ đừng nói đến khác giới.” Đại để là do ngồi lâu quá, bà lão bắt đầu bóp vai, “Thằng bé rất ngoan, không hay đi chơi, dọn hàng xong là về nhà. Tôi biết, nó không thích làm công việc này, nhưng không có cách nào khác.”

Bà lão khẽ buông một tiếng thở dài, thẳng người dậy, “Tôi từng nghĩ, làm mấy năm để tiết kiệm tiền rồi không cho nó làm nghề này nữa, đi học nghề gì khác, rồi kiếm một cô gái mà lập gia đình.”

“Học nghề khác?”

“Gọi là gì ấy nhỉ?” Bà lão lấy ngón tay gõ nhẹ lên trán, “Đúng rồi, thi đại học tại chức. Đã từng thi một lần nhưng bị trượt, sau đó tôi còn mời gia sư kèm cho nó.”

https://thuviensach.vn

Bà cụ bỗng cười đầy ẩn ý, “Công việc nó muốn làm nhất là cảnh sát, từ nhỏ đã muốn.”

Khi đó cảnh sát tìm thấy rất nhiều sách báo trong nhà Hứa Minh Lương, trong đó phần lớn là tiểu thuyết về các vụ án điều tra hình sự hoặc tác phẩm ký sự. Đây cũng là lý do khiến cảnh sát nhận định rằng Hứa Minh Lương có khả năng phản trinh sát khá tốt.

“Năm chồng bác mất, bác bao nhiêu tuổi?”

“Để tôi nghĩ xem… 35 tuổi.”

Đỗ Thành im lặng nhìn bà lão mấy giây, “Có thể hỏi bác một câu hỏi tương đối riêng tư được không?”

Bà lão ngớ ra, ngơ ngẩn nhìn lại ông, “Anh hỏi đi.”

“Sau khi ông ấy mất, bác có…” Đỗ Thành cân nhắc câu chữ, “gặp gỡ người đàn ông nào khác…”

Bà lão quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Có.”

“Hứa Minh Lương biết việc này, đúng không?”

“Ừ.” Bà lão thôi không nhìn ra ngoài nữa, nhìn xuống nền nhà, “Hồi Minh Lương học năm thứ nhất trường Kỹ thuật, tôi và người đó… Hôm đó thằng bé đột nhiên về nhà.”

“Sau đó thì sao?”

“Nó quay lại trường luôn.” Bà lão cười cười, “Tôi không giải thích, cũng không có cách nào giải thích được. May mà thằng bé cũng chưa từng hỏi tôi, tôi cũng đã cắt đứt với người đó.”

“Sau chuyện đó, thái độ của cậu ấy đối với bác có gì thay đổi không?”

“Chắc là không đâu. Từ nhỏ nó đã ít nói, cũng chả có gì để trò chuyện với tôi.”

Đỗ Thành khẽ gật đầu, đưa tay lấy hộp thuốc, phát hiện thấy trong hộp thuốc chỉ còn vài điếu, ngẫm nghĩ giây lát, lại rút tay lại.

“Cháu vào phòng cậu ấy xem một lát được không?” Đỗ Thành chỉ vào cánh cửa đóng chặt ở phía bắc phòng khách.

“Tùy anh.” Bà lão đứng dậy đi đến cạnh cửa, đưa tay đẩy cửa ra.

https://thuviensach.vn

Căn phòng không lớn, khoảng mười mét vuông. Sát tường bên trái có kê chiếc tủ năm ngăn kéo và tủ quần áo, dưới cửa sổ bên tay phải là một chiếc giường đơn, phía đối diện là một chiếc bàn học. Đỗ Thành nhìn chiếc giá sách bằng gỗ trên bàn học, trên giá sách có mấy cuốn giáo trình tiếng Anh và toán học xếp rất ngay ngắn. Anh đưa tay lau mặt bàn, rất sạch sẽ.

"Giống như hai mươi ba năm trước." Bà lão dựa người vào khung cửa, "Minh Lương thích sạch sẽ, ngày nào tôi cũng lau."

Đỗ Thành "vâng" một tiếng, quay người ngắm chiếc giường đơn. Tấm ga trải giường bằng vải kẻ ô màu xanh lam phổ thông, đã hơi phai màu. Chăn gấp vuông vắn, đặt ở đầu giường. Trên bức tường ở đầu giường có dán mấy tờ áp phích quảng cáo, có các ngôi sao thể thao, cũng có các cô gái mặc đồ bơi.

"Bọn thanh niên tầm tuổi đó đều xem cái này." Bà lão bắt được ánh mắt Đỗ Thành, "Nó là một thằng bé ngoan."

Đỗ Thành không lên tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỗ này là vòng ngoài cùng của một khu dân cư nhỏ cũ kỹ, sát phố, lúc này đã vào khoảng 4 giờ chiều, những tòa nhà màu sắc u tối ở hai bên đều lấy lại được chút sinh khí. Phía dưới tòa nhà là một khu chợ nhỏ, bán rất nhiều các loại thức ăn chín, đồ ăn vặt đường phố, khói hơi bốc lên nghi ngút.

"Trước đây," Đỗ Thành chỉ xuống phía dưới tòa nhà, "trông không như thế này đúng không?"

"Ừ. Hơn hai mươi năm trước là nhà máy nhiệt điện." Bà lão đưa hai tay làm động tác vẽ một hình trụ tròn, "Đối diện với nhà tôi là hai ống khói lớn."

"Phía ngoài cửa sổ?"

"Đúng vậy, khi khói bốc lên, không nhìn thấy gì hết." Bà lão nghiêng đầu, chăm chú nhìn bầu trời màu xám ngoài cửa sổ, "Minh Lương thường ngồi ở đầu giường, thẫn thờ nhìn hai cái ống khói đó, cũng không biết là có gì hay ho."

Đỗ Thành khẽ gật đầu, vòng qua cuối giường, kéo một chiếc ghế, ngồi trước bàn học, yên lặng nhìn một chiếc khung ảnh trên mặt bàn.

https://thuviensach.vn

Đó là bức ảnh chụp Hứa Minh Lương và chiếc xe tải nhỏ của gia đình. Hứa Minh Lương mặc áo tay lỡ màu lục sẫm, quần bò màu xanh lam, một tay chống vào thắt lưng, tay kia nắm lấy cửa xe ô tô, vẻ mặt vừa ngại ngùng vừa phấn chấn.

Theo lời khai của Hứa Minh Lương, chiếc xe tải nhỏ này chính là hiện trường giết người phân tách thi thể. Cậu ta khai là lừa những người bị hại lên xe bằng cách cho đi nhờ xe, nhân lúc họ không đề phòng, dùng búa đập mạnh vào đầu người bị hại, sau khi lái xe đến chỗ vắng vẻ, cưỡng dâm, giết hại và phân tách thi thể. Dùng túi nilon màu đen gói các mảnh xác lại, rồi đi xe đến các nơi khác nhau trong thành phố để phi tang.

Cũng rất khớp. Túi nilon màu đen giống như loại túi nhà họ Hứa sử dụng để bán thịt lợn. Bình thường Hứa Minh Lương thường dùng chiếc xe tải để vận chuyển thịt lợn, khi gói các mảnh xác, có lẫn lông lợn vào cũng là hợp lý. Năm đó, phán đoán của Mã Kiện đưa ra là có lý.

Huống hồ, lại có bằng chứng trực tiếp chí mạng nhất.

“Anh còn muốn hỏi gì nữa không?” Bà lão rút ra điếu cuối cùng trong bao thuốc lá, rồi vo viên vỏ bao thành một nắm, quay người ném xuống nền phòng khách.

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, “Bác cho rằng con trai bác không giết người?”

“Đúng.”

Đỗ Thành chăm chú nhìn bà lão mấy giây, “Chúng cháu phát hiện thấy dấu vân tay cậu ấy trên túi nilon bọc mảnh xác.”

“Nó bán thịt lợn!” Bà lão cao giọng, “Hằng ngày nó phải sờ hàng chục cái túi nilon! Các anh nên đi điều tra những người đã mua thịt lợn!”

“Trên túi nilon chỉ có dấu vân tay của cậu ấy.”

“Găng tay!” Bà lão không kiềm chế được cảm xúc, “Hung thủ không biết đeo găng tay sao?”

“Một người đeo găng tay đến mua thịt lợn vào mùa hè,” Đỗ Thành bình tĩnh vặn hỏi, “Bác không thấy kì quặc sao?”

https://thuviensach.vn

Bà lão không biết trả lời thế nào, ngây ra nhìn Đỗ Thành, một hồi lâu sau, bật ra một câu nói từ kẽ răng, “Con trai tôi không giết người.”

“Cháu tin lời bác.” Đỗ Thành gật đầu, “Bây giờ cháu không thể hứa với bác bất cứ điều gì, nhưng cháu đảm bảo, cho dù sự thật thế nào, cháu cũng sẽ nói cho bác biết.”

Lúc sắp về, Đỗ Thành để lại cho bà lão hai bao thuốc lá trong túi. Bà lão lặng lẽ nhận lấy, rồi tiễn ông ra ngoài cửa. Đỗ Thành vừa định quay người đi xuống lầu thì nghe thấy tiếng bà lão gọi phía sau lưng.

“Cảnh sát Đỗ.”

Bà lão bám tay vào cửa nhà, chỉ lộ ra một nửa người, gương mặt bỗng trở nên già nua hơn rất nhiều. Dường như không phải vừa trải qua mấy tiếng đồng hồ, mà là mấy chục năm.

“Anh, có đánh thằng bé không?”

“Không.” Đỗ Thành buột miệng nói, “Cháu không phải là người bắt cậu ấy.”

Khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn nở một nụ cười.

“Cảm ơn anh.”

Dứt lời, bà lão quay người, khẽ đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 12

Thế Giới Mới

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu nhìn mây đen vần vũ trên bầu trời, chửi thề một câu rồi bóc bao thuốc lá ra.

Không khí vừa oi bức vừa ẩm ướt. Lạc Thiếu Hoa bật lửa ba lần liên tiếp mới châm được điếu thuốc. Ông phả một hơi thuốc, khó nhọc cử động hai vai, chiếc áo quân phục cảnh sát đã dính bết vào lưng. Ông túm cổ áo lên, kéo liên tục, đồng thời bỏ mũ xuống kẹp vào nách.

Ông lấy tay khẽ vuốt lại tóc, lập tức cảm thấy mồ hôi chảy thành dòng theo cổ vào trong áo. Lạc Thiếu Hoa lau tay đại khái vào quần rồi dựa người vào cột điện, im lìm hút thuốc.

Không biết giờ là mấy giờ, chỉ biết đêm đã khuya lắm rồi. Lúc này vạn vật đều yên lặng, trên phố vắng tanh không một bóng người. Ngay cả những chiếc taxi đêm dường như cũng biến mất trên con đường này. Lạc Thiếu Hoa thấy nghi hoặc, ông vứt đầu thuốc lá đi, nghiêng ngó xung quanh, nhìn những tòa nhà đứng sừng sững im lìm, những ô cửa sổ tối đen.

Không có gió. Không một âm thanh. Ông chỉ dựa vào một ngọn đèn đường cô độc trơ trọi, nó như là nguồn sáng duy nhất của cả thế giới này.

Đây là đâu? Lạc Thiếu Hoa bỗng nhận thấy, mình đã hoàn toàn không còn ấn tượng gì về việc mình đến từ nơi nào, và đến bằng cách nào.

Bỗng dưng cảm thấy căng thẳng, ông đưa tay lên thắt lưng theo bản năng. Đèn pin cường quang, dùi cui cảnh sát, còng tay… cuối cùng, ông sờ thấy báng khẩu súng lục kiểu sáu bốn.

https://thuviensach.vn

Ông thấy yên tâm hơn một chút. Chẳng có gì mà sợ, mình là cảnh sát. Thứ mình cần phải đối mặt, chính là bóng đêm, và những con quái thú đột nhiên lao ra từ trong bóng đêm.

Lạc Thiếu Hoa nhét thuốc lá vào trong túi quần, đội lại chiếc mũ cảnh sát cẩn thận, chỉnh lại bộ quân phục cảnh sát trên người, chuẩn bị tiếp tục đi tuần. Vừa cất bước, trong đầu ông lại hiện ra một dấu hỏi.

Đi tuần?

Đúng thế, mình đang đi tuần. Nhưng, đồng đội của mình đâu?

Lạc Thiếu Hoa đưa mắt nhìn ngó bốn phía xung quanh một lần nữa, nhưng, ngoài ánh sáng chiếu xuống từ ngọn đèn đường bên cạnh, tất cả những chỗ trong tầm mắt vẫn chỉ là bóng tối đen đặc như mực.

Đúng là một buổi tối kì quặc. Lạc Thiếu Hoa lẩm bẩm. Mặc kệ vậy, rời khỏi nơi này trước đã rồi tính.

Ông nhìn ngó hai bên, cuối cùng quyết định đi về phía tay phải. Vừa đi được mấy bước, ông đã phát hiện mình đã không còn nhìn thấy mũi chân nữa. Đang do dự liệu có cần bật đèn pin không, thì Lạc Thiếu Hoa nghe thấy có những tiếng động kì lạ vọng tới từ một chỗ không xa ở phía trước.

“Ùng! Ùng!”

Ông lập tức dừng lại, nín thở, chăm chú lắng nghe.

“Ùng! Ùng!”

Tiếng động vọng ra từ một tòa nhà nào đó bên tay phải phía trước, dường như có người đang chặt, đập một vật nặng.

“Ùng! Ùng!”

Nếu chú tâm phân tích, trong tiếng động kì quặc đó còn xen lẫn tiếng bổ vỡ, bẻ gãy và xé toạc - gã đó đang tìm cách tách rời một thứ gì đó ra khỏi một vật thể lớn hơn.

Tim Lạc Thiếu Hoa bắt đầu đập nhanh, miệng cũng bắt đầu khô khốc. Ông lập tức thay đổi tuyến đường tuần tra, đi về phía tiếng động kì lạ đó.

Không biết gã là ai, nhưng có thể khẳng định được, đó là tiếng một vật sắc chặt chém vào thịt.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa bật đèn pin, hình dáng của tòa nhà đó lờ mờ hiện ra trong bóng tối. Ông nhìn chằm chằm về phía trước, rảo bước nhanh hơn. Rất nhiều thứ sượt qua ống quần ông, va vào cẳng chân ông. Có lẽ là cỏ dại, có lẽ là thùng rác, có lẽ là chậu hoa bằng xi măng… Ông không còn tâm trí đâu để kiểm chứng, cũng chẳng có thời gian để làm rõ.

Gã đó là ai? Gã đang làm gì? Vật bị chặt chém, là cái gì?

Khi chỉ còn cách tòa nhà đó mười mấy mét, Lạc Thiếu Hoa bước chậm lại, mắt mỗi lúc lại mở to hơn.

Tiếng động đó đã biến mất.

Lạc Thiếu Hoa bắt đầu nghi ngờ đôi tai của mình. Một buổi tối kì quặc. Sự yên lặng kì quặc. Tiếng động kì quặc. mọi chuyện xảy ra, đều không kỳ quặc.

Lạc Thiếu Hoa đưa tay lau vầng trán ướt đẫm mồ hôi, tiện tay lấy đèn pin rọi một vòng xung quanh. Dưới ánh sáng trắng lóa, mấy cây dương, nhà để xe đạp nóc màu xanh lá cây, chiếc ghế dài làm bằng xi măng, bồn rửa tay công cộng, chiếc xích đu bằng gỗ loang lổ vết sơn lần lượt hiện ra trong tầm mắt.

Lạc Thiếu Hoa thở phào một tiếng. Đây là một khu dân cư rất đỗi bình thường, hơn nữa xem chừng có vẻ bình yên vô sự.

Nhưng, hơi thở mới buông đến nửa chừng đã bị chặn lại nơi cổ họng.

Âm thanh đó lại vang lên, ở ngay phía sau ông.

Tiếng đập. Trầm đục. Có quy luật. Dường như có người kéo theo một chiếc túi nặng trịch, bước từng bước đi xuống cầu thang.

Lạc Thiếu Hoa nhìn về phía tòa nhà đó, hai mắt đảo qua đảo lại rất nhanh qua cửa vào bốn đơn nguyên của tòa nhà. Cuối cùng, ánh mắt ông dừng lại ở đơn nguyên 4.

Gần như cùng lúc đó, một bóng đen xuất hiện ở cửa.

“Ai?” Lạc Thiếu Hoa quát to, rọi đèn pin tới.

Địa ngục chính là bóng tối đen đặc đó. Địa ngục chính là tòa nhà nhỏ sừng sững yên lặng đó. Địa ngục chính là hắn. Địa ngục chính là vật hắn

https://thuviensach.vn

đang xách trên tay.

Ông sợ cái gì thì hắn chính là cái đó.

Lạc Thiếu Hoa hét lên một tiếng thất thanh, tay trái cầm chặt chiếc đèn pin, tay phải sờ lên chỗ thắt lưng, bóng đêm trước mắt, trong chốc lát bỗng bao trùm khắp bốn bề.

"Thiếu Hoa, Thiếu Hoa! Mau tỉnh dậy đi?"

Lạc Thiếu Hoa đột ngột mở mắt, tay phải vẫn đang sờ soạng ở thắt lưng một cách vô ích, phải đến nửa phút sau, ông mới nhận ra người đang cúi xuống nhìn mình ở trước mặt là Kim Phượng, vợ ông.

Là ác mộng. Lại là cơn ác mộng đó.

Lạc Thiếu Hoa nằm vật ra giường, thở hổn hển. Kim Phượng khoác áo ra khỏi giường, lấy một chiếc khăn mặt, giúp ông lau mồ hôi đầm đìa đầy đầu.

Khi lau đến cổ, Lạc Thiếu Hoa bỗng nắm lấy cổ tay Kim Phượng, làn da nhăn nheo, đã bắt đầu chùng nhão, khiến Lạc Thiếu Hoa thấy bình tâm hơn rất nhiều. Kim Phượng không động đậy, kệ cho ông nắm chặt cổ tay, khẽ miết, đợi đến lúc hơi thở của Lạc Thiếu Hoa dần bình thường trở lại, bà mới khẽ nói: "Ngủ thêm một lát đi."

Lạc Thiếu Hoa gật đầu. Kim Phượng tắt đèn bàn, cởi áo nằm xuống, giây lát sau, đã cất tiếng ngáy khe khẽ. Đợi bà ngủ say, Lạc Thiếu Hoa lại mở mắt ra, một tay khẽ vỗ nhẹ lên người Kim Phượng, nghiêng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ đang dần sáng lên.

6 giờ, chuông đồng hồ vang lên như thường lệ. Lạc Thiếu Hoa lặng lẽ bò dậy, mặc quần áo xong, rón rén đi ra khỏi phòng ngủ. Vừa đi ra đến phòng khách thì nhìn thấy con gái Lạc Doanh đang ngồi bên bàn ăn.

"Dậy sớm thế?" Lạc Thiếu Hoa hỏi, đi thẳng về phía bếp, "Bữa sáng ăn mì nấu trứng gà, được không?"

"Bố," Lạc Doanh đưa một tay lên chặn ông lại, "con nói chuyện với bố một lát được không?"

Lạc Thiếu Hoa chăm chú nhìn cô mấy giây, "Hướng Dương lại tìm con à?"

https://thuviensach.vn

Hướng Dương là chồng cũ của Lạc Doanh, bốn năm trước vì ngoại tình nên li dị Lạc Doanh. Nửa năm gần đây, Hướng Dương liên tục liên lạc với Lạc Doanh, có ý rất muốn tái hợp. Có điều, thái độ của Lạc Doanh có vẻ không hề có ý đó.

“Không phải.” Lạc Doanh ra hiệu cho ông ngồi xuống, hỏi khẽ: “Bố, gần đây bố bận việc gì thế?”

Lạc Thiếu Hoa đang lấy thuốc lá, hơi sững lại, rồi rút một điếu thuốc châm lửa.

“Không có việc gì.”

Lạc Doanh nhìn ông, tay sờ nghịch chiếc cốc trước mặt, “Bố, hôm qua con đi rửa xe, có xem đồng hồ đo quãng đường.”

“Ừ.”

“Hơn nửa tháng vừa rồi, bố đã đi hơn một nghìn cây số.”

Lạc Thiếu Hoa vẩy tàn thuốc lá, không nói gì.

“Bố, bao nhiêu năm nay, sức khỏe của mẹ con không tốt. Nếu bố thấy buồn phiền, hoặc trong lòng có người khác rồi thì bố cứ nói sớm.” Lạc Doanh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt bố, “Con đưa mẹ…”

“Con nói gì thế?” Lạc Thiếu Hoa chuyển từ ngạc nhiên sang nổi giận, rồi lại thấy vui, “Con coi bố là người thế nào hả?”

Lạc Doanh không cười, “Thế rốt cuộc là bố đang làm gì chứ?”

Nụ cười trên môi Lạc Thiếu Hoa cũng dần biến mất, “Con đừng hỏi nữa.”

Con gái cau mày, chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa, vẻ không hỏi cho rõ thì sẽ không thôi.

Mẹ kiếp, cái tính ương bướng của con gái đúng là rất giống mình.

“Chuyện công việc.” Lạc Thiếu Hoa nói khẽ, “Có tí việc cần điều tra cho rõ.”

“Việc gì ạ?” Lạc Doanh lập tức căn vặn: “Không phải là bố đã về hưu rồi hay sao?”

https://thuviensach.vn

Thái độ nhất định phải hỏi cho ra nhẽ của con gái bỗng khiến Lạc Thiếu Hoa bực mình. Ông đang định nổi nóng thì nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở ra, thằng cháu ngoại Hướng Xuân Huy vừa dụi mắt vừa đi ra.

“Ông ngoại ơi.” Cậu bé chào Lạc Thiếu Hoa, rồi quay sang Lạc Doanh, “Mẹ, bữa sáng ăn gì ạ?”

Lạc Doanh nhìn Lạc Thiếu Hoa, không nói gì, lẳng lặng vào trong bếp chuẩn bị đồ ăn sáng. Lạc Thiếu Hoa thở dài bất lực, ông cảm thấy đau vì huyệt thái dương giật liên tục.

Cả nhà ăn sáng xong, Lạc Doanh chuẩn bị đưa con đi học. Cô cầm chìa khóa ô tô trong tay, đứng ở cửa phòng khách nhìn Lạc Thiếu Hoa. Hai bố con nhìn nhau mấy giây, Lạc Thiếu Hoa nhìn đi chỗ khác, ông khoát tay, trong lòng vô cùng bực bội. Lạc Doanh lườm bố một cái rồi dẫn Hướng Xuân Huy rời khỏi nhà.

Trong nhà chỉ còn lại Lạc Thiếu Hoa và Kim Phượng. Sau khi rửa bát đũa, thu dọn nhà bếp xong, Lạc Thiếu Hoa cho Kim Phượng uống thuốc, đổ nước nóng vào túi sưởi cho bà, để bình giữ nhiệt và đài ngay ngắn ở đầu giường. Lạc Thiếu Hoa yên lặng ngồi bên bà một lúc, thấy Kim Phượng đã nhắm mắt, hơi thở đều đều chậm rãi, ông vặn nhỏ chiếc đài, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Căn nhà vô cùng yên tĩnh, Lạc Thiếu Hoa đi mấy vòng xung quanh phòng khách, không biết phải làm gì. Nghĩ một lát, ông lấy dụng cụ trong nhà vệ sinh ra, bắt đầu dọn dẹp vệ sinh. Quét xong một lượt, rồi lại lau hai lượt. Lau đồ gỗ. Lau bếp. Tưới cho tất cả đám chậu hoa lớn nhỏ. Làm xong tất cả những việc này, ông lại hút hai điếu thuốc, rồi bắt đầu suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì cho hết thời gian.

Chuẩn bị bữa trưa đi vậy. Lạc Thiếu Hoa miễn cưỡng vỗ tay, liếc nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường - mẹ kiếp, mới 9 giờ.

Hắn đang làm gì?

Suy nghĩ đó lập tức nhảy vào trong đầu Lạc Thiếu Hoa.

Những ngày sau khi xuất viện, cuộc sống của Lâm Quốc Đống tạm coi là có quy luật: Buổi sáng hầu như là ở nhà, khoảng 1 giờ chiều đi ra ngoài,

https://thuviensach.vn

lang thang đi dạo ở trong khu vực nội thành, mua mấy cuốn báo, tạp chí, đến chiều mua thức ăn về nhà, khoảng 10 giờ tối thì đi ngủ. Thỉnh thoảng vào buổi tối cũng lang thang ở các trung tâm mua sắm, rất ít mua bán. Có điều, bây giờ hắn đã có thể sử dụng những loại máy như máy tự động bán hàng, máy ATM… một cách thành thạo. Hơn nữa, thần thái và dáng vẻ của hắn đã tự nhiên thoải mái hơn rất nhiều so với sự đờ đẫn và căng thẳng khi mới ra viện, bây giờ Lâm Quốc Đống rất giống một ông già ôn hòa nhàn tản ở nhà, không quan tâm gì đến những cạnh tranh trong cuộc sống.

Có lúc Lạc Thiếu Hoa cũng nghi ngờ phán đoán của mình: Hắn, thực sự đã "khỏi bệnh" rồi sao?

Những năm tháng cách biệt với thế giới trong bệnh viện An Khang, con quái thú trong lòng hắn không lẽ cũng đã bị dùi cui điện và áo bó giết chết?

Lạc Thiếu Hoa lắc đầu cười nhăn nhó. Trước khi khẳng định được rằng hắn hoàn toàn vô hại, mình tuyệt đối không được lơ là mất cảnh giác.

Đang suy nghĩ thì cánh cửa phòng ngủ bật mở, Kim Phượng từ từ đi ra.

"Dậy rồi à?" Lạc Thiếu Hoa lập tức đứng lên, bước tới. Chỉ có mấy bước đi ngắn ngủi, mà Kim Phượng như thể đã sử dụng toàn bộ sức lực, vừa chạm tới cánh tay Lạc Thiếu Hoa, bà đã ngã nhào vào lòng ông.

Lạc Thiếu Hoa đang định đỡ bà ngồi xuống, thì Kim Phượng dang hai cánh tay ôm lấy ông, nói khẽ: "Yên nào."

Ông ngoan ngoãn làm theo, ôm vợ, đứng yên. Rất nhanh chóng, Lạc Thiếu Hoa cảm thấy mồ hôi toát ra trên trán vợ đã ướt đẫm ngực mình. Ông rút một tay ra, khẽ lau mồ hôi trên tóc bà. Rõ ràng là Kim Phượng thấy rất dễ chịu, bà chỉnh lại vị trí đầu mình, để mặt vùi sâu hơn vào trong lòng ông, đồng thời rên khe khẽ nghe như một lời thì thầm.

Trong lòng bà rất rõ, người đàn ông đang ôm mình không hoàn toàn thuộc về mình, mà thuộc về đường phố, thuộc về bóng đêm, thuộc về sắt thép và máu tươi, thuộc về những gương mặt bất thường, méo mó. Khoảng thời gian sau khi ông cởi bỏ trang phục cảnh sát, bà đã từng cho rằng mình có thể hoàn toàn có được ông, cho đến cái buổi sáng hôm đó.

https://thuviensach.vn

Kim Phượng mở to mắt, nhìn chiếc ba lô làm bằng vải bố màu đen phía sau chiếc ghế salon. Bà đã từng căm hận nó, đồng thời cũng hiểu, đó là một phần đã ăn sâu vào trong người đàn ông này. Cho dù ông ấy đã già đi, không còn tiếp tục truy đuổi, chiến đấu nữa, đã vui với những việc tương cà mắm muối, nhưng một thứ gì đó trong huyết quản của ông, vẫn sẽ dễ dàng bị thức tỉnh.

Kim Phượng quay đầu, hít sâu một hơi mùi trên người ông.

“Có việc phải làm đúng không?”

Rất lâu sau, mới nghe thấy người đàn ông trả lời rất khẽ, “ừ”.

Trong lòng ông, Kim Phượng ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt đầy vẻ có lỗi của ông, mỉm cười.

“Đi đi.”

Nửa tiếng sau, Lạc Thiếu Hoa leo đến chiếu nghỉ ở tầng 4 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 của khu Vườn Trúc Xanh, nghỉ một tí để hơi thở nhịp nhàng trở lại, rồi lại leo tiếp những bậc thang còn lại.

Hành lang yên lặng như tờ. Lạc Thiếu Hoa rón rén đi đến cửa phòng 501, cẩn thận áp tai lên cửa - quảng cáo Não Bạch Kim1 - hắn đang xem tivi.

1. Một loại thuốc bổ não của Trung Quốc.

Lạc Thiếu Hoa khẽ lau mồ hôi đã chảy đến tận lông mày, ngẩng đầu nhìn về phía góc phía trên bên tay phải của cánh cửa chống trộm màu xanh đen, dải băng dính dán nối giữa cánh cửa với khung cửa vẫn còn ở đó, xem ra tối hôm qua tên này không đi ra ngoài.

Ông thấy yên tâm, rón rén đi xuống.

Xuống đến khuôn viên, nhìn những cái cây trơ trụi và những bụi hoa đã rụng sạch lá trong sân, ông thấy hơi bối rối. Không có chiếc xe Santana che chắn, muốn giám sát Lâm Quốc Đống trong chỗ khuất thật sự là quá khó. Lạc Thiếu Hoa nhìn ngó khắp bốn phía xung quanh, chỉ có thể nấp tạm vào sau tấm rào chắn phía đông của nhà để xe đạp.

https://thuviensach.vn

Ông đi về chỗ đó, khó nhọc chen qua một dãy xe đạp, vì vội nên lúc bước qua một chiếc xe còn bị ghi đông xe thúc vào bẹn. Vừa lẩm bẩm chửi khẽ, vừa xoa ống quần, Lạc Thiếu Hoa nấp vào sau tấm rào chắn, hơi nhún thấp người xuống.

Diện tích tấm rào chắn bằng nhựa màu xanh lam chưa đầy một mét vuông, không thể che hết được người mình, may mà chỗ này rất không bắt mắt, nếu không để ý kĩ thì chắc là sẽ khó phát hiện.

Lạc Thiếu Hoa nhìn lối vào đơn nguyên 4, rút một điếu thuốc ra châm lửa.

Dần dần, hơi nóng trong người lúc đi nhanh và leo cầu thang đã bị giá lạnh cuốn đi sạch, tấm lưng ướt đầm mồ hôi bắt đầu trở nên lạnh toát. Lạc Thiếu Hoa khẽ run lên. Ông giậm chân nhè nhẹ, bỏ ba lô xuống, lấy ra một chiếc bình giữ nhiệt.

Uống một ngụm cà phê nóng, người liền ấm lên rất nhiều. Lạc Thiếu Hoa nhấm nháp mùi vị trong miệng, một nụ cười thoáng hiện nơi khóe miệng. Đó là Kim Phượng pha sẵn rồi nhét vào trong ba lô cho ông trước khi ông đi. Bà chỉ dặn dò ông phải chăm sóc mình, về nhà sớm, không hỏi bất cứ điều gì khác.

Người phụ nữ này.

Lạc Thiếu Hoa lại nhìn về phía tòa nhà nhỏ, trong lòng thoáng hiện một mong đợi: Sự việc này, nhanh chóng kết thúc đi.

Chỉ là, như thế nào mới được coi là “kết thúc”.

12 giờ 05 phút, Lâm Quốc Đống đi xuống dưới tòa nhà.

Giống như mọi khi, đầu tiên hắn ném túi rác vào chiếc thùng sắt bên đường, sau đó nghiêng ngó nhìn hai bên, chỉnh lại khăn quàng cổ, bước chân đi ra khỏi khu nhà.

Đợi cho đến khi bóng dáng hắn biến mất sau tòa nhà, Lạc Thiếu Hoa mới chui ra khỏi tấm rào chắn, lật đật xuyên qua những dãy xe đạp, bám theo. Bởi vì đứng quá lâu trong gió lạnh, đôi chân đã tê cứng từ lâu, mấy bước đầu tiên, Lạc Thiếu Hoa đi rất loạng choạng. May mà Lâm Quốc Đống

https://thuviensach.vn

không hề đi nhanh, sau khi đi ra khỏi khuôn viên tòa nhà, Lạc Thiếu Hoa lập tức phát hiện ngay ra hắn.

Hôm nay Lâm Quốc Đống không chọn đi xe buýt mà cứ men theo đường cái đi thẳng về phía tây. Lạc Thiếu Hoa nấp người sau những tấm biển chỉ dẫn ở bên đường và người đi đường, bám theo hắn với khoảng cách vừa phải. Nửa tiếng sau, Lâm Quốc Đống vẫn không hề có ý dừng lại. Lạc Thiếu Hoa bắt đầu cảm thấy kỳ quặc: Hôm nay tên này định đi đâu? Lại đi thêm khoảng mười lăm phút nữa, Lâm Quốc Đống đi thẳng vào ga tàu điện ngầm tuyến số 2 ở phố Hồng Hà, lúc này Lạc Thiếu Hoa mới hiểu ra ý đồ của hắn.

Tên khốn này, cũng thời thượng ra phết.

Thành phố C có tất cả hai tuyến tàu điện ngầm, mới hoàn công toàn bộ và đưa vào sử dụng được gần ba năm nay. Đối với Lâm Quốc Đống, đây hiển nhiên là một trong những "sự vật mới mẻ".

Lâm Quốc Đống đúng là cũng rất hứng thú với tàu điện ngầm. Sau khi bước ra khỏi thang cuốn, hắn không hề vội vào trong nhà ga, mà quan sát kĩ chiếc máy bán vé tự động và thiết bị kiểm tra an toàn, cuối cùng đứng nhìn rất lâu ở phía trước sơ đồ lộ trình tàu điện ngầm. Sau khi xác định xong đích đến, hắn lại quay lại phía trước chiếc máy bán vé tự động, nghiên cứu hồi lâu, rồi mua vé vào ga.

Nhìn hắn biến mất sau cửa soát vé, Lạc Thiếu Hoa mua một vé cho cả chặng rồi lặng lẽ bám theo.

Quang cảnh bên trong ga tàu điện ngầm khiến Lâm Quốc Đống càng thêm hiếu kỳ, hắn liên tục nghiêng ngó khắp nơi. Màn hình hiển thị điện tử, rào chắn bảo vệ bằng nhựa, thậm chí chiếc ghế dài để ngồi chờ tàu cũng có thể khiến hắn nhìn ngắm rất lâu đầy hứng thú. Khi đoàn tàu hú còi đi tới, hắn có vẻ hơi căng thẳng, cuối cùng cũng ngơ ngác lẫn vào giữa những hành khách bước lên toa tàu điện ngầm.

Mặc dù không phải là giờ cao điểm, nhưng trong toa tàu vẫn rất đông người. Lạc Thiếu Hoa đứng ở chỗ nối tiếp của toa phía sau, lặng lẽ nhìn hắn qua những khe hở giữa đám đông.

https://thuviensach.vn

Còn Lâm Quốc Đống nhìn suốt ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn thông tin vào ga ở phía trên cửa toa tàu. Lạc Thiếu Hoa thầm dò đoán đích đến của hắn, nhưng phát hiện ra cho đến tận ga cuối cùng, Lâm Quốc Đống vẫn không hề có ý ra khỏi nhà ga, mà chuyển sang tuyến tàu điện ngầm theo hướng khác.

Định đi ngược trở lại theo đường cũ? Lạc Thiếu Hoa thầm băn khoăn, ông cũng lên tàu theo hắn.

Hai người cách nhau mười mấy mét, Lâm Quốc Đống không hề nhìn về phía Lạc Thiếu Hoa, trông hắn giống như một hành khách bình thường, yên lặng ngồi trên ghế, người khẽ lắc lư theo chuyển động của toa tàu.

Cả chặng đường đều bình an vô sự. Lâm Quốc Đống lại lên tuyến tàu điện ngầm số 2 từ ga đầu tiên, rồi lại lên tàu quay ngược trở lại. Có điều, lần này hắn không đi hết cả chặng, mà chuyển sang tuyến số 1 ở ga Quảng trường Nhân dân.

Hành trình tiếp theo giống như lúc trước, Lâm Quốc Đống ngồi cả chặng tuyến số một, khoảng 3 giờ chiều, xuống tàu ở ga Đại học Y khoa.

Lạc Thiếu Hoa đã đại khái đoán ra được suy nghĩ của Lâm Quốc Đống: hắn vẫn đang làm quen với cuộc sống thành phố hoàn toàn mới mẻ, cố gắng kéo gần khoảng cách của mình với thời đại, đồng thời muốn hoàn toàn hòa nhập được vào trong đám đông những người bình thường.

Hơn nữa, hành trình tiếp theo của Lâm Quốc Đống, đã chứng minh cho suy đoán của ông.

Trường đại học Y khoa gần sát với khu chợ sản phẩm điện tử lớn nhất của thành phố. Lâm Quốc Đống đi lại một vòng trên con phố tràn đầy hơi thở của khoa học kĩ thuật hiện đại này, cuối cùng bước vào một tòa nhà chuyên kinh doanh sản phẩm điện tử của các hãng nổi tiếng.

Sau khi vào khu vực bán hàng, đừng có nói là Lâm Quốc Đống, ngay cả Lạc Thiếu Hoa cũng thấy hoa mắt chóng mặt. Đủ loại máy tính để bàn, máy tính xách tay, iPad và các thiết bị phần cứng, phần mềm, máy in, máy scan hiện ra la liệt trước mắt. Vô số màn hình máy vi tính cùng đồng thời phát các đoạn quay hình ảnh âm thanh, đan tạp lẫn lộn với nhau, khiến cho

https://thuviensach.vn

người ta ù tai hoa mắt vì những hình ảnh chói mắt và những âm thanh hỗn độn.

Lâm Quốc Đống đứng trước các quầy bán hàng, vẻ không biết phải làm gì. Khách hàng ở độ tuổi này cũng rất khó thu hút được sự quan tâm của nhân viên bán hàng, họ chỉ lười biếng giới thiệu cho hắn mấy loại đài và máy nghe nhạc MP3. Những sản phẩm này rõ ràng không phải là mục tiêu của hắn, Lâm Quốc Đống chỉ xem qua loa rồi quay người đi chỗ khác.

Lưỡng lự một lát, hắn đi thẳng vào một cửa hàng chuyên kinh doanh máy vi tính. Lạc Thiếu Hoa nhìn thương hiệu trong cửa hàng, trong lòng thầm thấy buồn cười. Quả nhiên, sau khi xem một vòng, Lâm Quốc Đống liền ngơ ngác chạy ra, còn quay đầu lại nhìn quả táo đã bị gặm một miếng trên tấm biển quảng cáo bằng đèn neon rồi lắc đầu.

Có điều hắn không hề bỏ cuộc, sau khi nhìn một vòng bốn phía xung quanh, hắn lại vào một cửa hàng chuyên kinh doanh máy vi tính của một hãng trong nước. Sau khi vào cửa hàng, đầu tiên hắn dừng lại nhìn nhãn đề mức giá, cảm thấy có thể chấp nhận được, liền kiên nhẫn đi xem. Rất nhanh chóng, nhân viên hướng dẫn mua hàng liền đi tới tư vấn. Lạc Thiếu Hoa nấp sau một mặt quầy ở cách đó khoảng mười mấy mét, giả vờ đang chọn bàn phím, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Trong lúc Lâm Quốc Đống nói chuyện với nhân viên hướng dẫn mua hàng, chủ yếu là đối phương hỏi, còn Lâm Quốc Đống trả lời rất ít. Từ những lời đáp ngốc nghếch và cử chỉ ra dấu tay liên tục để hỗ trợ của Lâm Quốc Đống, có thể thấy hắn đang miêu tả yêu cầu của mình đối với sản phẩm. Còn yêu cầu của hắn hiển nhiên là tương đối thấp, nhân viên hướng dẫn mua hàng nhanh chóng chỉ ra mấy loại máy tính để bàn cho hắn chọn, đồng thời giới thiệu với hắn cách sử dụng. Lâm Quốc Đống nghe rất chăm chú, liên tục gật đầu, sau đó lại chỉ vào chiếc máy vi tính nói mấy câu, dường như đang đưa ra một yêu cầu gì đó. Nhân viên hướng dẫn mua hàng vui vẻ đồng ý luôn, bật một chiếc máy tính xách tay trong số đó lên, thao tác một hồi, Lâm Quốc Đống cúi người nhìn màn hình, hỏi han liên tục, còn tự tay cầm chuột kích mấy nhát. Từ sự thay đổi của bóng sáng trên

https://thuviensach.vn

gương mặt hắn, có thể thấy một phần mềm đã được hắn khởi động. Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng vui sướng và hài lòng, lập tức rút luôn ví tiền ra, đếm lấy một xấp tiền một trăm tệ.

Mười mấy phút sau, Lâm Quốc Đống xách một hộp giấy đựng máy vi tính xách tay đi ra khỏi trung tâm mua sắm với vẻ mặt đầy háo hức. Hắn không đi tàu điện ngầm mà vẫy một chiếc taxi, dường như muốn về nhà sớm hơn một chút để thử món đồ chơi mới này.

6 giờ 15 phút chiều, Lâm Quốc Đống trở về phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 khu Vườn Trúc Xanh, tối hôm đó hắn không ra ngoài lần nào nữa.

Lạc Thiếu Hoa giám sát ở phía dưới tòa nhà đến khoảng 10 giờ tối, cơn đói khát và sự mệt mỏi đã khiến ông không thể tiếp tục được nữa. Để cho chắc chắn, ông leo lên tòa nhà phía đối diện, thăm dò tình hình trong nhà Lâm Quốc Đống từ cửa sổ hành lang. Qua kính viễn vọng, có thể nhìn thấy hắn ngồi trước bàn làm việc, tay cầm cuốn sách hướng dẫn sử dụng máy vi tính chăm chú đọc. Chiếc hộp giấy trước mặt đã được mở ra, nhưng chiếc máy vi tính vẫn chưa lấy ra. Lâm Quốc Đống đeo kính, đọc mấy dòng hướng dẫn sử dụng rồi lại nhìn chiếc máy vi tính, trông có vẻ vô cùng kiên nhẫn.

Mẹ kiếp, hiếu học thật đấy. Lạc Thiếu Hoa thầm chửi một câu, bỏ kính viễn vọng xuống. Lão già phía đối diện vẫn có dáng vẻ hoàn toàn vô hại, điều này khiến ý định về nhà trong lòng ông lại càng trỗi dậy mạnh mẽ.

Hôm nay đến đây thôi vậy, cái máy vi tính đó cũng đủ để hắn nghịch rất lâu đây.

Lạc Thiếu Hoa chậm rãi đi xuống, cảm thấy đã đói đến mức đau dạ dày. Ra khỏi cửa tòa nhà, ông vội vã đi ra ngoài khu vực khuôn viên. Vừa bước được mấy bước, ông liền dừng lại, nghiến răng, quay người đi về phía tòa nhà số 22.

Rón rén leo lên tầng 5, Lạc Thiếu Hoa nhìn một vòng xung quanh, sau khi đã chắc chắn là an toàn, ông lấy đèn pin ra, vừa chú ý lắng nghe tiếng động bên trong cánh cửa sắt, vừa nhón chân, xé miếng băng dính trên

https://thuviensach.vn

khung cửa xuống. Tiếp đó, ông liền giữ chiếc đèn pin bằng miệng, lấy một cuộn băng dính trong ba lô ra, xé một đoạn, dùng kim đâm bốn lỗ nhỏ ở chỗ đứt. Sau khi đánh dấu xong, ông lại dính nó vào chỗ cũ, rồi tắt đèn pin.

Xung quanh chìm vào trong bóng tối. Lạc Thiếu Hoa nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắt trước mặt, hít thở sâu một hơi, rồi quay người đi xuống.

Ở một góc bên kia cánh cửa, Lâm Quốc Đống bỏ sách hướng dẫn sử dụng xuống, mắt ánh lên sự hưng phấn không thể che giấu. Hắn xoa tay, cẩn thận lấy chiếc máy tính ra khỏi hộp giấy, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn làm việc. Tiếp đó, các linh kiện khác cũng lần lượt được lấy ra khỏi hộp giấy.

"Tốt… dây cắm… ổ cắm." Lâm Quốc Đống khẽ lẩm bẩm, nối dây cắm với máy tính, "Rồi đến… ổ cắm."

Máy tính đã cắm điện. Hắn cầm chuột lên, "Cổng vào USB."

Lần cắm đầu tiên thất bại, cái đầu cắm bằng kim loại phẳng dẹt ấy không sao cắm được vào máy tính. Lâm Quốc Đống không dám cố cắm mạnh, sợ sẽ làm hỏng vật quý mà hắn đã mất hơn bốn nghìn tệ mới mua được. Ngẫm nghĩ một lúc, hắn lại nhìn kỹ sợi dây nối của chuột, thay đổi hướng cắm - thành công!

Hắn búng ngón tay, thầm ngẫm nghĩ xem bước tiếp theo làm thế nào, thì phát hiện ra là mình đã quên mất. Khẽ vỗ lên trán, hắn cầm cuốn sách hướng dẫn sử dụng lên, tìm một hồi rồi ấn vào nút nguồn trên máy tính.

Phần cứng khởi động, kèm theo đó là mấy tiếng động rất khẽ. Màn hình sáng lên, tiếng nhạc khởi động máy vui tai vang lên, tiếp đó một dãy biểu tượng xuất hiện trên màn hình.

Lâm Quốc Đống trở nên hưng phấn, hắn thao tác chuột, lần lượt mở tất cả những biểu tượng truy cập nhanh xếp dãy trên màn hình. Tiếng kích chuột giòn tan khiến hắn vô cùng khoan khoái trong lòng. Sau khi dò dẫm "kiểm tra" chiếc máy vi tính một lượt, hắn mở phần mềm soạn thảo văn bản word.

Để chuẩn bị cho thời khắc này, cả buổi chiều hắn đã ôn lại phiên âm tiếng Hán. Sau khi mở bộ gõ phiên âm, hắn cẩn thận bấm vào bàn phím,

https://thuviensach.vn

phải đến nửa phút sau, trên văn bản word trống không mới xuất hiện ba chữ “Lâm Quốc Đống”.

Hắn bật cười khà khà, nhìn xung quanh, dường như muốn tìm một người để chia sẻ niềm vui thành công này. Mặc dù hắn mau chóng ý thức được mình chỉ có một thân một mình, nhưng ba chữ đó hiển nhiên đã đem lại cho hắn một sự khích lệ vô cùng lớn lao. Một tiếng đồng hồ tiếp đó, hắn đã gõ hoàn chỉnh được bài “Thấm viên xuân - Tuyết” trên máy tính.

Đêm đã khuya, nhưng hứng thú của Lâm Quốc Đống vẫn không hề giảm, hắn cứ ngồi suốt trước máy vi tính không ngừng thao tác. Cuối cùng, hắn nhìn biểu tượng truy cập nhanh của trình duyệt IE trên màn hình, biết là nếu muốn sử dụng được đầy đủ các chức năng của chiếc máy vi tính này thì còn phải làm rất nhiều việc.

Trong quãng thời gian sau khi ra viện, hắn đã biết được từ “mạng internet” qua truyền hình và đài phát thanh. Đó là “phương thức truy cập nhanh” để hắn trở lại với chốn nhân gian. Mở cánh cửa “Windows” này ra, cả thiên hạ sẽ hiện ra trước mắt.

Hắn nhìn chiếc máy tính xách tay trước mắt, vẻ mặt đầy sùng bái và quý trọng, sự thay đổi của thế giới này khiến hắn khâm phục, khiến hắn ghen tị, càng khiến hắn tràn đầy ngưỡng vọng.

Thế giới này, tươi đẹp biết bao.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 13

Đón Tết

Thời khắc lạnh nhất trong năm đã đến.

Ngụy Quýnh chống tay vào cằm, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Vừa có một trận tuyết rơi, trước mắt là một màu trắng sáng lóa. Những thân cây màu xám tô điểm trên nền tuyết, kết hợp với những tòa nhà cao tầng tối màu ở phía xa, trông hệt như một bức tranh thủy mặc.

Nhiệt độ ngày càng lạnh cũng báo hiệu hai sự việc khiến người ta vui mừng: Tết và kỳ nghỉ đông.

“Còn mười lăm phút nữa là hết giờ thi, em nào chưa làm xong bài cố gắng nhanh lên.”

Lời nhắc của giáo viên trông thi kéo suy nghĩ của Ngụy Quýnh trở về với thực tại, cậu xem qua bài thi, thấy chắc là sẽ đạt, liền thu xếp đồ dùng học tập, nộp bài rồi ra về.

Trời rất lạnh. Ngụy Quýnh rụt cổ đi về ký túc xá, phát hiện thấy gần như tất cả bạn cùng phòng đều đã bắt đầu sửa soạn hành lý. Kì thi cuối kì đã kết thúc, những bạn nhà ở nơi khác đều rất nóng lòng muốn về nhà. Ngụy Quýnh nhà ở ngay trong thành phố, không vội về, liền giúp các bạn đóng gói hành lý và sách báo. Bận rộn đến tận trưa, các bạn trong phòng đã về hết, căn phòng trống trải chỉ còn lại một mình cậu.

Đi sang phòng khác, tình hình cũng như vậy, những bạn chưa về hầu như đều chuẩn bị thi cao học. Khu kí túc xá nam bình thường vô cùng ồn ào sôi động, bỗng trở nên yên tĩnh. Ngụy Quýnh đi một vòng, thấy chán, cũng quyết định chiều sẽ về nhà.

https://thuviensach.vn

Hành lý của cậu không nhiều, ngoài mấy bộ quần áo đang chờ giặt ra, là số tiểu thuyết dự định sẽ đọc trong kỳ nghỉ. Sau khi thu dọn xong, Ngụy Quýnh nhìn đồng hồ đeo tay, vừa đúng lúc đến giờ ăn cơm trưa, liền khoác ba lô đi ra nhà ăn.

Nhà ăn cũng rất vắng, hầu hết các bàn ăn đều không có người. Ngụy Quýnh mua cơm xong, bưng đĩa thức ăn tới khu vực ngồi ăn, lập tức nhìn thấy ngay Nhạc Tiêu Tuệ đang ăn món canh cay. Cô cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay ra hiệu cho Ngụy Quýnh đến ngồi cùng.

“Buổi sáng thi thế nào?” Nhạc Tiêu Tuệ gắp một viên mọc cá, cười hì hì, hỏi: “Thấy cậu nộp bài từ rất sớm.”

“Tàm tạm, chắc là qua thì không vấn đề gì.” Ngụy Quýnh đặt ba lô xuống chỗ ngồi bên cạnh, “Cậu thì thế nào?”

“Cũng thế.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn ba lô của cậu, “Sao, định về nhà à?”

“Ừ, chiều về.” Ngụy Quýnh uống một ngụm canh, “Mặn quá - khi nào cậu về?”

“Không vội, đằng nào thì nhà tớ cũng ở ngay trong thành phố.” Khoảnh khắc ấy, Nhạc Tiêu Tuệ bỗng trở nên rất hào hứng, rồi mỉm cười rạng rỡ, “Chiều tớ qua chơi với Hạt Đậu Nhỏ.”

Ngụy Quýnh ngớ ra, rồi nhanh chóng nhớ ra chú mèo Mỹ lông ngắn.

“Môn học Thực tiễn xã hội kết thúc rồi mà cậu vẫn đến trạm cứu trợ à? Đúng rồi, bệnh ngoài da của nó thế nào rồi?”

“Có đỡ.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn Ngụy Quýnh, mỉm cười, “Còn nói tớ nữa, cậu mà chẳng thế?”

Nói đến đó, Ngụy Quýnh bỗng nhớ đến lão Kỷ. Tính ra, phải đến hơn một tuần rồi chưa đi thăm ông cụ, cũng không biết ông lão này thế nào rồi.

Bây giờ lão Kỷ đã sử dụng Wechat rất thành thạo, thỉnh thoảng còn gửi mấy tấm ảnh hoặc đoạn băng gì đó cho cậu. Ngụy Quýnh dạy cho ông cụ theo dõi một số cộng đồng Wechat về chính trị thời sự, lịch sử và pháp luật, ông cụ tham gia rất hào hứng, còn tự học được cách gửi cho bạn bè kết nối. Trong thời gian Ngụy Quýnh bận thi, lão Kỷ tự tìm thấy niềm vui, xem

https://thuviensach.vn

chừng cũng không buồn. Nhưng khi Ngụy Quýnh không bận nữa, tự nhiên lại nhớ ông cụ. Cho nên, sau khi ăn trưa xong, cậu đi cùng Nhạc Tiêu Tuệ ra bến xe buýt, nhìn cô lên xe rời đi, ngẫm nghĩ một lát rồi đi mua một tút thuốc lá KENT, bắt xe buýt đến viện dưỡng lão.

Xóc bần bật suốt dọc đường, lúc đến viện dưỡng lão đã là 2 giờ chiều. Lúc này vốn là thời gian người già nghỉ trưa, nhưng trong viện lại rất ầm ĩ. Dây được chăng lên giữa những cái cây, những người hộ lý đang treo đèn lồng đỏ lên. Mấy hộ lý khác đang quét sân, dán chữ "Phúc". Liên tục có các cụ già được dìu ra ngoài sân, những chiếc ô tô đủ màu đang đỗ ở ngoài cổng. Nhìn nét mặt họ, người nào cũng vui mừng hớn hở, vẻ đầy mong đợi. Những người già khác thì xoa tay rụt cổ, nép dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn những cụ già được đón đi với vẻ ngưỡng mộ hoặc ghen tị.

Lão Kỷ ở trong phòng, ngồi trước cửa sổ ngóng ra bên ngoài. Nghe thấy tiếng Ngụy Quýnh gõ cửa, ông quay đầu lại, vẻ mặt không hiện ra niềm vui bất ngờ, nhưng mắt lại sáng lên.

"Cháu đến đấy à?"

"Vâng." Ngụy Quýnh đặt thuốc lá lên bàn, đi đến trước cửa sổ, "Ông xem gì đấy ạ?"

Lão Kỷ mỉm cười, hất hàm về phía ngoài cửa sổ, "Kìa."

Một bà cụ tóc muối tiêu, cả người quấn kín mít trong chiếc chăn len, được đẩy bằng xe lăn lên một chiếc xe việt dã ở ngoài cổng. Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, gương mặt bà cụ lộ ra.

Ngụy Quýnh nhận ra bà cụ, đó chính là bà lão họ Tần.

"Đây là?"

"Người nhà đón bà ấy về." Lão Kỷ bình thản nói: "Hôm nay là hai mươi ba tháng Chạp, tết ông Công ông Táo."

"Ồ." Ngụy Quýnh nhớ đến những chiếc đèn lồng đỏ và chữ "Phúc" ở ngoài sân, "Bà ấy không quay lại nữa ạ?"

"Thế thì tốt." Vẻ mặt lão Kỷ có vẻ u tối, "Hết tết, bà ấy sẽ được đưa trở lại thôi."

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh không nói gì. Sau thời gian đoàn tụ ngắn ngủi, vẫn phải quay lại nơi cô đơn buồn bã này, đối với những người già, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Lão Kỷ dõi theo chiếc xe việt dã đã đi rất xa, rồi quay người về phía Ngụy Quýnh: “Sao cháu đến, được nghỉ rồi à?”

Không đợi Ngụy Quýnh trả lời, ông đã nhìn thấy túi thuốc lá KENT ở trên bàn, lập tức rất vui.

“Cháu đúng là vị cứu tinh!” Lão Kỷ nôn nóng quay chiếc xe lăn, thẳng tiến về phía chiếc bàn gỗ nhỏ, “Hai hôm trước đã hút hết rồi, ta phải nhịn bứt rứt lắm rồi.”

Bóc ra, châm lửa, rít thật sâu hai hơi. Gương mặt lão Kỷ hiện ra vẻ hài lòng. Ông bảo Ngụy Quýnh ngồi xuống, đồng thời đưa tay lấy tiền trong túi áo.

“Cầm lấy.” Ông đưa ra hai trăm tệ, “Năm mươi tệ còn lại tính vào tiền xe.”

“Cháu đi xe buýt đến mà.” Ngụy Quýnh nhất định trả lại cho ông cụ năm mươi tệ, “Chúng ta đã nói trước rồi, lão Kỷ, ông không được vi phạm quy ước.”

“Được.” Lão Kỷ không đùn đẩy, thoải mái nhận lấy luôn, “Sao, cô bạn gái nhỏ của cháu không đến à?”

“Đấy là bạn học của cháu!” Mặt Ngụy Quýnh đỏ dừ, “Ông đừng nói linh tinh.”

“Cô bé trông cũng rất được đấy.” Lão Kỷ nháy nháy mắt, “Cháu có thể cân nhắc.”

“Thôi, thôi, thôi.” Ngụy Quýnh vội chuyển sang chủ đề khác, “Điện thoại di động ông sử dụng thế nào rồi ạ, vẫn tốt chứ ạ?”

“Rất dễ sử dụng đấy, thật mở mang tầm mắt.” Lão Kỷ lấy điện thoại di động, “Đúng rồi, hôm nay nhận được một tin nhắn, ta xem không hiểu, vừa hay, cháu đọc giúp ta thử xem.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh vừa đọc liền bật cười. Đó là tin nhắn của nhà cung cấp dịch vụ gửi đến nhắc về lưu lượng truy cập website, nội dung hiển thị lưu lượng dữ liệu di động của số điện thoại di động đã không còn đủ 2MB rồi. Cũng không có gì lạ, lão Kỷ dùng điện thoại di động lên mạng cả ngày, tất nhiên là lưu lượng tiêu hao rất nhanh.

Cậu kiên nhẫn giải thích một hồi cho lão Kỷ, rồi mua cho ông cụ một gói lưu lượng mới. Lão Kỷ ngẫm nghĩ một lúc, tỏ vẻ không phục.

“Như thế có nghĩa là cho dù tháng này ta sử dụng hay không sử dụng hết… cái gì ý nhỉ?”

“Lưu lượng.”

“Đúng, lưu lượng - thì cuối tháng vẫn cứ về con số không?”

“Đúng thế ạ.”

“Thế thì thật vô lý.”

“Ha ha, vâng ạ.” Ngụy Quýnh cũng cười, “Nghe nói mấy nhà cung cấp dịch vụ lớn đang thay đổi chính sách thu phí. Nếu ông thấy không tiện, lần sau cháu sẽ lắp giúp ông một cái WIFI di động.”

Từ này lại khiến lão Kỷ lúng túng, sau khi tìm hiểu rõ, ông cụ liền lập tức muốn lắp một cái.

“Đến lúc đó, rất vui được mời các cháu đến chỗ lão Kỷ này để lên mạng ké.”

Hai người đang nói chuyện thì Trương Hải Sinh xách mấy chiếc túi nilon bước vào.

“Mẹ kiếp, làm tôi mệt chết đi được.” Trương Hải Sinh nhìn thấy Ngụy Quýnh, lạnh lùng gật gật đầu, rồi quay qua hỏi lão Kỷ: “Để đồ ở đâu cho ông đây?”

Lão Kỷ chỉ vào góc tường. Trương Hải Sinh vừa để đồ vừa càm ràm: “Cái phòng này cũng chẳng để được mấy ngày đâu, nóng quá, hay là tôi treo cho ông ra ngoài ban công cửa sổ nhé, giữ để ăn dần.”

Vừa nói, anh ta vừa lấy một mẩu giấy trong túi áo ra, bên trên có mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, trông giống như là một hóa đơn.

https://thuviensach.vn

“Ông còn phải đưa cho tôi bảy tệ.” Anh ta đưa mẩu giấy cho lão Kỷ, “Sắp đến tết rồi, giá cả tăng, số tiền đó không đủ.”

Lão Kỷ cầm lấy mẩu giấy, chẳng buồn nhìn, vo viên ném luôn vào thùng rác bên cạnh giường, lấy luôn ra mười tệ đưa cho Trương Hải Sinh.

Mặt Trương Hải Sinh liền tươi rói, nhanh nhẹn nhét tiền vào túi áo, “Ông với cậu cứ nói chuyện đi, tôi phải đi làm việc đây.”

Dứt lời, anh ta liền kéo cửa đi ra.

Ngụy Quýnh nhìn những chiếc túi nilon, bên trong hầu hết là thực phẩm như gà đông lạnh, cá đông lạnh.

“Ông định…”

“Sắp tết rồi, chuẩn bị đồ đón tết.” Lão Kỷ vui vẻ nói: “Một mình cũng phải ăn tết cho tử tế.”

“Viện dưỡng lão không chuẩn bị bữa tất niên sao?”

“Dào, những món đó, không nhắc đến thì thôi.” Lão Kỷ xua tay, “Tay nghề nấu nướng còn chẳng bằng ta.”

Ngụy Quýnh nghe vậy, trong lòng chợt chùng xuống. Một mình nấu bữa tất niên, rồi lại một mình lẻ loi ăn hết - e rằng không có việc nào buồn hơn thế.

“Không có gì đâu.” Lão Kỷ hiểu được sắc mặt cậu, mỉm cười, “Hơn hai mươi năm nay, ta đã quen rồi.”

Ngụy Quýnh đang định an ủi ông cụ, bỗng nghe thấy điện thoại di động trong túi áo đổ chuông. Là mẹ gọi tới, hỏi cậu khi nào về nhà. Ngụy Quýnh không muốn làm ông cụ buồn thêm, vội vàng nói mấy câu rồi ngắt điện thoại.

Lão Kỷ cũng không hề để ý, vẻ mặt vẫn tươi cười.

“Mẹ cháu à? Đợi sốt ruột rồi hả?” Lão Kỷ vỗ tay lên đầu gối, “Không còn sớm nữa, cháu mau về nhà đi, cho ta gửi lời hỏi thăm bố mẹ cháu.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh bối rối đứng dậy, xách ba lô lên, “Lão Kỷ, ông nhớ để ý chăm sóc mình, ba mươi tết… cháu sẽ đến chúc tết ông.”

https://thuviensach.vn

“Gửi tin nhắn qua Wechat là được, đừng băn khoăn về ta, lão Kỷ này vẫn còn làm được nhiều việc lắm.” Nụ cười vẫn còn trên gương mặt ông, nhưng cảm giác chua xót mỗi lúc một sâu hơn, “Cháu hãy toàn tâm ở bên cha mẹ, một gia đình, điều quan trọng nhất là đoàn viên, trọn vẹn.”

Sáng sớm, Đỗ Thành đã bị thức giấc bởi tiếng gõ cửa. Khoác áo vào ra khỏi giường, vừa dụi mắt vừa mở cửa, kết quả một đám người ầm ầm xông vào. Người đi đầu là Đoàn Hồng Khánh, phía sau là Trương Chấn Lương, Cao Lượng và mấy thanh niên nữa trong đội cảnh sát hình sự. Người nào cũng xách gì đó trên tay hoặc vác gì đó trên vai, không người nào tay không.

Đỗ Thành còn đang ngớ ra thì Đoàn Hồng Khánh đã đẩy ông ra, lớn tiếng bảo mọi người tìm chỗ để đồ. Loáng một cái, thịt, cá, dầu, trứng, gạo, mì, rau xanh, bày đầy khắp nửa gian phòng khách.

Cuối cùng Đỗ Thành cũng định thần lại, “Làm gì thế? Mẹ kiếp, các cậu định mở siêu thị ở nhà tôi hả?”

“Ông đừng có càm ràm nữa.” Đoàn Hồng Khánh cẩn thận đi vòng qua một túi hoa quả, đưa cho ông một điếu thuốc lá, “Phúc lợi dịp tết.”

Đỗ Thành biết rất rõ, theo thông lệ, mỗi dịp lễ tết, Cục nhiều nhất cũng chỉ phát thùng dầu ăn hoặc năm cân trứng gà. Hai năm nay, trung ương nghiêm cấm các cơ quan nhà nước phát phúc lợi trên mọi danh nghĩa, tết năm ngoái thậm chí còn không phát cả lịch treo tường. Đồ chất đầy phòng thế này, chắc là Đoàn Hồng Khánh và Trương Chấn Lương tự bỏ tiền túi ra.

“Thừa.” Mặc dù trong lòng thấy rất ấm áp, nhưng miệng vẫn rất rắn, “Tôi có một mình, ăn được bao nhiêu, uống được bao nhiêu?”

Đoàn Hồng Khánh cười hì hì, không đáp lời ông.

“Sư phụ, cái này để đâu?” Trương Chấn Lương bưng một con cá to từ trong bếp ra, “Tủ lạnh không đủ chỗ để.”

“Ban công.” Đỗ Thành xắn tay áo lên đi về phía bếp, “Để ở dưới cửa sổ.”

Đun nước, pha trà. Mời các đồng nghiệp ngồi xuống nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Uống xong một cốc trà nóng, Đoàn Hồng Khánh ngắm nhìn Đỗ Thành, "Khí sắc xem chừng vẫn khá tốt, gần đây bận rộn việc gì?"

"Chạy lung tung." Đỗ Thành nói qua quýt, "Không làm việc gì tử tế."

Đoàn Hồng Khánh nhìn ông mấy giây, "Không nghe lời, phải không?"

"Nghe chứ." Đỗ Thành cười hì hì, "Uống thuốc đúng giờ, ăn uống tử tế, đi ngủ sớm, dậy sớm."

Nét mặt Đoàn Hồng Khánh tối sầm lại, ông nhìn khắp lượt những đồng nghiệp vẫn đang uống trà, hút thuốc, quay người ghé sát vào tai Đỗ Thành, nói nhỏ: "Mẹ kiếp, ông đừng để tôi phải lo lắng nữa, có được không?"

Đỗ Thành nhìn ông, nụ cười trên gương mặt dần tắt, "Ông Đoàn, ông biết tôi là người như thế nào rồi đấy."

Đoàn Hồng Khánh cau mày, dường như cảm thấy Đỗ Thành thật không thể chấp nhận được: "Hơn hai mươi năm rồi, sao phải khổ sở như thế? Điều tra ra thì sao nào? Người chết có quay về được đâu, người còn sống lại phải tội vạ."

"Đúng thế, người chết không quay về được." Đỗ Thành nhìn thẳng vào mắt Đoàn Hồng Khánh, "Nhưng tôi không sợ tội vạ, đằng nào thì cũng sắp chết rồi. Những kẻ thực sự sợ tội vạ - bọn chúng đáng kiếp."

Đoàn Hồng Khánh đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, lên tiếng bảo: "Đi Tam Á1 đi, khí hậu dễ chịu, không khí cũng rất trong lành. Một mình ông, đi đâu mà chẳng thế. Chi phí ông đừng lo, Cục…"

1. Thành phố cực nam của đảo Hải Nam Trung Quốc.

"Cục trưởng Đoàn," Trương Chấn Lương nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng, "sư phụ em muốn làm gì, cứ để anh ấy làm."

Đoàn Hồng Khánh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Không chỉ ông, tất cả mọi người có mặt ở đó đều cảm thấy ngạc nhiên: Trương Chấn Lương từ trước đến nay vốn nổi tiếng là người chắc chắn, chịu khó, tuân theo lệnh chỉ huy, đây là lần đầu tiên anh công khai cãi lời lãnh đạo.

Thế là mọi người đều yên lặng. Một lát sau, Đoàn Hồng Khánh đứng dậy trước, hắng giọng, "Thôi, ông Đỗ, ông nghỉ ngơi cho khỏe, còn cần gì, cứ

https://thuviensach.vn

nói.” Dứt lời, liền bước về phía cửa.

Các đồng nghiệp cùng lên tiếng chào ra về, đều đi theo Đoàn Hồng Khánh. Lúc ra khỏi cửa, Trương Chấn Lương nói khẽ với Đỗ Thành: “Sư phụ, anh giữ gìn sức khỏe. Vụ án đó, em cũng đang điều tra, sau tết, hai chúng ta gặp nhau tí nhé.” Dứt lời, anh khẽ ấn vào vai Đỗ Thành rồi quay người đi xuống dưới tòa nhà.

Tiễn xong khách, Đỗ Thành đóng chặt cửa lại, chậm rãi bước vào phòng khách, nhìn những món đồ tết trên sàn nhà, mỉm cười.

“Tết.” Ông thì thầm một mình: “Đúng rồi, tết rồi.”

Ông xách một chiếc túi nilon lên, mở ra xem, là sườn đã được chặt thành từng miếng nhỏ, trong lòng bỗng nảy ra ý muốn nấu một bữa cơm tử tế.

Đỗ Thành đi thẳng về phía bếp, khi đi qua chiếc tủ năm ngăn kéo, ông dừng bước, nhìn chiếc khung ảnh, nói to: “Này! Mình, đón tết rồi đấy!”

Đối với người Trung Quốc, trong tất cả các ngày lễ, tết là quan trọng nhất. Mặc dù không khí tết ngày càng nhạt, nhưng đi thăm họ hàng bè bạn vào dịp tết vẫn là việc không thể thiếu được. Có điều, đối với những người chẳng có người thân để thăm hỏi, chẳng có bạn bè để viếng thăm, tết chỉ là một ngày cô đơn nhất trong vô số những ngày cô đơn.

Ngày 31 tháng 1, ba mươi âm lịch, ngày tất niên.

Sau ngày hai mươi tám tháng Chạp, Lạc Doanh bắt đầu được nghỉ. Từ hôm đó, cô bắt đầu nhắc nhở cha mình bằng những thông điệp rõ ràng hoặc thông điệp ẩn ý: Không được liên tục ra khỏi nhà nữa. Lạc Thiếu Hoa rất bực mình, nhưng lại không thể giải thích cho cô được, đành ngoan ngoãn vâng lời. Người vui nhất là Kim Phượng, mặc dù việc đi lại bất tiện, nhưng những ngày lễ như thế này vẫn phải do bà lo toan. Thế là ngày nào Kim Phượng cũng liệt kê ra một danh sách, Lạc Doanh đi mua, Lạc Thiếu Hoa làm tài xế.

Ông rất không cam tâm, nhưng lại có cảm giác thầm nhẹ nhõm trong lòng. So với việc đi theo dõi hết ngày này qua ngày khác, việc đi mua đồ đúng là nhẹ nhàng vô cùng. Trong lòng Lạc Thiếu Hoa rất rõ, mình chỉ đang cố một cách quá sức, cho dù có dùng đến vật lực và nhân lực của cơ

https://thuviensach.vn

quan công an, thì việc giám sát một người trong một thời gian dài cũng vô cùng khó khăn, chứ đừng nói bây giờ ông chỉ là một người dân bình thường. Sự kiên trì của ông, phần nhiều là do nỗi sợ hãi đối với Lâm Quốc Đống và cảm giác không thể đoán biết được đối với tương lai. Nhưng, khi tâm cùng sức kiệt, một giọng nói trong đầu lại càng lúc càng lớn:

"Chắc là hắn đã thay đổi rồi chứ? Nhìn hắn mà xem, hoàn toàn là một lão già hiền hòa mà."

Nhất là ngày thứ ba, sau khi Lâm Quốc Đống mua chiếc máy vi tính, hắn lắp mạng trong nhà, từ đó gần như không ra khỏi nhà, trừ khi đi mua đồ hoặc tập thể dục đơn giản, ngày nào hắn cũng ở lì trong nhà lên mạng.

Lạc Thiếu Hoa nhìn thấy dáng vẻ ngồi trước máy tính chăm chú hết sức của hắn qua chiếc kính viễn vọng, phản ứng đầu tiên là phẫn nộ: Thằng khốn kiếp, mày dựa vào đâu mà có thể tận hưởng những tiện lợi mà khoa học kĩ thuật mang đến, dựa vào đâu mà sống như một người bình thường, dựa vào đâu mà xóa mờ được khoảng cách hơn hai mươi năm trong một khoảng thời gian ngắn như thế?

Phản ứng thứ hai lại là thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đang cố gắng hết sức hòa nhập vào cuộc sống mới, hắn đang nỗ lực cảm nhận sự tươi đẹp của thế giới này, hắn đang tìm hiểu lại tất cả mọi thứ đã từng bỏ lỡ.

Hắn không muốn bị tước đoạt một lần nữa. Hắn không muốn chết.

Như vậy, chắc là con quái thú sẽ ngủ dài không tỉnh dậy nữa?

Lạc Thiếu Hoa quyết định cho mình nghỉ phép, đồng thời thầm tự thuyết phục rằng mình có thể nghỉ phép.

Đêm giao thừa. Lúc hơn 4 giờ chiều, cả nhà Lạc Thiếu Hoa bắt đầu ăn bữa tất niên. Cái khái niệm "cả nhà" ấy không được trọn vẹn. Từ sáng sớm, Hướng Dương đã đón Hướng Xuân Huy về nhà bố mẹ anh ta ăn tết. Điều này khiến Lạc Doanh rất không vui, rõ ràng là tửu lượng kém, vẫn uống với Lạc Thiếu Hoa nửa lít rượu trắng. Kết quả là, chưa ăn xong bữa, Lạc Doanh đã nôn đến không còn biết gì nữa. Lạc Thiếu Hoa vừa chửi thằng con rể vô tình vô lý, vừa giúp Lạc Doanh lau rửa, rồi cho cô vào đi nghỉ.

https://thuviensach.vn

Bữa cơm tất niên vui vẻ bỗng thành ra như vậy, Lạc Thiếu Hoa cũng thấy rất bực bội trong lòng. Kim Phượng thì không biểu lộ điều gì, trên gương mặt bà vẫn phảng phất nụ cười. Vừa đến 8 giờ là bà liền ngồi trước tivi để xem chương trình liên hoan văn nghệ tết, thỉnh thoảng còn bật cười thành tiếng.

Lạc Thiếu Hoa biết tâm trạng thật của bà, cũng hiểu rằng Kim Phượng đang cố gắng hết khả năng của một người phụ nữ để duy trì sự yên bình và niềm vui đêm giao thừa của gia đình. Điều duy nhất ông có thể làm được, là ngoan ngoãn ngồi xem tivi cùng bà.

Nhưng, cho dù là hát múa, hay là tấu hài, tiểu phẩm, đều không thể khiến tâm trạng ông thật sự bình yên được. Lạc Thiếu Hoa bóc lạc xong, vứt hạt vào thùng rác, gặm nửa mảnh vỏ lạc, đờ đẫn xem Thẩm Đăng1 băn khoăn "Đỡ hay không đỡ"2.

1. Tên một diễn viên Trung Quốc.

2. Tên một tiết mục tiểu phẩm của Trung Quốc.

Kim Phượng đã cười nghiêng ngả, nhìn ông chồng yên lặng bên cạnh mình, nụ cười của bà dần tắt. Bà đẩy thuốc lá và bật lửa qua, khẽ bảo: "Ông đi hút điếu thuốc đi."

Lạc Thiếu Hoa không kịp phản ứng ngay, khi định thần lại, trong lòng ông vừa thấy có lỗi lại vừa cảm kích.

Ra ngoài ban công, trước mắt hiện ra cảnh muôn nhà lấp lánh ánh đèn, tựa như bầu trời đầy sao mênh mông. Đây là đêm sôi động nhất trong năm, cũng là thế giới giống với nhân gian nhất. Lạc Thiếu Hoa châm một điếu thuốc lá, yên lặng nhìn làn khói xanh lam hòa vào trong bầu không khí thế gian. Ông bỗng dưng cảm thấy hài lòng và lười nhác, như thể đã là quân vương giữa trời đất.

Mình đang sống. Có thể cảm thấy được máu nóng đang dâng trào trong cơ thể. Mình có một gia đình trọn vẹn. Mặc dù sức khỏe của vợ không tốt, nhưng mỗi sáng đều có thể sờ thấy bàn tay ấm áp của bà ấy. Mặc dù con gái đã ly hôn, nhưng không gục ngã vì hôn nhân thất bại. Thằng cháu ngoại đáng yêu có hơi nghịch ngợm một chút, nhưng đang lớn lên từng ngày.

https://thuviensach.vn

Mình không phải sống cô đơn trong ngôi nhà trống trải. Không phải đón năm mới một mình. Không phải lướt hết trang web này đến trang web khác, cố nuốt những miếng cơm nhạt. Không phải chịu cảnh không có ai để chúc mừng, cũng chẳng được ai chúc mừng.

Lạc Thiếu Hoa dập tắt điếu thuốc. Một dấu hỏi trong đầu mỗi lúc một rõ hơn.

Hắn, đang làm gì?

Ông ấy, đang làm gì?

Ngụy Quýnh cầm điện thoại di động trên tay, nhắn một tin nhắn chúc mừng năm mới cho Nhạc Tiêu Tuệ qua Wechat. Dưới biểu tượng của cô chính là biểu tượng của lão Kỷ. Tin nhắn cậu gửi đi lần trước là vào bảy hôm trước.

Nghe nói, hôm nay viện dưỡng lão sẽ tổ chức cho các cụ già ở lại viện một bữa liên hoan, khi tiếng chuông báo năm mới âm lịch vang lên, sẽ còn có cả bánh chẻo để ăn. Có điều, theo như cá tính của lão Kỷ, chắc chắn sẽ không tham gia sự kiện này. Lúc này, ông cụ chắc là đang một mình ở trong phòng, chậm rãi ăn bữa tất niên do mình tự tay nấu.

Nghĩ đến đây, Ngụy Quýnh cảm thấy hơi buồn. Những món quà vặt, hoa quả, đồ uống bày đầy trên bàn nước trước mặt, khiến cậu thoáng có cảm giác bất an trong lòng.

Vừa qua 11 giờ, bố mẹ đã bắt đầu chuẩn bị làm bánh chẻo. Nhào bột, làm nhân, trong lúc bận rộn vẫn không quên đưa cho Ngụy Quýnh một bộ đồ lót mới, bảo cậu mau thay ra.

Ngụy Quýnh nhìn bộ quần áo màu đỏ rực trên người mẹ, thầm thấy buồn cười, “Mẹ vẫn 'hiếu sắc' ghê nhỉ.”

“Năm tuổi mà.” Mẹ cậu hai tay dính đầy bột mì trắng, vừa cười vừa nói: “Để cho may mắn.”

“Năm tuổi? Bốn mươi tám tuổi?”

“Cái thằng ranh này, mẹ bao nhiêu tuổi cũng không biết!” Mẹ cậu cầm chiếc chày cán bột lên, làm động tác định đánh cậu, “Hừm, vẫn chưa được

https://thuviensach.vn

coi là già hả?”

Ngụy Quýnh cười hì hì trốn vào trong phòng ngủ, thay bộ quần áo mới, nhưng tâm trí lại cứ để đi đâu đó.

Nếu nhớ không nhầm thì năm nay lão Kỷ 60 tuổi, cũng là năm tuổi.

Loáng một cái đã đến giao thừa, bánh chẻo nóng hổi bốc khói nghi ngút đã được vớt ra khỏi nồi. Theo truyền thống, Ngụy Quýnh và bố xuống dưới nhà đốt pháo, nghênh đón thần tài. Đúng lúc đi lên lầu thì tiếng chuông giao thừa vang lên. Tiếng pháo ngoài cửa sổ càng lúc càng rầm rộ, hàng ngàn ánh lửa bừng nở giữa không trung, cả thành phố bừng sáng như ban ngày. Tết, đã đạt đến cao trào nhất.

Cả nhà Ngụy Quýnh ngồi quanh bàn ăn, vừa ăn bánh chẻo vừa chúc tết nhau. Bố mẹ mạnh khỏe sống lâu, con trai học hành thành đạt. Mẹ cậu còn thêm một câu: Kiếm một cô bạn gái đưa về nhà. Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt chống chế, có điều cuối cùng vẫn hớn hở nhận lấy phong bì tiền mừng tuổi to.

Ăn bánh chẻo xong thì chương trình liên hoan văn nghệ tết cũng kết thúc. Một giờ sáng, tiếng pháo thưa dần. Bố mẹ cậu bắt đầu ngáp, chuẩn bị vào phòng ngủ đi nghỉ. Ngụy Quýnh thì bắt đầu lên kế hoạch cho một việc khác.

Đợi bố mẹ ngủ rồi, cậu lặng lẽ mặc quần áo, lấy trộm hai bao thuốc lá của bố, lại cho bánh chẻo vào đầy một cái hộp, rồi rời khỏi nhà.

Không khí lạnh buốt, nhưng lại không hề trong lành. Mùi thuốc pháo xộc vào mũi, hơi khói nồng nặc vẫn chưa tan hết. Ngụy Quýnh giẫm chân trên mặt đất đầy tàn lửa và xác pháo, bước đi vội vã, cậu đi thẳng đến một cửa hàng tạp hóa mở cửa 24/24h ở gần đó.

Cô nhân viên bán hàng không hề thấy lạ lẫm về vị khách đến mua đồ vào lúc đêm khuya, chỉ là những món hàng mà cậu mua khiến cho người ta ngạc nhiên. Nhìn cậu thanh niên xem ngắm chọn lựa trên giá hàng, cuối cùng lấy một bộ quần áo lót và tất nam màu đỏ. Cô gái bĩu môi, nghĩ bụng anh chàng này thật vô tâm, chắc là quên cả năm tuổi của bố.

https://thuviensach.vn

Trên đường rất ít người qua lại, xe taxi còn chở khách cũng không nhiều. Ngụy Quýnh đi đến hơn một cây số mới gọi được taxi. Sau khi lên xe, sự hưng phấn trong lòng cậu vẫn không hề vợi bớt. Mấy lần lấy điện thoại di động ra, cuối cùng vẫn bỏ vào. Cậu còn chưa gửi tin nhắn chúc tết qua Wechat cho lão Kỷ, định mang đến cho ông cụ một niềm vui bất ngờ.

Trong cái đêm cô đơn này.

Khi đến viện Kính lão đã là 2 giờ sáng. Ngụy Quýnh xuống xe, nhìn trong sân sáng rực ánh đèn, trong lòng nghĩ, lão Kỷ, ông đừng có ngủ rồi nhé.

Khẽ đẩy cánh cổng, không thấy hé ra tí nào. Ngụy Quýnh nhìn cánh cổng sắt cao hơn hai mét và bức tường bao ngoài viện, ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định leo tường vào trong viện, thôi cứ gõ cửa vậy.

Đợi đến gần mười phút, mới thấy nhân viên bảo vệ loạng choạng bước ra từ phòng trực.

“Ai thế, đêm hôm thế này?”

Ánh đèn pin rọi thẳng lên mặt Ngụy Quýnh, cậu vô thức đưa tay che luồng ánh sáng, khẽ đáp một câu: “Cháu.”

“Cậu là ai hả?” Nhân viên bảo vệ rõ ràng là rất bực mình, “Muộn thế này rồi, làm gì hả?”

Ngụy Quýnh giơ chiếc hộp đựng cơm giữ nhiệt trong tay lên: “Mang bánh chẻo đến, cho… ông cháu.”

“Ồ.” Cơn bực tức của người bảo vệ không hề vợi đi chút nào, “Lúc sớm sủa thì làm gì hả, bây giờ mấy giờ rồi? Mai quay lại.”

“Đừng, chú.” Ngụy Quýnh cuống lên, “Cháu từ rất xa đến đây, hơn nữa…”

Cậu bỗng nhớ ra thuốc lá trong túi áo, liền vội lôi ra một bao đưa cho ông ta, “Chú linh động một tí, tết mà.”

Người bảo vệ nhìn thấy hai chữ “Trung Hoa” trên vỏ hộp thuốc, do dự một lúc, giọng dịu lại.

“Đợi một tí.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, ông ta quay người trở lại phòng trực, lấy chìa khóa trên tường xuống, rồi lại quay lại chỗ cánh cổng sắt.

“Các cậu, bình thường không chịu khó đến thăm các cụ.” Người bảo vệ mở khóa, “Bây giờ còn làm ra cái vẻ gì, viện Kính lão có thiếu bánh chẻo đâu.”

“Cảm ơn chú nhé.” Ngụy Quýnh nghiêng người lách qua người bảo vệ, lúc nhét bao thuốc vào túi áo ông ta, cậu ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Đưa bánh chẻo xong thì ra luôn đấy, đừng có muộn quá.”

Ngụy Quýnh vâng dạ qua quýt rồi nhanh chóng đi về phía tòa nhà nhỏ.

Đi qua sảnh tầng 1, Ngụy Quýnh nhìn thấy đèn ở phòng ăn vẫn sáng. Một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng đặt ở giữa bàn ăn, mấy cụ già ngồi trên chiếc ghế dài, xem một tiết mục kịch vẻ buồn tẻ. Một hộ lý dựa người vào chiếc xe đẩy đồ ăn bằng inox ngủ gật.

Ngụy Quýnh không dừng lại, cậu quay người đi về phía cuối hành lang.

Qua ánh đèn chiếu ra từ khe hở dưới cửa có thể thấy lão Kỷ còn chưa ngủ. Ngụy Quýnh khẽ đẩy cửa, không khóa. Gần như cùng lúc đó, một đám khói lớn xộc ra.

Căn phòng mù mịt đầy khói, chỉ có thể nhìn thấy một màu xám mờ. Cạnh chiếc bàn gỗ nhỏ, lão Kỷ một tay cầm đũa, một tay kẹp điếu thuốc lá, ngây ra nhìn cậu.

Phải đến năm giây sau, lão Kỷ mới hét lên: “Cháu… sao cháu lại đến?”

Ngụy Quýnh không nói gì, nín thở, đi vội đến trước cửa sổ, mở toang cửa sổ ra. Bầu không khí khô lạnh ùa vào phòng, khuấy động khói thuốc đầy trong phòng, lập tức cảm giác trong lành hơn rất nhiều.

“Ông hút bao nhiêu thuốc rồi?” Ngụy Quýnh đưa hai tay khua khua quanh mình, “Ông muốn chết ạ!”

Lão Kỷ chỉ cười khà khà, dường như đã xúc động đến mức không biết nói gì. Ông quay chiếc xe lăn, đến sát bên Ngụy Quýnh, ngắm cậu từ trên xuống dưới, mấy lần định thò tay ra kéo cậu, nhưng lại rụt tay về.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian ông và Ngụy Quýnh quen nhau, đây là lần đầu tiên lão Kỷ chân tay luống cuống, không biết làm gì.

Ngụy Quýnh bị sặc khói thuốc đến mức chảy cả nước mắt, khó khăn lắm mới nhìn rõ được mọi thứ trước mắt, thứ đầu tiên mà cậu nhìn thấy là gương mặt đầy niềm vui và bất ngờ của lão Kỷ.

“Dào, đừng nhìn cháu nữa.” Ông cụ cứ nhìn mãi khiến Ngụy Quýnh bối rối, “Ông đang ăn cơm ạ?”

“Ừ?” Lão Kỷ như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ, “Đúng rồi, cháu ăn chưa?”

Ông cụ vội chỉ tay vào chiếc bàn gỗ nhỏ, “Nào, qua đây cùng ăn.”

Bữa tất niên của lão Kỷ không thể nói là không thịnh soạn, gà hầm, cá kho, mì om thịt lợn, thịt xào ngồng tỏi, canh xương nấu dưa, lại còn có cả nộm. Chỉ là món nào cũng đã nguội ngắt, hơn nữa gần như đều chưa động đũa.

Ngụy Quýnh thấy thật xót lòng, có thể tưởng tượng được lão Kỷ đã mất hơn nửa ngày để làm được mâm cơm này như thế nào, nhưng trong khi cả nước đều hân hoan vui mừng, thì ông cụ lại cầm đũa, hút hết điếu thuốc này sang điếu thuốc khác.

Lão Kỷ đã hiểu nhầm vẻ mặt của Ngụy Quýnh, ông cụ vỗ tay lên trán: “Cháu xem ta đấy, nguội hết cả rồi, ăn thế nào được?”

Ông cụ quay chiếc xe lăn đi về phía cửa, “Nhà ăn chắc là vẫn có người, ta bảo họ hâm nóng lại thức ăn. Rất nhanh thôi…”

Ngụy Quýnh vội giữ lấy tay vịn của chiếc xe lăn, “Không cần đâu, lão Kỷ, cháu mang bánh chẻo đến cho ông, ông cháu mình ăn bánh chẻo.”

“Bánh chẻo?” Mặt lão Kỷ đầy vẻ ngạc nhiên, “Được, được.”

Ngụy Quýnh mở chiếc hộp đựng cơm giữ nhiệt, bỏ nắp hộp ra, đưa món bánh chẻo bốc hơi nóng ra trước mặt ông cụ.

“Ông nếm thử xem, mẹ cháu làm đấy.”

Lão Kỷ đã cầm sẵn đũa, nóng lòng gắp một cái cho vào miệng.

“Vị thế nào ạ?”

https://thuviensach.vn

“Ừm!” Lão Kỷ nhồm nhoàm ăn bánh chẻo, nước béo chảy cả ra ngoài khóe miệng, “Ngon, ngon!”

“Ôi, ông ăn chậm thôi.” Ngụy Quýnh vừa cười vừa nói, đứng dậy lấy giấy ăn. Khi quay người lại, cậu ngây ra.

Lão Kỷ quay lưng về phía cậu, cúi đầu, hai tay bưng chiếc hộp đựng cơm giữ nhiệt, hai vai khẽ rung lên.

Ông cụ đang khóc.

Trong đêm tĩnh mịch yên lặng này, khi bao nhiêu người đã chìm vào giấc ngủ cùng với những lời chúc tốt đẹp, trước khi tia sáng đầu tiên của năm mới chiếu xuống, một cụ già cô đơn, đang khóc không thành tiếng.

Mạnh mẽ, lạc quan như lão Kỷ, cuối cùng cũng đã cởi bỏ hết toàn bộ lớp áo giáp trước một hộp bánh chẻo nóng hổi.

Đợi ông cụ bớt xúc động, Ngụy Quýnh mới đặt một tay lên vai ông, đồng thời đưa cho ông cụ một tờ giấy ăn từ sau lưng.

Lão Kỷ khẽ run lên, mau chóng cầm lấy tờ giấy ăn, đưa lên mặt lau qua loa.

“Ái chà, cháu nhìn ta đấy, ăn dây ra hết cả mặt, khà khà.” Giọng ông cụ vẫn hơi nghẹn ngào, “Ngon quá, cảm ơn mẹ cháu nhé.”

Ngụy Quýnh vòng ra phía trước ông cụ, cố tình không nhìn ông, nhẩn nha lục tìm trong ba lô, một lát sau lên tiếng hỏi: “Lão Kỷ, năm nay ông bao nhiêu tuổi?”

“Hả?” Thần thái của lão Kỷ đã bình thường trở lại, ông cụ ngẫm nghĩ giây lát, “60 rồi.”

“May quá cháu không nhớ nhầm.” Ngụy Quýnh lấy bộ quần áo lót và tất mới ra, bỏ vào lòng ông cụ, “Ông mau mặc vào đi, để cho may mắn.”

“Thằng nhóc này!” Mắt lão Kỷ sáng lên, ông cụ cầm lấy bộ quần áo lót ngắm kĩ, miệng lẩm bẩm: “Đúng rồi, 60… năm tuổi rồi đấy.”

Ngụy Quýnh giục giã: “Nào, ông mặc đi.”

Lão Kỷ vui vẻ tuân lệnh, khó nhọc cởi chiếc áo len và áo sơ mi, mặc chiếc áo lót mới vào. Sau khi làm xong những việc này, ông cụ đã thở hổn

https://thuviensach.vn

hển không ra hơi. Ngụy Quýnh bước tới giúp ông cụ thay quần, hai cẳng chân khô đét, trắng bệch lộ ra. Lúc đầu lão Kỷ vẫn hơi xấu hổ, nhưng ông nhanh chóng lấy lại được nét mặt tự nhiên, kệ cho Ngụy Quýnh giúp mình mặc quần mới.

Mấy phút sau, từ đầu đến chân lão Kỷ đã được phủ bởi một màu đỏ rực tươi mới, ông cụ ngồi thoải mái trên chiếc xe lăn, nhìn Ngụy Quýnh cười khà khà.

Ngụy Quýnh mệt đến mức mồ hôi toát đầy đầu, nhưng tâm trạng rất vui. Trước mắt cậu, lão Kỷ tươi cười rạng rỡ, căn phòng nhỏ dường như cũng sáng bừng lên.

Lão Kỷ hài lòng duỗi hai cánh tay, "Thật dễ chịu! Xem này, ta có giống một phong bao mừng tuổi không?"

Hai người cùng cười ha hả thành tiếng, đang cười, lão Kỷ bỗng hắt hơi một cái, cả người cũng run lên.

Giờ Ngụy Quýnh mới nhận ra là cửa sổ vẫn đang mở, cơn gió lạnh buốt đang lùa vào. Cậu vỗ tay lên trán, vội vàng chạy ra đóng cửa sổ lại.

"Ông không bị lạnh chứ, lão Kỷ?"

Nhưng lão Kỷ lại khịt khịt mũi, như thể rất thèm muốn bầu không khí ngoài trời.

"Ừ, nhóc con ạ." Lão Kỷ nháy mắt với cậu, "Đẩy ta ra ngoài đi dạo một lát."

Lối hành lang vẫn sáng rực ánh đèn, nhưng đã yên tĩnh hơn rất nhiều. Ngụy Quýnh đẩy lão Kỷ đi qua phòng ăn, phát hiện thấy tivi đã tắt, chiếc ghế dài trống trơn không còn ai.

Ra đến sân, bốn bề đều yên lặng tĩnh mịch, cả viện dưỡng lão đều đã chìm vào trong giấc ngủ. Hai người dường như đều không có tâm trạng nói chuyện, họ đi hết vòng này sang vòng khác theo lối đi lát gạch đỏ.

Nửa đêm trời nổi gió, mùi thuốc pháo trong không khí đã bị thổi đi hết. Mặc dù lạnh, nhưng khiến người ta thấy rất dễ chịu. Lão Kỷ hít từng hơi lớn, hai mắt nhắm hờ, trông mặt đầy hưởng thụ.

https://thuviensach.vn

Nơi họ đứng, ngoài ánh đèn hắt từ ngoài cổng vào, còn lại đều là một vùng tối đen. Ngụy Quýnh buộc phải mở mắt thật to, đi rất cẩn thận, chỉ sợ làm lão Kỷ ngã. Lão Kỷ thì không hề để ý, cứ nhắm mắt thoải mái, còn có thể chỉ dẫn chính xác cho Ngụy Quýnh được ở mấy chỗ.

"Sang trái một chút… đúng rồi."

"Phía trước có một viên gạch bị bong rồi đấy, đừng có vấp vào."

Lúc đầu Ngụy Quýnh còn ngạc nhiên về trí nhớ của lão Kỷ, ngay sau đó cậu liền ý thức được, hai mươi mấy năm nay, mọi không gian hoạt động của lão Kỷ đều ở cái sân này, có lẽ hình dáng của từng viên gạch trên sân ông cụ đều nắm rõ như trong lòng bàn tay.

Đúng lúc nghĩ đến đó thì cậu đẩy lão Kỷ ra đến cổng viện. Nhìn con phố yên ắng phía ngoài cánh cổng sắt và ngọn đèn đường vẫn đang rực sáng, trong lòng Ngụy Quýnh bỗng nảy ra một ý muốn khó kiềm chế được.

Cậu cho chiếc xe lăn dừng lại trước cánh cổng sắt, cúi người khẽ nói với lão Kỷ: "Ông chờ cháu một lát."

Dứt lời, Ngụy Quýnh liền lẳng lặng đi về phía phòng trực bảo vệ.

Phòng trực bảo vệ đã tắt đèn, vừa bước đến cửa, Ngụy Quýnh đã nghe thấy tiếng ngáy vang như sấm ở bên trong. Cậu khẽ kéo cửa, khép hờ, cậu mạnh tay một chút, rất nhanh chóng, một khe hở đủ để một người đi qua xuất hiện trước mắt.

Cả căn phòng nồng nặc mùi rượu. Ngụy Quýnh nghiêng người lách vào, cảm giác tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Dựa vào ánh sáng lờ mờ từ cửa sổ hắt vào, Ngụy Quýnh trông thấy nhân viên trực ban nằm trên chiếc giường nhỏ, hai chân thõng xuống đất, đã ngủ say từ lâu. Ngụy Quýnh lẳng lặng sờ lên tường, rón rén lấy chìa khóa trên giá xuống. Tiếng loạch xoạch khe khẽ khiến cậu nín thở định thần, không dám động đậy thêm. Mấy giây sau, thấy nhân viên trực ban không hề có dấu hiệu tỉnh giấc, Ngụy Quýnh cầm chặt chiếc chìa khóa trong tay, chầm chậm quay ra theo đường cũ.

Ra khỏi phòng trực bảo vệ, Ngụy Quýnh mới dám thở phào một hơi. Cậu đón lấy ánh mắt của lão Kỷ, bước nhanh đến trước cổng, mở chiếc khóa sắt, đẩy lão Kỷ ra phía ngoài sân.

https://thuviensach.vn

Ra đến ngoài phố, lão Kỷ bỗng trở nên vô cùng căng thẳng, cả người cứng đờ, hai tay túm chặt lấy tay vịn của chiếc xe lăn. Sau khi đi được hơn một trăm mét, ông cụ mới dần dần thoải mái trở lại, bắt đầu nghiêng ngó nhìn xung quanh.

Trên con phố không một bóng người, hai người lần lượt đi qua một siêu thị nhỏ, một cửa hàng bán đồ ăn sáng, một hiệu cắt tóc, một cửa hàng kinh doanh dịch vụ điện thoại di động, một cửa hàng thịt. Lúc đi qua một ngôi trường tiểu học, lão Kỷ bảo Ngụy Quýnh đi chậm lại, nhìn rất lâu vào cánh cổng trường đang đóng, còn đưa tay lên sờ tấm biển hiệu.

“Hóa ra tiếng của đám trẻ nhỏ vọng đến từ đây.”

Ông cụ mỗi lúc một phấn chấn, giống hệt như một đứa bé sơ sinh vừa mở mắt, nhìn mọi thứ xung quanh đều thấy hiếu kỳ. Cho dù những cửa hàng cửa hiệu đó đều đóng cửa, nhưng vẫn khiến lão Kỷ hớn hở vô cùng, ông cụ liên tục bật cười khe khẽ.

“Không ngờ.” Lão Kỷ nhìn con phố được chiếu sáng dưới ánh đèn đường, “Không ngờ rằng ta còn được ra ngoài.”

Đi đến khúc giữa con phố, phía trước không xa là một con đường vành ngoài cắt ngang, chốc chốc lại có ô tô bật đèn sáng lóa phóng vút qua. Lão Kỷ nhìn nơi sáng hơn ấy, tay chỉ về phía trước, “Đến chỗ kia.”

Ngụy Quýnh làm theo, chân bước mạnh hơn, bánh chiếc xe lăn bắt đầu quay rất nhanh.

Lão Kỷ bám chặt lấy tay vịn của chiếc xe lăn, người hơi đổ về phía trước, miệng liên tục phả ra từng làn hơi trắng.

“Nhanh lên!” Giọng lão Kỷ mỗi lúc một cao, “Nhanh nữa đi!”

Trán Ngụy Quýnh đã toát đầy mồ hôi. Cậu nghiến răng, đẩy mạnh chiếc xe lăn về phía trước.

Tốc độ tiến lên mỗi lúc một nhanh. Từ cổ họng lão Kỷ phát ra một thứ âm thanh kì quặc, nửa người bên trên đã hoàn toàn thẳng dậy, cuối cùng, âm thanh ấy biến thành một tiếng hét khẽ trầm đục.

https://thuviensach.vn

“Chạy!” Giọng Lão Kỷ bỗng trở nên hung hãn, không cho phép ai phản bác, “Chạy đi!”

Ngụy Quýnh dường như đã đánh mất khả năng suy nghĩ. Giọng lão Kỷ vừa vang lên, cậu liền cất bước không hề do dự, chạy rất nhanh.

Chiếc xe lăn xóc điên đảo trên đường phố. Bên tai Ngụy Quýnh là tiếng gió gào ù ù, trước mắt loang loáng những ánh đèn, tiếng thở hổn hển với tiếng hét trầm đục của lão Kỷ hòa với nhau, xé toang màn đêm tĩnh mịch.

Một chiếc xe lăn, hai người như hai kẻ điên, cuối cùng cũng lao đến tận cùng của con phố.

Vì tốc độ quá nhanh, đến tận giữa con đường vành ngoài, Ngụy Quýnh mới miễn cưỡng cho chiếc xe lăn dừng lại. Lão Kỷ dường như vẫn còn chìm đắm trong cảm giác khoáng đạt khi lao nhanh, người vẫn thẳng đứng, mắt nhìn chăm chăm về phía trước.

Bên miệng Ngụy Quýnh, hơi trắng đã phả ra thành từng đám, mồ hôi trên trán chảy xuống thành dòng. Cậu nhìn những ánh đèn xe từ xa đến gần, do dự một lúc, rồi chầm chậm kéo chiếc xe lăn, lùi lại ven đường.

Sau khi đặt lão Kỷ vào vị trí an toàn, Ngụy Quýnh chống hai tay lên đầu gối, cúi người thở dốc, cảm thấy cánh tay và hai chân đều mỏi rã rời. Đợi đến lúc hơi thở đều đặn, cậu khó nhọc đứng lên, mới phát hiện ra lão Kỷ đã không còn trong tư thế hưng phấn lúc nãy nữa, cả người ông cụ rụt lại trong chiếc xe lăn.

“Lão Kỷ?”

“Ừ.”

“Ông không sao chứ?”

“Ồ, không sao.” Lão Kỷ chậm rãi quay đầu, dường như đã không còn chút sức lực nào nữa, “Cứ thế này, rất tốt.”

Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ giây lát, cảm thấy không làm phiền ông cụ thì hơn. Thế là, cậu đứng phía sau ông cụ, lặng lẽ ngắm nhìn con đường trước mắt.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh đèn đường, một người trẻ tuổi đang lau mồ hôi, một người già nét mặt hờ hững, tạo thành một khung cảnh kì quặc trên đường phố vào mồng một tết. Những người về nhà vào buổi đêm lao vút qua người họ, hai bên đều có một khoảnh khắc nhìn nhau ngắn ngủi. Đối với những người qua đường, đó chỉ là mấy giây khiến người ta nghi hoặc. Còn đối với lão Kỷ, đó là chốn nhân gian đã trở nên xa lạ từ lâu.

Chiếc xe thứ hai mươi ba biến mất ở đằng xa. Lão Kỷ chậm rãi lên tiếng: "Chúng ta, về thôi."

Suốt đường về không nói chuyện gì. Chạy nhanh như bay vào giữa đêm khiến cả hai người đều mệt phờ. Lão Kỷ cũng không còn tràn đầy hứng thú với mọi thứ ven đường phố nữa, ông cúi đầu, dường như đang ngủ gật, nhưng tiếng thở dài thi thoảng vọng tới khiến Ngụy Quýnh biết được, ông cụ vẫn còn thức, và tâm trạng không vui.

Sau khi lên cao tất sẽ xuống thấp. Cái giá của sự hưng phấn tột độ là sự trống rỗng vô biên, hơn nữa, cuối cùng thì lão Kỷ vẫn phải trở về với cái sân nhỏ tựa như cái lồng nhốt ấy.

Ngụy Quýnh thì đang lo lắng, sau một phút bốc đồng, phải ăn nói thế nào với nhân viên trực ban. Thấy khoảng cách tới viện dưỡng lão mỗi lúc một gần, cậu bắt đầu thầm cầu nguyện rằng nhân viên trực ban vẫn đang ngủ say.

Vừa đi qua cái siêu thị nhỏ, liền nhìn thấy ánh đèn bên trong viện dưỡng lão. Điều khiến người ta thấy lạ là, trong viện dưỡng lão không còn yên ắng, mà thoáng có những tiếng ồn ã, còn ánh đèn thì lúc sáng lúc tối, còn xen lẫn cả những tiếng nổ đì đùng.

Ngụy Quýnh lại càng thấy nghi ngờ, bất giác cất bước nhanh hơn. Vừa đến cổng viện dưỡng lão, cảnh tượng trước mắt khiến cậu sững sờ.

Hầu hết những ô cửa sổ trên tòa nhà nhỏ ba tầng đều mở toang, các cụ già đều thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn một đống lửa đang bốc cháy trên sân. Tiếng cười đùa, tiếng kêu trầm trồ vang lên không dứt.

Một cô gái mặc áo lông vũ màu trắng đi vòng quanh đống lửa, cười giòn tan, né tránh nhân viên trực ban. Tay cô cầm hai thanh pháo hoa đang phụt

https://thuviensach.vn

ra ánh lửa sáng chói.

Nhân viên trực ban đã tức điên lên: “Cô ở đâu ra hả? Làm thế nào mà vào được hả?!”

Ngụy Quýnh bám vào chiếc xe lăn, cùng lão Kỷ mắt tròn mắt dẹt nhìn hai người đang không ngừng đuổi nhau.

Đúng lúc đó cô gái di chuyển đến trước cổng, mái tóc đen xõa ngang vai.

Cô dừng lại.

“Ngụy Quýnh, lão Kỷ.” Gương mặt tươi cười của Nhạc Tiêu Tuệ đỏ bừng dưới ánh pháo hoa, “Chúc mừng năm mới!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

14

Chứng Minh Là Giả

Uống được nửa cốc trà, Đỗ Thành đã nhìn thấy Trương Chấn Lương xách một chiếc túi to đi vào. Ông vẫy tay, Trương Chấn Lương đang nghiêng ngó nhìn xung quanh cũng đã trông thấy ông, vội bước tới.

"Chúc sư phụ ăn tết vui vẻ!" Trương Chấn Lương kéo ghế ra ngồi xuống, "Sao lại chọn chỗ này ạ?"

"Mồng bốn tết." Đỗ Thành rót trà cho anh, "Có chỗ mở cửa là tốt rồi."

"Cũng phải." Trương Chấn Lương cười, đẩy chiếc túi giấy to qua.

Đỗ Thành mở chiếc túi giấy, bên trong là tài liệu về vụ án đã được đóng quyển cẩn thận. Ông lật giở xem qua, toàn bộ đều là về vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể hàng loạt năm 1990.

So với những tài liệu mà mình đã nắm được, bản này của Trương Chấn Lương tường tận hơn một chút. Ngoài hồ sơ của công an ra, còn có cả tài liệu khởi tố của viện kiểm sát, biên bản nghị án của tòa án và quyết định tuyên án lần một, lần hai.

"Cậu xem hết rồi hả?"

"Vâng." Trương Chấn Lương bóc một hạt dẻ cười cho vào miệng, "Không được liên tục, cứ có thời gian lại tra một tí."

Đỗ Thành châm một điếu thuốc, nhìn cậu đệ tử ngày trước, "Có suy nghĩ gì?"

"Nói thật ạ?"

"Lắm chuyện."

https://thuviensach.vn

“Vụ án này hồi đó các anh làm…”, Trương Chấn Lương bĩu môi, “Nếu căn cứ theo tiêu chuẩn bây giờ, đúng là làm bừa.”

Thực ra Hứa Minh Lương bị ban chuyên án nghi ngờ cao độ, không phải là hoàn toàn vô lý. Đầu tiên, xét về nơi ở của Hứa Minh Lương, khớp với phạm vi sơ bộ mà Đỗ Thành căn cứ vào tuyến đường vứt xác vạch ra. Hơn nữa, nghề nghiệp của anh ta và chiếc xe chở hàng màu trắng mà anh ta lái về cơ bản cũng khớp với suy đoán của cảnh sát. Còn về khả năng phản trinh sát, thì các loại tác phẩm văn học và tác phẩm về sự kiện có thật liên quan đến việc điều tra hình sự tìm thấy ở nhà anh ta có thể chứng nghiệm được.

Thứ hai, xét từ đặc điểm bản thân Hứa Minh Lương, sinh ra trong một gia đình đơn thân, thành tích học tập bình thường, tính cách lập dị khó gần, rất ít bạn bè, tuổi trẻ từng gặp khó khăn trắc trở. Do áp lực cuộc sống, bà mẹ rất ít quan tâm tới anh ta, giữa hai mẹ con thiếu sự chia sẻ, trò chuyện cần thiết. Điều này khiến anh ta thiếu tình thương và sự thông cảm đối với người khác. Có khả năng chưa từng yêu ai, phân tích nguyên nhân, không thể loại trừ lí do khó xây dựng được mối quan hệ bình thường với những người khác giới. Có nhu cầu tình dục, đồng thời đã từng chứng kiến mẹ mình lén lút quan hệ với người đàn ông khác, có khả năng sẽ nảy sinh tâm lý căm hận phụ nữ. Xét từ góc độ tâm lý học tội phạm, người như vậy phạm tội cưỡng dâm, giết người không có gì là lạ.

Cuối cùng, trên túi nilon đựng mảnh xác có phát hiện thấy dấu vân tay của Hứa Minh Lương. Đây là chứng cứ trực tiếp nhất, cũng là quan trọng nhất. Căn cứ để viện kiểm sát phê duyệt cho bắt, khởi tố và tòa án phán quyết anh ta có tội cũng là được phát triển ra từ chứng cứ này.

“Ừm, sự nghi ngờ này tất nhiên là có căn cứ.” Trương Chấn Lương không hề phủ nhận điểm này, “Nếu là em, cũng sẽ cứ bắt tên này về tra hỏi cái đã rồi tính. Có điều…”

“Có điều gì?”

“Chứng cứ trực tiếp quá ít. Nói toạc ra, ngoài dấu vân tay, các anh chẳng còn gì khác, ví dụ như dịch thể.”

https://thuviensach.vn

“Vụ giết người nào cũng không lấy được, hung thủ đã sử dụng bao cao su.”

“Nhưng cũng có tìm thấy bao cao su trong nhà anh ta đâu.”

“Cái này thì dễ giải thích, đã vứt đi sau khi gây án.”

“Cái này không dễ giải thích.” Trương Chấn Lương gõ nhẹ lên mặt bàn, “Một người biết cách xử lý xác chết, biết sử dụng bao cao su, lau sạch vân tay, lúc gói mảnh xác lại phạm một lỗi như vậy?”

“Lúc gây án xong, tâm trạng hoang mang, có thể hiểu được mà.”

“Vấn đề là, lúc đó hắn ta đã hết hoang mang rồi.” Trương Chấn Lương thẳng người dậy, “Giết bốn người, thủ đoạn chia xác của hắn đã càng ngày càng thành thục, việc gói các mảnh xác cũng có thứ tự đâu ra đấy. Ngoài ra, hắn còn mất công mất sức đi vứt xác, anh không thấy kì lạ à?”

“Có gì kì lạ?”

“Tên này làm nghề giết mổ chứ còn gì.” Trương Chấn Lương nhìn xung quanh, hạ thấp giọng, “Nếu là em, không cần đi vứt xác.”

“Cậu sẽ làm thế nào?” Đỗ Thành chăm chú nhìn Trương Chấn Lương hỏi.

“Chúng ta đều biết, mảnh xác người quá giống thịt lợn, mẹ kiếp. Làm thí nghiệm, không phải toàn là sử dụng thịt lợn đấy thôi?” Trương Chấn Lương nói khẽ: “Xử lý đầu và chi trước - những bộ phận còn lại thì xử lý dần thôi. Tên này có quá nhiều điều kiện thuận tiện. Vứt xác, rủi ro quá lớn, còn mất công mất sức, hoàn toàn không cần thiết phải như vậy.”

“Nói như vậy, cậu thấy không phải là anh ta?”

“Cũng không hẳn. Chỉ là cảm thấy không thể khẳng định tuyệt đối là anh ta.” Trương Chấn Lương tiếp đầy nước vào cốc trà trước mặt Đỗ Thành, “Căn cứ vào tiêu chuẩn bây giờ, thì chưa đạt đến mức độ “loại trừ sự nghi ngờ hợp lý”.”

Đỗ Thành ừ một tiếng, nhìn anh ta, nửa như cười nửa như không.

Trương Chấn Lương uống một ngụm trà, nhìn Đỗ Thành, bỗng hiểu ra.

“Sư phụ, anh… trêu em?”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành bật cười khà khà.

“Lão già này, ông đã biết từ lâu rồi đúng không?”

Những phân tích của Trương Chấn Lương về vụ án, cơ bản đều nằm trong phạm vi suy nghĩ của Đỗ Thành. Mười mấy năm trong nghề cảnh sát hình sự, khiến ông có một phản ứng bản năng gần như là trực giác đối với hành vi phạm tội. Hung thủ thực sự hoàn toàn không phải là Hứa Minh Lương, đây là phán đoán đầu tiên của ông. Cách tốt nhất để kiểm chứng phán đoán này, chính là thử phủ định nó từ các góc độ, cho nên ông gọi Trương Chấn Lương đến để nói chuyện về vụ án. Nếu không thể phủ định mạch tư duy này, có nghĩa là phương hướng của mình đã đúng.

Việc cần làm tiếp theo, chính là chứng thực kết luận này từ góc độ pháp luật.

Hoặc, tìm ra hung thủ thực sự.

“Thực ra, hồi đó cũng không thể hoàn toàn quy lỗi cho các anh.” Trương Chấn Lương cũng châm một điếu thuốc, “Quy tắc chứng cứ khác với bây giờ, hơn nữa lại còn giới hạn thời gian phá án.”

“Đấy không phải là cái cớ.” Đỗ Thành cúi đầu, “Đó là một mạng người.”

Trương Chấn Lương im lặng một lúc, “Sư phụ?”

“Ừm.”

“Tại sao anh nhất định phải điều tra rõ vụ án này?”

Đỗ Thành chăm chú nhìn Trương Chấn Lương mấy giây, “Chấn Lương, thời gian của tôi không còn nhiều nữa.”

“Em biết.” Trương Chấn Lương ngồi ngay ngắn, “Cho nên em mới hỏi vậy. Nếu chẳng may… không kịp nữa thì sao?”

Đỗ Thành cười, “Tôi chưa nghĩ đến điều này.”

“Sư phụ,” Trương Chấn Lương nói một cách khó nhọc, “Thời gian còn lại, anh làm gì cũng được mà. Chỉ cần anh muốn làm, chúng em sẽ cố gắng giúp anh thực hiện…”

“Khà khà, bây giờ tôi chỉ muốn điều tra vụ án này.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Trương Chấn Lương đưa mắt đi chỗ khác, nhìn chăm chăm vào mặt bàn, “Hay là thế này, anh cứ nghỉ ngơi đi, để em điều tra. Nếu, anh không kịp, em đảm bảo, nhất định sẽ điều tra ra sự thật.”

“Lúc giỗ sẽ không quên báo tin cho các cụ?” Đỗ Thành với qua bàn vỗ vào Trương Chấn Lương, “Đừng đùa nữa. Đây là việc của tôi, ý nghĩa của vụ án này đối với cậu khác với tôi.”

“Khác được bao nhiêu?”

“Nói thế này nhé.” Đỗ Thành nhìn thẳng vào mắt Trương Chấn Lương, “Mỗi phút, mỗi giây còn lại của tôi, đều vì việc này.”

Trương Chấn Lương nhìn lại Đỗ Thành, nét mặt dần trở nên nghiêm trọng. Một lúc lâu sau, anh bỗng hỏi một câu hoàn toàn không liên quan, “Sư phụ, tháng 11 năm 1992, anh ở đâu?”

“Hả?” Đỗ Thành bị hỏi liền ngớ ra, “Để tôi nghĩ xem.”

Đầu năm 1992, Hứa Minh Lương bị tử hình. Từ lúc tuyên án lần thứ nhất cho đến khi Hứa Minh Lương bị tử hình đem đi bắn, luôn có một người đi kêu oan cho anh ta. Nhưng, trước cơ quan tư pháp nghiêm mật như một cỗ máy, sức lực của cá nhân thực sự quá nhỏ bé, cho dù người đó có là một linh kiện của cỗ máy này đi chăng nữa.

Người đó, chính là Đỗ Thành.

Ông nhất mực cho rằng đó là một vụ án sai. Vì vậy, Đỗ Thành và những người từng thân thiết không khác nào anh em ruột như Mã Kiện thành ra mâu thuẫn thù hằn. Trong Cục càng không thể chấp nhận để vụ án được cấp trên đánh giá rất cao này có bất cứ kẽ hở nào. Sau khi cân nhắc kĩ lưỡng, Đỗ Thành bị điều sang đơn vị khác, đến một thành phố tương đối hẻo lánh trong tỉnh, năm 1993 mới được điều về.

“Năm đó, tôi ở thành phố F.” Đỗ Thành nghĩ một lát, “Sao thế?”

Trương Chấn Lương lấy một túi hồ sơ trong chiếc túi da ra, đưa cho Đỗ Thành.

“Em không đoán nhầm.” Vẻ mặt Trương Chấn Lương vô cùng nghiêm túc, “Nếu anh đã nhất định phải làm, thì, anh nên xem cái này.”

https://thuviensach.vn

“Mẹ kiếp, cậu còn giấu tôi của nả riêng?” Đỗ Thành vừa cười vừa mắng. Nhưng, nhìn thấy vẻ mặt của Trương Chấn Lương, ông ý thức được đây hoàn toàn không phải là chuyện đùa.

Trong chiếc túi hồ sơ vẫn là tài liệu một vụ án hình sự. Đỗ Thành lật xem mấy trang, nét mặt bỗng hoàn toàn thay đổi, tốc độ lật giở càng lúc càng nhanh.

“Chấn Lương,” Đỗ Thành gập quyển tài liệu lại, chằm chằm nhìn đệ tử, tay đã bắt đầu run run, “Đây… đây là cái gì?”

Lâm Quốc Đống bưng hộp mì ăn liền bằng giấy lên, húp nốt ngụm nước cuối cùng, hài lòng chặc lưỡi.

Món này đúng là tiện, cũng ngon, hơn rất nhiều so với đồ ăn nhanh ngày xưa.

Hắn đứng dậy rời khỏi bàn, đi vào nhà bếp, ném hộp đựng mì ăn liền vào thùng rác, rót một cốc nước lọc, còn tiện thể nhìn chiếc điện thoại di động đang nạp điện.

Đó là đồ chơi mới của hắn, tiếc là mới chơi được nửa ngày đã hết điện. Có điều cũng không sao, trước khi chiếc điện thoại di động nạp điện xong, hắn vẫn còn rất nhiều việc thú vị để làm.

Lâm Quốc Đống quay lại với chiếc máy vi tính, tiếp tục lướt các trang web. Đó là một chuyên đề về an toàn thực phẩm của một trang web nào đó. Lâm Quốc Đống vừa xem vừa lẩm bẩm, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn phòng bếp.

Hãng mì ăn liền mà hắn vừa ăn cũng có mặt trong danh sách thực phẩm đen vì bị nghi ngờ là sử dụng dầu ăn lấy từ cống rãnh.

Lâm Quốc Đống văng ra một câu chửi bậy. Xem ra cái thế giới mới này cũng không phải là mọi việc đều tốt đẹp.

Hắn chỉnh lại tư thế ngồi, tiếp tục xem các trang mạng, vô tình, hắn nhìn thấy đường link mấy chuyên đề trước. Con trỏ chầm chậm di động trên những đường link đó, cuối cùng dừng lại ở một trong số đó.

https://thuviensach.vn

“Hắn ở ngay cạnh nhà bạn - Hồ sơ sát thủ giết người hàng loạt của Trung Quốc.”

Một sắc thái kì quặc hiện ra trên mặt Lâm Quốc Đống, như thể vừa mong đợi lại vừa ngạo mạn, giống như một học sinh xuất sắc đang xem bảng điểm. Hắn buông một tay, rút một điếu thuốc lá châm lửa, sau đó mới nhấn chuột.

Tách.

Độ sáng màn hình đột ngột giảm xuống, một trang có màu rất tối được mở ra.

Long Trị Dân, người Thiểm Tây, từ năm 1993, trên danh nghĩa là thuê người làm và cung cấp chỗ trọ, đã lừa 48 người đến nhà để giết hại.

Vương Cường, người Liêu Ninh, từ năm 1995 đã gây ra nhiều vụ cướp, cưỡng dâm, giết người, số người bị hại ít nhất là 45 người.

Dương Tân Mai, người Hà Nam, từ năm 2000, di chuyển và gây án ở nhiều nơi, tất cả đã giết 67 người.

Hoàng Dũng, người Hà Nam, từ năm 2001, đã lừa 17 thiếu niên đến nhà, sát hại bằng “ngựa gỗ thông minh” chế tạo từ máy ép mì.

…

Lâm Quốc Đống đọc từng chữ một, kiên nhẫn đọc đến tận cuối trang. Nhưng, cái tên mà hắn đang chờ đợi vẫn không hề xuất hiện. Điều này khiến hắn có phần ngạc nhiên, càng có chút thất vọng.

67 người. 45 người. 17 người. Ít nhất cũng đã giết 7 người.

Lâm Quốc Đống vừa cười nhăn nhó vừa lắc đầu. Đúng vậy, so với những kẻ đó, chỉ là chuột nhắt gặp chuột cống.

Hắn đóng trang web, cố gắng dãn cái lưng đã mỏi nhừ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tháng Giêng, cho dù là đêm đã khuya, không khí tết vẫn rất đậm đà. Tiếng pháo nổ liên tục vọng tới, thi thoảng còn nhìn thấy pháo hoa xòe nở gần xa.

https://thuviensach.vn

Gần mười hôm nay, khu Vườn Trúc Xanh chưa có lúc nào yên tĩnh. Đây là một khu dân cư cũ, những hộ ở đây rất ít người trẻ. Bình thường rất vắng vẻ yên ắng, chỉ có thể nhìn thấy những người già tay chống gậy, ánh mắt đục mờ, lạnh lùng đi đi lại lại trong sân. Chỉ có những ngày tết, những ngày gia đình đoàn tụ, mới có thể thấy con cái tản mát ở các nơi về đây.

Lâm Quốc Đống mở cửa sổ ra, nhìn một chiếc xe con màu đen đang chậm rãi phóng đi ở phía bên dưới tòa nhà. Đó là một gia đình vừa kết thúc cuộc viếng thăm người thân. Vui vẻ ra đi sau khi thực hiện nghĩa vụ, ăn no uống say, nói mấy câu khách sáo đại loại như "Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, khi nào rỗi, con sẽ về thăm mẹ".

Bà cụ già cứ đứng mãi dưới tòa nhà, cho đến khi không còn nhìn thấy ánh đèn sau đuôi chiếc xe màu đen ấy nữa.

Cái gọi là "lúc nào rỗi" ấy, chắc là một năm nữa.

Lâm Quốc Đống cười cười.

Sau lưng hắn, là một căn nhà trống trải, không có người nhà, không có trách nhiệm. Không cần phải có những lời hàn huyên khách sáo, bớt đi nỗi phiền toái tương cà mắm muối.

Chỉ có mình ta. Chỉ vì bản thân ta.

Tốt biết mấy.

Một cơn gió lạnh lùa vào trong phòng, nhưng không hề khiến người ta bực mình, ngược lại rất vui vẻ - lẫn trong đó có mùi thơm của thịt.

Lâm Quốc Đống cúi đầu nhìn, ô cửa thông gió dưới nhà cũng đang mở, hơi nồi hấp đang cuồn cuộn bốc lên từ chỗ đó, những tiếng huyên náo thấp thoáng vọng tới.

Lại là một bữa liên hoan gia đình chưa kết thúc.

Lâm Quốc Đống đóng cửa sổ lại, tay buông thõng, đứng trong phòng ngủ. Nhưng mùi thịt thơm đó vẫn chưa tan hết, vẫn phảng phất trong căn phòng.

Hắn khịt khịt mũi, cái mùi này đã chạm vào một nút công tắc nào đó trong ký ức hắn.

https://thuviensach.vn

Đứa bé đó, tên là gì nhỉ?

Lâm Quốc Đống chắp tay sau lưng, đi đi lại lại trong căn phòng chật hẹp. Dần dần, gương mặt đó hiện ra rất rõ trong đầu.

Mặt tròn, hơi béo. Lúc nào cũng có vẻ rụt rè, lúc căng thẳng còn toát mồ hôi. Quệt mũi theo thói quen. Thích nghiêng người ngồi bên mép giường, khom lưng thầm đọc to những cuốn sách.

Hắn quay trở lại trước máy vi tính, thành thục mở trang web tìm kiếm, đánh vào ba chữ.

Trong giây lát, mấy chục nghìn kết quả tìm kiếm xuất hiện trên trang web. Hắn xem qua mấy kết quả phía trên - không phải là đứa bé đó.

Ngẫm nghĩ một lát, Lâm Quốc Đống lại đánh vào một từ khóa: Thành phố C.

Kết quả tìm kiếm ít hơn rất nhiều, nhưng, vẫn không thấy có thông tin mà hắn mong đợi.

Lâm Quốc Đống nhìn chằm chằm vào màn hình, hai bàn tay nắm lấy nhau. Bóp mạnh dần, tiếng khớp xương kêu răng rắc.

Hắn rất rõ mình đang tìm gì, giống như một người già đã mất trí nhớ mở cuốn nhật ký ghi lại những ngày xưa trong đêm khuya. Điều này khiến hắn có chút sợ sệt, nhưng, phấn chấn nhiều hơn.

Đúng rồi. Ký ức. Ngoài cái này ra, ta còn lại gì đây?

Lâm Quốc Đống lại sờ lên bàn phím một lần nữa, gõ một từ khóa cuối cùng.

Tội phạm giết người.

Ký ức có thể là một dòng sông. Một bãi cỏ xanh. Một thùng rác. Một tháp nước. Một phòng vệ sinh chật chội. Một chiếc cưa. Một con dao thái thức ăn.

Quá khứ hai mươi ba năm trước dần dần mở ra trước mắt Lâm Quốc Đống. Những cảm xúc và mùi vị đó, vẫn tồn tại rõ mồn một trên đầu ngón tay hắn, lượn lờ trong không khí quanh người hắn. Hắn mở hết trang web

https://thuviensach.vn

này đến trang web khác, yên lặng nhìn những dòng chữ khiến người ta hồn xiêu phách lạc đó, cảm thấy máu đang cuồn cuộn không ngừng khắp cơ thể.

Những đêm đó. Những cảm giác sảng khoái và run rẩy đó. Những nỗi sợ hãi và hưng phấn đó.

Bất giác, mồ hôi hắn toát ra đầm đìa.

Đóng lại trang web cuối cùng, Lâm Quốc Đống mệt mỏi dựa vào ghế, đưa tay lau sạch mồ hôi đã chảy đến tận chóp mũi. Hắn nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc giường cá nhân đó.

Là cô ta.

Hắn đứng dậy, chầm chậm đi ra phòng khách, chăm chú nhìn chiếc ghế salon họa tiết kẻ ca rô màu vàng nâu, ở đó đã từng để một chiếc ghế salon da màu đen.

Là cô ta.

Hắn cúi đầu, nhìn sắc màu đã phai hết, nền nhà lỗ chỗ những vệt sơn.

Là cô ta.

Ngay sau đó, hắn quay người, đi đến cạnh chiếc bàn ăn có mặt rộng bằng đá hoa cương ở phòng gần cửa, đưa tay sờ mặt bàn lạnh buốt, trơn bóng.

Là cô ta.

Cả người hắn lại nóng bừng bứt rứt. Lâm Quốc Đống cảm thấy có một ngọn lửa đang thiêu đốt từ trong ra ngoài, dịch thể nóng bỏng toát ra qua lỗ chân lông, thiêu đốt khiến làn da kêu lép bép.

Hắn cúi đầu, nhắm mắt lại, chầm chậm hít thở, cố gắng hết sức để cái đầu đang bừng sôi nguội đi.

Mấy phút sau, Lâm Quốc Đống thở hắt ra một hơi, túm lấy chiếc áo sơ mi đã ướt đẫm mồ hôi lên lau đầu. Hắn nhấc chân bước vào phòng vệ sinh, định lấy nước lạnh rửa mặt. Nhưng, khoảnh khắc bước chân vào cửa, trong đầu lại nổ toang.

Nền gạch sứ màu trắng sữa. Rèm tắm bằng nilon màu đã ngả vàng. Vòi sen có tay cầm bằng đồng vàng.

Và mùi tanh ngọt phả vào mặt.

https://thuviensach.vn

Là họ.

Lâm Quốc Đống đã hoàn toàn không chịu nổi sự khống chế của não bộ. Hắn tức tốc cởi bỏ quần áo, đưa tay nắm chặt lấy vật bên dưới đã cương cứng, động tác nhanh chóng.

Đến lúc cao trào, hai chân Lâm Quốc Đống run lên, cuối cùng nhũn ra, lưng dựa vào tường, trượt xuống ngồi phịch ra sàn.

Cuối cùng hắn đã kiệt sức, nghiêng người nằm đổ xuống nhà vệ sinh.

Một lúc lâu sau, Lâm Quốc Đống thư thái tỉnh giấc. Đúng lúc mở mắt ra, một giọt mồ hôi từ lông mi rớt xuống. Mọi thứ trước mắt được phóng to lên một cách kỳ diệu, bao gồm cả đám dịch thể ở chỗ không xa.

Gương mặt nóng rực áp sát trên nền gạch sứ lạnh băng, Lâm Quốc Đống nằm yên lặng, cảm giác vật bên dưới đã bết thành một cục.

Đầu óc trống rỗng. Đợi đến lúc cơ thể hoàn toàn nguội đi, hắn khó nhọc bò dậy, chậm rãi mặc quần áo, khom lưng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Ngồi phịch xuống trước chiếc máy vi tính, Lâm Quốc Đống thẫn thờ rất lâu. Dư âm của cao trào là sự trống rỗng và sợ hãi trong một thời gian dài. Hắn bắt đầu ý thức được rất rõ, một bộ phận nào đó trong cơ thể đã bị thức tỉnh. Hắn khó mà kháng cự lại được sự cám dỗ đó, lại cảm thấy hối hận một cách sâu sắc.

Không, không được. Không được quay về.

Nhưng, bông hoa màu đen đó, đang âm thầm mọc ra trong lòng.

Lâm Quốc Đống lắc đầu, hắn tiện tay cầm một chiếc bút chì trên bàn lên, vòng tay lại cầm chặt, để đầu ngòi bút chì cắm vào cổ tay, khẽ ấn mạnh.

Ngòi bút cắm sâu vào trong da.

Cảm giác đau nhói khiến hắn có phần tỉnh táo. Tay kia của Lâm Quốc Đống cầm chuột, muốn xem bừa một cái gì đó để phân tán sự chú ý. Thoáng liếc một cái, một tiêu đề lọt vào tầm mắt hắn.

Đó là một trang web chưa xem sau lần tìm kiếm trước đó: “Hung thủ thật vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật - gặp lại hung án”.

https://thuviensach.vn

Đây là tin đăng trong một diễn đàn trực tuyến. Lâm Quốc Đống mở trang web ra, nghĩ bụng lại là một câu chuyện bịa đặt vớ vẩn thế nào đây?

Nhưng, chỉ đọc ba dòng, mắt hắn đã mở to, toàn thân lập tức cứng đờ.

Chiếc bút chì gẫy, kêu tách một tiếng.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

15

Đồng Mưu

Ngụy Quýnh bỏ miếng bánh bơ cuối cùng vào mồm, vừa nhai vừa phủi qua loa vụn bánh trên ngực. Cậu đã nằm như vậy cả buổi sáng, khoan khoái hưởng thụ dư âm ngày tết trong cảm giác hơi có chút tội lỗi.

Một quyển câu hỏi ôn thi luật tư pháp dày bịch nằm bên cạnh cậu. Cậu đã vác từ trường về nhà, định làm hết trong kỳ nghỉ. Nhưng, theo kinh nghiệm trước đây, sau khi kỳ nghỉ đông kết thúc, cuốn sách này sẽ được vác trở lại trong trạng thái nguyên đai nguyên kiện, chưa hề được sờ đến.

Ngụy Quýnh thoải mái xoay người, vừa nhìn điện thoại di động vừa an ủi mình: Mai vậy, mai nhất định sẽ học hành tử tế.

Bỗng cửa bị đẩy ra, mẹ cậu xông vào, ngay lập tức nhìn thấy vụn bánh trên ga giường.

“Con là lợn à?” Mẹ cậu cáu kỉnh mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc ga giường ném tới, “Mau thay đi!”

Ngụy Quýnh vội bò dậy, vừa cười hối lỗi vừa thay ga giường. Vừa mới tháo chiếc ga giường cũ ra, cậu nhìn thấy màn hình điện thoại di động sáng lên.

Cậu liền cầm lên, vừa giũ tấm ga mới ra, vừa đọc tin nhắn mới nhận được.

Là lão Kỷ gửi đến. Ngụy Quýnh mỉm cười. Sau cuộc vui điên cuồng đêm ba mươi ấy, cậu và Nhạc Tiêu Tuệ đều bị viện dưỡng lão phê bình một trận kịch liệt. Nhân viên bảo vệ trực ban hôm ấy thậm chí còn dọa sẽ báo công an. May mà lão Kỷ cố hết sức hòa giải, cuối cùng mới thôi. Có điều, các cụ

https://thuviensach.vn

già đã được đón một cái tết rất khó quên. Lúc Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ bị "áp giải" ra khỏi văn phòng viện trưởng, một bà cụ còn lén nhét vào túi áo Nhạc Tiêu Tuệ một vốc kẹo sữa.

Tuy nhiên từ sau hôm đó, lão Kỷ lại im hơi lặng tiếng hơn rất nhiều. Tính ra, đây là tin nhắn đầu tiên lão Kỷ gửi cho cậu suốt mấy hôm nay.

Nhưng, sau khi mở tin nhắn đó ra, Ngụy Quýnh liền túm lấy một góc của chiếc ga giường, ngây ra.

Đó là một đoạn băng ghi hình. Thời lượng khoảng chừng hai mấy giây, khung cảnh là một lối hành lang, nhìn vô cùng quen thuộc. Ngụy Quýnh nhìn kĩ một chút liền nhận ra đó là tầng 3 của viện dưỡng lão.

Trong hình có hai người đàn ông, một người trông khoảng 60 tuổi, hói đầu. Ngụy Quýnh nhớ là đã từng gặp người này ở viện dưỡng lão, nhưng không nhớ ông ta ở phòng nào.

Người kia, là Trương Hải Sinh.

Qua nội dung của đoạn băng ghi hình, có thể thấy hai người này đang nói chuyện, nói đến chuyện gì đó rất bí ẩn. Vì họ đều không ngừng nghiêng ngó xung quanh. Từ đầu đến cuối, Trương Hải Sinh đều cầm thuốc lá, đầu nghiêng sang một bên, bộ dạng uể oải lười biếng. Người đàn ông hói đầu dường như muốn nhờ vả anh ta gì đó, vẻ mặt cứ xun xoe khúm núm.

Cuối đoạn băng, người đàn ông hói đầu ấn vai Trương Hải Sinh, nhét thứ gì đó vào túi áo anh ta. Trương Hải Sinh từ chối một hồi, nhưng có thể nhận được ra anh ta chỉ làm bộ làm tịch, cuối cùng tỏ vẻ miễn cưỡng gật đầu nhận lời. Người đàn ông hói đầu vui ra mặt, lại nói với anh ta mấy câu rồi vội vã rời đi. Trương Hải Sinh cũng quay người đi về đầu kia hành lang, vừa đi vừa lấy vật khi nãy từ trong túi áo ra, qua động tác đếm, có thể thấy đó là mấy tờ tiền.

Đoạn băng kết thúc ở đó.

Ngụy Quýnh cảm thấy rất kỳ quặc, cậu hoàn toàn không biết đoạn băng này có ý nghĩa gì, không lẽ người đàn ông hói đầu đó cũng nhờ Trương Hải Sinh mua "đồ cấm" từ bên ngoài vào viện dưỡng lão?

Đang suy nghĩ thì lão Kỷ lại gửi đến một tin nhắn nữa: nhận được chưa

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh trả lời: Nhận được rồi ạ.

Ngẫm nghĩ một lúc, cậu lại hỏi tiếp: Đấy là cái gì ạ?

Nhưng, còn chưa đánh xong mấy chữ đó, thì tin nhắn tiếp theo của lão Kỷ đã xuất hiện trên màn hình:

Đến viện dưỡng lão ngay giúp ta nhanh lên

Năm phút sau, Ngụy Quýnh đã lên taxi đi đến viện dưỡng lão. Cậu gọi một cú điện thoại cho lão Kỷ, vừa bắt máy, đã bị đối phương ngắt máy. Thử lại một lần nữa, kết quả vẫn như vậy.

Ông cụ đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngụy Quýnh hơi lo lắng, lão Kỷ rõ ràng đã gặp phải tình huống gì đó cấp bách, nếu không ông cụ sẽ không bảo mình đến viện dưỡng lão ngay. Nhưng, chỉ dựa vào đoạn băng ghi hình đó, Ngụy Quýnh hoàn toàn không thể đoán ra là đã xảy ra chuyện gì.

Cậu đành liên tục giục lái xe taxi đi nhanh hơn. Đi được nửa chặng đường, lão Kỷ lại gửi cho cậu một đoạn băng ghi hình nữa.

Đoạn băng lần này còn ngắn hơn, chỉ có mười mấy giây. Trong hình chỉ còn một mình Trương Hải Sinh. Anh ta vẫn đi trên lối hành lang đó, đầu tiên là nghiêng ngó nhìn xung quanh một hồi, rồi đưa tay đẩy một cánh cửa ra, lúc vào trong phòng, tay kia anh ta rút một chiếc túi giấy nhỏ trong túi áo ra. Mấy giây sau, anh ta lại ra khỏi căn phòng, đóng cửa lại cẩn thận, lau ngón tay lên áo.

Sau khi xem vài lần, Ngụy Quýnh lại trở nên yên lặng. Qua hai đoạn băng ghi hình, cậu đã phân tích ra được một chút logic.

Lão Kỷ hiển nhiên là đang ghi lại một sự việc. Ngoài ra, ông cụ đang an toàn, ít nhất vẫn có thể gửi đoạn băng ghi hình qua Wechat cho cậu.

Hơn nữa, sự việc này liên quan đến Trương Hải Sinh.

Nửa tiếng sau, cuối cùng chiếc xe taxi cũng đã đến nơi. Ngụy Quýnh trả tiền xe, xuống xe và chạy về phía viện dưỡng lão. Vừa đi đến cổng, cậu đã nhìn thấy cánh cổng sắt thường ngày đóng chặt đã mở to, hai chiếc xe cảnh

https://thuviensach.vn

sát đang nhấp nháy đèn đỗ trong sân. Một cụ già bị hai cảnh sát mặc cảnh phục kẹp ở giữa, đang cúi đầu bước vào trong xe.

Ngụy Quýnh nhìn gương mặt tái xám đó, liền nhận ra ông ta chính là người đàn ông hói đầu đã xuất hiện trong đoạn băng ghi hình.

Các cụ già chen chúc đầy sân để hóng chuyện. Ngụy Quýnh lập tức nhìn thấy lão Kỷ, ông cụ ngồi trên xe lăn, yên lặng dựa vào cạnh cửa, chăm chú nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt.

Ngụy Quýnh vẫy tay, lão Kỷ nhìn cậu, không nói gì, mà quay người quay chiếc xe lăn, đi về phía trong tòa nhà nhỏ.

Ngụy Quýnh không hiểu thế nào, đành bước theo. Vừa vào trong tòa nhà, liền nhìn thấy hai cảnh sát khiêng một chiếc cáng từ trên tầng xuống, người trên cáng đắp một chiếc chăn bông màu trắng, chỉ lộ ra phần đầu đang lắc lư yếu ớt, như thể vẫn đang ngủ mê. Nhìn mái tóc xám trắng ấy, Ngụy Quýnh bỗng giật mình nhớ ra, đó là bà cụ họ Tần.

Cảnh sát thô lỗ ra lệnh cậu nhường đường. Ngụy Quýnh ngoan ngoãn làm theo, khi chiếc cáng ngang qua người, cậu lại ngửi thấy cái mùi kì lạ lẫn mùi dầu thơm đó.

Ngụy Quýnh không kịp nghĩ nhiều, vội đuổi theo lão Kỷ đã đi xa.

Lão Kỷ đi thẳng về phòng. Ngụy Quýnh cũng vào phòng theo ông cụ, vào trong phòng, mới phát hiện ra còn một người nữa - Trương Hải Sinh. Thấy họ đi vào, Trương Hải Sinh đứng dậy vẻ rất căng thẳng.

“Lão Kỷ, ông…”

Lão Kỷ không để ý đến anh ta, quay cho xe lăn đến chỗ cửa sổ, cầm thuốc lá lên, châm một điếu. Ngay sau đó, ông cụ quan sát Trương Hải Sinh một hồi, vẻ mặt lạnh nhạt, hỏi: “Có việc à?”

“Ồ, không có việc gì.” Trương Hải Sinh lại ngồi xuống giường, ngẫm nghĩ một lát, lại đứng lên, “Viện trưởng bảo tôi đến hỏi xem… có phải là ông báo cảnh sát không?”

“Đúng.” Lão Kỷ quay đầu lại, nhìn Ngụy Quýnh, “Đừng ngây ra thế, tìm chỗ ngồi đi.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh đáp lời, kéo một chiếc ghế, ngồi xuống cạnh chiếc bàn gỗ nhỏ.

Trương Hải Sinh đứng ở giữa họ, hết nhìn lão Kỷ, rồi lại nhìn Ngụy Quýnh, nét mặt vừa lo lắng vừa ngượng ngùng.

“Ông nói xem ông… quan tâm đến việc không đâu đó làm gì?” Trương Hải Sinh khom lưng, để ý nét mặt của lão Kỷ, “Cảnh sát đã đến rồi.”

“Việc không đâu?” Lão Kỷ búng tàn thuốc lá, chăm chú nhìn vào mắt Trương Hải Sinh, “Anh Trương, như thế là phạm tội, tội cưỡng dâm.”

Trương Hải Sinh khẽ run lên, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, “Thế… Ông Điền có nói gì không?”

“Không biết.” Lão Kỷ dập tắt đầu điếu thuốc lá vào trong chiếc lon sắt tây, “Ông ta không cần nói gì cả.”

“Hả?” Trương Hải Sinh nhướng mày lên, “Nghĩa là sao?”

“Quá trình ông ta vào phòng bà Tần tôi đã quay lại bằng điện thoại di động rồi.” Lão Kỷ nhìn Trương Hải Sinh đầy hứng thú, “Hơn nữa ông ta còn để lại tinh dịch - chứng cứ xác đáng, ông ta nói hay không nói đều không có ý nghĩa gì cả.”

“Ông đã quay lại rồi?” Căn phòng không hề nóng, nhưng Trương Hải Sinh bắt đầu toát mồ hôi. Lúng búng một hồi, anh ta cố nặn ra một nụ cười với lão Kỷ, “Cho tôi xem cái.”

“Điện thoại di động đã nộp cho cảnh sát rồi.” Lão Kỷ cụp mắt xuống, “Không ở chỗ tôi.”

“Ồ.” Trương Hải Sinh đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, lật bật lấy thuốc lá trong túi áo ra, bật lửa mấy lần không lên. Lão Kỷ nhìn anh ta đầy ẩn ý, không nói gì, cũng không giúp.

“Liệu có phải là ông cả nghi không?” Cuối cùng Trương Hải Sinh cũng châm được điếu thuốc, rít mạnh một hơi, “Biết đâu ông Điền và bà Tần là tự nguyện thì sao?”

“Bà Tần đã bị bỏ thuốc rồi.”

https://thuviensach.vn

“Thuốc ngủ?” Trương Hải Sinh lập tức phản bác: “Ngày nào bà ấy cũng uống mà.”

“Bà ấy đã uống thuốc ngủ quá liều.” Lão Kỷ cười cười, “Hơn nữa tôi biết là ai làm đấy.”

Điếu thuốc lá bên miệng Trương Hải Sinh rơi tạch xuống đất. Anh ta trợn mắt nhìn lão Kỷ, sắc mặt từ trắng chuyển thành xanh, môi cũng run lên.

“Lão Kỷ… ông đừng đùa, việc đấy…. ông cũng quay được à?”

“Ngụy Quýnh,” Lão Kỷ vẫn nhìn chằm chằm vào Trương Hải Sinh, nét mặt như cười như không, “Cho anh ta xem đi.”

“Dạ?” Ngụy Quýnh ngớ ra một lúc, sau đó liền ý thức được lão Kỷ muốn nói đến hai đoạn băng ghi hình mà ông cụ gửi cho cậu. Cậu vội lấy điện thoại di động ra, tìm đoạn đối thoại Wechat với lão Kỷ, mở đoạn băng ghi hình ra.

Lúc nhìn thấy hình ảnh, Trương Hải Sinh làm một động tác, dường như định lao tới cướp lấy chiếc điện thoại di động. Lão Kỷ nhận ra ý đồ của anh ta, liền lập tức lên tiếng quát chặn lại:

“Anh đứng yên tại chỗ xem!”

Trương Hải Sinh không dám làm gì nữa, cúi người khom lưng, đứng xem hết hai đoạn băng ghi hình, mồ hôi đã toát ra như mưa trên mặt. Đợi đến khi Ngụy Quýnh cất điện thoại di động đi, anh ta hệt như vừa bị nện một gậy, không thể đứng vững được nữa.

Trương Hải Sinh ngồi phịch xuống giường, vẻ bất lực, hai tay ôm mặt, toàn thân run lên bần bật.

Ngụy Quýnh bối rối nhìn lão Kỷ, không biết phải làm gì. Lão Kỷ vẫn giữ vẻ bình thản như trước, lại châm một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Một lúc lâu sau, Trương Hải Sinh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào lão Kỷ, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng và căm hận.

“Kỷ Càn Khôn!” Anh ta đứng lên, lấy hết sức hét về phía lão Kỷ: “Tôi nện con mẹ ông!”

https://thuviensach.vn

Lão Kỷ nhả ra một làn khói thuốc, bình thản nhìn anh ta.

“Mẹ kiếp, tại sao ông muốn hại tôi?” Trương Hải Sinh đã hoàn toàn mất lý trí, điên cuồng sờ lần khắp xung quanh, “Ông không cho tôi sống, mẹ kiếp, ông cũng đừng hòng được yên!”

Anh ta vung một lọ mực trên bàn lên, lao về phía lão Kỷ.

Ngụy Quýnh kinh ngạc, đứng dậy chặn anh ta lại theo bản năng. Nhưng, một câu nói tiếp theo của lão Kỷ, khiến cả hai người đều ngây ra tại chỗ.

“Hai đoạn băng này, tôi chưa nộp cho cảnh sát.”

Một lúc lâu sau, Trương Hải Sinh định thần lại trước.

“Ông…” Tay anh ta vẫn đang giơ cao chiếc lọ mực, nhưng cả người lại lỏng ra, “Ông định làm gì?”

Mười đầu ngón tay lão Kỷ duỗi thẳng, giơ lên trước mắt, hai khuỷu tay dựa vào tay vịn của chiếc xe lăn, mắt chăm chú nhìn Trương Hải Sinh.

“Ta sẽ nói cho anh, nhưng bây giờ chưa phải lúc.” Lão Kỷ hất hàm ra phía cửa, “Có người đến.”

Vừa dứt lời, viện trưởng liền đẩy cửa, giận dữ xông vào.

Nhìn thấy ba người ở trong phòng, đầu tiên viện trưởng ngớ ra, rồi lập tức hỏi không hề khách khí: “Các anh đang làm cái gì thế hả?”

Không đợi họ trả lời, viện trưởng liền đi thẳng đến chỗ lão Kỷ nói: “Lão Kỷ, chúng ta nói chuyện một chút.” Dứt lời, ông ta liền khoát tay với Trương Hải Sinh, “Anh đi ra trước đi.”

Trương Hải Sinh để lọ mực về chỗ cũ, nhìn lão Kỷ một cái, ánh mắt phức tạp, sau đó không nói tiếng nào, kéo cửa đi ra ngoài.

Viện trưởng bực tức tay chống nạnh, đứng yên tại chỗ, nhìn Ngụy Quýnh, hỏi thẳng: “Còn cậu là ai?”

“Bạn của tôi.” Lão Kỷ bình tĩnh đáp lời.

“Cậu cũng đi ra!” Viện trưởng cáu kỉnh khoát tay về phía Ngụy Quýnh. Ngụy Quýnh đứng dậy, vừa định đi liền bị lão Kỷ đưa tay ra dấu ngăn lại.

“Cậu ấy ở đây.” Giọng lão Kỷ không cao, nhưng đầy kiên quyết, không cho phép phản bác, “Ông có gì thì cứ nói đi.”

https://thuviensach.vn

Viện trưởng tím mặt, tức nghẹn một lúc lâu rồi bật ra mấy chữ qua kẽ răng: “Lão Kỷ, ông giỏi thật đấy.”

Lão Kỷ mỉm cười: “Cảm ơn ông.”

“Mẹ kiếp, ông không nói trước với tôi một tiếng được à?” Nụ cười của lão Kỷ làm cho cơn giận của viện trưởng lên đến đỉnh điểm, ông ta xông thẳng đến trước mặt lão Kỷ, gần như va vào trán lão Kỷ, “Cứ phải báo thẳng cho cảnh sát mới được à? Bây giờ trong viện loạn cả lên! Hai bên, mẹ kiếp, đều gặp tôi để đòi người!”

“Viện trưởng,” Lão Kỷ khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Con cái người ta đưa người già đến đây, là để nằm an dưỡng những năm tháng tuổi già, chứ không phải là để cho loại khốn kiếp đó làm nhục.”

Viện trưởng cứng họng không biết nói gì, ngây ra nhìn lão Kỷ, cuối cùng gật đầu rất mạnh.

“Đúng thế, chỗ chúng tôi quản lý không tốt, không chứa được ông thần lớn như ông.” Ông ta đứng tránh sang một bên, chỉ tay về phía cửa, “Ông đi đi.”

“Tôi không đi đâu hết.” Lão Kỷ co người trong chiếc xe lăn, chuyển sang một tư thế thoải mái, “Tôi cứ ở đây.”

“Tôi là viện trưởng.” Viện trưởng lại tiến gần lại một bước, “Ở đây, tôi có quyền quyết.”

“Ông có thể thử xem.” Lão Kỷ chậm rãi phủi bụi trên chiếc thảm len, “Viện dưỡng lão có thế lực đen, hành động tố giác bị tấn công báo thù - sáng mai đây sẽ là dòng tít đầu tiên của tất cả các cơ quan truyền thông. “

Nét mặt viện trưởng đơ ra, một lúc lâu sau, ông ta đứng thẳng dậy, đưa ngón tay chỉ vào mũi lão Kỷ.

“Được.” Cả gương mặt của ông ta co rúm lại, lộ ra hàm răng khấp khểnh, “Ông được lắm.”

Dứt lời, viện trưởng liền quay người đi ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

https://thuviensach.vn

Lão Kỷ chầm chậm thở ra một hơi, quay người về phía Ngụy Quýnh, nhìn thấy cậu đang đứng ở chỗ cách mình hơn một mét, lông mày nhíu lại, nhìn ông vẻ suy nghĩ.

“Lão Kỷ,” Ngụy Quýnh chăm chú nhìn ông cụ, hỏi nhỏ từng chữ: “Rốt cuộc ông muốn làm gì?”

Lão Kỷ mỉm cười, hỏi lại: “Làm cháu sợ rồi hả?”

Ông cụ cầm bao thuốc lá lên, dịch chuyển chiếc xe lăn đến chỗ có ánh sáng mặt trời, chăm chú nhìn vào góc phòng, lại châm một điếu thuốc.

“Người cháu vừa nhìn thấy ngoài cổng, họ Điền, tên là Điền Hữu Quang.” Một nửa gương mặt của lão Kỷ đều bị khói thuốc che khuất, trông có vẻ đầy tâm sự, “Lão ta góa vợ, khoảng hai năm trước được đưa đến đây. Một lão dê già, luôn quanh quẩn bên cạnh các bà cụ trong viện, lân la vớ vẩn để lợi dụng.”

Lão Kỷ hứ một tiếng, khóe miệng thoáng một nụ cười khinh bỉ.

“Khoảng ba tháng trước, ta phát hiện thấy lão ta và Trương Hải Sinh bỗng nhiên rất thân mật.” Lão Kỷ quay người lại, mặt hướng về phía Ngụy Quýnh, nét mặt nghiêm trọng, “Lão Điền là một lão hà tiện keo kiệt vô cùng, Trương Hải Sinh thì là một tên không có lợi tuyệt đối không động đậy, hai gã đó làm sao mà dính vào với nhau được? Ta thấy rất kỳ quặc, liền để ý. Kết quả, bí mật của bọn chúng đã bị ta phát hiện ra.”

“Họ cấu kết với nhau, đi…”

“Đúng.” Lão Kỷ bĩu môi, “Trước đây bà Tần là một giáo viên múa, khí chất tốt, trông cũng đẹp, bị bệnh Alzheimer - chính là bệnh suy giảm trí nhớ của tuổi già, sau đó liền được gia đình đưa đến đây.”

Ông cụ đưa một tay ra, xòe năm ngón tay.

“Mỗi lần năm mươi tệ.” Lão Kỷ huơ huơ bàn tay đó về phía Ngụy Quýnh, “Sau khi nhận tiền, Trương Hải Sinh sẽ cho bà Tần uống nhiều thuốc ngủ hơn gấp bội, để tiện cho lão Điền ức hiếp bà ấy. Để cho dễ chịu, mỗi lần lão khốn kiếp này còn mang theo dầu thơm.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh cuối cùng đã hiểu ra cái mùi kỳ lạ trên người phụ nữ họ Tần ấy là từ đâu ra, nghĩ đến tác dụng của dầu thơm, bất giác một cơn cồn cào cuộn lên trong dạ dày.

"Bà Tần thật đáng thương, bị bỏ thuốc, vô thức bị làm nhục." Lão Kỷ lại thở dài, "Có điều, ta cảm thấy trong lòng bà ấy biết đấy, nhưng bà ấy không nói rõ được."

Ông cụ dập mạnh điếu thuốc, "Trước tết, người nhà bà Tần đón bà ấy về nhà, bà ấy tươi cười hớn hở, vui như một đứa trẻ con. Nhưng đến mồng sáu đã bị đưa trở lại, lúc con trai sắp ra về, ánh mắt của bà ấy… Dào."

Có thể đoán biết được. Sau khi được hưởng niềm vui tuổi già ngắn ngủi, lại phải đối mặt với thời gian một mình cô đơn.

Hơn nữa, còn phải chịu đựng việc bị làm nhục.

Tuy nhiên, nỗi hồ nghi trong lòng Ngụy Quýnh lại càng lúc càng lớn.

"Lão Kỷ," Ngụy Quýnh im lặng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng hỏi: "Ông hiểu luật pháp, đúng không?"

Lão Kỷ dường như không hề ngạc nhiên trước câu hỏi của Ngụy Quýnh, khẽ gật đầu, "Ừ."

"Thế thì ông cũng biết rất rõ, Trương Hải Sinh và lão Điền là đồng phạm, đúng không?"

"Đúng."

"Thế tại sao ông không nộp cả hai đoạn băng đó cho cảnh sát?" Ngụy Quýnh nhìn chăm chú vào mắt lão Kỷ, "Vì tiền mà ức hiếp một bà cụ không còn ý thức - Trương Hải Sinh còn ghê tởm hơn cả lão Điền!"

"Ta gửi hai đoạn băng này cho cháu là vì không muốn cảnh sát xem được." Lão Kỷ nhìn Ngụy Quýnh rất sâu, "Ta không có người nào có thể tin cậy được, ngoài cháu ra."

"Ông chưa trả lời câu hỏi của cháu."

"Nói ra chuyện rất dài." Lão Kỷ bỗng buông một tiếng thở dài. Ông khom người, vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Giây lát sau, ông ngẩng đầu lên, hai mắt đầy buồn khổ và bi ai.

https://thuviensach.vn

“Cháu à, cháu có kiên nhẫn nghe được không?”

“Ông nói đi.” Ngụy Quýnh kéo ghế lại, yên lặng nhìn lão Kỷ.

“Trước đây ta từng nhắc đến với cháu về chuyện vợ ta đã mất, đúng không?” Lão Kỷ co người vào trong chiếc xe lăn, hai mắt không rời khỏi chiếc thảm len đắp trên đầu gối.

“Kể ra, đã là thế kỷ trước rồi.” Lão Kỷ cười cười, “Khoảng từ năm 1990 đến năm 1991… Cháu mấy tuổi?”

“Cháu còn chưa sinh ra.” Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ, “Cháu sinh năm 1992.”

“Khà khà, thế thì chắc chắn là cháu không biết đâu.” Hai mắt lão Kỷ vô định, “Lúc đó, thành phố C liên tục xảy ra bốn vụ cưỡng dâm giết người.”

“Thế ạ?” Ngụy Quýnh mở to mắt, “Ý của ông là?”

“Đúng.” Lão Kỷ cúi đầu, “Vợ ta, chính là nạn nhân thứ tư.”

Ngụy Quýnh ngạc nhiên đến mức mãi không nói được nên lời, cuối cùng, thẫn thờ nói: “Lão Kỷ… cháu xin lỗi.”

“Dào, có gì.” Lão Kỷ lắc lắc đầu, “Đã hơn hai mươi năm rồi.”

Ông cụ đưa tay vỗ vào đầu gối Ngụy Quýnh, mặt cố làm ra một vẻ rất kỳ quái nửa cười nửa không, như muốn an ủi đối phương, nhưng mắt lại rớm lệ.

Ngụy Quýnh không đành lòng nhìn ông cụ, cúi đầu xuống.

“Ngày 5 tháng 8 năm 1991, bà ấy đi dự bữa tiệc cảm ơn sau đám cưới của một đồng nghiệp.” Lão Kỷ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể nói một mình, “Ra khỏi nhà lúc hơn 5 giờ chiều, mặc một chiếc váy liền vải hoa màu xanh trắng, đi đôi giày cao gót mới mua, còn xức nước hoa - Phu nhân Hồ Điệp, ta nhờ bạn mua từ Nhật về. Kết quả là cả buổi tối bà ấy không về.”

“Sau đó thì sao?”

“Ta đã báo công an. Bạn của bà ấy nói, sau khi tiệc tan lúc hơn 11 giờ, bà ấy đã về rồi. Nhưng, ta đã tìm khắp một lượt những nơi ta có thể nghĩ đến,

https://thuviensach.vn

vẫn không thấy bóng dáng bà ấy. Cho đến tận sáng sớm ngày mồng 7, ta nhận được điện thoại của cảnh sát."

Ngụy Quýnh không nói nên lời, ngây ra nhìn ông cụ.

"Sau khi bị cưỡng dâm, bà ấy đã bị bóp cổ chết, thi thể bị phân tách thành mười mảnh, vứt rải rác ở nhiều nơi trong thành phố." Ánh mắt lão Kỷ dần trở nên vô định, giọng nói trở nên máy móc, không một chút sắc thái tình cảm nào, như thể đang thuật lại một việc hoàn toàn không hề liên quan đến mình, "Khi ta nhìn thấy bà ấy, cả chiếc chân bên phải vẫn còn chưa được tìm thấy."

Nhưng Ngụy Quýnh không thể kìm mình hơn được nữa, cậu nhảy dựng lên, túm lấy vai lão Kỷ, thét hỏi: "Đã phá được vụ án chưa? Có bắt được hung thủ không?"

"Đã bắt được, ta đã dự phiên xét xử, anh ta bị xử tử hình, lập tức thi hành."

Ngụy Quýnh lập tức thấy nhẹ nhõm, cậu ngả ra phía sau ngồi phịch xuống ghế, lồng ngực phập phồng.

Nhưng nét mặt lão Kỷ không hề có cảm giác thỏa mãn vì đã trả được mối thù lớn, ngược lại, thần sắc ông cụ càng bi thương hơn.

"Có điều, cảnh sát đã bắt nhầm người. Anh ta không phải là hung thủ."

Trong phòng vô cùng im ắng.

Ngụy Quýnh trợn mắt há mồm nhìn lão Kỷ, một lúc lâu mới bật ra được mấy chữ: "Ông nói gì cơ?"

"Người mà cảnh sát bắt tên là Hứa Minh Lương, làm nghề bán thịt lợn." Lão Kỷ nở một nụ cười buồn hiu hắt, "Có vân tay của anh ta, cũng có lời khai, tất cả đều khớp, nhưng, hung thủ không phải là anh ta."

"Tại sao lại nói như vậy?" Ngụy Quýnh định thần lại, lập tức vặn hỏi: "Không phải là anh ta đã thừa nhận rồi sao?"

"Không phải là anh ta, chắc chắn không phải là anh ta. Ta đã thấy mắt của anh ta. Trong đó chỉ có nỗi tuyệt vọng và sợ hãi, không có bóng tối, cũng không có sự độc ác, không có gì cả!" Ánh mắt lão Kỷ trở nên thê

https://thuviensach.vn

lương, “Nếu anh ta đã giết vợ ta, thì trên người anh ta chắc chắn sẽ có một cảm giác nào đấy, cảm giác của vợ ta! Nhưng ta không tìm thấy, hoàn toàn không tìm thấy!”

Ngụy Quýnh bỗng không biết nói gì, cậu ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi với giọng thăm dò: “Lão Kỷ, liệu có phải là ông…”

“Không!” Không đợi cậu nói hết, lão Kỷ đã kiên quyết phủ định, “Ta đã sống cùng bà ấy mười hai năm, đã quen thuộc nhau đến mức giống như một người! Nếu anh ta mang bà ấy đi, ta nhất định có thể cảm nhận được!”

Lại yên lặng một lần nữa.

Hai người ngồi im không nói gì, giây lát sau, Ngụy Quýnh nhìn chiếc giá sách để ngang đầu giường, phá vỡ sự im lặng trước.

“Cho nên… bao nhiêu năm nay, ông vẫn không thể không nghĩ đến việc này?”

“Không thể. Nếu là cháu thì cũng thế thôi.” Nét mặt lão Kỷ vô cùng đau thương, “Ta thường nghĩ, khi vợ ta bị giết, có phải là vô cùng khiếp sợ không, có phải là vô cùng đau đớn không? Bà ấy có van xin hung thủ tha cho bà ấy không? Lúc trước khi chết, liệu có thầm gọi tên ta, trông ngóng ta đến cứu bà ấy…”

“Ông đừng nói nữa…” Cuối cùng nước mắt Ngụy Quýnh đã trào ra.

“Ta muốn biết những điều này. Ta muốn nhìn xem kẻ đã giết vợ ta rốt cuộc là người như thế nào. Ta muốn đích thân hỏi hắn, tại sao sau khi đã làm nhục con gái, mẹ, vợ của người khác xong lại có thể cắt tháo rời giống như tháo một món đồ chơi được!”

“Ông vẫn điều tra vụ án này suốt?”

“Đúng, cho đến khi ta bị tai nạn ô tô.”

Ngụy Quýnh im lặng một lúc, ngẫm nghĩ rồi chậm rãi hỏi: “Lão Kỷ, tại sao ông lại kể cho cháu nghe những chuyện này?”

“Bởi vì cháu đã mang lại cho ta hi vọng.” Lão Kỷ nhìn cậu, “Trước khi cháu xuất hiện, ta nghĩ là mình chỉ có thể bị mắc kẹt cả đời ở chốn này,

https://thuviensach.vn

cách biệt với thế giới, sẽ chết đi cùng với nỗi thù hận và sự không cam tâm."

"Hi vọng?"

"Đúng. Cháu đã nhóm lên ngọn lửa trong đống tro tàn nơi tim ta." Lão Kỷ thẳng người lên, trong mắt bỗng ánh lên thần sắc như đại bàng, "Cháu làm ta cảm thấy, ta vẫn còn cơ hội tìm thấy tên hung thủ đó."

"Nhưng," Ngụy Quýnh vẫn cảm thấy nghi hoặc, "Chuyện này có liên quan gì đến Trương Hải Sinh?"

"Ta cần một người có thể sai khiến một cách vô điều kiện." Khóe miệng lão Kỷ thoáng hiện một nụ cười, "Ở đây cũng giống như một chiếc lồng giam, nhưng ta phải ra ngoài. Ngoài Trương Hải Sinh ra, không ai có thể giúp được ta."

Ngụy Quýnh không nói gì, vẫn chằm chằm nhìn ông cụ.

"Ta biết như vậy rất không đạo đức, nhất là không công bằng đối với bà Tần." Lão Kỷ hiểu tâm lý Ngụy Quýnh, giọng điệu dần mạnh hơn: "Ta hứa với cháu, sau khi điều tra rõ sự việc này, ta sẽ lập tức nộp cho cảnh sát chứng cứ về việc Trương Hải Sinh tham gia vào vụ cưỡng dâm. Có điều, cho dù xét về năng lực hay về nhân phẩm, ta đều không thể hoàn toàn tin tưởng Trương Hải Sinh được."

Đến đây, lão Kỷ không nói thêm gì nữa, mà nhìn Ngụy Quýnh bằng ánh mắt đầy mong đợi.

Trong lòng Ngụy Quýnh rối bời. Cậu rất rõ ý đồ của lão Kỷ: Ngoài Trương Hải Sinh, lão Kỷ còn cần một người giúp ông điều tra vụ giết người năm đó.

Người này chính là Ngụy Quýnh.

Xét về tình hay về lý, Ngụy Quýnh đều thấy mình nên giúp lão Kỷ. Chỉ là người già trước mắt này khiến cậu cảm thấy xa lạ. Ông cụ già nhàn tản tự tại, không ganh đua với thế giới, ôn hòa và hài hước trước đây, bây giờ lại hệt như một con đại bàng săn mồi đang thủ thế sẵn sàng chiến đấu. Đặc biệt là khi ông cụ lợi dụng sự cay độc của Trương Hải Sinh, gần như khiến Ngụy Quýnh nghĩ rằng lão Kỷ mà mình quen trước đây là một người khác.

https://thuviensach.vn

Nhưng…

Cậu nghĩ đến người phụ nữ tên là Phùng Nam ấy, nghĩ đến thi thể không toàn vẹn vì thiếu mất một chân ấy, nghĩ đến cái đêm người phụ nữ ấy chết đi.

Nghĩ đến cụ già đã bị giam trong chiếc lồng hai mươi ba năm này.

Nghĩ đến gã hung thủ vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Ngụy Quýnh quay người, nhìn lão Kỷ, nói từng chữ:

“Thôi được.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

16

U Linh

Phân tích hiện trường vụ án giết người phân tách thi thể, vứt xác "28.10"

Tóm tắt tình tiết vụ án

Khoảng 7 giờ 25 phút ngày 28 tháng 10 năm 1992, phát hiện thấy đùi bên phải của người (đánh mã số 1, phía dưới tương tự) được bọc trong túi nilon màu đen ở khu vực cây xanh trung tâm cách chỗ giao giữa đường Diên Biên và phố Đông Giang 200 mét về phía đông. Khoảng 8 giờ 30 phút sáng ngày 28 tháng 10, phát hiện thấy phần thân cơ thể phụ nữ (số 2) được bọc trong túi nilon màu đen ở bụi cỏ cách cổng chính vườn hoa Thành Kiến 150 mét về phía đông. Khoảng 10 giờ 50 phút cùng ngày, phát hiện thấy phần đầu (số 3) và hai tay trái phải bị chia thành bốn khúc (số 4) bọc trong túi nilon màu đen ở thùng rác chỗ giao giữa phố Nam Kinh Bắc và cầu Tứ Thông (Lộ Đông). Khoảng 15 giờ 20 phút cùng ngày, phát hiện thấy đùi bên trái (số 5) bọc trong túi nilon màu đen ở trong lòng con kênh đào Nam Vận. Khoảng 9 giờ 10 phút ngày 29 tháng 10, phát hiện thấy cẳng chân bên phải (số 6) và cẳng chân bên trái (số 7) bọc trong túi nilon màu đen ở trong hồ nhân tạo của công viên Bắc Hồ.

…

Tình hình khám nghiệm hiện trường

…

Quai túi nilon đen buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, đồng thời dùng băng dính dán chặt. Trong túi, ngoài một ít máu ra, không có vật gì

https://thuviensach.vn

khác. Trên túi nilon không có in hình hoặc chữ, không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

…

Nguyên nhân tử vong

Căn cứ vào kết quả khám nghiệm, nguyên nhân tử vong của người chết là ngạt thở cơ học do bị bóp cổ.

…

Vật gây thương

Căn cứ vào khám nghiệm pháp y, mép vết thương ở chỗ cắt không gọn, thành vết cắt có nhiều chỗ da bị rách, trong ổ vết thương không thấy dính sót các mảnh vụn tổ chức, một số vết thương có vết tích dao cưa, không có phản ứng sống, cho thấy thi thể bị phân tách bởi vật sắc sau khi đã tử vong.

…

Đỗ Thành quay đầu lại nhìn cái giá để hồ sơ bằng sắt nơi vừa rút lấy cuốn hồ sơ vụ án này, trên đó đều là tài liệu về các vụ án chưa điều tra xong, nói cách khác, những vụ án này vẫn chưa phá được.

Đỗ Thành bỏ cuốn hồ sơ vụ án có bìa bằng giấy kraft xuống, đưa tay lấy hộp thuốc lá. Ngón tay dính đầy bụi và mặt bàn bóng như gương cọ vào nhau, phát ra những tiếng kèn kẹt khe khẽ.

Ông lau tay qua loa lên người, rút một điếu thuốc châm lửa. Cô nhân viên trẻ tuổi trong phòng quản lý hồ sơ ho một tiếng, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, mở cửa sổ ra.

Giá lạnh ùa vào, cuốn hồ sơ vụ án để trên bàn bị thổi loạt soạt. Cô nhân viên quản lý khẽ rùng mình. Đỗ Thành thấy thế, vội dập tắt điếu thuốc lá, xin lỗi mấy câu liên tiếp rồi ra khỏi phòng hồ sơ.

Đi đến hành lang, Đỗ Thành ngẫm nghĩ một lát rồi bước về phía văn phòng đội cảnh sát hình sự.

Trương Chấn Lương đang ngồi ở cạnh bàn ăn mì ăn liền, thấy Đỗ Thành bước vào, vội đứng lên chào:

“Sư phụ, anh đến lúc nào thế, anh ăn chưa?”

https://thuviensach.vn

“Chưa.” Đỗ Thành bỏ chiếc túi đeo chéo lên bàn, “Làm cho tôi một gói.”

“Làm sao để anh ăn cái này được.” Trương Chấn Lương cầm áo khoác lên, “Đi, hai chúng ta ra ngoài ăn cái gì ngon một tí.”

“Không cần.” Đỗ Thành ngồi phịch xuống ghế, lại châm điếu thuốc khi nãy lên, “Mì ăn liền là được rồi - gặp cậu nói chuyện một tí.”

Mười phút sau, hai người đàn ông, một già một trẻ, quay đầu vào nhau, nhồm nhoàm ăn món mì nóng hổi. Sau khi ăn xong, Trương Chấn Lương thu dọn vỏ hộp, Đỗ Thành lấy lọ thuốc trong túi ra, lấy ra hai viên uống với nước. Trương Chấn Lương lặng lẽ nhìn ông, lại rót một cốc nước nóng đặt trước mặt Đỗ Thành.

“Vào Cục kiểm tra hồ sơ rồi à?”

“Ừ.” Đỗ Thành để tập hồ sơ lên chiếc bàn giữa hai người, “Sao cậu phát hiện ra vụ án này?”

“Anh vẫn cứ cảm thấy là năm đó bắt nhầm người, nên em nghĩ, nếu đúng là hung thủ chưa sa lưới, thì hắn ta có lẽ sẽ gây án lần nữa.” Trương Chấn Lương chỉ vào cuốn hồ sơ, “Kết quả là em phát hiện thấy cái này.”

Đỗ Thành nhìn anh, “Cậu có suy nghĩ gì?”

“Anh thôi đi! Lần này em không mắc lừa nữa đâu.” Trương Chấn Lương dựa người ra sau ghế, “Anh nói trước đi.”

Đỗ Thành mỉm cười, “Vụ án này đúng là rất giống với vụ cưỡng dâm giết người hàng loạt năm 90.”

Cưỡng dâm. Bóp cổ. Dùng vũ khí sắc bén chia xác. Túi nilon đen buộc chặt hình chữ thập, băng dính dán chặt miệng túi. Vứt mảnh xác ở bốn nơi. Không lấy được vân tay hoặc dấu tích khác.

Đó giống hệt như thủ đoạn trong vụ án hai năm trước đó. Nhưng, trong lòng Đỗ Thành vẫn có một câu hỏi.

“Giống?” Trương Chấn Lương gõ vào cuốn hồ sơ, “Không chỉ là giống, mẹ kiếp, chính là tên hung thủ đó làm.”

Đỗ Thành không lên tiếng, châm một điếu thuốc lá, nhìn bìa cuốn hồ sơ vẻ suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Nếu anh thấy được, em sẽ xin với Cục cho điều tra lại vụ án luôn.” Trương Chấn Lương hạ thấp giọng, “Em không quan tâm đến chuyện đắc tội với ai, cục trưởng Đoàn cũng không chắc sẽ phản đối, dù sao các bậc lão thành cũng đã về hưu rồi, cho dù có mất mặt, cũng không phải là mất mặt ông ấy.”

Đỗ Thành lắc đầu: “Vẫn có điểm đáng ngờ.”

“Điểm đáng ngờ?”

“Thứ nhất, nếu cậu là hung thủ, nếu đã có kẻ chịu tội thay, cậu có mạo hiểm gây án lần nữa không?”

“Tên này là một thằng điên!” Trương Chấn Lương trợn mắt, “Gió bão qua đi rồi, hắn không kiềm chế được bản thân, xuống tay lần nữa, điều này rất bình thường mà.”

“Nếu cậu suy đoán chính xác, như vậy tại sao sau đó hai mươi năm, thành phố C không có vụ án nào giống như vậy xảy ra nữa?” Đỗ Thành thò hai ngón tay ra, “Đây là điểm đáng ngờ thứ hai.”

Trương Chấn Lương không nói được gì, ngây ra nhìn Đỗ Thành, một hồi lâu sau, bật ra mấy chữ: “Có điểm đáng ngờ thứ ba không?”

“Có.” Đỗ Thành giở cuốn hồ sơ ra, chỉ vào một trang, “Cậu xem chỗ này.”

Trương Chấn Lương vô thức nhìn theo, miệng đọc thành tiếng: “… Chỗ cắt không gọn, thành vết cắt có nhiều chỗ da bị rách…”

“Điều này nói lên cái gì?”

Trương Chấn Lương không trả lời, châm một điếu thuốc, nét mặt trở nên trầm trọng.

“Thủ đoạn cắt xác không thành thạo.”

“Đây là điểm đáng ngờ thứ ba.” Đỗ Thành gập cuốn hồ sơ lại, “Hai mươi ba năm trước, sau khi hung thủ gây án lần thứ tư, những vết cắt đều rất gọn, thành vết cắt nhẵn nhụi - tên khốn kiếp này đã rất thành thục nhuần nhuyễn khi chia xác rồi, không lẽ tay nghề lại kém đi hay sao?”

Trương Chấn Lương nghĩ ngợi một lát, bỗng run bắn lên.

https://thuviensach.vn

“Sư phụ,” anh ngẩng đầu lên, sắc mặt bắt đầu trắng bệch ra, “Ý anh là?”

Đỗ Thành dựa người ra sau ghế, nhìn Trương Chấn Lương đầy ẩn ý.

Cả tết, Lạc Thiếu Hoa ở yên trong nhà đón hết cái tết cùng vợ con. Điều này khiến mối quan hệ giữa ông và Lạc Doanh được cải thiện rất nhiều. Con gái không còn săm soi để ý xem ông đi đâu nữa, vào buổi sáng ngày mồng 8 tháng Giêng, hôm kết thúc kỳ nghỉ, Lạc Doanh thậm chí còn trả chìa khóa ô tô cho ông.

Lạc Thiếu Hoa đang bóc trứng gà cho cháu ngoại Hướng Xuân Huy, nhìn thấy chìa khóa ô tô vứt trên bàn ăn, ngẩng đầu nhìn Lạc Doanh.

“Hôm nay con không đi ô tô à?”

“Không, chẳng có chỗ đỗ xe.” Lạc Doanh cụp mắt xuống, “Nếu bố ra ngoài thì cứ lấy mà đi.”

Dứt lời, cô liền xách túi lên, ra phòng sát cửa đi giày. Vừa ra khỏi cửa, lại quay lại, ném một tờ báo lên tủ giày.

“Bố ơi, báo ngày hôm nay.”

Lạc Thiếu Hoa đáp một tiếng, bỏ quả trứng gà bóc được một nửa xuống, đứng dậy đi ra cạnh tủ giày, mở báo ra xem.

Lạc Doanh nhìn vẻ chăm chú của ông, cảm thấy vừa nghi ngờ vừa buồn cười, nói giọng trách yêu: “Ông già này, cũng quan tâm đến đại sự quốc gia ghê nhỉ.”

Lạc Thiếu Hoa không đáp lời cô. Lạc Doanh bĩu môi về phía ông, đóng cửa đi làm.

Đứng xem xong trang đầu, Lạc Thiếu Hoa lại giở đến mục thời sự trong vùng, sau khi xem xong một lượt, chắc chắn không có thông tin mình cần đọc, ông gấp tờ báo lại cẩn thận, rồi quay lại bàn ăn.

Đây là thói quen mới hình thành gần đây của ông, mỗi buổi sáng sớm, việc làm đầu tiên là đi xem báo sáng đã được đưa đến cửa nhà hay chưa. Lạc Doanh cảm thấy kỳ quặc, hỏi mấy lần, đều bị ông trả lời qua quýt cho xong. Kim Phượng vẫn không hề tỏ thái độ gì, chỉ để ý nét mặt Lạc Thiếu Hoa khi ông xem báo.

https://thuviensach.vn

Sau bữa sáng, Lạc Thiếu Hoa rửa sạch bát đũa, cho Kim Phượng uống thuốc, rồi lại giục cháu ngoại làm bài tập của kỳ nghỉ đông. Ông xem tivi một lúc, đi mấy vòng quanh phòng khách, cuối cùng ra ban công hút thuốc lá.

Không khí lạnh và trong lành, mặc dù vẫn còn thoảng mùi pháo đốt còn sót lại, nhưng, hơi thở của ngày tết đã không còn nữa. Sau những ngày vui tưng bừng ngắn ngủi, thành phố lại trở về với vẻ bận rộn, lo toan thường ngày. Cuộc sống lại chường ra bộ mặt lạnh lùng, giống như cái khí hậu giá lạnh này, mùa xuân ấm áp, hoa nở, vẫn chỉ là chuyện xa vời.

Con đường phía dưới tòa nhà sau mấy hôm yên ả vắng lặng, lại ồn ào tấp nập, thậm chí còn đông tắc thảm hại. Lạc Thiếu Hoa nhìn dãy ô tô đang chầm chậm dịch chuyển, những tiếng còi từ chỗ này sang chỗ khác vang lên bên tai, càng lúc càng thấy bực bội bứt rứt.

Ông đóng cửa sổ lại, định quay vào phòng khách, vừa quay người, thì nhìn thấy Kim Phượng đang dựa người vào khung cửa, nhìn mình.

Lạc Thiếu Hoa ngạc nhiên: “Sao em lại ra ngoài? Gió to thế này, bị cảm lạnh thì làm thế nào?” Ông bước nhanh tới, ôm lấy vai Kim Phượng, đưa bà vào phòng khách.

Đỡ bà ngồi xuống ghế salon, Lạc Thiếu Hoa định vào phòng ngủ lấy chăn len, nhưng bị Kim Phượng kéo lại.

“Thiếu Hoa,” Kim Phượng nhìn cánh cửa phòng ngủ phía bắc đang đóng chặt, chắc chắn là cháu ngoại không nghe thấy, “Mình nói chuyện một tí nhé.”

Lạc Thiếu Hoa bỗng đờ người ra, mấy giây sau, ông vẫn làm theo lời bà, ngồi xuống đối diện với bà.

Hai vợ chồng ngồi đối diện với nhau, bỗng chốc không biết nói gì, cuối cùng, vẫn là Kim Phượng lên tiếng phá vỡ sự im lặng trước.

“Mình đã sống cùng nhau ba mươi bảy năm rồi nhỉ?”

“Ừ - cưới năm 77.”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, Lạc Doanh đã 36 tuổi rồi.” Kim Phượng mỉm cười, “Huy Huy cũng 11 tuổi rồi.”

“Sắp 12 đến nơi rồi.” Lạc Thiếu Hoa cũng bất giác mỉm cười, quay đầu nhìn căn phòng ngủ phía bắc, “Sau tháng tư.”

“Ừ. Bao nhiêu năm nay, công việc của anh bận rộn, nhưng vẫn chăm sóc hai mẹ con em chu đáo.” Kim Phượng đưa tay ra, xoa nhẹ lên đầu gối Lạc Thiếu Hoa, “Sức khỏe của em không tốt, làm anh vất vả.”

“Vợ chồng với nhau, nói những chuyện này làm gì?”

“Thực ra, em biết anh có tâm sự trong lòng. Đừng lo, em và Lạc Doanh có thể tự chăm sóc cho mình, cũng có thể nuôi nấng Huy Huy đầy đủ. Em đã làm anh vất vả bao nhiêu năm rồi…”

“Em nói cái gì thế hả?!” Lạc Thiếu Hoa đột ngột ngẩng đầu lên, nhận ra được ẩn ý trong lời Kim Phượng, “Em hiểu nhầm rồi…”

“Là anh hiểu nhầm rồi.” Nét mặt Kim Phượng bình tĩnh, “Em hiểu anh, thời gian trước anh bận, chắc chắn không phải là những việc vớ vẩn.”

Bỗng nhiên, khóe miệng Kim Phượng thoáng hiện một nụ cười tinh nghịch.

“Một ông già nhếch nhác như anh, ngoài em ra, còn ai thèm ngó đến anh?”

Lạc Thiếu Hoa ngớ ra, rồi lập tức cười khà khà, nhảy dựng lên, làm bộ định đánh, nhưng chỉ khẽ vỗ vào má Kim Phượng.

Kim Phượng vừa cười vừa tránh. Hai vợ chồng già ba mươi mấy năm, đùa nghịch ồn ào, khiến thằng cháu ngoại Hướng Xuân Huy ở trong phòng ngủ thò đầu ra.

“Ông ngoại, bà ngoại, ông bà làm gì thế?”

“Không có gì, chúng ta đùa vui thôi.” Lạc Thiếu Hoa làm mặt hổ, nhưng không giấu được nụ cười, “Mau đi làm bài tập đi, nếu không mẹ cháu về sẽ xử lý cháu đấy.”

Hướng Xuân Huy thè lưỡi, rụt vào trong phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa quay người về phía Kim Phượng cười bảo: “Bà già rồi mà không nghiêm túc gì cả. Thấy chưa, để cháu ngoại cười cho chưa?”

Kim Phượng cười cười không nói gì, nhưng nét mặt lại trở nên trang trọng.

“Việc anh đang làm, có thể nói với em được không?”

Nụ cười trên mặt Lạc Thiếu Hoa biến mất, giây lát sau, ông lắc đầu, “Không được - ít nhất là không nói được bây giờ.”

Kim Phượng dường như đã chuẩn bị sẵn tâm lý về câu trả lời này, mặt bà không hề lộ ra vẻ thất vọng, “Việc này, rất quan trọng đối với anh?”

“Quan trọng.” Lạc Thiếu Hoa ngẫm nghĩ một lúc, lại nói thêm một câu, “Vô cùng quan trọng.”

“Có nguy hiểm không?”

“Không.” Lạc Thiếu Hoa cười cười, “Em quên là anh làm gì rồi à?”

“Ừ, em biết rồi.” Kim Phượng ngồi thẳng người, hai tay chống lên đùi, buông một tiếng thở dài, “Đi đi.”

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, “Hả?”

“Đi đi. Việc quan trọng đối với anh thì đi làm đi, nếu không trong lòng anh cứ nhấp nhổm bất an.” Kim Phượng cầm lấy chìa khóa ô tô, đưa vào tay Lạc Thiếu Hoa, “Em sẽ giải thích cho Lạc Doanh, anh cứ yên tâm, em sẽ trông nom Huy Huy, không sao đâu.”

Lạc Thiếu Hoa cầm chìa khóa ô tô, ngây ra nhìn vợ, một hồi lâu sau, thẫn thờ nói: “Sau khi xong việc này, anh sẽ nói với em.”

“Vâng.” Trên mặt Kim Phượng vẫn là nụ cười bình thản, “Em đợi đấy.”

Trong quãng thời gian này, thành phố C mưa lặng gió đừng, ngoài những kẻ không may bị đưa đến bệnh viện vì uống rượu quá liều hoặc ăn uống vô độ ra, thì chỉ có mấy đứa trẻ con bị thương vì nghịch pháo. Không có ai bị mưu sát. Ma quỷ cũng đang đón tết.

Lạc Thiếu Hoa chỉ có thể nắm được tình hình những ngày này của thành phố C qua báo chí, vụ án ông quan tâm nhất không xảy ra, ít nhiều cũng

https://thuviensach.vn

làm ông có được chút an ủi. Vì vậy, lúc đi vào khu Vườn Trúc Xanh, bước chân ông không nặng nề như trước đây, thậm chí còn có vẻ nhàn tản tự tại.

Đi đến trước tòa nhà số 22, ông ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4. Vì là ban ngày, không thể nào xác định được trong phòng có người hay không. Lạc Thiếu Hoa ngẫm nghĩ một lát, quay người đi về phía tòa nhà đối diện.

Leo lên tầng 6, Lạc Thiếu Hoa đứng ở hành lang tòa nhà, lấy kính viễn vọng ra, nhòm về phía nhà Lâm Quốc Đống. Đồ đạc trong phòng vẫn như cũ, chỉ là bừa bãi hơn một chút. Chiếc máy vi tính xách tay để trên bàn làm việc, đang đóng. Lạc Thiếu Hoa dịch chuyển chiếc kính viễn vọng sang hai bên, không phát hiện thấy dấu hiệu có người hoạt động trong nhà.

Hắn đã đi ra ngoài?

Lạc Thiếu Hoa bỏ kính viễn vọng xuống, đầu mày nhíu chặt, tâm trạng có phần thoải mái khi nãy đã gần như không còn nữa. Cho dù thế nào đi nữa, tên này không ở trong phạm vi giám sát của mình, vẫn không thể yên tâm được.

Ông dựa vào tường, châm một điếu thuốc. Qua quy luật hoạt động của Lâm Quốc Đống thời gian gần đây, chắc là hắn chỉ đi mua thức ăn thôi. Thế thì, hắn sẽ quay về trong vòng một tiếng đồng hồ. Có điều, Lạc Thiếu Hoa không biết hắn đã ra ngoài vào lúc nào, cho nên, việc có thể làm bây giờ là đợi.

Hút thuốc. Vận động cơ thể trong phạm vi hành lang nhỏ hẹp của tòa nhà. Thi thoảng uống một hớp nước nóng trong chiếc bình giữ nhiệt. Cứ cách hai mươi phút lại lấy kính viễn vọng quan sát động tĩnh trong nhà Lâm Quốc Đống. Nghe thấy phía dưới tòa nhà có tiếng người vọng tới, Lạc Thiếu Hoa cũng sẽ nấp ra phía sau cửa sổ, cẩn thận quan sát. Nhưng, cả nửa tiếng đồng hồ trôi qua rồi, mà nhà Lâm Quốc Đống vẫn rất yên ắng.

Lạc Thiếu Hoa bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình: Tên khốn kiếp này không lẽ ngủ rồi sao - hay là chết trong nhà rồi?

Mẹ kiếp, thế thì tốt quá. Lạc Thiếu Hoa nghĩ đến điều đó không hề cố tình có ác ý. Ông cử động đôi chân đã mỏi nhừ, ngẫm nghĩ giây lát, quyết

https://thuviensach.vn

định đi sang phía đối diện kiểm tra xem thế nào.

Lạc Thiếu Hoa đội chiếc mũ lông vũ cẩn thận, lại quấn chặt chiếc khăn quàng cổ, chỉ lộ ra mắt và mũi. Ông khoác chiếc túi đeo chéo lên người, lẳng lặng đi xuống dưới tòa nhà, chầm chậm đi qua khoảng đất trống giữa hai tòa nhà, nghiêng ngó xung quanh một lát, rồi bước nhanh vào trong lối đi của đơn nguyên 4 tòa nhà số 22.

Vội vã leo lên tầng 5, Lạc Thiếu Hoa đã cảm thấy hơi thở bắt đầu hổn hển. Ông đứng ở chiếu nghỉ một lúc, đợi cho tim đập bình thường trở lại, mới rón rén đi đến gần cánh cửa sắt của phòng 501, vạch mũ lên, áp sát tai lên cửa, nín thở.

Trong phòng vô cùng yên ắng, không có một tiếng động nào. Lạc Thiếu Hoa thẳng người dậy, im lặng nhìn cánh cửa sắt trước mặt. Nghĩ một lúc, ông quyết định mạo hiểm - đưa tay lên, nhẹ nhàng gõ mấy nhát lên cửa.

Gần như đồng thời, Lạc Thiếu Hoa quay nửa người lại, trong tư thế sẵn sàng chạy nhanh xuống tầng dưới. Nhưng, mấy giây trôi qua, trong phòng vẫn không có phản ứng gì.

Lạc Thiếu Hoa thở ra một hơi dài - Lâm Quốc Đống đúng là không ở nhà. Có điều, hơi thở đó nhanh chóng nghẹn lại nơi cổ họng ông.

Trong lòng ông, bỗng dấy lên một ý muốn không thể ngăn lại được: Bên kia cánh cửa, trông như thế nào?

Lâm Quốc Đống đang sống một cuộc sống thế nào?

Lạc Thiếu Hoa nhận ra, ngoài cảnh tượng phía trong ô cửa sổ bé tí ấy, ông không hề biết gì về cuộc sống hàng ngày của Lâm Quốc Đống. Hắn ăn gì, ngủ ở đâu, đọc sách gì, lướt những trang mạng nào, trong những đêm dài dằng dặc ấy, hắn yên giấc ngủ say, hay trằn trọc mất ngủ?

Đáp án ở ngay sau cánh cửa sắt.

Nhịp thở của Lạc Thiếu Hoa trở nên dồn dập. Nếu có thể hiểu được hết những điều này, có lẽ có thể đưa ra được một phán đoán đáng tin cậy nhất về hắn - hơn hai mươi năm bị nhốt, rốt cuộc đã thuần hóa Lâm Quốc Đống thành một người già ôn hòa, hay là chỉ làm cho hắn phải giấu đi bộ nanh vuốt sắc nhọn của mình?

https://thuviensach.vn

Nếu chứng minh được kết quả phía trước, thì tất cả đã có thể kết thúc.

Lạc Thiếu Hoa không thể kiềm chế được nữa, lấy cái túi khoác trên vai xuống, ngồi xổm trên mặt sàn mở túi ra, lấy ra hai sợi sắt ở trong một chiếc hộp kim loại nhỏ.

Ông nhìn xung quanh, nhanh chóng cắm hai sợi sắt vào trong lỗ khóa. Nhưng, vừa chọc mấy nhát, ông đã nghe thấy có tiếng bước chân đều đều vọng tới từ phía dưới.

Lạc Thiếu Hoa dừng tay lại, chú ý lắng nghe. Rất nhanh chóng, tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn, xem ra không phải là người ở phía dưới tầng 4. Ông chửi thầm một tiếng, nắm sợi sắt trong tay, xách chiếc túi lên, định rời đi cái đã rồi tính.

Để chắc chắn an toàn, Lạc Thiếu Hoa quyết định đi xuống dưới tầng, nếu không, chẳng may người đó lại ở tầng 6 thì mình sẽ vô cùng khả nghi. Vừa đi xuống được nửa tầng, liền nhìn thấy một người đàn ông đang xách một chiếc túi nilon lớn, vừa hát vừa bước từng bước đi lên.

Trong khoảnh khắc, đầu óc Lạc Thiếu Hoa bỗng trống rỗng.

Lâm Quốc Đống mặc một chiếc áo lông vũ màu xám, quần nhung đen, giày da lót lông, đi ngang qua người Lạc Thiếu Hoa ngay trong hành lang. Hắn dường như đã ngẩng đầu lên nhìn Lạc Thiếu Hoa, lại dường như không.

Hắn vẫn ngân nga một khúc nhạc không thành giai điệu, không hề dừng lại, xen lẫn với tiếng túi nilon sột soạt, bỗng chốc nhồi đầy vào tai Lạc Thiếu Hoa.

Hai mươi ba năm nay, lần đầu tiên hai người tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy. Lạc Thiếu Hoa thậm chí có thể cảm thấy được lực truyền đến từ vai đối phương. Xuyên qua lớp áo, luồng sức đó vẫn tỏa ra cảm giác đen tối và thứ mùi tanh ngọt, như thể vẫn còn cảm giác dính nhớp, lắc kéo cơ thể Lạc Thiếu Hoa một cách rõ rệt.

Chưa đầy nửa giây sau, hai người lướt qua nhau ở bậc cầu thang, một người đi lên, một người đi xuống. Lạc Thiếu Hoa nhìn thẳng về phía trước, toàn thân cứng đờ, đi xuống tầng 4, nghe thấy tiếng chìa khóa vặn mở cửa

https://thuviensach.vn

vọng xuống từ phía trên đỉnh đầu. Ông cố gắng hết sức duy trì tư thế bước đi một cách máy móc, cho đến khi trước mặt hiện ra khoảng trống phía ngoài hành lang, bỗng cả cơ thể nhũn ra.

“Chính là hắn…” Lạc Thiếu Hoa nghiến răng nói với mình, cảm giác miệng đã khô rát, “Không sai được…”

Đợi đến khi chân hết run, ông gần như nhảy lên chạy, lao vào tòa nhà phía đối diện. Bước nhanh đến chỗ giám sát ở tầng 6, Lạc Thiếu Hoa thở hổn hển lôi chiếc kính viễn vọng ra, đứng im nhìn vào nhà Lâm Quốc Đống.

Thần sắc Lâm Quốc Đống bình thường, hành động cũng bình thường. Treo quần áo lên, pha trà, ngồi xuống trước máy vi tính, hút thuốc, mở máy vi tính ra. Hơi khác với bình thường một chút là, trong cái túi nilon hắn mang về dường như không phải là đồ dùng hàng ngày, mà là một tập giấy in lớn, trông như một bản thảo gì đó.

Lâm Quốc Đống để tập bản thảo bên cạnh máy vi tính, chăm chú đọc một hồi, sau đó gõ rất nhanh trên bàn phím. Thi thoảng, hắn cũng dừng lại, mở cuốn từ điển Anh - Hán rất dày ở bên cạnh ra, sau khi tra cứu, hắn lại tiếp tục lặp lại động tác như vậy.

Sau khi quan sát hơn nửa tiếng đồng hồ, Lạc Thiếu Hoa nhận ra Lâm Quốc Đống đang dịch văn bản.

Cũng có nghĩa là, hắn đã tìm được việc làm.

Biểu hiện của Lâm Quốc Đống cho thấy hai việc: Một là, hắn không hề phát hiện ra Lạc Thiếu Hoa đang bám theo mình, chí ít là không nhận ra đối phương ở lối đi trong tòa nhà; thứ hai, hắn đã thích nghi và quen với cuộc sống hiện đại, hơn nữa đã bắt đầu tìm cách duy trì cuộc sống như vậy.

Những dấu hiệu này cho thấy, bây giờ Lâm Quốc Đống chỉ là một người già muốn bình yên sống nốt những năm tháng còn lại.

Nhưng, Lạc Thiếu Hoa đã không thể tin vào phán đoán của mình được. Cuộc gặp gỡ khi nãy ở hành lang tòa nhà đã mang lại cho ông một cảm giác kích thích mạnh mẽ. Ông không sao phân biệt được rốt cuộc là mình đang chìm đắm trong ấn tượng xa xưa không thể thoát ra được, hay là ông

https://thuviensach.vn

vẫn giữ được khứu giác nhạy bén đối với cảm giác phạm tội. Cho dù thế nào đi nữa, Lạc Thiếu Hoa vẫn quyết định phải tiếp tục giám sát Lâm Quốc Đống. Bởi vì, bất cứ sự ngẫu nhiên hoặc phán đoán sai lầm nào cũng đều có khả năng dẫn đến bi kịch không thể cứu vãn nổi.

Thế là, Lạc Thiếu Hoa phục ở điểm giám sát đối diện với tòa nhà 22 đến chiều tối, cho đến tận lúc Lạc Doanh gọi điện thoại hỏi khi nào ông về nhà. Lúc đó, Lâm Quốc Đống đã ăn xong bữa tối đơn giản, trong khoảng thời gian này, ngoài rót trà, đi vệ sinh, hắn gần như ngồi suốt trước máy vi tính, chăm chú tập trung dịch thuật văn bản đó. Có lẽ do tập trung tinh thần cao độ, thể lực của Lạc Thiếu Hoa đã đến giới hạn đỉnh điểm. Ngoài ra, ông cũng không muốn Lạc Doanh lại có cảm giác nghi ngờ quá đáng về mình một lần nữa, thế là, sau khi suy đi tính lại, Lạc Thiếu Hoa quyết định kết thúc việc giám sát ngày hôm nay.

Cái bóng tối mờ ở hành lang tòa nhà đối diện cuối cùng đã biến mất, cũng không thấy ánh sáng phản chiếu của mắt kính viễn vọng nữa. Lâm Quốc Đống chậm rãi nghiêng đầu, nhìn ô cửa sổ đen hun hút đó. Không một bóng người.

Hắn đứng dậy, nhanh chóng đi vào trong bếp. Qua ô cửa thông hơi nhỏ đó, có thể nhìn thấy một con đường ở phía ngoài khu dân cư. Hắn nấp sau giá để đồ, chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa loạng choạng đi ra từ khu dân cư, ngồi lên một chiếc xe Santana màu xanh sẫm ở ven đường, nổ máy, rời đi. Đèn đuôi xe màu đỏ sẫm loang loáng trên đường, cuối cùng hoàn toàn lẫn vào trong màn đêm.

Bỗng nhiên Lâm Quốc Đống bắt đầu thở hổn hển, thần kinh căng thẳng suốt cả buổi chiều, cuối cùng cũng được thư giãn. Hắn dựa người vào cái giá để đồ, lồng ngực phập phồng dồn dập. Giây lát, hắn lau những giọt mồ hôi túa ra trên trán, xiêu vẹo bước vào trong phòng.

Ánh đèn trong căn phòng dìu dịu, mùi mì ăn liền phảng phất trong không khí. Đó là bữa tối mà hắn vừa ăn xong. Nhớ lại dáng vẻ rất nghiêm túc, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra của mình lúc ăn mì ăn liền, Lâm Quốc Đống thầm thấy buồn cười. Sau đó, là nỗi oán hận sâu sắc.

https://thuviensach.vn

Hắn lại ngồi xuống trước máy vi tính, ngây ra nhìn văn bản hiển thị trên màn hình, những con chữ loạn xạ xếp thành hàng trong đó, vừa có tiếng Anh, lại vừa có tiếng Trung Quốc.

“What the fuck!”

“Thằng khốn kiếp! Thằng khốn kiếp!”

“Mày định ép tao đến lúc nào?!!!”

…

Đó chính là kết quả “làm việc” cả buổi chiều trên máy vi tính của Lâm Quốc Đống, hắn cố gắng hết sức giữ cho nét mặt bình thường, động tác thoải mái, nhưng hoàn toàn không thể tập trung nổi tinh thần để dịch bản thảo này. Nỗi hận thù trào lên trong lồng ngực đã chuyển hóa thành những câu từ hắn học, bị hắn gõ vào văn bản.

Hắn thở dài, không lưu mà đóng luôn trang đó lại, mở một văn bản trống mới.

Đây là công việc đầu tiên mà hắn có được sau khi ra viện. Trong cuộc phỏng vấn buổi sáng, nhìn hắn trong bộ quần áo tồi tàn, mái tóc hoa râm, sếp của công ty dịch thuật đó săm soi nhiều lần, ánh mắt đầy vẻ chế giễu và nghi ngờ. Học lực cử nhân của một trường đại học danh tiếng vẫn có tác dụng, mặc dù chỉ đổi lấy được một bản hợp đồng thử việc “dịch thử một bản trước xem thế nào, nộp cho tôi trước 10 giờ sáng mai”.

Xem ra đêm nay phải thức trắng rồi, nếu không sẽ không thể hoàn thành công việc được. Mặc dù lương thấp, nhưng Lâm Quốc Đống cần công việc này. Không chỉ là để duy trì cuộc sống hiện tại, quan trọng hơn là, hắn cần biết người đó là ai.

Buổi tối ngày 27 tháng 10 năm 1992, cái bóng ma lang thang trong bóng đêm của thành phố C đó, là ai?

Lâm Quốc Đống khẽ dụi mắt, lấy lại tinh thần, cầm một tờ văn bản lên, đọc từng chữ từng câu.

Đó là đơn dự thầu của một doanh nghiệp nhỏ, đầy những câu từ hoa mỹ mà không thực và những lời hứa phục vụ sáo rỗng nhạt nhẽo. Hắn cố gắng

https://thuviensach.vn

hết sức chuyển dịch những con chữ vuông đó thành những từ đơn trong tiếng Anh, cho đến khi một câu hoàn chỉnh hiện ra trong đầu…

Bỗng nhiên, hắn cầm quyển từ điển Anh - Hán dày cộp bên tay lên, ném mạnh về phía ô cửa kính!

Một tiếng động giòn tan vang lên, trên cửa kính xuất hiện mấy đường rạn ngang dọc cắt nhau, cuối cùng vỡ thành mấy mảnh.

Gió lạnh lập tức lùa vào, tấm rèm cửa bằng vải dày màu xám bị cuốn lên. Giữa khoảng màu xám đang bay lượn, Lâm Quốc Đống nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu trong ô cửa kính vỡ, bộ mặt méo mó, mắt trợn lên giận dữ.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

17

Cô Gái Trong Hoàng Hôn

Nhạc Tiêu Tuệ ngồi ở cạnh giường, nghịch chiếc điện thoại di động, ngón tay chuyển động nhanh thoăn thoắt trên màn hình.

“Lão Kỷ, tốc độ WIFI di động của ông rất tốt đấy. Có điều cái tên buồn cười quá - “Đầu lão Kỷ 60 tuổi”, ha ha.”

“Cũng tàm tạm, cháu chơi đi.” Kỷ Càn Khôn không để ý, đáp qua quýt, tâm trí vẫn để vào tập tài liệu dày cộp trước mắt.

Ngụy Quýnh đã tìm kiếm được một lượng lớn tài liệu về các vụ án giết người hàng loạt năm đó, tải về rồi in ra, đóng thành tập, để lão Kỷ tiện tìm hiểu.

Bây giờ đã có sự giúp đỡ của Trương Hải Sinh, Ngụy Quýnh đi lại thoải mái trong viện dưỡng lão. Mặc dù vẻ mặt Trương Hải Sinh thường cau có khó chịu, nhưng anh ta vẫn ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Kỷ Càn Khôn. Mọi nguyên do của nó, chỉ có Ngụy Quýnh biết.

Đây đã là lần thứ hai mang tài liệu đến cho lão Kỷ. Ông cụ đọc rất chăm chú, liên tục lấy bút đỏ chú thích vào trong tài liệu, thi thoảng dừng lại, thảo luận mấy câu với Ngụy Quýnh.

“Có những tư liệu không chi tiết, xác thực.” Kỷ Càn Khôn nhìn Nhạc Tiêu Tuệ đang vùi đầu chơi điện thoại di động, nói khẽ, “Chắc là suy đoán chủ quan của dân mạng, thậm chí là những suy nghĩ vớ vẩn.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, cháu đã chọn lọc bớt một phần, những cái vô lý quá đã loại luôn rồi.” Ngụy Quýnh bỗng cười bối rối, “Ông không cần phải thế đâu, Nhạc Tiêu Tuệ biết chuyện của chúng ta.”

“Ồ?” Kỷ Càn Khôn ngạc nhiên nhướng mày lên, “Cháu nói cho cô bé rồi à?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh xấu hổ cào đầu, “Lúc đến thư viện trường tìm cuốn Tuyển tập vụ án, ông biết đấy… Cháu không biết nói dối.”

“Hóa ra là thế.” Lão Kỷ bĩu môi, “Ta còn đang lấy làm lạ, sao cháu lại dẫn cô bé đến.”

“Đừng có trốn ra một chỗ để nói xấu cháu đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ bỗng đột ngột lên tiếng, nhưng mắt vẫn chằm chằm nhìn vào màn hình điện thoại di động, “Cháu đang nghe đấy nhé.”

Kỷ Càn Khôn và Ngụy Quýnh đều bật cười.

“Đâu dám.” Kỷ Càn Khôn cười hì hì, gỡ kính xuống, “Có thêm một người là có thêm sức mạnh mà.”

“Cô ấy được việc lắm.” Ngụy Quýnh chỉ vào chồng tài liệu, “Rất nhiều thứ là cô ấy tìm thấy đấy ạ.”

“Thế thì cảm ơn cháu nhé.” Kỷ Càn Khôn quay qua phía Nhạc Tiêu Tuệ, “Thế, bạn Nhạc Tiêu Tuệ có cao kiến gì?”

Nhạc Tiêu Tuệ bỏ điện thoại di động xuống, mặt lộ vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

“Lão Kỷ, ông cho là năm đó họ bắt nhầm người thật ạ?”

Kỷ Càn Khôn ngớ ra, đầu tiên ông cụ nhìn Ngụy Quýnh, Ngụy Quýnh cũng đang nhìn lại ông với ánh mắt nghi hoặc như vậy. Ngẫm nghĩ một lát, lão Kỷ nói: “Ta đã đọc rất nhiều sách về các sát thủ giết người hàng loạt - cả của trong nước và nước ngoài - tuổi gây án của loại người này hầu như đều là trước 40 tuổi, tính theo kết luận này, bây giờ hung thủ cũng là người tầm 60 tuổi, chưa đến mức đã chết rồi đâu nhỉ?”

“Được, chúng ta giả định hung thủ vẫn còn trên cõi đời này.” Nhạc Tiêu Tuệ một lần nữa tung ra một câu hỏi, “Như vậy, ông có chắc chắn là hắn

https://thuviensach.vn

vẫn sống ở trong thành phố này không ạ?”

Kỷ Càn Khôn lập tức không biết nói gì, nét mặt cũng trở nên rất khó coi.

“Cả Trung Quốc, 23 tỉnh, 5 khu tự trị, 4 thành phố trực thuộc trung ương, vô số huyện thị.” Nhạc Tiêu Tuệ xòe hai bàn tay ra, “Chúng ta đi tìm một người bằng cách nào?”

Căn phòng chìm trong yên lặng. Ngụy Quýnh liên tục đưa mắt ra hiệu cho Nhạc Tiêu Tuệ, ý bảo cô đừng làm Kỷ Càn Khôn quá xúc động. Nhưng cô gái không hề nhìn cậu, ánh mắt vẫn dõi lên mặt Kỷ Càn Khôn. Một lúc lâu sau, lão Kỷ khẽ cười, chậm rãi lên tiếng:

“Nói như vậy, ta đang làm một việc hoàn toàn không có khả năng thành công?”

“Cháu không có ý như vậy, lão Kỷ.” Nhạc Tiêu Tuệ cúi người về phía trước, đặt tay lên đầu gối ông cụ, “Chỉ là cháu thấy, ngoài biết được hung thủ là đàn ông ra, thực ra chúng ta không biết bất cứ điều gì khác về hắn.”

Lão Kỷ ngẫm nghĩ một lát, khó nhọc thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Thế, ông đã bao giờ nghĩ, tại sao hắn lại giết chết những người phụ nữ đó - và vợ của ông?”

Lão Kỷ đã hoàn toàn bị thu hút bởi cách nghĩ của Nhạc Tiêu Tuệ, “Ý của cháu là?”

“Họ nhất định sẽ có một vài điều đặc biệt hấp dẫn hung thủ.” Mắt Nhạc Tiêu Tuệ bỗng sáng rực, “Nếu chúng ta biết được những điều này, có lẽ sẽ có thể suy luận ngược xem hung thủ là người như thế nào.”

“Ý cậu muốn nói…”, Ngụy Quýnh xen vào, “Đặc điểm chung?”

“Đúng.” Nhạc Tiêu Tuệ quay màn hình điện thoại di động về phía họ, “Tớ cũng tìm kiếm được một vài tài liệu về bọn sát thủ hàng loạt, ví dụ như Jerry Brudos, người bị hại mà hắn chọn, đa số đều là những phụ nữ mang giày đẹp; Hay như Ted Bundy, hắn thiên về những phụ nữ tóc dài, mặc quần bò hoặc quần soóc.”

Ngụy Quýnh quay qua nhìn Kỷ Càn Khôn, do dự một lúc rồi lên tiếng hỏi: “Lão Kỷ?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Càn Khôn khẽ rùng mình, ánh mắt trở nên xa xăm, “Vợ ta để tóc dài, hôm xảy ra sự việc, mặc bộ váy liền vải hoa màu xanh trắng, giày cao gót màu bạc.”

Ánh mắt Nhạc Tiêu Tuệ hướng về phía Ngụy Quýnh, ra hiệu cho cậu đưa tập tài liệu trên đầu gối lão Kỷ cho cô. Ngụy Quýnh làm theo. Nhạc Tiêu Tuệ tháo chiếc kẹp giấy trên tập tài liệu ra, lật mở một lúc, chọn ra tài liệu về vụ án Phùng Nam bị hại, sau đó chia số còn lại thành ba phần.

“Phân công hợp tác nhé.” Cô đưa hai phần trong số đó cho Kỷ Càn Khôn và Ngụy Quýnh, “Chúng ta thử xem xem, những người phụ nữ đáng thương này rốt cuộc có những điểm chung nào.”

Tài liệu của ba vụ án, ba người mỗi người xem một tập, Nhạc Tiêu Tuệ còn chuẩn bị một cuốn sổ ghi chép để tiện ghi lại. Nhưng, sau khi nghiên cứu một hồi lâu, trên cuốn sổ ghi chép chỉ có mấy dòng chữ:

Nữ, 27 - 35 tuổi.

Thân hình tương đối chuẩn.

Mất tích vào ban đêm.

Bỗng chốc, mọi người đều có phần nản chí, nhìn cuốn sổ ghi chép chỉ có lèo tèo mấy chữ không nói gì. Kỷ Càn Khôn ngẫm nghĩ một lát, lại bổ sung thêm một câu:

Bị hại lúc chỉ có một mình.

Nhạc Tiêu Tuệ ghé lại xem, lại ngẩng đầu nhìn Kỷ Càn Khôn.

“Ta đã tham dự phiên xét xử. Theo suy đoán của cảnh sát, gã chỉ chọn những người phụ nữ đi bộ một mình vào buổi tối.” Lão Kỷ né tránh ánh mắt của Nhạc Tiêu Tuệ, ngón tay run run châm một điếu thuốc, “Sau khi lừa người bị hại lên ô tô, dùng vũ khí không sắc bén đánh vào đầu, sau đó cưỡng dâm, giết hại.”

Ngụy Quýnh khẽ thở dài một tiếng, đặt tay lên vai Kỷ Càn Khôn, khẽ vỗ một cái.

Nhạc Tiêu Tuệ cụp mắt xuống, viết vào cuốn sổ ghi chép: Biết lái xe.

https://thuviensach.vn

“Xem ra, tài liệu có trong tay cảnh sát nhiều hơn, toàn diện hơn.” Nhạc Tiêu Tuệ gấp cuốn sổ ghi chép lại, “Nếu mà kiếm được thì tốt.”

“Nói thì dễ!” Lão Kỷ lắc đầu, “Huống hồ đã bao nhiêu năm trôi qua rồi.”

“Nghĩ cách xem.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ nhẹ nhàng, “Vụ án cũ từ nhiều năm trước, biết đâu lại dễ hơn.”

Đang nói, bỗng điện thoại di động của Nhạc Tiêu Tuệ đổ chuông. Cô cầm lên bắt máy. Đối phương dường như đang ở một chỗ rất ầm ĩ, giọng nói rất cấp thiết. Nhạc Tiêu Tuệ chỉ “vâng”, “à”, đơn giản đáp lời, nhưng nét mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

Cuối cùng, cô hỏi một câu: “Ở đâu? Vâng, cháu biết rồi”, rồi ngắt điện thoại.

Nhạc Tiêu Tuệ quay người về phía Kỷ Càn Khôn, vẻ mặt có lỗi, “Cháu xin lỗi, lão Kỷ, cháu có chút việc, phải về trước đây.”

“Không sao.” Lão Kỷ vội cúi người, “Cháu cứ bận việc của mình đi. Cháu đồng ý đến giúp, ta đã rất cảm ơn rồi.”

“Ngoài ra,” Nhạc Tiêu Tuệ chỉ vào Ngụy Quýnh, “Cậu ấy phải đi với cháu.”

Sau khi lên xe taxi, Nhạc Tiêu Tuệ chỉ nói một câu “Xin lỗi, phải nhờ cậu giúp một việc”, sau đó không nói gì nữa, cứ chống tay lên cằm, thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Thực ra, họ sẽ đi đến đâu, và nội dung cụ thể của “giúp một việc” là gì, Ngụy Quýnh đều không hề quan tâm. Điều khiến cậu tò mò là sự nhiệt tình bất ngờ của Nhạc Tiêu Tuệ đối với vụ giết người hàng loạt này. Cậu vẫn không sao quên được ánh sáng lóe lên trong mắt Nhạc Tiêu Tuệ khi cậu lắp bắp nói ra việc lão Kỷ nhờ ở lối hành lang thư viện trống trải đó. Ngụy Quýnh từ lâu đã biết Nhạc Tiêu Tuệ không phải là một cô gái đơn giản. Nhưng biểu hiện của Nhạc Tiêu Tuệ đối với sự việc này, đã không thể giải thích là “cảm thấy bị kích thích” được nữa.

“Ừ, tớ giúp cậu và ông cụ cùng điều tra nhé.” Dứt lời, cô liền chạy nhanh như bay quay lại phòng đọc, xem kĩ từng dãy giá sách.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh vẫn còn nhớ dáng vẻ của cô lúc ấy. Không cho phép nói thêm điều gì, dứt khoát và kiên quyết.

Nghĩ đến đó, Ngụy Quýnh lại nhìn Nhạc Tiêu Tuệ. Cô gái dường như đang suy nghĩ điều gì, nét mặt vừa buồn bã oán trách, vừa mệt mỏi. Điều này kéo suy nghĩ của Ngụy Quýnh trở về với hiện thực, làm cậu bắt đầu thầm lo lắng, vì Nhạc Tiêu Tuệ bảo cậu giúp một việc, rõ ràng không phải là việc khiến cho người ta vui vẻ.

Chiếc xe taxi nhanh chóng đi vào khu vực nội thành, khoảng nửa tiếng sau, đỗ ở trước cửa một nhà hàng trên đường Vĩnh An. Nhạc Tiêu Tuệ trả tiền xe, ra hiệu cho Ngụy Quýnh đi theo cô.

Mặt tiền nhà hàng không rộng, chủ yếu kinh doanh đồ ăn Tứ Xuyên. Qua đẳng cấp trang trí nội thất bên trong, có thể thấy nhà hàng này thuộc mức tiêu dùng vừa và thấp. Nhạc Tiêu Tuệ đi phía trước, xuyên qua gian sảnh gần như đầy chật khách, đi thẳng vào một phòng riêng. Một người đàn ông trung niên đợi ở cửa phòng riêng, nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ, vội bước ra đón.

“Ái chà, Tiêu Tuệ, cuối cùng cháu cũng đến rồi.”

Nhạc Tiêu Tuệ chỉ khẽ gật đầu, đi qua người ông ta, đẩy cửa bước vào trong.

Bên trong gian phòng riêng còn có sáu người, đều là đàn ông, độ tuổi tầm trên dưới 50. Một người đàn ông mặc áo len màu vàng nâu nhạt quay lưng về phía cửa, đang nói rất to, một tay liên tục gõ lên bàn. Năm người đàn ông còn lại chen chúc ngồi ở phía bên kia chiếc bàn tròn, nét mặt vừa bất lực vừa chán ngán.

Ngụy Quýnh vừa bước vào cửa, liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, đồng thời phía dưới chân vọng tới những âm thanh lạ. Cậu cúi đầu nhìn xuống, trên sàn là một bãi lộn xộn, cốc và đĩa thức ăn bị ném vỡ lẫn trong thức ăn thừa, như thể có người đã hất cả đĩa lòng lợn sốt xuống đất.

Nhạc Tiêu Tuệ cau mày bước về phía người đàn ông đang to tiếng, vỗ vào vai ông ta, “Bố, về thôi.”

https://thuviensach.vn

Nhưng người đàn ông đột ngột hất tay, đập mạnh vào người Nhạc Tiêu Tuệ.

“Con mặc kệ bố, bố phải nói với bọn họ cho ra nhẽ…”

Một người đàn ông trung niên phía đối diện đứng lên, “Nào! Ông Nhạc, đừng có đánh con!”

“Không sao đâu ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ vừa xoa chỗ đau, vừa nở nụ cười vẻ có lỗi với những người đàn ông phía đối diện, “Áo của bố cháu đâu ạ?”

Rất nhanh chóng, một chiếc áo lông vũ màu đen được ném qua. Nhạc Tiêu Tuệ khoác chiếc áo lông vũ lên người người đàn ông, quay ra nói khẽ với Ngụy Quýnh: “Nào, giúp tớ dìu ông ấy.”

Ngụy Quýnh làm theo. Vòng ra phía trước người đàn ông, lúc này cậu mới nhìn rõ mặt của đối phương - gầy gò, râu ngắn và cứng, nếp nhăn đầy mặt, đỏ rực một cách bệnh tật - nhìn một cái liền nhận ra ngay là kết quả của việc nghiện rượu trong khoảng thời gian dài.

Không biết là do hơi rượu bốc lên, hay là do gào thét quá to nên kiệt sức, người đàn ông nhắm mắt lại, dựa vào ghế liên tục thở hổn hển. Ngụy Quýnh rất khó nhọc mới đỡ được ông ta dậy, miễn cưỡng lôi ông ta ra khỏi căn phòng.

Phía sau lưng họ, Nhạc Tiêu Tuệ liên tiếp xin lỗi những người đàn ông. Cuối cùng, họ đã đi ra khỏi nhà hàng, người đàn ông trung niên đó theo ra cùng họ.

Suốt dọc đường, người đàn ông trung niên không ngớt oán thán:

“Tết nhất mà, mấy ông già chúng tôi muốn tụ tập một tí. Cháu cũng biết bố cháu rồi đấy, uống rượu vào cứ như biến thành người khác, cho nên mới không gọi ông ấy. Ai mà biết được ông ấy lại tự tìm đến, vào một cái là uống luôn, uống vào là chửi, chửi xong lại đập…”

Nhạc Tiêu Tuệ vâng vâng dạ dạ đáp lời, khó nhọc đỡ lấy vai bố. Ra đến bên đường, người đàn ông trung niên bảo “Chăm sóc bố cháu cẩn thận nhé” rồi quay trở lại. Nhạc Tiêu Tuệ và Ngụy Quýnh dìu người đàn ông mềm oặt như bún, vẫy tay gọi taxi.

https://thuviensach.vn

Có mấy chiếc taxi dừng lại, nhưng vừa nhìn thấy người đàn ông say mèm, đều từ chối không chở. Cuối cùng, Nhạc Tiêu Tuệ bảo Ngụy Quýnh dìu người đàn ông nấp ra sau một gốc cây, còn mình đứng ra cạnh đường để gọi xe. Rất nhanh chóng, một chiếc taxi dừng lại, Nhạc Tiêu Tuệ mở cửa xe, cho nửa người ngồi vào ghế lái phụ rồi mới vẫy tay bảo Ngụy Quýnh đưa người đàn ông tới.

Lái xe taxi không kịp chuồn đi, vì vậy, mặt hằm hằm suốt dọc đường, đồng thời nói đi nói lại là nếu người đàn ông mà nôn ra xe thì phải trả thêm tiền xe. Để nhanh chóng chở xong chuyến đen đủi này, lái xe cho xe phóng nhanh vun vút. Tuy nhiên, xe phóng nhanh, đỗ gấp, vào cua đột ngột, khiến cho người đàn ông cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, nôn thốc nôn tháo.

Cuối cùng cũng đến nơi, Ngụy Quýnh kéo người đàn ông đã say mèm không còn biết gì nữa bước ra khỏi chiếc taxi nồng nặc mùi hôi chua. Lái xe vừa lớn tiếng chửi, vừa mở cửa sổ cho thoáng gió, cuối cùng đòi thêm năm mươi tệ tiền xe, rồi mới tức giận rời đi.

Nhà Nhạc Tiêu Tuệ ở tầng 4. Khoảng cách này, đối với Nhạc Tiêu Tuệ và Ngụy Quýnh đang phải dìu một người say, là một quãng đường gian nan dài dằng dặc. Khó khăn lắm mới lôi được ông ta lên tầng 4, vào phòng, đặt lên ghế salon, Ngụy Quýnh đã mệt bở hơi tai, toàn thân mỏi nhừ, mồ hôi đầm đìa.

Nhạc Tiêu Tuệ cũng thở hổn hển. Cô bảo Ngụy Quýnh nghỉ một lát, còn mình vào bếp đun nước nóng. Sau đó, nửa ấm nước nóng dùng để pha trà, nửa ấm còn lại, cô dùng để làm nóng khăn mặt, lau sạch các thứ nôn ở đầy đầu đầy mặt bố.

Động tác của cô nhanh nhẹn, nét mặt bình thản, dường như đã rất quen với việc chăm sóc sau khi bố uống say. Không biết Nhạc Tiêu Tuệ đã mất bao lâu, mới có thể làm được cái việc khiến người ta ngao ngán này một cách thuần thục như vậy. Ngụy Quýnh thấy xót xa trong lòng, nhưng không biết có thể giúp cô làm gì, đành yên lặng nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tiêu Tuệ cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của cậu, quay đầu lại, mỉm cười, mặt đầy vẻ có lỗi. Ngụy Quýnh vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác, quan sát căn phòng.

Một phòng khách, hai phòng ngủ, diện tích không lớn, đồ gỗ và các đồ trang trí cũng không thời thượng, có thể nhận ra, đều là những đồ đã sử dụng rất lâu rồi. Có điều, trong phòng cũng sạch sẽ ngăn nắp, qua những chi tiết nhỏ có thể cảm nhận được là có một cô gái trẻ đang sống ở đây. Ví dụ như, chiếc lọ hoa nhỏ trên bàn ăn, chiếc đồng hồ báo thức hình Doremon, và chiếc gối ôm có hình gấu Winnie.

Nhạc Tiêu Tuệ đã lau sạch sẽ cho bố, thay quần áo bẩn trên người ông, rồi cho ông uống nửa cốc trà, sau đó đắp cho ông chiếc chăn len. Người đàn ông nhanh chóng ngáy vang như sấm. Cô gái thì đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Năm phút sau, cô thay bộ đồ ở nhà bước ra, tóc đã buộc ra sau gáy kiểu đuôi ngựa. Cạnh chân cô, một chú mèo lông xám yên ắng xuất hiện.

“Để nó chơi với cậu.” Nhạc Tiêu Tuệ cười hì hì nói. Tiếp đó, cô ôm quần áo bẩn của bố chui vào trong nhà vệ sinh. Rất nhanh chóng, tiếng nước chảy ào ào vọng ra.

Chú mèo chậm rãi đi đến trước mặt Ngụy Quýnh, ngẩng đầu lên, quan sát cậu đầy vẻ hiếu kỳ, hai mắt ánh lên màu xanh.

Ngụy Quýnh cúi người xuống, đưa tay ra đùa với nó, đầu tiên con mèo cảnh giác lùi lại một bước, sau đó cẩn thận hít hít ngón tay cậu. Dường như cảm thấy cậu an toàn, con mèo liền dụi cái đầu nhỏ lại, chậm rãi cọ vào lòng bàn tay cậu, mắt lim dim.

Ngụy Quýnh hỏi với vào trong nhà vệ sinh: “Nó tên là gì?”

Tiếng nước tạm ngừng lại.

“Hạt Đậu Nhỏ.” Dứt lời, tiếng nước lại vang lên.

“Ồ, mày tên là Hạt Đậu Nhỏ.” Ngụy Quýnh cảm giác thấy bộ lông mềm mại trong lòng bàn tay, tê tê, buồn buồn, khiến người ta lười biếng và dễ chịu, “Hạt Đậu Nhỏ, chào mày nhé.”

https://thuviensach.vn

Con mèo dường như hiểu được lời của Ngụy Quýnh, nó ngừng cọ vào tay cậu, ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn cậu một lúc, vẫy đuôi mấy nhát rồi nhảy phốc lên đầu gối cậu.

Những bàn chân nhỏ có lớp thịt đệm giẫm lên đùi, cảm giác rất kỳ diệu. Con mèo quay mấy vòng trong lòng Ngụy Quýnh, chọn một vị trí thích hợp nhất, vươn người, nằm xuống một cách thoải mái.

Gần như là bản năng, lúc con mèo nằm ra đùi, Ngụy Quýnh liền đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên lưng nó. Con vật nhỏ rõ ràng là rất hưởng thụ, nhanh chóng ngủ say.

Cánh cửa phòng vệ sinh mở ra, Nhạc Tiêu Tuệ xắn cao tay áo, vừa vẩy nước trên tay vừa bước ra.

“Chà! Hạt Đậu Nhỏ thích cậu đấy.”

“Suỵt.” Ngụy Quýnh đưa tay ra dấu yên lặng, khẽ hỏi: “Cái con ở trạm cứu trợ?”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ ngồi đối diện với Ngụy Quýnh, cũng thò tay ra vuốt ve Hạt Đậu Nhỏ. Chú mèo càng khoan khoái, bắt đầu cất tiếng ngáy.

“Lấy trộm ra đấy, hì hì.” Cô gái nháy mắt với Ngụy Quýnh, “Anh chàng này cũng không rời tớ ra được.”

“Cậu giỏi thật đấy.” Ngụy Quýnh cười.

“Nó có bệnh ngoài da, người ở trạm cứu trợ không chữa trị cẩn thận.” Nhạc Tiêu Tuệ khẽ vuốt trán con mèo nhỏ, “Tớ mang nó về nhà nửa tháng là chữa khỏi được luôn.”

Người đàn ông trên ghế salon bỗng bật ra những tiếng kêu hét mơ hồ không rõ. Ngụy Quýnh giật bắn mình. Con mèo nhỏ trong lòng cũng ngẩng đầu lên, nhưng Nhạc Tiêu Tuệ không hề quay đầu lại, mặt rất bình thản.

Người đàn ông lật người, chặc chặc lưỡi, tiếp tục ngủ rất say.

“Không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ cười với Ngụy Quýnh, “Lần nào uống nhiều cũng ầm ĩ một trận.”

“Ồ - mẹ cậu đâu?” Ngụy Quýnh nhìn ngó xung quanh, “Không ở nhà?”

“Ha ha, bà ấy mất rồi.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh ngớ ra, bàn tay đang vuốt ve con mèo cũng dừng lại, một lúc sau, mới ngơ ngác nói: “Tớ xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Nét mặt Nhạc Tiêu Tuệ rất thoải mái, “Mẹ tớ mất từ khi tớ còn chưa được một tuổi, cho nên tớ không có ấn tượng gì về mẹ, cũng chưa đến mức buồn lắm.”

Cô đứng dậy, “Chắc cậu đói rồi nhỉ? Tớ đi nấu cơm.”

“Không phải phiền phức thế đâu.” Ngụy Quýnh cẩn thận bế con mèo trên đầu gối lên, “Tớ cũng phải về rồi.”

“Cậu cứ ngồi yên ở đó đi.” Nhạc Tiêu Tuệ ấn vai cậu xuống không cho phản đối, “Loáng một cái là xong thôi. Hôm nay cậu đã giúp tớ, cũng phải cảm ơn tí chứ.”

Tiếng lách cách vang lên trong phòng bếp. Ngụy Quýnh ngồi ở đúng vị trí có thể quan sát được Nhạc Tiêu Tuệ đang nấu nướng trong bếp. Cô gái thoăn thoắt lấy các loại thức ăn từ trong tủ lạnh ra, rã đông, gọt vỏ, cắt thái, rửa sạch. Nét mặt rất chăm chú, mặt ửng hồng lên vì bận rộn, dần dần, đầu mũi cũng lấm tấm mồ hôi. Một lọn tóc trên trán rủ xuống, chốc chốc cô lại vuốt ra sau tai. Sau đó, theo nhịp động tác của cô, lại rơi xuống bên má. Thỉnh thoảng, cô cũng quay đầu lại, mỉm cười với Ngụy Quýnh đang ngồi thảnh thơi ở phòng khách. Mỗi lúc như vậy, Ngụy Quýnh đang chăm chú ngắm nhìn cô gái, lại bối rối đưa mắt nhìn đi chỗ khác, giả vờ vuốt ve con mèo trên đầu gối.

Mười mấy phút sau, mùi thơm càng lúc càng ngào ngạt từ trong bếp bay ra. Hạt Đậu Nhỏ khịt khịt mũi, mở to mắt. Nó vươn mình một cái rõ dài trong lòng Ngụy Quýnh, nhẹ nhàng nhảy xuống, dựng đuôi lên chạy vào trong bếp.

Nhạc Tiêu Tuệ đang thái một thanh lạp xường, thấy nó chạy vào, cười hì hì nói với nó: “Mày dậy rồi hả, con mèo tham ăn này?”

Cô nhón một miếng lạp xường, khom người, đưa đến bên miệng nó. Con mèo ngửi ngửi rồi há mồm ngoạm lấy, ăn một cách vui vẻ.

Ngụy Quýnh phủi lông mèo trên người, ngẫm nghĩ một lát, rồi cũng đứng dậy đi vào trong bếp.

https://thuviensach.vn

“Có gì cần giúp không?” Ngụy Quýnh dựa vào cạnh cửa bếp, nhìn các loại bán thành phẩm đang bày trên mặt bếp, “Ối trời! Sao cậu làm nhiều thế?”

“Có gì đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ nói nhẹ nhàng, “Cậu đi ra đi, ở đây bừa bộn thế này.”

Nói rồi, cô nhấc một con cá lù đù vàng đã tẩm bột mì, cho nó trượt theo thành chảo vào giữa dầu nóng. “Xèo” một tiếng, khói dầu màu xanh bốc lên.

Nhạc Tiêu Tuệ thành thục cầm chiếc xẻng gỗ lật mặt con cá, quay người nhìn Ngụy Quýnh vẫn đang đứng ở cạnh cửa.

“Thực sự muốn giúp thì bóc mấy nhánh tỏi đi.”

Chàng trai ngoan ngoãn làm theo, ngồi xổm bóc tỏi bên cạnh thùng rác. Cô gái đứng trước bếp ga, chiếc xẻng gỗ trong tay lật đảo thoăn thoắt, chốc chốc lại bỏ các loại gia vị vào trong chiếc chảo nóng rẫy. Hai người đều im lặng không nói gì, lặng nghe tiếng ù ù phát ra từ chiếc máy hút mùi. Một con mèo chui ra chui vào qua chân họ, ngẩng đầu, hưng phấn khịt khịt mũi. Người đàn ông đang ngủ say trong phòng lại trở mình, lẩm bẩm mấy câu, rồi ngủ tiếp.

Bữa tối nhanh chóng được dọn ra bàn. Cá lù đù vàng sốt, súp lơ xanh xào, cánh gà Coca, lạp xường bày lẫn với trứng bắc thảo, lại còn canh sườn nấu bí xanh.

“Có uống chút rượu không?” Nhạc Tiêu Tuệ vừa bày bát đũa vừa hỏi.

“Không cần đâu.”

“Ừ, thế thì uống cái này.” Nhạc Tiêu Tuệ lấy hai lon Sprite trong thùng giấy cạnh tủ lạnh ra, “Trong nhà có rất nhiều loại rượu, nhưng tớ không thích.”

Ngụy Quýnh nhìn chiếc ghế salon sau lưng, “Có cần gọi chú dậy không?”

“Không cần đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ mở lon nước có ga, để trước mặt Ngụy Quýnh, “Để phần cho ông ấy rồi, đợi ông ấy tỉnh dậy rồi ăn sau.”

https://thuviensach.vn

Khi ăn cơm, Nhạc Tiêu Tuệ rất ít nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng đùa với con mèo đang quanh quẩn bên chân. Đây là lần đầu tiên Ngụy Quýnh một mình ăn cơm với con gái, không biết nên nói gì, đành cắm cúi ăn. May mà Nhạc Tiêu Tuệ nấu ăn rất khéo, Ngụy Quýnh ăn say sưa, loáng một cái, đã hết bát cơm. Thấy cậu ủng hộ như vậy, Nhạc Tiêu Tuệ mím môi cười suốt, đứng dậy lại đơm thêm cho cậu một bát nữa.

Sắc trời tối dần. Trong phòng, ngoài một chiếc đèn treo phía trên bàn ăn, không còn ánh sáng nào khác. Ngụy Quýnh chốc chốc lại nhìn chiếc ghế salon trong bóng tối, người đàn ông chỉ còn những đường nét mơ hồ, không hề có dấu hiệu thức giấc - điều này khiến cậu yên tâm hơn.

“Đang lo là nên giới thiệu về mình thế nào à?” Nhạc Tiêu Tuệ nhận ra tâm tư của cậu, “Cứ nói thật thôi, bạn học của tớ.”

“Thì đúng thế.” Ngụy Quýnh cười bối rối, “Có điều, chắc là chú không muốn tớ xen vào việc này đâu nhỉ?”

“Không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ gắp một chiếc cánh gà cho cậu, “Cho dù ông ấy có tỉnh dậy cũng không nhớ được chuyện lúc nãy đâu.”

Ngụy Quýnh ồ một tiếng, tiếp tục cắm cúi và cơm. Mấy giây sau, cậu bỗng nhận thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang chăm chú nhìn mình, bất giác ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt cô gái.

“Này, tớ bảo,” mắt Nhạc Tiêu Tuệ ánh lên nụ cười, “Cậu sợ bố tớ hiểu nhầm là bạn trai tớ chứ gì?”

Ngụy Quýnh đang ngậm miếng cơm trong mồm, liền đỏ bừng mặt.

Ăn cơm tối xong, Nhạc Tiêu Tuệ thu dọn bát đĩa, mang vào bếp rửa. Ngụy Quýnh thấy cứ ngồi không uống trà thì rất ngại, cũng theo vào giúp cùng. Một người rửa bát đĩa, một người lấy khăn lau khô. Hai người cùng phối hợp, loáng một cái căn phòng bếp đã thay một bộ mặt mới. Nhạc Tiêu Tuệ lại giặt sạch tất cả số giẻ lau và khăn lau bát, mang ra phơi ngoài ban công. Ngụy Quýnh vào toilet đi vệ sinh, lúc ra ngoài, cậu nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang đứng ở ban công.

Cậu bước tới, đứng cạnh cô gái.

“Đang nhìn gì thế?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tiêu Tuệ hất hàm về phía trước, “Kìa.”

Ở rất xa phía ngoài cùng của thành phố, mặt trời đang từ từ biến mất sau đường chân trời. Cả nửa bầu trời được nhuộm một màu đỏ rực rỡ như màu máu, phía dưới thì nhạt dần, từ màu cam, sang màu vàng tươi, vàng nhạt, cho đến một màu xám đen nơi những tòa nhà và đường phố.

Trước khi hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, thành phố này đang giãy giụa cố gắng phô ra nét rực rỡ nhiều màu và phồn vinh lúc ban ngày.

Nhạc Tiêu Tuệ yên lặng nhìn mặt trời lặn, gương mặt căng mịn được dát một lớp màu vàng nhạt, mỗi cọng lông tơ đều gần như trong suốt. Đáy mắt cô có hai đốm lửa đang cháy sáng, những chỗ còn lại đều sâu thẳm như đại dương.

Một lúc lâu sau, cô khẽ buông một hơi thở dài, đưa tay sờ lên cái giá để đồ, rất nhanh, lấy ra một bao thuốc Trung Nam Hải từ phía sau bồn hoa.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Ngụy Quýnh, Nhạc Tiêu Tuệ rút ra một điếu thuốc và chiếc bật lửa, thành thục châm lửa, rít sâu một hơi.

Khoảnh khắc chiếc bật lửa bùng cháy, hai đốm sáng trong mắt cô biến thành ngọn lửa chập chờn. Ngay sau đó, hoàn toàn biến mất.

Mặt trời lặn xuống. Đại dương màu đen dâng đầy những con sóng im lặng.

“Trước đây ông ấy không như vậy.” Thoáng có hơi nước trên người Nhạc Tiêu Tuệ, giọng xa xôi và hun hút, như thể vọng đến từ một nơi rất xa, “Tớ vẫn còn nhớ, khi tớ nằm trong chiếc cũi, ông ấy và mẹ sẽ lần lượt chơi đùa với tớ. Có lúc, một mình ông ấy đến. Gương mặt trẻ trung, tròn đầy, căng bóng, còn có cả cảm giác ngón tay véo lên mặt tớ. Có một hôm, cả hai người đều không đến…”

Ngụy Quýnh không nói gì, yên lặng nhìn cô gái trong sắc đêm, và điếu thuốc lá lúc sáng lúc tối trên môi cô.

Con mèo lẳng lặng chạy tới, áp vào chân Nhạc Tiêu Tuệ, quấn quýt không rời.

https://thuviensach.vn

“Tớ nằm suốt cả ngày. Đói, lạnh, sợ hãi.” Nhạc Tiêu Tuệ cúi đầu, lấy mu bàn chân khẽ vuốt ve bụng con mèo, “Tớ không làm gì được, chỉ biết khóc, hoặc ngủ. Lúc rất muộn, ông ấy trở về, một mình.”

Con mèo cuộn mình lại một cách thoải mái, nằm lên chân cô gái.

“Mẹ cậu…”

“Thực ra, tớ thường xuyên cảm thấy những chuyện đó đều là ảo giác của tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ khẽ cười, “Lúc đó tớ còn chưa đầy một tuổi, không thể nhớ được những điều đó. Nhưng tớ biết rất rõ, bắt đầu từ hôm đó, mọi thứ đều khác.”

Cô ngậm điếu thuốc ở miệng, hai tay đưa ra phía sau gáy, gỡ đuôi tóc đã bị lỏng ra, rồi lại buộc lại.

“Chỉ có gương mặt của một mình ông ấy xuất hiện ở bên cũi. Càng ngày càng gầy, càng ngày càng thô ráp, càng ngày càng lo lắng.” Cô gái phả khói thuốc vào bầu trời đêm xanh thẳm, “Ông ấy không có thêm người phụ nữ nào khác, nhưng ông ấy không thể nào chăm lo được cho cuộc sống của hai người. Cho nên, khi còn rất nhỏ, tớ đã học cách tự nấu cơm, quét dọn vệ sinh, chải tóc…”

Nhạc Tiêu Tuệ quay về phía Ngụy Quýnh, nét mặt bình tĩnh, “Lần đầu tiên có kinh, cũng không có ai ở bên.”

Ngụy Quýnh cảm thấy bối rối, nhưng ánh mắt cô gái trong veo và rất sáng - cậu không thể nhìn đi chỗ khác được.

“Sau này, ông ấy bắt đầu nghiện rượu, kiểu nghiện vô cùng vô cùng nặng ấy. Cậu có thể tưởng tượng được không, một cô bé cấp hai, lần lượt đến từng nhà trên phố tìm ông bố không biết đã say ngã ở đâu.”

Cả nửa người Nhạc Tiêu Tuệ đều ẩn trong bóng tối, chỉ có đôi mắt là sáng lấp lánh.

“Khi tìm được, còn phải nghĩ cách đưa ông ấy về nhà.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ khe khẽ dịu dàng, còn pha chút cười đùa, “Tớ thậm chí còn giúp ông ấy tắm gội, lúc ông ấy say bí tỉ không biết gì.”

Ngụy Quýnh nghĩ một lát rồi khẽ hỏi: “Cậu có hận ông ấy không?”

https://thuviensach.vn

“Không.” Nhạc Tiêu Tuệ bật ra chữ này rất rõ ràng, “Khi một người đàn ông đối mặt với sự mất mát và nỗi buồn đau, nhưng không làm gì được - vì thế ông ấy chỉ còn cách như vậy.”

Người cha say rượu. Người cha ngủ say. Người cha đang hưởng thụ giây phút thanh bình yên ả trong vô thức.

“Tớ may mắn hơn ông ấy nhiều, dù sao, tớ cũng không có ấn tượng sâu sắc gì về mẹ. Nhưng, ông ấy thì khác.”

Cô gái chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, thân hình mảnh mai và gương mặt trắng sứ hiện ra. Tiếp đó, một cánh tay xắn tay áo đưa tới.

“Cảm ơn cậu.” Ánh mắt Nhạc Tiêu Tuệ dịu dàng như ánh trăng, “Cảm ơn cậu hôm nay đã giúp tớ.”

Ngụy Quýnh cũng đưa tay ra, cầm lấy bàn tay lạnh toát căng mịn ấy. Sau đó, không biết là ai dùng sức mạnh hơn, đến khi cậu định thần lại, vầng trán của Nhạc Tiêu Tuệ đã khẽ gục lên ngực cậu.

Mũi Ngụy Quýnh thoang thoảng mùi thơm của tóc, mái tóc dài thoáng chạm vào hơi rặm ở cằm, bên tai văng vẳng âm thanh như lời nói trong giấc mơ:

“Cảm ơn cậu.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

18

Cùng Một Bên Của Thế Giới

Hung thủ thứ hai.

Năm 1990, xảy ra vụ án cưỡng dâm giết người, phân tách thi thể hàng loạt.

Năm 1991, Hứa Minh Lương vô tội bị nhầm là hung thủ, đồng thời bị định tội ở mức hình phạt cao nhất. Hung thủ thực sự không biết tăm tích ở đâu.

Năm 1992, lại thêm một phụ nữ nữa bị giết chết rồi chia cắt, ném xác bằng thủ đoạn tương tự. Nhưng, Đỗ Thành cho rằng, hai vụ án này hoàn toàn không phải do cùng một người gây ra.

Nói cách khác, đã xuất hiện hung thủ thứ hai.

Từ sau đó, hắn cũng lặn mất tăm, thành phố C không còn xảy ra vụ án nào tương tự như vậy nữa.

Như vậy, động cơ của hung thủ thứ hai là gì?

“Bắt chước.” Trương Chấn Lương dập tắt đầu thuốc lá vào trong gạt tàn thuốc, “Ở nước ngoài có vụ án như vậy.”

Anh cầm một tập tài liệu trên mặt bàn lên, lật giở, mở một trang trong đó ra, “Ví dụ như tên này - năm 1989, Eddie Seda của Mỹ, hắn dùng súng lục tự chế hoặc dao găm giết người, đồng thời viết thư cho cảnh sát và các cơ quan truyền thông trước khi ra tay, trong thư đều là những ký hiệu linh tinh lộn xộn.”

“Hắn bắt chước…”, Đỗ Thành cau mày, “'Sát thủ Zodiac?'“

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Trương Chấn Lương bĩu môi, “Chính tên khốn này cũng tự khai, giết người là để bày tỏ sự tôn kính đối với “sát thủ Zodiac”.”

Đỗ Thành chửi thầm một câu. Đúng vậy, vụ án giết người hàng loạt năm đó đã xôn xao khắp thành phố, các cơ quan truyền thông đua nhau đưa tin, trong ngành cũng có đủ loại suy đoán thất thiệt. Ngay cả sau khi Hứa Minh Lương đã bị tử hình, những lời đồn đại về anh ta vẫn không ngớt bên tai. Việc tô vẽ thái quá của truyền thông đúng là có khả năng kích thích một số phần tử bất an chưa bị sờ gáy nảy sinh ý định bốc đồng muốn bắt chước, từ đó đi trải nghiệm cảm giác sảng khoái sau khi phạm tội mà hành vi giết người, chia xác mang lại.

Có điều…

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng hỏi: “Có mấy người bị hại?”

“Ba người.”

Đỗ Thành gật gật đầu, số lượng người bị hại phù hợp với quy luật bắt chước. Eddie Seda muốn bày tỏ sự tôn kính đối với “sát thủ Zodiac”, như vậy ngay từ trước khi gây án hắn đã có ý đồ giết người hàng loạt. Nhưng, kẻ bắt chước ở thành phố C này, tại sao chỉ gây án một lần rồi thôi?

“Em cũng đã từng nghĩ về vấn đề này.” Trương Chấn Lương hiển nhiên đã đoán ra suy nghĩ của Đỗ Thành, “Cưỡng dâm, giết người, chia xác, đối với hầu hết mọi người, đều không phải là một việc dễ dàng. Hung thủ đại để là có ý định bốc đồng muốn bắt chước, nhưng sau khi gây án, phát hiện ra khả năng bắt chước của mình còn chưa đủ - anh cũng chú ý thấy đấy, hắn đã hoàn thành hành vi phạm tội trong tình trạng hết sức hoang mang hỗn loạn - cho nên, không còn lần sau nữa.”

Đỗ Thành không nói gì, mức độ phức tạp của sự việc này đã vượt quá sức tưởng tượng của ông. Vốn chỉ là điều tra lại một vụ án cũ, bây giờ lại biến thành hai sự việc. Vấn đề tiếp theo là, phía sau hung thủ dường như lại có thêm hung thủ nữa.

Quan hệ giữa hai người này, có thực sự chỉ đơn giản là bắt chước?

Ông lần lượt để hồ sơ hai vụ án lên mặt bàn, mắt không ngừng đảo qua đảo lại. Trương Chấn Lương đã để ý thấy động tác này, anh do dự một lát

https://thuviensach.vn

rồi đưa tay chồng hai tập hồ sơ lên nhau.

“Sư phụ,” Trương Chấn Lương chậm rãi nói: “Anh nói xem, vụ án phía sau này, tại sao lại chưa phá được?”

“Chắc là nguyên nhân từ nhiều phía.” Đỗ Thành thở dài, “Cậu cũng biết đấy, chúng ta làm án, nhất là những vụ án mạng, đều bắt đầu từ động cơ, sau đó tiến hành điều tra xoay quanh các mối quan hệ của người bị hại.”

Ông chỉ tay vào tập hồ sơ, “Nạn nhân trong vụ án này chắc là được lựa chọn ngẫu nhiên, không có động cơ giết người, tất nhiên là khó điều tra.”

“Không có gì khác nữa sao?”

“Hả?” Đỗ Thành ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt đầy ẩn ý của Trương Chấn Lương, ông lập tức nhận ra ý đồ chồng hai cuốn hồ sơ lên nhau của đệ tử.

“Tất cả những phân tích của chúng ta về vụ án, đều được xây dựng trên tiền đề một giả thiết.” Trương Chấn Lương cân nhắc câu từ, “Vụ án giết người hàng loạt năm 1990, hung thủ thực sự chưa sa lưới, còn hung thủ trong vụ án năm 1992, là bắt chước hung thủ phía trước.”

Đỗ Thành nhìn Trương Chấn Lương, “Cậu nói tiếp đi.”

“Em phải thừa nhận là những điều mà sư phụ phân tích đều rất có lý.” Trương Chấn Lương nhìn Đỗ Thành, “Nhưng liệu có tồn tại một khả năng thế này - đối thủ của chúng ta thực ra chính là cùng một người.”

“Cùng một người?”

“Đúng.” Trương Chấn Lương bỗng mỉm cười, “Đây chính là một nguyên nhân khác khiến vụ án giết người năm 1992 không phá được.”

Đỗ Thành nheo mắt lại, “Ý cậu là?”

Trương Chấn Lương chỉ vào tập hồ sơ, “Sư phụ, tốt nhất là anh thử xem người điều tra vụ án này xem.”

Lâm Quốc Đống nhìn mấy chữ “Công ty dịch thuật Tam Hòa” trên cửa kính, đẩy cửa bước vào.

Nói là công ty, thực ra chỉ là một văn phòng nhỏ. Trong phòng chất đầy những tập giấy in chưa mở và hàng đống bản thảo, căn phòng vốn đã chật

https://thuviensach.vn

chội trông lại càng hẹp hơn. Bốn chiếc máy vi tính để ở bên tường sát cửa sổ, ba nam một nữ, tất cả bốn nhân viên đánh chữ đang vùi đầu làm việc. Một người béo mặc áo len màu xanh, áo gilê lông vũ ngồi trước bàn bấm máy tính, thấy Lâm Quốc Đống bước vào, ngẩng đầu lên hỏi: "Ông là?"

Lâm Quốc Đống nhớ là anh ta họ Khương, lần trước chính anh ta đã phỏng vấn mình, vội nặn ra một nụ cười: "Giám đốc Khương… Tổng giám đốc Khương, tôi đến nộp bản thảo."

"Ồ… Ông họ gì nhỉ?" Tổng giám đốc Khương dừng công việc trong tay lại, "Đúng rồi, họ Lâm, tốt nghiệp Khoa Ngoại ngữ trường đại học J, đúng không?"

"Đúng, đúng." Lâm Quốc Đống gật đầu liên tiếp, hắn tiến sát tới cạnh bàn, lấy một tập giấy đánh máy từ trong chiếc túi nilon ra, "Tôi đã dịch xong rồi, anh xem xem thế nào."

Tổng giám đốc Khương tay trái cầm nguyên văn, tay phải cầm bản dịch, vừa đọc vừa đối chiếu tỉ mỉ, nét mặt không biểu lộ điều gì. Lâm Quốc Đống đứng cạnh bàn, hơi cúi người, tay buông thõng, nét mặt vừa khiêm tốn kính cẩn vừa ôn hòa nhã nhặn.

Mấy phút sau, tổng giám đốc Khương bỏ bản thảo xuống, hắng giọng, "Rất tốt, người tốt nghiệp lâu rồi có khác, trình độ cũng chắc chắn đấy."

Lâm Quốc Đống thẳng người lên, hơi gật đầu, vẻ mặt khá tự đắc.

"Tổng giám đốc Khương quá lời."

"Được, thế thì chúng ta ký hợp đồng nhé." Tổng giám đốc Khương cúi đầu lục tìm trong ngăn kéo, "Không cần ngồi trực ở văn phòng, cũng không có ngũ hiểm nhất kim1 gì đâu, có việc sẽ gọi điện thoại cho ông, còn về tiền thù lao thì một nghìn chữ 150 tệ, giá chung rồi - cô Trần ơi!"

1. Cách gọi tắt của mấy loại chế độ của đơn vị sử dụng lao động đối với người lao động, bao gồm năm loại bảo hiểm và tiền nhà ở.

"Em đây ạ."

Một cô gái mặc áo len màu cà phê sữa bước vào, vừa đi vừa vẩy nước trên tay, "Em vừa ra nhà vệ sinh - tổng giám đốc Khương, anh tìm em ạ? "

https://thuviensach.vn

Tổng giám đốc Khương chỉ vào Lâm Quốc Đống, “Cho ông ấy một bản hợp đồng mẫu.”

“Loại bằng giấy hết rồi.” Cô gái ngồi xuống bên một chiếc bàn ở cửa, “In một bản vậy nhé.”

“Được, tiện thể thanh toán tiền thù lao cho ông ấy luôn.” Dứt lời, tổng giám đốc Khương lại tiếp tục cắm cúi tính toán sổ sách.

Lâm Quốc Đống gật đầu với cô gái, “Phiền cô Trần nhé.”

“Không có gì. Chú cứ gọi cháu là Trần Hiểu.” Cô gái cười thân thiện với ông ta, mặt hướng vào màn hình chiếc máy vi tính, thoăn thoắt bấm chuột. Mấy phút sau, chiếc máy in trên mặt bàn bắt đầu chạy, nhanh chóng nhả ra mấy trang giấy. Trần Hiểu cầm hợp đồng lên, đưa cho Lâm Quốc Đống.

“Chú họ gì ạ?”

“Tôi họ Lâm.”

“Ồ, thầy Lâm, chú xem qua hợp đồng trước đi.” Trần Hiểu chỉ tay vào chiếc ghế ở cạnh bàn, “Để cháu tính tiền thù lao rồi thanh toán cho chú.”

Lâm Quốc Đống liền ngồi xuống theo lời cô gái, nhưng không hề tập trung vào tờ giấy trắng in chữ đen trước mắt.

Mặc dù lúc này vẫn đang là mùa đông giá buốt, nhưng trong phòng lại không hề lạnh. Một chiếc lò sưởi điện đặt ở trong góc phòng đang chầm chậm quay. Mỗi lần quay về phía cửa, lại có một luồng gió ấm áp từ từ thổi tới. Giấy tờ trên mặt bàn của Trần Hiểu liền khẽ sột soạt theo.

Lâm Quốc Đống vắt chân lên đùi, chỉnh lại tư thế ngồi, khịt khịt mũi.

Hợp đồng chỉ vỏn vẹn có hai trang, nhưng phải đến năm phút trôi qua rồi, mà Lâm Quốc Đống vẫn chưa đọc hết trang đầu tiên. Dần dần, hơi thở của hắn càng lúc càng gấp gáp, mồ hôi bắt đầu toát ra trên trán.

Trần Hiểu đang điền vào chứng từ hóa đơn vô tình ngẩng đầu lên, liếc thấy gương mặt ửng đỏ của Lâm Quốc Đống.

“Có phải là nóng quá không ạ?” Trần Hiểu dừng bút, “Chú cứ cởi áo khoác ra ạ.”

https://thuviensach.vn

“Hả? Không sao, không sao.” Lâm Quốc Đống dường như giật bắn mình, khẽ kéo vạt áo khoác xuống, che khoảng giữa hai đùi đi, “Không nóng, không nóng đâu.”

“Thế, chú đọc xong hợp đồng chưa?”

“Ồ, đọc xong rồi, xong rồi.” Lâm Quốc Đống vội đưa hợp đồng cho Trần Hiểu, “Không có vấn đề gì.”

Trần Hiểu mỉm cười, không đưa tay ra nhận, ngược lại, cô đưa cho Lâm Quốc Đống một chiếc bút.

“Thế thì chú ký tên vào đi ạ, đúng rồi, viết cả số điện thoại di động của chú vào trong hợp đồng, để chúng cháu tiện liên hệ.”

“Được, được.” Lâm Quốc Đống luống cuống ký tên, viết số điện thoại di động vào, vì tay nhấn quá mạnh, ngòi bút cào rách cả mặt giấy.

Trần Hiểu cầm lấy hợp đồng, đọc qua một lượt, “Được, thế là ổn rồi, đây là tiền thù lao của chú lần trước.” Dứt lời, cô đưa cho hắn một chiếc phong bì.

Lâm Quốc Đống nhận lấy, lập tức cảm thấy mồ hôi trong lòng bàn tay mình đã thấm ướt cả chiếc phong bì.

Tổng giám đốc Khương ngẩng đầu lên: “Xong việc rồi?”

Trần Hiểu đáp lời: “Vâng, hợp đồng ký xong rồi ạ.”

Tổng giám đốc Khương ồ một tiếng, lục tìm trên mặt bàn, nhanh chóng rút ra một bản thảo đã được đóng cẩn thận bằng túi đựng hồ sơ trong suốt.

“Ba bản kế hoạch doanh nghiệp, một bản luận văn.” Tổng giám đốc Khương đưa chiếc túi đựng hồ sơ cho Lâm Quốc Đống, “Dịch xong trong một tuần, có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề gì.” Lâm Quốc Đống cẩn thận để chiếc túi đựng hồ sơ vào trong chiếc cặp xách tay, “Thế, tôi xin phép cáo từ.”

“Được, có việc gì thì gọi điện thoại.”

Lâm Quốc Đống gật đầu chào, quay người đi ra cửa, lúc đi qua chỗ Trần Hiểu, hắn dừng bước.

“Chào cô, Trần Hiểu.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, chú về ạ.” Cô gái ngẩng đầu lên phía sau chiếc máy vi tính, nở một nụ cười với Lâm Quốc Đống.

Lâm Quốc Đống ra đến hành lang, đi thẳng về phía thang máy, bấm nút đi xuống. Lúc đợi thang máy, hắn không kìm được quay đầu nhìn lại.

Sau cánh cửa kính đó, Trần Hiểu đang cúi đầu làm việc, mái tóc ngắn bị gió nóng từ chiếc lò sưởi điện khẽ thổi lên, trông như một đóa hoa đang tỏa hương ngào ngạt.

“Thực tập?” Trong điện thoại, giọng của thầy giáo Mạnh khá là nghi ngờ, “Không phải là em mới học năm thứ ba sao, bây giờ đã đi thực tập, hơi sớm nhỉ?”

“Là thế này thầy ạ, năm nay em muốn tham gia kỳ thi Luật tư pháp, cho nên, muốn sớm tìm hiểu kiến thức về công việc thực tế bên luật tư pháp.”

“Thế thì cũng không cần phải đến Tòa án Nhân dân cấp cao chứ?”

“Em nghĩ thế này ạ, Tòa án Nhân dân cấp cao sẽ có một số vụ án khó hoặc vụ án quan trọng đã xét xử, tương đối tiêu biểu.”

“Muốn học việc thực tế, đọc hồ sơ các vụ án thì có tác dụng không? Chẳng thà đi nghe mấy phiên xét xử.”

“Đúng là thế ạ.” Ngụy Quýnh nhanh chóng lật xem cuốn sổ ghi chép trong tay, trong đó có chữ viết của Nhạc Tiêu Tuệ, “Có điều, đọc biên bản nghị án trong hồ sơ, sẽ có hiệu quả hơn, cơ hội đi nghe các phiên xét xử không nhiều lắm, cũng chưa chắc đã gặp được những vụ án điển hình.”

Sau khi gần như đọc từng chữ một hết đoạn thoại đó, cậu nín thở chăm chú chờ đợi phản ứng của thầy Mạnh.

“Ừ, cũng có lý. Cậu này cũng hiếu học ra phết đấy, rất đáng quý.” Thầy Mạnh ngẫm nghĩ một lát, “Thế này nhé, sáng mai đến văn phòng tôi, tôi sẽ viết cho cậu một bức thư giới thiệu. Tôi có một người bạn cùng học đang làm ở Tòa án Nhân dân cấp cao, cậu cứ trực tiếp tìm anh ấy là được.”

Ngụy Quýnh vội cảm ơn, rồi ngắt điện thoại, cảm giác như vừa trút được một gánh nặng.

https://thuviensach.vn

“Cậu giỏi thật đấy.” Cậu đưa cuốn sổ ghi chép cho Nhạc Tiêu Tuệ, “Mấy câu cậu soạn sẵn này thực sự khiến thầy Mạnh tin thật.”

“Tất nhiên rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ nhét cuốn sổ ghi chép vào trong ba lô, vẻ rất đắc ý, “Thầy Mạnh rất thích sinh viên chăm chỉ cầu tiến, cả học viện Luật đều biết.”

Cô đã chuẩn bị rất chu đáo tỉ mỉ cho cuộc điện thoại này. Nội dung đối thoại của hai bên về cơ bản đều nằm trong phạm vi dự đoán của Nhạc Tiêu Tuệ, cô đã soạn sẵn những câu từ gần như hoàn mĩ để trả lời tất cả những chất vấn nghi ngờ của thầy Mạnh. Để cho thật hợp lý, cô thậm chí còn viết tất cả những đoạn đối thoại có khả năng diễn ra giữa hai bên vào trong sổ ghi chép - Ngụy Quýnh gần như là cầm quyển sổ đọc từng câu để hoàn thành cuộc điện thoại này.

“Nhất định phải thế à?” Ngụy Quýnh nhớ đến nhiệm vụ tiếp theo, bất giác trở nên căng thẳng.

“Buộc phải thế.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ vô cùng kiên quyết, “Nếu không hiểu được toàn bộ chi tiết của vụ án, chúng ta không thể làm được việc gì.”

Dáng vẻ của cô, giống hệt như lúc đối mặt với sự phản đối của lão Kỷ.

Chỉ trong vỏn vẹn có mấy ngày, Ngụy Quýnh đã thấy được một Nhạc Tiêu Tuệ hoàn toàn khác với ấn tượng trước đây. Cô gái nhiệt tình, sôi nổi, có phần ầm ầm ào ào ấy đã khoác lên người một bộ áo giáp kiên cố. Bộ áo giáp ấy được làm bởi sự ngoan cường, thông tuệ, thậm chí là giảo hoạt trong sâu thẳm con người cô.

Một Nhạc Tiêu Tuệ một mình chăm sóc bố.

Một Nhạc Tiêu Tuệ nhanh nhẹn nấu nướng trong bếp.

Một Nhạc Tiêu Tuệ hút thuốc lá.

Sự kín kẽ tỉ mỉ trong tư duy và quyết đoán trong hành động của cô vượt quá sức tưởng tượng của Ngụy Quýnh. Đồng thời, một cách vô thức, Nhạc Tiêu Tuệ đã dần trở thành một nhân vật vô cùng quan trọng giữa ba người - cô, lão Kỷ và Ngụy Quýnh.

https://thuviensach.vn

Đến mức mà Ngụy Quýnh thường cảm thấy lần tựa vào nhau ngắn ngủi ở ban công đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Điều thú vị hơn nữa là, hai người dường như rất ăn ý, không ai nhắc một câu nào đến buổi hoàng hôn hôm ấy.

Chín rưỡi sáng ngày hôm sau, Ngụy Quýnh đứng ở trước cổng Tòa án Nhân dân cấp cao của tỉnh, tay cầm tờ thư giới thiệu mỏng manh, nhìn tòa kiến trúc cao lớn sừng sững, bất giác run lên.

“Cậu đừng có sợ sệt như thế được không?” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ rất nhẹ nhàng, “Cứ đàng hoàng đi vào - tớ ở bên ngoài chờ cậu.”

Chết tiệt, có phải là cậu đi đâu!

Ngụy Quýnh thầm lẩm bẩm một câu, hít thở sâu một hơi rồi e dè đi lên bậc thềm bằng đá hoa cương.

Đi đến trước cánh cửa bằng đồng màu đỏ sẫm, Ngụy Quýnh coi như đã cảm nhận được sự uy nghiêm của cơ quan tư pháp quốc gia. Không biết vì mệt hay là căng thẳng, sau khi bước lên ba mươi mấy bậc thềm, cậu đã thở hổn hển, chân cũng mềm nhũn ra. Ngụy Quýnh vừa lau mồ hôi, vừa nhìn sang hai bên, cứ cảm thấy hai bức tượng sư tử đá ở trước cửa đang chằm chằm nhìn mình.

Đồng thời, cậu cũng đã khiến nhân viên bảo vệ ở cạnh cổng chú ý. Ngụy Quýnh né tránh ánh mắt đầy cảnh giác của đối phương, lấy điện thoại di động ra.

Năm phút sau, một người đàn ông dáng người cao lớn vội vã đi ra từ phía cuối sảnh lớn. Sau khi đảo mắt nhìn một vòng, trông thấy Ngụy Quýnh đứng ở cửa.

“Cậu là sinh viên của thầy Mạnh hả?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh vội vàng gật đầu chào, “Chào chánh án Lưu.”

“Không cần khách sáo thế, cậu cứ gọi tôi là chú thôi.” Chánh án Lưu quay người nói với nhân viên bảo vệ: “Đến gặp tôi - có cần đăng ký không?”

https://thuviensach.vn

Nhân viên bảo vệ nặn ra một nụ cười, vội xua tay liền mấy cái, “Không cần đâu, không cần đâu.”

Chánh án Lưu dẫn thẳng Ngụy Quýnh ra chỗ thang máy, vừa đi vừa nói mấy câu chuyện phiếm, nội dung đại loại là “Thầy Mạnh thế nào?”, “Anh chàng đó còn đi bơi không?”. Hai người đi thang máy lên thẳng tầng 5, chánh án Lưu cầm thư giới thiệu đi, sau khi giúp Ngụy Quýnh làm thủ tục mượn đọc xong, dẫn cậu đến cửa phòng hồ sơ của Tòa án Nhân dân cấp cao.

Chánh án Lưu vào trước, đưa giấy tờ làm thủ tục mượn đọc cho nam nhân viên quản lý trẻ tuổi, anh này xem qua một lượt, đóng dấu rồi nhận giấy tờ làm thủ tục.

“Vào đi.”

Thấy anh ta khoát tay ra hiệu, Ngụy Quýnh vội đi theo vào trong phòng hồ sơ. Chánh án Lưu sắp xếp cho cậu ngồi ở sau một chiếc bàn ở giữa hai hàng giá để hồ sơ, còn mình thì ra phía trước giá để hồ sơ, chọn lựa một hồi, rút ra hai tập hồ sơ bìa màu đỏ sẫm.

“Đây là hai vụ án đã xét xử gần đây, đều tuyên án tử hình. Một vụ là cố ý giết người, vụ kia là buôn bán ma túy.” Chánh án Lưu mở một trong hai tập hồ sơ ra, chỉ vào phần mục lục, “Cậu xem, bản án sơ thẩm, đơn kháng cáo, biên bản lấy lời khai, báo cáo tổng hợp tình hình vụ án ở phiên sơ thẩm, biên bản đọc hồ sơ… Nội dung cần đọc trọng điểm của cậu là biên bản nghị án của tòa, có ích đối với việc chuẩn bị cho kỳ thi Luật tư pháp.

Ngụy Quýnh vâng dạ liên tiếp.

Chánh án Lưu nhìn đồng hồ đeo tay, “Được, cậu cứ xem đi, tôi còn có việc phải làm, có việc gì thì cứ tìm tôi - đúng rồi, cậu không hút thuốc chứ?”

“Dạ?” Ngụy Quýnh vội lắc đầu, “Không ạ, cháu không hút thuốc.”

“Ở đây không được hút thuốc.” Chánh án Lưu mỉm cười, “Tốt đấy, thầy Mạnh không dạy cậu món này.” Dứt lời, ông ta liền vỗ vào vai Ngụy Quýnh rồi đứng dậy đi ra.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh ngồi bên bàn, giả vờ lật giở xem tập hồ sơ, chốc chốc lại ngẩng đầu liếc nhìn nhân viên quản lý, thấy anh ta đang chăm chú chơi điện thoại di động, liền quay đầu quan sát phòng hồ sơ.

Phòng hồ sơ hình chữ nhật, sát tường kê mấy hàng giá để hồ sơ bằng sắt rất dài, những cuốn hồ sơ vụ án được đóng cẩn thận trong túi đựng hồ sơ bằng bìa cứng xếp ngay ngắn trên giá. Trên mỗi giá hồ sơ đều có dán thẻ mục lục, chắc là tiêu chí phân loại các vụ án.

Tim Ngụy Quýnh bỗng đập nhanh hơn, bởi vì cuốn hồ sơ vụ án mà cậu cần tìm, ở ngay trên những chiếc giá này.

Theo quy định về thời hạn lưu giữ hồ sơ tố tụng của Viện kiểm sát nhân dân, hồ sơ tố tụng của những vụ án cố ý giết người phải lưu giữ vĩnh viễn. Cho nên, chắc chắn có thể tìm thấy hồ sơ vụ án Hứa Minh Lương giết người ở đây. Vấn đề là, tìm thế nào?

Thông thường, hồ sơ các vụ án có thể phân thành các loại hình sự, dân sự và kinh tế để lưu giữ. Điều đầu tiên phải xem xét là, trong mấy hàng giá để hồ sơ này, đâu mới là hàng chuyên cất giữ hồ sơ các vụ án hình sự.

Ngụy Quýnh nhìn cuốn hồ sơ trong tay mình, cậu vẫn còn nhớ cái giá để hồ sơ nơi chánh án Lưu đã rút nó xuống. Xem ra, cái giá bằng sắt sát bên tay phải của mình chính là hồ sơ án hình sự, ít nhất cũng là một trong số đó.

Cậu thấy yên tâm phần nào, tiếp tục cúi đầu giả vờ lật xem cuốn hồ sơ. Bây giờ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, nếu lập tức đứng dậy đi lục tìm sẽ không khỏi bị nghi ngờ.

Trong phòng lưu trữ hồ sơ rất yên tĩnh, ngoài tiếng nhân viên quản lý lướt bấm trên điện thoại di động ra, chỉ có thể nghe thấy tiếng lật giở những trang giấy sột soạt rất khẽ ở phía bên kia chiếc giá để hồ sơ. Ngụy Quýnh thầm tính toán kế hoạch hành động tiếp theo, đồng thời nhẩm tính thời gian. Khoảng hai mươi phút sau, cậu gấp cuốn hồ sơ vụ án lại, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Khoảnh khắc nhấc chân bước về phía chiếc giá để hồ sơ, ánh mắt Ngụy Quýnh thoáng liếc thấy động tác của nhân viên quản lý - anh ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía mình.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh không quay đầu lại, cố gắng tỏ ra bình thản, bước từng bước ra phía trước chiếc giá để hồ sơ, để cuốn hồ sơ trong tay về vị trí cũ, đồng thời nhanh chóng đảo mắt nhìn tấm thẻ mục lục trên giá: Năm 2010 - 2013 (Hình sự).

Xem ra, dãy này đúng là dùng để lưu trữ hồ sơ các vụ án hình sự, đồng thời được sắp xếp theo thứ tự năm xét xử vụ án. Cậu nhìn ra dãy phía sau - đó chắc là các vụ án xét xử trước năm 2010.

Ngụy Quýnh liền đi ra phía sau, cậu cảm thấy rất rõ rệt ánh mắt của nhân viên quản lý nhìn theo sau lưng cậu. Đi đến phía trước chiếc giá bằng sắt tiếp theo, cậu ngẩng đầu nhìn thẻ mục lục: Năm 2005 - 2009 (Hình sự).

Xem ra mình đoán không sai! Ngụy Quýnh càng tự tin, đang định đi về phía trước để tìm tiếp, bỗng nghe thấy nhân viên quản lý quát phía sau lưng:

“Đồng chí kia, cậu muốn làm gì?”

“Dạ?” Ngụy Quýnh giật bắn mình, luống cuống quay lại, “Em… em muốn xem thử hồ sơ khác.”

“Chánh án Lưu đưa cho cậu cuốn nào, thì cậu xem cuốn ấy.” Nhân viên quản lý chằm chằm nhìn Ngụy Quýnh, giọng rất gay gắt, “Không được tùy tiện tìm đọc.”

“Ồ, em biết rồi.” Ngụy Quýnh bước nhanh về chỗ ngồi của mình, trước khi ngồi xuống, cậu hơi cúi người về phía nhân viên quản lý, “Em xin lỗi.”

Nhân viên quản lý khẽ gật đầu, tiếp tục cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Ngụy Quýnh lật giở cuốn hồ sơ duy nhất còn lại trên mặt bàn, giả vờ đọc, cảm giác tim mình đang đập thình thịch.

Nhân viên quản lý ở ngay trước mắt, hơn nữa không hề lơ đãng như vẻ bề ngoài, nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm giám sát của anh ta, làm sao mà lấy được hồ sơ vụ án đây?

Ngụy Quýnh thấy nản trong lòng, chỉ muốn lập tức chuồn khỏi gian phòng lưu trữ hồ sơ này. Nhưng, vừa nghĩ đến Nhạc Tiêu Tuệ đang mệt

https://thuviensach.vn

mỏi chờ đợi ở phía dưới tòa nhà và lão Kỷ đang mong ngóng họ mang tài liệu trở về, cậu lại do dự.

Đang tiến thoái lưỡng nan, thì gian phòng lưu trữ hồ sơ yên tĩnh bỗng vang lên tiếng nhạc vui tai. Ngụy Quýnh bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhân viên quản lý đang chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động, lập tức lướt khẽ trên màn hình, rồi đưa điện thoại di động lên áp sát bên tai.

“A lô?”

Mặc dù anh ta cố gắng hạ thấp giọng hết mức, nhưng cuộc đối thoại giữa hai bên nghe vẫn rõ mồn một trong gian phòng lưu trữ hồ sơ yên ắng. Qua giọng điệu và nét mặt của nhân viên quản lý, có thể thấy đối phương chắc là một cô gái có quan hệ gần gũi với anh ta. Không biết là để giữ gìn trật tự trong phòng lưu trữ hồ sơ, hay là hai người nói đến chủ đề riêng tư, nhân viên quản lý ngẩng đầu nhìn Ngụy Quýnh, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng lưu trữ hồ sơ.

Lúc đầu Ngụy Quýnh còn cảm thấy buồn cười, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra, cơ hội đã đến.

Cậu lập tức đứng dậy, kẹp cuốn hồ sơ ở nách, bước nhanh về phía chiếc giá để hồ sơ ở phía sau lưng, vừa đi vừa căng thẳng suy tính: Dựa vào quy luật sắp xếp hồ sơ, có thể thấy, mỗi chiếc giá có thể để được số hồ sơ trong khoảng bốn năm, như vậy, hồ sơ vụ án Hứa Minh Lương giết người ít nhất cũng phải xếp ở phía sau năm chiếc giá - cậu buộc phải rất nhanh chóng.

Khi lao qua giữa hai hàng giá để hồ sơ, ánh mắt cậu thoáng liếc thấy một người đàn ông ngồi ở trước một dãy bàn khác, đang lật giở hồ sơ, chắc là tiếng sột soạt khi nãy phát ra từ chỗ ông ta. Trong lúc vội, Ngụy Quýnh chỉ nhìn thấy mái tóc hoa râm, thân hình phù nề và chiếc áo lông vũ màu đen xen lẫn màu xám của người đàn ông.

Cậu không có ý định, cũng không kịp chú ý nhiều hơn đến người đàn ông đó, chỉ mong lát nữa ông ta sẽ không tố giác hành vi của cậu.

Đi đến phía trước chiếc giá thứ 5, Ngụy Quýnh ngẩng đầu nhìn tấm thẻ mục lục: Năm 1994 - 1999 (Hình sự). Cậu mừng thầm trong lòng, bước vội ra phía trước chiếc giá thứ 6, đúng là - Năm 1989 - 1993 (Hình sự).

https://thuviensach.vn

Cậu lao tới trước chiếc giá sắt, đầu tiên rút ra một cuốn hồ sơ ở tầng trên cùng, nhìn vào tên vụ án.

Vụ án An Gia Vinh cố ý làm hại (đến chết).

Ngụy Quýnh vội nhét cuốn hồ sơ đó vào chỗ cũ, lại rút ra một cuốn ở vị trí cách đó mấy cuốn.

Vụ án Bạch Hiểu Dũng bắt cóc giết người.

Cậu lập tức nhận ra, trên cái giá để hồ sơ này, hồ sơ được xếp theo thứ tự phiên âm tiếng Hán. Điều này có nghĩa là, cuốn hồ sơ vụ án Hứa Minh Lương giết người chắc chắn sẽ ở tầng dưới cùng.

Ngụy Quýnh lập tức khom người ngồi xuống, lục tìm trên tầng cuối cùng của chiếc giá. Khi rút ra cuốn hồ sơ thứ tư, cậu nhìn thấy trên bìa viết rõ mồn một "Vụ án Hứa Minh Lương cưỡng hiếp, giết người."

Cậu thầm reo lên trong lòng, nhanh chóng nhét cuốn hồ sơ trong tay vào, kẹp cuốn hồ sơ đó vào nách, nhanh chóng đi về chỗ.

Lúc còn cách chiếc bàn vài mét, Ngụy Quýnh thoáng nghe thấy giọng của nhân viên quản lý ở ngoài hành lang vọng vào: "Được, thế thì tối gặp nhé."

Cậu không dám sơ suất, gần như chạy nốt mấy bước còn lại, Ngụy Quýnh ngồi vào ghế gần như cùng với lúc nhân viên quản lý bước chân vào phòng lưu trữ hồ sơ.

Mặc dù cúi đầu, Ngụy Quýnh vẫn cảm thấy nhân viên quản lý nhìn về phía mình. Để anh ta không phát hiện ra điều gì khác lạ, Ngụy Quýnh nén chặt hơi thở vốn đang rất gấp gáp của mình, cố gắng hết sức để người mình thăng bằng.

Nhân viên quản lý dường như không nhận thấy gì, chằm chằm nhìn cậu mấy giây rồi lại ngồi xuống trước bàn, cầm một cuốn tạp chí lên mở ra xem.

Ngụy Quýnh bình tâm lại, khẽ thở ra một hơi, sau đó, giả vờ vuốt lại mái tóc, cẩn thận lau nhẹ mồ hôi trên trán.

https://thuviensach.vn

Cuốn hồ sơ trước mặt cũ kỹ và dày nặng hơn, giấy đã bắt đầu ngả vàng, cứng giòn, bên trên phủ một lớp bụi dày. Vừa lật giở được mấy trang, những hạt bụi ti ti bắt đầu bay lên. Ngụy Quýnh không còn cách nào đành phải chậm lại, đồng thời kéo chiếc ba lô lại gần, cẩn thận chắn ở phía trước cuốn hồ sơ.

Sau khi xem mục lục, Ngụy Quýnh bỏ qua phần trước, lật luôn đến phần điều tra của cảnh sát.

Biên bản báo án, sơ đồ hiện trường, biên bản lời khai của người làm chứng, biên bản khám nghiệm hiện trường, ảnh, báo cáo khám nghiệm tử thi…

Từng đoạn câu chữ khiến người ta hồn xiêu phách lạc, những bức ảnh máu me ghê rợn…

Ngụy Quýnh dần dần cảm thấy tức ngực, như thể có một hòn đá chặn ở cổ họng, không nhả ra được, cũng chẳng thể nuốt đi được. Cuối cùng, khi nhìn thấy những mảnh cơ thể phụ nữ được ghép lại thành hình trong một tấm ảnh, cậu không kìm được bắt đầu nôn khan.

Cậu lập tức bịt chặt miệng, đồng thời cẩn thận nhìn nhân viên quản lý. Anh ta có lẽ đã không còn lạ lẫm gì đối với chuyện như thế, chỉ liếc nhìn với ánh mắt đầy chế giễu, rồi cúi đầu tiếp tục xem tạp chí.

Ngụy Quýnh miễn cưỡng cố nuốt nước chua đầy miệng, tay trái liên tục xoa ngực, sau khi hơi thở đã nhịp nhàng trở lại, cậu lén lấy điện thoại di động ra, mở ứng dụng chụp ảnh, cho xuống dưới bàn tắt đèn flash và tiếng chớp ảnh đi.

Tiếp đó, cậu đưa một tay lên sờ trán, tay kia cầm điện thoại di động, giấu ra sau chiếc ba lô, hướng về cuốn hồ sơ ở trước mặt, bấm liên tiếp.

Vừa chụp, vừa còn phải để ý nhân viên quản lý, cho nên, mất đến hơn nửa tiếng đồng hồ, Ngụy Quýnh mới chụp xong những nội dung cần chụp trong cuốn hồ sơ này. Nhưng, khi lật giở đến cuối cuốn hồ sơ, Ngụy Quýnh phát hiện ra vẫn là phần điều tra của cảnh sát, hơn nữa chỉ có nội dung của hai vụ giết người.

https://thuviensach.vn

Cậu ngẫm nghĩ giây lát, gấp cuốn hồ sơ vào, mới phát hiện ra phía sau dòng chữ "Vụ án Hứa Minh Lương cưỡng dâm, giết người" ở ngoài bìa vẫn còn hai chữ nữa - "Cuốn 1".

Ngụy Quýnh chửi thầm một câu, vô thức quay đầu nhìn hàng giá để hồ sơ phía sau lưng. Xem ra, muốn tìm hiểu toàn bộ tình hình vụ án này, vẫn phải đi lấy ít nhất là một cuốn hồ sơ nữa.

Nhưng, việc duy nhất cậu có thể làm lúc này, là chờ đợi.

Cho nên, Ngụy Quýnh kiên nhẫn đọc lại cuốn hồ sơ trong tay một lần nữa, vừa đọc vừa thầm khấn cầu cô gái đó có thể gọi thêm một cú điện thoại cho anh chàng nhân viên quản lý.

Có lẽ vì vụ án này là một vụ án lớn gây chấn động một thời, nên cơ quan công an đã làm phần nội dung hồ sơ này vô cùng chi tiết cẩn thận. Ngụy Quýnh xem được một lúc, dần bị cuốn hút lúc nào không biết, trước mắt dường như từ từ hiện ra từng hình ảnh.

Đêm khuya. Nhiệt độ gần xuống đến 0 độ. Một chiếc xe chở hàng nhỏ màu trắng phóng đi trong màn đêm. Phố Tùng Giang. Đường Dân Chủ. Công viên Hà Loan. Nhà máy đốt rác. Bệnh viện Chuyên khoa xương. Chiếc xe chở hàng đi rồi lại dừng, đi rồi lại dừng. Mỗi lần dừng lại ở ven đường, đều có một hoặc vài chiếc túi nilon màu đen bị vứt ra khỏi xe. Những chiếc túi nilon đó đầy chật căng phồng, bốc mùi máu tanh. Cứ như thế, một người phụ nữ từng xinh đẹp, mạnh khỏe bị vứt đi tản mát ở các xó xỉnh trong thành phố này. Linh hồn cũng khiếm khuyết không trọn vẹn như vậy, từ đó lang thang trong đêm tối, khóc than kể lể không thành tiếng về nỗi oan của mình.

Một tâm trạng xen lẫn giữa sợ hãi và căm phẫn dần dần lan tỏa trong lồng ngực Ngụy Quýnh, cậu nhíu chặt đầu mày, hai tay siết thành hai nắm đấm.

Đó là một kẻ như thế nào, mà có thể bắt những người phụ nữ vô tội đó đi chỉ để thỏa mãn thứ dục vọng kinh tởm của hắn, làm nhục cơ thể của họ khi họ không hề có khả năng tự vệ, tước đi sinh mạng của họ, đồng thời còn chia cắt cơ thể đẹp đẽ của họ?

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cậu đã bắt đầu hiểu được lão Kỷ, hiểu được tại sao sau hai mươi mấy năm rồi mà ông vẫn day dứt khôn nguôi về vụ án thê thảm đó.

Đúng thế, một người ngoài cuộc như cậu cũng phải cuồng nộ trước hành vi hủy diệt nhân tính này, huống hồ là lão Kỷ, người trực tiếp chịu đựng nỗi đau mất vợ.

Nhất định phải tìm ra tên súc sinh này, nhất định phải bắt hắn trả giá về tất cả những gì đã làm năm đó!

Cho dù sự trừng phạt này đã muộn mất hai mươi ba năm!

Ngụy Quýnh bị thôi thúc mạnh mẽ bởi quyết tâm báo thù, bỗng một tiếng động vọng đến bên tai. Cậu vô thức ngẩng đầu lên, đúng lúc đó cậu nhìn thấy nhân viên quản lý đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, tay cầm một cốc trà đã uống hết.

Không biết chỗ lấy nước nóng cách phòng quản lý hồ sơ bao xa, nhưng đây đúng là một cơ hội quý báu. Cho dù thế nào đi nữa, cũng phải mạo hiểm thôi.

Bóng dáng nhân viên quản lý khuất sau cửa, Ngụy Quýnh liền đứng luôn dậy, tay cầm cuốn hồ sơ đó lao thẳng đến chiếc giá để hồ sơ thứ 6. Cậu chạy tới phía trước chiếc giá, quỳ một chân xuống, nhét cuốn hồ sơ trong tay vào vị trí cũ, cầm cuốn bên cạnh lên…

Không rút được.

Một cảm giác kì quặc từ trên tay truyền đến, dường như có một sức mạnh phản kháng lại ở đầu bên kia của cuốn hồ sơ.

Đồng thời, một tiếng "chà" từ phía đối diện với chiếc giá để hồ sơ vọng tới.

Trong lúc ngạc nhiên, Ngụy Quýnh không kịp suy nghĩ gì nhiều, cậu lôi mạnh lần nữa, luồng sức mạnh ở phía đối diện bỗng biến mất - tay cậu vẫn đang lôi cuốn hồ sơ đó, không kịp phanh lại, ngã ngửa ra sàn.

Ngay tiếp đó, hàng đống bụi bay lên theo những cuốn hồ sơ bị rơi xuống đất. Trong đám bụi mù mịt, Ngụy Quýnh nhìn thấy người đàn ông tóc hoa

https://thuviensach.vn

râm vòng ra từ chiếc giá để hồ sơ phía trước, nhìn cậu với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Trong khoảnh khắc đó, Ngụy Quýnh bỗng nhận ra, cậu đã từng gặp người đàn ông này.

“Các anh… đang làm cái gì vậy?”

Một tiếng hét vừa ngạc nhiên vừa bực bội từ phía cửa vọng đến, hai người đang nhìn nhau cùng quay ra nhìn về phía tiếng hét, thì thấy nhân viên quản lý đang bưng cốc trà bốc khói nghi ngút, mắt tròn mắt dẹt nhìn chiếc giá để hồ sơ lộn xộn thảm hại và hai bọn họ - một nằm, một đứng.

“Ồ, không sao.” Người đàn ông phản ứng trước, chỉ tay về phía trên cùng của chiếc giá để hồ sơ, “Tôi nhờ chàng trai này giúp tôi lấy cuốn hồ sơ ở bên trên, cậu ấy đứng không vững, kết quả… thành ra thế này.”

Dứt lời, ông ta liền chìa tay ra cho Ngụy Quýnh, gương mặt còn nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Mau đứng dậy đi.”

Nhạc Tiêu Tuệ kinh ngạc nhìn Ngụy Quýnh mặt mũi lấm lem, lại còn người đàn ông tóc hoa râm, mặc chiếc áo lông vũ màu xám đen phía sau lưng cậu - nhìn bộ dạng Ngụy Quýnh co ro thảm hại, như thể bị người đàn ông đó áp giải ra ngoài.

Cô định thần lại, không để ý đến Ngụy Quýnh đang liên tục đưa mắt ra hiệu, vứt cốc cà phê đang uống dở một nửa vào chiếc thùng rác bên cạnh, chỉnh lại quần áo, ngực ưỡn thẳng. Ngụy Quýnh và người đàn ông đi đến trước mặt cô, không đợi họ lên tiếng, Nhạc Tiêu Tuệ đã nói: “Không liên quan đến cậu ấy, là cháu bảo cậu ấy đi đấy.”

Người đàn ông ngớ ra, còn nét mặt Ngụy Quýnh thì dở mếu dở cười. Tiếp đó, người đàn ông bật cười.

“Chụp trộm hồ sơ vụ án hình sự, các bạn to gan thật.” Người đàn ông vỗ vào vai Ngụy Quýnh, “Có điều đồng đội của cậu được đấy, rất nghĩa khí.”

Dứt lời, ông ta liền cứ thế đi về phía trước, để lại Nhạc Tiêu Tuệ đứng yên tại chỗ không hiểu ra làm sao cả. Ngụy Quýnh đi theo sau ông ta, đồng

https://thuviensach.vn

thời khoát tay ra hiệu cho Nhạc Tiêu Tuệ cũng đi theo.

Người đàn ông đi thẳng đến bãi đỗ xe của Tòa án Nhân dân cấp cao, tìm đến chỗ một chiếc xe Paladin SUV kiểu cũ, mở cửa xe, ra hiệu cho Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ ngồi vào dãy ghế phía sau, tiếp đó, ông ta cũng lên xe, nổ máy, rời khỏi Tòa án cấp cao.

Rất nhanh chóng, chiếc xe việt dã đã hòa vào dòng xe cộ đông đúc của thành phố. Người đàn ông chuyên tâm lái xe, suốt dọc đường không hề nói câu nào. Chiếc xe đi được một đoạn khá xa, Nhạc Tiêu Tuệ cũng dần định thần lại, quay đầu nhìn Ngụy Quýnh bằng ánh mắt thăm dò, miệng hỏi không thành tiếng: “Ông ta là ai?”

Ngụy Quýnh nhìn người đàn ông im lặng trên ghế lái, nói nhỏ với Nhạc Tiêu Tuệ: “Cảnh sát, chúng mình đã từng gặp ông ấy rồi đấy, ở nhà của lão Kỷ.”

Nhạc Tiêu Tuệ khẽ “à” lên một tiếng, nhìn vào kính chiếu hậu - trong kính chỉ phản chiếu một nửa gương mặt của người đàn ông, có điều thế cũng đã đủ để cô nhớ lại buổi chiều hôm ấy - đúng vậy, ông ta chính là một trong những cảnh sát kiểm tra giấy tờ nhà ở và hợp đồng thuê nhà của lão Kỷ.

“Chuyện là sao?”

Ngụy Quýnh khẽ hất cằm, vẻ ngại ngùng, thuật lại chi tiết sự việc xảy ra nửa tiếng đồng hồ trước cho Nhạc Tiêu Tuệ biết.

Trong phòng quản lý hồ sơ, cậu và người cảnh sát già đó cùng đồng thời cầm lấy cuốn hồ sơ đó. Đối phương buông tay ra trước, Ngụy Quýnh bị ngã đã đành, lại còn suýt làm đổ chiếc giá để hồ sơ phía sau lưng. Cảnh tượng hỗn loạn đó bị nhân viên quản lý túm được, may mà người cảnh sát già đã bịa ra một lý do cứu nguy cho cậu. Có điều nhân viên quản lý đã nghi ngờ ý đồ đến đọc hồ sơ của Ngụy Quýnh, Ngụy Quýnh cũng không dám ở lại lâu, đành nói mấy câu đối phó qua quýt rồi vội vàng ra về. Không ngờ, lúc chờ thang máy, cậu bị người cảnh sát già xuất hiện ngay sau đó lôi vào lối thoát an toàn.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đã từng gặp.” Người cảnh sát già dựa vào cánh cửa sắt ở lối thoát an toàn, rút một điếu thuốc lá châm lửa, “Ở nhà của Kỷ Càn Khôn, còn nhớ không?”

Bởi vì bị ông ta nắm được thóp chuyện chụp trộm hồ sơ, Ngụy Quýnh cảm thấy hơi lo lắng. Thấy đã không thể che giấu được nữa, đành ngoan ngoãn gật đầu thừa nhận.

“Kỷ Càn Khôn bảo cậu đến à?”

“Không ạ.” Ngụy Quýnh vội phủ nhận, “Cháu đang chuẩn bị cho kỳ thi Luật tư pháp, đến để học ạ…”

Người cảnh sát già mỉm cười, hiển nhiên là không tin lời cậu.

“Lần trước cậu nói Kỷ Càn Khôn ở viện dưỡng lão, đúng không?” Người cảnh sát già rít một hơi thuốc, “Đưa tôi đi gặp ông ấy.”

“Thật sự là không liên quan đến ông ấy…”

“Cậu định lấy cuốn hai của hồ sơ vụ án Hứa Minh Lương giết người, mục tiêu rất rõ ràng.” Người cảnh sát già ngắt lời cậu, ánh mắt bỗng trở nên vô cùng sắc bén, “Vợ của Kỷ Càn Khôn là một trong số nạn nhân của vụ án Hứa Minh Lương giết người - cậu dám nói không phải là ông ấy sai khiến cậu đến?”

Dứt lời, ông ta vứt đầu thuốc lá xuống đất, lấy chân giẫm tắt, đẩy cánh cửa ở lối thoát an toàn, giọng không cho phép phản bác: “Đi thôi.”

Nhạc Tiêu Tuệ nghe xong, im lặng một lúc, bỗng nói to: “Lão Kỷ không sai khiến chúng cháu, là chúng cháu tự nguyện giúp ông ấy.”

Ngụy Quýnh giật bắn mình, tiếp đó liền nhận ra là cô nói cho người cảnh sát già nghe. Nhưng, đối phương không hề đáp lời, mà lại hỏi một câu: “Viện dưỡng lão ở cạnh trường tiểu học phố Phong Tiền, đúng không?”

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đều không trả lời. Người cảnh sát già cũng không căn vặn thêm nữa, tiếp tục im lặng lái xe.

Bốn mươi phút sau, chiếc xe việt dã đi đến cổng viện dưỡng lão. Người cảnh sát già dừng xe, tắt máy, kéo cánh cửa phía sau, kiên nhẫn đợi Ngụy

https://thuviensach.vn

Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ lần chần mãi mới ra khỏi xe, hai người đi trước, một người đi sau, vào trong viện dưỡng lão.

Suốt dọc đường, Ngụy Quýnh băn khoăn suy ngẫm mãi không biết hành vi chụp trộm hồ sơ vụ án của mình liệu có bị coi là hành vi chiếm đoạt bí mật quốc gia phi pháp hay không, nghĩ đi nghĩ lại, đều thấy vẫn chưa đến mức đó. Như vậy, cho dù có dẫn người cảnh sát già đến viện dưỡng lão cũng sẽ không quá liên lụy đến lão Kỷ. Cho nên, cậu không phản kháng nữa, sau khi vào trong tòa nhà nhỏ, cậu đi thẳng theo hành lang về phía phòng lão Kỷ.

Kỷ Càn Khôn vẫn như thường ngày, ngồi đọc sách dưới cửa sổ. Thấy họ bước vào, vội dịch chuyển chiếc xe lăn quay người lại, lên tiếng hỏi:

"Thế nào…"

Mới nói được nửa câu, Kỷ Càn Khôn đã nhìn thấy người cảnh sát già ở phía sau lưng họ, liền ngớ ra.

"Tôi biết ông." Nét mặt Kỷ Càn Khôn lập tức trở nên bình tĩnh, "Ông tên là Đỗ Thành, là một cảnh sát."

Đỗ Thành khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn chiếc xe lăn bên dưới người lão Kỷ.

"Chân ông sao thế?"

"Tai nạn ô tô." Kỷ Càn Khôn trả lời vô cùng ngắn gọn, "Hai chân đều hỏng cả."

Đỗ Thành ồ lên một tiếng, bắt đầu nhìn ngắm khắp phòng Kỷ Càn Khôn. Cuối cùng, ánh mắt ông dừng lại rất lâu trên chiếc giá sách ở đầu giường.

"Sống ở đây bao lâu rồi?"

"Mười tám năm." Kỷ Càn Khôn bỗng mỉm cười, "Ông già rồi."

Đỗ Thành chăm chú nhìn ông mấy giây, cũng cười, "Ông cũng già rồi."

Không khí căng thẳng trong căn phòng lập tức dãn ra. Kỷ Càn Khôn bảo Ngụy Quýnh đun nước pha trà, còn lấy thuốc lá ra đưa cho Đỗ Thành. Thế là, hai người già ngồi đối diện với nhau, vừa hút thuốc vừa nói mấy câu chuyện phiếm không đâu vào đâu, sau khi hàn huyên xong, liền yên lặng nghe tiếng bình siêu tốc kêu u u.

https://thuviensach.vn

Nước đã sôi, trà đã pha xong. Bốn người mỗi người bưng một cốc trà, kẻ đứng người ngồi, mỗi người mang một tâm tư khác nhau. Ngụy Quýnh vẫn nghĩ đến những tấm ảnh hồ sơ lưu trong điện thoại di động. Nhạc Tiêu Tuệ thì vô cùng tò mò về quan hệ của Kỷ Càn Khôn và Đỗ Thành, liên tục quan sát họ.

Uống hết một cốc trà, Kỷ Càn Khôn lên tiếng trước, “Cảnh sát Đỗ, làm thế nào mà ông và hai đứa nhỏ lại đi cùng nhau?”

Đỗ Thành cười, chỉ vào Ngụy Quýnh, “Ông hỏi cậu ấy thì biết.”

Ngụy Quýnh lập tức đỏ bừng mặt, đành thuật lại một lần nữa sự việc trong phòng quản lý hồ sơ. Kỷ Càn Khôn nghe xong, sắc mặt có vẻ nặng nề, trầm ngâm một lúc rồi nghiêm túc nói với Đỗ Thành, “Cảnh sát Đỗ, là tôi bảo hai đứa nhỏ đi đấy. Việc đọc trộm hồ sơ vụ án không liên quan gì đến chúng.”

Đỗ Thành xua tay, dường như không hề quan tâm đến chuyện này, “Việc này không nằm trong phạm vi quản lý của tôi. Có điều…”

Ông ghé sát người về phía Kỷ Càn Khôn, nheo mắt chăm chú nhìn khuôn mặt đối phương, “Tại sao ông muốn xem hồ sơ vụ án hai mươi ba năm trước?”

“Còn phải hỏi sao?” Kỷ Càn Khôn không hề né tránh, nhìn thẳng vào Đỗ Thành, “Năm đó các ông đã bắt nhầm người. Hung thủ giết vợ tôi, cho đến giờ vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.”

Nét mặt Đỗ Thành không biểu lộ điều gì, mắt vẫn chăm chú nhìn Kỷ Càn Khôn, “Cho nên?”

“Tôi muốn bắt hắn.” Ánh mắt Kỷ Càn Khôn sáng rực, “Chỉ đơn giản thế thôi.”

Đỗ Thành ngồi thẳng người lên, châm một điếu thuốc, ánh mắt đưa từ mặt xuống chân Kỷ Càn Khôn, “Không buông bỏ được?”

“Chưa bao giờ buông bỏ.” Kỷ Càn Khôn mỉm cười, “Ông cũng thế đấy thôi, nếu không, tại sao ông lại xem cùng một cuốn hồ sơ với Ngụy Quýnh chứ?”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành ngớ ra, rồi cũng bật cười thành tiếng.

“Đúng thế.” Ông nhìn chăm chăm xuống đầu gối mình, vừa cười vừa lắc đầu, “Không buông bỏ được.”

“Nói ra, tôi còn phải cảm ơn ông.” Giọng Kỷ Càn Khôn rất chân thành, “Tôi nghe nói, năm đó, vì lật lại vụ án, ông đã đắc tội với rất nhiều đồng nghiệp, cuối cùng còn bị điều đến một huyện thành xa xôi.”

“Dào, lần đó là điều động công tác thông thường.” Đỗ Thành xua tay, “Không đáng nhắc đến.”

“Khác chứ.” Kỷ Càn Khôn nói đầy cảm xúc: “Tôi là vì có người thân bị hại. Còn ông thì sao, điều tra hơn hai mươi năm vẫn không định dừng lại, chỉ là vì trách nhiệm…”

“Lão Kỷ, tôi không vĩ đại như vậy.” Đỗ Thành ngắt lời ông, nét mặt bình tĩnh, “Tôi đã bị ung thư.”

Trong giây lát, căn phòng yên lặng như tờ.

“Tôi đã làm cảnh sát hơn ba mươi năm, đây là vụ án duy nhất chưa kết thúc.” Đỗ Thành cụp mắt xuống, giọng nhẹ nhàng chậm rãi, “Thời gian của tôi có lẽ không còn nhiều nữa, cho nên…”

Ông khẽ nhún vai, mỉm cười, “Tôi không muốn ra đi mang theo nuối tiếc.”

Kỷ Càn Khôn ngây ra nhìn ông, một lúc lâu sau, khẽ hỏi: “Tôi… tôi có thể giúp gì được ông?”

“Điều này phải là tôi hỏi ông mới đúng chứ?” Đỗ Thành cười hỏi lại. Ông quay đầu nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Ông và hai đứa bé điều tra được gì rồi?”

“Không có bất cứ tiến triển nào.” Sắc mặt Kỷ Càn Khôn trở nên u tối, “Nếu không hai đứa bé này cũng sẽ không mạo hiểm đến như vậy để đi đọc trộm hồ sơ.”

“Ông và chúng lợi hại thật đấy.” Đỗ Thành chỉ vào túi áo Ngụy Quýnh, “Chắc là cậu ấy đã chụp được rất nhiều.”

Nét mặt Ngụy Quýnh bối rối, cậu hướng về phía lão Kỷ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Mắt Kỷ Càn Khôn lập tức sáng lên, có thể nhận ra, nếu không vì Đỗ Thành đang có mặt ở đó, chắc là ông sẽ lập tức bảo Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra.

“Có điều, cậu ấy mới xem được cuốn 1.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, dường như suy xét cân nhắc điều gì đó trong lòng, cuối cùng ông lấy chiếc túi khoác phía sau người ra.

“Xem cái này đi.” Đỗ Thành lấy mấy cuốn hồ sơ rất dày từ trong túi ra, đưa cho Kỷ Càn Khôn, “Đây là toàn bộ.”

Kỷ Càn Khôn chỉ lật xem mấy trang, hai tay đã run lên, dường như không thể tin được niềm vui bất ngờ này.

“Thế…”

“Không có gì.” Đỗ Thành nhìn Kỷ Càn Khôn, rồi lại đưa mắt nhìn sang Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Trong việc này, chúng ta đứng cùng một bên.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 19

Sẻ Thông Vàng

Gần đây cuộc sống của Lâm Quốc Đống vô cùng có quy luật.

Theo dõi liên tục trong suốt một tuần, Lạc Thiếu Hoa dần khẳng định được một sự thực như thế này: Lâm Quốc Đống đúng là đã tìm được việc làm, hơn nữa là việc có liên quan đến nghề nghiệp vốn có của hắn.

Cứ cách khoảng hai ba hôm một lần, Lâm Quốc Đống sẽ đi chợ sớm mua một ít đồ ăn và đồ dùng sinh hoạt, sau đó gần như là không ra khỏi nhà. Hàng ngày, hầu hết thời gian, hắn đều ngồi ngay ngắn trước máy tính, chăm chú dịch một bản thảo gì đó (Điểm này, có thể chứng nghiệm qua hành động thường xuyên tra cứu từ điển Anh - Hán của hắn). Thi thoảng đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, không phải là đi vệ sinh thì là đi rót thêm nước nóng vào cốc trà. Buổi trưa, hắn sẽ nghỉ ngơi một lúc, ăn cơm trưa, đồng thời chợp mắt khoảng nửa tiếng đồng hồ. Lạc Thiếu Hoa đã từng lén kiểm tra rác hắn vứt trong thùng rác ở cửa, không phát hiện thấy có gì bất thường.

Sáng sớm hôm nay, trời chưa sáng, Lạc Thiếu Hoa đã dậy. Theo như kết quả theo dõi của ngày hôm qua, Lâm Quốc Đống đã không còn ngồi trước máy vi tính gõ chữ rất lâu nữa, mà chủ yếu là đọc, thỉnh thoảng lại suy nghĩ một lúc rồi đánh vào mấy chữ. Lạc Thiếu Hoa nhận ra, chắc là hắn đã hoàn thành công việc, đang tiến hành khâu hiệu đính và chỉnh sửa cuối cùng. Như vậy, hôm nay có lẽ là ngày hắn nộp bản thảo. Cho nên, ông muốn xuất phát sớm một chút, để chắc chắn có thể bám theo Lâm Quốc Đống trước khi hắn ra khỏi nhà, cuối cùng làm rõ được nơi hắn làm việc.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa vừa mặc quần áo vừa cảm khái, khi chưa về hưu, muốn xác định xem Lâm Quốc Đống đi đâu đúng thật là dễ như trở lòng bàn tay. Tiếc là bây giờ đã khác, rất nhiều các biện pháp và điều kiện thuận tiện về nghiệp vụ đều không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể sử dụng biện pháp thô sơ nhất là theo dõi như thế này.

Vẫn còn sớm, những hàng bán đồ ăn sáng ở bên phố còn chưa bắt đầu mở hàng. Tối hôm trước Lạc Thiếu Hoa đã nấu xong cháo, ông làm nóng thêm mấy chiếc bánh bao, chuẩn bị thêm một chút thức ăn ăn kèm nữa là được. Ông vào bếp, bật chức năng làm nóng của chiếc nồi cơm điện, lấy bánh bao nguội trong tủ lạnh ra, cho vào trong ngăn lồng hấp, rót nước vào nồi hấp, bê ra chỗ bếp ga.

Cắt hai quả trứng muối, Lạc Thiếu Hoa lại nhặt một mớ rau chân vịt, chuẩn bị chần qua nước sôi. Trong lúc đợi nước sôi, ông trở lại phòng khách, định hút điếu thuốc cho tỉnh táo, nhưng đã nhìn thấy Lạc Doanh trong bộ đồ ngủ ngồi trước bàn ăn.

“Dậy sớm thế?” Lạc Thiếu Hoa cầm hộp thuốc lá lên, quay đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, “Giờ mới mấy giờ?”

Lạc Doanh xoay xoay một cốc nước trong tay, mắt thâm quầng, trông có vẻ như cả đêm ngủ không ngon giấc.

“Bố ngồi xuống đi.” Lạc Doanh chỉ vào chiếc ghế ở phía đối diện, “Con có chút việc muốn bàn với bố.”

Lòng Lạc Thiếu Hoa chùng xuống, tưởng là con gái lại sắp phàn nàn về chuyện mình đi sớm về muộn. Thực ra, sau tết, Kim Phượng đã nói chuyện với Lạc Doanh một lần, coi như là đã giải thích cho Lạc Thiếu Hoa, đồng thời bảo cô đừng có can thiệp vào sinh hoạt của bố. Mặc dù trong lòng nửa tin nửa ngờ, nhưng sau đó Lạc Doanh đúng là không hỏi quá nhiều về hành tung của Lạc Thiếu Hoa nữa. Thế thì, sáng sớm ngày ra, Lạc Doanh muốn nói chuyện gì với mình đây?

“Chuyện gì?”

“Bố, là thế này…”, Lạc Doanh lắp bắp nói: “Hướng Dương lại đến gặp con, anh ta… muốn tái hợp với con.”

https://thuviensach.vn

“Ồ?” Lạc Thiếu Hoa đang cầm chiếc bật lửa, dừng tay lại, do dự, châm điếu thuốc lá trên môi, “Con nghĩ thế nào?”

“Con không biết.” Lạc Doanh có vẻ bối rối không biết nên thế nào, “Anh ta nói đã chấm dứt với người phụ nữ đó, sẽ thay đổi, sẽ không bao giờ tái phạm nữa - bố nói xem, anh ta có thay đổi được không?”

Thay đổi? Tật đái dầm có thể thay đổi được, chửi bậy có thể thay đổi được, ăn trộm có thể thay đổi được, thậm chí hút thuốc phiện cũng có thể thay đổi được. Nhưng, có những việc, có thay đổi được không?

Lạc Thiếu Hoa lập tức nhớ đến Lâm Quốc Đống, hắn có thay đổi được không? Sau khi bị giam giữ hai mươi hai năm, khi màn đêm buông xuống, hắn có thể đối mặt với thế giới tươi đẹp ngọt ngào như tranh với tâm thái bình tĩnh được không?

Lâm Quốc Đống liệu có khả năng tái phạm không, đây là việc khiến Lạc Thiếu Hoa nghĩ ngợi nhất suốt mấy tháng nay.

Khi việc theo dõi đã trở thành một thói quen, khi giám sát đã trở thành một việc thông thường, khi điểm giám sát ở tầng 6 tòa nhà số 14 trong khu Vườn Trúc Xanh đã trở thành địa điểm ông quen thuộc nhất, Lạc Thiếu Hoa bắt đầu quên mất tâm nguyện ban đầu của mình. Việc theo dõi giám sát hết ngày này qua ngày khác, bắt đầu trở thành một hành động máy móc, thậm chí trở thành một loại phản ứng bản năng - Lạc Thiếu Hoa dường như sống vì nó, quãng đời còn lại cũng sẽ vì nó.

Ông không thể nói rõ được rốt cuộc là mình muốn chứng minh rằng Lâm Quốc Đống vẫn còn những ác niệm trong đầu, hay là đã hoàn toàn thay đổi.

“Bố?”

Tiếng gọi của con gái làm gián đoạn suy nghĩ của Lạc Thiếu Hoa. Để giấu đi sự mất tập trung của mình, ông đưa thuốc lá lên môi rít một hơi, không ngờ điếu thuốc đã cháy hết một đoạn rất dài, chỉ khẽ động đậy, tàn thuốc đã rơi xuống mặt bàn.

“Cứ… quan sát xem thế nào vậy.” Lạc Thiếu Hoa búng tàn thuốc lá, “Sao, nó hẹn gặp con rồi à?”

https://thuviensach.vn

“Vâng, tối nay cùng ăn cơm.” Nét mặt Lạc Doanh do dự, “Bố, bố bảo con nên đi hay không đi?”

“Con thấy thế nào?” Lạc Thiếu Hoa dập tắt đầu thuốc lá, “Việc này, bố và mẹ con đều không thể quyết định thay con được, vẫn phải xem suy nghĩ của con thế nào.”

Lạc Doanh thở dài một tiếng, nằm bò ra bàn, đưa tay ra phủ lên bàn tay của bố.

“Bố, con làm thế nào đây chứ.”

Một cảm giác muốn được bảo vệ ấm áp và mãnh liệt trào lên trong lòng Lạc Thiếu Hoa, người đàn bà hơn 30 tuổi này, dường như trong giây lát lại trở về thời thiếu nữ, đang tâm sự với bố nỗi phiền lòng vì điểm thi không tốt, hoặc là muốn hỏi ý kiến xem nên thi trường đại học nào.

“Cứ đi gặp xem thế nào.” Lạc Thiếu Hoa ngẫm nghĩ một lát, lên tiếng: “Cho dù là li dị rồi, cũng không nhất định phải quay mặt thành kẻ thù, nói chuyện về con cái cũng được. Còn chuyện có nên tái hợp hay không, còn phải xem thành ý và cách cư xử của Hướng Dương.”

“Vâng.” Lạc Doanh giấu mặt vào trong cánh tay, giọng trầm nhỏ, “Huy Huy lớn rồi, gia đình không trọn vẹn, cũng không tốt cho thằng bé.”

Cô bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt thoáng nét oán hờn xen lẫn mong đợi, “Hừm, con phải thử thách anh ta, bảo là tái hợp thì tái hợp, cho anh ta sướng!”

Lạc Thiếu Hoa khẽ thở dài trong lòng. Cuối cùng con gái vẫn không thể hoàn toàn buông bỏ được người đàn ông đó.

“Thế thì đi đi.” Lạc Thiếu Hoa vỗ lên tay cô, “Mặc đẹp một tí, cho thằng ranh đó xem, sau khi rời bỏ nó, con vẫn có thể sống rất tốt.”

Sau khi đã đưa ra lựa chọn, Lạc Doanh vui vẻ đáp lời, lại hỏi bố: “Bố, thế bố bảo, con mặc gì đẹp nhỉ?”

“Hỏi mẹ con ấy.” Thấy con gái không buồn phiền nữa, tâm trạng Lạc Thiếu Hoa cũng rất vui, “Bố không thể cho con ý kiến tham khảo được.”

https://thuviensach.vn

Lạc Doanh vào phòng ngủ lớn tìm Kim Phượng, Lạc Thiếu Hoa quay vào bếp chần rau chân vịt. Sau khi chuẩn bị bữa sáng xong xuôi, ông nhìn đồng hồ đeo tay, thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, cầm ba lô lên, đẩy cửa phòng ngủ lớn.

Hai mẹ con Kim Phượng đang ríu rít thảo luận xem tối nay Lạc Doanh sẽ mặc gì, con gái đang thử một chiếc áo len lông cừu cổ hình chữ V màu vàng nâu nhạt, trên giường còn đang để một chiếc áo khoác da dê màu cà phê. Thấy bố bước vào, Lạc Doanh vội nhét quai áo lót màu đen vào trong áo.

“Bố, con mặc cái áo này có đẹp không?”

“Đẹp, đẹp.” Lạc Thiếu Hoa đưa mắt nhìn sang phía vợ, “Anh ra ngoài đây, em nhớ uống thuốc nhé.”

“Vâng, anh cứ yên tâm.” Kim Phượng đang ngắm Lạc Doanh, “Anh chú ý an toàn nhé.”

Lạc Thiếu Hoa đáp lời rồi quay người đi ra.

Vì nói chuyện với Lạc Doanh nên ông đã bị muộn mất một lúc, khi lái xe đến giữa đường, Lạc Thiếu Hoa đã hoàn toàn rơi vào cảnh giao thông tắc nghẽn vào giờ cao điểm buổi sáng. Mặc dù ông cố gắng luồn lách dịch chuyển trong dòng xe, nhưng vẫn không thể nào thoát được ra khỏi vòng vây, cuối cùng đành bỏ cuộc, nhích từng chút một về phía đích đến.

Khó khăn lắm mới đến được khu Vườn Trúc Xanh, Lạc Thiếu Hoa khóa xe cẩn thận, chạy một lèo vào trong khu nhà. Bây giờ đã gần 9 giờ sáng, ông đã không còn hi vọng có thể bám theo Lâm Quốc Đống. Quả nhiên là vậy, khi đến cửa phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, ông nhìn thấy rõ đoạn băng dính dán ở chỗ nối giữa cánh cửa chống trộm và khung cửa đã bị rời ra.

Xem ra Lâm Quốc Đống đã đi ra ngoài rồi. Có điều, trong lòng Lạc Thiếu Hoa vẫn nuôi một chút hi vọng - biết đâu hắn chỉ là đi chợ mua thức ăn thì sao?

Sau khi nghĩ kĩ, Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng ra khỏi tòa nhà số 22, đi về phía tòa nhà số 14 ở phía đối diện, trở lại chỗ mà ông đã vô cùng quen

https://thuviensach.vn

thuộc, điểm giám sát ở chiếu nghỉ tầng 6.

Tất cả vẫn như thường lệ, thành thục đến mức như là nấu cơm ở trong bếp nhà mình: Bỏ chiếc ba lô đeo chéo xuống, nhét vào phía sau chiếc vại muối dưa ở bên tay phải, sau đó khom lưng, lấy ra hai cục gạch trong chiếc bồn hoa rỗng ở góc phía trái, kê dưới ban công cửa sổ, như thế vừa tiện quan sát tầng 5 của tòa nhà đối diện, hai chân lại không phải đứng quá lâu trên nền xi măng lạnh lẽo. Lấy kính viễn vọng ra, lấy bánh bao được gói cẩn thận trong túi đựng thực phẩm ra, để lên ống dẫn lò sưởi ở hành lang - chỗ này vừa có thể giữ nhiệt cho thực phẩm, cũng không gây sự chú ý đối với mọi người, nếu chẳng may có người đi lên trên tầng hoặc đi xuống, bất cứ lúc nào Lạc Thiếu Hoa cũng có thể thu chiếc kính viễn vọng lại, rồi nhanh chóng rời đi.

Sau khi chuẩn bị đâu vào đấy, Lạc Thiếu Hoa nhìn về phía phòng Lâm Quốc Đống. Rèm cửa đã được kéo ra, chăn gối trên giường xếp gọn gàng ngay ngắn. Chiếc máy vi tính xách tay trên bàn đang trong trạng thái đóng, tập bản thảo bình thường để ở bên cạnh cũng không thấy đâu. Xem ra Lâm Quốc Đống rất có khả năng đã đi nộp bản thảo. Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, phiên chợ sáng khoảng 9 rưỡi là tan, nếu trước 10 giờ Lâm Quốc Đống vẫn chưa về, thì cơ bản có thể khẳng định là hắn đã rời khỏi nhà đi đến công ty dịch thuật nơi hắn làm việc rồi.

Lạc Thiếu Hoa bỏ chiếc kính viễn vọng xuống, cảm giác hơi hụt hẫng. Có điều, việc theo dõi suốt mấy tháng nay, cũng khiến ông học được một điều, đó là kiên nhẫn chờ đợi. Ông đưa tay lấy túi thực phẩm trên ống dẫn lò sưởi, bên trong có sáu chiếc bánh nhân thịt, vẫn đang nhẹ bốc hơi nóng. Lạc Thiếu Hoa lấy ra hai cái, dựa người vào một chiếc xe đạp, chậm rãi ăn.

Ăn xong bữa sáng, ông lấy chiếc bình giữ nhiệt trong ba lô ra, uống mấy ngụm nước nóng. Cảm giác đói khát trong dạ dày đã được thỏa mãn, người cũng ấm lại. Lạc Thiếu Hoa châm một điếu thuốc, mở cuốn sổ ghi chép ra, ghi lại thời gian hôm nay mình bắt đầu giám sát và tình hình của Lâm Quốc Đống. Lật giở nội dung ghi chép trước đây, gần một tháng nay, Lâm Quốc Đống đi ra ngoài ít hơn rõ rệt, dường như những sự vật của thế giới bên

https://thuviensach.vn

ngoài đã không còn làm hắn thấy hứng thú. Xem ra, hắn đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống sau khi được tự do trở lại. Thời gian mất cho quá trình này ngắn hơn rất nhiều so với dự đoán của Lạc Thiếu Hoa. Hơn nữa, Lâm Quốc Đống đã bắt đầu tìm việc làm, đồng thời rất cố gắng đối với công việc này, dường như hoàn toàn không định tự hủy diệt mình một lần nữa - có lẽ tên này thật sự định sống nốt quãng đời còn lại một cách bình yên?

Lạc Thiếu Hoa nghĩ đến câu hỏi mà Lạc Doanh đưa ra: Anh ta có thể thay đổi được không?

Suy nghĩ của thằng con rể Hướng Dương có lẽ là khát vọng trong lòng của hầu hết những người đàn ông: Ham muốn thôi thúc, nhưng lại không từ bỏ được cuộc sống gia đình ổn định yên bình. Trạng thái tốt nhất là, lúc ở bên ngoài thì vào vai một công tử ăn chơi phong lưu hào hoa, về đến nhà lại thoắt cái biến mình thành người chồng, người cha mẫu mực. Nhưng theo thời gian, khi tuổi tác tăng lên, nhất là khi cả sức lực và tiền bạc đều khó có thể duy trì được nữa, có lẽ anh ta sẽ phát hiện ra cái gọi là trăm hương nghìn sắc quyến rũ ấy cũng chỉ đến thế mà thôi, hơi thở thân thuộc bên giường và một cốc nước ấm vào buổi sớm mới là đáng quý.

Nhưng, Lâm Quốc Đống thì khác.

Dù sao, những việc hắn đã từng làm, tuyệt đại đa số những người đàn ông khác đều chưa từng nghĩ tới.

Suy nghĩ miên man một hồi lâu, Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, đã 10 giờ 10 phút. Ông lại lấy kính viễn vọng ra, nhìn về phía phòng Lâm Quốc Đống. Trong phòng, tất cả đều như cũ, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Quốc Đống đâu. Xem ra, đúng là hắn đã đi nộp bản thảo.

Lạc Thiếu Hoa nhìn chiếc ba lô phía sau vại dưa muối, ngẫm nghĩ giây lát rồi lôi chiếc ba lô ra, đứng dậy đi xuống dưới tòa nhà.

Lại quay lại cửa phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, trước tiên, Lạc Thiếu Hoa để ý quan sát động tĩnh bốn phía xung quanh một lúc, sau khi chắc chắn là an toàn, ông bỏ chiếc ba lô xuống, lấy ra một chiếc hộp sắt nhỏ, lựa chọn một hồi rồi lấy ra hai sợi sắt dài mảnh.

https://thuviensach.vn

Ông cắm sợi sắt vào lỗ khóa, khẽ xoay vặn, mắt nhắm hờ, chăm chú cảm nhận cảm giác ở tay, mười mấy giây sau, ông mở mắt ra, ngoáy mạnh sợi sắt, sau một tiếng "cách", cánh cửa mở ra.

Lạc Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa có cảm giác được an ủi, vừa có chút đắc ý, về hưu rồi nhưng vẫn không hề mất tay nghề.

Ông nhanh chóng thu dọn đồ nghề, xách ba lô lên, lẻn vào trong phòng.

Giây phút ngước mắt nhìn phòng khách, Lạc Thiếu Hoa thấy một cảm giác nghẹt thở trào lên trong lòng. Cảnh tượng hai mươi hai năm trước, dường như lại từ từ hiện ra trước mắt.

Người ông khẽ chao đảo, phải dựa vào khung cửa mới có thể đứng vững.

Bình tĩnh. Bình tĩnh.

Không biết khi nào Lâm Quốc Đống sẽ trở về, bây giờ không phải là lúc xúc động, phải tranh thủ thời gian mới được.

Lạc Thiếu Hoa thầm nhắc đi nhắc lại cảnh báo mình, ông lấy găng tay và bao chân trong ba lô ra, sau khi đeo xong, bắt đầu kiểm tra từ phòng khách.

Ở cửa từng kê một chiếc giá để giày bằng gỗ màu đỏ táo, bây giờ đã bị thay thế bởi một chiếc giá để giày Ikea bằng sắt, bên trên chỉ có một đôi dép đi ở nhà bằng vải bông, xem ra gần đây không hề có khách đến chơi nhà Lâm Quốc Đống. Sát mé tường phía tây của phòng khách là một chiếc ghế salon họa tiết kẻ ca rô màu vàng nâu, chiếc khăn phủ ghế salon màu đen đã rất cũ kỹ. Lạc Thiếu Hoa vẫn còn ấn tượng về chiếc khăn này, chỉ có điều trước đây nó từng được phủ lên một chiếc ghế salon bằng da bò màu đen.

Sàn nhà chưa thay, màu đã phai hết, loang lổ vết sơn, giẫm lên nghe cọt kẹt. Chiếc bàn ăn mặt đá hoa cương ở một góc trong phòng khách vẫn nguyên xi như cũ. Trên mặt bàn trống trơn không có gì. Lạc Thiếu Hoa đi đến phía trước chiếc tủ năm ngăn kéo ở cạnh phòng ngủ, lần lượt kéo từng ngăn một ra kiểm tra, ngoài đồ dùng sinh hoạt thường ngày ra, không có thứ gì đặc biệt. Ông ngẩng đầu, nhìn một chiếc khung ảnh trên chiếc tủ năm ngăn kéo, trong ảnh là một bà cụ tóc bạc phơ, nụ cười vừa miễn cưỡng vừa

https://thuviensach.vn

ngại ngùng. Ông vẫn còn nhớ gương mặt này, vẫn còn nhớ nét mặt khổ sở van xin và bàn tay nắm chặt góc áo mình.

Suy nghĩ giây lát, bà ta chắc đã mất hơn mười năm rồi.

Góc phía đông bắc trong phòng khách là nhà vệ sinh, cánh cửa xếp kéo vào một nửa. Lạc Thiếu Hoa nghiêng người, khó nhọc lách vào trong, cẩn thận để không thay đổi góc mở của cánh cửa.

Trong phòng vệ sinh vẫn còn thoáng chút hơi ẩm, trong bồn rửa mặt vẫn còn vết nước đọng, cốc đánh răng và hộp xà phòng để ngay ngắn trên mặt bồn. Lạc Thiếu Hoa đảo mắt nhìn một vòng, đưa mắt nhìn vào chiếc bồn tắm bằng inox kiểu cũ phía dưới cửa sổ.

Ông mím môi lại, đi tới, yên lặng chăm chú nhìn bên trong thành bồn tắm đã không còn bóng sáng. Nó từng sáng loáng sạch sẽ như mới, cũng từng chứa đầy máu tươi. Lạc Thiếu Hoa còn nhớ rất rõ những hình dạng huỳnh quang màu tím xanh, chảy thành dòng, phun trào bắn tóe đó…

Thằng khốn kiếp. Lạc Thiếu Hoa chửi thầm, hắn làm sao có thể vẫn bình thản đánh răng, rửa mặt ở nơi này?

Nhìn khắp xung quanh một lượt, không có gì khác lạ. Lạc Thiếu Hoa lại ra khỏi nhà vệ sinh theo cách cũ, đi đến chỗ cửa phòng ngủ ở phía bắc, khẽ đẩy cửa, đã bị khóa. Ông khom lưng, quan sát kỹ tay vặn cửa từ phía chếch bên cạnh, thoáng thấy một lớp bụi mỏng. Lạc Thiếu Hoa do dự giây lát, quyết định từ bỏ ý định mở khóa ra kiểm tra. Đây là phòng ngủ của mẹ Lâm Quốc Đống, hơn nữa đã rất lâu rồi không mở ra, chắc là không có gì đáng để kiểm tra.

Ông quay ra phòng ngủ phía nam, phát hiện thấy cánh cửa đóng hờ, khẽ đẩy ra, một mùi rất khó tả xộc vào mũi.

Đó là thứ mùi hỗn tạp của cơ thể người, đồ ăn để qua đêm và đồ vệ sinh cá nhân. Nhưng, Lạc Thiếu Hoa ngửi thấy không chỉ những thứ này.

Inox, bùn đất, cỏ nước đầu mùa đông, mưa rào giữa mùa hè…

Lạc Thiếu Hoa thở ra một hơi dài, định thần lại, bắt đầu quan sát mọi thứ trong phòng.

https://thuviensach.vn

Căn phòng không lớn, để rất ít đồ, ngoài một chiếc giường đơn ra, chỉ có chiếc tủ quần áo và một bộ bàn ghế, nên trông cũng khá rộng rãi. Tất cả những đồ dùng trong nhà đều là kiểu cũ, không hề khác gì so với hai mươi ba năm trước, đến cả vỏ gối và vỏ chăn cũng là chất liệu vải và hoa văn lỗi thời. Vật dụng mang hơi thở hiện đại duy nhất trong căn phòng là chiếc máy vi tính và máy in trên mặt bàn làm việc.

Lạc Thiếu Hoa cúi người, phát hiện ra bề mặt chuột máy tính đã bị mài đến sáng bóng, xem ra hiệu suất sử dụng máy vi tính của gã này rất cao. Ông ngẫm nghĩ một lát, đưa tay mở máy vi tính, bấm nút nguồn.

Chiếc máy vi tính yên ắng chạy, rất nhanh chóng, tiếng nhạc khởi động của Windows vang lên, hình nền trời xanh, thảm cỏ xanh của hệ thống điều hành XP hiện ra. Lạc Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm, xem ra Lâm Quốc Đống còn chưa biết cách đặt mật khẩu, nếu không lại phải loay hoay thêm một lúc lâu nữa.

Ông kiểm tra văn bản trong ổ cứng, không có phát hiện gì, tiếp đó mở trình duyệt IE, kiểm tra thông tin lịch sử duyệt web. Gần đây Lâm Quốc Đống đa phần vào những trang tin tức, phiên dịch trực tuyến và tra cứu thuật ngữ chuyên ngành, Lạc Thiếu Hoa kiên nhẫn tiếp tục xem từng ngày, phát hiện thấy số lượng website hắn ta xem vào dịp tết là nhiều nhất, xem ra lên mạng là thú tiêu khiển giải trí duy nhất của hắn trong những ngày đó.

Lạc Thiếu Hoa rất muốn biết nội dung những trang web đó, nhưng ông lập tức từ bỏ ngay ý định này, một là bây giờ không biết Lâm Quốc Đống sẽ về lúc nào, hoàn toàn không có nhiều thời gian; hai là, sáng sớm hôm nay Lâm Quốc Đống đã sử dụng máy vi tính, kể cả là mình đã xóa thông tin duyệt web ngày hôm nay, biết đâu gã này lại biết cách kiểm tra thông tin lịch sử duyệt web, thì khó có thể không để lộ dấu vết. Ngẫm nghĩ một lát, ông lấy điện thoại di động ra, chụp lại trang lịch sử duyệt web của mấy ngày trong số đó, giữ lại để sau này kiểm tra dần.

Tắt máy vi tính, để chuột về vị trí cũ, Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ, quyết định rút. Ông ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại cẩn thận, đi thẳng ra cửa. Vừa sờ vào tay nắm ở cửa, ông bỗng nghe thấy có tiếng bước chân vọng

https://thuviensach.vn

đến từ lối đi ngoài hành lang ở ngay phía sau cửa, ánh sáng lọt vào từ lỗ nhòm cửa cũng đột ngột tối đi.

Lạc Thiếu Hoa vội tránh sang một bên, dựa lưng vào cửa, chú ý lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Gần như đồng thời, tiếng bước chân cũng biến mất.

Lạc Thiếu Hoa nín thở, não bộ bắt đầu vận hành siêu tốc.

Lâm Quốc Đống đã về? Nếu vậy, sẽ không thể tránh khỏi xung đột trực diện. Hiên ngang nói thẳng, hay là cướp đường tháo chạy? Cách thứ hai có lẽ là hợp lý hơn, vì một khi Lâm Quốc Đống biết là Lạc Thiếu Hoa đã lén vào nhà mình, làm ầm ĩ lên, thì tình hình e là khó mà thu xếp được.

Xem ra, lựa chọn duy nhất là đợi sau khi hắn vào nhà, giáng một cú cho hắn ngã lăn quay, rồi thừa lúc đó, chuồn luôn. Lạc Thiếu Hoa chốt xong phương án, đưa tay kéo cao cổ áo len, che kín mũi, đồng thời lấy chiếc dùi cui cảnh sát rút gọn trong ba lô ra, chuẩn bị tư thế sẵn sàng, yên lặng chờ Lâm Quốc Đống bước vào.

Nhưng, mấy giây sau, không hề thấy có tiếng chìa khóa và tiếng cửa bị vặn mở như dự đoán của Lạc Thiếu Hoa. Ngược lại, phía ngoài cửa chỉ vọng tới tiếng túi nilon sột soạt rất khẽ, tiếng bước chân lại vang lên, mỗi lúc một nhỏ hơn, cuối cùng mất hẳn.

Lạc Thiếu Hoa nghi ngờ, nhưng không dám manh động, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, cố gắng nghe ngóng mọi tiếng động phía ngoài cửa. Phải đến nửa phút sau, hành lang vẫn yên ắng. Ông không thể nhẫn nại hơn được nữa, quyết định mạo hiểm nhòm vào lỗ cửa.

Vội liếc một cái, đã nhìn thấy rất rõ ngoài hành lang - không một bóng người.

Lạc Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm, xem ra vừa nãy chỉ là một người nào đó trong tòa nhà đang đi xuống dưới. Ông khẽ mở khóa cửa, thò đầu ra nhìn trái nhìn phải trước, sau khi chắc chắn là an toàn, liền nhanh chóng lẻn ra.

Bước nhanh ra khỏi đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, đi xuyên qua bãi đất trống giữa hai tòa nhà, tiến thẳng đến tòa nhà số 14 ở

https://thuviensach.vn

phía đối diện, sau khi trở lại điểm giám sát ở tầng 6, ông mới dựa lưng vào tường, thở dốc.

Mặc dù chỉ là một tình huống thót tim hụt, nhưng vì tâm trạng căng thẳng và hành động tốc độ, Lạc Thiếu Hoa cảm thấy mệt rã người, ông phải nghỉ đến nửa tiếng sau mới lại sức.

Lần đột nhập vào nhà "lục soát" này không thu hoạch được gì, càng không có bất cứ tác dụng nào giúp cho Lạc Thiếu Hoa có những đánh giá sâu hơn về Lâm Quốc Đống. Lạc Thiếu Hoa chỉ có thể tiếp tục chờ đợi và giám sát. Nhưng, chờ cho đến tận lúc thành phố lên đèn, đêm khuya dần. Hơn 9 giờ tối, cửa sổ nhà Lâm Quốc Đống vẫn tối đen.

Việc hắn về nhà muộn rõ ràng không phù hợp với quy luật hành động trong thời gian gần đây. Lạc Thiếu Hoa không biết hắn đi đâu, càng không có cách nào điều tra ra được. Cứ tiếp tục chờ đợi cũng vô ích, Lạc Thiếu Hoa đành dừng lại. Sau khi cử động tay chân đã cứng đờ, ông lặng lẽ đi xuống phía dưới tòa nhà, lái xe về nhà.

Vừa vào nhà, Lạc Thiếu Hoa vẫn băn khoăn, định đi kiểm tra những trang mạng mà Lâm Quốc Đống đã xem, ông đi thẳng về phòng ngủ của Lạc Doanh. Đẩy cửa ra, nhìn thấy thằng cháu ngoại Hướng Xuân Huy đang viết bài tập. Ông hỏi một câu: "Mẹ cháu đâu?"

"Chưa về ạ." Hướng Xuân Huy bỏ bút xuống, "Bà ngoại bảo mẹ cháu có hẹn ăn cơm tối ở bên ngoài."

"Hả?" Lúc này Lạc Thiếu Hoa mới nhớ ra tối nay Lạc Doanh có hẹn với Hướng Dương, ông nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 10 giờ rồi.

"Mẹ cháu có gọi điện thoại về không?"

"Không ạ." Hướng Xuân Huy bĩu môi, "Cháu còn đang đợi mẹ ký tên vào bài thi đây."

Lạc Thiếu Hoa cau mày. Quan hệ xã hội của Lạc Doanh tương đối đơn giản, rất ít khi đi ra ngoài, cho dù là có phải tiếp khách đột xuất, cũng về nhà rất sớm. Tối hôm nay, mặc dù là đi gặp Hướng Dương, nhưng cũng không đến mức muộn như thế này mà vẫn chưa về. Đang nghĩ thì Kim Phượng đẩy cửa vào, vẻ mặt đầy lo lắng.

https://thuviensach.vn

“Em đang định gọi điện cho anh.” Kim Phượng cầm điện thoại di động, “Lạc Doanh vẫn chưa về.”

“Anh biết rồi.” Lạc Thiếu Hoa vội đỡ Kim Phượng ngồi xuống, “Gọi điện cho nó chưa?”

“Gọi mấy lần rồi.” Kim Phượng lắc lắc chiếc điện thoại di động, “Nhưng nó không hề bắt máy.”

Lạc Thiếu Hoa càng thấy nghi ngờ trong lòng, nhưng miệng vẫn an ủi Kim Phượng: “Đừng lo, biết đâu chúng nó ăn cơm xong, lại cùng đi xem phim cũng nên.”

“Vâng, cũng có thể.” Nét mặt Kim Phượng bớt lo lắng hơn một chút, bà đứng dậy đi chuẩn bị bữa tối cho Lạc Thiếu Hoa. Lạc Thiếu Hoa không còn tâm trí đâu để mở máy vi tính, ông trốn vào trong phòng ngủ gọi điện thoại cho Hướng Dương.

Chuông điện thoại reo đến mười mấy lần, thằng con rể cũ mới bắt máy: “A lô, bố ạ?”

“Lạc Doanh có ở chỗ con không?” Lạc Thiếu Hoa hỏi luôn, “Sao nó vẫn chưa về nhà?”

“Dạ?” Nghe giọng Hướng Dương xem ra còn ngạc nhiên hơn cả ông, “Sao lại thế, hơn 7 giờ là bọn con đã về rồi mà.”

“Sớm thế à?” Lạc Thiếu Hoa giật mình, lại hỏi thêm: “Con không đưa nó về à? Rốt cuộc là thế nào?”

“Chúng con… nói thế nào nhỉ, nói chuyện không được vui lắm.” Giọng Hướng Dương có vẻ bối rối, “Tính khí của Lạc Doanh, bố cũng biết đấy, cô ấy tự về…”

Lạc Thiếu Hoa ngắt lời anh ta: “Hai đứa hẹn ở đâu?”

“Một nhà hàng Nhật Bản ở tầng 4 tòa nhà Hoa Phủ. Bố, thực ra con…”

Lạc Thiếu Hoa không nghe tiếp, ngắt luôn điện thoại.

Tòa nhà Hoa Phủ cách đây chưa đầy 5 cây số, cho dù là đi bộ, thì Lạc Doanh cũng phải về nhà từ lâu rồi chứ. Xem ra, con bé này cãi nhau với Hướng Dương, tâm trạng bực tức lại tìm chỗ nào uống rượu một mình.

https://thuviensach.vn

Ông nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy không yên tâm, lại gọi điện thoại cho Lạc Doanh. Lần này còn phải đợi lâu hơn, Lạc Thiếu Hoa đang định ngắt cú điện thoại gọi lại, bỗng đầu kia bắt máy.

Lạc Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm, "Doanh Doanh, con đang ở đâu?"

Kỳ lạ là, Lạc Doanh không hề đáp lời. Tiếng một cơn gió thổi ù ù vọng tới từ đầu bên kia điện thoại, dường như đang ở một chỗ trống vắng ngoài trời.

"Doanh Doanh?" Lạc Thiếu Hoa đưa sát điện thoại di động vào tai, "Con đang ở đâu?"

Trong ống nghe vẫn chỉ có tiếng gió, dần dần, Lạc Thiếu Hoa nhận ra trong đó còn có cả tiếng thở chầm chậm và bình thản của một người. Đang định lên tiếng hỏi thì bên tai bỗng vang lên một chuỗi cười khe khẽ.

"Ha ha." Tiếp đó, một giọng đàn ông rất trầm vang lên, "Cảnh sát Lạc, chào ông."

Bàn tay đang cầm chặt điện thoại của Lạc Thiếu Hoa run bắn lên, tim như bị ai đó bóp nghẹt rất mạnh, ông ngớ ra mấy giây, mới hỏi được thành tiếng: "Anh là ai?"

"Ông biết tôi là ai." Giọng gã đàn ông thủng thẳng, "Muốn tìm con gái ông phải không?"

"Doanh Doanh ở đâu?" Lạc Thiếu Hoa đứng bật dậy, dằn giọng hỏi: "Mày đã làm gì nó?"

"Bây giờ e là cô ta không thể nghe điện thoại của ông được." Gã đàn ông lại cất tiếng cười, "Ông thật sự muốn biết tôi đang làm gì cô ta?"

"Tao cảnh cáo mày," giọng Lạc Thiếu Hoa run lên, chiếc điện thoại di động bị ông bóp chặt đến mức phát ra những tiếng kêu rắc rắc, "Nếu mày dám làm hại con gái tao…"

"Tay tôi đang ở trên ngực của cô ta, đàn bà hơn 30 tuổi, giữ dáng còn ngon phết." Gã đàn ông dường như không hề để ý đến lời đe dọa của Lạc Thiếu Hoa, vẫn cứ tự nói, "Áo lót màu đen. Hừm, là loại tôi thích đấy, rất gợi cảm…"

https://thuviensach.vn

“Mày đừng có đụng vào nó!” Cuối cùng Lạc Thiếu Hoa gầm lên, “Nếu không, tao sẽ giết mày!”

Đầu bên kia ống nghe bỗng hoàn toàn yên ắng. Mấy giây sau, giọng gã đàn ông lại vang lên, giọng nói trở nên lạnh toát.

“Hai mươi phút nữa, tuyến tàu điện ngầm số 2, ga đường Xuân Dương, đi về phía Thế Kỷ Thành, đến một mình.”

Dứt lời, gã đàn ông liền ngắt điện thoại.

Lạc Thiếu Hoa chửi to một tiếng, gọi lại, điện thoại di động của con gái đã tắt máy.

Ông không dám chần chừ, bật dậy lao ra ngoài cửa, vừa mở cửa phòng đã đâm sầm vào Kim Phượng.

“Sao thế?” Kim Phượng ngạc nhiên nhìn vẻ mặt đầy giận dữ của Lạc Thiếu Hoa, “Em vừa nghe thấy anh hét ầm ầm.”

Lạc Thiếu Hoa đẩy Kim Phượng ra, chỉ nói một câu “ở nhà đợi anh” rồi lao ra khỏi nhà.

Lúc này đã gần mười rưỡi đêm, trên đường rất ít xe cộ. Nhưng, Lạc Thiếu Hoa vẫn thấy tốc độ của mình không đủ nhanh. Ông ngồi trong buồng lái, bàn tay cầm vô lăng đã siết mạnh đến mức gân cốt gồ hết cả lên, điên cuồng rú còi về phía tất cả những chiếc xe ở phía trước, còn đèn đỏ, đã không còn trong tầm chú ý của ông.

Con gái, con gái tôi!

Phóng điên cuồng suốt dọc đường, khi đến cửa vào ga tàu điện ngầm đường Xuân Dương, còn cách thời gian chỉ định của đối phương năm phút. Lạc Thiếu Hoa khóa xe xong, xách ba lô lên lao vào trong ga. Chạy đến trước sơ đồ chỉ dẫn tuyến tàu điện ngầm, ông nhìn lướt qua một lượt: Tuyến số 2 là một tuyến tàu điện ngầm đi từ nam sang bắc, cắt ngang qua thành phố. Ga cuối cùng ở phía nam là Học viện Y khoa thành phố, ga cuối cùng ở phía bắc là Thế Kỷ Thành. Lạc Thiếu Hoa không chần chừ, đi thẳng đến cửa bán vé, mặc kệ cho hành khách phía sau chửi mắng, chen vào mua một vé từ ga đó đến ga cuối cùng Thế Kỷ Thành.

https://thuviensach.vn

Sau khi lấy được vé, Lạc Thiếu Hoa chạy về phía sân ga, vừa chạy vừa nhìn đồng hồ đeo tay. Vẫn còn ba phút. Mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng cũng đủ để người cảnh sát già này sắp xếp suy nghĩ.

Ga này còn cách ga cuối cùng Thế Kỷ Thành bảy ga nữa, tuyến đường sẽ đi qua Tòa nhà Bất động sản, Công viên Lao động, Quảng trường chính quyền thành phố, Phố Tứ Hội, Nam Hồ, Chợ điện tử đường Đại Tây và Trung tâm bán buôn nông mậu Vĩnh Thanh. Đối phương hẹn mình đến đây, chưa chắc sẽ dẫn luôn Lạc Doanh cùng đến, mà sẽ chỉ định cho ông lên tàu điện ngầm, đến một ga khác.

Ý đồ của hắn là gì, tại sao Lạc Doanh lại rơi vào tay hắn, Lạc Thiếu Hoa đã không còn quan tâm nữa, bây giờ việc quan trọng nhất là phải biết được Lạc Doanh đang ở đâu. Cô ở cùng đối phương thêm một phút, là rủi ro tăng thêm một phút. Mà sự rủi ro này, Lạc Thiếu Hoa tuyệt đối không muốn nghĩ đến - ông quá hiểu thủ đoạn và mức độ tàn tuyệt của đối phương.

Bởi vì, kẻ nghe điện thoại di động của Lạc Doanh, là Lâm Quốc Đống.

Chạy qua lối đi, lao xuống dưới thang cuốn, Lạc Thiếu Hoa đến sân ga của ga tàu điện ngầm đường Xuân Dương. Hành khách đang đợi tàu kinh ngạc nhìn ông già tóc muối tiêu đang thở hổn hển. Lạc Thiếu Hoa đảo mắt nhìn một lượt, không thấy bóng dáng Lâm Quốc Đống. Ngẩng đầu nhìn tấm biển chỉ dẫn điện tử, vẫn còn cách thời gian tàu vào ga một phút.

Lạc Thiếu Hoa vừa thở dốc, vừa gọi vào điện thoại di động của Lạc Doanh - vẫn tắt máy.

Ông chửi thầm một tiếng, dựa người vào cây cột trên sân ga, không ngừng quan sát đám đông bên cạnh. Tàu điện ngầm sẽ ngừng hoạt động vào giữa đêm, hành khách đi tàu đa phần là những người phải làm thêm giờ hoặc là thanh niên nam nữ vừa kết thúc cuộc hẹn hò. Ga cuối cùng phía nam nằm ở ngoại ô thành phố, ga cuối cùng phía bắc thì ở chỗ tập trung khá nhiều khu dân cư. Vì vậy, phía sân ga Lạc Thiếu Hoa đang đứng ồn ào hơn phía đối diện rất nhiều. Nhất là khi tàu sắp đến, một đám đông hành khách đã nhanh chóng tập trung lại trên sân ga.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa đứng trong dòng người, tâm trạng càng lúc càng sốt ruột lo lắng. Thấy đã đến thời gian hẹn của đối phương, mà điện thoại di động của mình vẫn không có động tĩnh gì.

Con gái đang ở đâu, nó… còn sống không?

Những tiếng ầm ầm thấp thoáng từ chỗ không xa vọng đến, tiếp đó, sân ga cũng bắt đầu rung lên nhè nhẹ. Hành khách bắt đầu lục tục tập trung vào phía trước bức rào chắn bằng nhựa, chuyến tàu tiếp theo sắp vào ga.

Rất nhanh chóng, đoàn tàu với các toa màu trắng ầm ầm lao tới. Sau khi dừng lại ở sân ga, cổng điều khiển điện tử trên bức rào chắn bằng nhựa nhanh chóng mở ra, hàng loạt khách từ trên tàu bước xuống, hành khách chờ tàu trên sân ga, lác đác có người sốt ruột, đã chen ngược dòng người len vào trong toa tàu.

Lạc Thiếu Hoa đứng không vững vì bị đám đông ầm ào chen đẩy xô vào, ánh mắt ông vẫn đảo đi đảo lại tìm kiếm giữa hai bên cửa. Nhưng, vẫn không thấy bóng dáng của Lâm Quốc Đống hoặc Lạc Doanh. Ông cúi xuống kiểm tra điện thoại di động một lần nữa, không có cuộc gọi tới, cũng không có tin nhắn.

Thằng khốn kiếp này muốn làm gì?

Không lẽ chỉ bắt mình chờ đợi một cách ngu ngốc ở sân ga?

Tiếng chuông trên sân ga vang lên, toa tàu đóng cửa lại, cổng điện tử trên bức rào chắn cũng chầm chậm đóng lại. Chuyến tàu điện ngầm đã rời ga. Lạc Thiếu Hoa đứng yên tại chỗ, nhìn đoàn tàu chầm chậm rời đi trước mặt mình một cách vô vọng, trong lòng vừa sốt ruột lo lắng vừa nghi hoặc. Tàu càng chạy càng nhanh, hàng loạt những gương mặt phía trong cửa sổ lướt qua, dần dần biến thành một dải đốm loang lổ kéo qua.

Toa tàu cuối cùng vụt qua trước mắt ông. Còn một mình Lạc Thiếu Hoa trơ trọi đứng trên sân ga, bỗng ánh mắt ông thoáng thấy một người xuất hiện.

Ông bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên sân ga đối diện, một bóng dáng gầy gò trên chiếc ghế chờ tàu đang chậm rãi đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa há to miệng, trợn tròn hai mắt, nhìn Lâm Quốc Đống chầm chậm đi đến sát mép sân ga, hai tay đút trong túi áo, ở bên kia bức rào chắn bằng nhựa, hướng về phía ông, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đó? Còn Lạc Doanh đang ở đâu? Con gái còn sống hay đã chết? Rốt cuộc Lâm Quốc Đống muốn làm gì?

Vô số dấu hỏi bỗng chốc hiện ra đầy đầu Lạc Thiếu Hoa, tư duy của ông đã bị đứt đoạn, ông lao về phía đối diện gần như theo phản xạ bản năng. Nhưng, giữa ông và Lâm Quốc Đống, còn cách hai làn đường ray sắt và một bức rào chắn bằng nhựa cao hơn đầu người.

"Con gái tao đâu?" Lạc Thiếu Hoa lao đến sát bức rào chắn, vỗ đập liên tục, gào to hết sức: "Nó ở đâu?"

Lâm Quốc Đống không trả lời, vẫn nhìn Lạc Thiếu Hoa trong trạng thái như phát điên, mặt hắn đầy vẻ giễu cợt.

Đây chính là sự bất lực.

Kẻ nắm trong tay sinh mạng của con gái chỉ cách có mấy mét, nhưng ông lại không thể tiến tới được, dù chỉ là một cen-ti-mét.

Trong đường hầm tối đen, tiếng ầm ầm văng vẳng đâu đó lại vang lên, một luồng sáng xuất hiện ở góc ngoặt, từ xa tới gần, những luồng khí mỗi lúc một rõ rệt bắt đầu khuấy động trên sân ga.

Lạc Thiếu Hoa đã không còn cảm nhận được những điều đó, bây giờ việc duy nhất ông có thể làm được là chằm chằm nhìn vào Lâm Quốc Đống ở phía đối diện, gầm lên một cách vô nghĩa.

Bỗng nhiên, Lâm Quốc Đống đưa tay phải lên, giơ ngón tay trỏ lên cạnh miệng, ra hiệu bảo ông im lặng.

Lạc Thiếu Hoa đột ngột dừng lại, nửa thân trên vẫn tì xuống bức rào chắn bằng nhựa, mắt chằm chằm dõi theo nhất cử nhất động của đối phương.

Lâm Quốc Đống rút tay trái trong túi áo ra, giơ lên, vỗ mạnh một tiếng vào bức rào chắn bằng nhựa trước mặt.

Một dấu tay đỏ màu máu xuất hiện trên bức rào chắn.

https://thuviensach.vn

Máu. Máu màu đỏ tươi. Máu không ngừng nhỏ, không ngừng chảy.

Đầu Lạc Thiếu Hoa như muốn nổ tung, chút lý trí còn sót lại cuối cùng cũng biến mất.

Lạc Doanh!

Ông ra sức lao vào bức rào chắn. Một nhát, hai nhát. Bức rào chắn bắt đầu lung lay, cuối cùng biến dạng. Phía trên cổng điện tử mở ra một khe hở bằng ngón tay. Lạc Thiếu Hoa rút chiếc dùi cui cảnh sát xếp gọn trong chiếc túi đeo chéo, vung ra, cắm vào khe hở ở cổng điện tử, ra sức bẩy…

"Ông làm cái gì thế?"

Một tiếng hét vừa kinh ngạc vừa giận dữ vang lên, cùng lúc đó hai nhân viên an ninh tàu điện ngầm xông tới.

Lạc Thiếu Hoa không nghe thấy gì, trước mắt chỉ còn mỗi cánh cổng điện tử đang dần dần hé mở và dấu tay đang không ngừng nhỏ máu phía đối diện.

Lạc Doanh! Con gái tôi!

Bỗng nhiên, tất cả mọi thứ trước mắt thay đổi hoàn toàn, cánh cổng điện tử và dấu tay máu đều quay chín mươi độ sang phía bên phải - Lạc Thiếu Hoa bị đẩy nhào xuống đất.

Sức nặng của hai người đè lên người ông, Lạc Thiếu Hoa không sao cử động được. Nhưng, khả năng võ nghệ được hình thành qua nhiều năm huấn luyện, cộng với cơn cuồng nộ bị Lâm Quốc Đống kích dậy, khiến ông nhanh chóng bò dậy, mau chóng quật ngã hai nhân viên an ninh. Khi nghển người nhìn về phía sân ga đối diện, bóng dáng Lâm Quốc Đống chỉ thoáng hiện, rồi lại bị những toa tàu vun vút lao qua che khuất.

Tàu điện ngầm đi về ga cuối phía nam đã vào ga.

Lạc Thiếu Hoa lại càng lo lắng. Rất nhiều hành khách từ trong toa tàu đi ra, trong chớp mắt những dòng người ùn ùn chuyển động trên sân ga đối diện. Ông ra sức tìm kiếm bóng dáng Lâm Quốc Đống trong đám đông, nhưng không hề có kết quả.

https://thuviensach.vn

Lúc này, hai nhân viên an ninh vừa bị quật ngã đều đã đứng dậy, mặt vô cùng giận dữ, một trong hai người chằm chằm nhìn Lạc Thiếu Hoa chực ra tay, người kia đã đang gọi nhân viên an ninh bằng máy bộ đàm.

Lạc Thiếu Hoa nghiến răng, xách ba lô lên chạy về phía thang cuốn.

Trận vật lộn vừa nãy đã làm ông bình tĩnh lại. Chỉ dựa vào một mình ông, hiển nhiên không thể cứu được con gái. Mọi băn khoăn suy nghĩ đều không đáng giá một xu trước tính mạng của Lạc Doanh.

Những giọt máu tươi đó, rốt cuộc có phải là của Lạc Doanh hay không?

Lạc Thiếu Hoa không dám nghĩ nữa, vừa chạy vừa sờ lấy điện thoại di động, bấm máy gọi một số.

Mấy giây sau, giọng Đỗ Thành vọng ra từ trong ống nghe: “Anh Lạc?”

“Thành, cậu đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Xem ra, Đỗ Thành rất ngạc nhiên về cuộc gọi của ông, “Có việc gì không?”

“Lập tức định vị cho tôi một số điện thoại di động, nhanh lên.” Lạc Thiếu Hoa đã lao sang sân ga đối diện, nhìn một vòng xung quanh, sân ga trống trơn không một bóng người. Ông chửi thầm một tiếng, đọc cho Đỗ Thành một dãy số điện thoại, “Có thông tin thì báo cho tôi ngay.”

Đỗ Thành do dự một chút, rồi nhanh chóng trả lời: “Em lập tức gọi cho Chấn Lương.”

Lạc Thiếu Hoa ngắt điện thoại, quay người chạy tới chỗ cổng ra. Còn chưa chạy đến chỗ cửa quay ở cổng ra, đã nhìn thấy mấy nhân viên an ninh đang vây tới, định chặn ông lại.

“Tránh ra!” Lạc Thiếu Hoa gầm lên một tiếng. Có lẽ họ sợ hãi trước vẻ mặt hung dữ của ông, càng khiếp vía trước khí thế hừng hực của ông, đám nhân viên an ninh rụt lại. Nhân lúc họ do dự, Lạc Thiếu Hoa nhảy phốc qua cửa quay, chạy thẳng ra ngoài ga.

Ra đến đường phố, Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng đảo mắt nhìn một vòng khắp xung quanh, trên đường chỉ có lác đác vài người đi đường, xe cộ cũng

https://thuviensach.vn

rất ít. Nhưng, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Quốc Đống đâu. Ông không kịp thở, lập tức chạy ra chỗ xe của mình.

Vừa nổ máy thì Đỗ Thành gọi điện thoại tới.

“Anh Lạc, tìm thấy rồi, ở gần công viên Bát Nhất, vị trí không thay đổi.”

“Biết rồi.” Lạc Thiếu Hoa một tay cầm điện thoại, một tay vội quay vô lăng, chân nhấn mạnh chân ga.

“Anh Lạc, đó là số điện thoại di động của Lạc Doanh.” Giọng Đỗ Thành cũng rất lo lắng, “Nó sao thế?”

“Gặp rồi nói sau.” Lạc Thiếu Hoa không có thời gian giải thích cho Đỗ Thành, “Cậu dẫn mấy người đến đó, giúp tôi!”

“Vâng, em xuất phát ngay đây.” Tiếng bước chân vọng ra từ trong ống nghe, “Anh cứ mở điện thoại, giữ liên lạc.”

Lạc Thiếu Hoa đáp một tiếng, vòng qua một chiếc xe taxi, phóng như bay về phía công viên Bát Nhất.

Công viên Bát Nhất nằm ở phía nam thành phố, cách ga tàu điện ngầm phố Xuân Dương khoảng bảy ki-lô-mét. Lạc Thiếu Hoa phóng vun vút trên đường, chưa đầy năm phút đã đến cổng công viên. Vừa dừng xe, đã trông thấy chiếc Paladin SUV lao tới. Đỗ Thành nhảy từ trên xe xuống, chạy về phía Lạc Thiếu Hoa.

“Bọn Chấn Lương đã đến rồi.” Trên mặt Đỗ Thành lấm tấm những giọt mồ hôi lấp lánh, “Đang tìm trong công viên.”

Tính ra, Lạc Thiếu Hoa và Đỗ Thành đã mấy năm không gặp, thậm chí cũng chẳng nói chuyện. Gặp lại nhau, Đỗ Thành không hề hỏi nguyên do, đã chìa tay ra giúp đỡ. Những lúc quan trọng, đồng đội cũ vẫn là nơi đáng tin cậy.

Lạc Thiếu Hoa không có thời gian để cảm thán, sau khi vỗ vào vai Đỗ Thành, nói một câu cảm ơn, ông lập tức chạy vào công viên.

Mặc dù điện thoại di động của Lạc Doanh đã tắt máy, nhưng vẫn có thể xác định được vị trí đại khái bằng biện pháp kĩ thuật. Như vậy, sẽ có ba khả năng: Một là, điện thoại di động vẫn ở trên người Lâm Quốc Đống, hai là ở

https://thuviensach.vn

trên người Lạc Doanh, ba là đã bị Lâm Quốc Đống vứt ở chỗ khác. Về cơ bản, có thể loại trừ khả năng thứ nhất, bởi vì sau khi chiếc điện thoại di động được định vị, vị trí không có thay đổi. Lâm Quốc Đống không thể nào lại ở yên một chỗ chờ Lạc Thiếu Hoa tìm đến tận nơi. Cho nên, hai khả năng phía sau lớn hơn. Lạc Thiếu Hoa thiên về khả năng thứ hai hơn, bởi vì theo như tình hình cuộc nói chuyện điện thoại khi nãy giữa Lâm Quốc Đống và Lạc Thiếu Hoa, dường như hắn đang ở một nơi trống vắng ngoài trời. Công viên Bát Nhất đúng là khớp với đặc điểm này. Hơn nữa, Lạc Doanh rất có khả năng ở ngay trong công viên, bởi vì nếu cô ở bên ngoài công viên, chắc sẽ nhanh chóng bị ai đó phát hiện thấy. Nhóm của Trương Chấn Lương hiển nhiên cũng đã nghĩ đến điểm này, cho nên đã quyết định tìm kiếm trong công viên trước.

Chỉ là, cho dù Lạc Doanh có được tìm thấy, liệu còn sống không?

Lạc Thiếu Hoa không dám nghĩ nhiều hơn, bật chiếc đèn pin cường quang, tìm kiếm trong công viên tối đen như mực. Lúc này đã gần nửa đêm, trong công viên vô cùng vắng người. Để cho chắc chắn, Lạc Thiếu Hoa tìm từ ngoài cổng vào, cả chỗ sau hòn núi giả và dưới gốc cây cũng không bỏ qua. Nhưng, từng giây từng phút trôi qua, ngoài mấy đôi nam nữ đang tình cảm ở những chỗ khuất, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Lạc Doanh. Lạc Thiếu Hoa càng lúc càng lo lắng, nhiệt độ lúc này đã vào khoảng âm 15 độ, mà con gái rất có khả năng đã bị thương, nó còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa đây?

Đang nghĩ, thì phía trước xuất hiện một ánh sáng đèn pin quét rất nhanh, kèm với đó là tiếng bước chân vội vã. Lạc Thiếu Hoa rọi đèn pin tới, thấy Đỗ Thành đang chạy nhanh đến.

“Thế nào?”

“Bên này không có.” Dưới ánh đèn pin, sắc mặt Đỗ Thành rất khó coi, “Anh Lạc, em sang bên trái tìm, anh sang bên phải.”

Lạc Thiếu Hoa đáp một tiếng, nhanh chóng đi theo lối rẽ bên tay phải. Ông vòng qua một bức tượng, còn cẩn thận chiếu đèn vào sau lưng bức tượng, không có.

https://thuviensach.vn

Chạy qua một cây cầu gỗ, nhìn dưới cầu, không có.

Chui vào trong một bụi cây, không có.

Xét từ thời gian và sự phân bố lực lượng kiếm tìm, hơn nửa công viên đã bị lục soát tìm kiếm, vẫn không thấy con gái. Bước chân Lạc Thiếu Hoa càng lúc càng nặng nề, mọi thứ trước mắt cũng dần nhạt nhòa. Cuối cùng, ông không thể chạy thêm được nữa, vốn định bám vào một cái cây nghỉ một tí, nhưng hai chân mềm nhũn ra.

Ông ngồi phịch xuống dưới gốc gây, lập tức có cảm giác cứng và lạnh toát ở sau lưng. Nhưng, tim ông còn lạnh hơn. Nỗi tuyệt vọng tràn đầy dâng lên trong lòng - Lạc Doanh có thể không ở trong công viên này, hoặc, nó đã bị giết hại.

Lạc Thiếu Hoa cảm thấy mũi ngạt đặc, lồng ngực cũng vô cùng khó thở. Cuối cùng, ông ngẩng đầu lên, hướng về phía công viên tối đen hun hút, bật ra một tiếng khóc.

“Doanh Doanh, con ở đâu?” Lạc Thiếu Hoa như một đứa trẻ hoảng sợ, ngơ ngác nhìn xung quanh, “Mau ra đây, bố…”

Những ngọn cây, hòn núi giả và hồ nước trầm mặc, không một tiếng trả lời, im lặng nhìn người bố khóc lóc.

Bỗng, Lạc Thiếu Hoa nghe thấy tiếng điện thoại di động trong túi áo đổ chuông. Ông vội lau nước mắt, lấy điện thoại di động ra xem, là Đỗ Thành.

“A lô?”

“Anh Lạc, tìm thấy cháu rồi.” Giọng Đỗ Thành vô cùng gấp gáp, kèm theo tiếng thở dốc, dường như vẫn đang chạy, “Ở trên cái ghế dài bên suối phun nước - còn một gã đàn ông nữa.”

Khi còn cách con suối phun nước mười mấy mét, Lạc Thiếu Hoa đã nhìn thấy mấy người đàn ông vây quanh một chiếc ghế dài, ánh đèn pin rọi xuống người một phụ nữ đang cúi đầu. Bên cạnh là một người đàn ông hai tay ôm đầu, ngồi quỳ dưới đất.

Lạc Thiếu Hoa chạy nhanh tới, lao thẳng đến chỗ cô gái trên chiếc ghế dài, vội lật đầu cô gái lên - Không sai, đúng là Lạc Doanh.

https://thuviensach.vn

Đồng thời, ông cảm thấy một hơi thở nóng ẩm phả vào tay mình, còn lẫn cả mùi rượu nồng nặc.

Lạc Thiếu Hoa bỗng chốc cảm thấy người không còn chút sức lực nào, nó vẫn còn sống.

Người Lạc Doanh được khoác một chiếc áo lông vũ màu xanh lam, nửa người phía trên đờ đẫn lắc lư theo động tác của bố. Lạc Thiếu Hoa bỗng nhớ ra vết tay máu đó, vội vàng kéo chiếc áo lông vũ ra, định kiểm tra xem Lạc Doanh có bị thương chỗ nào không.

“Em vừa xem qua rồi, không sao.” Trương Chấn Lương bước tới, anh chỉ mặc một chiếc áo len, đang co ro ôm hai vai, “Có điều vẫn chưa tỉnh. Xem chừng, hình như đã uống rất nhiều.”

Lạc Thiếu Hoa không yên tâm, vẫn kiểm tra một lượt khắp toàn bộ cơ thể. Đúng thế, quần áo Lạc Doanh còn nguyên vẹn, không có vết máu nào trên người. Ông đứng dậy, nhìn mấy người đàn ông đang đứng, ngoài Đỗ Thành và Trương Chấn Lương ra, số còn lại đều là những thanh niên trong đội cảnh sát hình sự.

“Cái thằng đó đâu?”

“Kia.” Trương Chấn Lương hất hàm về phía gã đàn ông đang ngồi quỳ, “Lúc tìm thấy Lạc Doanh, thằng khốn này còn đang sờ mó trên người cô ấy.”

Lạc Thiếu Hoa rọi đèn pin về phía hắn. Tóc gã đàn ông vừa bẩn thỉu vừa rối xù, hắn mặc một chiếc áo bông không rõ là màu gì, có vẻ như là một gã lang thang.

Lạc Thiếu Hoa bước tới túm lấy tóc gã đàn ông, hắn ngẩng mặt lên, kêu “ái ái.”

Không phải là Lâm Quốc Đống.

Mặc dù vậy, một cơn thịnh nộ vẫn trào lên trong lòng Lạc Thiếu Hoa. Ông giơ chân đá gã đàn ông, hắn ngã phịch ra đất, vừa né tránh vừa kêu ầm lên thống thiết.

https://thuviensach.vn

“Thôi được rồi.” Đỗ Thành im lặng nãy giờ, ngăn Lạc Thiếu Hoa lại, “Đưa Lạc Doanh đến bệnh viện trước đã.”

Trên hành lang bệnh viện Nhân dân thứ tư của thành phố, Đỗ Thành, Trương Chấn Lương, Lạc Thiếu Hoa, ba người đang đợi tin của Lạc Doanh, kẻ đứng, người ngồi, mỗi người mang một tâm sự riêng.

Năm đó, vì Đỗ Thành nhất mực cho rằng Hứa Minh Lương không phải là hung thủ, đồng thời nhiều lần yêu cầu điều tra lại vụ án đó, cuối cùng khiến ông và nhóm Mã Kiện, Lạc Thiếu Hoa mâu thuẫn không nhìn mặt nhau. Cho dù Đỗ Thành đã được điều về sau khi bị cử đi thành phố khác, nhưng ba người cũng đã trở nên xa lạ. Nhất là sau khi Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa lần lượt về hưu, Đỗ Thành và họ gần như cắt đứt liên hệ. Tối nay, Lạc Thiếu Hoa đột nhiên lại tìm mình nhờ giúp, khiến Đỗ Thành cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Về việc này, Lạc Thiếu Hoa cũng không giải thích nổi. Ông chỉ cảm thấy, vào thời khắc đó, không ai có thể hiểu được tình cảnh nguy hiểm của Lạc Doanh hơn Đỗ Thành, cho dù sự tồn tại của Lâm Quốc Đống là một bí mật vĩnh viễn không thể nói cho Đỗ Thành biết.

Vì vậy, ông cứ cúi mặt suốt, né tránh ánh mắt dò hỏi của Đỗ Thành.

Một bác sĩ đi ra từ một phòng bệnh, vừa lật xem cuốn sổ khám bệnh trong tay, vừa vội vã đi về phía họ.

“Ai là người nhà của Lạc Doanh?”

Lạc Thiếu Hoa vội đứng dậy, “Tôi. Nó thế nào?”

“Không có gì nghiêm trọng, ngộ độc cồn mức độ nhẹ.” Vị bác sĩ gập cuốn sổ khám bệnh lại, “Truyền dịch trước đã, theo dõi một lúc, nếu không có vấn đề gì thì có thể ra viện.”

Lạc Thiếu Hoa liên mồm cảm ơn bác sĩ, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Đỗ Thành nhìn ông, lên tiếng hỏi: “Anh Lạc, Doanh Doanh làm sao thế?”

“Vốn là đi gặp Hướng Dương, nói chuyện không vui vẻ, một mình đi uống rượu giải sầu.” Lạc Thiếu Hoa cười gượng, “Mọi người vất vả quá -

https://thuviensach.vn

Cậu thế nào, sắc mặt vàng ệch thế, người không khỏe à?”

Đỗ Thành biết Lạc Thiếu Hoa muốn lái sang chuyện khác, chỉ trả lời ngắn gọn: “Bị ốm, không sao.”

Trương Chấn Lương bước tới, nhìn sắc mặt Đỗ Thành, đẩy ông đi ra ngoài, “Sư phụ, anh về nghỉ đi, em ở đây với anh Lạc.”

“Không cần,” Đỗ Thành khẽ đẩy Trương Chấn Lương ra, “Tôi nói chuyện với anh Lạc một lúc.”

“Ồ.” Trương Chấn Lương quay đầu nhìn Lạc Thiếu Hoa, đứng dậy đi tới chỗ chiếc ghế dài ở phía xa ngồi xuống.

Đỗ Thành ngồi xuống bên cạnh Lạc Thiếu Hoa, suy nghĩ giây lát rồi nói nhỏ: “Anh Lạc, chúng ta đều làm cảnh sát điều tra hình sự mười mấy năm rồi. Có những chuyện không cần phải giấu giấu giếm giếm - rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Doanh Doanh?”

“Đúng thật là uống nhiều rượu, không nghe điện thoại, nên tôi sốt ruột.” Lạc Thiếu Hoa né tránh ánh mắt của Đỗ Thành, “Vừa nãy, không phải là cậu cũng nghe thấy bác sĩ nói rồi đấy sao?”

“Hơn hai mươi năm trước nhỉ, Doanh Doanh học cấp hai, thi cuối kỳ không tốt, không dám về nhà, đến nhà bạn học ngủ hai hôm.” Đỗ Thành quan sát thần sắc của ông, “Khi đó, anh cũng không lo lắng như tối nay. Lúc nãy nghe giọng của anh, em cứ tưởng là Doanh Doanh bị bắt cóc.”

Lạc Thiếu Hoa run bắn người, “Thành, chúng ta già rồi, không còn sức chịu đựng nữa. Con cái có mệnh hệ gì, thì tôi cũng không sống được nữa.”

“Em thấy anh vẫn chịu đựng giỏi lắm.” Đỗ Thành đá vào chiếc túi đeo chéo dưới chân Lạc Thiếu Hoa, “Nếu Lạc Doanh chỉ là không nghe điện thoại, anh có đến mức phải mang theo dùi cui cảnh sát và kính viễn vọng không?”

Lạc Thiếu Hoa bất giác cúi đầu, nhìn thấy miệng túi đang mở to, cán cầm dùi cui và chiếc kính viễn vọng lộ ra một góc.

Thực ra, ông rất khó nói rõ được tại sao mình lại tìm Đỗ Thành nhờ giúp. Khi ý thức được là Lạc Doanh có khả năng bị hại, Lạc Thiếu Hoa lập tức

https://thuviensach.vn

nghĩ ngay đến Đỗ Thành. Có lẽ, trong tiềm thức của ông, chỉ có người bạn già đã hai mươi mấy năm nhọc công truy lùng tên hung thủ thật này mới có thể thực sự hiểu được Lâm Quốc Đống nguy hiểm đến như thế nào. Nhưng, lúc này, ông cũng không thể giải thích rõ ràng về đầu đuôi sự việc, cũng không có cách nào giải thích được. Ông rất rõ, bất cứ lý do và cách viện cớ nào cũng đều không thể giấu được Đỗ Thành. Nhưng ông không thể để lộ sự việc này. Nếu không, ông đã lập tức nhờ đến sự giúp đỡ của người bạn già ngay sau khi nhận được cú điện thoại của Lâm Quốc Đống.

Một khi Lâm Quốc Đống bị lộ, tất cả mọi người đều sẽ phải đối mặt với tai họa nặng nề. Hắn dám bắt cóc Lạc Doanh, đồng thời uy hiếp mình, là vì hắn chắc rằng Lạc Thiếu Hoa chỉ dám đến một mình.

Từ trước tới giờ, Lạc Thiếu Hoa cứ cho rằng mình là bọ ngựa bắt ve sầu, không ngờ Lâm Quốc Đống mới là chim sẻ vàng đích thực.

“Rốt cuộc là anh đang làm gì?” Đỗ Thành chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa, tiếp tục hỏi: “Việc này có liên quan gì đến Lạc Doanh?”

Trong lòng Lạc Thiếu Hoa lạnh buốt. Ông buông một tiếng thở dài, quay người về phía Đỗ Thành, ánh mắt thẫn thờ.

“Không. Không có việc gì cả.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

20

Nước Hoa

Trương Hải Sinh lùi lại mấy bước, điều chỉnh tấm bảng viết màu trắng, rồi lại bước lên phía trước, đóng mấy chiếc đinh cuối cùng vào tường.

“Như thế này được không?”

“Được, thế là được rồi.” Kỷ Càn Khôn tiếp đầy nước vào chiếc cốc trước mặt Ngụy Quýnh, rồi lại bảo: “Cái thanh ngang cũng đóng cho cẩn thận.”

Trương Hải Sinh mặt hầm hầm, nhìn Kỷ Càn Khôn, không nói câu nào, cúi người cầm một thanh phơi khăn mặt bằng inox lên, xé vỏ bọc ra rồi đặt lên phía trên tấm bảng màu trắng bắt đầu lắp.

Lắp xong một đầu, anh ta xẵng giọng nói với Nhạc Tiêu Tuệ đang ngồi trên giường: “Cô, làm xong chưa?”

“Xong ngay đây.” Nhạc Tiêu Tuệ cắn đứt đầu sợi chỉ, đưa cho Trương Hải Sinh một tấm vải trắng đã khâu xong.

Trương Hải Sinh luồn tấm vải trắng vào trong thanh phơi khăn mặt, lắp xong đầu bên kia, kéo mấy lần, rồi vứt búa vào trong hòm dụng cụ.

“Lắp xong rồi.”

“Ừ, anh cứ đi ra đi.” Kỷ Càn Khôn sắp xếp một tập ảnh dày cộp trong tay, không buồn nhìn anh ta, “Có việc, tôi sẽ gọi anh.”

Trương Hải Sinh lách cách thu dọn hộp dụng cụ, nhấc chân bước ra ngoài, đưa tay dập cửa rất mạnh.

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn theo bóng anh ta khuất sau cửa, quay đầu thè lưỡi với Ngụy Quýnh.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh cười bối rối. Nhạc Tiêu Tuệ không hề biết tại sao Kỷ Càn Khôn có thể chỉ trỏ sai bảo Trương Hải Sinh như vậy, các nguyên do cũng không tiện nói rõ với cô.

Kỷ Càn Khôn quay xe lăn, gọi họ, "Nào, dán ảnh lên bảng."

Hai người làm, còn Kỷ Càn Khôn chỉ đạo. Rất nhanh chóng, một nửa tấm bảng trắng đã dán chật ảnh. Căn phòng nhỏ, trông giống hệt như phòng họp của cục công an.

Những tấm ảnh được chia thành bốn hàng, đều là ảnh khám nghiệm tử thi và hiện trường, sắp xếp theo thứ tự thời gian của bốn vụ án giết người. Ngụy Quýnh xem một lúc, quay đầu hỏi lão Kỷ: "Có cần dán ảnh chú thích sơ đồ hiện trường lên không?"

Kỷ Càn Khôn không trả lời ngay, mà ngây ra nhìn dãy ảnh hiện trường thứ tư. Thi thể của Phùng Nam - vợ ông được ghép vào với nhau, nằm trên mặt bàn giải phẫu bằng inox trong tư thế kì dị.

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ nhìn nhau, im lặng nhìn lão Kỷ.

Ông cụ định thần lại, nhận ra trạng thái thất thần của mình, vội mỉm cười, đưa tay chỉ vào tấm bảng trắng.

"Như thế này tốt biết mấy, trực quan."

Vừa dứt lời, Đỗ Thành đẩy cửa bước vào, nhìn thấy ba người đang đứng xúm lại ở cạnh tường, chăm chú nhìn tấm bảng trắng dán đầy ảnh, cũng rất ngạc nhiên.

"Làm gì thế này?"

"Chà, ông đến thật đúng lúc." Kỷ Càn Khôn mời ông ngồi xuống, "Thế nào, được đấy chứ?"

"Cũng ra trò phết đấy." Đỗ Thành ngắm tấm bảng trắng, "Sáng kiến của ông à?"

"Ừ, tiện quan sát phân tích. Hơn nữa..."

Kỷ Càn Khôn quay chiếc xe lăn, đi tới bên tường, nhấc một góc tấm vải trắng lên, kéo qua che kín tấm bảng trắng.

"Bình thường còn có thể che đi, không đến nỗi làm người khác kinh sợ."

https://thuviensach.vn

“Ông suy nghĩ chu đáo ghê đấy.” Đỗ Thành cười, “Có phát hiện gì không?”

Ba người nhìn nhau, đều không lên tiếng.

Những tài liệu mà Đỗ Thành cung cấp, chỉ giúp họ hiểu được toàn bộ tình hình khái quát vụ án. Chuyện có được những manh mối hoặc hướng nghĩ qua những tư liệu đó, nằm ngoài khả năng của họ. Chủ yếu chỉ là những phỏng đoán và suy luận không hề có căn cứ.

“Cảnh sát Đỗ.” Kỷ Càn Khôn ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng: “Chúng ta có thể đứng cùng một phía, là vì chúng ta đều tin rằng Hứa Minh Lương không phải là hung thủ thật sự, đúng không?”

“Đúng.” Đỗ Thành trực tiếp thừa nhận, “Nếu không, thì sao bao nhiêu năm nay tôi vẫn không từ bỏ được vụ án này? “

“Ừ, như thế là xuất phát điểm của chúng ta giống nhau.” Kỷ Càn Khôn gật đầu, “Nhưng tiến độ của chúng ta hiển nhiên là khác nhau. Mà, chắc chắn là ông đi được xa hơn chúng tôi.”

“Không chắc.” Đỗ Thành chỉ vào tấm bảng trắng, “Thời gian xảy ra vụ án cách hiện tại đã hai mươi mấy năm, tôi đã đi phỏng vấn điều tra một số người liên quan năm đó, nhưng thông tin lấy được không chắc đã chính xác. Có khả năng là nhớ sai, cũng có khả năng là phán đoán chủ quan của mình.”

“Thế thì, trọng điểm điều tra bây giờ của ông là gì?”

Đỗ Thành nhìn Kỷ Càn Khôn mấy giây, “Ông nói của ông trước đi.”

Kỷ Càn Khôn cười, “Ông vẫn không thể tin tưởng tôi hoàn toàn được, đúng không?”

“Đúng.” Đỗ Thành không hề che giấu ý đồ quan điểm của mình, “Bởi vì tôi không chắc ông có thể giúp gì được tôi.”

“Tôi là chồng của người bị hại.” Giọng Kỷ Càn Khôn chợt trở nên gay gắt, “Tôi có quyền được biết sự thật.”

“Ông không cần biết sự thật.” Đỗ Thành cũng gay gắt đáp lời, “Tôi chỉ cần cho ông biết kết luận là được.”

https://thuviensach.vn

“Thế thì tại sao ông lại đưa hồ sơ vụ án cho tôi?”

“Vì ngoài tôi ra, ông là người duy nhất muốn tìm ra hung thủ thật sự.” Đỗ Thành nhấn giọng, “Người duy nhất. Cho nên, có thể cung cấp cho tôi những thông tin mà tôi không biết.”

Kỷ Càn Khôn nhướng mày lên, “Sao?”

“Đa số mọi người đều lựa chọn lãng quên vụ bi kịch này, những người có liên quan mà tôi đi phỏng vấn điều tra đều như vậy, bao gồm cả mẹ của Hứa Minh Lương.” Đỗ Thành nhìn thẳng vào mắt Kỷ Càn Khôn, “Nhưng ông thì không, ông đã không lựa chọn tiếp tục sống, mà vẫn ở lại trong ký ức của hai mươi ba năm về trước - có lẽ điều này rất tàn nhẫn đối với ông, nhưng tôi cần ông làm như vậy. Bởi vì chỉ có như vậy, tôi mới có thể khám phá được những thứ tôi cần.”

Kỷ Càn Khôn ngây ra nhìn ông, bỗng không biết nói gì.

“Cho nên, tôi cảm thấy, lựa chọn của ông là đúng.” Bỗng Nhạc Tiêu Tuệ lên tiếng, “Cháu nói luôn cho chú biết, vấn đề mà lão Kỷ và chúng cháu thảo luận từ trước tới giờ là tại sao hung thủ lại lựa chọn những người phụ nữ này để ra tay.”

“Ừ, đây đúng là một hướng nghĩ.” Đỗ Thành quay về phía Nhạc Tiêu Tuệ, quan sát cô một hồi, “Kết luận thế nào?”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn Ngụy Quýnh. Ngụy Quýnh gãi gãi đầu, vẻ rất ngại ngùng, nói: “Không có kết luận.”

Đỗ Thành hơi bĩu môi, nhưng nét mặt cũng không tỏ ra thất vọng.

“Đúng thế, chúng tôi không tìm thấy quy luật.” Kỷ Càn Khôn chỉ vào tấm bảng trắng, “Người bị hại thứ nhất tên là Trương Lam, 33 tuổi, khi xảy ra vụ án mặc một chiếc áo khoác nỉ màu đen, áo len cao cổ màu đỏ hoa hồng, quần bò màu xanh, bốt ngắn, tóc xoăn dài màu đen; Người bị hại thứ hai tên là Lý Lệ Hoa, 27 tuổi, khi xảy ra vụ án mặc một chiếc áo khoác bông màu xanh thẫm, áo len màu đen, quần màu đen, bốt da màu nâu, tóc ngắn màu đen…”

“Bị hại thứ ba tên là Hoàng Ngọc, 29 tuổi, khi xảy ra vụ án mặc một chiếc áo phông ngắn tay màu đỏ, quần soóc màu đen, giày thể thao màu

https://thuviensach.vn

trắng, tóc thẳng dài màu nâu.” Đỗ Thành nói tiếp, hiển nhiên là đã thuộc nằm lòng tình hình của tất cả những người bị hại, “Người bị hại thứ tư tên là Phùng Nam, váy liền bằng vải hoa màu xanh trắng, giày cao gót màu bạc, tóc xoăn dài màu đen.”

“Điểm chung là dáng người tương đối chuẩn, hơn nữa đều bị hại khi đi một mình vào ban đêm.” Ngụy Quýnh cũng ghé sát lại, “Có điều, ngoài những điều đó ra, họ không có bất cứ điểm chung nào về các phương diện như ăn mặc, ngoại hình…”

“Hắn lái xe đi lang thang trong đêm khuya, chắc là sẽ gặp được rất nhiều phụ nữ đi về một mình.” Kỷ Càn Khôn cúi đầu xuống, giọng buồn bã, “Tôi không biết tại sao hắn lại chọn vợ tôi.”

“Đây chính là vấn đề tôi vẫn suy nghĩ từ trước tới giờ.” Đỗ Thành bước tới vỗ vào vai Kỷ Càn Khôn, “Thời gian xảy ra vụ án từ mùa đông, sang mùa xuân, mùa hè. Những người bị hại có chiều cao khác nhau, mái tóc dài ngắn, màu tóc cũng khác nhau - rốt cuộc là điều gì đã kích thích hắn?”

“Dục tính?” Ngụy Quýnh xen vào một câu, đồng thời nhìn Nhạc Tiêu Tuệ vẻ hơi xấu hổ, “Khi dục vọng khó cưỡng, hắn liền ra ngoài tìm mồi săn, sau đó chọn một mục tiêu bất kỳ?”

“Không đơn giản như vậy.” Đỗ Thành lắc đầu, “Điều kiện kinh tế của tên này chắc không tồi lắm, nếu chỉ là để thỏa mãn dục vọng thú tính, những cô gái đứng đường đầy ra đó.”

Ông đi đến phía trước tấm bảng trắng, chỉ tay vào mấy bức ảnh trong số đó, “Cưỡng dâm, chắc chắn là liên quan đến tình dục. Giết người chia xác, cố nhiên là có ý đồ diệt khẩu, nhưng có thể nhận ra sự thù hận tự đáy lòng đối với người bị hại - đối với một kiểu phụ nữ nào đó, hắn vừa muốn chiếm hữu, vừa mang một nỗi thù hận sâu sắc.”

Nhạc Tiêu Tuệ im lặng nãy giờ, bỗng lên tiếng: “Cảnh sát Đỗ, năm đó những cảnh sát điều tra vụ án này, đều là nam giới đúng không?”

“Hả?” Đỗ Thành rất bất ngờ trước câu hỏi của cô, “Đúng thế, sao?”

“Thảo nào.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, “Chú và mọi người đều bỏ qua mất một điểm, ngoài quần áo, ngoại hình và tóc ra, phụ nữ còn có một thứ

https://thuviensach.vn

không nhìn thấy được, cũng có thể kích thích đàn ông.”

Cả ba người đều ngớ ra, lập tức hỏi: “Cái gì?”

Nhạc Tiêu Tuệ chỉ vào quần áo của mình, “Mùi hương.”

Đỗ Thành phản ứng đầu tiên, “Nước hoa?”

“Đúng.” Nhạc Tiêu Tuệ gật đầu, “Cháu đã xem một số tài liệu, đối với một số nam giới, nước hoa phụ nữ chính là chất kích dục. Có lẽ chính là một thứ mùi đặc biệt nào đó, đã kích thích khiến hắn bùng phát.”

Đỗ Thành lập tức quay đầu về phía Kỷ Càn Khôn, Kỷ Càn Khôn suy ngẫm giây lát rồi đưa ra câu trả lời khẳng định, “Không sai, hôm đó khi ra khỏi nhà, Phùng Nam đúng là đã xức nước hoa - Phu nhân Hồ Điệp1.”

1. Tên tiếng Anh: Mitsouko - là sản phẩm của hãng nước hoa Guerlain (Pháp). Người Trung Quốc luôn dịch tên nước ngoài sang ngôn ngữ của họ, nên trong một số trường hợp, nhiều người không thực sự biết tên gốc tiếng Anh của sản phẩm.

Nước hoa. Đỗ Thành lập tức suy nghĩ rất nhanh, cảnh nói chuyện của chồng Trương Lam, người bị hại đầu tiên, hiện ra trước mắt:

Ôn Kiến Lương tay kẹp điếu thuốc lá, mắt cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Áo khoác nỉ màu đen, áo len cao cổ màu đỏ nhung, quần bò, bốt ngắn, xịt nước hoa thơm phức khắp người. Lúc đó tôi còn trêu cô ấy…”

Ông bước nhanh về phía chiếc bàn gỗ nhỏ, cầm cuốn hồ sơ dày cộp lên, nhanh chóng lật giở tìm kiếm.

Trong vụ án đầu tiên, người bị hại Trương Lam đi dự buổi họp lớp, trên đường trở về nhà thì bị hại.

Trong vụ án thứ hai, người bị hại Lý Lệ Hoa đi dạo phố về, cãi nhau với chồng vì đã mua đồ trang sức đắt tiền, sau khi giận dỗi đi ra khỏi nhà thì bị hại.

Trong vụ án thứ ba, người bị hại Hoàng Ngọc bị hại lúc chạy thể dục buổi đêm.

Như vậy, Phùng Nam và Trương Lam có khả năng đã uống rượu bia khi ăn cơm; Hoàng Ngọc có khả năng ra rất nhiều mồ hôi khi chạy thể dục buổi

https://thuviensach.vn

đêm. Nhiệt độ cơ thể tăng cao khiến mùi nước hoa càng rõ rệt. Còn về Lý Lệ Hoa, có khả năng khi mua đồ ở trung tâm thương mại cũng mua cả nước hoa, hoặc đã thử nước hoa.

Liệu họ có sử dụng cùng một loại nước hoa không?

Về Hoàng Ngọc và Lý Lệ Hoa còn cần điều tra xác thực thêm. Có điều, nếu suy đoán này là đúng, thì gần như có thể đưa ra một kết luận.

"Tôi cần phải điều tra xem thế nào." Đỗ Thành trầm ngâm quay lại, nhìn Kỷ Càn Khôn, mắt sáng rực, "Nếu nguồn gốc kích thích hung thủ đúng là nước hoa, thì Hứa Minh Lương chắc chắn là đã bị oan."

Kỷ Càn Khôn nhìn lại ông vẻ căng thẳng: "Tại sao?"

"Hứa Minh Lương bị suy giảm chức năng khứu giác do mắc bệnh viêm xoang mãn tính." Giọng Đỗ Thành càng phấn chấn, "Người chết xức nước hoa hay là nước cất hoa, đều không có ý nghĩa gì đối với anh ta."

"Xem đấy!" Kỷ Càn Khôn hưng phấn vỗ vào xe lăn, "Tôi nói không sai!"

"Ông đừng vội đắc ý." Đỗ Thành xua tay, "Tôi còn chưa làm rõ được Hoàng Ngọc và Lý Lệ Hoa có sử dụng nước hoa hay không, và là nhãn hiệu gì. Có điều…"

Ông chỉ vào Nhạc Tiêu Tuệ, "Cô bé này khá đấy."

"Cảm ơn chú." Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười tươi tắn, nhưng ánh mắt bỗng trở nên kiên quyết cứng rắn, "Bây giờ, đến lượt chú."

"Ồ?" Đỗ Thành ngớ ra, ngay sau đó liền hiểu ra ý cô muốn hỏi trọng điểm điều tra của mình, "Điều mà tôi chú ý đến, là dấu vân tay đó."

"Trong vụ án thứ tư?" Ngụy Quýnh hỏi.

"Ừ." Đỗ Thành chỉ vào dãy ảnh thứ tư, "Trong quá trình gây án ở ba lần trước, hung thủ không để lại bất cứ bằng chứng dấu vết nào. Chúng tôi không tìm thấy bất cứ thứ gì ở hiện trường vứt xác và trên túi nilon gói các mảnh xác. Nhưng, trong vụ án thứ tư, hắn lại để lộ kẽ hở."

Kỷ Càn Khôn lập tức tiếp lời: "Lông lợn và vân tay."

https://thuviensach.vn

“Đúng.” Đỗ Thành gật đầu, “Trên túi nilon có dấu vân tay của Hứa Minh Lương, hơn nữa anh ta lại làm nghề bán thịt lợn, cho nên cảnh sát mới chắc chắn rằng anh ta là hung thủ.”

“Có lẽ hung thủ là một trong số khách hàng của anh ta thì sao?” Kỷ Càn Khôn nói: “Suy luận của các anh, chưa chắc…”

“Trên túi nilon chỉ có dấu vân tay của một mình anh ta.” Đỗ Thành chìa một tay ra, “Khi xảy ra vụ án, đúng vào giữa mùa hè, nếu ông trông thấy một người đeo găng tay đến mua thịt lợn, có cảm thấy kỳ quặc không?”

“Ừ, kể cũng phải.” Kỷ Càn Khôn thật thà thừa nhận.

“Hơn nữa, trong chiếc túi đựng xác còn phát hiện thấy một chiếc giày.” Đỗ Thành cau mày, “Đây là lần duy nhất chúng tôi phát hiện thấy đồ vật trên người nạn nhân. Điều mà tôi không thể hiểu được là, một kẻ nhẫn nại tỉ mỉ như vậy, thủ đoạn chia xác ngày càng thành thục, tâm thái lúc gây án vô cùng bình tĩnh, tại sao lại phạm một lỗi ngu xuẩn như vậy?”

“Lúc chia xác xảy ra chuyện gì đó đột xuất.” Nhạc Tiêu Tuệ nói xen vào: “Cho nên hắn hoảng sợ.”

“Có khả năng.” Đỗ Thành sờ cằm, “Nhưng vẫn không giải thích được về việc dấu vân tay.”

“Không chắc.” Ngụy Quýnh trầm ngâm, chậm rãi nói: “Nếu hắn không phải là khách hàng của Hứa Minh Lương thì sao?”

“Hả? Ý của cậu là?”

“Tình hình bây giờ là như thế này.” Ngụy Quýnh vừa nghĩ vừa nói, “Chúng ta cho rằng Hứa Minh Lương không phải là hung thủ thật sự, nhưng trên chiếc túi nilon vứt xác có dấu vân tay của anh ta, điều này cho thấy anh ta đã tiếp xúc với cái túi đó, đúng không?”

“Đúng thế.” Đỗ Thành nhìn cậu, “Cậu nói tiếp đi.”

“Hứa Minh Lương cầm chiếc túi đựng thịt lợn, giao cho một người nào đó, mà đối phương không hề tiếp xúc - hoặc có thể nói là tay không trực tiếp tiếp xúc với chiếc túi đó.” Ngụy Quýnh làm động tác đưa tay ra, “Như vậy thì liệu có khả năng này không - không phải là bán, mà là biếu cho?”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành cau mày, Kỷ Càn Khôn và Nhạc Tiêu Tuệ cũng tỏ vẻ không hiểu là thế nào.

“Tôi không hiểu ý cậu.”

“Chà!” Ngụy Quýnh không nói được rõ ràng, liền biểu diễn luôn, “Ví dụ như, Hứa Minh Lương cầm chiếc túi, đến nhà một người, vào nhà, bảo tôi biếu anh ít thịt lợn, bỏ xuống, nói chuyện mấy câu rồi cáo từ - sau đó, đối phương có mang găng tay vào để cầm chiếc túi lên hay không thì anh ta hoàn toàn không biết chứ sao.”

Hành động biểu diễn của Ngụy Quýnh vừa thú vị vừa buồn cười, cả mấy người đều không thể nhịn được cười. Đỗ Thành cũng thấy rất vui, có điều, một suy nghĩ bỗng vụt hiện trong đầu ông, dường như một ký ức nào đó bị suy luận của Ngụy Quýnh lật mở ra. Nhưng, cảm giác ấy liền lập tức qua đi, khi ông muốn giữ lấy nó, thì nó lại biến mất không để lại một dấu vết.

Đỗ Thành tập trung tinh thần, muốn tìm lại ý nghĩ vừa vụt qua ấy, bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại di động trong túi áo vang lên.

Ông lấy điện thoại di động ra xem, là Cao Lượng, ông vội bắt máy.

“Anh Đỗ, việc anh bảo em làm, có thông tin rồi.”

Ba người đều nhìn Đỗ Thành nghe điện thoại, thấy nét mặt ông chuyển từ ngạc nhiên sang nghi hoặc, rồi có vẻ nghĩ ngợi. Ông không hề nói nhiều với đối phương, chỉ “ừ, à” đáp lời, cuối cùng hỏi một câu: “Ở đâu?” Tiếp đó ngắt điện thoại luôn.

“Xin lỗi mọi người.” Đỗ Thành đứng lên, xách chiếc ba lô lên, “Tôi phải đi trước đây.”

Lâm Quốc Đống ngồi đối diện với Trần Hiểu, nhìn cô gái đếm một xấp tiền bằng những ngón tay thon dài. Bàn tay cô mịn màng, trắng trẻo, những mạch máu màu xanh hiện ra rõ mồn một.

Trần Hiểu để ý thấy ánh mắt của Lâm Quốc Đống, cô mỉm cười.

“Thầy Lâm cứ yên tâm, không sai đâu.” Cô đưa xấp tiền vào tay Lâm Quốc Đống, “Chú đếm xem.”

https://thuviensach.vn

“Ồ? Không cần đâu.” Lâm Quốc Đống có vẻ bối rối, nhét đại xấp tiền vào trong túi áo.

Trần Hiểu lật tìm trên mặt bàn một lúc, lấy ra một chiếc túi hồ sơ bằng giấy kraft, đưa cho Lâm Quốc Đống.

“Ba bài viết, hai hồ sơ quảng cáo. Mười ngày, thế nào ạ?”

“Ừ, để tôi xem qua đã.” Lâm Quốc Đống rút bản thảo ra xem, “Đây là một bài viết về kinh tế đấy, có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành phải tra cứu.”

“Thế thì hai tuần nhé.”

“Được, không vấn đề gì.”

Trần Hiểu đứng lên, bắt đầu mặc áo khoác ngoài, sắp xếp túi xách, sau khi thu dọn xong xuôi, phát hiện thấy Lâm Quốc Đống vẫn ngồi yên tại chỗ, lật xem bản thảo trong tay.

“Thầy Lâm, cháu đi ăn trưa đây.” Trần Hiểu hỏi với giọng thăm dò: “Chú… có đi cùng không?”

“Hả?” Lâm Quốc Đống định thần, vội thu bản thảo lại, “Có.”

Trần Hiểu cảm thấy hơi bất ngờ, có điều đã trót nói rồi, không nói lại được nữa. Suy nghĩ giây lát, cũng chỉ là một bữa cơm thôi, có gì đâu.

Hai người, một trước một sau, đi ra khỏi văn phòng. Trần Hiểu khóa cửa xong, đi thẳng ra chỗ thang máy. Trong lúc đợi thang máy, hai người nói chuyện phiếm, câu được câu chăng. Lâm Quốc Đống có vẻ hơi căng thẳng, người thẳng đứng, mắt nhìn chằm chằm vào những con số không ngừng thay đổi trên tấm bảng tinh thể lỏng.

Trần Hiểu thầm buồn cười, không ngờ ông già này còn trong sáng ghê.

Rất nhanh chóng, thang máy dừng lại ở tầng của họ. Có rất nhiều người trong thang máy, hầu hết đều là những người đi ăn cơm trưa. Hai người chen vào. Trần Hiểu đứng ở cửa, Lâm Quốc Đống đứng sau cô.

Thang máy đi xuống. Trần Hiểu đang suy nghĩ xem là ăn bát hoành thánh1 hay là canh cay, bỗng cô cảm thấy phía sau gáy có một luồng hơi nhè nhẹ, dường như có người đang thở rất mạnh sau lưng cô.

https://thuviensach.vn

1. Tên một món ăn của Trung Quốc.

Cô cau mày, bất giác dịch chuyển nửa bước về phía trước. Đồng thời, cô nghe thấy một tiếng động gần như không thể cảm nhận được.

Vừa giống tiếng thở dài, lại vừa giống một tiếng rên rỉ.

Năm phút sau, Lâm Quốc Đống và Trần Hiểu đứng trong một con ngõ nhỏ phía dưới tòa nhà. Hai bên đường đủ các loại biển hiệu, đều là những quán ăn nhỏ giá cả tương đối rẻ.

“Hoành thánh, canh cay hay là mì thịt bò?” Trần Hiểu quay đầu hỏi ý kiến Lâm Quốc Đống, “Cháu mời chú.”

“Không được, ai lại để phụ nữ mời?” Lâm Quốc Đống nhìn trái nhìn phải một lượt, “Ăn gì ngon nhé - cô chọn.”

“Thế thì ngại quá.”

“Đừng khách sáo.” Lâm Quốc Đống vỗ vào túi áo, “Không phải là vừa phát lương đấy thôi?”

Cuối cùng, hai người quyết định đi ăn lẩu cá mú. Vào trong quán, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, Trần Hiểu cởi áo khoác ngoài, để lộ ra chiếc áo len màu vàng gà con mặc ở bên trong.

Lâm Quốc Đống ngồi đối diện với cô, nhìn lên nhìn xuống ngắm cô một lúc, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ mang thực đơn đến.

“Cô gọi nhé.” Lâm Quốc Đống đưa thực đơn cho Trần Hiểu, “Chọn món cô thích ăn ấy.”

“Thế thì lại tốn tiền của chú vậy.” Trần Hiểu rất chừng mực, chọn mấy món giá cả phải chăng, còn gọi riêng cho Lâm Quốc Đống một chai bia.

Sau khi bia và các món ăn đã được mang lên, hai người bắt đầu ăn uống. Nồi lẩu nóng nghi ngút bốc hơi ở giữa họ, mặt cô gái bắt đầu có mồ hôi, hai má ửng hồng.

“Hương vị rất ngon.” Trần Hiểu nhấc cổ áo len lên lắc khẽ để quạt gió, “Chỉ sợ ăn xong người toàn mùi - lát nữa cháu phải ra ngoài đi một tí, để hóng gió.”

https://thuviensach.vn

Còn Lâm Quốc Đống lại ăn rất ít, nhấp từng ngụm bia nhỏ, cánh mũi khẽ phập phồng.

“Thầy Lâm, chú đăng ký một hòm thư điện tử đi.” Trần Hiểu gắp một miếng cá, “Sau này có thể gửi bản thảo qua mạng, chú không phải mất công đi lại.”

“Không sao. Nhiều tuổi rồi, coi như tập thể dục.”

“Chà, chú có già đâu.” Trần Hiểu chăm chú chiến đấu với những món đồ ăn trước mặt, “Bây giờ đang mốt kiểu ông chú đứng tuổi như chú đấy.”

“Ha ha, thật hay là giả đấy?” Lâm Quốc Đống cũng bật cười, “Nóng thật đấy, có uống cốc bia không?”

“Vâng.” Trần Hiểu đưa cốc ra rất thoải mái, bỗng phát hiện thấy bàn tay cầm chai bia của Lâm Quốc Đống bị quấn băng, “Ôi, chú sao thế, bị thương ạ?”

“Không sao.” Lâm Quốc Đống rót đầy bia vào cốc của Trần Hiểu, rồi lại nhìn lòng bàn tay mình, “Bắt một con bọ ngựa, không cẩn thận.”

“Bọ ngựa?” Trần Hiểu cảm thấy vừa nghi hoặc lại vừa buồn cười, “Mùa này, lấy đâu ra bọ ngựa?”

Lâm Quốc Đống nhìn đôi mắt trợn tròn và gương mặt hồng hào của cô gái, hít sâu một hơi, nheo mắt lại, cười nói: “Đúng mà, bọ ngựa.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

21

Sự Thật

Mã Kiện đi vào một quán trà, hỏi thăm nhân viên ở quầy phục vụ mấy câu, liền được dẫn tới một phòng riêng ở cuối tầng 2. Vừa vào cửa đã nhìn thấy Lạc Thiếu Hoa co người ngồi trong ghế salon, đờ đẫn nhìn vào cốc trà trước mặt.

“Thiếu Hoa, tìm tôi gấp thế, có việc gì?” Mã Kiện cởi áo khoác, ngồi đối diện với Lạc Thiếu Hoa. Vừa ngắm kỹ đối phương, ông liền ngây ra, “Chết tiệt, cậu làm sao thế?”

Đầu tóc Lạc Thiếu Hoa rối bù, mắt thâm quầng, hai mắt đầy tia máu, mặt hốc hác, cả người trông hệt như một gã nghiện hút.

“Mẹ kiếp, không phải là cậu hút thuốc phiện đấy chứ?”

“Anh nói luyên thuyên cái gì thế hả?” Lạc Thiếu Hoa nở một nụ cười héo hắt, “Anh Mã, dạo này anh thế nào, tốt chứ hả?”

“Cũng tàm tạm.” Khí sắc Mã Kiện trông rất mạnh khỏe, tóc hơi dài một chút, chải gọn gàng ra phía sau gáy. Ông vỗ vỗ vào bụng, “Mỗi tội là béo thôi - ngày nào cũng nhàn rỗi mà.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn ông, đứng dậy rót đầy trà vào chiếc cốc của ông.

“Có cần gọi chút đồ ăn không?”

“Không cần, vừa ăn xong.” Mã Kiện chăm chú ngắm nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Lần trước cậu gọi điện thoại cho tôi lúc nửa đêm, tôi đã thấy lạ. Nói đi, tìm tôi có việc gì?”

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa thở dài một tiếng, thả người ra phía sau ngồi phịch xuống ghế salon, lấy tay che mặt.

“Nói đi chứ!” Mã Kiện nhìn bộ dạng não nề của Lạc Thiếu Hoa, trong lòng rất bực bội, “Sao cậu cứ ậm à ậm ờ thế!”

Lạc Thiếu Hoa im lặng một lúc, dường như không biết mở lời thế nào.

“Anh Mã,” cuối cùng Lạc Thiếu Hoa cũng lấy can đảm, “còn nhớ vụ án Hứa Minh Lương không?”

“Tất nhiên là nhớ chứ.” Mã Kiện đang đứng dậy liền dừng lại. Ông quay nửa người lại, ngớ ra nhìn Lạc Thiếu Hoa, đầu mày cau lại, “Sao tự dưng cậu lại nhắc đến chuyện này?”

“Năm đó, chúng ta đều cảm thấy đây là một vụ án có chứng cứ chắc chắn, xác đáng, chỉ có một mình Đỗ Thành cho rằng chúng ta đã bắt nhầm người.” Lạc Thiếu Hoa châm một điếu thuốc lá, cúi gằm mặt, trán gần như chạm vào đầu gối, “Thực ra, cậu ấy đã đúng.”

Mã Kiện vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy, hai mắt chăm chăm nhìn Lạc Thiếu Hoa, một lúc lâu sau, ông mới bật ra mấy chữ qua kẽ răng: “Cậu nói gì?”

“Hung thủ là một kẻ khác.” Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, nét mặt đầy sợ hãi xen lẫn với tuyệt vọng, “Hơn nữa, hắn đã trở lại.”

“Ai là hung thủ? Làm sao cậu biết?” Mã Kiện không thể bình tĩnh được nữa, túm lấy cổ áo Lạc Thiếu Hoa, “Hắn đã trở về - ý cậu là gì?”

Người Lạc Thiếu Hoa đờ đẫn lắc theo động tác của Mã Kiện, nụ cười gượng trên mặt trông còn khó coi hơn là khóc.

“Chuyện này, nói ra rất dài.”

Ngày 28 tháng 10 năm 1992.

Một buổi sáng sớm giữa thu, nhiệt độ gần 0 độ. Màu trời đã hửng sáng, nhưng những giọt sương đóng băng trên lá vẫn còn chưa tan. Lạc Thiếu Hoa chăm chú nhìn chiếc túi nilon màu đen trong dải cây xanh đã ngả trắng, tảng đá trong lòng càng lúc càng lớn, mỗi lúc một nặng.

https://thuviensach.vn

Đây là lối rẽ giao giữa phố Đông Giang và đường Diên Biên, đã bị cảnh sát phong tỏa hoàn toàn bằng dây cảnh giới. Vì con đường trở nên hẹp hơn, nên xảy ra tình hình tắc đường tạm thời. Những chiếc xe ô tô chậm rãi đi qua chỗ đó tò mò mở cửa sổ, nghiêng ngó về phía này từ đằng xa, muốn nhìn qua đám cảnh sát đang bận rộn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong dải cây xanh.

Việc khám nghiệm hiện trường đang được tiến hành. Ở giữa hiện trường, các nhân viên khám nghiệm đang lục soát kiểm tra từng phân một trên mặt đất. Một bác sĩ pháp y quỳ trên mặt đất, nhìn chiếc túi nilon màu đen, nét mặt nghiêm trọng. Ở ven dải cây xanh, một nhân viên vệ sinh môi trường đang căng thẳng miêu tả lại quá trình anh ta phát hiện ra mảnh xác.

Ánh đèn chớp của máy ảnh lóe lên liên tục. Chỉ dẫn và tiếng đáp ngắn gọn rõ ràng của nhân viên khám nghiệm không ngừng vọng tới tai Lạc Thiếu Hoa. Anh chặc chặc lưỡi, miệng đã khô khốc, cẩn thận giẫm lên những tấm kê làm lối đi, bước vào hiện trường trung tâm.

Chiếc túi nilon ở trong một bụi cây, bãi cỏ bên cạnh có vết kéo trượt, nhìn giống như có người đã vứt vào từ mé bên trái đường. Bề mặt chiếc túi nilon bị cành cây bụi đâm thủng, lộ ra một mảng da người màu trắng xanh. Người báo án nói, lúc đó anh ta không biết đấy là cái gì, ghé sát lại nhìn, một nốt ruồi màu đen trên da khiến anh ta nhận ra đó là cơ thể người.

Lạc Thiếu Hoa nhìn những dải băng dính màu vàng chằng chịt trên miệng túi, bất giác ngẩng đầu lên, đúng lúc đó bắt gặp ánh mắt u tối nặng nề của Mã Kiện.

Sau khi đã chụp ảnh cố định chứng cứ. Bác sĩ pháp y lấy kẹp cẩn thận mở băng dính ra, lấy xong, anh ta mở miệng túi, bê ra một khúc chi. Sau khi kiểm tra tỉ mỉ một hồi, anh ta quay đầu nói với Mã Kiện: “Đùi bên phải.”

Mã Kiện không nói gì, ra hiệu cho nhân viên khám nghiệm kiểm tra chiếc túi nilon. Anh ta cầm chặt quai túi, rọi đèn khám nghiệm kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần bên trong chiếc túi, rồi lại nhấc chiếc túi lên, quan sát nhiều lần dưới ánh sáng tự nhiên, cuối cùng, quay về phía Mã Kiện lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Kiểm tra sơ bộ, không thấy để lại dấu vân tay. Tôi về kiểm tra kĩ lại sau.”

Mã Kiện im lặng mấy giây, nói khẽ: “Lấy trước nhé.”

Lúc này, một cảnh sát trẻ tuổi mặc cảnh phục vội vã chạy đến, lao thẳng đến trước mặt Mã Kiện, “Đội trưởng Mã, cổng vườn hoa Thành Kiến, lại phát hiện thấy một chiếc túi nilon đen.”

Anh ta nuốt nước bọt, “Hình như là phần thân.”

Mã Kiện nhắm chặt mắt lại, rồi lập tức mở ra, quay người khoát tay về phía Lạc Thiếu Hoa, “Đi thôi.”

Người bị hại là Lương Khánh Vân, nữ, 29 tuổi, trước khi chết là nhân viên bán hàng ở tòa nhà bách hóa Đệ Nhất trong thành phố, mất tích sau khi hết giờ làm việc vào khoảng 9 giờ ngày 27 tháng 10 năm 1992, sáng sớm ngày hôm sau, đùi phải của nạn nhân bị phát hiện thấy ở ngã rẽ giao giữa phố Đông Giang và đường Diên Biên, ngay sau đó, những mảnh xác còn lại lần lượt được tìm thấy ở các nơi trong thành phố. Trước khi chết, người chết đã bị xâm hại, nguyên nhân dẫn đến tử vong là ngạt thở cơ học. Các mảnh xác đều được gói trong túi nilon màu đen, miệng túi chằng chịt băng dính màu vàng. Không phát hiện thấy đồ vật trên người nạn nhân ở hiện trường, cũng không lấy được dấu vân tay hoặc dấu chân.

Cuộc họp phân tích tình hình “vụ án giết người phân tách thi thể vứt xác ngày 28 tháng 10” diễn ra cả một buổi chiều. Sau khi kết thúc cuộc họp, Mã Kiện lại bị gọi đến văn phòng cục trưởng, đóng cửa nói chuyện kín.

Nửa tiếng sau, Mã Kiện bước ra, nét mặt sa sầm. Lạc Thiếu Hoa đứng đợi đã lâu ở ngoài cửa, liền vội bước tới.

“Đội trưởng Mã, thế nào?”

“Tạm thời phong tỏa thông tin, từ chối yêu cầu phỏng vấn của các cơ quan truyền thông.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Cái gì là “chỉ thế thôi”?” Vẻ mặt Mã Kiện rất bực bội, thẳng người đi về phía văn phòng, “Cậu còn muốn gì?”

https://thuviensach.vn

“Có phải hắn làm không?”

“Không phải.” Mã Kiện phủ định chắc như đinh đóng cột, mắt nhìn thẳng, sải bước về phía trước.

“Sao lại không phải?” Lạc Thiếu Hoa cuống lên, kéo Mã Kiện lại, “Thủ đoạn đó… giống hệt như vậy mà!”

“Không phải!” Mã Kiện hất tay Lạc Thiếu Hoa ra, tiếp tục bước về phía trước, “Tên khốn kiếp đó đã bị bắn chết rồi.”

“Mã Kiện!” Lạc Thiếu Hoa bước nhanh đuổi theo anh ta, “Chúng ta tự lừa dối mình!”

Mã Kiện bỗng dừng bước, cúi đầu, hai mắt nhắm chặt, hai bên quai hàm giật mạnh, dường như đang cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc của mình.

“Đội trưởng Mã,” Lạc Thiếu Hoa nhìn xung quanh, nói khẽ: “Có thể Đỗ Thành nói đúng, đúng là chúng ta đã bắt nhầm…”

“Không!” Mã Kiện đột ngột gầm lên một tiếng, quay người túm chặt lấy cổ áo Lạc Thiếu Hoa, ấn chặt anh vào tường, “Chúng ta không bắt nhầm người, chính là Hứa Minh Lương!”

“Thế anh giải thích vụ án này như thế nào?” Lạc Thiếu Hoa ra sức giằng co, mặt đỏ bừng, “Giết người sau khi cưỡng dâm, ngạt thở cơ học, túi nilon màu đen, băng dính màu vàng…”

Mấy cảnh sát đi ngang qua nghe tiếng liền nhìn về phía họ, vẻ tò mò nghi hoặc.

Mã Kiện nhìn họ, buông tay ra, đứng yên tại chỗ, thở dốc.

“Là bắt chước hành vi phạm tội.” Giọng Mã Kiện vẫn còn hổn hển, “Vụ án Hứa Minh Lương đã bị truyền thông tô vẽ một cách thái quá, khó tránh được có kẻ sẽ bắt chước, cho nên lần này phải phong tỏa thông tin.”

Lạc Thiếu Hoa đưa tay vuốt lại cổ áo đã bị nhàu, chằm chằm nhìn Mã Kiện, lồng ngực phập phồng dữ dội.

“Cho nên, chúng ta phải nhanh chóng tóm được hắn.” Mã Kiện tay chống nạnh, nhìn xuống đất, vừa như nói cho Lạc Thiếu Hoa nghe, vừa như nói một mình.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, anh lại lao tới, đưa tay túm lấy cổ áo vừa vuốt phẳng của Lạc Thiếu Hoa.

“Cậu có nghe thấy không hả? Chúng ta phải tóm được hắn! Nhanh nhất có thể!” Ánh mắt Mã Kiện hệt như một con thú hoang cuồng bạo, răng nghiến ken két, “Tóm được hắn, là biết được chúng ta có nhầm hay không!”

Túi nilon màu đen như vậy. Vân tay. Chiếc xe chở hàng nhỏ màu trắng. Vết máu trong xe. Lời khai của Hứa Minh Lương.

Đó là chứng cứ chủ yếu mà cảnh sát giao cho viện kiểm sát. Nếu suy xét kĩ lưỡng, túi nilon đen là một vật dùng thường ngày trong nhà; vết máu trong xe đã bị rửa sạch, hơn nữa lẫn với máu lợn, mặc dù chứng minh được là nó có tồn tại, nhưng vì bị làm bẩn, nên đã không còn giá trị khám nghiệm; còn về lời khai của Hứa Minh Lương, Lạc Thiếu Hoa biết rất rõ, đã lấy được bằng thủ đoạn như thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, ngoài vết vân tay đó ra, những chứng cứ khác đều không thể trực tiếp chứng minh hung thủ là Hứa Minh Lương.

Như vậy, dấu vân tay của Hứa Minh Lương tại sao lại xuất hiện trên túi nilon bọc mảnh xác?

Hai khả năng: Một là, hung thủ chính là Hứa Minh Lương; Hai là, hung thủ là người tiếp xúc với Hứa Minh Lương, trong đó người đã từng mua thịt lợn của Hứa Minh Lương là khả nghi nhất.

Chợ nông mậu Xuân Dương nơi Hứa Minh Lương bán thịt lợn, gần một khu dân cư rất lớn, người có khả năng đã từng mua thịt của anh ta có thể tính bằng đơn vị nghìn. Thời gian cần thiết để điều tra từng người khó có thể tính được, mà Mã Kiện và đồng đội chỉ có vỏn vẹn hai mươi ngày.

Cho nên, Mã Kiện đã lựa chọn khả năng thứ nhất, còn khả năng thứ hai, trong đầu Lạc Thiếu Hoa, càng ngày càng lớn.

Dương Quế Cầm không mở hàng, người đứng phía sau quầy hàng là một thanh niên hơn 20 tuổi, đang cặm cụi chặt một rẻ sườn. Lạc Thiếu Hoa bước tới, hỏi: “Dương Quế Cầm đâu?”

https://thuviensach.vn

“Bác ấy không đến.” Cậu thanh niên bỏ con dao xuống, “Bây giờ quầy hàng này thuộc về tôi rồi.”

“Bà ấy sao thế?”

“Ốm gần một năm rồi.” Cậu thanh niên tò mò nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Anh ở nhà hàng nào? Sau này nếu mua thịt thì cứ tìm tôi, cũng như nhau thôi.”

Lạc Thiếu Hoa không nói, lấy tấm thẻ cảnh sát giơ ra trước mặt anh ta.

“Anh là cảnh sát à?” Cậu thanh niên cụp mắt xuống, lại cầm con dao lên, “Chuyện của anh trai tôi không phải là đã xong rồi sao?”

“Hứa Minh Lương là anh cậu?” Lạc Thiếu Hoa hỏi: “Cậu là ai?”

“Tôi là cháu bên ngoại của Dương Quế Cầm.” Cậu thanh niên rõ ràng có vẻ rất thù địch đối với Lạc Thiếu Hoa, động tác chặt sườn cũng đột ngột mạnh lên.

Lạc Thiếu Hoa nhìn chỗ sườn bị anh ta chặt lổn nhổn không đều, quay người rời đi.

Mười lăm phút sau, Lạc Thiếu Hoa dừng ô tô ở phía dưới tòa nhà nơi Hứa Minh Lương ở. Vừa tắt máy thì trông thấy Dương Quế Cầm loạng choạng bước ra từ trong lối đi của tòa nhà.

Một năm không gặp, Dương Quế Cầm gầy rộc đi, gần như không nhận được ra. Mái tóc vốn chỉ điểm vài sợi bạc giờ đã ngả muối tiêu, mặt đầy nếp nhăn, cả người trông già đi mấy chục tuổi. Mặc dù chưa sang mùa đông, nhưng Dương Quế Cầm đã mặc một chiếc áo lông vũ rất dày, khăn mũ cũng đầy đủ, dáng vẻ yếu ớt không chịu được gió.

Tay bà xách một chiếc túi vải, không biết nhét gì bên trong, có điều, đối với bà, rõ ràng là quá nặng, đến mức, bà đành phải đi vài bước lại bỏ cái túi xuống đất, nghỉ một lát mới đi tiếp.

Mục tiêu của bà là một bến xe buýt. Lúc này, một chiếc xe buýt đang chầm chậm dừng lại ở bến, sau khi mấy hành khách xuống xe, chiếc xe buýt đóng cửa lại, chuẩn bị rời đi. Dương Quế Cầm cuống lên, cố hết sức xách chiếc túi vải lên, định bước nhanh đuổi theo chiếc xe buýt, không ngờ bị mất thăng bằng, ngã lăn ra đất.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa vội chạy lại đỡ bà dậy. Dương Quế Cầm cảm kích ngẩng đầu lên, vừa trông thấy anh, nụ cười trên gương mặt liền đờ ra.

“Là anh à?” Bà hất tay Lạc Thiếu Hoa ra, “Người đã chết rồi, tiền cũng đền rồi, anh còn đến tìm tôi làm gì?”

Lạc Thiếu Hoa không nói gì, xách chiếc túi vải dưới đất lên, phát hiện ra bên trong là mấy cuốn sách.

“Bác đi đâu vậy?”

“Không liên quan đến anh.” Dương Quế Cầm giật lấy chiếc túi vải, quay người đi luôn. Nhưng, vừa đi được mấy bước, lại thở hổn hển. Lạc Thiếu Hoa thấy thế, liền bước nhanh đuổi theo, một tay cầm lấy chiếc túi, một tay đỡ lấy cánh tay bà.

“Cháu tiễn bác nhé.” Anh đưa Dương Quế Cầm đi vào bên đường, “Bác như thế này, sợ là đi đến nửa đường lại ngã mất.”

Dương Quế Cầm vẫn còn giằng co. Lạc Thiếu Hoa không nói gì, kiên quyết lôi tuột bà vào xe. Sau khi anh đóng cửa xe, cài dây an toàn cho bà, Dương Quế Cầm mới thôi không phản kháng nữa, ngồi vào ghế lái phụ với vẻ mặt rất miễn cưỡng.

“Bác định đi đâu?” Lạc Thiếu Hoa nổ máy, quay đầu hỏi.

“Nhà thầy giáo của con trai tôi.” Dương Quế Cầm nhìn thẳng về phía trước, giọng lạnh nhạt, “Cậu ấy có mấy cuốn sách để ở nhà tôi, tôi phát hiện thấy khi sắp xếp lại di vật của Hứa Minh Lương.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn chiếc túi vải căng chật, “Nặng thế này, một mình bác xách làm sao được?”

“Nặng nữa thì cũng phải trả cho người ta chứ!” Bà cụ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nhà chúng tôi không nợ người khác!”

Giết người đền mạng, nợ phải trả tiền. Người nhà của bốn người bị hại đều đồng thời yêu cầu xét xử theo luật tố tụng hình sự kèm theo tố tụng dân sự, mức yêu cầu bồi thường thiệt hại lên đến hơn một trăm nghìn tệ. Dương Quế Cầm lấy ra toàn bộ tích lũy, bán cả chiếc xe tải chở hàng, mới tạm đủ để trả hết.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa nhìn vẻ mặt quyết liệt của bà, thầm thở dài, nhấn chân ga.

Đích đến cách nhà Hứa Minh Lương không xa, cùng ở trong khu Thiết Đông. Lạc Thiếu Hoa vừa lái xe, vừa liếc nhìn Dương Quế Cầm. Suốt dọc đường bà im lặng không nói câu nào, hai tay nắm chặt vào nhau, khuôn mặt gầy gò giấu sau chiếc mũ và khăn quàng, không nhìn thấy nét mặt của bà.

“Bình thường Hứa Minh Lương thường hay tiếp xúc với những người nào?”

Dương Quế Cầm không trả lời.

“Những người hay đến quầy hàng mua thịt lợn, bác nhớ được bao nhiêu người?”

Bà cụ quay đầu nhìn anh, rồi lại quay mặt đi.

“Anh hỏi cái này làm gì?”

Lần này đến lượt Lạc Thiếu Hoa không biết đáp thế nào. Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại hỏi: “Cháu họ của bác - cái cậu tiếp nhận quầy thịt ấy, tình cảm của cậu ấy với Hứa Minh Lương thế nào?”

“Anh gặp cháu họ tôi rồi à?” Dương Quế Cầm bỗng điên lên, “Minh Lương đã đền mạng rồi, các anh còn muốn gì nữa? Tru di cửu tộc à?”

Lạc Thiếu Hoa không hỏi nữa, chuyên tâm lái xe. Cậu thanh niên trẻ kinh doanh quầy thịt đúng là có động cơ xã hội và có khả năng trả thù cho anh họ mình. Nhưng cho dù không hiểu mối quan hệ giữa cậu ta và Hứa Minh Lương thế nào, Lạc Thiếu Hoa vẫn thấy khả năng này vô cùng thấp. Nhìn cách cậu ta chặt sườn có thể thấy, hoàn thành việc chia xác đối với cậu ta là quá khó. Ngoài ra, một điểm khác cũng rất quan trọng, đó là, trong mắt cậu ta, Lạc Thiếu Hoa không nhìn thấy sự độc ác sâu thẳm.

Mười phút sau, hai người đến khu Vườn Trúc Xanh. Đây là khu nhà ở của cán bộ công nhân nhà máy mì chính Vườn Trúc Xanh, những hộ dân sống ở đây tất nhiên hầu hết là cán bộ công nhân của nhà máy. Lạc Thiếu Hoa đang suy ngẫm về cách gọi “thầy giáo”, thì Dương Quế Cầm đã mở cửa xe bước xuống, đi thẳng về phía trước không thèm quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa vội nhảy ra khỏi xe, đuổi theo Dương Quế Cầm, kiên quyết giật lấy chiếc túi vải nặng trịch trong tay bà. Dương Quế Cầm cũng đã biết được sự ngoan cố của Lạc Thiếu Hoa, cũng không giằng co gì nhiều, chỉ chậm rãi bước theo sau anh.

Theo chỉ dẫn của bà, Lạc Thiếu Hoa đi đến phía dưới đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, Dương Quế Cầm vẫn đang nhích từng bước ở phía sau anh mấy chục mét. Thực ra, chiếc túi vải đựng đầy sách này không hề nhẹ. Đừng có nói một bà cụ già sức khỏe yếu như Dương Quế Cầm, ngay cả Lạc Thiếu Hoa xách nó cũng thấy mệt. Anh định đặt chiếc túi vải xuống đất, để cánh tay đã mỏi rã nghỉ một chút, nhưng lại sợ làm bẩn chiếc túi vải, sẽ khiến Dương Quế Cầm không vui. Nhìn trái nhìn phải, thấy một chiếc xe bán tải nhỏ hiệu Đông Phong màu trắng đang đỗ ở phía dưới tòa nhà. Lạc Thiếu Hoa để chiếc túi vải vào trong thùng xe, nghiêng người dựa vào xe, đợi Dương Quế Cầm đi tới.

Cánh cửa phía ghế lái bỗng mở ra, một người đàn ông trung niên thò đầu ra, cau mày nhìn Lạc Thiếu Hoa.

“Để tạm một tí.” Lạc Thiếu Hoa chỉ về phía Dương Quế Cầm, “Đợi bà cụ một tí.”

Người đàn ông trung niên ồ một tiếng rồi rụt đầu vào.

Đợi mãi, Dương Quế Cầm mới đi đến phía dưới tòa nhà, sau khi biết được bà phải đi lên tầng 5, Lạc Thiếu Hoa lại lấy chiếc túi vải từ trong thùng xe ra, sải bước đi lên lầu.

Cánh cửa sắt phòng 501 đóng chặt. Lạc Thiếu Hoa gõ mấy nhát lên cửa, nhưng không hề có tiếng trả lời. Anh quay đầu nhìn Dương Quế Cầm đang khó nhọc leo lên, “Trong nhà không có ai.”

“Có người.” Dương Quế Cầm đã thở hổn hển, mặt toát đầy mồ hôi, “Trước khi đến tôi đã gọi điện thoại rồi.”

Bà nhích đến trước cửa, đưa tay gõ cửa, vừa gõ vừa nói: “Bác Triệu ơi, tôi là mẹ của Minh Lương.”

Cánh cửa bỗng mở ra, một bà cụ già lộ ra nửa người, vẻ mặt đầy cảnh giác.

https://thuviensach.vn

“Quế Cầm, mau vào đi.” Bà cụ nhìn thấy Lạc Thiếu Hoa phía sau lưng Dương Quế Cầm, liền ngớ ra, “Vị này là?”

“Đưa tôi đến.” Dương Quế Cầm rõ ràng đã không còn hơi sức đâu để giải thích, quay người ra hiệu cho Lạc Thiếu Hoa, “Xách vào trong giúp tôi.”

Vào trong phòng, tâm trạng bà cụ già rõ ràng là thoải mái hơn rất nhiều. Bà cụ đỡ Dương Quế Cầm ngồi xuống ghế salon, nhanh chóng treo áo, rót nước nóng cho Dương Quế Cầm.

“Quế Cầm à, bà cũng thật là.” Bà cụ ngồi xuống bên cạnh Dương Quế Cầm, cầm tay bà, “Có mấy quyển sách, sao phải mất công mang đến làm gì, tôi bảo Quốc Đống đến lấy cũng được mà.”

“Thầy Lâm bận thế, đâu dám phiền cậu ấy.” Dương Quế Cầm cười mệt mỏi, “Hơn nữa, đã để ở nhà tôi hơn một năm rồi, cũng không biết có làm lỡ công việc của thầy Lâm không.”

“Không sao, không làm lỡ gì đâu.”

“Bà cũng đừng trách tôi.” Nước mắt Dương Quế Cầm chảy ra, giọng nói cũng bắt đầu run run, “Tôi không dám nhìn đồ của Minh Lương, trong đầu toàn là hình ảnh thằng bé. Cho nên, để hơn một năm mới sắp xếp lại di vật của nó.”

Bà cụ vội ôm lấy vai Dương Quế Cầm, liên tục an ủi.

Lạc Thiếu Hoa đứng trong phòng khách, im lặng nghe. Qua đoạn đối thoại giữa hai người, anh cũng dần hiểu được mục đích chuyến đi này của Dương Quế Cầm. Hứa Minh Lương không cam tâm làm một người buôn bán thịt lợn, hai năm trước đã tham gia kì thi đại học tại chức, nhưng vì tiếng Anh quá kém nên trượt. Nhưng anh chàng này không hề nản chí, dự định chăm chỉ ôn tập một năm, rồi thi lại. Dương Quế Cầm rất ủng hộ ý định của con trai, còn mời con trai của đồng nghiệp cũ - tức là cái người gọi là “thầy giáo Lâm” đó - đến làm gia sư cho Hứa Minh Lương. Bà đến đây, là để trả lại mấy cuốn sách tham khảo mà trước đây thầy giáo Lâm cho con trai mình mượn.

https://thuviensach.vn

Hai bà cụ chủ yếu nói chuyện về cuộc sống hơn một năm nay của Dương Quế Cầm. Nói đến những chỗ buồn, Dương Quế Cầm lại rơi nước mắt. Bà cụ già đứng dậy đi lấy khăn mặt, mới phát hiện ra Lạc Thiếu Hoa vẫn đứng ở cửa.

"Ái dà, tôi quên mất không hỏi." Bà cụ vội hỏi chuyện anh, "Anh là?"

Lạc Thiếu Hoa không biết nên tự giới thiệu mình thế nào. Dương Quế Cầm lên tiếng trước, "Anh cứ về trước đi, một lúc nữa tôi tự về nhà."

"Cháu đợi bác." Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, "Sắp đến giờ cao điểm rồi, xe buýt rất đông."

"Anh về đi!" Dương Quế Cầm bỗng cao giọng, "Anh còn muốn điều tra gì nữa? Có cần điều tra thầy giáo Lâm không?!"

Bà cụ già đứng yên tại chỗ, hết nhìn Dương Quế Cầm, lại nhìn Lạc Thiếu Hoa, vừa nghi hoặc vừa không biết phải làm gì.

Lạc Thiếu Hoa cảm thấy hơi khó xử, đành nói khẽ một tiếng "được ạ", rồi quay người mở cửa đi ra. Vừa thò người ra, thì đâm sầm vào một người ngoài cửa.

"Bà Triệu ơi, bà Triệu, đúng là bà ở nhà à!"

Một người đàn ông trung niên bừng bừng tức giận đẩy Lạc Thiếu Hoa ra, xông thẳng vào.

Sắc mặt bà cụ lập tức trở nên giận dữ, "Anh lại đến làm gì hả?"

"Tôi không đến thì làm thế nào?" Người đàn ông huơ mấy tờ hóa đơn trong tay, "Hơn một trăm tệ tiền xăng để tôi tự móc tiền túi ra trả à?"

Lạc Thiếu Hoa đã nhận ra ông ta, chính là lái xe của chiếc xe bán tải màu trắng phía dưới tòa nhà.

"Tôi nói với anh bao nhiêu lần rồi." Bà cụ già đã không còn để ý đến Dương Quế Cầm ở phía sau lưng, "Ai chứng minh được đó là số xăng Quốc Đống sử dụng?"

"Tôi lại lừa bà chắc? Con trai bà lái cái xe nào tôi lại không biết chắc? Xe ở ngay dưới nhà kia kìa, không tin bảo Quốc Đống xuống xem." Người

https://thuviensach.vn

đàn ông cuống lên, “Dù thế nào Quốc Đống cũng là sinh viên đại học, sao lại giở bài chây ì được chứ?”

“Anh đừng có gào lên thế!” Bà cụ già rõ ràng không muốn hàng xóm xung quanh nghe thấy cuộc cãi cọ giữa họ, “Muốn nói thì vào nhà nói.”

Dứt lời, bà liền đưa tay đẩy cánh cửa sắt lại.

Lạc Thiếu Hoa đứng ở hành lang, vừa nhăn nhó cười vừa lắc đầu, nghĩ bụng toàn là những chuyện vớ va vớ vẩn gì thế này. Cách một cánh cửa sắt, anh vẫn nghe thấy bà cụ già và người đàn ông trung niên to tiếng cãi nhau, mà mỗi lúc một kịch liệt hơn. Xem ra, Dương Quế Cầm chắc sẽ nhanh chóng cáo biệt ra về. Lạc Thiếu Hoa quyết định cứ đi xuống phía dưới tòa nhà chờ bà.

Anh châm một điếu thuốc lá, ngậm ở miệng, quay đầu đi xuống dưới tòa nhà. Nhưng, bước chân anh càng lúc càng chậm, cuối cùng, dừng lại ở chiếu nghỉ tầng 2.

Anh phát hiện ra mình đang nghĩ lại về đoạn đối thoại giữa bà cụ già với Dương Quế Cầm, và người đàn ông trung niên, dường như có thông tin gì đó đã tác động đến thần kinh của anh.

Dần dần, mấy sự việc xem ra có vẻ không liên quan đến nhau mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Thầy giáo Lâm (rất có khả năng tên là Lâm Quốc Đống) là gia sư của Hứa Minh Lương.

Chiếc xe bán tải màu trắng.

Lâm Quốc Đống đã từng lái chiếc xe bán tải màu trắng này.

Lạc Thiếu Hoa quay đầu nhìn lên trên tầng, tiếp đó, anh sải bước lao nhanh xuống phía dưới tòa nhà.

Chiếc xe bán tải màu trắng vẫn đỗ dưới tòa nhà. Lạc Thiếu Hoa đi vòng quanh chiếc xe một lượt. Hiệu Đông Phong, thời gian sử dụng chưa lâu, một lớp bụi phủ trên thân xe, dường như đã bỏ không khá lâu. Cuối cùng, anh dừng lại phía trước mũi xe, chăm chú ngắm nhìn chiếc xe bán tải bình thường không có gì đặc biệt trước mắt này.

https://thuviensach.vn

Khi tiến hành phỏng vấn điều tra ở hiện trường vứt xác thôn Hạ Giang, cảnh sát đã có được một manh mối như thế này: Một người dân trong thôn đã nhìn thấy một chiếc ô tô màu trắng "không phải là ô tô con" ở khu vực gần hiện trường vào buổi tối trước hôm xảy ra vụ án. Cảnh sát cũng căn cứ vào đó cho rằng chiếc xe chở hàng nhỏ màu trắng của Hứa Minh Lương chính là phương tiện giao thông mà anh ta sử dụng khi vứt xác.

Như vậy, nếu chiếc xe mà người dân trong thôn đó nhìn thấy là một chiếc xe bán tải màu trắng thì sao?

Tim Lạc Thiếu Hoa đập mạnh. Anh vòng ra phía đuôi xe, bám lấy thành sau thùng xe, định nhảy lên. Vừa định lấy đà, thì nghe thấy một tiếng quát vọng đến.

"Anh làm gì thế?"

Lạc Thiếu Hoa quay đầu lại, thấy người đàn ông trung niên đó nhìn mình vẻ đầy nghi hoặc.

Anh quay người, móc tấm thẻ cảnh sát trong túi áo ra, giơ lên trước mặt người đàn ông.

"Tôi là cảnh sát."

"Ồ?" Người đàn ông trung niên nghiêng đầu nhìn tấm thẻ cảnh sát, rồi lại nhìn Lạc Thiếu Hoa, "Anh biết Lâm Quốc Đống?"

"Không biết." Lạc Thiếu Hoa chỉ vào cửa sổ phòng 501, "Ông và anh ta là thế nào?"

"Thế thì vừa may, anh thử nói lý giúp tôi!" Người đàn ông trung niên ý thức được Lạc Thiếu Hoa sẽ khách quan, không bênh ai, lập tức trở nên phấn khích, "Anh xem, chuyện thế này là thế nào chứ!"

Người đàn ông trung niên tên là Lưu Trụ, là thợ sửa chữa ở đội xe của nhà máy mì chính, có quen biết với mẹ của Lâm Quốc Đống. Hai năm trước, Lâm Quốc Đống muốn học lái xe, mẹ anh ta liền tìm đến Lưu Trụ, nhờ anh ta cho Lâm Quốc Đống mượn một chiếc xe. Lưu Trụ nể tình liền cho Lâm Quốc Đống mượn một chiếc xe bán tải bỏ không để tập. Nhìn từ bên ngoài không thể nhận ra xe có bị hao tổn hay không, còn đồng hồ đo quãng đường thì có thể tác động được. Cho nên, hai năm nay, Lâm Quốc

https://thuviensach.vn

Đống đã mượn mười mấy lần, thêm vào đó, lần nào cũng cho Lưu Trụ tí lợi, hai bên đều vui vẻ hòa bình. Nhưng, việc tiêu hao xăng là sự thật không thể che giấu được. Mấy tháng trước, nhà máy mì chính tiến hành thống kê tình hình sử dụng xe, Lâm Quốc Đống đã sử dụng mất hơn một trăm tệ tiền xăng, không thể thanh toán được, Lưu Trụ đành phải tự móc tiền túi ra trước để bù vào lỗ hổng này. Khi đòi tiền mẹ của Lâm Quốc Đống thì bà ta lại không chịu, nhất định bắt anh ta phải đưa ra chứng cứ về việc Lâm Quốc Đống đã sử dụng chỗ xăng đó.

"Tôi nói cho anh biết, mỗi lần thằng này dùng xe, tôi đều có ghi lại." Vẻ mặt Lưu Trụ rất kiên quyết, không đạt được mục đích sẽ không thôi, "Hơn nữa, ngoài nó ra, chiếc xe đó đã hai năm nay không hề sử dụng. Không phải là nó dùng chỗ xăng đó thì là ai vào đây được? Nó định chây ì…"

"Đợi đã!" Lạc Thiếu Hoa ngắt lời anh ta, hai mắt sáng rực, "Ông vừa nói, chiếc xe này chưa từng có người sử dụng - ngoài Lâm Quốc Đống ra?"

"Đúng thế. Cho nên… Ái chà, anh định?"

Lạc Thiếu Hoa đã bật người nhảy lên thùng sau của chiếc xe, bò ra kiểm tra kỹ lưỡng bên trong xe.

Nếu những lời Lưu Trụ nói là sự thật, thì chắc chắn sẽ có một số vết tích để lại trên chiếc xe đã hai năm không sử dụng này - nếu những phỏng đoán của Lạc Thiếu Hoa là đúng.

Nhưng, sau khi kiểm tra một lượt toàn bộ thùng xe, không bỏ qua bất cứ một khe hở nhỏ nhất nào, Lạc Thiếu Hoa vẫn không phát hiện ra bất cứ vết máu hay những thứ như lông, tóc nào.

Lạc Thiếu Hoa nhảy xuống xe, tiến thẳng đến chỗ Lưu Trụ chìa tay ra, "Chìa khóa."

Lưu Trụ không hiểu ra làm sao, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy chìa khóa ô tô ra đưa cho anh.

Cửa xe vừa mở ra, Lạc Thiếu Hoa liền ngồi vào ghế lái phụ, kiểm tra khắp xung quanh.

Theo như cách tái hiện quá trình phạm tội của cảnh sát, sau khi lừa người bị hại lên xe, thừa lúc nạn nhân không đề phòng, hung thủ sẽ dùng vũ khí

https://thuviensach.vn

không sắc bén đánh vào đầu, khiến cho nạn nhân mất khả năng phản kháng, sau đó đưa nạn nhân đến một chỗ nào đó cưỡng dâm, giết hại. Nếu đầu của người bị hại có vết thương hở, thì cũng có khả năng sẽ để lại vết máu trong xe.

Sau khi kiểm tra một hồi, ở gần kính chắn gió mé bên phải, trên sàn, cửa xe, ghế ngồi và cả chỗ tựa đầu, đều không phát hiện thấy bất cứ dấu vết nào.

Lạc Thiếu Hoa cũng không cảm thấy kỳ lạ. Hung thủ là một kẻ tỉ mỉ và cẩn trọng, sau khi gây án chắc chắn cũng sẽ kiểm tra trong buồng lái, thậm chí còn rửa sạch. Nhưng, thật sự có thể không để lại một chút dấu vết nào được sao?

Anh thẳng người dậy dịch sang ghế lái, quay đầu lại, chăm chú nhìn chiếc ghế lái phụ trống không có người. Dần dần, một bóng dáng mơ hồ xuất hiện trước mắt.

Một người phụ nữ tóc dài, không rõ mặt mũi, tay cầm túi xách, im lặng ngồi trên ghế lái phụ.

Lạc Thiếu Hoa giơ tay phải lên, nắm hờ nắm đấm, giáng vào đầu người phụ nữ.

Một chiếc búa vô hình xuyên qua không trung. Cái bóng mơ hồ ấy lại chuyển động. Mái tóc dài tung bay giống như một vết mực hòa vào trong nước, rất nhiều giọt mực bắn tung tóe khắp nơi, rơi lên tấm kính chắn gió, cửa xe và ghế ngồi, rồi nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Lạc Thiếu Hoa đưa mắt nhìn về chỗ gần tấm kính chắn gió phía trước. Một đốm mực dính ở phía trên tấm chắn nắng ở bên phải. Thứ dịch thể đặc quánh đó nhỏ xuống, rơi vào phía sau tấm chắn nắng. Tiếp đó, một bàn tay vô hình lau đi đốm mực ở phía trên tấm chắn nắng…

Lạc Thiếu Hoa nhìn tấm chắn nắng, chầm chậm đưa tay ra, lật nó xuống.

Ở bên dưới phía bên tay phải của tấm chắn nắng, một đốm tròn nhỏ màu nâu sẫm nhìn rõ mồn một.

Lạc Thiếu Hoa thở dồn dập, anh gỡ tấm chắn nắng xuống, cẩn thận cất vào trong ngực. Bên ngoài cửa sổ xe, Lưu Trụ quan sát nhất cử nhất động

https://thuviensach.vn

của anh, vẻ nghi hoặc trên mặt càng rõ rệt.

“Này đồng chí cảnh sát, anh tháo cái này mang đi, tôi biết báo cáo thế nào đây?”

“Ông cứ tìm một cái thay vào, đi mua một cái cũng được, xong rồi tìm tôi thanh toán.” Lạc Thiếu Hoa chỉ vào ngực mình, “Sau khi dùng xong tôi sẽ trả cho ông.”

“Lâm Quốc Đống, cậu ta…”, Lưu Trụ trở nên hoảng hốt, “Tôi mặc kệ đấy, cho dù thằng oắt này có phạm cái tội gì, cũng phải trả tiền xăng cho tôi - Ái chà!”

Ông ta bỗng kêu to lên, tay chỉ về phía cổng vào khu nhà, “Vừa nhắc là đến luôn!”

Lạc Thiếu Hoa quay đầu nhìn ra, thấy một người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi, mặc áo gió màu đen, tay xách một chiếc cặp da màu nâu đi đến.

Lưu Trụ chạy tới, túm chặt cánh tay người đàn ông, gầm lên với vẻ mặt dữ dội.

Người đàn ông dường như cảm thấy vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Lưu Trụ. Anh ta hất cánh tay, định giãy ra khỏi sự đeo bám của Lưu Trụ, đồng thời, đưa mắt nhìn về phía chiếc xe bán tải màu trắng.

Ánh mắt Lạc Thiếu Hoa chạm phải ánh mắt anh ta.

Gương mặt người đàn ông bỗng trở nên trắng bệch, cả người như thể run bắn lên. Anh ta không giằng co nữa, quay người nói khẽ với Lưu Trụ: “Chú Lưu, chú đừng có hét lên nữa, theo cháu lên nhà lấy tiền.”

Lưu Trụ tất nhiên là đồng ý ngay, vội tranh lên phía trước người đàn ông đi vào trong hành lang tòa nhà. Người đàn ông im lặng đi theo sau, lúc bước vào bên trong cửa tòa nhà, anh ta lại nhìn về phía Lạc Thiếu Hoa.

Trong đôi mắt đó, đầy nỗi oán hận và sợ hãi.

Tiếp đó, anh ta liền biến mất phía sau cửa.

Nhưng Lạc Thiếu Hoa lại run bắn người, thậm chí còn cảm thấy răng mình va vào nhau lập cập. Anh nhảy xuống xe, đứng yên tại chỗ ngơ ngác nhìn xung quanh, đầu óc trống rỗng. Cho đến khi ánh mắt anh lướt qua một

https://thuviensach.vn

cửa hàng tạp hóa nhỏ ở cổng khu dân cư, sau khi nhìn thấy tấm biển "Điện thoại công cộng", Lạc Thiếu Hoa mới định thần lại.

Anh rảo bước chạy về phía cửa hàng tạp hóa nhỏ, giẫm lên những bậc thềm xi măng, nhấc chiếc ống nghe lên, bấm số điện thoại của chi cục công an Thiết Đông. Nhưng, khi chỉ còn một con số, tay anh dừng lại.

Lạc Thiếu Hoa quay người nhìn cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, bỏ ống nghe xuống.

Lâm Quốc Đống, nam, sinh năm 1961, chưa kết hôn, trình độ đại học, giáo viên tiếng Anh ở trường trung học 103 của thành phố. Nhà ở phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, bố mẹ đều là công nhân viên nhà máy mì chính Vườn Trúc Xanh. Bố anh ta đã mất từ bốn năm trước. Từ cuối năm 1990, Lâm Quốc Đống bắt đầu làm gia sư cho Hứa Minh Lương, chủ yếu phụ đạo cho Hứa Minh Lương môn tiếng Anh. Chưa từng bị khiển trách, kỷ luật, không có tiền án tiền sự.

Lưu Trụ đã cung cấp cho Lạc Thiếu Hoa một bản ghi chép thông tin về việc sử dụng xe của Lâm Quốc Đống. Từ tháng 7 năm 1990, Lâm Quốc Đống đã mượn xe 17 lần tất cả, lần nào cũng là chiếc xe bán tải Đông Phong màu trắng đó, thời gian mượn xe từ một đến hai ngày. Trong bản ghi chép thông tin này, Lạc Thiếu Hoa đã chọn ra mấy ngày:

Ngày 7 tháng 11 năm 1990; Ngày 13 tháng 3 năm 1991; Ngày 22 tháng 6 năm 1991; Ngày 5 tháng 8 năm 1991.

Còn thời gian xảy ra vụ án cưỡng dâm giết người hàng loạt lần lượt là ngày 9 tháng 11 năm 1990, ngày 14 tháng 3, ngày 23 tháng 6, và ngày 7 tháng 8 năm 1991.

Cũng có nghĩa là, trước khi mỗi vụ án xảy ra một hoặc hai ngày, Lâm Quốc Đống đều lái chiếc xe bán tải màu trắng này ngao du trong thành phố.

Lạc Thiếu Hoa cho bản ghi chép thông tin sử dụng xe vào trong ngăn kéo khóa lại, đứng dậy đi về phía văn phòng pháp y.

Ông Trịnh, bác sĩ pháp y đang loay hoay với một thiết bị mới. Xem ra, ông rất hứng thú với món đồ này, Lạc Thiếu Hoa bước vào mà ông cũng không phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

“Anh Trịnh, đã có kết quả xét nghiệm chưa?”

“Có rồi, ở trên bàn ấy.” Ông Trịnh chỉ tay về phía bàn làm việc của mình, cúi đầu tiếp tục làm việc, “Thiếu Hoa, có muốn xem thử cái này không?”

Lạc Thiếu Hoa không còn tâm trí đâu để nói chuyện với ông, trả lời qua quýt một câu rồi cầm tờ phiếu kết quả xét nghiệm lên, xem luôn phần kết luận.

Vết lấy được trên tấm chắn nắng là vết máu, nhóm máu B.

“Vụ án gì đấy?” Ông Trịnh đã lắp xong thiết bị, “Cậu cứ bí ẩn thế nào ấy.”

“Cố ý gây thương tích.” Lạc Thiếu Hoa nhét tờ phiếu kết quả xét nghiệm vào túi áo, cười gượng, “Việc của họ hàng.”

“Ồ, bây giờ chỉ có thể xét nghiệm nhóm máu, sau này chúng ta sẽ cực siêu luôn.” Ông Trịnh cũng không truy hỏi, chỉ tay vào thiết bị sau lưng, “Có thể xét nghiệm DNA, là vết máu của ai để lại đi nữa, chúng ta cũng có thể làm rõ được - hay là lấy vụ án này của cậu thử luôn?”

“Hả?” Lạc Thiếu Hoa bỗng trở nên phấn chấn, “Thật sự là có thể được hả?”

“Tất nhiên rồi.” Ông Trịnh ngồi trước thiết bị phân tích DNA, “Bảo đội các cậu xuất cho một công văn ủy nhiệm.”

Mặt Lạc Thiếu Hoa bỗng biến sắc, “Phiền hà thế à? Thế thì thôi.”

Anh cảm ơn ông Trịnh rồi quay người rời khỏi văn phòng pháp y.

Về đến văn phòng, Mã Kiện đang triệu tập các thành viên trong đội tập hợp, nhìn thấy Lạc Thiếu Hoa bước vào, vội bảo anh: “Thiếu Hoa, đi lĩnh trang thiết bị, chuẩn bị xuất phát.”

“Chuyện gì thế?” Lạc Thiếu Hoa nhìn các đồng nghiệp đang tất bật chạy đi chạy lại ở bên cạnh, “Có án ạ?”

“Buôn bán ma túy.” Mã Kiện vỗ vào vai anh, “Ba tỉnh phối hợp hành động, trông vào đội mình đấy!”

“Ồ.” Thần kinh Lạc Thiếu Hoa đang căng thẳng, chợt chùng xuống, “Em không đi đâu, người không khỏe lắm.”

https://thuviensach.vn

Mã Kiện rất ngạc nhiên, nói khẽ: “Đây là vụ án Bộ Công an đôn đốc chỉ đạo, có cơ hội lập công đấy, cậu không đi à?”

“Vâng, em không đi.” Lạc Thiếu Hoa vỗ vai Mã Kiện, “Anh và mọi người cẩn thận nhé.”

Mã Kiện cau mày nhìn anh mấy giây, cuối cùng bảo “đến bệnh viện khám xem thế nào”, rồi vội vã chạy ra ngoài.

Văn phòng vừa nãy còn vô cùng ồn ào, thoáng cái đã yên ắng hơn rất nhiều. Lạc Thiếu Hoa ngồi một mình trước bàn làm việc, lấy tờ phiếu kết quả xét nghiệm khi nãy ra, lại đọc kĩ từ đầu đến cuối một lượt. Tiếp đó, anh châm một điếu thuốc lá, im lặng hút thuốc.

Sự thật, giống như một vở kịch sắp công diễn, nội dung và các tình tiết được giấu ngay sau bức màn sân khấu rất dày. Còn hai cánh rèm sân khấu, đang từ từ mở ra trước mắt Lạc Thiếu Hoa.

Gương mặt của nam diễn viên chính mỗi lúc một rõ ràng - Khả năng Lâm Quốc Đống gây án tăng cao đột ngột.

Hắn là người đã tiếp xúc trực tiếp với Hứa Minh Lương; Ngoại hình thư sinh, là giáo viên trung học, ăn nói nho nhã, rất dễ khiến người bị hại mất cảnh giác và lên chiếc xe đó; Trước khi mỗi vụ án xảy ra, hắn đều lái chiếc xe bán tải màu trắng; Phát hiện thấy trên tấm chắn nắng ở ghế lái phụ trong chiếc xe bán tải có vết máu nhỏ…

Hơn nữa, Lý Lệ Hoa, người bị hại trong vụ cưỡng dâm giết người “14.3” có nhóm máu B.

Nếu tất cả những điều này đều là trùng hợp ngẫu nhiên, thì sự trùng hợp này không phải là quá kỳ quặc hay sao?

Anh không thể quên được cái nhìn cuối cùng của Lâm Quốc Đống trước cửa tòa nhà, ánh mắt hoang mang, vừa oán hận lại vừa sợ hãi.

Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, dập tắt đầu thuốc lá, xách ba lô lên.

Chỉ cần làm một việc nữa, là có thể biết được chuyện này rốt cuộc có phải là trùng hợp hay không.

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa đứng trong phòng khách của phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, sau khi thu dọn xong dụng cụ mở khóa, anh nhìn một vòng xung quanh căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách này.

Lâm Quốc Đống đang ở trường, mẹ hắn cũng đang ở nhà máy mì chính, bây giờ là bốn giờ chiều, thời gian còn lại cho anh hoàn toàn không nhiều. Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng kiểm tra hai gian phòng ngủ và phòng khách, nhất là gian phòng ngủ phía nam, nhìn cách bày biện đồ đạc, có thể thấy là đồ dùng của Lâm Quốc Đống. Đồ đạc bài trí trong phòng rất đơn giản, ngoài chiếc giường và tủ quần áo ra, thì chỉ còn một chiếc bàn. Trên giá sách hầu hết là sách tiếng Anh, còn có mấy cuốn tiểu thuyết. Trong đó có một cuốn sách được bọc khiến anh chú ý. Mở ra xem, là một cuốn sách về giải phẫu học cơ thể người.

Lạc Thiếu Hoa cau mày, quay người nhìn chiếc giường đơn của Lâm Quốc Đống. Tiếp đó, anh đẩy đám chăn gối xếp ngay ngắn trên giường sang một bên, kiểm tra kĩ ga trải giường, nhưng không phát hiện thấy bất cứ dấu vết gì. Nền nhà được lát sàn gỗ ghép còn mới. Lạc Thiếu Hoa bò ra sàn, dán mặt lên mặt sàn, kiểm tra từ đầu giường ra đến tận cửa, thậm chí đến cả các khe hở trên bề mặt cũng không bỏ qua, vẫn không có thu hoạch gì.

Điều này cũng không lạ, nếu Lâm Quốc Đống là hung thủ, mà xâm hại những người phụ nữ đó ở trong phòng ngủ, chắc hẳn là họ vẫn còn sống, thì cho dù họ có vết thương hở, cũng không chắc đã chảy quá nhiều máu.

Hiện trường chia xác, chắc là ở một nơi khác.

Lạc Thiếu Hoa bò dậy, bước thẳng đến phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh nằm ở phía bắc, cửa gỗ đặc, diện tích không quá năm mét vuông. Trên bức tường phía đông có một tấm gương, bên dưới là bồn rửa mặt và tủ đựng đồ tắm. Lạc Thiếu Hoa mở tủ ra, bên trong đều là những đồ dùng hàng ngày bình thường, ví dụ như giấy vệ sinh, nước tẩy rửa bồn cầu. Anh xách một túi bột giặt lên, phát hiện bên trong vẫn còn khoảng một nửa. Anh đóng tủ lại, phát hiện thấy bên dưới chiếc tủ hình như vẫn còn để thứ

https://thuviensach.vn

gì đó. Thò tay lấy, nhanh chóng sờ thấy một vật bằng sắt, lôi ra, thấy ngay là một hộp dụng cụ.

Cấu trúc khóa rất đơn giản, Lạc Thiếu Hoa không khó khăn gì đã mở được ra, các loại dụng cụ như tuốc nơ vít, kìm, búa, cờ lê… xếp ngăn nắp bên trong hộp. Thứ có vẻ hơi bất bình thường là một chiếc cưa tay. Lạc Thiếu Hoa nhấc chiếc cưa tay lên, ngắm kĩ từ trên xuống dưới. Lưỡi cưa sắc bén, có mấy chỗ bị mài mòn nghiêm trọng, đồng thời có chỗ bị mẻ, trông có vẻ như được sử dụng khá thường xuyên, có điều bề mặt vẫn sáng bóng, dường như đã được rửa qua. Lạc Thiếu Hoa đưa chiếc cưa lên mũi ngửi, ngoài mùi gỉ sắt ra, không có mùi gì đặc biệt. Anh ngẫm nghĩ giây lát, xách luôn cả chiếc búa ra, đặt lên mặt sàn cùng với chiếc cưa.

Trên bức tường phía bắc của phòng vệ sinh là một ô cửa sổ, có lắp mành sáo. Bên dưới có một chiếc bồn tắm bằng inox, bề mặt sáng loáng như mới, không có vết nước đọng.

Lạc Thiếu Hoa đứng trước chiếc bồn tắm, quan sát kĩ. Đây chỉ là một chiếc bồn tắm ngâm đơn, một người nằm vào là vừa. Nếu dùng để chia xác, thì vô cùng phù hợp.

Anh lấy tay chống vào thành bồn tắm, thò người vào, định tìm xem có dấu tích gì bên trong chiếc bồn tắm, cũng không có thu hoạch gì. Vách tường bằng gạch men ở gần chiếc bồn tắm cũng được lau rửa như mới, không có bất cứ dấu vết khả nghi nào.

Xem ra chỉ có thể sử dụng biện pháp cuối cùng.

Lạc Thiếu Hoa đứng dậy kéo tấm mành sáo xuống, rồi lại quay ra chỗ cửa, đóng chặt cánh cửa gỗ. Gian phòng vệ sinh lập tức tối đen, các đồ dùng bày trong căn phòng cũng chỉ nhìn thấy những đường nét mơ hồ. Anh mở ba lô, lấy khẩu trang ra đeo vào, rồi lại xách ra một chiếc bình xịt, bắt đầu phun đều lên vách tường, bồn tắm, mặt sàn, cả chiếc cưa tay và chiếc búa.

Mùi dung dịch Luminol bốc lên. Sau khi phun xong, nhiệt độ trong phòng tăng lên rất cao. Lạc Thiếu Hoa cảm thấy hơi ngột ngạt, anh bỏ chiếc bình xịt xuống, quay người đi ra trước cửa, mở ra một khe hở để thở.

https://thuviensach.vn

Sau khi đỡ ngột ngạt hơn, anh lại đeo khẩu trang vào, đóng cửa phòng vệ sinh lại, quay người, trong khoảnh khắc, mắt anh mở to.

Gian phòng khi nãy còn tối om, giờ đã đầy những ánh huỳnh quang màu xanh tím. Trên tường, trong bồn tắm, trên mặt sàn, hệt như những đóa hoa sắc màu ma quái, âm thầm bừng nở trong đêm tối.

Chỉ là, những đóa hoa đó không theo một hình thù nhất định, mà mỗi bông một vẻ - hình phun, hình nhỏ giọt, hình dòng chảy, hình cọ mài, hình vũng…

Đồng thời, những đóa hoa đó cũng không hề tỏa ra mùi hương làm say lòng người, thứ mùi mà Lạc Thiếu Hoa ngửi thấy, chỉ là mùi tanh ngọt mỗi lúc một nồng nặc.

Anh khom lưng nhấc chiếc cưa tay lên, trên đầu răng cưa, những ánh huỳnh quang màu xanh tím dường như đang cười nhạo anh, nhấp nháy tỏa sáng.

Người Lạc Thiếu Hoa lảo đảo, anh lùi lại hai bước, dựa vào cửa, thở hổn hển.

Đây chính là sự thật.

Trong ánh huỳnh quang màu xanh tím, một bóng dáng mờ ảo xuất hiện. Cơ thể một gã đàn ông không một mảnh vải. Hắn quỳ trong bồn tắm, xách một chiếc chân phụ nữ lên, đặt chiếc cưa tay lên khớp gối, kéo đi kéo lại…

Lạc Thiếu Hoa bỗng nhiên muốn cười. Mẹ kiếp, thật quá châm biếm. Vụ án giết người chia xác, thế là đã phá được. Trong một tình huống không thể nói rõ với ai, trong một tình cảnh như thể đi ăn trộm, dùng một biện pháp hoàn toàn không phù hợp với trình tự quy định pháp luật, thế là đã phá được.

Nếu lúc ấy có thêm được một chút thời gian, thêm một chút kiên nhẫn, thu thập thêm một chút manh mối, điều tra thêm một số đối tượng khả nghi…

Hứa Minh Lương đã không phải tuyệt vọng đổ xuống trên trường bắn tử hình.

https://thuviensach.vn

Bỗng, có tiếng vặn mở khóa cửa vọng đến từ phòng khách.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Thiếu Hoa hoàn toàn không phải là sợ hãi hay là tìm một chỗ nào đó để nấp, ngược lại, một cơn cuồng nộ chưa từng có bốc lên đỉnh đầu.

Hắn ở ngay ngoài cửa! Con ác quỷ đang ở ngay ngoài cửa!

Lạc Thiếu Hoa không hề nghĩ ngợi, kéo luôn cửa ra, xông ra ngoài.

Lâm Quốc Đống đang thay giày ở phòng khách, hắn khom lưng, một tay đang xách chiếc giày da của mình, ngẩng đầu lên, nhìn cái người đeo khẩu trang, hai mắt đỏ sọng này.

Thời gian như ngưng đọng.

Mặt trời bắt đầu lặn xuống. Trên bầu trời giữa thu, ánh chiều hiện ra càng âm trầm. Khói chiều đang bay lên từ khắp mọi nơi trong thành phố. Những ngọn đèn lần lượt được thắp sáng. Từng đàn quạ đen vừa kêu vừa bay lướt qua ngoài cửa sổ.

Trong căn phòng khách tăm tối, hai người đàn ông, một người đứng thẳng, một người khom lưng, im lặng nhìn nhau.

Không biết bao lâu sau, dòng sông thời gian một lần nữa ào qua.

Lạc Thiếu Hoa một tay tháo khẩu trang ra, tay kia lần về phía thắt lưng.

Lâm Quốc Đống vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nhìn gương mặt Lạc Thiếu Hoa dần lộ ra.

Thực ra, cho dù là anh không làm như vậy, Lâm Quốc Đống cũng biết người đứng ở cửa phòng vệ sinh là ai. Hắn cũng biết, người đàn ông này đã phát hiện ra cái gì ở phía bên kia cánh cửa.

Lâm Quốc Đống biết, sớm muộn cũng sẽ có một ngày như thế.

Khi tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, Lâm Quốc Đống đang định khiêng xác người phụ nữ đó vào trong bồn tắm. Người khách đến thăm đường đột này khiến hắn sợ đến mức hồn xiêu phách lạc. Nhưng hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, hôm qua mẹ vừa đến nhà lão già đó, chắc là không về nhanh như thế, hơn nữa, mẹ có chìa khóa nhà, không cần gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Quả vậy, tiếng của Hứa Minh Lương vang lên ngoài cửa, “Thầy Lâm, thầy có nhà không?”

Trên người Lâm Quốc Đống gần như không một mảnh vải, chỉ có một đôi găng tay, hắn lặng lẽ xuyên qua phòng khách, cẩn thận nấp ở cạnh cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài cửa. Sau khi gõ cửa mấy lần, Hứa Minh Lương không lên tiếng nữa. Có tiếng sột soạt, sau đó là tiếng bước chân vang lên ở hành lang, rồi dần dần biến mất.

Xem ra, cậu ta đã rời đi, đồng thời để lại đồ ở ngoài cửa.

Lâm Quốc Đống ghé sát vào lỗ nhòm cửa, hành lang đã không một bóng người. Hắn hé ra một khe cửa, đầu tiên nhìn xuống mặt sàn ngoài cửa - một chiếc túi nilon màu đen căng phồng để ở cạnh cửa.

Lâm Quốc Đống thò tay ra, xách chiếc túi nilon vào, rồi nhanh chóng khóa chặt cửa lại.

Chiếc túi nilon tương đối nặng, chắc lại là thịt lợn Hứa Minh Lương mang đến. Mở ra xem, đúng là xương sườn đã được chặt thành miếng nhỏ.

Hắn rất thích cậu bé này. Mặc dù tính cách hướng nội, không nhanh mồm nhanh miệng, nhưng rất lễ phép, cũng thích tâm sự với mình. Tiền học phụ đạo hàng tháng đều đưa đúng hạn, còn hay mang thịt lợn đến biếu để tỏ ý cảm ơn. Điều quan trọng nữa là, hắn và cậu bé có chung một hoàn cảnh: bố mất sớm, cả hai bà mẹ đều đã có người khác.

Chỉ là, mẹ của Hứa Minh Lương còn biết giấu con, còn mẹ hắn, gần như công khai sống cùng với người đàn ông đó.

Lâm Quốc Đống không muốn nghĩ tiếp, thời gian cũng không cho phép. Hắn xách chiếc túi nilon vào phòng bếp, lấy sườn ra, ngâm vào trong bồn nước, vo chiếc túi nilon thành một cục rồi tiện tay ném xuống cạnh thùng rác, để làm túi đựng rác.

Bây giờ đã là gần bảy rưỡi tối, phải xử lý xong người phụ nữ đó trước nửa đêm.

Hắn khẽ kéo chiếc găng tay nilon, bước nhanh về phía phòng vệ sinh. Mặc dù kĩ thuật của mình đã ngày càng thành thục, nhưng, muốn chia một người để tiện mang đi vứt, vẫn cần một chút thời gian.

https://thuviensach.vn

May mà quá trình này rất suôn sẻ.

Chỉ có thứ mùi đó mới làm cho dục vọng của hắn bốc lên; Chỉ có tiến vào một cách thô bạo mới có thể khiến hắn có cảm giác chinh phục và chiếm hữu; Chỉ khi cổ của những người phụ nữ đó mềm nhũn ra vì bị hắn bóp chặt, mới có thể khiến hắn cảm nhận được sự sung sướng của việc báo thù. Mà tất cả, đều đạt đến cao trào cảm xúc khi tiến hành giải phẫu cơ thể họ.

Em là của anh. Anh có thể khống chế cơ thể em, nỗi sợ hãi của em, thậm chí cả sinh mạng của em.

Em sẽ không bao giờ làm anh tổn thương được nữa, còn anh, có thể biến em thành hình dạng anh muốn.

Hiểu Cẩn, em không biết anh yêu em đến nhường nào.

Hiểu Cẩn, em không biết anh hận em đến nhường nào.

Khoảng 10 giờ tối, công việc của Lâm Quốc Đống đã cơ bản hoàn thành. Hầu hết các phần cơ thể đã được cho vào trong túi nilon màu đen, đồng thời dán chặt bằng băng dính màu vàng. Còn lại trong bồn tắm,chỉ là chiếc đùi bên phải, cẳng chân và bàn chân phải, được chia làm ba. Chiếc giày cao gót màu bạc tương đối phiền phức, mặc dù nó khiến người phụ nữ đó trông cao hơn, vì thế mà khiến dục vọng của hắn trào lên mãnh liệt hơn. Nhưng, vì cô ta ra sức giãy giụa và đấm đá, khóa cài đã bị vặn hỏng, hơn nữa bàn chân cô ta đã bắt đầu phù nề, rất khó cởi ra.

Chiếc cưa tay và dao thái thức ăn đều khó thao tác, xem ra phải dùng kéo. Lâm Quốc Đống vừa nghĩ vừa thò tay lấy túi nilon màu đen, nhưng phát hiện ra bên tay mình không còn thứ gì.

Thôi được. Hắn miễn cưỡng đứng lên. Quỳ chân ngồi lâu khiến hai chân hắn mỏi nhừ, làn da dính máu cảm giác căng chặt. Hắn nhấc chân đi ra bếp, định lấy một chiếc túi nilon mới và kéo.

Vừa đi đến cửa nhà vệ sinh, Lâm Quốc Đống liền nghe thấy tiếng vặn mở chìa khóa từ phía ngoài cửa vọng đến.

Mẹ đã về rồi!

https://thuviensach.vn

Hắn gần như lõa thể, người đầy vết máu, trong phòng vệ sinh vẫn còn những chiếc túi nilon đựng những mảnh xác và một cái chân. Lâm Quốc Đống không kịp nghĩ nhiều, lao tới cửa bếp, cầm chiếc túi nilon màu đen trên sàn nhà lên, quay người chạy.

Đúng lúc hắn đóng cửa nhà vệ sinh lại, thì cánh cửa vào nhà bị đẩy ra.

"Quốc Đống, con ngủ chưa?"

Lâm Quốc Đống vặn mở vòi nước, vừa điên cuồng túm ba khúc chân nhét vào trong túi nilon, vừa cố sức kìm nén giọng nói đã run lên bần bật.

"Mẹ, mẹ về rồi à? Con đang tắm."

"Ồ." Tiếng cởi giày và để túi từ phòng khách vọng vào, "Mẹ về lấy tí quần áo. Chú Đường con bị ốm, mẹ qua chăm sóc ông ấy mấy hôm."

"Vâng, con biết rồi." Lâm Quốc Đống vừa đáp lời đối phó, vừa bóc cuộn băng dính vàng, nhanh chóng dán quanh miệng túi nilon. Sau khi gói xong, hắn xách chiếc túi nilon lên, vứt vào trong bồn tắm, rồi lại đá hộp dụng cụ vào bên dưới tủ đựng đồ tắm.

Tiếp đó, hắn đóng vòi nước, nhảy vào trong bồn tắm, kéo rèm che bồn tắm soạt một cái, mở vòi sen. Nước lạnh buốt phun ra, gõ trên đám túi nilon đen, phát ra những tiếng tí tách. Lâm Quốc Đống cúi xuống, nước lạnh xối vào người, hắn ra sức đẩy đám túi nilon màu đen vào một góc bồn tắm.

Nước bắt đầu ấm lên, Lâm Quốc Đống đứng dưới vòi sen, nhanh chóng xả sạch những vết máu trên người. Dòng nước màu đỏ nhạt từ từ tụ lại dưới chân hắn, cuối cùng cuộn thành một vòng xoáy, biến mất dưới lỗ thoát nước.

Lúc này, có tiếng gõ trên cửa phòng vệ sinh, giọng mẹ hắn vọng vào.

"Con tắm xong chưa?"

"Chưa."

"Thế thì con kéo rèm che bồn tắm đi. Mẹ vào lấy tí đồ."

Lâm Quốc Đống kéo rèm che bồn tắm vào, rồi lại kéo ra, "Được rồi."

Cửa mở ra, tiếng bước chân vang lên trong phòng vệ sinh.

https://thuviensach.vn

“Dầu gội đầu của mẹ… Ồ, ở đây.” Tiếng mở tủ đựng đồ tắm, “Ối, cái mùi gì thế?”

“Minh Lương mang đến nửa miếng sườn, con đã chặt thành miếng nhỏ rồi.”

Lâm Quốc Đống co người trong một góc bồn tắm, ở hai phía của tấm rèm che bồn tắm mỏng manh, là mẹ hắn và một người phụ nữ đã không còn nguyên vẹn.

Mẹ hắn không nhận ra có gì bất thường, “Ồ, thế mẹ mang đi được không? Hầm tí canh cho chú Đường con.”

“Được.” Lâm Quốc Đống phải chống tay vào vách tường mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng dậy, “Con để ở trong bếp rồi.”

Mẹ hắn đáp một tiếng, quay người đi ra khỏi phòng vệ sinh. Mấy phút sau, giọng bà lại vang lên ở phòng khách.

“Mẹ đi đây, rỗi mẹ sẽ về nấu cơm cho con.”

“Vâng.”

Tiếng đi giày và mặc áo khoác. Tiếp đó, tiếng đóng cửa vọng tới.

Lâm Quốc Đống chú ý lắng nghe động tĩnh trong phòng khách. Sau khi chắc chắn mẹ hắn đã rời đi, hai chân hắn nhũn ra, ngồi trong dòng nước ấm, thở hổn hển.

Tối nay liên tiếp xảy ra hai sự việc nằm ngoài dự đoán, khiến trong lòng hắn nảy sinh một cảm giác vô cùng bất an. Cuộc viếng thăm của Hứa Minh Lương, rồi đến mẹ hắn, dường như khiến căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách này - vương quốc tự do nơi hắn có thể muốn làm gì tùy thích, trở thành một nơi nguy cơ rình rập tứ phía. Đối với những kẻ đột nhập như thế, hắn không thể chọn cách cắn xé hoặc đuổi đi được. Bởi vì hắn không phải là một con sói đói khát nhăm nhe giữ lấy lãnh thổ, mà là một chú cừu vô hại.

Ít nhất là hầu hết mọi thời gian trong cuộc sống, hắn đều buộc phải diễn cái vai này.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, việc duy nhất Lâm Quốc Đống có thể làm bây giờ, là nhanh chóng xử lý xong cái đám túi nilon đen này - Những thứ có thể khiến bộ nanh vuốt sắc nhọn của hắn lộ ra.

Nhưng, một dự cảm càng ngày càng dữ dội xuất hiện trong đầu hắn. Sớm muộn sẽ có một ngày, hắn sẽ để lộ bộ lông màu xám dưới ánh mặt trời, nhe bộ nanh trắng nhởn ra với tất cả mọi người.

Nhất là khi hắn biết Hứa Minh Lương bị bắt, ý thức được là hắn đã lấy nhầm chiếc túi nilon màu đen mà Hứa Minh Lương xách đến, hắn đã biết, ngày đó đã không còn xa nữa.

Cho dù là vào hôm nay, đã cách một năm.

Lạc Thiếu Hoa rút súng lục ra, lên cò súng cạch một tiếng, chỉ thẳng vào đầu Lâm Quốc Đống.

Giết hắn đi. Chỉ cần khẽ cử động ngón tay trỏ.

Giết hắn đi. Hắn đã tước đoạt mạng sống của năm người phụ nữ ở đây, khiến thi thể họ tản mát ở các ngóc ngách trong thành phố này.

Giết hắn đi. Hắn đã khiến một thanh niên vô tội đổ xuống trường bắn tử hình, cho đến chết vẫn không thể rửa sạch được tội danh giết người.

Giết hắn đi. Hắn khiến mình và những đồng nghiệp khác sẽ phải chịu nỗi nhục suốt đời và thảm họa tù tội.

Nhưng, không thể.

Lâm Quốc Đống nhìn chằm chằm vào nòng súng đang chĩa vào mình, có thể cảm nhận được rất rõ sát khí đằng đằng mỗi lúc một dữ dội tỏa ra từ người cảnh sát trước mặt.

Trong không gian dường như có một luồng khí đen, cuồn cuộn, sôi sục, nhanh chóng lao vào mình.

Anh ta sẽ giết chết mình, bằng cách đơn giản, trực tiếp nhất, lạnh lùng nhất.

Như vậy cũng tốt. Không phải bị bắt giữ và áp giải. Không phải chịu đựng phiên xét xử như con cừu non chờ bị giết. Không cần phải hé lộ bí

https://thuviensach.vn

mật trong lòng. Không cần phải quỳ trên mặt đất lạnh toát vào một buổi sáng sớm, nghe thấy tiếng kéo chốt súng vang lên rõ mồn một sau gáy.

Giết tôi đi.

Lâm Quốc Đống giữ nguyên tư thế khom người cong lưng, nhắm mắt lại.

Nhưng, tiếng súng mà Lâm Quốc Đống chờ đợi ấy không hề xuất hiện. Ngược lại, tiếng bước chân gấp gáp vọng tới bên tai hắn, đồng thời hắn cảm thấy có một luồng không khí mát rượi thoáng qua mặt.

Còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bị giáng một cú rất mạnh vào đầu.

Cú đấm của Lạc Thiếu Hoa khiến Lâm Quốc Đống ngã nhào, tiếp đó, anh điên cuồng đá tới tấp vào người hắn.

Lâm Quốc Đống co người lại, đưa tay lên che đầu và mặt theo bản năng. Trong lúc chịu đựng cơn mưa đấm đá đau đớn, hắn bỗng nhận ra hai sự việc:

Người cảnh sát này bí mật đột nhập vào nhà hắn.

Hơn nữa, anh ta chỉ có một mình.

Trận đấm đá điên cuồng diễn ra đến hai phút. Những động tác cực mạnh kèm với tâm trạng phẫn nộ khiến Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Mặc dù vậy, anh vẫn chưa hả giận, sau khi dừng lại lấy hơi một lúc, anh lại bồi thêm mấy cú đá rất mạnh.

Lâm Quốc Đống nằm trên nền nhà, không né tránh, cũng không kêu thét, chỉ im lặng chịu đựng trận đấm đá của anh.

Lạc Thiếu Hoa lại giơ súng lên, vừa thở hổn hển vừa gầm lên: “Đứng dậy, đi theo tao!”

Lâm Quốc Đống đã thâm tím mặt mũi, khóe miệng và mũi đều đang tóe máu. Hắn nhìn Lâm Quốc Đống qua khe cánh tay, sau khi nhận ra đối phương đã tạm thời không đánh mình nữa, hắn hạ cánh tay xuống, từ từ lồm cồm ngồi dậy, vừa lau máu trên mặt, vừa nói khẽ:

“Anh không thể bắt tôi được.”

Giọng điệu của Lâm Quốc Đống đã khiến Lạc Thiếu Hoa nổi giận, anh lại tung một cú đá vào giữa ngực hắn, “Mày nói cái gì?!”

https://thuviensach.vn

Lâm Quốc Đống ngã ngửa ra đằng sau, tay ôm ngực, ho sặc sụa.

“Tại sao tao lại không thể bắt mày được?” Lạc Thiếu Hoa giẫm mạnh lên người hắn ta, “Mày nói xem, tại sao?”

“Anh đã vi phạm trình tự!” Lâm Quốc Đống ra sức lung lay chân Lạc Thiếu Hoa, gân cổ gào lên: “Anh đột nhập vào nhà tôi một cách phi pháp, một mình lấy bằng chứng, theo quy định của pháp luật, như vậy không có giá trị!”

“Thằng khốn kiếp, mày tưởng mày có thể trốn thoát được hả?” Lạc Thiếu Hoa giẫm mạnh hơn, “Tao lập tức về xin lệnh khám xét, bây giờ chúng tao có kĩ thuật DNA, những vết máu đó, sẽ nhanh chóng biết ngay được là của ai!”

“Được thôi!” Lâm Quốc Đống trợn mắt gầm lên: “Anh đi đi! Tôi sẽ không chạy trốn đâu, tôi ở đây đợi anh đấy!”

Bỗng nhiên, hắn thả lỏng người, nằm ngửa ra nền nhà, cười ha hả thành tiếng.

“Tôi biết là tôi đáng chết.” Lâm Quốc Đống nheo mắt lại chằm chằm nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Tôi còn biết là, không phải là một mình tôi xuống địa ngục!”

Lạc Thiếu Hoa sững sờ.

Đúng vậy, đúng như Lâm Quốc Đống nói, bắt hắn về quy án, cố nhiên có thể minh oan được cho người chết, lật lại được vụ án cho Hứa Minh Lương, nhưng Lạc Thiếu Hoa và đồng nghiệp sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Một vụ án được gọi là “vụ án thép” sẽ bị lật ngược, vinh quang sẽ bị tước bỏ, cả cục công an, từ trên xuống dưới đều sẽ phải hứng chịu một nỗi ô nhục, điều quan trọng hơn nữa là, anh biết rất rõ Mã Kiện đã lấy được lời khai của Hứa Minh Lương như thế nào, một khi sự việc bị bại lộ, họ không những sẽ bị kỷ luật, mà còn có khả năng bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Từ một cảnh sát nhân dân trừ ác khuyến thiện, trở thành một kẻ tù tội nhục nhã thảm hại.

Lâm Quốc Đống nhận ra sự do dự của anh, mắt hắn lóe sáng. Hắn gắng gượng nhổm người dậy, giữ lấy đầu gối chân Lạc Thiếu Hoa.

https://thuviensach.vn

“Tôi biết anh, anh họ Lạc, đúng không?” Lâm Quốc Đống nói một cách khẩn thiết, “Tôi đã thấy ảnh của anh trên báo, cái người đeo bông hoa đỏ rực ấy.”

Lạc Thiếu Hoa đau khổ nhắm mắt lại - Lâm Quốc Đống nói đến buổi lễ khen thưởng tập thể ban chuyên án lập công.

“Câm mồm.”

Lâm Quốc Đống vừa quan sát nét mặt anh, vừa khẽ dịch chân anh từ trên ngực hắn xuống đất, lật người ngồi dậy, bò ra quỳ trước mặt Lạc Thiếu Hoa.

“Anh tha cho tôi, coi như sự việc ngày hôm nay chưa từng xảy ra, có được không?” Lâm Quốc Đống ngẩng đầu nhìn Lạc Thiếu Hoa, ánh mắt vừa khẩn cầu, vừa uy hiếp, “Như vậy, tất cả chúng ta đều an toàn, không đúng sao?”

“Mày đừng có hòng!” Ánh mắt thất thần của Lạc Thiếu Hoa lại như lúc trước. Anh cúi đầu xuống, chằm chằm nhìn Lâm Quốc Đống, “Mày đã giết năm người, mày tưởng như thế là xong hả?”

Lâm Quốc Đống ngớ ra, ngay sau đó lập tức hiểu ra rằng Lạc Thiếu Hoa coi Hứa Minh Lương cũng là một trong số những người bị hại.

“Nhưng tôi đã thay đổi rồi, thật sự là thay đổi rồi!” Lâm Quốc Đống ôm chặt lấy chân Lạc Thiếu Hoa, “Anh hãy tin tôi, tôi sẽ không giết người nữa, thật sự không…”

“Cút ra!”

Lạc Thiếu Hoa giơ chân đạp hắn ra, khiến mình cũng mất thăng bằng, dựa người vào tủ giày, thở hổn hển.

Không thể tin được hắn, tuyệt đối không thể, người phụ nữ bị giết mấy hôm trước vẫn còn nằm trong nhà để xác. Nhưng, bị truy cứu về vụ án sai, bị đuổi việc, thậm chí vào tù, từ đây những chiến sĩ anh hùng mang đầy vinh quang sẽ phải gánh nỗi nhục suốt đời - cái giá này, có đánh đổi được không?

https://thuviensach.vn

Một sự im lặng đáng sợ, chặn ngang giữa hai con người, mỗi người mang một tâm sự khác nhau.

Một kẻ quỳ dưới đất, phấp phỏng sợ sệt chờ bị tuyên án, trong lòng vừa hi vọng, vừa tuyệt vọng.

Một người dựa vào tủ đựng giày, khó khăn lựa chọn giữa bảo vệ chính nghĩa và hạ cánh an toàn. Đó là hai con đường hoàn toàn ngược chiều, mỗi con đường dẫn đến một kết cục khác nhau. Không lẽ, thật sự không còn con đường thứ ba để chọn sao?

Khi học ở trường cảnh sát, thầy giáo dạy Luật hình sự đã từng nói, hình phạt là một nỗi đau mang tính tước đoạt. Tước đoạt tư cách, tước đoạt tài sản, tước đoạt tự do, cho đến mức tước đoạt tính mạng.

Bị tước đoạt tính mạng, có thật sự đau khổ hơn cả bị tước đoạt tự do?

Anh cần một lý do có thể thuyết phục chính mình.

Lạc Thiếu Hoa từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước, nghiến chặt quai hàm.

Con đường thứ ba, đã tìm thấy.

“Tao cho mày hai sự lựa chọn.”

Lâm Quốc Đống lập tức thẳng người dậy, nhìn Lạc Thiếu Hoa với ánh mắt đầy mong đợi.

Lạc Thiếu Hoa không vội nói tiếp, mà châm một điếu thuốc lá, sau khi rít mạnh mấy hơi, anh nhìn Lâm Quốc Đống đang nóng lòng không muốn đợi thêm một chút nào nữa.

“Thứ nhất, bây giờ tao sẽ bắt mày về, kết quả như thế nào, mày tự biết rất rõ.” Lạc Thiếu Hoa siết chặt nắm đấm, giọng nói kiên quyết, tuyệt đối không thể lay chuyển, “Chúng tao làm án sai, bắt nhầm người, chúng tao chấp nhận. Nhưng tao đảm bảo với mày là, mày tuyệt đối không sống được đến ngày chúng tao vào tù.”

Mặt Lâm Quốc Đống lập tức tái xám, cả người hắn gần như nhũn oặt ra, “Lựa chọn thứ… thứ hai thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Thứ hai, tao đưa mày vào bệnh viện tâm thần, cả đời không được ra ngoài.” Lạc Thiếu Hoa lấy tay dập tắt đầu thuốc lá, “Tao không bao giờ tin mày, chỉ có cho mày cách biệt vĩnh viễn với cái xã hội này, mới có thể đảm bảo được là mày sẽ không giết người nữa.”

Lâm Quốc Đống sững sờ. Hắn không bao giờ nghĩ đến người cảnh sát này lại đưa ra một cách “vẹn cả đôi đường” như vậy. Mặc dù có thể giữ được tính mạng, nhưng cũng có nghĩa là phần đời còn lại của mình sẽ phải trôi đi trong phòng bệnh - như vậy có khác gì với ngồi tù?

“Chết, hay là sống, mày tự chọn.”

Lâm Quốc Đống chằm chằm nhìn Lạc Thiếu Hoa, nỗi oán hận dâng đầy trong mắt hắn. Người cảnh sát này quá thâm hiểm. Lựa chọn cách này, không những mình bình an vô sự, mà còn bắt đối phương phải trả một cái giá thảm khốc. Hắn không dám tưởng tượng sẽ phải chịu đựng một cuộc sống như thế nào ở trong bệnh viện tâm thần, nhưng chắc chắn sẽ là những ngày tháng dài lê thê và đau khổ. Sống như vậy, liệu có bằng chết?

Nhưng, hắn còn lựa chọn nào khác không?

Bỗng nhiên, cánh cửa sắt bị mở ra, mẹ Lâm Quốc Đống xách làn thức ăn, vừa thu chìa khóa, vừa đi vào. Bước vào cửa, đã nhìn thấy hai người đang đối mặt với nhau.

“Ối, anh chẳng phải là cái…” bà chỉ vào Lạc Thiếu Hoa, vô cùng kinh ngạc. Tiếp đó, bà liền nhìn thấy con trai mình mặt dính đầy bụi và máu.

“Ôi trời đất ơi, Quốc Đống, con sao thế này?”

Bà cụ vội bỏ chiếc làn thức ăn trong tay xuống, đưa tay ra đỡ Lâm Quốc Đống. Còn hắn đưa mắt nhìn chiếc làn thức ăn bị đổ ra đất.

Thịt lợn, rau cần, mì và trứng gà.

Lâm Quốc Đống đột ngột vùng dậy, lồm cồm bò tới, cầm miếng thịt lợn lên, nhét vào mồm nhai nhồm nhoàm.

“Trời ơi! Quốc Đống, con làm gì thế?” Bà cụ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, đưa tay giật miếng thịt lợn trong mồm hắn, nhưng bị Lâm Quốc Đống cắn vào mu bàn tay, máu liền chảy ra.

https://thuviensach.vn

“Con trai, con làm sao thế này?” Bà cụ không còn tâm trí đâu mà để ý đến cái tay đau, bà túm lấy Lâm Quốc Đống đã ở trong trạng thái như phát điên, “Con nói xem nào, mẹ là mẹ con đây mà!”

Lâm Quốc Đống đẩy mạnh mẹ mình ra, rồi lại lao đến trước chiếc làn đựng thức ăn, cầm một quả trứng gà lên nhét vào mồm.

Cùng với tiếng vỏ trứng vỡ, lòng trứng trắng lẫn với đỏ từ mép hắn chảy ra.

Sống, chỉ cần còn sống.

Lâm Quốc Đống phủ phục trên mặt đất, hệt như một con thú hoang đói khát, ngẩng đầu nhìn bà mẹ đang há mồm trợn mắt vì kinh ngạc và Lạc Thiếu Hoa đang sa sầm nét mặt, ha hả cười một cách quái dị.

Rất lâu sau khi Lạc Thiếu Hoa ngừng kể, Mã Kiện vẫn không nói gì. Ông cứ sững người nhìn Lạc Thiếu Hoa, cho đến khi điếu thuốc cháy hết làm bỏng cả ngón tay.

Mã Kiện vứt đầu thuốc lá đi, lại châm một điếu khác, rít một hơi rồi nói khẽ: “Cho nên, hơn hai mươi năm nay…”

“Đúng.” Lạc Thiếu Hoa chăm chú nhìn cốc trà trước mắt, “Anh còn nhớ bác sĩ Chu ở bệnh viện An Khang thành phố không?”

“Nhớ, trước đây đã từng giúp chúng ta làm giám định tư pháp về tâm thần .”

“Em nhờ ông ấy trông chừng Lâm Quốc Đống. Khoảng bốn năm trước, bác sĩ Chu về hưu, một bác sĩ khác họ Tào tiếp quản Lâm Quốc Đống. Tháng nào em cũng đi kiểm tra tình hình của hắn.” Lạc Thiếu Hoa há miệng, “Tình hình của hắn cũng có thể coi là tốt, thi thoảng có hành vi quá khích, đều bị xử lý cho ngoan như cún.”

“Thế không phải là rất tốt sao?” Nét mặt Mã Kiện đỡ hơn một chút, “Cứ để hắn ở trong đó thôi.”

“Đấy chính là nguyên nhân em đến tìm anh.” Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, mắt ánh lên nỗi tuyệt vọng vô biên, “Hắn đã ra rồi.”

Mã Kiện lập tức trợn tròn mắt.

https://thuviensach.vn

Mấy phút sau đó, Lạc Thiếu Hoa đã kể lại việc mình theo dõi và giám sát Lâm Quốc Đống sau khi hắn ra viện. Tâm trạng của Mã Kiện chuyển từ nghi hoặc sang kinh ngạc, rồi phẫn nộ. Nhất là sau khi nghe xong sự việc Lạc Doanh bị khống chế, ông không thể bình tâm hơn được nữa, vung cốc trà lên giáng xuống đất.

Lạc Thiếu Hoa hiểu được sự phẫn nộ của Mã Kiện. Sau khi Lạc Doanh tỉnh lại, cũng có nhớ lại về sự việc xảy ra buổi tối hôm đó. Trong lúc Hướng Dương nói chuyện với cô, người phụ nữ đó lại gọi điện thoại đến, muốn quay lại với anh ta. Thái độ tình tứ của Hướng Dương đối với cô ta khiến Lạc Doanh nổi giận. Sau khi đùng đùng bỏ đi, cô tìm một quán rượu một mình uống rượu giải sầu, còn những việc xảy ra sau khi say rượu thì cô đã hoàn toàn không nhớ được gì.

Còn về đầu đuôi sự việc, Lạc Thiếu Hoa biết rõ hơn ai hết. Hôm đó, khi ông vào nhà Lâm Quốc Đống kiểm tra, có nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa. Bây giờ nghĩ lại, đó chắc là Lâm Quốc Đống. Không cần phải nói, Lâm Quốc Đống đã phát hiện ra là ông theo dõi và giám sát hắn từ lâu. Hơn nữa, ngược lại, Lâm Quốc Đống chắc chắn cũng đã tìm hiểu rõ về tình hình của ông và người nhà. Hơn hai mươi năm sau, Lạc Thiếu Hoa lại một lần nữa mở khóa vào nhà, khiến Lâm Quốc Đống vô cùng nổi giận. Hắn đã bám theo và khống chế Lạc Doanh, nhưng không làm hại cô. Lúc ở ga tàu điện ngầm, hắn đã làm mình bị thương, để lại một vết tay đầy máu, là để đưa ra một lời cảnh cáo đối với Lạc Thiếu Hoa.

Ta đã lấy lại được tự do, bất cứ người nào, bất cứ việc gì cũng không ngăn cản được ta.

Điều khiến Lạc Thiếu Hoa lo sợ hơn là, Lâm Quốc Đống dám phản kích như vậy, là vì hắn chắc chắn rằng ông không dám công khai sự việc năm ấy cho tất cả mọi người biết. Như vậy, tiếp theo đó, hắn có thể sẽ làm những gì nữa đây?

Nhân viên phục vụ vào dọn sạch chiếc cốc vỡ mang đi, cơn thịnh nộ của Mã Kiện vẫn chưa nguôi, ông ngồi thở dốc trên ghế salon một lúc rồi lại

https://thuviensach.vn

căn vặn trách lỗi Lạc Thiếu Hoa: “Năm đó sao cậu không nói cho tôi biết sự việc này?”

“Em cũng là vì anh.” Lạc Thiếu Hoa cười khổ sở, “Anh có biết thì cũng làm được gì? Thêm một người biết chuyện, là thêm một người mắc tội cố ý vi phạm pháp luật làm án sai - một mình em gánh thôi.”

“Thế bây giờ tại sao cậu lại nói với tôi?” Mã Kiện không hề cảm kích, gõ mạnh lên mặt bàn, “Thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự đối với tội cố ý vi phạm pháp luật làm án sai là 15 năm, đã qua con mẹ nó từ lâu rồi, cậu sợ cái gì?”

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn?” Lạc Thiếu Hoa cũng nổi cáu, “Hắn còn tiếp tục giết người!”

Câu nói cuối cùng khiến cho Mã Kiện lặng đi, ông nhìn Lạc Thiếu Hoa, hỏi khẽ: “Cậu có chắc chắn không?”

“Chắc chắn.”

Lạc Thiếu Hoa mở chiếc cặp da mang theo bên mình, lấy ra mấy tờ giấy bên trong đưa cho Mã Kiện.

“Lâm Quốc Đống đã mua máy vi tính, em đã kiểm tra lịch sử duyệt web của hắn.” Lạc Thiếu Hoa chỉ vào mấy tờ giấy, “Mấy trang mạng này, hắn vào rất thường xuyên.”

Mã Kiện giở ra xem, phát hiện thấy đó là bản in mấy trang mạng. Xem ra, những trang mạng này chủ yếu cung cấp các đoạn băng ghi hình và ảnh, toàn bộ nội dung đều là hiện trường cưỡng dâm, giết người và chia xác.

Mã Kiện cau mày, ném mấy tờ giấy in lên mặt bàn, “Đây là cái con mẹ gì thế?”

“Một trang mạng của nước ngoài, chuyên cung cấp để kích thích những bọn tâm lý biến thái.” Lạc Thiếu Hoa hứ một tiếng, “Đừng xem thường thằng khốn này, ra ngoài được mấy tháng, học được cả cách leo tường rồi đấy.”

Mã Kiện im lặng không nói gì, mắt chăm chăm nhìn vào cốc trà trước mắt nghĩ ngợi mông lung. Một lúc lâu sau, ông thở dài một tiếng, “Mẹ

https://thuviensach.vn

kiếp, tôi cứ tưởng nghỉ hưu rồi sẽ được nghỉ ngơi vài năm.”

“Cục trưởng Mã, em không phải là cố ý làm khó anh.” Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, giọng khẽ trầm, “Em thực sự không biết phải làm thế nào nữa.”

Lại im lặng. Một lát sau, Mã Kiện cầm cốc trà lên uống một hơi hết sạch, đứng dậy đi lấy áo khoác.

“Cậu không phải làm gì nữa, để tôi nghĩ cách.”

“Cục trưởng Mã1…”, Lạc Thiếu Hoa vội đứng dậy ngăn ông, còn dáng vẻ Mã Kiện như đã hạ quyết tâm.

1. Trong giao tiếp, tất cả các chức danh lãnh đạo cấp phó, người Trung Quốc đều gọi là trưởng. Trước khi về hưu, Mã Kiện là Phó cục trưởng của chi cục Công an Thiết Đông.

“Thế thôi nhé.” Dứt lời, ông liền mặc áo khoác vào, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Ven đường phía đối diện với quán trà, một chiếc xe việt dã Paladin kéo kín cửa sổ. Ở phía chếch đối diện với nó, Mã Kiện đang bước nhanh qua đường, nhảy lên một chiếc xe Honda CRV, lái xe rời đi. Mấy phút sau, Lạc Thiếu Hoa trông như một kẻ mất hồn cũng từ trong quán trà bước ra, đứng ở bên đường một lúc, gọi một chiếc taxi, rời đi theo hướng ngược lại.

Chiếc xe việt dã Paladin chầm chậm cho cửa kính xuống, gương mặt Đỗ Thành lộ ra, nét mặt nặng nề nghiêm trọng, vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

22

Phu Nhân Hồ Điệp

Tầng 1 trung tâm mua sắm Trác Duyệt, Nhạc Tiêu Tuệ đứng trước quầy hãng Guerlain của Pháp, chỉ vào một chiếc lọ thủy tinh, quay người nói với Ngụy Quýnh: “Đúng là cái này.”

Ngụy Quýnh nhìn chiếc lọ thủy tinh kiểu dáng sang trọng quý phái, và chất lỏng màu vàng nhạt đựng bên trong lọ. Tiếp đó, cậu khó nhọc lẩm nhẩm đọc thầm mấy chữ viết trên lọ: “Mitsouko - có nghĩa là Phu nhân Hồ Điệp à?”

“Chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ phì cười, “Không nhẽ cậu tưởng là Madame Butterfly?”

Ngụy Quýnh xấu hổ gãi đầu, “Tớ đâu có hiểu cái này.”

Nhạc Tiêu Tuệ lấy làm đắc ý, “Kiến thức về cái này nhiều lắm đấy.” Dứt lời, cô cầm lấy lọ nước hoa, mở nắp ra, đưa lên mũi ngửi.

“Ừm, đúng là mùi rất cổ điển.”

Cô nhân viên tư vấn mua hàng liền tiến sát lại, “Đây đúng là một loại nước hoa kinh điển của Guerlain, tầng đầu là mùi phật thủ, chanh, vỏ quýt, và mùi đào nữa, tầng giữa là mùi hoa, bao gồm hoa hồng, hoa nhài…”

Ngụy Quýnh nghe ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì, Nhạc Tiêu Tuệ thì gật đầu liên tục, cuối cùng còn bôi một chút lên cổ tay, đưa ra trước mặt Ngụy Quýnh.

“Thế nào, có thơm không?”

https://thuviensach.vn

Cổ tay trắng muốt của cô gái bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Ngụy Quýnh né ra phía sau một cách bản năng, mùi thơm trái cây thoang thoảng bay vào mũi.

“Đào?”

“Khứu giác cũng nhạy bén phết đấy chứ.” Nhạc Tiêu Tuệ lại cười, quay người nói với cô nhân viên tư vấn mua hàng, “Gói lại cho tôi.”

487 tệ. Ngụy Quýnh định lấy ví tiền ra, nhưng bị Nhạc Tiêu Tuệ kiên quyết ngăn lại. Lúc thanh toán, Ngụy Quýnh cảm thấy vô cùng lúng túng, như thể mình là một anh chàng keo kiệt đưa người yêu đi mua đồ nhưng không bỏ ra đồng nào. Nhạc Tiêu Tuệ lại không hề để ý, cô xách chiếc túi giấy nhỏ đựng lọ nước hoa, đi phía trước, dáng vẻ rất tươi vui thoải mái.

“Còn chưa về à?”

“Chưa đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ lấy một tờ giấy trong túi áo ra, hươ hươ về phía Ngụy Quýnh, “Vẫn còn mấy loại nước hoa nữa phải thử cơ.”

Đỗ Thành đã đi phỏng vấn điều tra người nhà của ba người chết còn lại, trọng điểm điều tra là khi còn sống họ có thói quen xức nước hoa hay không. Quả nhiên, vào buổi tối hôm xảy ra vụ án, cả ba nạn nhân đều đã từng hoặc có khả năng đã xức nước hoa. Chỉ có điều, ngoài chồng của Trương Lam là Ôn Kiến Lương nói ra được chính xác là vợ mình cũng sử dụng loại nước hoa Phu nhân Hồ Điệp, người nhà của hai nạn nhân còn lại đều nói là không nhớ lắm, chỉ đưa ra một phạm vi đại khái. Nhiệm vụ của Nhạc Tiêu Tuệ và Ngụy Quýnh hôm nay chính là tìm ra trong danh sách nhãn hiệu này liệu có loại nước hoa nào có mùi tương tự với Phu nhân Hồ Điệp.

Mặc dù những nhãn hiệu nước hoa được liệt kê trong danh sách đều có thể tìm thấy trong trung tâm mua sắm này, nhưng có mấy loại nước hoa đã ngừng sản xuất, không có cách nào để so sánh nhận biết. Rất nhanh chóng, Nhạc Tiêu Tuệ chọn ra được một loại trong số đó, bôi lên cổ tay bên kia, bảo Ngụy Quýnh cũng giúp phân biệt xem.

Toàn bộ khu vực đồ mỹ phẩm đều ngạt ngào mùi nước hoa, khứu giác của Ngụy Quýnh đã bị tê liệt. Trong mũi cậu, mùi của tất cả những loại

https://thuviensach.vn

nước hoa này gần như đều giống nhau. Nhạc Tiêu Tuệ thấy cậu không giúp được, liền đuổi luôn cậu ra đợi ở bên cạnh. Sau khi thử đi thử lại mấy lần liền, loại nước hoa này cũng bị loại bỏ. Ngụy Quýnh hiếu kỳ hỏi nguyên nhân tại sao, cô chỉ trả lời ngắn gọn cho qua là "tầng hương giữa không đúng".

Lại thử liền mấy nhãn hiệu nữa, Ngụy Quýnh nhìn động tác thành thục và thần thái chăm chú của Nhạc Tiêu Tuệ, nghĩ bụng nhiệm vụ này đúng là phải giao cho con gái hoàn thành. Có điều như vậy cũng tốt, mình được thảnh thơi nhàn nhã, chỉ cần ngoan ngoãn đi theo sau là được.

Cuối cùng, Nhạc Tiêu Tuệ chọn một loại nước hoa của một nhãn hiệu. Sau khi thanh toán xong, cô cẩn thận bỏ lọ nước hoa vào chiếc túi giấy, ra hiệu bảo về.

"Có chắc chắn là loại này không?"

"Đúng rồi, mùi hương hổ phách." Nhạc Tiêu Tuệ chỉ vào tờ danh mục, trong danh mục nhãn hiệu mà người nhà của người bị hại Hoàng Ngọc đưa cho, loại nước hoa này nằm sờ sờ trong đó.

Trên xe buýt đi về, Nhạc Tiêu Tuệ nói rất ít, chỉ ngắm đi ngắm lại hai lọ nước hoa đó, rồi lại bôi từng loại lên hai cổ tay. Khi sắp đến viện dưỡng lão, cô bỗng giơ hai cánh tay ra, bảo Ngụy Quýnh ngửi một lần nữa. Mùi thơm trong mũi Ngụy Quýnh đã tan biến từ lâu, lần này thử lại, đúng là phân biệt được mùi thơm na ná của hai loại nước hoa.

Thần bí. Ưu phiền. Giống như một cô gái trẻ choàng khăn voan, đứng bên bờ biển.

"Đây là tầng cuối của hai loại nước hoa này." Sắc mặt Nhạc Tiêu Tuệ có vẻ mệt mỏi, cô cười nhẹ, "Tất cả những người bị hại đều gặp hung thủ sau khi đã xức nước hoa một khoảng thời gian, cho nên, tớ cảm thấy mùi thơm sau cùng mới là nguồn gốc kích thích hung thủ."

"Thế thì, cũng không cần phải mua hết về chứ." Ngụy Quýnh cuối cùng cũng đưa ra câu hỏi khiến cậu băn khoăn mãi trong lòng, "Lão Kỷ có bảo bọn mình làm thế đâu."

https://thuviensach.vn

“Tớ có mục đích riêng.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn ra ngoài cửa sổ, lơ đãng đáp lời.

Đỗ Thành và Kỷ Càn Khôn đều ở trong phòng, đang nghiên cứu một xấp tài liệu trên mặt bàn, thấy họ bước vào, đồng thời đưa mắt nhìn họ.

“Thế nào?”

“Tất nhiên là có phát hiện ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ giơ chiếc túi giấy trong tay lên, “Có một loại nước hoa rất giống với Phu nhân Hồ Điệp - có khả năng là loại Hoàng Ngọc đã dùng.”

“Như thế có nghĩa là ít nhất có ba người bị hại đều đã xức nước hoa vào đêm xảy ra vụ án.” Kỷ Càn Khôn tỏ ra rất phấn chấn, “Hôm bị hại, Lý Lệ Hoa có đến trung tâm mua sắm, rất có khả năng cũng đã mua nước hoa - ít nhất là có xức thử.”

Đỗ Thành cũng trở nên phấn chấn, ông lấy hai lọ nước hoa từ trong túi giấy ra, mở nút, đưa lên mũi ngửi thử, lập tức hắt hơi liền mấy cái.

Nhạc Tiêu Tuệ cũng vui lây. Cô giật lấy lọ nước hoa trong tay Đỗ Thành, giơ tay lên. Sau hai tiếng xịt nhẹ, một làn sương mỏng như tơ chầm chậm hạ xuống trong không trung. Trong chốc lát, mọi người đều bị bao vây bởi mùi thơm ào ạt dâng lên.

Không ai nói gì, dường như đều đang tỉ mỉ cảm nhận mùi hương lan tỏa quanh mình. Giây lát sau, Đỗ Thành lên tiếng: “Thơm ghê đấy, mẹ kiếp, không biết tại sao lại có kẻ đi giết người vì cái này.”

Ngụy Quýnh nhìn Kỷ Càn Khôn. Ông cụ ngồi bất động trên chiếc xe lăn, hai tay nắm chặt tay vịn bằng inox, đầu cúi thấp, mắt nhắm hờ, dường như đang chìm đắm trong một ký ức nào đó, không thoát ra được. Ba người nhìn nhau, đều không nói gì thêm nữa, lặng yên nhìn Kỷ Càn Khôn.

Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn cuối cùng cũng định thần lại. Ông hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn ba người còn lại, cười ngại ngùng.

“Đúng là mùi này, không sai.” Kỷ Càn Khôn đưa tay ra lấy ví tiền, “Nhạc Tiêu Tuệ, hết bao nhiêu tiền? Ta thanh toán cho cháu.”

https://thuviensach.vn

“Không cần đâu ạ, cháu mua về để xức đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ xua tay, “Vừa nãy ông và chú đang nói chuyện gì?”

“Tôi lại đến thăm Dương Quế Cầm lần nữa - chính là mẹ của Hứa Minh Lương.” Đỗ Thành chỉ vào số tài liệu trên bàn, “Bà ấy đưa cho tôi một danh sách, trong đó là những người có quan hệ khá thân thiết với Hứa Minh Lương. Nói cách khác, chính là những người mà Hứa Minh Lương có khả năng biếu thịt lợn.”

Đỗ Thành hất cằm về phía Ngụy Quýnh, “Theo như suy đoán của cậu.”

Ngụy Quýnh lập tức đỏ bừng mặt, “Cháu cũng chỉ nói bừa thôi ạ.”

“Hướng tư duy của cậu rất tốt đấy.” Đỗ Thành mỉm cười, “Nếu có thể loại trừ được những khả năng khác, cho dù là nghĩ lung tung, cũng là sự thật cuối cùng.”

Ông quay về phía Kỷ Càn Khôn, “Hai đứa bé này đều rất được việc.”

“Đúng thế.” Kỷ Càn Khôn nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, ánh mắt dịu dàng, “Tôi rất may mắn.”

Ngụy Quýnh càng xấu hổ. Nhạc Tiêu Tuệ thì lại chú ý vào tập tài liệu đang để trên mặt bàn.

“Cũng không nhiều người lắm nhỉ.”

“Ừ, quan hệ xã hội của Hứa Minh Lương khi còn sống tương đối đơn giản.” Đỗ Thành cũng quay về phía chiếc bàn gỗ nhỏ, “Danh sách này tôi đã sàng lọc rồi, có hai người đã chết, đều vì tuổi già, chết tự nhiên. Khi xảy ra vụ án, họ đều đã gần sáu mươi, về cơ bản có thể loại trừ.”

“Những người khác thì sao ạ?” Nhạc Tiêu Tuệ không rời mắt khỏi Đỗ Thành, thần thái rất chăm chú.

“Chúng ta vẫn rất may mắn.” Đỗ Thành giơ tờ danh sách lên, nhìn vào những chỗ đánh dấu trên đó, “Có hai người đã chuyển đến thành phố khác, có thể nhờ bạn bè điều tra giúp. Mấy người còn lại vẫn sống trong thành phố này.”

“Vâng, thế thì khi nào chúng ta bắt đầu điều tra?”

https://thuviensach.vn

“Ngay lập tức thôi. Bắt đầu điều tra từ những người ít tuổi nhất.” Đỗ Thành bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, ông nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, “Cô còn tích cực hơn cả lão Kỷ đấy.”

“Dạ?” Nhạc Tiêu Tuệ lập tức ngồi thẳng người, “Chúng cháu phải học mà.”

“Hai cháu đừng có để ảnh hưởng đến bài vở.” Lão Kỷ xen vào: “Thế thì ta sẽ thấy rất có lỗi.”

“Không sao ạ. Cũng chỉ có bảy tám người cần điều tra, sẽ không mất nhiều thời gian lắm đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ hất mái tóc, “Đúng không, cảnh sát Đỗ?”

Đỗ Thành chỉ nhìn cô, không nói gì.

“Nhà chú quét dọn sạch sẽ ra phết nhỉ.” Trần Hiểu cởi áo khoác, tiện tay để lên ghế salon, “Có điều nhà hơi cũ một chút.”

“Ở một mình, không quan trọng.” Lâm Quốc Đống cũng cởi chiếc áo bông, vứt lên trên áo của Trần Hiểu, “Cô cứ tham quan thoải mái - muốn uống chút gì?”

“Trà đi.” Trần Hiểu ôm lấy hai má đỏ ửng, cười với hắn, “Vừa hay, cho tan hơi rượu.”

Lâm Quốc Đống đáp lời, đứng dậy đi vào bếp đun nước, rồi lại lấy ra hai chiếc cốc sạch, bỏ trà vào. Đây là lần thứ ba họ hẹn hò. Trong bữa trưa khi nãy, hắn và Trần Hiểu đều đã uống một chút bia. Lúc này, bàng quang hắn đã căng cứng. Trong lúc đợi nước sôi, hắn liền đi vệ sinh. Sau khi vệ sinh xong, hắn đứng trước bồn rửa mặt, vặn mở vòi nước, ào ào xối rửa tay. Bỗng nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn chiếc bồn tắm bằng inox phía dưới cửa sổ, chợt cảm thấy người trở nên rạo rực bứt rứt.

Mấy phút sau, Lâm Quốc Đống bưng hai cốc trà nóng từ trong bếp đi ra, nhưng Trần Hiểu lại không ở trong phòng khách. Hắn khịt khịt mũi, đi thẳng vào phòng ngủ của mình. Quả nhiên, Trần Hiểu ngồi trước bàn làm việc, đang lật giở một cuốn sách.

Thấy hắn bước vào, Trần Hiểu bỏ cuốn sách xuống, nói: “Đây là nơi hàng ngày thầy Lâm làm việc à?”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, điều kiện rất tồi tàn.” Lâm Quốc Đống đưa cốc trà cho Trần Hiểu. Cô gái cảm ơn, rồi bắt đầu uống từng ngụm nhỏ. Lâm Quốc Đống bưng cốc trà, chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nghiêng ngó nhìn xuống phía dưới tòa nhà.

Nhiệt độ hôm nay cao hơn mấy hôm trước một chút, dấu hiệu trời đất đang hồi xuân đã rõ rệt hơn. Trên cửa sổ vẫn còn một chút tuyết đọng chưa tan hết, đang nhẹ bay hơi dưới ánh mặt trời buổi chiều.

Từ sau hôm đưa ra lời cảnh báo đối với Lạc Thiếu Hoa, kẻ theo dõi đáng chết đó đã không thấy xuất hiện nữa. Miếng băng dính dán trên khung cửa nhà mình đã mất độ dính từ lâu, và lặng lẽ rơi xuống vào một buổi sớm nào đó. Vết thương trên tay do mình tự cắt cũng dần dần lành lại, còn trái tim của Lâm Quốc Đống đang từ từ thức tỉnh trong thời tiết ấm dần.

Bỗng một tiếng chuông báo vang lên phía sau lưng. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Trần Hiểu đã ngồi trên giường mình, đang lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, xem xong liền vứt chiếc điện thoại di động xuống giường, nét mặt hờ hững.

“Bạn trai à?”

“Vâng, hỏi thăm lấy lệ.”

“Cậu ấy còn phải làm ở Bắc Kinh bao lâu?”

“Không biết.” Trần Hiểu không hề nhìn hắn, duỗi thẳng hai chân, hai bàn chân để trần vắt lên nhau, “Cứ như là yêu qua mạng ấy.”

Lâm Quốc Đống cười cười, vừa uống trà vừa ngắm nhìn cô.

Hôm nay cô gái mặc một chiếc áo len cao cổ màu đen, quần bò xanh thẫm. Những đường cong trên cơ thể rất cân đối, đôi chân dài thẳng tắp. Gương mặt vẫn ửng hồng vì uống bia, lại uống trà nóng vào người, thoảng hơi nước huyền ảo.

Lâm Quốc Đống từ từ bước tới, ngồi xuống giường kề vai bên cô gái. Sức nặng của hai người khiến chiếc đệm giường lún xuống, người Trần Hiểu liền nghiêng sát lại, khẽ tựa lên người Lâm Quốc Đống. Nhưng cô không hề né tránh hay chỉnh lại tư thế, mặc cho vai mình dính sát vào Lâm Quốc Đống.

https://thuviensach.vn

Hai người đều không nói chuyện, mỗi người bưng một cốc trà, nhấp từng ngụm nhỏ. Tay trái cô gái chống xuống giường, mắt nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt, thỉnh thoảng chầm chậm đưa tay nâng cốc trà lên miệng. Cánh mũi Lâm Quốc Đống phập phồng liên tục, dường như muốn hít sạch toàn bộ không khí quanh người cô gái.

Mùi thơm của trà thoang thoảng, lúc mới uống vào miệng thì đắng chát, nếm xong lại có vị ngọt hậu. Lâm Quốc Đống càng uống càng thấy khát, trong mũi dường như không phải là mùi hương trên người cô gái, mà là một đốm lửa đang cháy rừng rực, trong chốc lát đã khiến nước trà bay hơi hết sạch. Hắn lặng lẽ dịch người, bàn tay phải đang chống xuống giường chầm chậm đưa về phía người cô gái.

Sau mấy giây dài đằng đẵng, đầu ngón tay hắn chạm vào một ngón tay ấm áp, mịn màng, mềm mại. Hơi thở của hắn bỗng trở nên gấp gáp, tim cũng bắt đầu đập nhanh. Hắn giả vờ uống trà, cẩn thận liếc nhìn Trần Hiểu.

Cô gái không hề có biểu hiện khác thường, vẫn nhìn vào bức tường trống trơn trước mặt, hơi thở nhịp nhàng đều đặn. Lâm Quốc Đống yên tâm hơn một chút, chăm chú cảm giác ngón tay của cô gái trẻ. Giây lát sau, hắn hiển nhiên không bằng lòng với sự động chạm ít ỏi đó, dịch chuyển ngón tay một lần nữa, định đưa tay lên phủ lấy mu bàn tay mượt mà của cô gái.

Vừa cử động, Trần Hiểu lập tức rút tay trái về, đứng dậy đặt cốc trà lên mặt bàn, cũng không nhìn Lâm Quốc Đống, “Thầy Lâm, cháu phải về đây - bản thảo của chú đâu ạ?”

“Ồ?” Lâm Quốc Đống hơi luống cuống, vội đứng dậy, “Ở ngay… trên bàn.” Dứt lời, hắn lật tìm trong đống bản thảo trên bàn, cuối cùng rút ra mấy tờ, sắp xếp lại một chút. Khi đưa cho Trần Hiểu, hắn đã bình tĩnh lại, nét mặt lại bình thản như cũ.

Sắc mặt Trần Hiểu cũng ôn hòa, cô cụp mắt xuống nhận lấy bản thảo, “Cháu mang về đưa cho tổng giám đốc Khương xem, nếu không có vấn đề gì, cháu sẽ thông báo để chú đến lĩnh tiền thù lao.”

Lâm Quốc Đống liên miệng bảo “được, được”. Trần Hiểu mỉm cười, quay người đi ra phòng khách, sau khi mặc áo khoác vào, cô chào từ biệt

https://thuviensach.vn

Lâm Quốc Đống.

“Cảm ơn chú đã mời ăn trưa, với cả trà nữa.” Cô gái đứng ở cạnh cửa, tay bám vào khung cửa, nở một nụ cười đầy ẩn ý với Lâm Quốc Đống, rồi đi xuống dưới tòa nhà, bước đi nhẹ nhàng duyên dáng.

Lâm Quốc Đống nhìn theo cho đến khi cô khuất sau chỗ ngoặt ở hành lang, mới quay người đóng cửa lại. Đứng trong căn phòng khách yên ắng, hắn nhớ lại cảm giác khi chạm vào ngón tay cô gái, khẽ mỉm cười, rồi lại lắc đầu, đứng dậy đi về phía chiếc ghế salon, cầm chiếc áo khoác của mình lên.

Sau khi tiếp xúc mấy chục phút, chiếc áo khoác của Lâm Quốc Đống đã thoảng mùi thơm của Trần Hiểu. Hắn nằm trên ghế salon, đắp chiếc áo khoác lên người, ngửi mùi hương phảng phất như có như không ấy, rồi mở khóa quần…

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

23

Bí Mật Của Nhạc Tiêu Tuệ

Chi cục Thiết Đông, Công an thành phố C, cuối hành lang tầng 3.

"Mẹ kiếp, ông làm sao thế hả?" Cao Lượng nhìn Đỗ Thành, ngạc nhiên đến mức trợn tròn mắt, "Sử dụng thủ đoạn với lãnh đạo?"

"Cậu hét cái cục cứt gì thế!" Trương Chấn Lương lôi tuột Cao Lượng vào trong buồng cầu thang, "Mẹ kiếp, có bảo cậu định vị theo dõi ông ấy đâu, kiểm tra nội dung một cuộc điện thoại thôi mà."

"Lần trước kiểm tra lịch sử cuộc gọi của anh Lạc, đã là vi phạm kỷ luật rồi. Lại nữa?" Cao Lượng mặt đầy bất bình, "Trước khi về hưu, dù sao Mã Kiện cũng là phó cục trưởng một chi cục, làm như thế không hay lắm, hả?"

"Cao, cậu có biết tôi đang điều tra vụ án gì không?" Đỗ Thành hỏi cậu ta.

"Cũng biết một chút." Cao Lượng nhìn Trương Chấn Lương, rồi lại nhìn Đỗ Thành, "Một vụ án hơn hai mươi năm về trước - có liên quan đến Mã Kiện?"

"Tôi cũng chưa chắc chắn. Cho nên, cần cậu giúp đỡ." Đỗ Thành vỗ vai Cao Lượng, "Vụ án này rất quan trọng đối với tôi. Tôi có nhắm được mắt yên tâm ra đi hay không, còn phải xem có phá được vụ án này hay không."

"Ối giời, cái ông già này." Cao Lượng lẩm bẩm trong miệng, nhưng cũng có chút động lòng.

"Lượng1, bình thường anh Trương đối xử với cậu thế nào?" Trương Chấn Lương đưa cho cậu ta điếu thuốc lá, "Chưa bao giờ mở lời nhờ vả cậu đúng không?"

https://thuviensach.vn

1. Trong giao tiếp, người Trung Quốc thường sử dụng họ để xưng hô với người khác, chỉ sử dụng tên trong những mối quan hệ vô cùng thân thiết.

“Thôi được rồi.” Cao Lượng châm điếu thuốc lá, khoát tay, “Mẹ nó, đúng là phục hai ông rồi đấy. Chờ thông tin của em vậy - đừng có nói là em làm đấy!”

Đỗ Thành và Trương Chấn Lương gật đầu lia lịa. Cao Lượng trừng mắt nhìn họ rồi quay người đi ra khỏi buồng cầu thang.

Thấy cậu ta đã đi xa, Trương Chấn Lương khẽ hỏi: “Sư phụ, anh thật sự cảm giác Lạc Thiếu Hoa và Mã Kiện…”

“Ừ, họ có khả năng đã biết là bắt nhầm người từ lâu rồi.” Đỗ Thành gật đầu, “Chính là cậu nhắc cho tôi đấy.”

Đúng vậy, Trương Chấn Lương đã nhắc ông chú ý đến cảnh sát phụ trách vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể “28.10” năm 1992, chính là Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa. Ngầm ý của anh là vụ án đó không điều tra ra được, chính là vì một khi hung thủ thật sự sa lưới, rất có khả năng sẽ chứng minh được rằng một loạt vụ án giết người trước đó là do hắn làm. Hậu quả trực tiếp của nó sẽ là, vụ án Hứa Minh Lương giết người đã được đóng đinh trước đó là vụ án sai. Đây là kết quả mà tất cả mọi người đều không thể gánh nổi, cho nên, chẳng thà cứ treo vụ án ở đấy.

Tất nhiên, suy luận này được xây dựng dưới tiền đề từ đầu đến cuối chỉ có một hung thủ. Về điều này, Đỗ Thành vẫn giữ nguyên ý kiến cũ. Theo ông, vụ án giết người “28.10” năm 1992 có quá nhiều điểm đáng nghi ngờ, rất khó có thể kết nối với vụ án cưỡng dâm giết người hàng loạt trước đó. Hơn nữa, ông cũng không thể tin được rằng, hai người bạn cũ năm đó lại vì không dám gánh chịu trách nhiệm mà mặc kệ cho hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Có điều, Đỗ Thành vẫn nhất định phải điều tra Lạc Thiếu Hoa và Mã Kiện, là có nguyên nhân khác.

“Em cũng chỉ là phỏng đoán thôi.” Trương Chấn Lương xua tay, “Sau này, em có kiểm tra, thời gian đó toàn Cục đang dồn sức làm một vụ án ma túy, có khi là do không có thời gian cũng chưa biết được.”

https://thuviensach.vn

“Điều tra đến giai đoạn này, không được bỏ qua bất cứ khả năng nào.” Đỗ Thành dựa người vào tường, cố gắng dãn cơ bụng đang rất đau, “Tối hôm đó, Lạc Thiếu Hoa tìm tôi, tôi thấy rất kỳ quặc. Tiếp đó, ông ấy lại gặp Mã Kiện, nói chuyện rất lâu, mà tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là hàn huyên với bạn cũ - thế nên càng kỳ quặc.”

“Anh cảm thấy có liên quan đến vụ án năm đó?”

“Tôi không biết. Nhưng năm đó Lạc Thiếu Hoa chắc chắn đã làm một việc không thể cho chúng ta biết.”

“Em cũng chú ý thấy rồi, trong túi của anh ấy có kính viễn vọng - như thể là đang giám sát người nào đó.” Trương Chấn Lương gật gật đầu, “Hơn nữa còn là một kẻ nguy hiểm, nếu không thì anh ấy đã không mang theo dùi cui cảnh sát.”

“Đúng thế. Hơn nữa, đồng nghiệp cũ quen biết của họ chắc chắn là rất nhiều, tại sao lại tìm tôi?” Đỗ Thành cau mày, “Hai chúng tôi gần như đã đoạn tuyệt quan hệ rồi.”

“Không nhẽ là để đối phó với con rể cũ?”

“Không đến mức.” Đỗ Thành cười, khiến bụng lại nổi cơn đau, “Ông Lạc mà muốn xử lý Hướng Dương, lại còn cần phải nhờ đến bọn mình giúp đỡ?”

Trương Chấn Lương cũng cảm thấy suy đoán của mình không có lý, liền cười hì hì. Tiếp đó, anh phát hiện thấy sắc mặt Đỗ Thành càng lúc càng tồi tệ.

“Sư phụ, thấy khó chịu ạ?” Trương Chấn Lương bước tới dìu Đỗ Thành, “Qua phòng em nghỉ một lát nhé.”

“Không cần.” Đỗ Thành miễn cưỡng mỉm cười với Trương Chấn Lương, “Vẫn còn việc phải làm kia.”

“Anh cứ nghỉ đi, em đi thay anh một chuyến.”

“Cậu cứ bận việc của cậu đi, ở trong Cục thì giúp tôi để ý chỗ Cao Lượng một tí là được.” Nét mặt Đỗ Thành bối rối, “Việc hôm nay, cậu không giúp được tôi, tôi phải đi đón hai đứa nhỏ.”

https://thuviensach.vn

Nửa tiếng sau, Đỗ Thành đã đón được Ngụy Quýnh ở một bến xe buýt công cộng dưới chân cầu Tây An, tiếp đó lại lái xe đến nhà Nhạc Tiêu Tuệ. Suốt dọc đường, ông nhìn Ngụy Quýnh ngồi trên hàng ghế phía sau, mặt đầy vẻ nghiêm túc qua kính chiếu hậu, trong lòng thầm buồn cười.

Khi bắt tay chuẩn bị điều tra những người trong danh sách mà Dương Quế Cầm cung cấp, Nhạc Tiêu Tuệ đã yêu cầu muốn tham gia. Đỗ Thành kiên quyết từ chối, ông cho rằng hai đứa bé này hoàn toàn không giúp gì được, chẳng thà cứ để ở chỗ Kỷ Càn Khôn tìm manh mối. Không ngờ, Nhạc Tiêu Tuệ lấy lọ nước hoa ra, còn hươ hươ về phía ông.

"Cảnh sát Đỗ, chú mà xịt cái thứ này, sẽ rất kỳ quặc đúng không?"

Đỗ Thành lập tức hiểu ra ý đồ của cô: Nếu năm đó hung thủ giết người vì bị kích thích bởi nước hoa, thì cho dù hơn hai mươi năm sau lại ngửi thấy cái mùi đó, hắn vẫn sẽ có phản ứng. Bởi vì ký ức khứu giác là một loại có thời gian lưu giữ lâu nhất trong tất cả các loại ký ức của con người. Nếu lúc đi phỏng vấn điều tra mà có mùi nước hoa, có khả năng hung thủ sẽ để lộ ra chân tướng.

Mang theo Nhạc Tiêu Tuệ và nước hoa, biết đâu lại tạo ra được hiệu quả khiến đối phương bất ngờ. Thế là, Đỗ Thành suy nghĩ một lát, đồng ý cho Nhạc Tiêu Tuệ tham gia phỏng vấn điều tra. Có điều, đưa theo một cô gái trẻ khi điều tra vụ án, ông vẫn cảm thấy không thoải mái, cho nên đưa luôn cả Ngụy Quýnh đi cùng.

Đến địa điểm tập trung đã hẹn trước, nhưng Nhạc Tiêu Tuệ vẫn chưa đến. Ngụy Quýnh gọi hai cuộc điện thoại cho cô để giục, lại chờ mất mười mấy phút, Nhạc Tiêu Tuệ mới đủng đỉnh đi đến.

Đỗ Thành nhìn gương chiếu hậu, khịt khịt mũi, lên tiếng hỏi: "Đã mang nước hoa đi chưa?"

Nhạc Tiêu Tuệ cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, khẽ đáp một câu: "Mang rồi ạ."

"Bây giờ cháu xức luôn đi." Đỗ Thành đưa tay khởi động ô tô, lái xe lên đường, "Không phải là tầng cuối cùng có khả năng kích thích hung thủ sao? Khoảng hai mươi phút nữa chúng ta mới đến."

https://thuviensach.vn

“Thực ra, cũng không chắc đã là nước hoa.” Nhạc Tiêu Tuệ bỗng ngần ngừ, “Biết đâu cháu đoán sai thì sao?”

Ngụy Quýnh quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, “Cậu sao thế?”

Nhạc Tiêu Tuệ không buồn nhìn cậu, “Không sao.”

Đỗ Thành không nói gì, im lặng lái xe. Một lúc lâu sau, ông khẽ nói: “Xức lên đi, cứ coi như là để thay đổi không khí điều tra.”

Nhạc Tiêu Tuệ không tỏ ra đồng ý hay phản đối. Có điều, sau khi xe đi được mấy trăm mét, cô vẫn lấy lọ nước hoa từ trong ba lô ra, xịt mấy nhát lên người.

Mùi nước hoa ngào ngạt lập tức lan tỏa trong xe.

Đối tượng phỏng vấn điều tra đầu tiên là một nhân viên trong phòng Công thương trên đường Xuân Dương. Hai mươi ba năm trước, chính là ông ta phụ trách quản lý chợ Xuân Dương. Theo lời của Dương Quế Cầm, để được ưu ái một chút, hay có thể nói là để bớt đi một chút phiền phức, Hứa Minh Lương thường xuyên mang biếu ông ta ít thịt lợn. Nếu suy đoán của Ngụy Quýnh là đúng, thì ông ta có khả năng có được chiếc túi nilon có vân tay của Hứa Minh Lương.

Nhưng, thời gian phỏng vấn điều tra ông ta không mất quá nhiều thời gian. Nhân viên quản lý chợ này còn chưa về hưu, hơn nữa đã được thăng chức làm lãnh đạo của một bộ phận nào đó. Từ lúc nhìn thấy ông ta, ngay đến Ngụy Quýnh cũng cảm thấy ông ta không phải là hung thủ. Ở người đàn ông này không hề ngửi thấy mùi của sự nguy hiểm, chỉ có sự giảo hoạt và lọc lõi được tích lũy sau nhiều năm luồn lách trong cơ quan hành chính. Hơn nữa, ông ta không hề chú ý nhiều đến mùi nước hoa thơm nức trên người Nhạc Tiêu Tuệ.

Đỗ Thành rõ ràng cũng không có nhiều hứng thú với người này, chỉ đưa ra mấy câu hỏi đơn giản. Nhất là sau khi biết được là năm 2002 ông ta mới lấy được bằng lái ô tô, liền kết thúc luôn cuộc điều tra, đứng dậy chào ra về.

https://thuviensach.vn

Đối tượng phỏng vấn điều tra thứ hai là cháu họ bên ngoại của Dương Quế Cầm. Vương Húc, nam, 46 tuổi, đã ly dị, con trai độc nhất sống cùng với mẹ, hiện đang sống chung với một phụ nữ người vùng khác. Theo như tình hình điều tra vòng ngoài, Vương Húc và Hứa Minh Lương là anh em họ, thân thiết với nhau từ nhỏ. Đầu năm 1990, khi Hứa Minh Lương đi thi lấy bằng lái ô tô, chính Vương Húc là người đi cùng. Trước khi Hứa Minh Lương quy án, Vương Húc cũng ở cái chợ đó làm nghề bán cá suốt. Vì quan hệ thân thiết nên hai người thường xuyên biếu thịt, cá cho nhau. Sau khi vụ án xảy ra, Dương Quế Cầm không còn tâm trí nào để tiếp tục kinh doanh thịt lợn, liền chuyển nhượng quầy hàng cho Vương Húc.

Ở Vương Húc, vừa có những điểm khả nghi, nhưng cũng có khả năng loại trừ. Thứ nhất, Vương Húc thường xuyên nhận được thịt lợn của Hứa Minh Lương biếu, trên chiếc túi nilon đen mà anh ta sử dụng có khả năng có dấu vân tay của Hứa Minh Lương; Đồng thời, bình thường khi anh ta bắt cá, giết cá, mổ cá, đều đi găng tay, khớp với suy đoán của Ngụy Quýnh. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, lúc đó, kĩ năng làm việc của Vương Húc chỉ giới hạn ở mức độ giết mổ các loại cá, có lẽ chưa thể có đủ khả năng cắt rời các bộ phận của cơ thể người.

Vì vậy, biện pháp tốt nhất là nói chuyện trực tiếp với anh ta.

Vương Húc rất lấy làm khó chịu về cuộc viếng thăm của Đỗ Thành. Sau khi Đỗ Thành giới thiệu về mình, anh ta ngậm điếu thuốc ở miệng, bỏ chỗ thịt lợn đã thái thành miếng nhỏ vào trong máy xay thịt, liếc nhìn Đỗ Thành một cái, “Không phải là ông đã đến gặp dì thứ hai của tôi rồi hay sao, còn đến tìm tôi làm gì?”

“Không có gì, nói chuyện về anh trai của ông thôi.” Đỗ Thành nhìn khắp xung quanh, rồi kéo một chiếc ghế ở bên dưới mặt quầy ra, ngồi xuống.

Vương Húc túm lấy chiếc tạp dề nhem nhuốc vết bẩn, lau qua tay, lấy một hộp thuốc lá trong túi áo ngực ra, lại rút một điếu châm lửa.

Anh ta dựa chếch người vào quầy thịt, nhìn Đỗ Thành trong tư thế từ trên cao nhìn xuống, “Người đã chết hơn hai mươi năm rồi, còn có gì để

https://thuviensach.vn

nói.”

Đỗ Thành hơi ngẩng đầu, quan sát Vương Húc, “Trông anh rất giống anh anh.”

“Anh em họ, có gì lạ chứ?” Vương Húc hứ một tiếng, “Lúc nhỏ, chúng tôi đi ra ngoài cùng nhau, toàn bị tưởng là anh em sinh đôi.”

“Ừ.” Đỗ Thành gật đầu, “Nếu Hứa Minh Lương còn sống đến bây giờ, chắc cũng giống như anh thế này.”

“Không thể nào.” Vương Húc cười nhăn nhó, lắc đầu, “Đừng có thấy lúc đó anh tôi chỉ làm nghề bán thịt, có hoài bão hơn tôi rất nhiều.”

Anh ta nhìn Đỗ Thành, rồi lại nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, chắc là cho rằng họ cũng là cảnh sát, nét mặt bỗng sa sầm.

“Nếu không phải là bị các ông bắt, chưa biết chừng bây giờ chức của anh tôi còn to hơn ông.”

Đỗ Thành nhớ Dương Quế Cầm có nói, Hứa Minh Lương thi đại học tại chức là để thực hiện một ước mơ trong lòng.

“Ông ấy muốn làm cảnh sát, đúng không?”

“Đúng.” Vương Húc rít mạnh hai hơi thuốc lá, vứt đầu mẩu đi, “Lúc đó, khi mở quầy, anh ấy vẫn đọc sách, còn mời cả gia sư - người như vậy mà lại giết người được sao? Không biết các ông nghĩ thế nào.”

Đỗ Thành không biểu lộ điều gì, nhìn anh ta, “Mấy năm nay, anh sống thế nào?”

“Cái gì là thế nào? Thế này thôi.” Vương Húc vòng ra phía sau sạp hàng, cầm một con dao nhọn lên, lọc bỏ lớp bì của một miếng thịt, “Một thằng bán thịt, còn thế nào được?”

“Li dị rồi à?”

“Phải, năm năm trước.”

“Sao lại li dị?”

“Cô ấy coi thường tôi.” Vương Húc ném miếng bì lên mặt quầy, mặt không biểu lộ sắc thái gì, “Cô ấy chê tôi không có văn hóa, không có tiền.”

https://thuviensach.vn

“Người phụ nữ sống cùng với ông bây giờ là người Hà Bắc?” Đỗ Thành nhìn xung quanh, “Mua bán gia vị, cũng ở trong chợ này à?”

Khi quay đầu lại, ông phát hiện thấy Vương Húc tay cầm con dao nhọn, mắt chằm chằm nhìn mình.

“Ông đang điều tra tôi?”

Đỗ Thành mỉm cười, rồi lại hỏi: “Anh với cô ấy sống với nhau thế nào?”

Vương Húc không trả lời, mà cắm phập mũi dao xuống thớt, hai tay nắm chặt chuôi dao, nét mặt rất phức tạp.

“Ông nghi ngờ là tôi?”

Đỗ Thành cũng châm một điếu thuốc, rít sâu một hơi, nhìn anh ta qua làn khói thuốc, “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Rất ổn, không tin ông có thể đi hỏi cô ấy - ở ngay số 216.” Vương Húc hất hàm về góc phía tây bắc ở sảnh lớn của chợ, rồi lại quay đầu chăm chú nhìn Đỗ Thành, “Các ông thấy là bắt nhầm người?”

Đỗ Thành nhìn lại anh ta, không tỏ thái độ gì.

“Mẹ kiếp! Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng các ông cũng hiểu ra!” Vương Húc rút con dao ra, ném mạnh xuống thớt, “Điều tra cho tử tế, điều tra thoải mái, điều tra tôi cũng không sao. Anh tôi chết oan, khi nào minh oan được cho anh ấy, nhớ báo cho dì hai của tôi, tôi mời ông uống rượu!”

Đỗ Thành cười, “Được.”

Ra khỏi chợ Xuân Dương, đã gần 1 giờ chiều. Đỗ Thành đưa Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đến một tiệm mì thịt bò, lúc ăn, Ngụy Quýnh hỏi: “Cảnh sát Đỗ, chú thấy Vương Húc có khả nghi không?”

“Tôi cảm thấy không phải là anh ta.” Đỗ Thành ăn rất ít, bỏ lại đến hơn nửa bát mì, “Phản ứng của anh ta không giống.”

Ngụy Quýnh gật đầu, “Cháu cũng nghĩ thế, nếu ông ta là hung thủ, ắt chỉ mong Hứa Minh Lương chịu tội thay cho ông ta. Lúc biết chú định điều tra lại vụ án này, cháu thấy ông ta rất vui.”

“Đúng thế.” Đỗ Thành lấy thuốc từ trong túi ra, uống cùng với nước, rồi lại cầm một tờ giấy ăn lên, lau mồ hôi đầm đìa trên mặt. Ngụy Quýnh và

https://thuviensach.vn

Nhạc Tiêu Tuệ cùng dừng đũa lại, lặng lẽ nhìn ông.

Đỗ Thành chú ý thấy ánh mắt họ, cảm thấy hơi bối rối, liền lấy tập tài liệu ra.

“Hơn nữa, mùi cũng không phải.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, “Ông ta hình như không chú ý đến Nhạc Tiêu Tuệ lắm.”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn xuống dưới, không lên tiếng.

“Tôi không nói đến cái này.” Đỗ Thành giở xem tài liệu, “Thời điểm đó, Vương Húc làm nghề bán cá, chắc chắn là người toàn mùi tanh của cá, bề ngoài trông cũng không sạch sẽ gọn gàng như Hứa Minh Lương. Với dáng vẻ đó, làm sao khiến những người phụ nữ ấy tin tưởng được vào lúc đêm khuya, rồi lừa họ lên xe - không khớp với khắc họa về đối tượng khả nghi của chúng ta.”

“Nói như vậy thì có thể loại trừ Vương Húc ạ?”

“Ừ.” Sắc mặt của Đỗ Thành rất khó coi, mặc dù đã lau rất nhiều lần, nhưng những giọt mồ hôi túa ra liên tục trên gương mặt vàng ệch của ông, “Có điều, vừa nãy ông ta có nhắc đến một người, tôi lại thấy rất hứng thú.”

“Ai ạ?” Nhạc Tiêu Tuệ ngẩng đầu lên.

“Người làm gia sư ấy…”, Đỗ Thành bỗng không nói nữa, đưa tay ấn lên vùng bụng, toàn thân run lẩy bẩy.

Ngụy Quýnh vội đứng dậy, đưa tay đỡ Đỗ Thành.

“Không sao, không sao.” Đỗ Thành gần như gục người xuống mặt bàn, tay chỉ vào chiếc túi đeo chéo của mình, “Thuốc, cái lọ màu xanh ấy.”

Nhạc Tiêu Tuệ mở chiếc túi đeo chéo của ông, lấy lọ thuốc ra, rồi lại đổ ra một viên đưa cho ông. Đỗ Thành nhét vào miệng, giơ tay cầm lấy chai nước suối Ngụy Quýnh đưa tới, uống một ngụm nhỏ.

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn lọ thuốc trong tay, khẽ hỏi: “Chú uống… thuốc giảm đau ạ?”

“Ừ.” Đỗ Thành ngẩng đầu lên, gương mặt ướt đẫm mồ hôi, gượng cười, “Hai đứa - ai biết lái xe?”

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu.

“Thế thì chờ tôi một lúc nữa.” Đỗ Thành vẫn không thẳng người lên được, “Đừng lo, thuốc sẽ có tác dụng ngay thôi.”

“Cảnh sát Đỗ, chú cứ về trước đi.” Ngụy Quýnh không nén được, lên tiếng: “Hôm khác điều tra tiếp.”

“Cậu nhóc, tôi không có nhiều thời gian thế đâu.” Đỗ Thành yếu ớt xua tay, “Hơn nữa, lão Kỷ còn đang chờ tin của chúng ta kia.”

Ba người ngồi quanh một chiếc bàn ăn. Đôi thanh niên nam nữ ngồi một bên, lặng lẽ nhìn người già mái tóc đã ngả màu muối tiêu trước mặt. Ông gục người trên mặt bàn, cúi đầu, một tay siết chặt nắm đấm, ấn mạnh lên vùng bụng của mình, tay kia xoa nắn trên đùi như bị co giật, dường như muốn chuyển dịch từng cơn đau đang quặn thắt.

Ngụy Quýnh nhìn ông, trong lòng rất thương cảm, nhưng lại không biết làm cách nào để giúp Đỗ Thành bớt đau. Cậu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, thấy cô gái đang thần người nhìn Đỗ Thành đang cố sức chống chọi với cơn đau, một tay cô che miệng, nước mắt đã trào dâng.

Rốt cuộc là cái gì, có thể khiến một người kiên trì được đến thế khi sinh mạng đã chẳng còn được bao lâu nữa?

Phải đến hai mươi phút sau, Đỗ Thành cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, mặc dù mặt vẫn đầm đìa mồ hôi, nhưng nét mặt đã đỡ hơn rất nhiều.

“Tôi xin lỗi, làm các cháu sợ rồi hả?” Đỗ Thành thở một hơi dài, đưa một tay ra, “Nước.”

Ngụy Quýnh cuống cuồng rót một cốc nước ấm đưa cho ông. Đỗ Thành cầm lấy, uống một hơi hết sạch.

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Ông lau mồ hôi trên mặt, rồi lại cầm tập tài liệu đó lên, “Đi đến nhà người làm gia sư đó nhé, vừa hay, chỗ này cách trường trung học 103 cũng không xa - ông ta tên là gì ấy nhỉ?”

Đỗ Thành lật tìm trong tập tài liệu, cuối cùng rút ra một tờ giấy.

“Ồ, Lâm Quốc Đống.”

https://thuviensach.vn

Sau tết không lâu, trường trung học 103 của thành phố đã bắt đầu học kỳ mới. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ vẫn đang trong kỳ nghỉ đông, đi giữa những tòa nhà lớp học, lắng nghe tiếng đọc sách từ những ô cửa sổ vọng tới, vừa thấy nhớ nhung lại vừa có cảm giác vui sướng trước nỗi khổ sở của người khác.

Ba người đi thẳng đến phòng nhân sự, yêu cầu cho gặp thầy giáo Lâm Quốc Đống. Nhưng trưởng phòng nhân sự tỏ thái độ rất muốn nhưng không thể giúp gì được.

“Thực sự là không có cách nào cả.” Ông xòe hai tay, “Thầy giáo Lâm đã thôi việc từ lâu lắm rồi.”

“Thôi việc rồi?” Đỗ Thành rất ngạc nhiên, “Từ khi nào?”

“Để tôi nghĩ xem nào.” Trưởng phòng nhân sự suy nghĩ một lúc, “Hai mươi hai năm trước, đúng, tháng 11 năm 1992 - lúc đó tôi vừa vào làm việc chưa lâu.”

“Năm 1992…” Đỗ Thành cau mày, “Tại sao ông ấy lại thôi việc?”

“Nghe nói là bị điên.” Trưởng phòng nhân sự bĩu môi, “Chúng tôi đều cảm thấy rất kỳ quặc, một người tử tế lành lặn, hôm trước còn đi làm bình thường, hôm sau đã bị điên rồi.”

“Hồ sơ của ông ấy còn không?”

“Hồ sơ cá nhân đã bị mẹ ông ấy lấy về rồi - chính bà cụ là người làm thủ tục thôi việc cho ông ấy. Nghe nói lúc đó thầy giáo Lâm đã không nhớ được ai, điều trị ở bệnh viện An Khang, hình như bây giờ vẫn chưa ra viện.” Trưởng phòng nhân sự nhìn Đỗ Thành, “Có mấy thứ như là lý lịch cá nhân gì đó chắc vẫn còn, ông…”

“Tôi muốn xem một chút.” Đỗ Thành lập tức cảm ơn, “Cảm ơn ông.”

Trưởng phòng nhân sự lập tức hối hận vì mình đã lỡ lời, đứng lên đi ra phòng lưu trữ hồ sơ, vẻ rất miễn cưỡng. Nửa tiếng sau, ông ta quay lại văn phòng, tay lắc lắc mấy tờ giấy dính đầy bụi.

“Đó, chỉ có mấy tờ này.”

https://thuviensach.vn

Những tờ giấy lâu năm, đã ố vàng, trở nên cứng giòn, gồm chứng nhận chuyển công tác, lý lịch cá nhân, bản sao chứng nhận tư cách giáo viên và bản đăng ký cán bộ nguồn. Đỗ Thành cẩn thận giở xem, dần dần cũng tổng kết được tình hình cá nhân của Lâm Quốc Đống.

Lâm Quốc Đống, nam, sinh năm 1961, trình độ đại học, tốt nghiệp khoa Tiếng Anh, học viện Ngoại ngữ thuộc trường Đại học Sư phạm thành phố C. Trình độ sư phạm rất tốt, quan hệ với đồng nghiệp tương đối tốt. Trong quá trình công tác ở trường đã từng được nhận danh hiệu giáo viên tiên tiến một lần, chưa từng bị kỷ luật.

Trong lý lịch cá nhân còn có dán một tấm ảnh thẻ màu, mặc dù đã phai màu, nhưng vẫn có thể nhận ra năm đó Lâm Quốc Đống có thể được xếp vào hàng ngũ "tuấn tú". Tóc để đúng chuẩn theo kiểu rẽ ngôi lệch 3 - 7, gương mặt gầy, đường nét trên mặt rắn rỏi, trán rộng, hai mắt sáng rực có thần, râu cũng được cạo rất sạch sẽ. Chỉ có điều lông mày anh ta hơi nhíu lại, thêm nữa, khóe miệng lại nhếch lên, trông có vẻ hơi ác.

"Căn cứ vào thời gian bắt đầu đi làm của ông ta, năm 1989 Lâm Quốc Đống mới đến nhận công tác ở trường trung học 103." Đỗ Thành nhìn tờ chứng nhận chuyển công tác, "Lúc đó ông ta đã 28 tuổi rồi, chắc chắn là tốt nghiệp lâu rồi - trước đó cũng là giáo viên à?"

"Đúng." Trưởng phòng nhân sự chỉ vào dòng chữ mờ mờ trên tờ giấy, "Ông ta được điều về từ trường trung học 45. Lúc đó, trường coi ông ta là nhân tài được mời về, bởi vì trường trung học 45 là trường trọng điểm của thành phố. Không biết tại sao Lâm Quốc Đống lại tình nguyện về làm giáo viên ở một ngôi trường phổ thông như trường chúng tôi. Có điều, ông ta chỉ làm có ba năm đã thôi việc rồi."

"Ông ta lập gia đình chưa?"

"Chưa, cũng không biết đã lập gia đình rồi hay vẫn độc thân." Trưởng phòng nhân sự nhún vai, "Lúc đó có rất nhiều giáo viên nữ muốn giới thiệu bạn gái cho ông ta, nhưng đều bị ông ta từ chối."

Đỗ Thành gật đầu, phô tô mấy tờ tài liệu đó rồi cất vào trong túi.

https://thuviensach.vn

Lúc tiễn họ đi ra, trưởng phòng nhân sự còn hỏi thăm dò: “Bây giờ thầy giáo Lâm thế nào rồi, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

Đỗ Thành không trả lời, ông cảm ơn rồi dẫn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đi ra khỏi cổng trường. Đi đến cạnh ô tô, ông ra hiệu cho hai người trẻ tuổi lên xe, giọng có vẻ phấn chấn, “Đến trường trung học 45.”

Giống như dự đoán, trường trung học 45 hầu như không có ai biết Lâm Quốc Đống. Mất rất nhiều công sức, mới tìm được một đồng nghiệp cũ năm đó của ông ta - một bà giáo họ Thang được mời về trường dạy sau khi nghỉ hưu.

Bà giáo Thang được gọi ra khi đang lên lớp, lúc gặp, hai tay bà còn dính đầy bụi phấn. Sau khi Đỗ Thành nói rõ mục đích chuyến viếng thăm, bà suy nghĩ giây lát rồi tỏ ra là vẫn còn nhớ Lâm Quốc Đống.

“Thầy Lâm à, gầy gầy, khá ít nói, trông rất sáng sủa.” Bà tò mò quan sát Đỗ Thành, “Ông ấy sao thế?”

“Tình hình cụ thể vẫn còn cần tìm hiểu thêm.” Đỗ Thành rút thuốc lá ra, ngẫm nghĩ giây lát, lại cất vào, “Có điều, nghe nói ông ấy đã bị điên.”

Điều khiến Đỗ Thành cảm thấy vô cùng bất ngờ là, bà giáo không hề tỏ ra quá ngạc nhiên về chuyện đó, mà tỏ vẻ vô cùng đáng tiếc.

“Ôi, tôi biết mà.” Bà giáo Thang lại thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu, “Ông ấy đúng là vẫn chưa vượt qua được vết đổ đó.”

“Ý bà có nghĩa là gì?” Đỗ Thành lập tức truy hỏi: “Vết đổ đó là gì?”

Lúc đầu, bà giáo Thang còn hơi do dự, dường như không hề muốn nói đến chuyện riêng tư của người khác. Nhưng không từ chối được trước sự kiên trì của Đỗ Thành, đành kể ra chi tiết toàn bộ câu chuyện đã được phong kín từ rất lâu.

Mùa hè năm 1985, khi đó Lâm Quốc Đống đã công tác ở trường trung học 45 được bốn năm. Năm đó, lại có một tốp sinh viên mới tốt nghiệp được phân về trường. Trong đó, có một cô gái tốt nghiệp từ khoa Tiếng Anh trường Đại học Sư phạm Bắc Kinh, vô cùng nổi bật. Cô gái tên là Phan Hiểu Cẩn, trông rất xinh đẹp, khí chất tốt, ăn mặc cũng rất có phong cách. Vừa vào trường đã có rất nhiều người theo đuổi. Lâm Quốc Đống là

https://thuviensach.vn

một trong số đó. Năm đó Lâm Quốc Đống 27 tuổi, vào thời ấy đã được coi là thanh niên lớn tuổi mà chưa lập gia đình. Mặc dù rất nhiều người giới thiệu bạn gái cho anh ta, nhưng nghe nói là anh ta yêu cầu rất cao, cho nên vẫn độc thân mãi. Sự xuất hiện của Phan Hiểu Cẩn khiến chàng trai tâm tính kiêu hãnh đó rung động. Vì có quá nhiều người theo đuổi, Phan Hiểu Cẩn thấy phiền phức không chịu nổi, nên công khai nói rõ là mình đã có bạn trai đang du học ở Mỹ. Những anh chàng theo đuổi khác đều biết là khó nên lần lượt cuốn cờ lui quân, chỉ có Lâm Quốc Đống vẫn kiên trì theo đuổi rất nhiệt tình. Hơn nữa, Phan Hiểu Cẩn dường như cũng không hề thấy khó chịu trước sự tấn công của Lâm Quốc Đống, hai người thường xuyên cùng trao đổi về văn học, âm nhạc, thỉnh thoảng còn sánh vai đi xem phim, đi dạo công viên. Các đồng nghiệp khác cũng không thấy chuyện đó có gì là lạ, dù gì cũng là một người trẻ tuổi, đẹp trai có tài, cốt cán trong công việc, người kia thì sắc xuân rực rỡ, khí chất, ngoại hình đều đẹp. Mặc dù Phan Hiểu Cẩn là hoa thơm đã có chủ, nhưng dẫu sao khoảng cách xa xôi vượt trùng dương, cũng không thể bì được với sớm tối kề cận bên nhau. Đúng lúc mà mọi người đều cho rằng đôi tình nhân này sắp công khai mối quan hệ, thì vào một đêm khuya mùa thu năm đó, Phan Hiểu Cẩn tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, chạy đến phòng bảo vệ, nói rằng Lâm Quốc Đống có ý định cưỡng bức cô trong phòng ký túc xá của giáo viên nữ. Sự việc vô cùng nghiêm trọng, cán bộ phòng bảo vệ không dám khinh suất, liền theo Phan Hiểu Cẩn quay trở lại phòng ký túc xá, phát hiện thấy Lâm Quốc Đống chỉ mặc mỗi đồ lót, đang ngồi đờ đẫn trên giường Phan Hiểu Cẩn. Mọi người đều cảm thấy chuyện này rất khó hiểu, mặc dù Phan Hiểu Cẩn nhất định yêu cầu đưa ngay Lâm Quốc Đống đến cơ quan công an, nhưng nhân viên bảo vệ vẫn giam Lâm Quốc Đống lại một tối, đợi đến lúc trời sáng rồi để lãnh đạo nhà trường xử lý việc này.

Lãnh đạo nhà trường vô cùng khó xử, một khi công khai sự việc này ra, không chỉ danh tiếng của nhà trường bị ảnh hưởng nghiêm trọng, mà Lâm Quốc Đống, vốn đang được ưu ái kỳ vọng, cũng sẽ dính vào vòng tù tội. Nhưng Lâm Quốc Đống không hề nói bất cứ điều gì về sự việc này, không

https://thuviensach.vn

giải thích thanh minh, cũng từ chối thuật lại tình hình buổi tối hôm đó. Sau khi cân nhắc kĩ lưỡng, nhà trường quyết định làm công tác tư tưởng đối với Phan Hiểu Cẩn trước, sau khi khuyên bảo một hồi, Phan Hiểu Cẩn đại khái là nghĩ đến danh dự của mình, cũng có khả năng nghĩ đến tình cảm giữa hai người, cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý không truy cứu nữa. Lâm Quốc Đống bị đình chỉ giảng dạy một tháng, cắt tiền thưởng cả năm, hủy bỏ tư cách được bình bầu là giáo viên ưu tú, đồng thời phải làm kiểm điểm nội bộ sâu sắc. Chỉ sau một đêm, anh ta từ một thầy giáo ưu tú, tiền đồ xán lạn, trở thành một kẻ phạm tội cưỡng dâm chưa bị bắt, người người đều khinh bỉ. Rất nhiều giáo viên nữ thậm chí còn tránh không tiếp xúc một mình với anh ta. Cuối năm 1988, Phan Hiểu Cẩn thôi việc, bay sang Mỹ, kết hôn với bạn trai. Lâm Quốc Đống cũng xin chuyển công tác sau kỳ nghỉ đông. Cuối cùng, vào mùa xuân năm 1989, từ trường trọng điểm của thành phố, Lâm Quốc Đống chuyển đến công tác tại ngôi trường trung học phổ thông 103.

Nghe xong lời kể của bà giáo Thang, Đỗ Thành im lặng một lúc rồi lên tiếng hỏi: “Bây giờ bà còn liên lạc với Phan Hiểu Cẩn không?”

“Sau khi cô ấy ra nước ngoài thì không còn liên lạc nữa.” Bà giáo Thang hơi bĩu môi, “Cũng tại Lâm Quốc Đống quá nóng vội, muốn sớm khẳng định quan hệ… Thực ra cô Phan rất tốt, quan hệ với mọi người cũng đều rất tốt, khi sắp ra nước ngoài, cô ấy đem hết nước hoa, rồi mỹ phẩm… của mình tặng cho chúng tôi…”

“Nước hoa?” Đỗ Thành ngắt lời bà, “Bà còn nhớ là nhãn hiệu gì không?”

“Nhớ chứ, cô ấy tặng tôi một nửa lọ, đắt lắm đấy.” Bà Thang chớp chớp mắt, “Tên là “Phu nhân Hồ Điệp”.”

Trở lại ô tô, Đỗ Thành không vội lái xe đi ngay, mà ngồi trên ghế lái sắp xếp lại suy nghĩ. Lâm Quốc Đống cũng là người có tiếp xúc với Hứa Minh Lương. Hơn nữa, anh ta là một giáo viên trung học, mặt mũi khôi ngô, ăn nói nhẹ nhàng, rất dễ giành được sự tin tưởng và thiện cảm của phái nữ, khớp với khắc họa về đối tượng khả nghi năm đó của cảnh sát. Còn về mối ân oán giữa Lâm Quốc Đống và Phan Hiểu Cẩn, mặc dù bây giờ rất khó xác định những chi tiết trong đó, nhưng ít nhất có thể liên tưởng đến một

https://thuviensach.vn

khả năng, đó là tâm thái vừa ái mộ vừa căm hận đối với một loại hình phụ nữ - khát khao được chiếm hữu, đồng thời lại căm hận đến tận xương tủy.

Dấu hiệu chung của loại hình phụ nữ này, chính là loại nước hoa "Phu nhân Hồ Điệp" mà Phan Hiểu Cẩn đã từng dùng.

Ngụy Quýnh nhìn nét mặt Đỗ Thành, hỏi thăm dò: "Cảnh sát Đỗ, chú cảm thấy cái tay Lâm Quốc Đống này…"

"Ừ." Đỗ Thành ngẫm nghĩ một lúc, "Căn cứ vào tình hình hiện tại, ông ta là khả nghi nhất."

"Thế thì chúng ta còn chờ gì nữa chứ?" Nhạc Tiêu Tuệ đột nhiên lên tiếng, "Đến bệnh viện tâm thần đi."

Ngụy Quýnh ngạc nhiên nhìn Nhạc Tiêu Tuệ. Suốt cả buổi, dáng vẻ của Nhạc Tiêu Tuệ cứ im lìm buồn bã, tinh thần ủ rũ. Không ngờ, sau khi ăn trưa xong, tinh thần tích cực của cô lại trở lại. Nhất là sau khi đi ra khỏi trường trung học 45, Nhạc Tiêu Tuệ trở nên vô cùng phấn chấn, chỉ chực hành động luôn.

"Không." Đỗ Thành đưa tay khởi động ô tô, "Hôm nay muộn quá rồi, mai đi."

"Bây giờ đi luôn đi." Nhạc Tiêu Tuệ nhìn thời gian trên điện thoại di động, "Mới hơn 5 giờ, cháu đã lên sẵn lộ trình rồi, đi ô tô cũng chỉ mất khoảng bốn mươi phút thôi."

Cô đưa giao diện chỉ đường trên điện thoại di động cho Đỗ Thành xem. Nhưng Đỗ Thành thậm chí còn chẳng nhìn, từ chối thẳng thừng luôn: "Không được, tôi đưa hai bạn về nhà trước đã."

Chiếc xe Paladin SUV rời khỏi bãi đỗ xe của trường trung học 45, cánh cửa xếp tự động bằng inox chầm chậm đóng lại phía sau lưng.

"Hơn nữa, những nơi như bệnh viện tâm thần, không phải là chỗ các bạn nên đến."

Suốt dọc đường, Nhạc Tiêu Tuệ bĩu môi, vẻ mặt rất không vui. Ngụy Quýnh không biết phải an ủi cô thế nào, đành im lặng không nói gì. Tiêu

https://thuviensach.vn

điểm chú ý của Đỗ Thành hiển nhiên không phải là họ, mỗi lúc dừng xe, ông đều lấy điện thoại di động ra kiểm tra, dường như đang đợi tin gì đó.

Xe đi đến cổng khu dân cư nhà Nhạc Tiêu Tuệ, Đỗ Thành dừng xe, quay người bảo: "Về chuyện của Lâm Quốc Đống, đừng vội nói với lão Kỷ. Dù sao chúng ta cũng chỉ là nghi ngờ ông ta, còn chưa có chứng cứ đầy đủ. Hiểu không?"

Ngụy Quýnh gật đầu. Nhạc Tiêu Tuệ thì vẫn nhìn mãi ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Thành nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, "Chúng ta cùng ăn tối nhé?"

"Không cần đâu ạ." Nhạc Tiêu Tuệ rõ ràng là đang dỗi, nhưng sau khi nhảy xuống xe, lại không đi, mà nhìn Ngụy Quýnh.

"Được." Đỗ Thành cũng không kiên trì thêm nữa, ra hiệu cho Ngụy Quýnh đóng cửa xe lại. Lúc này, Nhạc Tiêu Tuệ bỗng bảo: "Đợi đã!"

Cô chỉ vào Ngụy Quýnh, "Cháu muốn nói với cậu ấy mấy câu."

"Ồ?" Đỗ Thành không hiểu ra làm sao cả, ông quay đầu nhìn Ngụy Quýnh. Cậu cũng tỏ vẻ không hiểu mô tê gì. Có điều cậu không hề lưỡng lự, xuống xe luôn theo lời Nhạc Tiêu Tuệ, rồi nói với Đỗ Thành: "Thế thì chú cứ về trước đi, cháu tự về nhà cũng được."

Hai đứa nhóc con này, làm cái quỷ gì đây? Đỗ Thành thầm lẩm bẩm, gật đầu, "Thôi được, có thông tin tôi sẽ liên lạc với các bạn."

Vừa nhấn chân ga thì Nhạc Tiêu Tuệ lại "ái" lên một tiếng.

Đỗ Thành bất giác nhìn về phía cô, thấy Nhạc Tiêu Tuệ nhìn mình với vẻ mặt phức tạp, dường như vẫn còn đang giận ông, lại đầy vẻ quan tâm.

"Cảnh sát Đỗ, chú…", Nhạc Tiêu Tuệ mím môi, nhíu mày, "Chú về rồi nhất định phải nghỉ ngơi cho khỏe đấy."

Đỗ Thành nhìn cô mấy giây, mỉm cười, "Được, cháu cứ yên tâm."

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ sánh vai nhau đi vào khu dân cư. Cô gái cứ lặng lẽ không nói gì, Ngụy Quýnh cũng ngại không lên tiếng. Im lặng suốt dọc đường. Lúc đến chỗ tòa nhà của Nhạc Tiêu Tuệ, Ngụy Quýnh cứ tưởng là họ sẽ đi lên lầu luôn, không ngờ Nhạc Tiêu Tuệ lại rẽ ngoặt, đi về phía một quảng trường trong khu dân cư.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh quảng trường có một siêu thị nhỏ của khu dân cư, Nhạc Tiêu Tuệ bước vào, mua hai cốc trà sữa nóng, lúc thanh toán, lại lấy thêm một bao thuốc lá Trung Nam Hải hàm lượng nicotin 5 mg.

Nhạc Tiêu Tuệ đưa một cốc trà sữa cho Ngụy Quýnh, cứ thế đi về phía trước. Ngụy Quýnh không hiểu ra làm sao, đành cầm cốc trà nóng bỏng trong tay, ngoan ngoãn đi theo sau cô.

Đi đến một lối hành lang ở phía nam quảng trường, Nhạc Tiêu Tuệ ngồi xuống một chiếc ghế dài bằng gỗ, im lặng uống trà sữa, mắt thẫn thờ nhìn quanh quảng trường. Ngụy Quýnh ngồi bên cạnh cô, không biết nên hỏi thế nào. Theo như cậu hiểu về cô thì thái độ tốt nhất bây giờ là yên lặng ở bên cạnh cô.

Uống được nửa cốc trà, Nhạc Tiêu Tuệ bóc bao thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa. Lúc này, sắc trời đã dần tối, thỉnh thoảng có người đi qua quảng trường, bước chân người nào cũng vội vã. Không ai chú ý đến đôi thanh niên nam nữ lặng lẽ này. Trong sắc trời mỗi lúc một đặc quánh, bóng dáng nghiêng nghiêng của Nhạc Tiêu Tuệ dần trở nên mơ hồ, chỉ có đốm sáng bên miệng lúc sáng lúc tối trở nên vô cùng bắt mắt.

“Hôm nay,” Nhạc Tiêu Tuệ dập tắt đầu thuốc lá, thở ra một hơi dài, “Cậu có thấy là tớ rất kỳ quặc không?”

“Nói thật nhé, có một chút.” Ngụy Quýnh nhìn cô, “Tâm trạng cậu cứ lúc vui lúc buồn ấy - sao vậy?”

Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, cúi đầu nghịch chiếc ống hút trong cốc trà sữa, “Cậu có biết tại sao tớ muốn giúp lão Kỷ điều tra vụ án này không?”

Ngụy Quýnh không nói nữa. Đây cũng là điều cậu vẫn luôn muốn biết. Sự quan tâm và giúp đỡ của Nhạc Tiêu Tuệ đối với lão Kỷ, có lẽ xuất phát từ tính hiếu kỳ đối với ông cụ đầy cá tính này, từ sự lương thiện và mối đồng cảm sâu sắc trong con người cô. Nhưng, từ khi biết Kỷ Càn Khôn nhờ Ngụy Quýnh giúp ông điều tra vụ án giết người chia xác hàng loạt, thái độ của Nhạc Tiêu Tuệ đã có thể miêu tả bằng từ “cuồng nhiệt”. Có lúc, Ngụy Quýnh thậm chí còn cảm thấy cô còn mong muốn bắt được tên hung thủ đó

https://thuviensach.vn

hơn cả lão Kỷ. Điểm này, đã không thể chỉ giải thích đơn giản là "cảm thấy kích thích" hay là "thú vị" nữa.

"Lần trước tớ đã nói với cậu, mẹ tớ đã mất từ rất lâu rồi." Nhạc Tiêu Tuệ chăm chú nhìn vào quảng trường mỗi lúc một tối hơn, "Đó là ngày 27 tháng 10 năm 1992, lúc đó mẹ tớ làm nhân viên bán hàng ở tòa nhà bách hóa Đệ Nhất của thành phố, 9 giờ tối hàng ngày mới hết giờ làm việc. Tối hôm đó, bà không về nhà."

Ngụy Quýnh kinh ngạc trợn tròn mắt, "Bà…"

"Sáng sớm ngày hôm sau, người ta phát hiện thấy thi thể của bà ở mọi nơi trong thành phố." Nhạc Tiêu Tuệ từ từ quay người lại, nhìn Ngụy Quýnh. Trong bóng tối, hai mắt cô sáng rực, "Mọi nơi. Trên người không mảnh vải."

Cô đưa hai tay ra, lồng hai ngón trỏ vào nhau, "Mười mảnh. Bà bị phân tách thành mười phần - đựng trong túi nilon màu đen, buộc chặt bằng băng dính màu vàng."

Đầu Ngụy Quýnh như muốn nổ tung. Mất tích trong đêm khuya. Cưỡng dâm. Phân tách thi thể sau khi giết hại. Túi nilon màu đen. Băng dính màu vàng…

"Lúc đó, tớ còn chưa đến một tuổi, hoàn toàn không nhớ được những chuyện này. Bố tớ cứ nói với tớ là mẹ mất vì bị bệnh." Nhạc Tiêu Tuệ lại quay mặt ra quảng trường, giọng cô như vọng tới từ tầng nước rất sâu, "Năm lớp bảy, bố tớ bị say rượu, một người họ hàng đưa bố tớ về, vô tình nhắc đến cái chết của mẹ tớ, tớ mới biết là mẹ tớ bị giết hại…"

"Đợi đã!" Ngụy Quýnh nhảy dựng lên, ngắt lời Nhạc Tiêu Tuệ, "Ý của cậu là…"

"Đúng. Có lẽ là trực giác của phụ nữ, lần đầu tiên gặp lão Kỷ, tớ đã cảm thấy giữa ông cụ và tớ có một mối liên hệ nào đó." Nhạc Tiêu Tuệ lại châm một điếu thuốc, "Cho nên, lúc ở thư viện khi cậu nói với tớ về việc lão Kỷ nhờ cậu, tớ biết ngay mối liên hệ đó là gì."

"Nhưng, trong vụ án giết người hàng loạt đó, vợ của lão Kỷ là người thứ tư, cũng chính là người bị hại cuối cùng." Ngụy Quýnh nhanh chóng nhớ

https://thuviensach.vn

lại và nói, “Vụ án xảy ra vào ngày 7 tháng 8 năm 1991. Mẹ cậu bị hại vào ngày 27 tháng 10 năm 1992, không lẽ…”

“Ừ. Trên thực tế, tớ biết về vụ án giết người hàng loạt đó sớm hơn cậu.” Nhạc Tiêu Tuệ vẩy tàn thuốc lá, khẽ mỉm cười, “Cậu có tưởng tượng được không? Một cô bé học lớp bảy, đeo ba lô Hello Kitty, ngồi ở thư viện thành phố đọc báo từ mười mấy năm trước, tìm vụ án giết người hàng loạt năm đó.”

“Cho nên, cậu đã biết Hứa Minh Lương không phải là hung thủ từ rất lâu rồi?”

“Đúng. Năm 1991, anh ta đã bị xử bắn, chắc chắn không phải là anh ta giết mẹ tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ cụp mắt xuống, “Vụ án của mẹ tớ cho đến giờ vẫn chưa phá được. Cho nên, cho đến buổi tối hôm qua, tớ luôn tin rằng, kẻ giết hại mẹ tớ và vợ lão Kỷ là cùng một người - bây giờ cậu đã biết tại sao tớ lại giúp lão Kỷ điều tra vụ án rồi chứ?”

Ngụy Quýnh gật đầu, tiếp đó cậu liền nhận ra trong lời nói của Nhạc Tiêu Tuệ còn có ẩn ý.

“Cho đến buổi tối hôm qua - nghĩa là gì?”

“Loại nước hoa đó. Tớ luôn cảm thấy, một trong những động cơ kích thích hung thủ chính là 'Phu nhân Hồ Điệp'.” Nhạc Tiêu Tuệ thở dài một tiếng, nhìn về một tòa nhà ở phía xa. Ngụy Quýnh nhìn theo ánh mắt cô, nhận ra đó chính là tòa nhà nơi Nhạc Tiêu Tuệ ở, ô cửa sổ nhà cô tối đen hun hút.

“Nhưng, tối hôm qua tớ đã hỏi bố tớ. Bởi vì ông ấy dị ứng với nước hoa, cho nên, mẹ tớ không bao giờ xức nước hoa, vào mùa hè, đến cả nước cất hoa cũng không dùng.”

“Sự thực chứng minh là suy đoán của cậu đúng mà.” Ngụy Quýnh cau mày lại, “Ít nhất cũng có ba người bị hại đều đã sử dụng “Phu nhân Hồ Điệp” - Không thể ngẫu nhiên trùng hợp đến mức đó chứ?”

“Ừ. Tớ tuyệt đối tin là, hung thủ giết hại vợ lão Kỷ và ba người phụ nữ còn lại chính là Lâm Quốc Đống.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn Ngụy Quýnh, “Nhưng, điều này cũng cho thấy một khả năng khác nữa.”

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, nước hoa "Phu nhân Hồ Điệp" liên tục xuất hiện trong vụ án, chắc chắn không phải là ngẫu nhiên. Nếu đúng là hung thủ đã cưỡng dâm, giết người dưới sự kích thích của nước hoa, thì Lâm Quốc Đống rất có khả năng chính là hung thủ. Nhưng, với tiền đề này, kể cả là sau tháng 11 năm 1992 Lâm Quốc Đống mới phát điên, đồng thời phải vào bệnh viện tâm thần điều trị, thì vẫn còn tồn tại một sự việc khác nữa:

Kẻ đã giết chết mẹ của Nhạc Tiêu Tuệ bằng thủ đoạn tương tự, là một kẻ khác.

"Cho nên, hôm nay tớ đã có lúc cảm thấy phán đoán của mình là sai, thậm chí cho rằng chúng ta đã chọn nhầm hướng, đã muốn bỏ cuộc rồi." Nhạc Tiêu Tuệ khẽ thở ra một hơi, "Cho đến khi manh mối về Lâm Quốc Đống lại xuất hiện "Phu nhân Hồ Điệp", niềm hi vọng trong tớ mới được nhen nhóm lại. Mặc dù…"

"Mặc dù Lâm Quốc Đống có khả năng không phải là hung thủ giết chết mẹ cậu." Ngụy Quýnh thay cô nói tiếp, "Đúng không?"

"Đúng." Nhạc Tiêu Tuệ cúi đầu, mỉm cười, "Lâm Quốc Đống rốt cuộc có phải là kẻ thù giết mẹ tớ hay không, còn phải xem tình hình điều tra ở bệnh viện tâm thần, dù sao ông ta cũng phát điên sau khi mẹ tớ bị giết hại. Nhưng, tớ cảm thấy khả năng này không lớn."

Cô quay người lại, vỗ vào tay Ngụy Quýnh, "Có điều, cho dù thế nào đi nữa, tớ cũng sẽ tiếp tục điều tra đến cùng."

"Vì sao?"

"Vì Đỗ Thành." Nụ cười trên gương mặt Nhạc Tiêu Tuệ dần tắt, "Cậu cũng biết đấy, chú ấy đã từ bỏ không điều trị nữa, chỉ dựa vào thuốc giảm đau để cố gắng chống chọi."

Ngụy Quýnh nhớ ra lọ thuốc nhỏ màu xanh, khẽ gật đầu.

"Một người sắp chết, quãng đời còn lại vô cùng ngắn ngủi, nhưng vẫn kiên trì điều tra rõ sự thật." Nhạc Tiêu Tuệ nhìn thẳng về phía trước, "Tớ không biết chú ấy vì điều gì. Nhưng, chú ấy khiến tớ cảm thấy, luôn có những việc, mặc dù không liên quan đến chúng ta, vẫn đáng để làm - cậu thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh không nói gì, chỉ yên lặng ngồi bên cô, nhìn về một dãy những tòa nhà ở phía trước. Lúc này, bóng hoàng hôn đã bao trùm khắp đất trời, những ngọn đèn bật sáng trên các tòa nhà mỗi lúc một nhiều hơn. Trước mặt hai người trẻ tuổi, một khung cảnh huy hoàng, hỗn độn mà thú vị đang từ từ mở ra. Những âm thanh huyên náo, những tiếng thăm hỏi không ngớt bên tai. Mùi khói ngào ngạt và mùi thơm của thức ăn cũng chầm chậm thoảng tới trong bầu không khí giá lạnh.

Họ mới có hai mươi mấy tuổi, còn chưa nếm trải những nỗi vất vả, gian nan của cuộc sống. Nhưng họ biết rất rõ, đó là thế giới tràn đầy sức sống.

Một thế giới vẫn đáng để vì nó mà dũng cảm chiến đấu.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

24

Tâm Nguyện Cuối Cùng

Đỗ Thành băng qua một bãi đất trống ẩm ướt, đi về tòa nhà của khoa lưu trú, dưới sự chỉ dẫn của một cô y tá vóc người to khỏe.

Mùa xuân đã đến, đất dưới chân không còn rắn nữa, giẫm lên có cảm giác lún sâu xuống. Có thể tưởng tượng, cỏ xanh mới mọc đang ngoan cường chồi lên ở dưới đất. Trên bãi đất có một vài bệnh nhân đang đi dạo, họ mặc một lớp quần áo bông bên trong quần áo bệnh nhân, người nào người nấy trông đều phồng phềnh nặng nề. Đỗ Thành mải nhìn một bệnh nhân đang quay mặt vào tường lẩm bẩm một mình, suýt nữa thì đâm phải một người đàn ông trung niên đang cầm một cành cây khô vẽ nguệch ngoạc trên mặt đất.

“Làm cái gì thế?” Người đàn ông trung niên tỏ ra vô cùng bực bội, “Đừng có làm hỏng sa bàn tác chiến của tôi!”

“Ồ.” Đỗ Thành cẩn thận đi vòng qua ông ta, “Thủ tướng, ngài tiếp tục đi.”

Bước vào trong tòa nhà của khu lưu trú, Đỗ Thành và cô y tá đi thang máy lên thẳng tầng trên cùng. Lúc đi xuyên qua một lối hành lang, Đỗ Thành mới thực sự cảm thấy là mình đang ở trong một bệnh viện tâm thần. Bên tay trái là các phòng bệnh, ông cố gắng không nhìn những gương mặt thình lình xuất hiện ở những cánh cửa, nghĩ bụng những gương mặt méo mó, bất thường đó sẽ không làm cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Tận cùng của hành lang là phòng họp. Đồ đạc bài trí trong phòng rất đơn giản, ngoài một chiếc bàn dài và mấy cái ghế ra, không còn thứ gì khác. Cô

https://thuviensach.vn

y tá bảo ông ngồi xuống cạnh bàn, lại rót cho ông một cốc nước nóng rồi đóng cửa đi ra.

Đỗ Thành ngồi một mình trong gian phòng họp, lúc đầu, cảm thấy xung quanh vô cùng yên ắng. Ngồi một lúc nữa, ông nhận ra thực ra có những âm thanh thấp thoáng vọng đến bên tai. Dường như có người đang kêu gào, giãy giụa, cấu xé ở một nơi rất xa, mấy người đàn ông khác đang dọa nạt, xen trong đó có cả tiếng kêu thất thanh của phụ nữ. Dần dần, mớ âm thanh hỗn loạn đó lắng xuống, cuối cùng hoàn toàn trở nên yên lặng.

Không hiểu sao Đỗ Thành bất giác nghĩ đến nhà tù và viện dưỡng lão nơi lão Kỷ đang sống.

Mấy phút sau, một người đàn ông mặc áo blouse trắng bước vào phòng họp. Ông ta vừa đi vừa bỏ ống tay áo đang xắn xuống, liên tục thở hổn hển, trên trán lấp lánh mồ hôi.

“Cảnh sát Đỗ phải không?” Ông ta đi đến bên cạnh bàn, chìa một tay về phía Đỗ Thành, “Tôi họ Tào, là bác sĩ điều trị chính ở đây.”

Đỗ Thành đứng lên, đưa tay qua bàn bắt tay ông ta.

“Xin lỗi vì để ông chờ lâu, có một bệnh nhân phát bệnh.” Bác sĩ Tào lau mồ hôi, ngồi đối diện với Đỗ Thành, đưa mắt nhìn cốc nước nóng.

Đỗ Thành lập tức đẩy cốc nước qua, “Ông uống đi, tôi chưa uống đâu.”

Bác sĩ Tào cũng không khách khí, cầm cốc nước lên uống một hơi hết sạch.

“Ông tìm tôi có việc gì?”

“Về một bệnh nhân.” Đỗ Thành lấy cuốn sổ ghi chép ra, “Ông ta tên là Lâm Quốc Đống, nghe nói ông là bác sĩ điều trị chính của ông ta.”

“Lâm Quốc Đống?” Bác sĩ Tào đang đưa tay lên định lau miệng, liền dừng lại, “Ông ta đã ra viện rồi.”

“Tôi biết - vừa nãy tôi đã thấy chứng nhận ra viện của ông ta rồi.” Đỗ Thành gật đầu, “Là việc gần đây à?”

“Ừ, trước tết.”

https://thuviensach.vn

“Cũng có nghĩa là, ông ta đã sống ở bệnh viện tâm thần…”, Đỗ Thành nhẩm tính trong đầu, “Hai mươi hai năm?”

“Đúng. Tính ra, tôi là bác sĩ điều trị thứ hai của ông ta.” Bác sĩ Tào cười nhăn nhó, “Trước đây là bác sĩ Chu Huệ Kim.”

“Bệnh của ông ta có phải rất nghiêm trọng không, cần điều trị một thời gian dài như vậy?”

“Căn cứ vào bệnh án của ông ta, thì là hội chứng rối loạn tâm thần.” Bác sĩ Tào dường như có điều gì đó muốn nói nhưng lại thôi, “Bệnh tâm thần không giống với các loại bệnh khác, không có quá nhiều các chỉ tiêu và tham số của những thiết bị máy móc đáng tin cậy, hơn nữa bệnh tình thường lặp đi lặp lại, tỉ lệ tái phát cũng cao.”

“Như vậy, nếu đã cho ông ta ra viện, có nghĩa là ông ta đã khỏi hoàn toàn.”

“Chà, nói thế nào nhỉ?” Bác sĩ Tào bĩu môi, “Ông là người trong tổ chức chính quyền, chắc ông cũng biết, ở đất nước chúng ta, có những việc không thể quá nghiêm túc rạch ròi.”

“Ồ?” Đỗ Thành nhướng mày lên, “Ý ông là?”

“Về tình trạng của Lâm Quốc Đống, rất khó đánh giá, không thể khẳng định hoàn toàn là đã khỏi hẳn, cũng không thể hoàn toàn phủ định.” Bác sĩ Tào chăm chú nhìn xuống mặt bàn, giọng nhẹ bỗng, “Chi phí điều trị của ông ta từ trước tới giờ đều là gia đình tự trả. Sau này, mẹ ông ta mất, cho nên chỉ có thể duy trì những khoản điều trị cơ bản nhất. Trong thành phố chỉ có một bệnh viện An Khang, tình hình giường bệnh rất căng. Cho nên, đầu năm nay, bệnh viện đã tập trung loại bớt một loạt bệnh nhân, tất cả những bệnh nhân không gây nguy ngại lớn, đều cho làm thủ tục ra viện - ông cũng biết đấy, bệnh viện cũng phải tạo ra nguồn thu mà.”

Đỗ Thành thầm “ồ” lên một tiếng. Đúng như lời bác sĩ Tào nói, hiện tại trên phạm vi toàn quốc, cũng chỉ có vỏn vẹn hai mươi mấy bệnh viện như An Khang. Đối với chính quyền địa phương, thu nhận và điều trị người mắc bệnh tâm thần là một việc vô cùng đau đầu. Đặc biệt là những gia đình không có khả năng chi trả tiền điều trị, chỉ có thể rót từ ngân sách tài chính

https://thuviensach.vn

của chính phủ. Đối với những bệnh nhân cần điều trị trường kỳ, nếu chính phủ không rót ngân sách kịp thời, thì chuyện bệnh viện cho bệnh nhân "bị ra viện" không có gì là lạ.

"Tình trạng của Lâm Quốc Đống lúc ở trong bệnh viện thế nào?"

"Cũng tàm tạm." Bác sĩ Tào ngẫm nghĩ giây lát, "Ông ta là bệnh nhân tương đối nghe lời, có mấy lần có tâm trạng và hành vi bất thường, sau khi bị quản thúc, đã đỡ hơn rất nhiều."

"Quản thúc?"

"Đại loại như dùi cui điện, áo bó gì đó…" bác sĩ Tào vắn tắt trả lời, "Không có cách nào khác, sợ ông ta gây hại cho người khác mà."

Đỗ Thành chăm chú nhìn ông ta mấy giây, rồi chậm rãi nói: "Bác sĩ Tào, đứng từ góc độ chuyên môn của ông, ông ta, rốt cuộc có bị bệnh hay không?"

Bác sĩ Tào nhìn lại Đỗ Thành, nét mặt không thay đổi nhiều lắm, dường như câu hỏi này không hề khiến ông ta cảm thấy bất ngờ.

"Cảnh sát Đỗ, xin ông trả lời một câu hỏi của tôi trước đã." Bác sĩ Tào dừng lại một lát, "Ông có phải là người của bộ phận thanh tra công an không?"

"Không phải." Đỗ Thành ngớ ra, "Cuộc nói chuyện giữa tôi và ông hoàn toàn mang tính cá nhân. Không phải là điều tra để lấy chứng cứ, nếu không tôi sẽ không đến một mình - ông thậm chí có thể bỏ qua việc tôi là cảnh sát."

"Tôi hiểu rồi." Bác sĩ Tào thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn rất cẩn thận khi lựa chọn câu từ, "Thế thì, câu trả lời của tôi đối với ông, cũng chỉ là đại diện cho ý kiến cá nhân, chứ không được coi là kết luận của bệnh viện đối với Lâm Quốc Đống - tôi nói rõ rồi chứ?"

"Rõ rồi, ông nói đi."

"Mấy năm trước, sau khi bác sĩ Chu về hưu, tôi mới tiếp nhận việc điều trị cho Lâm Quốc Đống." Tốc độ nói của bác sĩ Tào rất chậm, dường như đang cân nhắc câu từ, "Tôi đã xem bệnh án của ông ta, hội chứng rối loạn

https://thuviensach.vn

tâm thần. Đây là một khái niệm rất rộng, có thể sử dụng từ này để chỉ rất nhiều loại bệnh tâm thần."

Ông nhìn Đỗ Thành đầy ẩn ý, rồi lại tiếp tục nói, "Nếu đã là hội chứng rối loạn tâm thần, thì chắc chắn là đã phải chịu một cú sốc hoặc bị kích thích về mặt tinh thần ở mức độ khá nghiêm trọng. Nhưng, tôi không thấy bất cứ miêu tả nào trong hồ sơ điều trị của ông ta. Hơn nữa, theo như quan sát của tôi đối với ông ta, biểu hiện của Lâm Quốc Đống rất khác so với những bệnh nhân tâm thần khác."

"Không phải ông đã nói là ông ta có tâm trạng và hành vi bất thường sao?"

"Ha ha." Bác sĩ Tào cười, "Nếu là ông, bị nhốt ở đây mười mấy năm, ngày nào cũng tiếp xúc với bệnh nhân tâm thần từ sáng đến tối, ông có bình thường được không?"

"Ý của ông là?"

"Tôi không có ý gì cả." Bác sĩ Tào lập tức trả lời, "Ông tự phán đoán."

Đỗ Thành mỉm cười, ông bỗng nhiên lại nhớ đến một việc.

"Ông vừa hỏi tôi có phải là người của bộ phận thanh tra không." Đỗ Thành để ý quan sát sắc mặt của bác sĩ Tào, "Có liên quan đến sự việc này không?"

Bác sĩ Tào lưỡng lự một lát, "Đây cũng là phỏng đoán của tôi thôi. Trước tiên, tôi muốn nói rõ rằng, tôi không hề phủ định việc Lâm Quốc Đống là bệnh nhân tâm thần. Nhưng, ông ta đã nhập viện điều trị hai mươi hai năm, có phải vì ông ta đã từng phạm một tội gì đó, đây được coi là một biện pháp trừng phạt thay thế?"

"Ồ?"

"Tôi lấy một ví dụ cho nhé." Bác sĩ Tào ghé sát lại, nói nhỏ, "Cái từ "cho mắc bệnh tâm thần", chắc ông đã từng nghe nói rồi chứ?"

Tất nhiên là Đỗ Thành đã từng nghe nói. Nó được dùng để chỉ việc một số người bình thường (ví dụ như những người có ý kiến phản ánh, tố giác… đối với chính quyền) bị đưa vào bệnh viện tâm thần để điều trị cách

https://thuviensach.vn

ly, từ đó bị tước đoạt quyền tự do cá nhân một cách biến tướng. Bệnh viện thường chỉ có trách nhiệm đối với người đưa đối tượng đó đến điều trị hoặc người nộp viện phí, còn không sử dụng bất cứ biện pháp điều trị nào đối với người được gọi là "bệnh nhân". Có điều, cùng với sự kiện toàn của các quy định pháp luật, những năm gần đây, tình trạng "cho mắc bệnh tâm thần" đã rất ít gặp. Bác sĩ Tào rất rõ đây là hành vi vi phạm pháp luật, cho nên trả lời rất cẩn trọng. Có điều, ông hỏi Đỗ Thành có phải là người của bộ phận thanh tra công an không, khiến Đỗ Thành nảy ra một nghi ngờ.

"Ai đưa ông ta đến?"

"Cơ quan công an." Bác sĩ Tào ngồi thẳng người lên, "Cưỡng bức điều trị."

"Công an thành phố? Hay chi cục nào?" Đỗ Thành lập tức truy hỏi.

"Một chi cục nào đó thì phải. Cụ thể thì tôi cũng không nhớ nữa." Bác sĩ Tào nhún vai, "Có thể kiểm tra sau. Có điều, đơn vị đưa đến điều trị cũng khá có trách nhiệm, có một cảnh sát tháng nào cũng đến kiểm tra tình hình của Lâm Quốc Đống. Hơn hai mươi năm rồi, chưa từng nghỉ lần nào."

"Anh ta tên là gì?"

"Họ Lạc, tên là Lạc Thiếu Hoa." Bác sĩ Tào mỉm cười, "Họ này rất ít gặp, cho nên dễ nhớ."

Đỗ Thành lập tức trợn tròn mắt. Tiếp đó, ông liền suy nghĩ rất nhanh, dường như có một sợi dây vô hình, nối liền những mảnh vỡ rời rạc đó lại với nhau, cuối cùng hình thành một bức tranh ghép hoàn chỉnh.

Nhưng, ông còn chưa kịp nhìn rõ toàn cảnh bức tranh ghép đó, điện thoại di động trong túi áo đã đổ chuông.

Đỗ Thành lấy điện thoại di động ra xem, là Cao Lượng.

"A lô?"

"Anh Đỗ, em Lượng đây." Giọng Cao Lượng rất khẽ, còn có tiếng vang, dường như đang trốn vào lối thoát cứu hỏa, "Mã Kiện nhờ bộ phận bọn em điều tra thông tin của một người, tên là…"

"Lâm Quốc Đống." Đỗ Thành buột miệng, "Đúng không?"

https://thuviensach.vn

“Chết tiệt, sao anh biết?”Cao Lượng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, “Mã Kiện định đến Cục để lấy tư liệu, đang trên đường rồi.”

Mã Kiện ngồi một mình trong phòng hội nghị của chi cục Thiết Đông, uống trà nóng đựng trong cốc giấy. Gian phòng họp hình chữ nhật, một dãy tủ trưng bày kê sát bức tường phía bắc. Các loại cúp phần thưởng, bằng khen, chứng nhận khen thưởng giành được những năm trước đều trưng bày ở đó. Cho dù là cách mấy mét, Mã Kiện vẫn biết cái thứ tư ở hàng thứ hai từ bên trái sang là một tấm bằng khen tập thể hạng hai.

Đó là phần thưởng tập thể mà Công an tỉnh trao cho ban chuyên án sau khi phá được vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể hàng loạt “9.11”. Trước đây, khi họp ở gian phòng hội nghị này, Mã Kiện thường hay nhìn tấm bằng khen này nhiều lần. Nhưng, hôm nay khi nó một lần nữa xuất hiện trước mắt ông, ông lại thấy vô cùng gai mắt.

Mã Kiện quay đầu đi, tâm trạng bắt đầu dần chùng xuống.

Cánh cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, Cao Lượng bước rất nhanh vào.

“Cục trưởng Mã, anh đợi thêm một lúc nữa.” Cao Lượng kéo một chiếc ghế, ngồi xuống bên cạnh Mã Kiện, “Tài liệu đều đã được in ra rồi, em bảo mọi người đóng lại, mang đến cho anh luôn bây giờ đây.”

“Không cần phiền phức thế đâu.” Mã Kiện xua tay, “Cảm ơn cậu nhé, Cao.”

“Anh đừng khách khí thế. Anh là lãnh đạo cũ mà, đáng lẽ chúng em phải mang đến tận nhà cho anh mới phải.” Cao Lượng nhìn đồng hồ đeo tay, “Cục trưởng Đoàn đang họp, anh ấy biết là anh đến, một lát nữa sẽ qua ạ.”

“Đừng làm phiền cậu Đoàn. Công việc của mọi người đều rất bận, tôi biết.” Mã Kiện bỗng có vẻ rất sốt ruột, “Hay là thế này, Cao, cậu đi giục xem thế nào, tôi lấy tài liệu xong còn có việc bận.”

“Vâng, thế anh cứ ngồi chờ một chút nhé.” Cao Lượng đứng dậy rời khỏi chỗ, quay ra lối hành lang. Anh lấy điện thoại di động ra xem, rồi lại ghé sát cửa sổ, nghiêng ngó nhìn xuống phía bãi đỗ xe ở phía dưới tòa nhà. Đúng lúc đó, một chiếc Paladin SUV kiểu cũ đi vào sân của chi cục. Nét

https://thuviensach.vn

mặt Cao Lượng dãn ra, lẩm bẩm một mình trong miệng: “Ông già này, cuối cùng cũng đến rồi.”

Anh lật áo khoác lên, rút ra một chiếc túi đựng tài liệu trong suốt ở thắt lưng, đứng ở cửa phòng hội nghị thêm một lúc, rồi đẩy cửa bước vào.

Mã Kiện thấy anh bước vào, đầu tiên ánh mắt hướng vào chiếc túi đựng tài liệu. Nhưng Cao Lượng không đưa ngay cho ông, mà mở chiếc túi đựng tài liệu, lấy tài liệu trong túi bày ra mặt bàn.

“Để cục trưởng Mã phải chờ lâu.” Anh chỉ vào những tờ giấy, “Đây là xác nhận hộ khẩu của Lâm Quốc Đống, đây là giấy ra viện…”

Mã Kiện kiên nhẫn nghe một lúc, miệng ừ à qua quýt cho xong. Mãi mới đợi đến lúc Cao Lượng nói xong, Mã Kiện vội thu hết số tài liệu lại, nhét vào trong chiếc túi đựng.

“Cảm ơn cậu nhé, cậu nói với cậu Đoàn một tiếng, tôi đi trước đây.” Mã Kiện kẹp chiếc túi đựng tài liệu dưới nách, ngẫm nghĩ một lúc, rồi lại dặn: “Việc này đừng cho người khác biết, dù sao cũng là việc riêng, được không?”

Cao Lượng liên miệng đáp lời, đuôi mắt liên tục liếc ra phía cửa phòng hội nghị.

Mã Kiện vỗ vai anh rồi đứng dậy đi ra cửa. Vừa kéo cửa ra thì đâm sầm vào một người đang vội vã bước vào.

Người đến thở hổn hển, dường như đã chạy suốt dọc đường để đến đây. Mã Kiện nhìn gương mặt trắng bệch, phù nề, đầy mồ hôi, chợt sững người.

“Thành?”

Đỗ Thành đưa tay áo lên lau mặt, một nụ cười thoáng hiện trên gương mặt đã mệt bơ phờ.

“Cục trưởng Mã, lâu lắm rồi không gặp.”

“Đúng thế. Hôm nay đi ngang qua cục, tiện vào xem thế nào.” Mã Kiện nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường, “Nghe nói cậu bị bệnh, có nghiêm trọng không?”

https://thuviensach.vn

“Ung thư gan, giai đoạn cuối.” Đỗ Thành chỉ trả lời ngắn gọn, không nhìn nét mặt bỗng chốc kinh ngạc của Mã Kiện, “Chẳng mấy khi mới đến, ngồi xuống nói chuyện một lát.”

Ông kéo một chiếc ghế, tự mình ngồi xuống, lấy bao thuốc lá ra để lên mặt bàn.

Mã Kiện không động đậy, mà cau mày nhìn ông, hỏi khẽ: “Phát hiện ra từ khi nào? Đã làm phẫu thuật chưa?”

Khoảnh khắc đó, Đỗ Thành nhìn thấy trong ánh mắt ông một sự quan tâm tự đáy lòng. Ánh mắt đó, hai mươi ba năm trước đã từng có. Những ngày tháng thù địch sâu sắc ấy, dường như đã dễ dàng được bỏ qua bởi một tin dữ.

Các anh có thể đồng cảm với việc tôi sắp chết, nhưng tôi không thể bỏ qua sự che đậy động trời năm đó.

Đỗ Thành cụp mắt xuống, chỉ vào chiếc ghế trước mặt, “Anh ngồi đi, cục trưởng Mã.”

“Thôi, tôi vẫn còn có việc.” Mã Kiện gượng cười, “Thành, cậu phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Có gì tôi giúp được, cậu cứ nói với tôi.”

Tại sao lời hỏi thăm ấy không thể đến từ những người anh em bên nhau suốt chặng đường, tại sao trong những tháng năm tươi đẹp nhất cuộc đời, chúng ta lại phải coi nhau như kẻ thù?

Đỗ Thành nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra luôn.

“Cứ nói chuyện một lúc đi - cục trưởng Mã, chúng ta nói chuyện một lát.”

Mã Kiện im lặng mấy giây, khi lên tiếng, giọng đã rắn băng, “Nói cái gì?”

Giọng nói đó không hiểu tại sao lại khiến tâm trạng Đỗ Thành trở nên nhẹ nhõm. Ông chỉ vào chiếc túi tài liệu kẹp dưới nách Mã Kiện, “Nói về hắn.”

“Ồ?”

https://thuviensach.vn

“Hôm nay không phải là anh đi ngang qua.” Đỗ Thành rút ra một điếu thuốc châm lửa, “Anh đến để tìm tài liệu về một người tên là Lâm Quốc Đống.”

Mã Kiện lập tức quay ra nhìn Cao Lượng. Vẻ mặt Cao Lượng lúng túng, nói một câu “Các anh cứ nói chuyện nhé” rồi kéo cửa chuồn luôn.

Phòng hội nghị chỉ còn lại Đỗ Thành và Mã Kiện. Mã Kiện im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Việc riêng. Cái tay Lâm Quốc Đống này nợ một người họ hàng của tôi một trăm mấy chục nghìn tệ, bây giờ không tìm thấy hắn đâu…”

“Mã Kiện!” Đỗ Thành ngắt lời ông ta, “Bây giờ chỉ có hai chúng ta. Anh nói thật cho em biết, Lạc Thiếu Hoa đã nói gì với anh?”

Nghe đến tên của Lạc Thiếu Hoa, Mã Kiện khẽ rùng mình. Tiếp đó, các bộ phận trên mặt ông rúm ró lại.

“Mẹ kiếp, cậu theo dõi tôi?!”

“Em có theo dõi, nhưng em không theo dõi anh, mà là Lạc Thiếu Hoa.” Đỗ Thành đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Mã Kiện, “Anh ấy biết sự thật đúng không? Anh ấy biết Lâm Quốc Đống chính là hung thủ, đúng không!”

“Mẹ kiếp, cậu là chó à?” Mã Kiện gầm lên, “Bao nhiêu năm rồi mà còn cắn chặt lấy tôi không buông tha!”

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, Đoàn Hồng Khánh bước vào, nhìn thấy hai người đang hằm hằm đối diện với nhau, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

“Cục trưởng Mã… anh Đỗ,” ông nhìn Mã Kiện, rồi lại nhìn Đỗ Thành, “Các anh đang…”

“Các anh làm thế nào mà điều tra ra được? Hồi năm 1992, các anh đã biết là Hứa Minh Lương bị oan, đúng không?” Đỗ Thành không buồn nhìn Đoàn Hồng Khánh, ông bước từng bước ép sát Mã Kiện, “Ai quyết định đưa Lâm Quốc Đống vào bệnh viện tâm thần, là anh hay là Lạc Thiếu Hoa?”

https://thuviensach.vn

“Tôi không biết gì hết!” Mã Kiện nghiến răng, quai hàm gồ lên. Ông trợn mắt nhìn Đoàn Hồng Khánh, rồi quay người định đi, “Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của cậu!”

Đỗ Thành lôi phắt tay áo Mã Kiện lại, “Tại sao lúc đó các anh không nói ra? Sợ phải chịu trách nhiệm? Hay là sợ anh, mẹ kiếp, không lên được chức cục phó?”

Đoàn Hồng Khánh bước tới kéo Đỗ Thành lại, “Anh Đỗ, anh bình tĩnh một chút…”

Đỗ Thành hất tay Đoàn Hồng Khánh ra, Đoàn Hồng Khánh loạng choạng, phải bám vào bàn mới tạm đứng vững được.

“Lâm Quốc Đống đã làm gì Lạc Doanh?” Đỗ Thành túm chặt lấy Mã Kiện, mũi gần như chạm vào mặt ông ta, “Lạc Thiếu Hoa đang giám sát Lâm Quốc Đống, đúng không?”

“Chuyện này liên quan gì đến cậu!” Mã Kiện lật tay túm lấy cổ áo Đỗ Thành, “Con mẹ nó, cậu đừng có lôi Thiếu Hoa vào!”

“Mẹ kiếp, các anh là cảnh sát!” Đỗ Thành đã nghiến răng trợn mắt, giọng khàn đặc, “Con mẹ các anh, như thế là cố ý vi phạm pháp luật làm án sai! Anh đi mà xem mẹ của Hứa Minh Lương bây giờ như thế nào!”

“Đủ rồi!” Đoàn Hồng Khánh bỗng gầm lên một tiếng, bước tới kéo mạnh Đỗ Thành và Mã Kiện ra. Hai người bị Đoàn Hồng Khánh chặn ở giữa, thở hổn hển, gườm gườm nhìn đối phương.

Không biết từ lúc nào, cửa phòng hội nghị đã đầy chật cảnh sát, mọi người nhìn thấy Đỗ Thành vốn đang nghỉ dưỡng bệnh và phó cục trưởng cũ Mã Kiện trong trạng thái giơ gươm rút súng chực lao vào nhau, người kinh ngạc, kẻ xì xầm bàn tán.

“Xem cái gì mà xem!” Đoàn Hồng Khánh giơ chân đạp đổ một chiếc ghế, “Về làm việc hết cả đi!”

Phó cục trưởng điên lên hạ lệnh, số cảnh sát vây xung quanh xem liền vội rời đi. Cuối cùng, ở cửa chỉ còn lại Trương Chấn Lương, anh lặng lẽ quan sát ba người trong phòng hội nghị.

https://thuviensach.vn

Đoàn Hồng Khánh chống hai tay vào thắt lưng, đứng yên tại chỗ thở dốc một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Đỗ Thành.

“Anh Đỗ, anh định làm gì?” Giọng Đoàn Hồng Khánh vô cùng phẫn nộ, xen chút bất lực, “Anh có nhớ tôi đã nói gì với anh không?”

“Cục trưởng Đoàn, tôi không cần bất cứ thứ gì.” Đỗ Thành thôi không nhìn Mã Kiện nữa, quay sang Đoàn Hồng Khánh, “Tôi chỉ muốn biết sự thật.”

“Sự thật có quan trọng đến như thế không?” Đoàn Hồng Khánh dường như đang phải đối mặt với một người mắc bệnh hoang tưởng không thể nào chấp nhận được, “Việc đó đã trôi qua hơn hai mươi năm rồi, còn ai nhớ nữa? Anh vẫn khổ sở truy cứu, có ý nghĩa không?”

“Có ý nghĩa.” Môi Đỗ Thành run lên, “Tôi nhớ.”

“Mẹ kiếp, anh sắp chết đến nơi rồi!” Đoàn Hồng Khánh không thể kìm nén được hơn nữa, “Anh còn mấy tháng nữa? Mấy ngày nữa? Mấy tiếng nữa? Tại sao anh còn phải ép buộc mình?”

“Tôi đã từng nói với anh,” Đỗ Thành nhìn Đoàn Hồng Khánh, rồi lại nhìn Mã Kiện, nói từng chữ một: “Mỗi một tháng, mỗi một ngày, mỗi giờ, mỗi phút còn lại của tôi, là để điều tra ra sự thật.”

“Chết tiệt!” Đoàn Hồng Khánh chửi to một tiếng, hất văng chiếc cốc giấy trên bàn.

Ông khom lưng, hai tay chống vào mặt bàn, đầu gục xuống trước ngực, toàn thân run lên bần bật.

Một lúc lâu sau, ông ngẩng đầu lên, chằm chằm nhìn Đỗ Thành, “Được, anh Đỗ, anh không quan tâm đến mình, được.”

Đoàn Hồng Khánh túm lấy cổ áo Đỗ Thành, lôi ông đến trước chiếc tủ trưng bày.

“Anh nhìn những cái này. Đây là cái gì?” Đoàn Hồng Khánh chỉ vào những chiếc cúp khen thưởng và những tấm bằng khen, “Đó là những thứ mà anh em đã giành được bằng xương máu, bằng sinh mạng!”

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, ông cầm một chiếc cúp lên, ném mạnh xuống đất, chiếc cúp vàng lấp lánh liền nứt toác.

“Bây giờ không cần nữa, phải không?” Đoàn Hồng Khánh gầm lên với Đỗ Thành: “Tất cả mọi vinh dự, đều không cần nữa, đúng không?”

Tiếp đó, ông lại lôi ra một tấm bằng khen, giơ tay định xé. Trương Chấn Lương thấy thế, vội xông đến ngăn ông lại, giật lấy tấm bằng khen đã bị xé rách một góc.

Cơn thịnh nộ của Đoàn Hồng Khánh vẫn còn chưa nguôi ngoai, ông đẩy mạnh Trương Chấn Lương ra, giơ một ngón tay lên chỉ vào Đỗ Thành, ngón tay run lên bần bật, nhưng không nói ra lời. Một lúc lâu sau, ông mới nghiến răng lên tiếng, giọng đã có hơi hướng van xin.

“Mọi người làm cảnh sát bấy nhiêu năm, xông pha súng đạn, lăn lộn trong máu bùn, khó khăn lắm mới hạ cánh bình yên…” Đoàn Hồng Khánh quay đầu nhìn Mã Kiện. Vị phó cục trưởng tiền nhiệm nét mặt ủ rũ, quay đầu đi.

“Anh Đỗ, coi như là tôi xin anh.” Đoàn Hồng Khánh lại quay về phía Đỗ Thành, “Việc này, có thể cứ thế mà cho qua đi được không?”

“Không thể!” Đỗ Thành bỗng ngẩng đầu lên, hai mắt trợn tròn, “Năm đó, vì điều tra vụ án này, cả nhà tôi đều chết! Cả nhà!”

Đoàn Hồng Khánh sững người, “Anh…”

“Hơn hai mươi năm nay, nó cứ nghẹn ở đây!” Đỗ Thành phanh áo ra, chỉ vào cổ họng mình, giọng nói dường như trào ra từ trong lồng ngực, “Tôi không thể nuốt đi được, cũng không khạc ra được! Tối nào, vợ tôi và con tôi cũng đều nhìn tôi. Họ nói với tôi, chồng ơi, bố ơi, phải bắt được hắn, nhất định phải bắt được hắn!”

Vị ngọt tanh mỗi lúc lại rõ hơn trào lên trong miệng, nhưng Đỗ Thành hoàn toàn không cảm thấy gì, ông vẫn gầm thét giống như một con thú hoang.

“Tôi không phải vì trách nhiệm gì cả, tôi chỉ vì bản thân mình! Vì vợ tôi và con tôi!” Đỗ Thành tiến sát Đoàn Hồng Khánh, nhìn vào gương mặt rúm ró của mình hiện lên trong con ngươi mắt của ông ta, “Tôi không thể để

https://thuviensach.vn

cho họ chết một cách vô ích. Tôi muốn họ biết, họ đã không chết vô nghĩa, vụ án năm đó, tôi đã điều tra rõ."

Đỗ Thành nhìn Mã Kiện đứng phía sau Đoàn Hồng Khánh, hai tay siết chặt nắm đấm, mắt dần dần nhòa đi.

"Tôi đã sắp chết rồi, các anh cứ để tôi điều tra tiếp có được không? Các anh cứ coi như đó là sự quan tâm cuối cùng, có được không, hả?!"

Sau một tiếng gầm thịnh nộ chấn động, những giọt máu phun tới tấp vào mặt Đoàn Hồng Khánh. Mồm miệng Đỗ Thành bỗng đầy máu tươi, Đoàn Hồng Khánh há mồm trợn mắt nhìn ông, không thốt ra được câu nào, kệ cho những giọt máu trên mặt mình từ từ nhỏ xuống.

"Sư phụ!" Trương Chấn Lương thất kinh, vội xông tới dìu Đỗ Thành.

Đỗ Thành cũng sững người. Ông đưa tay lau khóe miệng, phát hiện thấy bàn tay đã đầy máu đỏ.

"Chết tiệt, làm sao thế không biết?" Đỗ Thành loạng choạng, lẩm bẩm một mình. Ông ngẩng đầu nhìn Đoàn Hồng Khánh mặt dính đầy máu, miệng cố nặn ra một nụ cười bất lực.

"Tôi xin lỗi, cục trưởng Đoàn." Đỗ Thành giãy ra không cho Trương Chấn Lương dìu, định bước tới lau máu trên mặt Đoàn Hồng Khánh. Vừa bước một bước, ông liền ngã gục xuống.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

25

Bóng Dáng Hung Thủ

“Sau đó thì sao?” Trần Hiểu ngẩng đầu nhìn Lâm Quốc Đống, lông mày nhíu lại, mắt ánh lên sự quan tâm.

“Tôi sững sờ. Ngồi trên giường rất lâu, má bên trái vẫn rát bỏng.” Tay Lâm Quốc Đống vòng qua vai Trần Hiểu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, “Tôi không biết tại sao một phút trước còn đang kề vai sát má, mà trong chớp mắt đã nổi giận đùng đùng. Rõ ràng là cô ấy thích tôi, nếu không thì đã không đi xem phim, chèo thuyền cùng tôi. Nhưng, tại sao không thể để chúng tôi tiến thêm hơn một bước chứ?”

“Sau đó cô ấy có quay lại không?”

“Có, còn dẫn theo ba cán bộ bảo vệ.”

“Hả?” Trần Hiểu lấy tay che miệng, khẽ thốt ra một tiếng kinh ngạc, “Có cần phải tuyệt tình đến mức như vậy không?”

“Lúc đó cô ấy đúng là đã tuyệt tình như vậy.” Lâm Quốc Đống cười đau khổ, “Vu cáo tôi là có ý đồ cưỡng bức.”

Trần Hiểu giãy ra khỏi vòng tay Lâm Quốc Đống, mặt đầy kinh ngạc, “Chú bị bắt ạ?”

“Không.” Lâm Quốc Đống lại ôm cô vào lòng, “Tôi không dưng bị nhốt giam một đêm, rồi không hiểu sao lại được thả ra. Sau đó, liền bị đình chỉ giảng dạy, cắt thưởng, hủy tư cách được bình bầu là giáo viên ưu tú.”

Trần Hiểu nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay hắn, “Đáng thương quá.”

https://thuviensach.vn

“Tôi thật sự không hiểu nổi, mãi vẫn không hiểu nổi.” Ánh mắt Lâm Quốc Đống hướng về đầu kia phòng khách, cánh cửa phòng vệ sinh đang khép hờ, “Tại sao cô ấy có thể làm hại tôi như vậy? Tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác, người nào người nấy đều xì xầm bàn tán sau lưng tôi… Đối với tôi, như vậy chẳng khác nào bị dồn vào chỗ chết.”

“Rất đơn giản, cô ấy không yêu chú.”

“Không yêu tôi? Thế thì tại sao mỗi lần tôi mời, cô ấy đều không từ chối?”

“Để cho đỡ buồn thôi.” Trần Hiểu khẽ cười, “Bạn trai ở xa như thế, bình thường chẳng có ai ở bên. Đúng lúc đó lại có chú, một anh chàng trẻ trung đẹp trai, lại có tài theo đuổi. Nếu là cháu, cũng sẽ vui vẻ nhận lời hẹn hò - coi như là kiếm một người chơi với mình thôi mà.”

“Nhưng, cô ấy bằng lòng để tôi ôm và hôn…”

“Thế có là gì, phụ nữ mà, ôm một tí, mình cũng ấm mà. Có điều, nếu chú muốn có quan hệ thực, cô ấy chắc chắn sẽ trốn chạy.”

Lâm Quốc Đống im lặng một lúc, khẽ lắc đầu, “Phụ nữ thật đáng sợ.”

Trần Hiểu dụi đầu vào ngực Lâm Quốc Đống, “Cho nên bao nhiêu năm nay chú vẫn độc thân?”

“Ừ.” Tay Lâm Quốc Đống vuốt ve trên lưng cô, có thể cảm thấy rất rõ vị trí áo ngực, “Không buông bỏ được, cũng không dám yêu ai nữa.”

“Đồ ngốc.” Trần Hiểu nhắm mắt lại, thốt ra một tiếng thầm thì khe khẽ, “Không phải tất cả mọi phụ nữ đều như cô ấy.”

Cơ thể hai người dính chặt vào nhau, nhiệt độ cơ thể dần tăng lên, khiến mùi hương trên người cô gái sực lên. Hơi thở của Lâm Quốc Đống bắt đầu gấp gáp, đầu mũi cũng lấm tấm mồ hôi. Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Trần Hiểu. Tiếp đó, hắn liền lướt xuống dưới, tìm môi Trần Hiểu. Cô gái khẽ ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn đón lấy hắn. Rất nhanh chóng, bốn làn môi khẽ chạm vào nhau thăm dò, rồi cuốn chặt lấy nhau.

Đàn bà. Đàn bà mềm mại. Đàn bà ướt át. Đàn bà với mùi hương ngất ngây hồn người.

https://thuviensach.vn

Lâm Quốc Đống rút tay ra khỏi eo cô gái, lần theo bụng lên phía trên, khi sắp chạm đến ngực, một bàn tay khác kiên quyết ngăn hắn lại.

Trần Hiểu kéo tay hắn ra, xoay người đứng dậy.

“Thầy Lâm, cháu phải về đây.” Cô vuốt lại mái tóc rối, kéo phẳng chiếc áo len trên người.

Lâm Quốc Đống ghé sát lại, định hôn cô một lần nữa. Có điều, lần này, cô gái quay đầu đi, đưa tay chặn giữa mình và Lâm Quốc Đống.

“Đừng thế.”

Lâm Quốc Đống đang trong tư thế cúi xuống chìa môi ra, lúng túng dừng lại giữa chừng. Giây lát sau, hắn từ từ đứng thẳng người dậy, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

“Tại sao?”

“Cháu có bạn trai rồi, cháu không thể như thế được.”

“Nhưng vừa nãy cô nói…”

“Thầy Lâm, cháu rất thích chú, cũng bằng lòng làm bạn của chú. Mặc dù, so với bạn bè bình thường, chúng ta…” Trần Hiểu mỉm cười vẻ không tự nhiên, “thân mật hơn một chút. Có điều, cháu không muốn… Nói thế nào nhỉ? Chú biết đấy. Nói tóm lại, cháu rất xin lỗi.”

Dứt lời, Trần Hiểu cầm chiếc áo khoác trên ghế salon lên, đi ra cửa.

Lâm Quốc Đống đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn cô.

Trần Hiểu để ý thấy ánh mắt của hắn, trong lòng cảm giác không nỡ, cô gượng cười, “Ngày mai chú sẽ đến công ty chứ?”

Lâm Quốc Đống không nói gì, sắc mặt trở nên u tối.

Trần Hiểu nhìn người đàn ông gầy gò dường như đột ngột bị mất nhiệt, không hiểu vì sao bỗng cảm thấy hoang mang. Cô cúi đầu, nói “mai gặp lại” rồi vội vã mở cửa phòng, ra về.

Lâm Quốc Đống vẫn giữ nguyên tư thế như cũ, chằm chằm nhìn vào gian phòng cạnh cửa không một bóng người. Một lúc lâu sau, hắn nhét hai tay vào túi quần, chậm rãi quay một vòng, nhìn khắp xung quanh gian phòng khách. Cuối cùng, hắn đưa mắt nhìn về phía phòng vệ sinh.

https://thuviensach.vn

Cô và cô ta, cũng giống nhau.

Ngụy Quýnh nhìn biển số trên phòng bệnh, khẽ đẩy mở cửa phòng.

Đỗ Thành nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt vàng ệch. Một cảnh sát túc trực ở cạnh giường, chính là người cảnh sát còn lại mà cậu đã gặp ở nhà Kỷ Càn Khôn, thấy Ngụy Quýnh bước vào, anh ta lập tức nhìn cậu với ánh mắt nghi hoặc.

Ngụy Quýnh chỉ vào Đỗ Thành, miệng nói không thành tiếng: "Em đến thăm chú ấy."

Người cảnh sát khẽ gật đầu, ra hiệu cho cậu tìm ghế ngồi xuống.

Ngụy Quýnh để lẵng hoa quả vào góc tường, kéo một chiếc ghế tới, ngồi cạnh giường.

"Chú ấy thế nào?"

Sắc mặt người cảnh sát rất khó coi, anh ta không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu.

Ngụy Quýnh nhìn Đỗ Thành trên giường bệnh. Cả người ông già co lại trong chăn, mấy hôm không gặp mà gương mặt ông đã gầy rộc đi, chỉ có phần bụng vẫn nhô cao. Dường như ông đang ngủ, nhưng hơi thở rất không đều. Thỉnh thoảng lại nhíu mày, nghiến răng.

Người cảnh sát quan sát Ngụy Quýnh, hỏi khẽ: "Cậu là ai?"

Ngụy Quýnh bỗng không biết nói thế nào, cậu cũng không biết nên tả thế nào về mối quan hệ giữa mình và Đỗ Thành, ngẫm nghĩ một lát, đành nói: "Em là bạn chú ấy."

Người cảnh sát không nói gì, mắt càng ánh lên sự nghi hoặc.

Lúc này, Đỗ Thành thở dài một tiếng. Ngay sau đó, ông liếm môi, nói nhỏ: "Chấn Lương, nước."

Trương Chấn Lương vội cầm cốc nước trên chiếc tủ đầu giường lên, đưa chiếc ống hút cắm trong cốc sát đến bên miệng Đỗ Thành.

Đỗ Thành hút mấy hơi rồi từ từ mở mắt ra, lập tức nhìn ngay thấy Ngụy Quýnh ở cạnh giường.

"Sao cháu đến?"

https://thuviensach.vn

“Nghe nói chú bị bệnh.” Ngụy Quýnh gượng cười, “lão Kỷ đi lại không tiện, nên bảo cháu đến thăm chú.”

“Dào, bảo ông ấy đừng có nghĩ ngợi.” Đỗ Thành ra hiệu cho Trương Chấn Lương quay giường lên, “Tôi không sao, sức khỏe của mình, mình biết rõ nhất - Các cháu chưa nói cho ông ấy về cái tay Lâm Quốc Đống chứ?”

“Chưa ạ. Chú điều tra được gì rồi?”

“Ừ. Tôi cảm thấy, chính là hắn.” Nói đến đây, Đỗ Thành bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, quay đầu về phía Trương Chấn Lương, “Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời chưa. Anh bị hôn mê mấy hôm nay, họ đều đã lần lượt đến thăm anh.” Trương Chấn Lương lục tìm trong túi áo, lấy ra hai chiếc phong bì, “Tiền thăm hỏi - có phải trả lại không?”

“Không trả, cứ giữ đấy.” Đỗ Thành cười hì hì, “Việc nào ra việc ấy. Hai lão khốn kiếp này cũng nên đến thăm tôi.”

Trương Chấn Lương cũng cười, “Sư phụ, có đói không?”

“Đúng là cũng hơi đói.” Đỗ Thành chặc lưỡi, “Kiếm tí bánh chẻo ăn đi.”

“Được ạ.” Trương Chấn Lương nhanh nhẹn đứng dậy, đi về phía cửa, “Anh đợi một tí, em về ngay đây.”

Thấy anh ta đã ra khỏi cửa, Đỗ Thành chỉ vào chiếc áo khoác trên chiếc giá quần áo, bảo Ngụy Quýnh: “Túi bên phải, thuốc lá.”

Ngụy Quýnh hơi do dự, “Cảnh sát Đỗ, chú đã bệnh…”

Đỗ Thành tỏ ra đã sốt ruột đến mức không thể chờ thêm được nữa, “Lắm chuyện. Nhanh lên!”

Ngụy Quýnh không còn cách nào khác, đành làm theo yêu cầu của ông. Nửa phút sau, Đỗ Thành đã ngậm điếu thuốc trên môi, hút một cách sung sướng. Ngụy Quýnh tìm được một chiếc cốc giấy, rót nửa cốc vơi, đặt trước mặt ông, để làm gạt tàn thuốc lá.

Đỗ Thành rít vài hơi đã hút hết hơn nửa điếu thuốc. Ông bóp đầu mẩu thuốc, nhìn Ngụy Quýnh, “Nói đi, cậu nhóc, tìm tôi có việc gì?”

https://thuviensach.vn

“Dạ?”

“Cậu không chỉ đơn giản là đến thăm tôi, nếu không Nhạc Tiêu Tuệ cũng sẽ đến.” Đỗ Thành hất cằm ra phía cửa, “Cho nên tôi đã nghĩ cách bảo Trương Chấn Lương đi ra ngoài.”

Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt, thầm lẩm bẩm một câu: Cái ông cáo già này.

“Cảnh sát Đỗ, hồ sơ vụ án mà chú mang cho chúng cháu… không phải là toàn bộ đúng không?”

“Ồ?” Đỗ Thành nhướng mày lên, đang đưa tay lấy thuốc lá, liền dừng lại, “Sao lại hỏi thế?”

“Cuối tháng 10 năm 1992, cũng từng xảy ra một vụ án tương tự.” Ngụy Quýnh lấy can đảm, nhìn thẳng vào mắt Đỗ Thành, “Rất giống với vụ án giết người hàng loạt trước đó.”

Đỗ Thành chăm chú nhìn Ngụy Quýnh mấy giây, cau mày, “Cậu làm thế nào mà biết được vụ án này?”

“Cháu xem được khi tra cứu tư liệu trên mạng.” Ngụy Quýnh quyết định nói dối.

“Tôi cảm thấy hung thủ của hai vụ án này không phải là cùng một người, nên không đưa tư liệu cho lão Kỷ - cậu thấy thế nào?” Đỗ Thành cụp mắt xuống, lại rút một điếu thuốc lá từ trong hộp thuốc.

“Cháu cũng cảm thấy không phải là cùng một người.” Ngụy Quýnh buột miệng, sau đó liền hối hận. Bởi vì Đỗ Thành lập tức đưa mắt nhìn cậu, còn nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Cậu nhóc,” Đỗ Thành thủng thẳng châm thuốc lá, “Cậu biết những gì?”

Ngụy Quýnh thầm mắng mình sơ ý, thấy đã không thể giấu được nữa, đành nói hết ra sự thật.

“Vụ án cuối tháng 10 năm 1992, người bị hại chính là mẹ của Nhạc Tiêu Tuệ.”

Đỗ Thành chợt sững người, ngây ra nhìn Ngụy Quýnh. Một lúc lâu sau, ông mới vừa nhăn nhó cười vừa lắc đầu, mặt vẫn lộ vẻ không thể tin được.

https://thuviensach.vn

“Không thể trùng hợp đến như vậy chứ?” Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm một mình: “Thảo nào nó trăn trở về vụ án này đến như vậy.”

Ông lại nhìn Ngụy Quýnh, “Cần tôi làm gì?”

“Cháu muốn tìm hiểu về vụ án này.” Ngụy Quýnh dừng lại một lúc, “Nếu có thể, cháu muốn tìm ra hung thủ đã giết chết mẹ cô ấy.”

“Vì sao?” Đỗ Thành bỗng mỉm cười, “Vì tình yêu?”

“Không phải.” Ngụy Quýnh không cười, nét mặt nghiêm túc, “Nhạc Tiêu Tuệ đã hỏi bố cô ấy, bởi vì ông ấy dị ứng với nước hoa, cho nên mẹ cô ấy không bao giờ xức nước hoa. Cũng có nghĩa là, Lâm Quốc Đống không phải là hung thủ giết hại mẹ cô ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Nhạc Tiêu Tuệ biết rõ rằng việc giúp lão Kỷ hoàn toàn không thể trả được mối thâm thù của mình, nhưng cô ấy vẫn kiên trì điều tra tiếp. Bởi vì cô ấy cảm thấy, đáng làm như vậy.” Ngụy Quýnh dừng lại giây lát, nét mặt càng kiên nghị, “Như vậy, cũng phải có người làm gì cho cô ấy.”

Đỗ Thành thôi không cười nữa, ông lại nhìn Ngụy Quýnh rồi đưa tay chỉ về phía chiếc tủ quần áo, “Cái túi da màu đen, bên trong có một túi đựng hồ sơ.”

Ngụy Quýnh làm theo, nhanh chóng phát hiện thấy chiếc túi hồ sơ đó, rút ra, bên trong là một cuốn hồ sơ vụ án hình sự, ngoài bìa viết “Vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể 28.10.1992”. Nhìn thấy mấy chữ này, Ngụy Quýnh cảm giác cả người bỗng nóng rực bứt rứt.

“Điều tra rõ một vụ án, không đơn giản như cậu tưởng tượng.” Đỗ Thành nhìn cậu, nét mặt bỗng trở nên u tối, “Liệu tôi có gắng gượng được đến lúc Lâm Quốc Đống quy án hay không còn chưa biết thế nào. Cho nên, có thể không giúp được cậu nhiều.”

“Không sao đâu ạ. Vụ án của lão Kỷ đã trôi qua nhiều năm như vậy, không phải cũng sắp điều tra rõ ngọn ngành rồi đấy thôi?” Ngụy Quýnh quay người nhìn Đỗ Thành, nụ cười trên mặt vừa hiền hòa vừa kiên định, “Các chú có thể làm được, cháu cũng sẽ làm được.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tiêu Tuệ gõ lên cửa, nghe thấy Kỷ Càn Khôn đáp "vào đi", cô liền đẩy cửa bước vào.

Kỷ Càn Khôn ngồi bên chiếc bàn gỗ nhỏ, đang lật xem một tập tài liệu, ông mỉm cười với Nhạc Tiêu Tuệ, đồng thời nhìn ra phía sau lưng cô.

"Ngụy Quýnh không đến à?"

"Cháu cứ tưởng là cậu ấy ở chỗ ông cơ đấy." Nhạc Tiêu Tuệ giơ điện thoại di động lên, "Anh chàng này, không biết chạy đi đâu rồi, cũng không nghe điện thoại."

Cô cởi áo khoác ngoài, để lên giường cùng chiếc ba lô, rồi tiến sát đến bên cạnh lão Kỷ, "Ông đang xem gì đấy ạ?"

Vừa đến gần ông cụ, một mùi dầu hôi khó chịu xộc ngay vào mũi. Nhạc Tiêu Tuệ cau mày, đưa tay lên xua xua trước mũi.

"Lão Kỷ, ông không gội đầu mấy ngày rồi?"

"Ồ?" Kỷ Càn Khôn đưa tay lên gãi đầu, nét mặt ngại ngùng, "Mấy hôm nay cũng chẳng có tâm trí đâu mà để ý đến mình nữa mà."

Nhạc Tiêu Tuệ quan sát Kỷ Càn Khôn. Ông cụ không giống với lúc mới gặp lắm, mái tóc muối tiêu chải gọn gàng ra phía sau gáy trước kia giờ vừa bóng nhờn vừa rối bù, gương mặt gầy gò, hai má hõm sâu, râu ria lởm chởm đầy cằm. Chiếc áo sơ mi và áo len lông cừu trên người cũng đầy vết bẩn, đúng là hình ảnh của một ông cụ lôi thôi luộm thuộm.

Nhạc Tiêu Tuệ đi về phía tủ quần áo, lục tìm một bộ đồ sạch, vứt lên người Kỷ Càn Khôn, "Ông thay ra đi."

Kỷ Càn Khôn kinh ngạc trợn tròn mắt, "Bây giờ? Ở ngay đây á?"

"Đúng thế."

"Không được!" Kỷ Càn Khôn từ chối rất dứt khoát, "Cháu là một cô bé…"

"Ông nói ít thôi." Nhạc Tiêu Tuệ cáu kỉnh, xông luôn tới, không nói không rằng cởi luôn chiếc áo len lông cừu trên người Kỷ Càn Khôn ra, "Ông còn lớn tuổi hơn bố cháu, cháu còn tắm cho ông ấy nữa kia."

https://thuviensach.vn

Đầu Kỷ Càn Khôn bị mắc trong chiếc áo len, giọng nói ồm ồm nghèn nghẹn, “Không cần cháu giúp, bảo Trương Hải Sinh đến giúp ta…”

Chưa dứt lời, Nhạc Tiêu Tuệ đã cởi xong áo sơ mi của ông, lại quỳ chân xuống, kéo tấm chăn len lên, lôi tuột chiếc quần bông.

Trên người ông cụ chỉ còn độc một chiếc quần lót.

“Cháu đi ra đi đã!” Mặt Kỷ Càn Khôn đỏ bừng lên, “Ta thay xong thì cháu hẵng vào!”

Nhạc Tiêu Tuệ nén cười, trợn mắt dọa ông cụ, “Bắt buộc phải thay đấy - ông đã bốc mùi rồi!” Dứt lời, liền kéo cửa tránh ra ngoài.

Ra đến hành lang, nụ cười của cô chợt tắt. Sạch sẽ gọn gàng, nho nhã như lão Kỷ, giờ cũng trở nên lôi thôi nhếch nhác. Đã hơn hai mươi năm chờ đợi, cuối cùng ông cụ cũng có cơ hội đến gần với sự thật về vụ án vợ mình bị giết hại. Đối với Kỷ Càn Khôn bây giờ, chỉ mỗi việc này có thể khiến ông dồn toàn tâm trí vào thôi. Sự bất chấp tất cả của ông khiến người ta kính trọng, càng khiến người ta thương cảm, cũng khiến Nhạc Tiêu Tuệ càng quyết tâm phải giúp ông điều tra rõ vụ án.

Phải đến mười lăm phút sau, Nhạc Tiêu Tuệ mới nghe thấy tiếng gọi của Kỷ Càn Khôn ở trong phòng, “Được rồi, vào đi.”

Cô đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn đã thay bộ đồ màu đỏ, đang ngồi một cách gò bó trong chiếc xe lăn, dường như không biết để tay vào đâu.

“Thế này mới phải chứ.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn Kỷ Càn Khôn mồ hôi mồ kê đầy đầu, xem ra, việc thay quần áo khiến ông mất rất nhiều sức lực. Cô cầm khăn mặt lên đưa cho ông, rồi lại lấy từ trong tủ ra một chiếc áo len và quần bông sạch.

Kỷ Càn Khôn một tay lau mồ hôi, một tay định giấu chiếc quần trong vừa thay ra vào trong đám quần áo bẩn. Nhạc Tiêu Tuệ vừa bực mình vừa buồn cười, cô giằng lấy đám quần áo bẩn, cuộn thành một đống, vứt vào trong chậu giặt, rồi lại giúp ông mặc áo len và quần bông vào.

Làm xong tất cả những việc này, cô xách phích nước nóng lên, bưng chiếc chậu giặt đi ra ngoài. Kỷ Càn Khôn thấy thế, lại kêu ầm lên.

https://thuviensach.vn

“Cháu đừng giặt, mang ra phòng giặt đồ là được.”

Nhạc Tiêu Tuệ không thèm quay đầu lại, chỉ nói một câu “cháu biết rồi”, rồi kéo cửa đi ra ngoài. Lúc quay lại, cô bưng một nửa chậu nước lạnh và một phích nước sôi.

Nét mặt Kỷ Càn Khôn không còn là nghi hoặc mà phải nói là hoảng hốt, “Cháu lại định làm gì thế?”

“Gội đầu chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ trả lời ngắn gọn. Cô pha nước vừa ấm, lấy một chiếc khăn mặt quấn quanh cổ Kỷ Càn Khôn, trước tiên lấy một vốc nước làm ướt tóc ông cụ, sau đó lấy một ít dầu gội đầu vào trong lòng bàn tay, xoa lên tóc Kỷ Càn Khôn.

Lúc đầu, Kỷ Càn Khôn vô cùng căng thẳng, cả người ngồi cứng đờ trên chiếc xe lăn. Nhưng, động tác nhẹ nhàng của Nhạc Tiêu Tuệ khiến ông dần trở nên thoải mái, ông ngoan ngoãn để cho Nhạc Tiêu Tuệ muốn làm gì thì làm. Cuối cùng, mắt ông nhắm hờ, bắt đầu khoan khoái hưởng thụ.

Vuốt sạch bọt, xả nước. Mái tóc bóng nhờn rối bù nhanh chóng trở nên sạch sẽ, vào nếp. Nhạc Tiêu Tuệ lấy khăn bông lau khô tóc cho Kỷ Càn Khôn, rồi lại chải gọn gàng. Kỷ Càn Khôn rửa mặt bằng chỗ nước nóng còn lại, trông ông thật tươi tỉnh rạng rỡ.

“Ông xem, như thế này tốt biết mấy.” Nhạc Tiêu Tuệ lùi lại một bước, hài lòng ngắm nhìn Kỷ Càn Khôn. Ông cụ cười ngại ngùng.

“Cháu vất vả quá!”

“Ông khách sáo gì ạ?” Nhạc Tiêu Tuệ hất tóc vẻ hoàn toàn không để tâm, rồi lại đưa mắt nhìn bộ râu mọc đầy cằm Kỷ Càn Khôn.

Thấy cô xắn ống tay áo vừa mới bỏ xuống, Kỷ Càn Khôn lập tức nhận ra ý đồ của Nhạc Tiêu Tuệ, vội bảo: “Cái này ta tự làm là được!”

Cô gái đã xách phích nước nóng lên, lại đi ra ngoài cửa.

Mấy phút sau, Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu, một chiếc khăn mặt nóng phủ trên mặt, thoải mái ngả người trên chiếc xe lăn. Nhạc Tiêu Tuệ vừa hòa kem cạo râu, vừa ngắm nhìn con dao cạo râu kiểu cũ.

“Không ngờ bây giờ vẫn có người dùng cái thứ này.”

https://thuviensach.vn

“Loại dao điện ta dùng không quen.” Mặt Kỷ Càn Khôn bị che dưới chiếc khăn mặt, giọng uể oải, như thể sắp ngủ, “Lại còn phải thường xuyên thay pin.”

“Ngầu ghê đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ mở con dao cạo râu ra. Lưỡi dao ánh lên sắc lạnh, trông có vẻ được giữ rất cẩn thận. Cô đặt ngón tay trỏ lên lưỡi dao thử xem, rất sắc.

Nhạc Tiêu Tuệ bỏ chiếc khăn ra khỏi mặt Kỷ Càn Khôn, ông cụ hơi hé mắt ra, gương mặt trở nên hồng hào ẩm ướt, còn tỏa hơi nóng. Cô khẽ sờ vào chiếc cằm mềm mại của Kỷ Càn Khôn, bôi đều kem cạo râu lên mặt ông.

Khi lưỡi dao lướt qua da, có tiếng râu bị cắt đứt sột soạt rất khẽ. Nhưng, những chỗ con dao lướt qua, đều trở nên nhẵn bóng sạch sẽ. Nhạc Tiêu Tuệ khom người bên cạnh Kỷ Càn Khôn, cẩn thận thao tác trên mặt ông, thi thoảng lại lấy giấy lau sạch lưỡi dao dính đầy râu và kem cạo râu.

Kỷ Càn Khôn ngồi yên, cảm nhận độ sắc bén của lưỡi dao và sự êm ái khi ngón tay cô gái chạm vào.

“Tiêu Tuệ.”

“Dạ?”

“Cháu vừa nói là cháu tắm cho bố?”

“Vâng.”

“Ông ấy cũng… đi lại bất tiện sao?”

“Không phải như vậy.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, “Ông ấy nghiện rượu, thường xuyên say mèm chẳng biết trời đất là gì.”

“Thế, tại sao mẹ cháu không…”

“Mẹ cháu đã mất từ rất lâu rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ vô cùng chăm chú nhìn vào bộ râu trên cằm Kỷ Càn Khôn, “Trong nhà chỉ còn cháu và bố.”

Kỷ Càn Khôn “ồ” lên một tiếng rồi không nói gì nữa. Giây lát sau, Nhạc Tiêu Tuệ cảm thấy có một bàn tay đặt lên đỉnh đầu mình, xoa chầm chậm.

Cả người cô khẽ run lên, động tác trên tay hơi lệch, lập tức, một vết thương nhỏ xuất hiện trên cằm Kỷ Càn Khôn.

https://thuviensach.vn

“Ái ôi!” Nhạc Tiêu Tuệ vội bỏ con dao cạo râu xuống, cầm một tờ giấy ăn lên ấn vào vết thương, “Cháu xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Kỷ Càn Khôn lắc đầu, ông nhìn vào cằm trong gương, vết thương không lớn, cầm máu rất nhanh, “Cháu cứ tiếp tục đi.”

“Cháu không dám nữa đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ có vẻ cảm thấy rất có lỗi, “Nhỡ mà cháu lại làm ông bị thương nữa thì sao.”

“Chuyện vặt ấy mà, sử dụng loại dao cạo râu này, bị thương là chuyện thường gặp.” Kỷ Càn Khôn cầm con dao cạo râu lên, đưa cán cầm về phía cô, “Ta tin cháu.”

Nhạc Tiêu Tuệ cầm lấy con dao vẻ lưỡng lự hồ nghi, rồi lại nhìn Kỷ Càn Khôn. Ông cụ mỉm cười với cô, hếch đầu lên, nhắm mắt lại.

Cô gái cúi thấp xuống, lại đặt con dao lên cằm Kỷ Càn Khôn.

Rất nhanh chóng, gương mặt Kỷ Càn Khôn đã nhẵn bóng sạch sẽ. Nhạc Tiêu Tuệ lấy lại được sự tự tin, bắt đầu cạo sạch râu trên phần cổ ông cụ. Tay ấn trên làn da đã nhăn nheo, có thể cảm nhận thấy rõ động mạch cổ đang đập rần rật. Lúc cạo đến chỗ cổ họng, Nhạc Tiêu Tuệ không dám lơ đãng, chăm chú nhìn con dao từ từ lướt qua cuống họng. Làn da trắng nhợt dần nổi da gà. Kỷ Càn Khôn thở nhịp nhàng, hơi thở đều đặn, hai tay đặt nhẹ trên bụng.

Cuối cùng, bộ râu của ông cụ đã được cạo sạch sẽ. Ông sờ lên chiếc cằm nhẵn nhụi, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

“Dễ chịu thật đấy.”

Nhạc Tiêu Tuệ vừa rửa sạch con dao cạo, vừa nhìn ông, “Tay nghề của cháu kém quá.”

“Rất tốt rồi.” Kỷ Càn Khôn nhìn vết thương trên cằm, “Trước đây vợ ta cũng cứ đòi cạo râu cho ta, vì bà ấy thấy rất thú vị - cuối cùng trên mặt ta dán ngược dán xuôi toàn miếng dán vết thương.”

“Ha ha.” Nhạc Tiêu Tuệ bật cười thành tiếng, “Thú vị thật đấy.”

Cô vứt khăn mặt vào trong chậu rửa mặt, bưng ra phòng nước rửa sạch sẽ. Lúc quay về, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn đã châm một điếu thuốc lá, ngồi

https://thuviensach.vn

thẫn thờ trước cửa sổ.

Sau khi rửa mặt gội đầu, cạo râu, lại thay một bộ quần áo sạch, trông ông cụ khác hẳn. Chỉ là nét buồn bã cô đơn trên gương mặt vẫn còn ở đó, dường như còn sâu hơn.

Nhạc Tiêu Tuệ biết ông lại nhớ đến vợ, liền kéo một chiếc ghế, lặng lẽ ngồi xuống cạnh ông.

Kỷ Càn Khôn hút xong một điếu thuốc, lại châm một điếu nữa. Làn khói thuốc quanh người ông mỗi lúc một dày đặc. Một lúc lâu sau, giọng nói rất khẽ của ông vọng ra từ trong làn khói thuốc ấy.

"Tiêu Tuệ."

"Dạ."

"Cháu nói xem, hắn là kẻ như thế nào?"

Nhạc Tiêu Tuệ nhớ đến lời hứa của cô và Ngụy Quýnh với Đỗ Thành, ngẫm nghĩ giây lát, vẫn quyết định tạm thời không nói cho Kỷ Càn Khôn biết chuyện Lâm Quốc Đống.

"Chúng cháu và cảnh sát Đỗ đã điều tra mấy người theo danh sách mà mẹ của Hứa Minh Lương cung cấp. Có người về cơ bản có thể loại trừ, có người vẫn đang tiếp tục điều tra." Nhạc Tiêu Tuệ vỗ vào đầu gối ông cụ, "Về việc này, cháu thấy có thể hoàn toàn tin tưởng cảnh sát Đỗ."

Cô nhớ đến cảnh Đỗ Thành gục người trên bàn ăn cố gắng hết sức chống chọi với cơn đau, "Có lẽ, chú ấy còn khao khát sớm tìm ra hung thủ hơn cả ông."

"Ừ, điểm này thì ta không nghi ngờ." Kỷ Càn Khôn cúi đầu, cười, "Nếu đúng là có ngày đó, ta nhất định sẽ đi gặp hắn. Ta muốn biết, kẻ đã mang vợ ta đi là một người như thế nào."

Đúng thế, một kẻ như thế nào, mà ngày 27 tháng 10 năm 1992 đã mang mẹ cháu đi.

Tâm trạng Nhạc Tiêu Tuệ đột nhiên chùng xuống, cô cầm hộp thuốc lá trên bậu cửa sổ lên, rút một điếu châm lửa. Kỷ Càn Khôn chỉ khẽ ngây người, rồi lặng lẽ đẩy chiếc lon đựng đầu mẩu thuốc lá qua.

https://thuviensach.vn

Một cô gái, một ông già, ngồi bên cửa sổ, hướng về bầu trời màu xám như chì, lặng lẽ hút thuốc không nói lời nào.

Nhạc Tiêu Tuệ bỗng cảm thấy rất ghen tị với Kỷ Càn Khôn. Mặc dù ông hoàn toàn không biết, nhưng với sự nỗ lực của Đỗ Thành, Ngụy Quýnh và cô, hung thủ đã dần lộ ra hình hài của hắn. Ngược lại, cô vốn tưởng là đã gần đến được buổi đêm hôm 27 tháng 10 năm 1992, nhưng sau khi manh mối nước hoa bị đứt, cô lại quay trở lại năm 2014. Mặc dù còn chưa biết kết quả điều tra ở bệnh viện tâm thần của Đỗ Thành, nhưng Nhạc Tiêu Tuệ tin rằng, để đạt được tâm nguyện của Kỷ Càn Khôn và Đỗ Thành, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng, mình thì sao?

Không có động cơ. Không có dấu vết. Những thứ còn lưu lại chỉ có một cái bóng, những chiếc túi nilon màu đen và băng dính màu vàng giống như vậy, cùng với người mẹ thân thể bị phân tách.

Ấn tượng về mẹ của Nhạc Tiêu Tuệ không sâu, cũng chưa đến mức tình cảm vô cùng sâu nặng. Nhưng sự ra đi của bà, vẫn để lại một vết thương không thể liền trong cuộc sống.

Bức di ảnh bày trên chiếc tủ năm ngăn.

Người cha suốt ngày chìm đắm trong ly rượu.

Rau củ và những chai xì dầu trong ba lô.

Những vết bỏng rộp vì bị bỏng khi nấu ăn.

Nỗi sợ hãi và hoang mang khi lần đầu tiên xử lý kỳ kinh nguyệt một mình.

Cuộc sống của cô và bố đã bị hủy hoại từ buổi đêm ngày 27 tháng 10 năm 1992.

Cho nên, phải tìm được hắn, biết hắn, hiểu về hắn, bắt hắn phải nói ra nguyên nhân và quá trình. Để linh hồn đang hằng ngày hằng đêm bay lang thang trên bầu trời thành phố được yên nghỉ. Để vết thương bị xẻ ra một cách thô bạo ấy liền lại. Để cô và bố không còn day dứt, có thể bình thản đối mặt với quãng đời còn lại.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tiêu Tuệ vứt đầu mẩu thuốc lá vào chiếc lon, buông một tiếng thở dài. Tao mới 23 tuổi, mày cứ chờ đấy, tao sẽ tìm được mày.

Cô hất mái tóc, quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt hiền hòa của Kỷ Càn Khôn.

Đột nhiên, Nhạc Tiêu Tuệ bỗng dưng nhớ tới cảm giác ông cụ xoa lên tóc mình khi nãy.

Ấm áp, lại nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

26

Cơ Hội

"Đến cả cái này hắn cũng học được rồi à?"

Đỗ Thành bỏ cốc nước vừa đưa lên miệng xuống, ngạc nhiên nhìn Trương Chấn Lương.

"Máy ATM, máy vi tính, điện thoại di động, lên mạng - đều học được hết rồi." Trương Chấn Lương gập cuốn sổ ghi chép lại, dựa vào thành ghế, "Khả năng học tập của tên khốn kiếp này, mẹ kiếp, quá tốt."

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, "Quan hệ xã hội thì thế nào?"

"Về cơ bản có thể nói là ở lì trong nhà, rất ít ra ngoài." Trương Chấn Lương chỉ vào viên thuốc trên bàn, "Anh uống thuốc trước đi - ngoài mua đồ, hầu như không đi ra ngoài. Có điều, hình như hắn đã tìm được việc làm, ở một công ty dịch thuật."

Đỗ Thành gật đầu, cầm viên thuốc lên, uống cùng với nước, rồi cầm cốc nước đã vơi một nửa suy nghĩ một lúc.

"Trương Chấn Lương, xét từ các biện pháp kĩ thuật hiện có, liệu có thể thu thập được đủ chứng cứ không?"

"Anh thật sự cảm thấy Lâm Quốc Đống chính là hung thủ?" Trương Chấn Lương cầm lấy chiếc cốc trong tay Đỗ Thành, rót thêm đầy nước nóng.

"Cậu thấy thế nào?"

"Em cũng thấy chắc là hắn." Trương Chấn Lương trầm ngâm một lúc, "Xét từ tình hình anh bị điều đi nơi khác công tác, thì động cơ, gì đó nữa

https://thuviensach.vn

đều phù hợp. Hơn nữa, hôm đó anh cãi nhau to với Mã Kiện, xem cách phản ứng của ông ấy, nếu như không có khuất tất trong lòng, Mã Kiện sẽ không dễ im như vậy đâu."

"Bây giờ, việc đau đầu nhất, chính là chứng cứ."

"Khó." Trương Chấn Lương bĩu môi, "Vật chứng năm đó vẫn còn lưu, tiếc là không có bất cứ thứ nào liên quan đến hắn."

"Đúng thế, những việc cần điều tra vẫn còn rất nhiều." Đỗ Thành nhìn chăm chăm vào cốc nước trong tay, "Chiếc ô tô mà hắn đã sử dụng, địa điểm cưỡng dâm, chia xác, hung khí…"

"Ô tô và hung khí đều không thể làm được nữa rồi." Trương Chấn Lương nói giọng bất lực, "Em đã điều tra rồi, trước khi nhập viện Lâm Quốc Đống chưa từng mua ô tô. Nếu chiếc ô tô hắn sử dụng khi gây án là xe đi mượn, không có khả năng còn dấu vết lưu trong đó. Còn về hung khí, thì càng không phải nói, xác suất tìm được gần như là bằng không."

"Nhà của hắn thì sao?"

"Cái này em cũng đã nghĩ đến. Từ năm 1990 đến năm 1992, mẹ của Lâm Quốc Đống có quan hệ rất thân thiết với một ông họ Đường, gần như sống chung, chỉ thỉnh thoảng mới về nhà ở. Cho nên, khoảng thời gian đó, Lâm Quốc Đống coi như là sống một mình."

"Như vậy hiện trường cưỡng dâm, giết người, chia xác rất có khả năng chính là nhà hắn." Mắt Đỗ Thành sáng lên một chút, rồi lập tức tối đi, "Hơn hai mươi năm rồi, kể cả là nhà hắn không cải tạo lại, chắc cũng không thể tìm thấy được gì."

"Đúng thế." Trương Chấn Lương đáp lời.

"Mẹ kiếp!" Đỗ Thành bỗng đấm mạnh xuống giường bệnh, "Lạc Thiếu Hoa chắc chắn biết được sự thật!"

"Nhưng ông ấy tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết đâu." Trương Chấn Lương ngẫm nghĩ, "Năm đó Lạc Thiếu Hoa chắn hắn đã điều tra ra Lâm Quốc Đống là hung thủ, nhưng nếu bắt hắn, thì chính ông ấy và Mã Kiện cũng sẽ bị truy cứu trách nhiệm về vụ án sai. Cho nên, ông ấy chọn cách đưa Lâm Quốc Đống vào bệnh viện tâm thần. Nếu việc này lộ ra, thì cho dù

https://thuviensach.vn

đã hết thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự về việc cố ý vi phạm pháp luật làm án sai, thì quãng đời còn lại của ông ấy cũng đừng có ngẩng mặt lên làm người.”

“Nhưng, ông ấy đã nói cho Mã Kiện biết sự việc này, Mã Kiện lại đi điều tra tài liệu về Lâm Quốc Đống.” Đỗ Thành cúi đầu, nhìn mũi chân mình, “Hai lão này có lẽ sẽ có hành động đối với hắn.”

“Hơn nữa, chắc chắn sẽ không sử dụng biện pháp chính đáng.” Trương Chấn Lương nói tiếp lời ông, “Họ đều đã về hưu rồi. Hơn nữa, nếu làm công khai, không cẩn thận sẽ lôi cả mình vào - về điểm này, họ ở thế bị động hơn chúng ta.”

Dứt lời, Trương Chấn Lương nhìn xung quanh rồi ghé sát vào người Đỗ Thành, hỏi nhỏ:

“Sư phụ, anh bảo, cái thằng Lâm Quốc Đống này còn giết người nữa không?”

Đỗ Thành không trả lời ngay. Theo như biểu hiện của Lâm Quốc Đống hiện giờ thì hắn đang tích cực thích nghi với cuộc sống mới sau khi ra viện, hơn nữa hoàn toàn có thể tự nuôi sống bản thân, không thấy có dấu hiệu định gây ra tội ác một lần nữa. Có điều, một khi gặp phải nguồn kích thích khiến con ác quỷ trong đầu hắn thức tỉnh, ví dụ như nước hoa…

Suy nghĩ của Đỗ Thành đột ngột dừng lại, ông bỗng nhận ra ngầm ý thực sự của Trương Chấn Lương.

“Ý của cậu là?” Đỗ Thành quay đầu nhìn Trương Chấn Lương, chân mày từ từ nhíu lại.

“Sư phụ, em biết, làm cảnh sát thì không nên nói như vậy, nhưng…”, Trương Chấn Lương nhìn lại Đỗ Thành, nét mặt phức tạp, “Có lẽ đó mới là cơ hội cuối cùng của chúng ta.”

Lạc Thiếu Hoa tắt vòi hoa sen, vừa lấy tay vuốt mái tóc ướt lên, vừa nhìn một vòng xung quanh bể bơi một lần nữa - vẫn không thấy bóng dáng Mã Kiện đâu.

Ông thầm thấy kì quặc, ông này làm cái chết tiệt gì thế?

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm nay, một số lạ gọi đến điện thoại di động của Kim Phượng. Sau khi bà nghe máy, đối phương lại muốn gặp Lạc Thiếu Hoa. Lạc Thiếu Hoa không hiểu ra làm sao cả, nghe máy mới phát hiện giọng nói quen thuộc đó là của Mã Kiện. Tiếp đó, Mã Kiện yêu cầu Lạc Thiếu Hoa đến gặp ông ở bể bơi này.

Lạc Thiếu Hoa quay trở lại khu vực phục vụ dành cho nam giới, nhận đồ tắm nhân viên phục vụ đưa, định mở tủ thay đồ, gọi điện thoại cho Mã Kiện. Ông vừa tháo chiếc chìa khóa đeo ở tay, thì phát hiện thấy một mẩu giấy nhỏ nhét ở tủ thay đồ của mình. Mở ra xem, thì thấy nét chữ của Mã Kiện: Khu nghỉ ngơi, phòng tắm ngọc thạch.

Khu nghỉ ngơi có tất cả bốn gian phòng tắm ngọc thạch. Mỗi phòng tắm đều có mấy vị khách tắm nằm ngang dọc khắp nơi. Lạc Thiếu Hoa lần lượt kiểm tra từng phòng một, đến phòng thứ tư, vẫn không thấy Mã Kiện. Đúng lúc ông đang định rời đi, thì một vị khách tắm nằm ở cạnh cửa bỗng giơ chân khẽ ngáng ông lại.

Lạc Thiếu Hoa loạng choạng, đang định nổi cáu thì thấy vị khách đó gỡ chiếc khăn mặt trên đầu ra - gương mặt Mã Kiện lộ ra.

“Anh làm…”

Mã Kiện đưa mắt ra hiệu, ý bảo ông đừng lên tiếng, rồi bò dậy khỏi chiếc giường ngọc thạch, đi thẳng vào một ô có vách ngăn nhỏ trong phòng tắm.

Trong phòng tắm phải đến 40 độ, nhưng nhiệt độ trong cái ô không có người này thấp hơn một chút. Lạc Thiếu Hoa đang mồ hôi mồ kê đầy người, vừa bước vào, liền bất giác rùng mình vì lạnh.

“Anh Mã, anh làm cái gì thế hả?”

Mã Kiện cẩn thận đóng cửa ô có vách ngăn lại, quay người hỏi: “Có ai bám theo cậu không?”

“Bám theo em?” Lạc Thiếu Hoa không hiểu ra làm sao cả, “Ai bám theo em?”

“Tất nhiên là người của mình.” Mã Kiện hứ một tiếng, “Cậu bị Đỗ Thành theo dõi từ lâu rồi, không biết à?”

https://thuviensach.vn

“Đỗ Thành?” Lạc Thiếu Hoa nhíu mày, tiếp đó mặt liền biến sắc, “Cậu ấy biết rồi à?”

“Ừ.” Sắc mặt Mã Kiện tối sầm, gật đầu, “Nó đã điều tra đến Lâm Quốc Đống rồi.”

“Chết tiệt!” Lạc Thiếu Hoa quất mạnh chiếc khăn mặt vào bức vách gỗ, “Thằng này, mẹ kiếp, được đấy!”

Ông chống hai tay vào hông, đứng thở dốc, hỏi nhỏ: “Thế, bây giờ làm thế nào?”

“Đỗ Thành chắc chắn không biết nhiều hơn chúng ta.” Mã Kiện trầm ngâm một lúc, “Cho dù nó có điều tra đến Lâm Quốc Đống, thì tạm thời cũng sẽ chưa có hành động gì.”

“Liệu cậu ấy có tố giác chúng ta không?”

“Không.” Mã Kiện cười nhạt, lắc đầu, “Trừ phi nó chứng minh được Lâm Quốc Đống là hung thủ.”

Lạc Thiếu Hoa ngẫm nghĩ, thấy phán đoán của Mã Kiện chính xác. Tiền đề để truy cứu trách nhiệm về vụ án sai năm đó là phải xác định được rằng Lâm Quốc Đống có tội. Không có chứng cứ, chỉ dựa vào lời buộc tội của Đỗ Thành, bất cứ ai cũng không tin cậu ta. Có điều, như vậy có nghĩa là mỗi một ngày của quãng đời còn lại đều phải sống trong nơm nớp lo sợ. Trừ phi…

“Anh Mã,” Lạc Thiếu Hoa chậm rãi lên tiếng, “Anh đi thăm Đỗ Thành chưa?”

“Chưa, chỉ nhờ Trương Chấn Lương biếu một chút tiền. Nghe nói nó…”

Mã Kiện bỗng quay người nhìn Lạc Thiếu Hoa, đã hiểu ra ngầm ý trong lời nói của ông.

“Thiếu Hoa, mẹ kiếp, cậu nghĩ cái gì thế hả?” Vẻ mặt Mã Kiện đầy tức giận, “Dù thế nào đi nữa, thằng Thành trước đây cũng là anh em của chúng ta!”

“Không phải, không phải là em mong cậu ấy chết.” Lạc Thiếu Hoa vội giải thích, “Em chỉ là… Em đã làm liên lụy đến anh, em không thể…”

https://thuviensach.vn

“Đừng nói nữa!” Đầu óc Mã Kiện rối tung, “Cho dù Thành nó không còn nữa, thì cũng rất khó đảm bảo là thằng đồ đệ của nó, Trương Chấn Lương, không tiếp tục điều tra nữa.”

Lạc Thiếu Hoa ôm mặt, ngồi phịch xuống chiếc ghế dài, mãi không nói gì. Một lúc lâu sau, ông thở dài một tiếng, lắp bắp nói: “Anh Mã, hay là em giao chứng cứ ra nhé, thông tin lưu trữ về việc Lâm Quốc Đống mượn xe năm đó và tấm chắn nắng vẫn ở trong nhà em. Em đã hỏi rồi, DNA chắc vẫn kiểm tra ra được, chỉ cần mất thêm tí công sức lúc lấy lời khai của hắn, chắc là đủ chứng cứ…”

“Mẹ kiếp, cậu điên rồi à?!” Mã Kiện trừng mắt, “Cho dù là cậu không phải ngồi tù, chẳng nhẽ không cần tí thể diện nào nữa hả? Cả đời chúng ta làm cảnh sát, ngoài vinh quang ra, mẹ kiếp, còn vì cái gì được nữa?”

“Thế thì làm thế nào?!” Giọng Lạc Thiếu Hoa đã như sắp khóc, “Chẳng lẽ em cứ khoanh tay đứng nhìn Lâm Quốc Đống giết người? Chẳng lẽ ngày nào em cũng phải nơm nớp lo sợ chờ đến lúc sự việc này bị lộ ra?”

“Đấy chính là nguyên nhân hôm nay tôi tìm cậu đến.” Mã Kiện bỗng bình tĩnh trở lại, khóe miệng thậm chí còn thoáng hiện một nụ cười như có như không.

Lạc Thiếu Hoa sững người nhìn ông ta, ngớ ra một hồi lâu mới lắp bắp hỏi: “Ý anh là?”

“Buộc phải giải quyết Lâm Quốc Đống, nếu không sớm muộn cũng sẽ có chuyện.” Nụ cười trên gương mặt Mã Kiện tắt ngấm, ánh mắt trở nên dữ dội, “Mà còn phải nhanh chóng trước Đỗ Thành.”

Lạc Thiếu Hoa vẫn tỏ vẻ không hiểu thế nào.

Mã Kiện lấy điện thoại di động, mở kho ảnh, nhấn vào một bức ảnh trong đó, đưa ra trước mặt Lạc Thiếu Hoa.

Trong ảnh là một cô gái, vẻ chừng hai mấy tuổi, gương mặt xinh đẹp ngọt ngào, dáng người cân đối, đang mua trà sữa ở một tiệm đồ uống.

Ngón tay Mã Kiện lướt trên màn hình, những tấm hình của cô gái lần lượt hiện ra.

https://thuviensach.vn

Ở bến xe buýt.

Đang sắp xếp văn bản phía sau bàn làm việc.

Đang mua kẹp tóc ở một hàng nhỏ bên đường.

Xem đến tấm hình cuối cùng, mắt Lạc Thiếu Hoa bỗng trợn tròn - cô gái ngồi trong một quán lẩu, đang vừa cười vừa nói chuyện với người đàn ông ở phía đối diện. Còn người đàn ông đó, chính là Lâm Quốc Đống.

“Cô ta là?”

“Cô gái này tên là Trần Hiểu, là thủ quỹ ở công ty dịch thuật mà Lâm Quốc Đống làm việc.” Mã Kiện cất điện thoại di động đi, “Tôi đã theo dõi cô ta mấy hôm, phát hiện thấy cô ta và Lâm Quốc Đống qua lại tương đối thân mật. Hơn nữa, Lâm Quốc Đống đã đưa cô ta về nhà.”

“Hai người này đang yêu nhau?”

“Yêu nhau?” Mã Kiện tỏ vẻ khinh bỉ, “Lâm Quốc Đống không thể thiết lập được một mối quan hệ bình thường với phụ nữ. Cậu có để ý thấy thần thái mắt của hắn không?”

“Sao cơ?”

Mã Kiện nhìn Lạc Thiếu Hoa đầy ẩn ý, “Đó là dáng vẻ của một con thú hoang trước con mồi.”

“Ý anh muốn nói là, Lâm Quốc Đống có khả năng sẽ giết cô ta?” Giọng Lạc Thiếu Hoa lưỡng lự, “Giống như hắn đã từng làm với những người phụ nữ đó?”

Mã Kiện mỉm cười, cụp mắt xuống, “Đây chính là cơ hội để chúng ta giải quyết hắn.”

“Nhưng…”

“Không nhưng gì cả.” Mã Kiện bỗng trở nên kiên định quả quyết, “Cậu đã bị Lâm Quốc Đống phát hiện ra rồi, tạm thời đừng lộ mặt. Để tôi theo dõi hắn, hơn hai mươi năm rồi, chắc là hắn không nhớ được dáng vẻ của tôi.”

“Thế, anh định làm thế nào?” Lạc Thiếu Hoa vẫn không yên tâm, “Có kế hoạch không?”

https://thuviensach.vn

“Cậu không phải bận tâm, khi nào cần cậu, tôi sẽ thông báo, cậu cứ đảm bảo tôi gọi lúc nào thì đến lúc đó là được, tất cả nghe theo chỉ đạo của tôi.”

Mã Kiện gần như lại quay trở về những năm tháng làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự, trước mặt ông vẫn là thằng em còn non nớt.

Ông vỗ vào vai Lạc Thiếu Hoa, rồi lại ấn mạnh.

“Thiếu Hoa, làm xong việc này, cậu, tôi, cả thằng Thành nữa, đều sẽ được thanh thản sống nốt những năm tháng tuổi già.”

Trời quang mây tạnh, ánh nắng mặt trời rạng rỡ chiếu sáng muôn nơi. Nhiệt độ ngày hôm nay trong thành phố C đã lên đến dương hai độ C, lập kỷ lục nhiệt độ cao nhất cùng kỳ của thành phố. Mùa xuân dường như đến với thành phố sớm hơn những năm trước.

Bởi vì là ngày nghỉ, hơn nữa thời tiết lại ấm áp, những người đến dạo chơi ở công viên Bắc Hồ cũng đông hơn so với thường ngày. Khu công viên im lìm vắng vẻ suốt một mùa đông cuối cùng cũng đón được ngày náo nhiệt đầu tiên trong năm. Những người đến công viên, đa phần là cả gia đình cùng đi, cũng có những thanh niên nam nữ kết đôi đến vui chơi.

Thời điểm này ở công viên, nói là du xuân thì vẫn hơi sớm. Bởi vì màu xanh tươi mới vẫn chưa bừng nở trên các cành cây khô, trên mặt đất hầu hết vẫn là những khoảng trống vàng cằn khô, thậm chí vẫn còn bị che phủ bởi lớp tuyết đọng chưa tan hết. Nhưng, điều này không hề ảnh hưởng tới hứng thú của mọi người, trong khu vườn rộng lớn, tiếng nô đùa không dứt bên tai, đâu đâu cũng thấy cảnh già trẻ gái trai tạo đủ kiểu dáng chụp ảnh kỷ niệm.

Giữa khu vườn là một chiếc hồ nhân tạo. Cái tên “Bắc Hồ” cũng bắt nguồn từ đó. Một chiếc cầu đá vắt ngang qua mặt hồ, còn có mấy đường hành lang uốn lượn và đình hóng mát tô điểm trên hồ. Ở đây, người ta có thể nghỉ ngơi, cũng có thể ngắm cảnh hồ, vì vậy từ trước tới nay, đây là nơi tập trung khá nhiều du khách.

Ngụy Quýnh cúi người trên lan can, yên lặng ngắm nhìn mặt nước hồ phẳng lặng dưới cầu. Một đôi tình nhân trẻ vừa chụp ảnh ở đó đi ngang qua chỗ cậu. Cô gái để ý nhìn cậu rồi quay đầu thì thầm mấy câu với bạn trai.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh thoáng nghe thấy những từ đại loại như “thất tình”, “liệu có phải là muốn tự vẫn”, cậu bất giác bật cười to.

Một mình đến công viên đi dạo, quả tình cũng hơi kì quặc, hơn nữa khu vực nước hồ mà cậu đang chăm chú quan sát, đúng là có liên quan đến cái chết.

Ngày 27 tháng 10 năm 1992, nhân viên bán hàng của tòa nhà bách hóa Đệ Nhất Lương Khánh Vân bị cưỡng dâm, giết hại. Ngày hôm sau, thi thể bị phân tách được phát hiện thấy ở khắp nơi trong thành phố. Trong đó, hai cẳng chân dưới của nạn nhân được vứt ở ngay chỗ nước hồ dưới chân Ngụy Quýnh.

Có người đã giết chết người phụ nữ đó bằng thủ đoạn gần như giống hệt với “vụ án Hứa Minh Lương giết người” hai năm trước đó. Bây giờ có thể khẳng định được rằng, hung thủ không phải là Lâm Quốc Đống. Điều cần phải làm rõ là, tại sao hắn lại làm như vậy?

“Động cơ.”

Khi nói hai chữ này, Đỗ Thành đang ngồi ở mép giường bệnh, thẫn thờ nhìn khoảng đất dưới chân mình.

“Không làm rõ được điều này, chúng ta đều là người mù.”

“Quan trọng đến thế ạ?”

“Tất nhiên.” Đỗ Thành nhìn vẻ mặt đầy nghi ngờ của Ngụy Quýnh, mỉm cười, “Đặc biệt là những vụ án mạng. Làm rõ được động cơ của hung thủ - giết người để báo thù, vì hận tình hay là giết người cướp của - thì sẽ thu hẹp được phạm vi đối tượng khả nghi cần điều tra, nếu không thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.”

“Vâng, cháu hiểu rồi.” Ngụy Quýnh gật đầu, nhìn cuốn hồ sơ vụ án trong tay, “Nói cách khác, chính là phải tìm hiểu tại sao hung thủ lại giết mẹ của Nhạc Tiêu Tuệ.”

“Tinh thần xông pha của cậu, tôi đánh giá rất cao, nhưng làm án không thể làm bừa.” Đỗ Thành ra hiệu cho Ngụy Quýnh đóng cửa phòng bệnh lại, châm một điếu thuốc, “Hơn nữa, cậu không phải là cảnh sát, rất nhiều biện

https://thuviensach.vn

pháp điều tra đều không được sử dụng. Cho nên, trước hết cậu phải suy nghĩ về động cơ của hung thủ."

Ông chỉ vào cuốn hồ sơ vụ án, "Toàn bộ những gì mà tôi nắm được, đều nằm trong này."

Suy ngẫm thăm dò nội tâm của một người sau một khoảng cách hơn hai mươi năm, việc này, có thể làm được không?

"Chú tin tưởng vào cháu đến thế ạ?" Ngụy Quýnh bắt đầu cảm thấy ý nguyện lớn lao muốn trả thù cho Nhạc Tiêu Tuệ của mình chỉ là một mong muốn bốc đồng ngu xuẩn, trong lòng bắt đầu lung lay muốn bỏ cuộc.

"Đúng vậy."

"Nhưng, cháu có hiểu gì đâu."

"Điểm yếu nhất của cậu là không có kinh nghiệm." Làn khói thuốc trên môi Đỗ Thành bay lượn, nét mặt ông sâu xa thần bí, "Ưu thế lớn nhất của cậu cũng chính là điểm này."

Ngụy Quýnh ngạc nhiên trợn tròn mắt.

"Kinh nghiệm của tôi, sẽ khiến tư duy của tôi cố định trong một cái khung." Sắc mặt Đỗ Thành trở nên nghiêm túc, "Trước những vụ án không tuân theo quy luật kiểu này, tôi rất dễ đưa mình vào một ngõ cụt. Nhưng cậu thì khác, cậu có thể nghĩ đến những tình huống mà tôi hoàn toàn không bao giờ cân nhắc tới - về việc dấu vân tay, cậu đã có công rất lớn."

Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt, "Cháu cũng chỉ là đoán bừa thôi ạ."

"Sự thật chứng minh, suy đoán của cậu rất có khả năng là chính xác, nếu không chúng ta cũng đã không điều tra Lâm Quốc Đống." Đỗ Thành vỗ vào vai cậu, "Không sợ suy nghĩ khác lạ viển vông, chỉ sợ không có hướng suy nghĩ."

Sau khi nghe lời ông, Ngụy Quýnh bắt đầu lấy lại được một chút niềm tin.

"Thế thì cháu cứ điều tra trước nhé?"

"Ừ. Chỗ nào cần tôi giúp đỡ, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức. Có điều, bây giờ tôi chủ yếu vẫn phải dồn sức vào Lâm Quốc Đống." Đỗ Thành gật

https://thuviensach.vn

đầu, “Sau khi tên khốn kiếp này quy án, tôi sẽ giúp Nhạc Tiêu Tuệ điều tra vụ án mẹ cô ấy. Tôi cứ cảm thấy, hai vụ án này nhất định có một mối liên quan nào đấy.”

Bỗng nhiên, nét mặt ông trở nên u tối, rồi lập tức lại sáng lên.

Đỗ Thành nháy mắt với Ngụy Quýnh, “Hi vọng tôi có thể gắng gượng được đến lúc đó. Nhất định phải vững vàng đấy, cậu nhóc ạ!”

Nước hồ lăn tăn gợn sóng, từng đám hơi nước bay lên dưới nắng ban trưa. Ngụy Quýnh nhìn mặt nước hồ không hề trong xanh, cố gắng hết sức nhìn sâu xuống dưới đáy hồ qua lớp màu lục thẫm đậm đặc.

Trong bùn, ngoài những chai rượu bia, những hòn đá, xương động vật tích lại từ năm này sang năm khác, liệu có còn nhiều bí mật hơn không?

Như vậy, liệu các bạn có thể nói cho tôi biết, hai mươi hai năm trước, ai đã vứt chiếc túi nilon màu đen xuống hồ, khuấy động mặt nước hồ yên ả?

Trương Chấn Lương đã từng nói, động cơ gây án của vụ án giết người chia xác “28.10” là bắt chước. Dường như, ngoài khả năng này ra, không có cách giải thích nào tốt hơn đối với kiểu vụ án có mức độ mô phỏng cao như vậy. Đúng thế, năm đó cảnh sát đã từng tiến hành điều tra các mối quan hệ xã hội của Lương Khánh Vân, phát hiện quan hệ xã hội của cô tương đối đơn giản, chưa từng có thù oán với ai, cũng không có tranh chấp về tài chính, khả năng bị hại vì phương diện quan hệ nam nữ cũng bị loại trừ. Đỗ Thành không hề phủ nhận đó là bắt chước, nhưng, vấn đề là tại sao hung thủ lại bắt chước?

Xét từ góc độ tâm lý học, một trong những chức năng của việc bắt chước là khiến cho hành vi chưa được biểu hiện, vốn đã tiềm tàng, được biểu hiện. Như vậy, sẽ tồn tại một khả năng: Một người vốn đã có ý muốn giết người nội tại, sau khi bị kích thích hoặc gợi mở từ “vụ án Hứa Minh Lương giết người”, đã bắt chước thủ đoạn của anh ta giết chết một người phụ nữ, để bày tỏ lòng tôn kính đối với “hung thủ” đã bị xử bắn.

Vào thời khắc đó, có lẽ hắn đã coi mình là “hắn”.

Nhưng, theo Đỗ Thành, khả năng này, có thể loại trừ. Vào đầu những năm chín mươi, giá trị quan của người dân trong nước tương đối đơn giản,

https://thuviensach.vn

mặc dù đã bắt đầu có những biểu hiện sùng bái thần tượng ban đầu, nhưng rất hiếm có người coi một hung thủ chống lại xã hội là thần tượng để sùng bái. Ngoài ra, nếu hắn thực sự định giải tỏa tâm nguyện độc ác ẩn giấu trong lòng đã lâu bằng cách giết người, thì rất dễ hình thành ý đồ gây án liên tục. Hơn nữa, cảnh sát vẫn chưa phá được vụ án này, đây sẽ là một kích thích cực lớn để hắn gây án một lần nữa. Nhưng, trong vòng hai mươi mấy năm sau khi vụ án này xảy ra, thành phố C không có vụ án nào tương tự xảy ra nữa.

Cũng có nghĩa là, sau khi giết hại Lương Khánh Vân, hắn liền im hơi lặng tiếng, trốn biệt từ đó.

Đặc điểm khắc họa của cảnh sát về hắn, cơ bản cũng xuất phát từ những kinh nghiệm đã có trong "vụ án Hứa Minh Lương giết người": Nam, từ 30 đến 40 tuổi, ngoại hình sáng sủa gọn gàng, ăn nói nhã nhặn, có bằng lái ô tô, có thể có ô tô, suy nghĩ kín kẽ, có kinh nghiệm nhất định trong việc phản trinh sát, lần đầu tiên phạm tội giết người phân tách thi thể. Ngoài ra, căn cứ vào sự mô phỏng cao độ của hắn đối với "vụ án Hứa Minh Lương giết người", chắc chắn người này hiểu rất rõ về rất nhiều chi tiết trong vụ án.

Kết luận như vậy, thực ra không hề có tác dụng lắm đối với việc điều tra tìm ra đối tượng khả nghi. Các cơ quan truyền thông đưa tin hồi đó mặc dù không phát triển như ngày nay, nhưng, công chúng vẫn có thể biết được tình hình chi tiết về vụ án qua các kênh thông tin khác, ví dụ như đi dự phiên xét xử.

Mò kim đáy bể, không sai chút nào.

Ngụy Quýnh vươn thẳng thắt lưng đã mỏi nhừ, lại nhìn làn nước hồ mờ đục dưới lối hành lang. Hai mươi hai năm trước, hai cẳng chân phụ nữ gói trong túi nilon đen đã nổi lập lờ ở chỗ nước hồ này.

Cậu nhìn về phía ven hồ, các tảng đá đủ loại hình thù bao quanh nước hồ, xung quanh còn rải đầy những viên đá to nhỏ khác nhau. Có mấy vị khách tiện tay nhặt đá, liệng trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

https://thuviensach.vn

Đùi phải của mẹ Nhạc Tiêu Tuệ được phát hiện ở trong dải cây xanh trung tâm cách chỗ giao giữa phố Đông Giang và đường Diên Biên 200 mét về phía đông.

Phần thân được phát hiện ở trong bụi cỏ gần chỗ cách cổng chính của vườn hoa Thành Kiến 150 mét về phía đông.

Đầu và hai tay vứt trong thùng rác ở chỗ giao giữa phố Nam Kinh Bắc và cầu Tứ Thông.

Đùi trái được phát hiện ở trong lòng con kênh đào Nam Vận.

Hai cẳng chân trong hồ nhân tạo ở công viên Bắc Hồ.

Những địa điểm trên đều ở trong thành phố, hơn nữa đều không phải là những nơi vắng người. Sau khi hung thủ vứt các mảnh xác, liền bị phát hiện rất nhanh chóng. Ví dụ như hồ nhân tạo trong công viên Bắc Hồ, nếu hung thủ định hủy xác để xóa dấu vết, thì hoàn toàn có thể cho đá vào trong túi nilon. Như vậy có thể khiến mảnh xác chìm xuống đáy hồ, hành vi phạm tội sẽ không bị lộ trong một thời gian ngắn.

Điều này dường như có nghĩa là, hung thủ không hề có ý đồ che giấu hành vi phạm tội, thậm chí còn hi vọng cảnh sát sớm phát hiện ra việc Lương Khánh Vân bị giết hại.

Hắn định làm gì? Khiêu chiến, khoe mẽ, hay là gì đó khác?

Hắn đã coi mình là “hắn”.

Ý nghĩ này đột ngột xuất hiện trong đầu, Ngụy Quýnh giật bắn mình bởi chính suy nghĩ của mình. Nhưng, mạch nghĩ lại không thể dừng lại.

Hắn cố gắng hết sức bắt chước toàn bộ chi tiết trong quá trình “hắn” gây án.

Trong khi gây án, hắn đã đưa mình vào trạng thái của “hắn”.

Hắn hi vọng cảnh sát phát hiện ra vụ án giết người giống hệt như hai năm trước này.

Điều hắn muốn chứng minh, có lẽ là...

Con ác quỷ vẫn còn ở chốn nhân gian.

https://thuviensach.vn

Một cảm giác lạnh toát mỗi lúc một rõ rệt trào lên trong lòng Ngụy Quýnh. Cậu dựa người vào lan can, toàn thân run lên. Cố gắng mãi tâm trạng mới bình tĩnh lại được một chút, cậu lấy điện thoại ra, gọi một số.

"Ngụy Quýnh?"

"Cảnh sát Đỗ, hồi đó, chú đã tham gia vào quá trình phá án của "vụ án Hứa Minh Lương giết người", đúng không ạ?"

"Đúng thế." Giọng Đỗ Thành có vẻ nghi hoặc, "Cậu không biết sao?"

"Dạ." Ngụy Quýnh cố gắng khống chế nỗi sợ hãi, "Cháu muốn hỏi chú, làm thế nào xác định được phạm vi chỗ ở có thể của đối tượng khả nghi?"

"Ồ, việc này rất phức tạp, chắc là không thể nói rõ qua điện thoại được." Đỗ Thành do dự một lúc, "Hay là cậu xem có lúc nào đến được chỗ tôi, tôi sẽ nói cho cậu nghe."

"Vâng."

"Sao, cậu có phát hiện gì rồi à?"

"Tạm thời chưa có." Ngụy Quýnh chặc chặc đầu lưỡi đã khô rát, "Chẳng có gì cả ạ."

Sau khi ngắt điện thoại, Ngụy Quýnh bỗng quên mất mình đang ở đâu. Cậu ngơ ngác nhìn những tốp người đi ngang qua chỗ mình, nhìn quả bóng bay trong tay đứa bé, nhìn những gương mặt tươi cười rạng rỡ, không hề hay biết về những hiểm ác của thế giới này. Dưới ánh nắng ban trưa, trước mắt cậu chỉ là một vùng bóng tối.

Bóng tối bao phủ khắp đất trời.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

27

Thất bại

Trần Hiểu khóa cửa văn phòng lại, giơ tay nhìn đồng hồ, đã là 9 giờ 7 phút tối. Cả tòa nhà văn phòng đều trống trơn, lối hành lang đen hun hút, chỉ có màn hình tinh thể lỏng của thang máy vẫn có chút ánh sáng màu đỏ. Cô cảm thấy hơi hoang mang, dựa vào ánh sáng yếu ớt của màn hình điện thoại di động, vội rảo bước về phía thang máy.

Đèn cảm ứng sáng lên, tâm trạng Trần Hiểu cũng thoải mái trở lại. Một tiếng "tinh" vang lên, cabin thang máy im ắng mở ra. Trần Hiểu bước vào thang máy, từ từ hạ xuống tầng 1.

Ra đến phố, cô thở phào nhẹ nhõm, cảm giác cồn cào trong dạ dày bắt đầu trở nên rõ rệt. Cô vừa thầm nguyền rủa sự quá đáng của sếp, vừa suy nghĩ xem sẽ giải quyết bữa tối thế nào. Nghĩ đi nghĩ lại, ăn cơm một mình cứ cảm thấy thật vô vị, liền quyết định vào cửa hàng tiện lợi mua cái bánh sandwich cho xong.

Vừa đi đến một cửa hàng tiện lợi "7 - 11" ở phía dưới tòa nhà công ty, Trần Hiểu liền nghe thấy có tiếng thở nhè nhẹ từ sau lưng vọng tới.

"Cô Trần."

Trần Hiểu bất giác quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Quốc Đống đang đứng ở ngay chỗ cách đó mấy mét, nhìn cô vẻ hơi nghiêm túc không tự nhiên.

"Thầy Lâm?" Trần Hiểu rất ngạc nhiên, "Sao chú lại ở đây?"

"Không có việc gì, đi lang thang." Lâm Quốc Đống mỉm cười, "Không biết thế nào lại đi đến đây - giờ cô mới làm việc xong?"

Trần Hiểu cảm thấy mặt nóng bừng, "Vâng, làm ngoài giờ ạ."

https://thuviensach.vn

“Chưa ăn cơm đúng không?”

“Vâng.” Trần Hiểu chỉ vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh, “Đang định đi mua cái bánh sandwich.”

“Sandwich? Chỉ ăn thế sao được?” Lâm Quốc Đống cau mày lại, “Đơn giản quá đấy.”

“Không sao, đằng nào thì cũng chỉ một mình cháu.” Trần Hiểu hơi cúi đầu, nghịch quai chiếc ba lô, “Ăn tạm một tí cho xong.”

“Hay là, đến nhà tôi ăn cơm nhé?” Lâm Quốc Đống nhìn cô, giọng thăm dò, “Hôm nay tôi đã nấu mấy món. Có điều, một mình cũng không có cảm giác muốn ăn.”

Trần Hiểu ngẩng đầu lên. Một nửa người Lâm Quốc Đống khuất dưới bóng đèn đường, ánh mắt lấp lánh, dường như rất khát khao được đến gần, nhưng lại không dám bước về phía trước thêm một bước. Hắn vốn gầy gò, trông có vẻ ngơ ngác, hiền hòa, lại khiến người ta thương cảm.

Đàn ông già ơi là đàn ông già.

Cô cắn môi, “Vâng.”

Mắt Lâm Quốc Đống sáng lên, dường như niềm vui bất ngờ này khiến chân tay hắn luống cuống, “Chắc… cô mệt rồi nhỉ, tôi đi gọi taxi.”

Trần Hiểu nhìn hắn chạy mấy bước ra bên đường, giơ một tay ra vẫy, thật lạ trong lòng lại có chút mong đợi đối với căn hộ nhỏ ở khu Vườn Trúc Xanh đó. Trong vô số những đêm gối chiếc khó ngủ, cô rất hiểu nỗi trống vắng trong tim mình. Thế thì, đêm nay, cứ để một bữa ăn ngon, một giấc ngủ say, một người đàn ông già ấm áp bù đắp cho nỗi trống vắng đó đi.

Lạc Thiếu Hoa đi hết một vòng quanh khu dân cư, mới tìm thấy chiếc Honda CRV của Mã Kiện ở sau một chiếc xe tải nhỏ. Ông đi ra phía trước ô tô, vừa định giơ tay gõ vào cửa kính thì cửa xe đã mở ra.

“Lên xe.” Mã Kiện tì người trên vô lăng, không rời mắt khỏi tòa nhà số 22, “Đồ mang đến chưa?”

Lạc Thiếu Hoa đáp lời rồi leo lên ghế lái phụ, mở ba lô, rút chiếc dùi cui cảnh sát ra đưa cho ông ta.

https://thuviensach.vn

“Ừm, món trang bị này chắc là đủ dùng rồi.”

Lạc Thiếu Hoa quay đầu nhìn hàng ghế phía sau, trong một chiếc thùng giấy nhỏ thoáng thấy găng tay, bao chân và dây trói của cảnh sát, một chiếc gậy bóng chày bằng nhôm chặn ngang ở bên trên.

“Anh thế này…”, Lạc Thiếu Hoa lấy điện thoại di động ra, “Anh nhắn tin cho em, hẹn ra ngoài đi uống rượu mà.”

“Đúng thế.” Mã Kiện hất hàm về phía ngoài cửa sổ, “Hôm nay chắc là chúng ta sẽ ăn cơm nhà hàng Triều Sán ở bên cạnh, uống rượu xong sẽ đi lấy ô tô ở khu Vườn Trúc Xanh, vô tình phát hiện ra một vụ án giết người.”

“Cái gì?” Lạc Thiếu Hoa kinh ngạc, “Ý anh là, Lâm Quốc Đống…”

“Đúng. Chính là tối nay.” Mã Kiện chỉ vào cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, mặc dù đang bị che bởi tấm rèm dày, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn hắt ra, “Hắn đã đưa cô gái đó về nhà rồi.”

“Thế làm sao anh khẳng định được là hắn nhất định sẽ giết người?” Nỗi nghi ngờ trong lòng Lạc Thiếu Hoa vẫn không hề vợi đi chút nào, “Bây giờ đến ô tô hắn còn không có, vứt xác thế nào?”

“Tôi đã theo dõi hắn mấy ngày.” Giọng Mã Kiện bình tĩnh, “Hôm kia, hắn đã mua một thùng dụng cụ, cưa tay, màng nilon cuộn, và cả một chiếc nồi áp suất.”

Ông ta quay đầu về phía Lạc Thiếu Hoa, “Cỡ lớn.”

Lạc Thiếu Hoa ngây ra nhìn Mã Kiện, một hồi lâu, ông mới ngơ ngác hỏi: “Chúng ta làm thế nào?”

“Đầu tiên, cậu phải nhớ lấy lời tôi nói với cậu.” Mã Kiện chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa, nói từng chữ một: “9 giờ 30 tối nay, tôi và cậu uống rượu ở nhà hàng Triều Sán - Bên nhà hàng tôi đã lo liệu xong rồi, cậu đừng lo - chủ đề nói chuyện là vấn đề việc làm của con trai tôi và căn bệnh tiểu đường của tôi. Sau khi uống rượu xong, chúng ta quay lại khu dân cư để lấy xe, gọi điện thoại nhờ người lái hộ. Lúc đi tiểu ở tòa nhà số 22, vô tình phát hiện thấy ở cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4 xuất hiện một người có vết máu. Chúng ta thấy khả nghi, liền đi lên tòa nhà kiểm tra xem, thì phát hiện

https://thuviensach.vn

thấy Lâm Quốc Đống cưỡng dâm và giết người ở trong nhà. Chúng ta định khống chế hắn, nhưng bị đối phương cầm dao chống lại.”

Lạc Thiếu Hoa im lặng một lúc, rồi lại truy hỏi: “Sau đó thì sao?”

Mã Kiện quay đầu, nhìn thẳng về phía trước, giọng nói không hề biểu lộ bất cứ sắc thái tình cảm gì, “Đối mặt với một hành vi phạm tội bạo hành nghiêm trọng nguy hại đến an toàn tính mạng của con người đang diễn ra, ví dụ như cầm dao gây tội ác, thì sử dụng biện pháp phòng vệ chính đáng, khiến thành phần xâm hại phi pháp bị thương nặng, chết, sẽ không thuộc phạm vi phòng vệ quá mức, không bị truy cứu trách nhiệm hình sự.”

Lạc Thiếu Hoa run bắn người, sắc mặt trắng bệch, “Như vậy… có được không?”

“Thiếu Hoa, chúng ta làm cảnh sát hình sự gần bốn mươi năm, hiện trường phòng vệ chính đáng như thế nào, không ai biết rõ hơn chúng ta.” Mã Kiện châm một điếu thuốc lá, rít một hơi sâu, chậm rãi nhả khói, “Chúng ta nói cái gì, là cái đó.”

Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, dần dần cảm thấy cơ bắp trên người trở nên căng cứng.

“Thế bây giờ chúng ta đang làm gì?”

Mã Kiện ngả người ra phía sau ngồi vào ghế lái, mắt dán chặt vào ô cửa sổ đó, và ánh đèn hắt ra từ phía sau tấm rèm cửa sổ.

“Đợi.”

Lúc Trần Hiểu bị đè xuống giường, trong miệng vẫn còn mùi thơm của rượu vang. Đầu cô đã ong ong, nhưng vẫn có thể cảm thấy được hai bàn tay Lâm Quốc Đống đang sờ soạng vuốt ve trên cơ thể mình. Đồng thời, quần áo dần bị cởi ra, từng thứ một.

Cô chỉ chống cự lại chút xíu một cách tượng trưng, sau đó liền dang hai cánh tay, mặc kệ cho Lâm Quốc Đống hành động. Ngọn lửa trong người dần dần bừng cháy. Trần Hiểu cảm thấy toàn thân nóng bỏng, má rực đỏ.

Không biết từ lúc nào, trên người cô gái chỉ còn mỗi đồ lót. Lâm Quốc Đống vùi mặt vào ngực cô, hừng hực như một con thú hoang. Trần Hiểu

https://thuviensach.vn

vuốt ve mái tóc khô cứng của hắn, cố gắng kìm nén những tiếng rên rỉ bật ra từ trong cổ họng.

Bỗng, cô cảm thấy Lâm Quốc Đống đột nhiên từ từ dừng lại, cơ thể đang nóng rực cũng dần nguội lạnh. Trần Hiểu thấy vừa buồn cười vừa thất vọng trong lòng: Còn chưa đi vào chủ đề chính, ông già này đã xong rồi sao?

Lâm Quốc Đống nằm bò trên người cô, hít qua hít lại như một con cún con. Hơi thở liên tục phả vào giữa ngực Trần Hiểu. Cô cảm thấy rất nhột, liền bưng đầu Lâm Quốc Đống, cười hỏi: “Chú làm gì thế?”

Tiếp đó, nụ cười trên gương mặt cô tắt lịm.

Hai mắt Lâm Quốc Đống trợn lên, chân mày nhíu chặt, khóe miệng lạnh lùng, như thể bị ai đó làm cho nổi giận.

“Chú làm sao thế?”

“Có phải là cô thay nước hoa rồi không?” Hai tay Lâm Quốc Đống chống xuống giường, phủ người xuống nhìn cô.

“Hả?” Trần Hiểu không hiểu ra làm sao cả, “Chú nói gì cơ?”

“Nước hoa!” Lâm Quốc Đống dằn giọng hỏi, dáng vẻ trông càng hung dữ khiếp sợ, “Có phải là cô thay rồi không?”

“Đúng thế.” Trần Hiểu bỗng thấy sợ hãi. Cô lồm cồm chui ra khỏi hai cánh tay của Lâm Quốc Đống, “Lọ trước dùng hết rồi, nên cháu…”

Lâm Quốc Đống bỗng trở nên vừa thất vọng vừa tức giận, ngồi trần truồng bên giường, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, hai tay vần vò trên mặt.

Trần Hiểu hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ duy nhất khẳng định được một điều là, một đêm xuân đã không thể nữa. Cô nhanh chóng vơ lấy quần áo vứt lung tung trên giường và trên sàn nhà, vội mặc vào.

Sau khi kéo xong khóa quần bò, cô nhìn thấy Lâm Quốc Đống vẫn giữ nguyên tư thế cũ, ngồi im không động đậy. Người đàn ông vừa nãy còn hừng hực như ngọn núi lửa đang phun trào, giờ giống như một dòng sông băng vắng lặng.

https://thuviensach.vn

Cô thấy hồ nghi, càng không cam tâm, do dự một lát, cố gắng hỏi với giọng dịu dàng: “Chú làm sao thế?”

Lâm Quốc Đống không trả lời. Một lúc lâu sau, hắn mới buông một tiếng thở dài, giọng nghèn nghẹt, bật ra mấy chữ qua kẽ ngón tay, “Cô đi đi.”

Đầu tiên cô gái thấy ngượng ngập, tiếp đó, một cơn thịnh nộ trào lên trong lòng, “Ý chú là gì?”

“Cô đi đi.” Câu nói lạnh băng và rõ ràng hơn vọng ra từ mái đầu muối tiêu, “Mùi của cô không đúng.”

Trần Hiểu ngây người, tiếp đó, vẻ uất ức và thù hận lộ rõ trên mặt cô.

“Ông có bệnh à, mẹ kiếp!”

Dứt lời, cô liền cầm áo khoác và ba lô lên, mang giày vào, rồi đóng sầm cửa đi ra.

Phải đến ba phút sau, Lâm Quốc Đống mới từ từ đứng dậy, đảo mắt một lượt nhìn tấm ga trải giường xộc xệch và quần áo mình rơi lung tung trên sàn nhà. Hắn đứng bất động nhìn một lúc, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc đi qua phòng khách, hắn liếc thấy chiếc nồi áp suất mới tinh trên bếp ga trong phòng bếp. Ngay lập tức, hắn đi đến cửa phòng vệ sinh, đẩy cửa bước vào.

Hộp dụng cụ bày ở trên bồn rửa mặt. Phía sau bồn cầu, lộ ra cán gỗ của chiếc cưa tay. Hắn đi tới bên cạnh bồn tắm, kéo tấm rèm tắm ra, chằm chằm nhìn lớp màng nilon trong mờ trải dưới đáy bồn tắm.

Đột nhiên, hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, hai tay siết chặt nắm đấm, dường như có một quả bóng bay đang phồng lên to dần trong lồng ngực, khiến ngực hắn vỡ tung.

Lâm Quốc Đống giật phắt tấm màng nilon, vò thành một cục, ném mạnh vào tường.

Khói thuốc mù mịt trong gian buồng lái chật chội. Mã Kiện ho thành tiếng trước, tiếp đó, Lạc Thiếu Hoa cũng bắt đầu ho sặc sụa. Tiếng ho của hai ông già dồn dập vang lên trong buồng lái. Cuối cùng, Mã Kiện văng ra một câu “mẹ kiếp”, rồi mở cửa sổ trời.

https://thuviensach.vn

“Chắc là thằng khốn kiếp này đang đâm đầu vào, không để ý bên dưới tòa nhà đâu.”

Lạc Thiếu Hoa cho cửa kính xuống, thò tay vẩy tàn thuốc lá ra ngoài, lại nhìn đồng hồ đeo tay.

“Gần hai tiếng đồng hồ rồi.” Lạc Thiếu Hoa quay đầu hỏi Mã Kiện, “Vẫn tiếp tục đợi ạ?”

Mã Kiện nhìn ô cửa sổ đó, ngẫm nghĩ giây lát, “Hay là, đi thăm dò xem thực hư thế nào?”

Lạc Thiếu Hoa khẽ gật đầu.

Mã Kiện thò người ra phía ghế sau, lấy găng tay và bao chân nhét vào túi áo, nhấc thử chiếc gậy bóng chày xem nặng nhẹ thế nào, rồi xách chiếc dùi cui cảnh sát lên.

Ông kéo cửa xe, vừa xuống xe vừa nói: “Lát nữa, tôi gõ cửa, nếu hắn dám đáp lời, có nghĩa là hắn vẫn chưa động thủ. Nếu hắn không mở cửa, thì cậu xử lý mở khóa…”

Bỗng nhiên, Mã Kiện nhận ra Lạc Thiếu Hoa vẫn ngồi trên ghế lái phụ, không động đậy.

“Nhanh lên.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn về phía trước, đang thẫn thờ, nghe thấy tiếng gọi của Mã Kiện, quay đầu lại như vừa tỉnh ngủ.

“Anh Mã, rốt cuộc là mình đang làm cái gì thế này?” Lạc Thiếu Hoa lên tiếng, giọng khàn, rất khẽ: “Cứ thế này chờ cho cô bé đó bị giết chết sao?”

Mã Kiện bám tay vào cửa xe, chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa mấy giây, từ từ quay người đi.

“Thiếu Hoa, có những việc, cả cậu và tôi đều không thể chặn lại được.” Giọng Mã Kiện chứa đựng một nỗi mệt mỏi sâu sắc, “Hơn nữa, bây giờ cậu có hối hận muốn thay đổi, rất có thể đã không còn kịp nữa rồi.”

Lạc Thiếu Hoa run bắn người, gục đầu xuống đầu gối, đưa tay túm lấy tóc mình.

https://thuviensach.vn

“Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Sau đêm nay, mọi người đều có thể bình an vô sự.”

Dứt lời, Mã Kiện yên lặng đứng cạnh cửa ô tô, đợi Lạc Thiếu Hoa xuống xe.

Một lúc lâu sau, Lạc Thiếu Hoa buông một tiếng thở dài, nhấc chân bước xuống xe.

“Đi thôi.”

Hai người, một đi trước một đi sau, xuyên qua lối đi trong khu dân cư tĩnh mịch, lặng lẽ bước về phía tòa nhà số 22. Đến trước cửa đơn nguyên 4, đang định mở cửa đi lên lầu, bỗng nghe thấy một tiếng quát.

“Đứng lại!”

Cả hai người đều giật bắn mình, ngọn đèn cảm ứng âm thanh trên đầu cũng sáng lên theo. Dưới ánh đèn hắt xuống, sắc mặt của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa trắng bệch như giấy, kinh hãi ngó nhìn khoảng không tối đen ở phía ngoài chỗ sáng.

Cùng với tiếng bước chân lạo xạo, khuôn mặt của Đỗ Thành và Trương Chấn Lương lần lượt hiện ra trong bóng tối.

Đỗ Thành mặc chiếc áo lông vũ màu đen xám, chỗ hở ra ở cổ áo lộ ra trang phục bệnh nhân xanh trắng xen lẫn, trông như từ bệnh viện đến.

“Các anh định làm gì?” Gương mặt vàng ệch của Đỗ Thành đầm đìa mồ hôi, giọng nói trầm thấp xen lẫn với tiếng thở mạnh hổn hển, “Tại sao đến đây?”

Mã Kiện ngây người ra nhìn họ, một lúc lâu sau mới bật ra mấy chữ, “Tại sao cậu đến đây?”

“Cục trưởng Mã, anh hẹn Lạc Thiếu Hoa ra ngoài uống rượu.” Trương Chấn Lương cau mày, “Lúc đầu em không để ý, sau đó phát hiện ra nhà hàng đó ở bên cạnh khu Vườn Trúc Xanh.”

Mã Kiện nổi cáu, “Mẹ kiếp, cậu sử dụng thủ đoạn với người của mình?”

Trương Chấn Lương hứ một tiếng, quay đầu, không trả lời.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành quan sát Mã Kiện từ trên xuống dưới, đột nhiên tiến tới một bước, lôi một đôi găng tay từ trong túi áo ông ta ra.

“Anh định làm gì, mẹ kiếp, anh điên rồi à?” Ông chỉ vào chiếc dùi cui cảnh sát trong tay Mã Kiện, “Giải quyết Lâm Quốc Đống?”

Mã Kiện giơ tay ra giật lại đôi găng tay: “Không liên quan gì đến cậu!”

“Anh ấy điên rồi, anh cũng điên rồi à?” Đỗ Thành quay sang Lạc Thiếu Hoa ở phía sau lưng Mã Kiện, “Anh có biết là các anh đang làm gì không?”

Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, nghiến răng, không nói câu nào.

Bốn người đứng ở lối đi trong tòa nhà, một bên quắc mắt tức giận, một bên im lặng không nói gì. Mấy giây sau, ánh đèn cảm ứng âm thanh lặng lẽ tắt. Tiếp đó lại sáng lên.

Gần như đồng thời, tiếng bước chân giòn giã vang lên trên lối đi của tòa nhà.

Bốn người cùng nhìn về phía lối đi trong tòa nhà. Một cô gái trẻ tuổi đứng trên bậc cầu thang, nhìn họ chặn kín ở cửa, vẻ mặt hoảng hốt, dường như cũng giật mình vì họ.

Đỗ Thành quan sát cô gái từ đầu xuống chân, bỗng chợt nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa.

Kinh ngạc. Không hiểu. Thất vọng.

Vẻ mặt của hai người cũng y hệt như vậy. Có khác là, Lạc Thiếu Hoa thở ra một hơi như vừa trút được gánh nặng.

Bỗng nhiên, một ánh chớp lóe lên trong đầu Đỗ Thành, ông lập tức ý thức được mục đích thực sự của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa khi đến đây. Tiếp đó, các bộ phận trên mặt ông méo xệch đi, răng nghiến kèn kẹt.

Cô gái căng thẳng nhìn bốn người ở cửa, do dự bước xuống dưới cầu thang, định đi xuyên qua họ. Mã Kiện nhìn chằm chằm vào cô, như thể muốn tìm ra đáp án đã chờ đợi từ lâu trên người cô.

Cô gái sợ sệt bước tới, không cả dám nhìn họ, lúc đi qua người Đỗ Thành, cô so vai lại, dường như muốn nhanh chóng trốn thoát khỏi bốn người đàn ông kỳ quặc này.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành kéo luôn cánh tay của cô lại. Cô gái kinh sợ, hét lên thất thanh.

“Chấn Lương, đưa cô ấy ra ngoài!” Đỗ Thành vẫn nhìn chằm chằm vào Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa, đồng thời tự mình đẩy cô gái về phía Chấn Lương.

Trương Chấn Lương đáp lời, lôi cô gái đang giãy đạp vẫy vùng, đi ra phía ngoài khu dân cư.

“Cậu làm cái gì thế?”

Gương mặt Mã Kiện biến sắc, khẽ quát lên một tiếng rồi thình lình đưa tay ra chặn Trương Chấn Lương lại. Không ngờ, ông ta vừa cử động, liền bị Đỗ Thành đấm luôn vào mặt.

Mã Kiện lảo đảo vì cú đấm, suýt nữa thì ngã lăn quay, nhờ có Lạc Thiếu Hoa đỡ mới tạm đứng vững được. Lúc ngẩng đầu lên, thì thấy trước mắt là gương mặt vô cùng phẫn nộ của Đỗ Thành.

“Mã Kiện, tôi đập chết con mẹ ông!” Đỗ Thành giơ một ngón tay lên, chỉ vào ông ta, run lên bần bật, “Mẹ kiếp, các ông là cái loại cảnh sát gì, các ông, mẹ kiếp, còn có phải là người không?”

Mã Kiện mắt cũng đỏ ngầu, vùng vẫy định xông tới. Nhưng, Lạc Thiếu Hoa ôm chặt lấy ông ta từ đằng sau, Mã Kiện chỉ có thể vung nắm đấm một cách vô ích, gầm thét về phía Đỗ Thành.

“Mẹ kiếp, cậu tưởng tôi là vì bản thân mình à?” Hai mắt Mã Kiện trợn lên, ra sức kéo tay Lạc Thiếu Hoa đang ôm ở thắt lưng, “Thiếu Hoa đã theo dõi hắn hai mươi hai năm! Cậu thì sao? Mẹ kiếp, cậu còn sống được bao lâu nữa? Mọi người sống bình yên hết quãng tuổi già - không tốt sao!”

“Con mẹ ông!” Đỗ Thành chỉ ra phía ngoài khu dân cư, “Đó là một con người! Một con người đang sống sờ sờ ra đấy! Để đạt được mục đích, ông định để cho cô gái đó…”

“Đừng nói nữa!” Lạc Thiếu Hoa gầm lên một tiếng, tiếp đó òa lên khóc một cách đau đớn.

https://thuviensach.vn

Ba người đang giằng co, tiếng khóc thê lương của một người già trở nên vô cùng lạc lõng. Đỗ Thành không chửi bới nữa, Mã Kiện cũng không vùng vẫy nữa.

“Các anh đừng đánh nữa…” Khuôn mặt Lạc Thiếu Hoa nhòe nhoẹt nước mắt, “Đều là tại tôi, là lỗi của tôi.”

Cánh tay ôm lấy thắt lưng Mã Kiện thõng xuống rệu rã. Mã Kiện đứng thẳng người lên, lặng lẽ nhìn Lạc Thiếu Hoa người rung lên bần bật vì khóc, ông đưa một tay ra, ấn vào vai Lạc Thiếu Hoa.

Đỗ Thành cũng im lặng không nói gì, nhìn hai cảnh sát trước mặt - hai con người từng dũng mãnh như sư tử, giây phút này lại yếu đuối chẳng khác nào một con chó già, trong lòng ông thấy bi ai tột cùng.

“Các anh đi đi.” Một lúc lâu sau, Đỗ Thành buông một hơi thở rất dài, “Việc hôm nay, coi như chưa từng xảy ra.”

Mã Kiện quay người nhìn ông, nét mặt phức tạp. Cuối cùng, ông ta gật đầu, đỡ Lạc Thiếu Hoa vẫn đang đau đớn khóc mãi không dứt, loạng choạng đi về phía chiếc xe việt dã.

Nhìn chiếc xe Honda CRV biến mất trong đêm tối, Đỗ Thành đứng yên tại chỗ một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng 501. Đèn vẫn sáng, tấm rèm cửa sổ dày vẫn nguyên xi như cũ. Chắc hẳn Lâm Quốc Đống không hề hay biết về trận xung đột kịch liệt phía dưới tòa nhà.

Ngủ đi, ngủ đi. Khóe miệng Đỗ Thành trở nên lạnh lùng cứng rắn. Những đêm bình yên như thế này, mày sẽ không còn được hưởng mấy ngày nữa đâu.

Trương Chấn Lương và cô gái ngồi trong nhà hàng Triều Sán. Thấy Đỗ Thành bước vào, Trương Chấn Lương đứng dậy ra đón.

“Đã hỏi nhà hàng rồi, trả lời cực kì kín kẽ.” Trương Chấn Lương hất hàm về phía nhân viên thu ngân, nói khẽ: “Xem ra, Mã Kiện sắp xếp rất cẩn mật.”

Đỗ Thành ừ một tiếng, đưa mắt nhìn cô gái đang căng thẳng lo âu, “Tình hình cô này thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Cô ấy tên là Trần Hiểu, làm việc ở một công ty dịch thuật.” Trương Chấn Lương mỉm cười, “Chính là công ty chỗ Lâm Quốc Đống làm.”

“Ồ?” Đỗ Thành nhướng mày lên, “Họ biết nhau?”

“Vâng. 9 giờ tối nay Trần Hiểu mới làm xong việc, sau đó thì gặp Lâm Quốc Đống, nhận lời đến nhà hắn ăn cơm tối.” Nụ cười của Trương Chấn Lương dần tắt, “Không biết Mã Kiện làm thế nào điều tra được manh mối này. Có điều, phán đoán của ông ta rất chính xác. Lâm Quốc Đống chắc chắn không phải là “tình cờ gặp” Trần Hiểu, có lẽ…”

Anh dừng lại một lát, “Có lẽ tối nay Lâm Quốc Đống đúng là muốn giết người.”

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu, đi thẳng về phía Trần Hiểu.

Cô gái đang uống nước, nhìn thấy Đỗ Thành bước tới, càng trở nên căng thẳng hơn, gần như không giữ nổi chiếc cốc.

Đỗ Thành ngồi đối diện với Trần Hiểu, đầu tiên mỉm cười với cô, “Xin lỗi, khi nãy tôi rất không lịch sự.”

Cô gái nhìn ông, không bày tỏ thái độ.

“Chúng tôi là cảnh sát.”

“Vâng, tôi biết.” Trần Hiểu lên tiếng, “Vừa nãy cảnh sát Trương đã nói cho tôi biết rồi.”

“Tốt, lúc nãy Trương Chấn Lương cũng đã nói với cô rồi, tôi cũng không vòng vo nữa.” Đỗ Thành nhìn thẳng vào mắt Trần Hiểu, “Cô và Lâm Quốc Đống có quan hệ như thế nào?”

Trần Hiểu lập tức đỏ bừng mặt, “Quan hệ đồng nghiệp bình thường.”

“Đồng nghiệp bình thường, tại sao đêm hôm khuya khoắt lại đến nhà ông ta ăn cơm?”

“Tình cờ mà.” Trần Hiểu lắc người vẻ bất an, “Sau khi làm việc xong, tôi tình cờ gặp ông ấy ở phía dưới tòa nhà công ty.”

Đỗ Thành chăm chú nhìn cô mấy giây, “Ông ta đã làm gì với cô?”

“Không làm gì cả, chỉ ăn cơm thôi.” Trần Hiểu cầm chiếc cốc lên uống nước, lập tức bị sặc.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành châm một điếu thuốc lá, bình tĩnh nhìn Trần Hiểu cứ ho mãi không dứt, cho đến khi nhịp thở của đối phương đều đặn trở lại.

"Nếu chỉ là ăn cơm," Đỗ Thành chỉ vào chân trái của cô, "Có cần thiết phải cởi tất ra không?"

Trần Hiểu ngạc nhiên, cúi đầu nhìn, phát hiện thấy giữa ống quần bò và chiếc giày thể thao hở ra một khoảng ống tất nâu xen trắng.

"Cô đã đi tất ngược." Đỗ Thành nhìn cô, nét mặt không hề thay đổi, "Nói xem, thế là sao?"

Trần Hiểu vô cùng ngượng ngập, lắp bắp một hồi mới nói khẽ: "Chúng tôi… nói thế nào nhỉ, tôi cũng không biết là quan hệ gì."

Cô ngẩng đầu nhìn Đỗ Thành, người cảnh sát già vẫn không có phản ứng gì, chỉ đưa tay ra hiệu cho cô nói tiếp.

"Thầy Lâm đối với tôi rất tốt, tôi biết ông ấy có ý với tôi. Nhưng, tôi đã từ chối." Trần Hiểu cúi đầu, vặn vẹo ngón tay, "Hôm nay, sau khi hết giờ làm việc, chúng tôi tình cờ gặp nhau, tôi nghĩ, có lẽ là duyên số."

Đỗ Thành hừ không thành tiếng.

"Bạn trai tôi ở xa, bình thường tôi toàn sống một mình." Trần Hiểu cười buồn, "Cho nên, có người thương tôi, cũng rất tốt."

"Cô và ông ta đã…"

"Chưa." Trần Hiểu phủ định tuyệt đối, sắc mặt lại càng ngượng ngùng hơn, "Vốn là… có khả năng. Sau đó, không hiểu tại sao, ông ấy lại dừng lại."

"Ồ?"

"Vâng." Cô gái cau mày, nét mặt tỏ ra khó hiểu, "Hình như là ông ấy nói… mùi của tôi không đúng."

Đỗ Thành chợt sững người. Mấy giây sau, ông nhảy dựng lên, túm lấy cổ áo của Trần Hiểu qua chiếc bàn, ghé sát lại ngửi.

Cô gái giật bắn mình, né tránh ra đằng sau theo bản năng, "Ông làm gì thế?"

https://thuviensach.vn

“Bình thường cô có xức nước hoa không?” Sắc mặt Đỗ Thành rất nghiêm trọng, “Dùng nhãn hiệu gì?”

“’Phu nhân Hồ Điệp’ - của bạn trai tôi tặng.” Trần Hiểu vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, “Dùng hết rồi, cho nên hôm nay tôi đổi một loại khác.”

Đỗ Thành không nói gì nữa, im lặng hút hết điếu thuốc lá, rồi nói khẽ: “Tôi biết rồi, lát nữa sẽ đưa cô về.”

Ông giơ tay gọi Trương Chấn Lương lại, dặn dò anh đưa Trần Hiểu về nhà. Trương Chấn Lương nhận lời, ra hiệu cho cô gái đi theo anh.

Trần Hiểu đứng lên, vừa bước được mấy bước, lại quay người, hỏi vẻ do dự: “Đồng chí cảnh sát, Lâm Quốc Đống…”

Đỗ Thành đang chăm chú nhìn vào mặt bàn, vẻ đăm chiêu, nghe thấy cô hỏi, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói từng chữ một: “Cô bé, sau này đừng liên hệ với hắn ta nữa.”

Ông nhìn gương mặt kinh ngạc của cô gái, lại bổ sung thêm một câu: “Tối hôm nay, cô đã thoát chết.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

28

Di Nguyện

Tiếng gõ cửa vang lên "cốc cốc". Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu lên giữa đám hồ sơ tài liệu chất thành đống, nói về phía cửa "mời vào".

Cửa bị đẩy ra, một nửa người Ngụy Quýnh thò vào.

"Là cháu à." Kỷ Càn Khôn cười, "Mau vào đi."

Ngụy Quýnh bước vào trong phòng, xoay tay đóng chặt cửa lại, nhưng lại không bước tới ngay, mà đứng ở cửa quan sát từ đầu đến chân Kỷ Càn Khôn.

"Cháu ngây người ra đó làm gì?" Kỷ Càn Khôn có vẻ ngạc nhiên, "Ngồi đi."

Ngụy Quýnh đáp lời, rồi từ từ ngồi xuống bên giường. Kỷ Càn Khôn gỡ kính xuống, chỉ về phía chiếc bình siêu tốc, "Cháu tự pha trà uống, pha luôn cho ta một cốc."

Ngụy Quýnh làm theo lời ông cụ. Mấy phút sau, hai người mỗi người bưng một cốc trà, ngồi đối diện với nhau. Kỷ Càn Khôn thổi cho lá trà ở miệng cốc dạt ra, cẩn thận nhấp một ngụm trà nóng bỏng, hỏi: "Gần đây bận những gì nào? Mấy hôm rồi không thấy cháu."

"Ồ, cháu đăng ký học lái ô tô." Ngụy Quýnh gãi gãi đầu, "Đi tập lái xe, ối dào, chân tay cứ luống ca luống cuống."

"Ha ha, lúc mới học lái xe đều như vậy cả." Kỷ Càn Khôn bưng cốc trà, nheo mắt cười nhìn Ngụy Quýnh, "Đối với cháu, mục nào khó nhất?"

https://thuviensach.vn

“Chắc là đề-pa lên dốc ạ.” Ngụy Quýnh cười xấu hổ, “Toàn bị tắt máy, hôm qua đã bị giáo viên huấn luyện mắng rất thảm hại.”

“Cái đó đơn giản.” Kỷ Càn Khôn bỏ cốc trà xuống, vừa làm động tác tay vừa nói: “Sau khi dừng ở trên dốc, đạp sát chân côn và phanh xe, sau đó từ từ nhả côn, sau khi cảm thấy người rung lên, thì nhả phanh từng tí một…”

Ngụy Quýnh lắng nghe, vẻ mặt rất chăm chú, dường như đang nhập tâm ghi nhớ.

“Được đấy, lão Kỷ, không ngờ ông còn biết lái xe. Sau này có gì không hiểu, cháu cứ hỏi ông là được.”

“Chuyện nhỏ.” Kỷ Càn Khôn rất lấy làm tự đắc, “Ta là tài xế lão luyện rồi.”

Nhưng sắc mặt Ngụy Quýnh lại trở nên u tối, cậu nhìn Kỷ Càn Khôn không nói gì, ánh mắt trông rất lạ lẫm.

Kỷ Càn Khôn cảm thấy kỳ quặc, cau mày hỏi: “Hôm nay cháu sao thế?”

“Không sao.” Ngụy Quýnh nhanh chóng trở lại bình thường, cậu đi đến bên cửa sổ, lật tấm rèm cửa sổ lên nhìn ra phía bên ngoài.

“Lão Kỷ.”

“Gì?”

“Hôm nay thời tiết rất đẹp.” Ngụy Quýnh bỏ rèm cửa sổ xuống, quay người mỉm cười với lão Kỷ, “Cháu đẩy ông ra ngoài đi dạo một chút nhé?”

Giúp Kỷ Càn Khôn mặc áo đội mũ cũng mất một lúc lâu. Khi đẩy ông cụ ra đến hành lang, trên mặt Ngụy Quýnh đã toát đầy mồ hôi. Vừa đi được mười mấy bước, Ngụy Quýnh bỗng kêu ái chà.

“Lão Kỷ, cháu phải quay lại một tí - điện thoại di động bỏ quên ở trong ba lô rồi.”

“Được.” Kỷ Càn Khôn gỡ chùm chìa khóa ở thắt lưng ra đưa cho cậu, nháy mắt, “Sao, sợ Nhạc Tiêu Tuệ không tìm được cháu hả?”

“Ông đừng nói linh tinh.” Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt, cầm lấy chìa khóa quay người chạy đi.

https://thuviensach.vn

Trời quang mây đãng, ánh nắng mặt trời rực rỡ. Gió ùa vào mặt, đã bắt đầu có chút cảm giác ấm áp. Kỷ Càn Khôn đi mấy vòng quanh sân, không kìm được, bỏ mũ và khăn ra, vừa tận hưởng cảm giác tê nhột vì ánh nắng chiếu trên đỉnh đầu, vừa hít thở thật sâu bầu không khí trong lành ẩm ướt.

Tuyết đọng trong sân đã hoàn toàn tan hết, nền đất phía ngoài lối đi giẫm lên êm như nhung, khiến người ta bất giác tưởng tượng không biết ở dưới lớp đất liệu đã có những mầm mới đang âm thầm nhú lên.

Lúc đi ngang qua cây đào, Kỷ Càn Khôn bảo Ngụy Quýnh dừng lại. Ông sờ lên cành cây xù xì, rồi lại vỗ mạnh một nhát.

“Sắp ra hoa rồi, cả cây hồng rực, rất đẹp.”

Ngụy Quýnh đứng sau lưng ông cụ, lặng lẽ nhìn mái tóc muối tiêu của Kỷ Càn Khôn. Một lúc lâu sau, cậu lên tiếng hỏi:

“Lão Kỷ, bao nhiêu năm nay, ông đã sống thế nào?”

“Hả?” Kỷ Càn Khôn quay đầu lại, “Sao tự dưng lại nghĩ đến chuyện hỏi cái này?”

“Cháu nhớ đến một câu nói của chú Đỗ Thành.” Ngụy Quýnh đẩy chiếc xe lăn, tiếp tục đi về phía trước, “Ông đã không lựa chọn lãng quên, tiếp tục sống, mà vẫn ở lại trong ký ức của hai mươi ba năm trước.”

“Đúng thế, không sao quên được.” Giọng Kỷ Càn Khôn trầm khàn, “Làm sao có thể quên được.”

“Sau khi Hứa Minh Lương bị xử bắn, ông có kháng cáo không?”

“Thực ra, ngay sau khi tuyên án sơ thẩm, ta đã kháng cáo rồi. Ta cho rằng anh ta tuyệt đối không phải là hung thủ.” Kỷ Càn Khôn thở dài, “Đá chìm đáy bể, không có ai tin lời ta.”

“Trước khi xảy ra tai nạn ô tô, ông cũng đang điều tra vụ án này phải không?”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn quay đầu nhìn phía ngoài bờ tường, trong ngôi trường tiểu học bên cạnh liên tục vọng tới tiếng lũ trẻ nô chạy đùa nghịch, “Nhưng không có bất cứ tiến triển gì. Cháu cũng biết đấy, một người dân

https://thuviensach.vn

bình thường, muốn điều tra một vụ án đã bị cơ quan hữu quan đóng khung kết luận thì khó đến thế nào."

"Bên cảnh sát không can thiệp vào, ông không thể làm được gì."

"Đúng thế." Kỷ Càn Khôn cúi đầu, "Ta đã đến Cục công an vô số lần, muốn thuyết phục họ điều tra lại vụ án này. Nhưng, lần nào cũng bị đuổi ra ngoài như một gã điên."

"Bước đến đường cùng."

"Bước đến đường cùng." Kỷ Càn Khôn lặp lại: "Ta rất rõ hung thủ giết hại vợ ta ở ngay trong thành phố này, nhưng ta không có cách nào tóm được hắn."

"Sau đó thì sao?" Ngụy Quýnh dừng chiếc xe lăn ở tận cùng một lối đi, vòng ra bên cạnh người Kỷ Càn Khôn, cúi người xuống, nhìn vào mắt ông cụ.

"Sau đó…", Kỷ Càn Khôn nhìn lại cậu, mỉm cười, "Ta bị tai nạn ô tô, tiếp đó là vào ở trong này."

Ngụy Quýnh cụp mắt xuống, lại đứng thẳng người lên, quay đầu chiếc xe lăn, chầm chậm quay trở về.

"Vụ tai nạn ô tô, xảy ra năm nào?"

"Ngày 7 tháng 6 năm 1994." Giọng Kỷ Càn Khôn bình lặng, "Lúc xuân hạ giao mùa. Sau đó ta bị hôn mê một năm, đầu năm 1996 được đưa đến đây - còn muốn hỏi gì nữa?"

Ngụy Quýnh dừng lại một lúc, rồi tiếp tục đẩy ông cụ đi về phía trước.

"Sau đó, ông cứ chờ mãi ạ?"

"Chờ gì?"

"Chờ một cơ hội, hoặc là, chờ một người như cháu xuất hiện?"

Kỷ Càn Khôn không đáp lời, một lúc lâu sau, ông chậm rãi lên tiếng.

"Ngụy Quýnh."

"Dạ."

"Có phải cháu cảm thấy, ta đã lợi dụng cháu?"

https://thuviensach.vn

“Không ạ.” Ngụy Quýnh không dừng bước, cậu chầm chậm đi về phía tòa nhà nhỏ, “Cháu chỉ cảm thấy, ông không hề đơn giản như lúc cháu mới quen.”

Kỷ Càn Khôn lại im lặng một lúc, “Cháu muốn nói đến chuyện của Trương Hải Sinh?”

Đợi mấy giây, thấy Ngụy Quýnh không trả lời. Ông thở dài một tiếng, một mình nói tiếp, “Ta cũng là bất đắc dĩ không còn cách nào khác, muốn tự do hoạt động ở đây, không có Trương Hải Sinh không được. Hơn nữa, thời gian của ta không nhiều nữa. Cứ tiếp tục thế này, hoặc là ta sẽ phát điên, hoặc là sẽ chết.”

Kỷ Càn Khôn nhìn tòa nhà nhỏ mỗi lúc một gần phía trước mặt, “Gã đó, ta đã tìm hắn hai mươi ba năm. Nếu kiếp này ta không thể trả được mối thâm thù cho vợ, có chết cũng sẽ không nhắm mắt được.”

“Giết chết một phụ nữ bằng thủ đoạn như vậy, cho dù vì mục đích gì đi chăng nữa, hắn cũng buộc phải trả giá.” Ngụy Quýnh dừng chiếc xe lăn ở cửa tòa nhà nhỏ, “Lão Kỷ, ông cứ yên tâm, ông sẽ chờ được đến ngày đó. Hơn nữa, sẽ không xa quá đâu.”

“Ồ?” Kỷ Càn Khôn ngạc nhiên quay đầu lại, “Ý của cháu là?”

Ngụy Quýnh ấn tay cầm của chiếc xe lăn xuống, đưa bánh trước lên bậc thềm, “Chúng ta về thôi.”

Cậu hất hàm về phía phòng của Kỷ Càn Khôn, “Chú Đỗ Thành chắc là sắp đến rồi. Chú ấy có chuyện muốn nói cho ông biết.”

Đỗ Thành và Nhạc Tiêu Tuệ đứng ở hành lang. Kỷ Càn Khôn vừa chào họ vừa mở cửa phòng. Vào trong phòng, Kỷ Càn Khôn mời họ ngồi xuống, đồng thời bảo Ngụy Quýnh đẩy mình đến bên bậu cửa sổ. Lúc quay đầu lại, phát hiện thấy cả ba người đều đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn ông.

“Làm gì vậy, nghiêm trọng thế?” Kỷ Càn Khôn nhìn nét mặt nặng nề của họ, bất giác bật cười. Nhưng dường như ông chợt ý thức được điều gì đó, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngấm, “Cảnh sát Đỗ…”

“Lão Kỷ,” Đỗ Thành nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ một cái, “Chúng tôi…”

https://thuviensach.vn

“Đợi đã!” Kỷ Càn Khôn đột nhiên đưa tay ra ngăn không cho Đỗ Thành nói tiếp, tay kia cuống cuồng sờ lần trên người mình. Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ giây lát rồi lấy chiếc bật lửa ở đầu giường lên, đưa cho ông cụ.

Lão Kỷ run rẩy châm thuốc lá, rít một hơi to, sắc mặt đã bắt đầu trắng bệch.

“Ông nói đi.”

Đỗ Thành mỉm cười, “Tìm thấy hắn rồi.”

Chỉ vỏn vẹn bốn chữ, Kỷ Càn Khôn phải mất đến một phút mới hiểu rõ hàm nghĩa của nó. Ông kẹp điếu thuốc sắp hút hết ở tay, ngây người nhìn Đỗ Thành, một hồi lâu sau mới bật ra một câu: “Là ai?”

Đỗ Thành mở chiếc túi da, lấy từ bên trong một tấm ảnh đưa cho ông.

“Hắn tên là Lâm Quốc Đống, là gia sư của Hứa Minh Lương.”

Nửa tiếng đồng hồ sau đó, Đỗ Thành kể lại tỉ mỉ cho Kỷ Càn Khôn nghe quá trình họ đã làm thế nào điều tra đến Lâm Quốc Đống qua nước hoa, dấu vân tay và những biểu hiện bất thường của Mã Kiện, Lạc Thiếu Hoa… Kỷ Càn Khôn cứ nhìn chằm chằm vào tấm ảnh mãi, nét mặt không biểu lộ sắc thái gì. Cuối cùng, Đỗ Thành thậm chí bắt đầu nghi ngờ rằng ông đã không nghe mình nói chuyện.

Sau khi kể xong, Kỷ Càn Khôn vẫn giữ nguyên tư thế bất động. Một lúc lâu sau, ông mới lên tiếng hỏi: “Có khẳng định chắc chắn là hắn không?”

Đỗ Thành gật đầu: “Chắc chắn.”

Nếu như trước đây ông chỉ cao độ nghi ngờ Lâm Quốc Đống, thì tất cả những hành động của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa vào buổi tối hôm đó đã khiến Đỗ Thành hoàn toàn khẳng định, không còn chút nghi ngờ nào nữa. Hơn nữa, ông quyết định nói cho Kỷ Càn Khôn biết hung thủ là ai, cũng chính vì hành động của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa.

Tuy rằng Lâm Quốc Đống không hề phát hiện ra những người khác ngoài Lạc Thiếu Hoa, nhưng hắn rõ ràng đã lâm vào một tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Đỗ Thành hiểu rất rõ tính cách và thủ đoạn của Mã Kiện. Mặc dù ông không ngờ Mã Kiện lại bằng lòng hi sinh cả Trần Hiểu để trừ khử

https://thuviensach.vn

Lâm Quốc Đống, nhưng điều này ít nhất cũng cho thấy Mã Kiện đã có ý tưởng giết người. Tấn công lần đầu chưa thành công, họ chắc chắn sẽ không dừng tại đó. Cho dù là mục đích của họ đã bị Đỗ Thành phát giác, nhưng Mã Kiện cũng nhất định sẽ tìm cơ hội giải quyết đối phương, để tạo ra kết cục chết không đối chứng, một lần hành động vĩnh viễn an thân.

Một người như vậy, cố nhiên chết không đáng tiếc. Đối với Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa, Lâm Quốc Đống là một quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất cứ lúc nào, một khi vụ án sai năm đó bại lộ, mọi người đều sẽ phải sống nốt quãng đời còn lại trong nhục nhã. Giết hắn đi, mới có thể vĩnh viễn không để lại di chứng. Nhưng, đối với Đỗ Thành, ông cần Lâm Quốc Đống còn sống.

Ông cần Lâm Quốc Đống đứng ở vị trí của bị cáo, chịu sự xét xử của pháp luật. Chỉ có như vậy, mới không phụ vợ con đã ra đi quá sớm, mới có thể để cho Kỷ Càn Khôn quay đầu nhìn lại cuộc sống như bị giam trong lồng này một cách bình thản, mới có thể giúp Hứa Minh Lương gột bỏ được tội danh giết người, mới có thể khiến những linh hồn oan uổng đang phiêu du trên bầu trời thành phố được yên nghỉ.

Cho nên, ông cần tìm được đủ chứng cứ trong thời gian ngắn nhất, bắt Lâm Quốc Đống chịu tội trước pháp luật trước khi Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa ra tay.

Kỷ Càn Khôn bỏ tấm ảnh của Lâm Quốc Đống xuống, ngẩng đầu, mắt hết nhìn mặt Đỗ Thành, Ngụy Quýnh lại nhìn sang Nhạc Tiêu Tuệ, vẻ mặt hoang mang, hồn xiêu phách lạc.

Nhạc Tiêu Tuệ bước tới, thấp người xuống, đặt tay lên đầu gối Kỷ Càn Khôn, xoa nhè nhẹ.

“Hắn…” Hai mắt Kỷ Càn Khôn vô hồn, giọng như đang nói mê, “Tại sao hắn lại muốn giết vợ tôi?”

“Nước hoa.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ một lát, “Bởi vì người phụ nữ từng làm hắn bị tổn thương. Lâm Quốc Đống có cảm giác vừa muốn chiếm hữu, đồng thời lại vô cùng thù hận đối với tất cả những người phụ nữ mang mùi hương đó.”

https://thuviensach.vn

Ông chỉ vào Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Không thể phủ định, để điều tra ra được vụ án này, hai bạn nhỏ này đã góp công rất lớn.”

Kỷ Càn Khôn nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt mờ đục lăn trên mặt ông. Kỷ Càn Khôn cúi đầu, chắp hai tay vào nhau, vái ba người còn lại mấy lần.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người.”

“Ôi dào, đã nói với ông từ lâu rồi, tôi không phải là vì giúp ông.” Đỗ Thành xua tay, “Tôi là vì mình.”

Ngụy Quýnh vỗ vào vai Kỷ Càn Khôn. Ông cụ lau nước mắt trên mặt, nét mặt trở lại bình tĩnh kiên nghị.

“Tiếp theo thì làm thế nào?”

Đỗ Thành trầm ngâm một lúc, bước tới một bước, chăm chú nhìn vào mắt Kỷ Càn Khôn, nói từng chữ một:

“Lão Kỷ, khi điều tra đến Lâm Quốc Đống, tôi đã không nói ngay cho ông biết, vì sợ là ông sẽ hành động đường đột. Một khi đã kinh động đến hắn, nếu hắn sợ tội bỏ trốn, để tìm lại được hắn sẽ không dễ đâu.”

Ông đặt tay lên tay vịn xe lăn, nhấn mạnh hơn, “Bây giờ, tôi vẫn yêu cầu ông phải tỉnh táo bình tĩnh, tạm thời không làm bất cứ việc gì cả.”

Kỷ Càn Khôn cau mày, thẳng người lên, giọng vừa tức giận vừa không hiểu, “Tại sao?”

“Bởi vì tôi tuyệt đối không để cho bất cứ người nào trừ khử Lâm Quốc Đống với tư cách cá nhân!” Đỗ Thành không hề thỏa hiệp, “Tôi là một cảnh sát, tôi muốn đưa hắn ra trước vành móng ngựa, đã hiểu chưa?”

Kỷ Càn Khôn nhìn thẳng vào Đỗ Thành, giây lát sau, chậm rãi trả lời: “Tôi hiểu rồi, nghe theo ông.”

“Tốt.” Đỗ Thành đứng thẳng người dậy, “Cái tôi cần nhất bây giờ, chính là chứng cứ cho thấy Lâm Quốc Đống có tội - Việc này cần thời gian và sự giúp đỡ của mọi người.”

“Chứng cứ?” Kỷ Càn Khôn trợn tròn mắt, “Khi nãy ông nhắc đến Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa, họ cũng cho rằng Lâm Quốc Đống là hung thủ, chẳng nhẽ họ lại không có chứng cứ sao?”

https://thuviensach.vn

“Trong tay Lạc Thiếu Hoa chắc là có gì đó.” Đỗ Thành cười nhăn nhó, “Nhưng ông ta chắc chắn sẽ không đưa cho tôi.”

“Tại sao?” Các đường nét trên mặt Kỷ Càn Khôn méo xệch đi, “Các ông đều là cảnh sát, tại sao ông ta lại không muốn hung thủ chịu sự trừng trị của pháp luật!”

“Lão Kỷ, ông phải bình tĩnh một chút.” Đỗ Thành vội xoa dịu ông cụ, “Có những việc, ông không biết cũng tốt…”

“Không được!” Kỷ Càn Khôn dứt khoát cự tuyệt, “Tôi đã đợi hai mươi ba năm! Tôi có quyền được biết sự thật, toàn bộ sự thật!”

Đỗ Thành thấy khó xử, sau khi cân nhắc hồi lâu, ông nói cho Kỷ Càn Khôn biết chuyện Lạc Thiếu Hoa đã đưa Lâm Quốc Đống vào bệnh viện tâm thần. Kỷ Càn Khôn nghe ông kể xong, lại yên lặng.

Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn từ từ di chuyển xe lăn, đến bên chiếc bàn gỗ nhỏ, cầm cốc trà lên, nhấp một ngụm trà.

“Hóa ra là như vậy.” Ông bỗng mỉm cười, xoay cốc trà trong tay, “Ông ta đã biết hung thủ là ai từ rất lâu rồi.”

Đỗ Thành nhìn Ngụy Quýnh, rồi lại nhìn Nhạc Tiêu Tuệ. Ba người nhìn nhau đầy khó xử, đều không biết nên nói gì.

“Trong lúc tôi chạy ngược chạy xuôi để kêu oan, trong lúc tôi nằm hôn mê trên giường bệnh, trong lúc tôi sống mòn mỏi từng ngày ở đây…” Giọng Kỷ Càn Khôn bình tĩnh, như thể đang tự nói một mình, “Trên thế giới này có hai người biết sự thật - một là chính hung thủ, người kia không ngờ lại là một cảnh sát.”

Đỗ Thành cau mày, “Lão Kỷ, đừng như vậy, Thiếu Hoa… ông ấy cũng có nỗi khổ riêng…”

“Nếu lúc đó ông ta giao chứng cứ ra, có lẽ tôi sẽ không…”, Kỷ Càn Khôn hoàn toàn không để ý đến lời Đỗ Thành, vẫn tự mình nói tiếp, “Như vậy tất cả những chuyện này đều sẽ không xảy ra.”

Đột nhiên, Kỷ Càn Khôn ném mạnh cốc trà xuống đất.

https://thuviensach.vn

Những mảnh sứ vỡ văng ra, nước trà nóng bắn tung tóe. Đỗ Thành kinh ngạc, bên tai vang lên tiếng gầm thét điên cuồng: “Tất cả những chuyện này, đều sẽ không xảy ra!”

Sau khi tiếng vang dần tan biến trong gian phòng chật hẹp, trong căn phòng còn lại sự im lặng chết chóc. Ngụy Quýnh đút hai tay vào túi quần, nhìn vào sau lưng Kỷ Càn Khôn, mặt không biểu lộ sắc thái gì. Nhạc Tiêu Tuệ vẫn giữ nguyên tư thế nửa quỳ, chỉ là cả người cứng đờ vì sợ hãi, bên cạnh chân vẫn còn mấy mảnh sứ vỡ.

Nét mặt Đỗ Thành rất phức tạp. Ông nhìn Kỷ Càn Khôn, rồi lẳng lặng cầm lấy chiếc chổi và cái hót rác ở góc nhà lên.

Vừa vun những mảnh cốc vỡ vào một chỗ, Nhạc Tiêu Tuệ liền cầm lấy dụng cụ trong tay ông, lặng lẽ quét dọn sạch nền nhà.

Kỷ Càn Khôn ngồi trên xe lăn, mắt chằm chằm nhìn vào vệt nước trên sàn nhà, hai tay siết chặt nắm đấm, người vẫn còn run lên nhè nhẹ, nét mặt vừa hụt hẫng vừa phẫn nộ.

Đỗ Thành buông một tiếng thở dài, bước tới một bước, vỗ vào vai Kỷ Càn Khôn, “Lão Kỷ, tôi rất hiểu tâm trạng của ông…”

“Ông không thể hiểu được!” Kỷ Càn Khôn ngắt lời Đỗ Thành không hề khách khí, “Ông không biết thế nào là vô phương kháng cáo, ông không biết thế nào là bước đến đường cùng!”

“Tôi biết!” Đỗ Thành đột nhiên cao giọng, “Cái giá tôi đã trả cho vụ án này, không hề ít hơn ông chút nào!”

Kỷ Càn Khôn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ngây người nhìn Đỗ Thành.

Nhưng Đỗ Thành lại nhìn ra chỗ khác, thần sắc trông vô cùng mệt mỏi, “Nói tóm lại, cho dù bây giờ chúng ta đã biết hung thủ là ai, nhưng đây vẫn chưa phải là điểm dừng cuối cùng. Tôi phải đưa hắn ra trước tòa, để hắn chịu sự trừng trị của pháp luật, chứ không phải là bị giải quyết theo kiểu cá nhân.”

Ông lại nhìn Kỷ Càn Khôn, nét mặt nghiêm túc, “Cho nên, ông không được phép làm bừa. Đường đường chính chính làm xong vụ án này, là di

https://thuviensach.vn

nguyện duy nhất của tôi. Cho dù ông có muốn bỏ cả mạng mình vào đó, tôi cũng sẽ không tha cho ông."

Kỷ Càn Khôn nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra luôn, "Được, tôi hứa với ông."

Ông cụ chỉ tay ra cửa, "Mọi người về đi."

Bên ngoài cổng viện dưỡng lão, Đỗ Thành vừa bảo Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ lên xe, vừa quay đầu nhìn cửa sổ phòng Kỷ Càn Khôn. Ánh nắng mặt trời vẫn rất chói chang, ánh sáng phản chiếu ngược lại khiến ông khó có thể nhìn rõ được tình hình bên trong căn phòng. Đỗ Thành lắc đầu, kéo cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ ngồi cạnh nhau ở hàng ghế sau. Cô gái cứ nhìn Đỗ Thành. Còn Ngụy Quýnh có vẻ đang đăm chiêu suy nghĩ, nhìn mãi ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Thành quay người, mỉm cười với họ.

"Mặc dù vừa nãy lão Kỷ đã cảm ơn các bạn rồi, nhưng, từ góc độ của tôi," vẻ khen ngợi hiện rõ trên mặt Đỗ Thành, "Vẫn muốn cảm ơn các bạn một lần nữa."

Gương mặt Nhạc Tiêu Tuệ ửng đỏ. Ngụy Quýnh chỉ khẽ gật đầu với Đỗ Thành, rồi lại quay mặt đi.

"Thế tiếp theo đây chúng ta làm gì ạ?" Nét mặt cô gái rất phấn chấn, "Chú vừa nói, vẫn cần thu thập chứng cứ?"

"Đúng, nhưng rất khó." Nét mặt Đỗ Thành dần trở nên trầm trọng, "Dù sao vụ án này cũng đã trôi qua hơn hai mươi năm rồi, rất nhiều chứng cứ đã biến mất rồi."

"Ồ." Giọng Nhạc Tiêu Tuệ vô cùng thất vọng, "Thế phải làm thế nào?"

"Tìm, khó nữa cũng phải tìm." Đỗ Thành nhìn họ, "Ngoài ra, tôi cảm thấy cách tư duy của các bạn rất đặc biệt, có lẽ các bạn có thể giúp được tôi."

Nhạc Tiêu Tuệ ngẫm nghĩ một lúc, "Có cần đi khuyên nhủ cái ông Lạc Thiếu Hoa ấy không ạ? Năm đó ông ta điều tra được ra Lâm Quốc Đống,

https://thuviensach.vn

chắc hẳn là có chứng cứ trong tay.”

“Không thể thuyết phục được ông ấy.” Đỗ Thành cười nhăn nhó, “Chúng ta chỉ có thể tự tìm, hơn nữa nhất định phải xong trước ông ấy và Mã Kiện.”

Nhạc Tiêu Tuệ trợn tròn mắt, “Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ định giết chết Lâm Quốc Đống.”

“Hả?” Cô gái lấy tay che miệng, khẽ bật ra một tiếng ngạc nhiên, “Giết chết hắn?”

“Đúng.” Đỗ Thành cân nhắc một lúc lâu, quyết định nói cho họ biết chuyện Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa định cho Trần Hiểu làm mồi nhử, để trừ khử Lâm Quốc Đống một cách “hợp pháp” vào buổi tối hôm đó.

Nghe ông kể xong, cả hai đều há mồm trợn mắt. Một mặt là vì ác tính của Lâm Quốc Đống không thay đổi; mặt khác là vì sự tàn nhẫn, tuyệt tình của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa.

“Chỉ vì muốn cho mình được bình an vô sự, họ có thể khoanh tay đứng nhìn một cô gái bị giết?” Mặt Ngụy Quýnh đầy vẻ không thể tin nổi, “Mẹ kiếp, thế còn là người sao?”

Đỗ Thành hừ một tiếng, không nói gì.

Còn Nhạc Tiêu Tuệ lại bình tĩnh, cô ngẫm nghĩ một lúc, rồi lên tiếng: “Họ cho rằng, chỉ khi Lâm Quốc Đống gây án một lần nữa, mới có cơ hội xử lý được hắn.”

“Ừ.” Đỗ Thành gật đầu, “Hơn nữa 'hợp lý, đúng quy định pháp luật', chết không có đối chứng.”

Nhạc Tiêu Tuệ im lặng một lúc, rồi bĩu môi, “Đúng là như vậy.”

“Cho nên tình thế của chúng ta rất gian nan.” Đỗ Thành cau mày, “Trong nhà Lâm Quốc Đống có lẽ vẫn còn lưu lại chứng cứ, nhưng khả năng này không lớn. Bây giờ chúng ta cũng không thể công khai điều tra hắn, nếu không, một khi mà kinh động đến hắn, tên khốn kiếp này sẽ bỏ chạy ngay chưa biết chừng.”

https://thuviensach.vn

“Nói như thế thì,” Nhạc Tiêu Tuệ suy nghĩ rất lâu, giọng tỏ ra lo lắng, “Hoàn toàn không có khả năng tìm được đủ chứng cứ.”

“Cũng không hẳn, chúng ta về xới lại vụ án, có lẽ sẽ tìm được cách tư duy và hướng đột phá.” Đỗ Thành nghiến răng, “Chỗ Lạc Thiếu Hoa, tôi sẽ nghĩ cách xem.”

“Vâng, chúng cháu mà có phát hiện mới, sẽ liên lạc với chú ngay.”

“Được.” Đỗ Thành quay người nổ máy ô tô, bỗng nhớ ra một việc, lại quay đầu, “Đúng rồi, Ngụy Quýnh, lần trước tôi hướng dẫn cậu cách định vị…”

Ngụy Quýnh lập tức ngắt lời ông, “Về rồi nói sau.”

Nhạc Tiêu Tuệ ngạc nhiên nhìn cậu, lại nhìn Đỗ Thành.

“Đói rồi.” Ngụy Quýnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Không về trường thì nhà ăn không còn gì đâu.”

Kỷ Càn Khôn ngồi trong phòng suốt cả buổi chiều và buổi tối, không hề động đậy. Từ lúc ánh nắng mặt trời chiếu sáng ngập tràn, đến lúc mặt trời xuống núi, cho đến tận lúc hoàn toàn bị bóng đêm nuốt chửng.

Bây giờ là giờ ăn tối, từ lối hành lang dần dần vọng tới những âm thanh ồn ào và mùi thơm của thức ăn. Bên kia bức tường, dẫu là những người đã già nua, yếu ớt, sắp đi đến tận cùng của cuộc đời, nhưng vẫn là thế giới nhân gian đang vùng vẫy. Con ngươi mắt của Kỷ Càn Khôn bắt đầu chuyển động, ông đưa một tay ra, xé toang bóng tối đặc quánh như mực, cầm chiếc điện thoại di động của mình lên.

Màn hình sáng lên. Ánh sáng yếu ớt vẫn trở nên rất nhức mắt trong căn phòng tối đen không nhìn thấy gì. Mặt Kỷ Càn Khôn trắng bệch như tờ giấy, đường nét khuôn mặt rõ như dao khắc.

Ông bấm trên màn hình, gọi một số điện thoại, thoáng có tiếng chuông vọng tới, tiếp đó một giọng nói bực bội vang lên trong ống nghe.

“A lô, có việc gì?”

“Anh Trương, “ Nét mặt Kỷ Càn Khôn bình thản, “Anh qua đây một lát.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

29

Cúng Tế

Thang máy dừng lại ở tầng 8. Ngụy Quýnh bước ra khỏi cabin, nhìn sang hai bên rồi đi thẳng về phía cánh cửa bên tay phải.

Cánh cửa chống trộm bằng sắt màu lục thẫm. Một đoạn dây cảnh giới của cảnh sát bị xé rách vẫn còn dính trên khung cửa. Ngụy Quýnh nhìn vào lỗ khóa, lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa mới tinh.

Lúc tra chìa vào ổ khóa, cảm giác ở tay vô cùng ngượng ngập. Khó khăn lắm mới tra được hết chìa vào, nhưng lại không thể xoay được chiếc chìa khóa. Ngụy Quýnh vừa để ý động tĩnh xung quanh, vừa liên tục điều chỉnh góc độ của chiếc chìa khóa. Cuối cùng, "cách" một tiếng, lẫy khóa đã dịch chuyển.

Cánh cửa chống trộm được mở ra, Ngụy Quýnh nhanh chóng lẻn vào trong. Sau khi đóng chặt cửa lại, cậu bắt đầu quan sát căn hộ một phòng khách hai phòng ngủ trước mắt.

Tất cả các ô cửa sổ đều bị che bởi những tấm rèm cửa sổ dày, ánh sáng trong phòng tối mờ. Trong không khí còn thoảng mùi chua nhẹ. Đồ đạc bài trí trong nhà đều tương đối cũ kỹ, đồ gỗ vẫn là kiểu dáng của những năm chín mươi thế kỷ trước, nhìn nặng nề nhưng chắc bền. Trong phòng khách chỉ bày ghế salon, bàn nước và tủ tivi, trông vô cùng rộng rãi. Phòng ngủ thì có vẻ chật chội hơn rất nhiều, ngoài chiếc giường đôi, chiếc tủ năm ngăn kéo và tủ quần áo ra, không gian còn lại không nhiều.

Ngụy Quýnh đi một vòng xung quanh căn hộ, rồi lại vào phòng bếp, chăm chú nhìn những dụng cụ làm bếp lem nhem vết dầu và mặt bếp phủ

https://thuviensach.vn

đầy bụi một lúc, cuối cùng ánh mắt cậu dừng lại ở chiếc giá để dao. Cậu bước tới, rút ra một con dao chặt xương, đưa lên trước mắt ngắm nghía hồi lâu, rồi lại cắm về chỗ cũ.

Quay lại phòng khách, Ngụy Quýnh ngồi xuống ghế salon. Nhìn chất liệu, đây là một bộ ghế salon bằng da, đã bị mòn nghiêm trọng, bề mặt da đầy những vết rách to nhỏ. Có những chỗ rách được dính lại qua loa bằng băng dính, những chỗ rách khác lộ ra cả lớp bông. Ngụy Quýnh ngồi một lúc, cảm thấy mũi rất ngứa vì lớp bụi bay trong không khí. Cậu mở ba lô, lấy ra một hộp thuốc lá KENT chưa mở, bóc ra, rồi rút một điếu, lấy bật lửa châm thuốc.

Cậu rón rén hút một hơi, lập tức ho sặc sụa. Cơ thể chao đảo và nhịp thở gấp gáp khuấy động làn bụi ở xung quanh, cậu lại hắt hơi liền mấy cái mới bình tĩnh trở lại.

Ngụy Quýnh nhìn chăm chăm vào điếu thuốc lá trong tay, lại hút thêm một hơi nữa, mặc dù cảm giác ngứa rát ở cổ họng vẫn còn, nhưng cậu đã tạm có thể chịu đựng được. Cứ như thế, cậu chậm rãi hút hết điếu thuốc lá, sau khi dập tắt đầu thuốc, nhìn lại một lần nữa toàn bộ gian phòng khách trong làn khói thuốc lượn lờ quanh người, cuối cùng, cậu đưa mắt nhìn về phía phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh không có cửa sổ, trong phòng tối om. Ngụy Quýnh tìm thấy công tắc điện, bấm công tắc, nhưng không thấy có phản ứng gì. Cậu khẽ lắc đầu, mở rộng cửa đến hết mức.

Qua ánh sáng yếu ớt hắt vào từ phía phòng khách, Ngụy Quýnh quan sát không gian chật chội chưa đầy 5 mét vuông này. Bốn bức tường và nền phòng đều được phủ bằng gạch men trắng, trên trần cũng là tấm ốp hợp kim nhôm nhựa màu trắng. Bởi vì đã rất nhiều năm và ít được dọn dẹp vệ sinh, viền gạch men và tấm hợp kim nhôm nhựa đều bắt đầu ố vàng, góc tường đã xuất hiện nấm mốc đen. Quanh bồn rửa để xà phòng thơm, kem đánh răng và hai chiếc bàn chải đánh răng vứt bừa ở đó. Trong bồn rửa vẫn còn mấy vệt nước, lẫn với bụi, trông rất bẩn. Dưới bức tường phía tây là một chiếc bồn tắm đơn chất liệu sứ, trong lòng chiếc bồn cũng lem nhem

https://thuviensach.vn

vệt nước, trông có vẻ như đã lâu lắm rồi không có người sử dụng. Ngụy Quýnh chống hai tay lên thành chiếc bồn tắm, cúi người xuống, tỉ mỉ kiểm tra bên trong bồn, rồi quay đầu nhìn về phía gian phòng ngủ ở phía đối diện.

Cậu nhanh chóng bước ra khỏi phòng vệ sinh, đi thẳng vào phòng ngủ, nhìn một vòng xung quanh, rồi bò ra sàn, nhìn vào gầm giường. Ngoài một lớp bụi dày ra, gầm giường trống huếch không có đồ vật gì. Ngụy Quýnh bò dậy, phủi tay, ngẫm nghĩ giây lát, rồi lại ra phòng khách.

Dưới gầm ghế salon ở phòng khách, không có gì ngoài một nửa mảnh vỏ hộp thuốc. Ngụy Quýnh đứng lên, bắt đầu tìm kiếm từng ngóc ngách trong phòng. Vì đồ đạc bài trí đơn giản, rất nhanh chóng đã kiểm tra xong. Thậm chí đến từng cánh cửa của tủ đựng đồ và tủ đựng quần áo đều được mở ra để kiểm tra, nhưng thứ mà cậu cần tìm vẫn không thấy tăm hơi đâu.

Vẻ mặt Ngụy Quýnh không có cảm giác thất vọng, chỉ là hơi nghi hoặc. Cậu lại ngồi xuống ghế salon, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, cúi đầu trầm tư suy nghĩ. Từ lúc cậu vào phòng đến giờ đã gần một tiếng đồng hồ. Nhận thấy không cần tiếp tục kiểm tra thêm nữa, cậu bắt đầu thu dọn những đồ mang theo. Cậu dọn sạch tàn thuốc lá, dùng giấy ăn gói đầu mẩu thuốc lá cẩn thận, nhét vào trong túi áo, đứng dậy đi ra cửa.

Lối hành lang tĩnh lặng. Ngụy Quýnh nhanh chóng đi ra, đang định khóa cửa, vừa đưa tay lên cầm nắm tay cửa liền dừng lại.

Cậu lại vào trong nhà một lần nữa, xuyên qua phòng khách, đi vào phòng ngủ. Đứng trước chiếc tủ quần áo cao đến hơn hai mét, cậu quan sát từ trên xuống dưới một hồi, rồi lại quay ra phòng khách, kéo một chiếc ghế ở cạnh bàn ăn tới.

Đứng trên ghế, đầu Ngụy Quýnh vẫn cách nóc tủ một khoảng cách không ngắn. Cậu kiễng chân lên, thò tay ra, sờ mò trên nóc tủ. Tay cậu chạm vào một lớp bụi dày tích từ năm này qua năm khác. Đột nhiên, cậu dừng tay lại, trợn tròn mắt. Tiếp đó, cậu lấy từ trên nóc tủ xuống một vật dài.

https://thuviensach.vn

Vật này được gói trong giấy báo, hai đầu dán chặt bằng băng dính màu vàng, cũng phủ một lớp bụi dày. Ngụy Quýnh nhấc lên xem nặng nhẹ thế nào, từng đám bụi to lả tả rơi xuống. Những dòng chữ trên báo cũng hiện ra, là "Nhân dân nhật báo" ngày 29 tháng 10 năm 1992.

Tờ báo đã ố vàng, cứng giòn, hơi động vào đã rách toạc. Một thứ màu nâu thẫm hiện ra dưới lớp báo, sờ vào có cảm giác lạnh rắn của kim loại. Ngụy Quýnh bắt đầu thở dồn dập, cậu vội xé lớp báo, toàn bộ hình thù thứ đó cuối cùng đã hiện ra.

Là một chiếc cưa tay.

Đỗ Thành dừng ô tô, vội vã bước sang bên kia đường, ngẩng đầu nhìn tấm biển treo phía trước cái quán trước mặt: Leo Café. Ông quay người trên lối dành cho người đi bộ, bước về phía cửa vào. Vừa bước được mấy bước, ông đã nhìn thấy Lạc Thiếu Hoa ở đầu bên kia một ô cửa kính sát mặt sàn.

Lạc Thiếu Hoa ngồi trước bàn, trước mặt là một cốc cà phê chưa uống. Tay ông kẹp một điếu thuốc lá, tàn thuốc đã cháy thành một đốt dài, rơi trên mặt bàn cạnh tay. Ông dường như hoàn toàn không cảm nhận thấy, chỉ thẫn thờ nhìn hơi nóng bốc lên từ cốc cà phê, cả người trông hệt như một pho tượng gỗ.

Đỗ Thành thầm buông một tiếng thở dài, kéo cửa quán bước vào.

Ngồi xuống phía đối diện với Lạc Thiếu Hoa, lúc này Lạc Thiếu Hoa dường như mới định thần lại, nở một nụ cười gượng với Đỗ Thành, đưa tay dập tắt đầu mẩu thuốc lá sắp cháy đến ngón tay.

Đỗ Thành gọi một cốc nước lọc, sau khi nhân viên phục vụ rời đi, ông bắt đầu quan sát kĩ Lạc Thiếu Hoa.

Lạc Thiếu Hoa gầy đi rất nhiều, hai má hõm vào một cách đáng sợ. Râu mọc lởm chởm đầy cằm, tóc cũng vừa dài vừa rối bù. Chỉ có đôi mắt đầy tia máu sáng rực, chốc chốc lại cảnh giác nghiêng ngó xung quanh. Lúc chạm phải ánh mắt của Đỗ Thành, Lạc Thiếu Hoa liền vội né tránh.

"Tôi đến một mình, cũng không mang theo thiết bị ghi âm." Đỗ Thành biết suy nghĩ của ông ta, lấy điện thoại di động ra, tắt máy, để lên mặt bàn, "Anh yên tâm."

https://thuviensach.vn

Lạc Thiếu Hoa hé miệng cười ngượng, cầm cốc cà phê lên uống một hớp, đồng thời vẫn không quên nheo mắt quan sát hai bên.

“Anh Lạc, sự việc đã đến nước này, tôi cũng không vòng vo với anh nữa.” Đỗ Thành nói thẳng vào vấn đề luôn, “Chúng ta đều biết rõ, Lâm Quốc Đống chính là hung thủ.”

Lạc Thiếu Hoa khẽ rùng mình, người như co cụm lại. Giây lát sau, ông ngẩng đầu lên, nặn ra một nụ cười với Đỗ Thành.

“Buổi tối hôm đó, cảm ơn cậu.”

“Anh phải hiểu rõ rằng, tôi bỏ qua cho các anh, hoàn toàn không có nghĩa là tôi cho phép các anh…”

“Không phải là tôi cảm ơn cậu đã bỏ qua cho chúng tôi, mà là cảm ơn cậu đã ngăn chúng tôi lại.” Lạc Thiếu Hoa lại cúi đầu xuống, “Tôi nghĩ lại về sự việc định làm hôm đó, đáng sợ quá.”

Đỗ Thành nhìn Lạc Thiếu Hoa mấy giây, giọng ôn hòa hơn rất nhiều, “Thiếu Hoa, tôi biết anh không phải là người như vậy.”

“Phải hay là không phải đều không quan trọng nữa rồi.” Lạc Thiếu Hoa thở dài một tiếng, “Tôi đã từng là cảnh sát, mà lại phạm một sai lầm chí mạng như vậy.”

“Bây giờ sửa chữa vẫn còn kịp.” Đỗ Thành cúi người xuống, giọng khẩn thiết, “Đây cũng là nguyên nhân hôm nay tôi hẹn gặp anh.”

Lạc Thiếu Hoa im lặng một lúc, rồi khẽ nói: “Thành, tôi biết cậu cần gì.”

“Nếu anh đưa chứng cứ cho tôi, là có thể bắt Lâm Quốc Đống ra tòa.” Đỗ Thành dừng lại giây lát, “Còn về anh…”

“Xin lỗi cậu, Thành.” Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, vẻ mặt có lỗi xen lẫn đau khổ, “Tôi không thể đưa cho cậu được.”

Sự từ chối của Lạc Thiếu Hoa nằm trong dự đoán. Nét mặt Đỗ Thành không hề thay đổi, ông tung ra vấn đề thứ hai, “Vâng, thế thì ít nhất cũng nói cho tôi biết quá trình anh đã điều tra ra hắn.”

“Tôi không thể.” Lạc Thiếu Hoa vẫn không hề do dự, “Tôi không thể nói cho cậu biết bất cứ điều gì.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành ngây người. Ông vốn cũng không mong là Lạc Thiếu Hoa có thể đưa chứng cứ cho mình, nhưng nếu ông ta có thể nói thật cho ông biết toàn bộ quá trình điều tra ra Lâm Quốc Đống, có lẽ sẽ giúp ích được cho việc sưu tập chứng cứ. Nhưng, thái độ cứng rắn tuyệt đối của Lạc Thiếu Hoa khiến mọi hi vọng của ông đều tan vỡ.

"Thế cứ để cho hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật sao? Cứ khoanh tay đứng nhìn hắn tiếp tục giết người sao?" Đỗ Thành chợt nổi nóng, "Chỉ là để anh yên ổn hưởng thụ cuộc sống về hưu?"

"Thành, hơn hai mươi năm nay, tôi chưa bao giờ sống yên ổn được một ngày." Lạc Thiếu Hoa cười đau khổ, chỉ vào đầu mình, "Hình dạng của hắn đã khắc ở đây. Mỗi một người chết, bao gồm cả Hứa Minh Lương, đều ở đây."

"Thế tại sao anh không giao chứng cứ ra?" Đỗ Thành đứng dậy, tay bám vào mặt bàn, nhìn ông ta từ trên cao, "Cho dù anh có bị định tội cố ý vi phạm pháp luật làm án sai, thì thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự cũng đã qua rồi - sĩ diện và vinh dự quan trọng đến thế sao?"

"Cậu tưởng tôi làm thế là vì mình sao?" Lạc Thiếu Hoa lắc đầu, "Vụ án này liên quan đến quá nhiều người. Nếu bị phát giác, Cục của chúng ta, Cục trưởng cũ, phó cục trưởng cũ, Mã Kiện, những anh em cùng làm năm đó, viện kiểm sát và tòa án… Ai có thể chạy được?"

"Thế anh nói xem phải làm thế nào?" Giọng Đỗ Thành vô cùng dữ dội, "Che đậy một sai lầm bằng một sai lầm lớn hơn?"

"Tôi không biết." Lạc Thiếu Hoa lấy tay che mặt, người khẽ run lên, "Tôi không biết."

Bộ dạng yếu đuối của Lạc Thiếu Hoa khiến Đỗ Thành có phần mềm lòng. Ông ngồi xuống, châm một điếu thuốc lá, im lặng hồi lâu rồi nói khẽ: "Thiếu Hoa, chúng ta đều biết rõ, Lâm Quốc Đống sẽ còn giết người nữa."

Lạc Thiếu Hoa không nói gì.

"Đáng ra hắn đã phải chết từ hai mươi ba năm trước. Không lẽ, bây giờ còn phải hi sinh thêm một tính mạng nữa mới có thể buộc hắn phải chịu sự trừng trị của pháp luật sao?"

https://thuviensach.vn

Đối phương vẫn im lặng, giống như một pho tượng đá vĩnh viễn không bao giờ lên tiếng.

“Thiếu Hoa, không thể để chết thêm người nào nữa.” Đỗ Thành đưa một tay ra, đặt lên vai Lạc Thiếu Hoa, “Anh nhất định phải giúp tôi.”

Ông dừng lại một lúc, “Coi như là tôi xin anh đấy.”

Một lúc lâu sau, Đỗ Thành cảm thấy pho tượng đá dưới tay mình khẽ động đậy. Một tia hi vọng lóe lên trong lòng ông. Nhưng câu nói đầu tiên sau khi pho tượng đá cất lời khiến lòng ông hoàn toàn nguội lạnh.

“Cậu đi đi.” Đôi mắt Lạc Thiếu Hoa đờ đẫn hư không, “Đừng ép tôi nữa.”

Sau khi Đỗ Thành rời đi, Lạc Thiếu Hoa lại ngồi một mình một lúc, thẫn thờ nhìn đường phố phía ngoài ô cửa kính. Sự việc đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát của ông. Nó sẽ phát triển theo hướng nào, Lạc Thiếu Hoa càng không thể nào biết được. Còn về kết cục cuối cùng sẽ thế nào, ông thậm chí còn không dám nghĩ tới.

Sau khi lại hút thêm một điếu thuốc lá, Lạc Thiếu Hoa rút ví tiền chuẩn bị thanh toán. Vừa đứng dậy, liền cảm thấy vai mình bị một bàn tay ấn xuống. Ông bất giác quay đầu lại, nhìn thấy Mã Kiện vòng qua mình, mặt tái xám, ngồi xuống phía đối diện bên kia bàn.

“Anh…”, Lạc Thiếu Hoa lập tức hiểu ra, “Làm sao anh biết Đỗ Thành hẹn gặp em ở đây?”

“Nó theo dõi tôi, tôi lại không biết theo dõi nó sao?” Mã Kiện khoát tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ đi ra chỗ khác, “Nó nói với cậu cái gì?”

Lạc Thiếu Hoa cụp mắt xuống, “Muốn có chứng cứ trong tay em.”

Mã Kiện hừ một tiếng, dường như không hề bất ngờ, “Cậu thế nào?”

“Em không nói bất cứ điều gì.” Lạc Thiếu Hoa lắc đầu, “Em cũng không thể đưa chứng cứ cho cậu ấy.”

“Ừ.” Mã Kiện lập tức đứng dậy, “Đi thôi.”

“Đi?” Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, “Đi đâu?”

https://thuviensach.vn

“Về nhà. Mua thức ăn, nấu cơm, đi dạo - làm gì cũng được, yên tâm làm một ông già về hưu đúng với vị trí của cậu.” Mã Kiện mỉm cười với Lạc Thiếu Hoa, nhưng ánh mắt lại không hề có thiện ý, “Chăm sóc mẹ con Kim Phượng cho tốt, bù đắp một chút cho những thiệt thòi bao nhiêu năm nay.”

Lạc Thiếu Hoa ngây người nhìn ông ta, “Anh Mã, ý anh là gì?”

“Tôi chẳng có ý gì cả.” Mã Kiện đưa mắt nhìn dòng người tấp nập đông đúc ngoài cửa sổ, “Để tôi giải quyết việc này, từ bây giờ trở đi, không liên quan gì đến cậu nữa.”

Nghĩa trang Ngưỡng Long nằm ở ngoại ô thành phố C, là nơi yên nghỉ của hầu hết những người chết trong thành phố. Diện tích nghĩa trang khoảng 400 mẫu, núi đá bao quanh, cỏ xanh mọc khắp nơi, cảnh sắc rất thanh bình. Mặc dù nghĩa trang cách nội thành đến hơn ba mươi cây số, nhưng quanh năm lúc nào cũng có người đến đây cúng tế người thân, bạn bè. Kể cả là vào ngày làm việc, ô tô vẫn xếp hàng dài ở cổng nghĩa trang.

Một người đàn ông trung niên bước xuống từ một chiếc taxi màu đỏ, vòng ra phía sau xe, mở thùng xe, lấy ra một chiếc xe lăn đã gấp gọn, mở ra, rồi để xuống cạnh cửa xe. Tiếp đó, ông ta kéo cửa xe, thò người vào trong, bế một cụ già tóc đã lốm đốm bạc lên, đặt ông cụ lên chiếc xe lăn. Sau khi ông cụ đã ngồi vững vàng trên chiếc xe lăn, người đàn ông đóng cửa xe lại, chiếc taxi nhanh chóng rời khỏi khu nghĩa trang.

Người đàn ông trung niên đẩy cụ già vào trong nghĩa trang, từ từ hòa vào trong dòng người đến cúng tế. Vòng qua mấy khu nhà tang lễ, hai người đi thẳng đến nhà lưu tro cốt. Họ dừng lại ở điểm mua đồ ngoài cửa. Người đàn ông trung niên cầm lấy mấy tờ tiền từ tay ông cụ, quay người đi vào điểm mua đồ. Lúc đi ra, trên tay ông ta có thêm hai bó hoa tươi. Cụ già ôm hoa vào lòng, được người đàn ông trung niên đẩy vào trong nhà lưu tro cốt. Rất nhanh chóng, người đàn ông trung niên một mình đi ra, dựa vào cạnh cửa, hờ hững nghiêng ngó nhìn xung quanh, rồi lấy thuốc lá ra hút.

Cụ già ở trong nhà lưu tro cốt rất lâu. Người đàn ông trung niên dần bắt đầu có vẻ sốt ruột, liên tục nhìn vào trong nhà lưu tro cốt từ cửa, nét mặt cũng càng lúc càng bực bội khó chịu. Đúng một tiếng đồng hồ sau, cụ già

https://thuviensach.vn

chậm rãi quay xe lăn đi ra. Ông cụ cúi đầu, vẻ mặt đau buồn, cả người như nhỏ thó lại. Người đàn ông trung niên sốt ruột muốn về, lập tức tiến tới nắm lấy tay vịn, rảo bước đẩy ông cụ đi về phía cửa ra.

Phía sau lưng họ, một thanh niên thoắt hiện ra từ phía sau một cây cột ở hành lang. Cậu nhìn nhà lưu tro cốt tĩnh lặng trang nghiêm, rồi lại nhìn theo bóng hai người đang đi xa dần, nét mặt phức tạp, đăm chiêu suy nghĩ.

Trường Đại học Sư phạm thành phố C, thư viện.

Nhạc Tiêu Tuệ từ phòng vệ sinh đi ra, vừa vẩy những giọt nước trên tay, vừa đi về phía phòng đọc. Lúc đi qua một chiếc bàn vuông, ánh mắt cô dường như thoáng liếc thấy gì đó, lại vòng lại, dán mắt vào một chiếc ba lô trên bàn tỉ mỉ quan sát.

Tiếp đến là cốc nước bên cạnh chiếc ba lô. Nhạc Tiêu Tuệ ngẩng đầu lên, nhìn một vòng xung quanh phòng đọc, rồi quay người đi ra.

Liên tục kiểm tra hết cả mấy phòng đọc, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người mà cô muốn tìm đâu. Nhạc Tiêu Tuệ đứng ở hành lang tầng trên cùng, ngẫm nghĩ một lát, rồi đưa mắt nhìn cánh cửa nhỏ dẫn lên sân thượng. Cô bước lên theo lối cầu thang, thử đẩy một cái, cánh cửa chỉ khép hờ.

Nhạc Tiêu Tuệ đẩy cửa ra, sân thượng trên nóc tòa nhà rộng mênh mông hiện ra trước mắt. Một chàng trai đang đứng cạnh lan can sân thượng, quay lưng về phía cô, dường như đang nhìn xuống phía dưới tòa nhà.

“Hóa ra cậu ở đây!” Nhạc Tiêu Tuệ chợt thấy nhẹ nhõm trong lòng, nhưng giọng lại rất bực bội, “Cuối cùng cũng tìm thấy cậu.”

Ngụy Quýnh quay người lại, vừa nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ, đầu tiên cậu ngớ ra, tiếp đó liền bước tới trước một chiếc ghế dài bằng xi măng ở bên cạnh, nhét mấy tờ giấy trong tay vào một chiếc túi hồ sơ bằng giấy kraft rất dày.

“Sao cậu đến đây?” Ngụy Quýnh ngồi lên túi hồ sơ, nở một nụ cười gượng, “Tìm tớ có việc gì à?”

“Cậu kiểu gì thế, nhắn tin không trả lời, gọi điện không nghe máy.” Nhạc Tiêu Tuệ bước tới, bỗng phát hiện thấy trong tay Ngụy Quýnh còn cầm một

https://thuviensach.vn

hộp thuốc lá, “Ồ? Cậu bắt đầu hút thuốc rồi à?”

“Hút thử chơi.” Ngụy Quýnh gãi đầu, nét mặt ngượng ngùng, “Cậu có làm một điếu không?”

Nhạc Tiêu Tuệ giật phắt lấy hộp thuốc trong tay cậu, là hơn nửa hộp thuốc lá KENT, “Cậu học cái này làm gì? Không tốt cho sức khỏe - lấy từ chỗ lão Kỷ hả?”

Ngụy Quýnh cười cười, không trả lời, ra hiệu cho Nhạc Tiêu Tuệ cũng ngồi xuống.

Nhạc Tiêu Tuệ vừa chạm vào chiếc ghế xi măng, liền nhảy dựng lên, “Ái chà, lạnh quá!”

Ngụy Quýnh vội rút chiếc túi hồ sơ bên dưới ra đưa cho cô, “Lấy cái này kê vào.”

Nhạc Tiêu Tuệ cầm lấy chiếc túi hồ sơ, đặt lên ghế, ngồi xuống.

“Dạo này cậu bận gì thế, chẳng lúc nào thấy cậu.” Nhạc Tiêu Tuệ nghịch hộp thuốc lá trong tay, “Sáng nay có môn Luật môi trường, cậu cũng không đi.”

“Tớ không hứng thú với môn đó, nên ra ngoài đi linh tinh.” Ngụy Quýnh không hề nhìn cô, mà chăm chú nhìn về phía sân thượng mênh mông trống trải và nền trời đang dần tối đi.

Nhạc Tiêu Tuệ chăm chú nhìn một bên mặt chàng trai, hai má cậu bắt đầu hốc hác, râu mọc lún phún dưới cằm. Trông cậu đầy tâm sự, lại vô cùng lo lắng. Mặc dù vẫn ít nói, nhưng cô thấy anh chàng Ngụy Quýnh ở trước mặt này thật xa lạ.

“Chỗ chú Đỗ Thành có thông tin gì không?”

“Tạm thời không có.” Ngụy Quýnh lắc đầu, “Thu thập chứng cứ của hai mươi ba năm trước, quá khó.”

“Đúng thế. Mấy hôm nay, tớ đã đọc lại mấy lần giáo trình Luật chứng cứ học, càng đọc càng thấy không tự tin.” Nhạc Tiêu Tuệ bỗng mỉm cười, “Hồi đó nếu mà quyết tâm như thế này, chắc chắn sẽ được điểm tuyệt đối.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh cũng cười. Nhưng nụ cười của cậu chỉ thoáng qua rồi lập tức biến mất.

“Lão Kỷ phải cảm ơn cậu.”

“Dào, có gì đáng để cảm ơn đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ vẫn cái vẻ ầm ầm ào ào vô tư như vậy, “Lão Kỷ và chú Đỗ Thành, cả hai ông già này, đều đáng để chúng ta giúp đỡ.”

Ngụy Quýnh im lặng một lúc rồi lên tiếng hỏi: “Vụ án của mẹ cậu, còn định điều tra tiếp không?”

“Tất nhiên rồi, còn phải nói sao!” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ kiên quyết, “Cho dù hắn ở chân trời góc bể nào, chỉ cần vẫn sống trên đời này, tớ nhất định phải tìm ra hắn!”

“Ừ.” Ngụy Quýnh như thể đang nói một mình, “Nhất định phải tìm ra hắn.”

“Cho nên, giúp lão Kỷ, thực ra cũng là giúp chính tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn nền xi măng, “Hắn nhất định có liên quan đến Lâm Quốc Đống.”

“Cái gì?”

“Hung thủ gần như là bắt chước Lâm Quốc Đống. Mặc dù bây giờ vẫn chưa biết động cơ của hắn, nhưng sớm muộn gì tớ cũng sẽ tìm ra.” Nhạc Tiêu Tuệ hất tóc, mỉm cười với Ngụy Quýnh, “Ít nhất trong quá trình giúp lão Kỷ và chú Đỗ Thành, tớ cũng học được rất nhiều điều đấy.”

Ngụy Quýnh nhìn cô, “Tớ cũng sẽ giúp cậu.”

“Ha ha, cậu dám không giúp tớ.” Mặt Nhạc Tiêu Tuệ hơi ửng đỏ, đôi mắt sáng ngời, lại ánh lên sự hoạt bát, “Này, sau này chúng mình cùng làm cảnh sát, cậu thấy thế nào?”

Ngụy Quýnh hơi ngạc nhiên, “Cảnh sát?”

“Đúng thế, diệt trừ kẻ ác, bảo vệ người lương thiện, oai phong biết mấy.” Nhạc Tiêu Tuệ nghiêng đầu, “Còn có thể giúp đỡ được người khác - tóm sạch những kẻ xấu xa.”

“Cậu nghĩ xa thật đấy.”

“Không xa đâu. Thêm một năm nữa là bọn mình tốt nghiệp rồi.”

https://thuviensach.vn

“Xa. Chúng ta cứ nghĩ về việc trước mắt đi.” Ngụy Quýnh vừa cười vừa đứng dậy, “Ví dụ như cái bụng của chúng ta bây giờ - đến nhà ăn thôi, muộn tí nữa là không kịp đâu.”

“Ha ha, được.”

“Tớ qua phòng đọc lấy ba lô.” Ngụy Quýnh bước về phía cửa, “Cậu đợi tớ một lát.”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ ngồi yên không động đậy, “Tiện thể lấy luôn của tớ lên đây, ở ngay chiếc bàn chếch phía sau bàn cậu.”

Ngụy Quýnh đáp lời, xuyên qua cánh cửa nhỏ, bước xuống cầu thang, đi thẳng đến phòng đọc ở tầng 2.

Sau khi thu dọn sách vở của mình xong, Ngụy Quýnh lại theo chỉ dẫn của Nhạc Tiêu Tuệ, tìm thấy bàn của cô. Chiếc ba lô Nike màu tím cũng rất quen thuộc, cậu bỏ hết sách vở và đồ dùng học tập vào trong ba lô, cầm chiếc cốc uống nước của cô lên, rồi lại đi về phía sân thượng.

Vừa đi lên tầng thượng, Ngụy Quýnh bỗng nhớ ra điều gì đó, vội bước thật nhanh. Lúc lên cầu thang dẫn lên sân thượng, cậu gần như chạy.

Kéo cánh cửa nhỏ ra, cậu nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ vẫn ngồi yên trên chiếc ghế bằng xi măng, chiếc túi hồ sơ đó vẫn đang được kê làm chỗ ngồi cho cô.

Cô gái nghe thấy tiếng bước chân của cậu, quay đầu lại, bỏ điếu thuốc lá đã cháy gần hết trên môi ra.

Sắc trời đã tối dần. Mái tóc dài của Nhạc Tiêu Tuệ bay trong làn gió xuân nhè nhẹ. Một nửa gương mặt của cô khuất trong bóng tối, chỉ có đôi mắt sáng lấp lánh.

Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười với cậu, đứng dậy, ném hộp thuốc lá qua.

“Đi thôi, đến nhà ăn.”

Dứt lời, cô khẽ vẩy ngón tay giữa. Đầu thuốc lá lượn tròn bay đi, mang theo một chuỗi tàn lửa lập lòe, rơi xuống nền xi măng cách đó mấy mét, nhấp nháy giây lát rồi tắt.

Kỷ Càn Khôn nghe thấy tiếng gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Ông bỏ kính xuống, hướng ra phía cửa nói “vào đi.”

Cánh cửa mở ra. Nhạc Tiêu Tuệ bước vào, lật tay khép luôn cửa lại.

“Là cháu đấy à, mau vào đi.” Kỷ Càn Khôn hơi ngạc nhiên, “Cháu và Ngụy Quýnh gần đây sao thế, toàn hành động một mình.”

“Cháu đi dạo phố, ngang qua đây.” Nhạc Tiêu Tuệ bỏ ba lô xuống giường, “Nhân tiện vào thăm ông. Sao, cháu không được chào đón ạ?”

“Ha ha, tất nhiên là chào đón chứ.” Kỷ Càn Khôn bỏ cuốn hồ sơ trong tay xuống, quay xe lăn đi tới, “Ăn cơm chưa? Hôm nay có canh sườn ngó sen.”

“Cháu ăn rồi, ông cứ kệ cháu.” Nhạc Tiêu Tuệ ngồi bên giường, ngắm nhìn Kỷ Càn Khôn từ trên xuống dưới, “Lão Kỷ, ông lại gầy đi rồi.”

“Thế à?” Kỷ Càn Khôn sờ lên má mình, “Dạo này ngủ không ngon giấc lắm.”

Ông bỏ tay xuống, nét mặt trở nên u tối, “Ta biết Lâm Quốc Đống sống ở ngay trong thành phố này, cùng hít thở một bầu không khí với ta. Nhưng, ta không thể làm được gì.”

“Hắn sẽ bị trừng phạt.” Nhạc Tiêu Tuệ dừng lại giây lát, “Mỗi một người gây ra tội ác, đều sẽ bị trừng phạt.”

Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu nhìn cô. Cô gái nở một nụ cười ngọt ngào đáp lại ông, “Cháu cạo râu cho ông nhé - dài thế rồi.”

Giống như lần trước, mười mấy phút sau, Kỷ Càn Khôn nằm thoải mái trên chiếc xe lăn, trên mặt đắp một chiếc khăn mặt nóng. Tiếng khuấy kem cạo râu vọng tới bên tai. Tiếp đó, ông nghe thấy tiếng sột soạt khi chiếc dao cạo râu được mở ra, dường như Nhạc Tiêu Tuệ đang lướt nhẹ ngón tay qua lưỡi dao.

“Ông có biết không, lão Kỷ, có lúc, nhìn thấy ông, cháu lại nhớ đến bố cháu.”

“Ồ? Ông ấy cũng tầm tuổi như ta?”

“Ít tuổi hơn ông một chút.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ dần dần gần hơn, “Sau khi mẹ cháu mất, ông ấy không lấy ai nữa, một mình nuôi cháu khôn lớn.”

https://thuviensach.vn

“Chắc là bố mẹ cháu rất yêu nhau.”

“Vâng.” Giọng cô lại gần hơn một chút, “Cho đến giờ, bố cháu vẫn giữ những di vật của mẹ cháu, không nỡ bỏ đi.”

“Chà.” Kỷ Càn Khôn buông một tiếng thở dài, “Cũng là một người chung thủy.”

“Sự chung thủy chỉ mang đến cho ông ấy nỗi đau, nỗi đau không bao giờ nguôi.”

“Ồ?”

“Ông ấy nghiện rượu. Có lẽ chỉ khi chuốc cho mình say bét nhè, ông ấy mới có thể quên được cái chết của mẹ cháu.”

Kỷ Càn Khôn im lặng một lúc, “Có điều, ít nhất còn có cháu ở bên ông ấy.”

“Cũng vô ích.” Nhạc Tiêu Tuệ khẽ cười, “Trông cháu giống bố cháu. Giá mà cháu giống mẹ.”

Tiếng sột soạt vang lên. Tiếp đó, là tiếng khăn mặt lau lưỡi dao.

“Lão Kỷ.”

“Gì?”

“Một người, thực sự có thể chung thủy đến mức đó sao?”

“Có thể. Ta và bố cháu là ví dụ rất điển hình.”

“Hủy hoại cả bản thân mình cũng không tiếc?”

Kỷ Càn Khôn không nói gì nữa. Giây lát sau, ông hỏi khẽ: “Mẹ cháu… làm sao lại chết?”

Một lúc lâu sau, Nhạc Tiêu Tuệ mới đáp lời: “Tai nạn ô tô.”

“Ồ.” Kỷ Càn Khôn khẽ lắc người, “Nhạc Tiêu Tuệ, khăn mặt hơi lạnh rồi.”

“Ái dà.” Nhạc Tiêu Tuệ định thần lại, như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ, “Cháu xin lỗi, cứ mải nói chuyện.”

Cô lấy chiếc khăn mặt ra khỏi mặt Kỷ Càn Khôn. Sau khi bôi đều kem cạo râu, cô ấn khẽ lên mặt Kỷ Càn Khôn, bắt đầu cạo từ râu trên mép.

https://thuviensach.vn

Gương mặt chăm chú của cô gái cận kề, hơi thở ấm nóng phả vào mặt mình. Kỷ Càn Khôn nhắm mắt lại, yên lặng hưởng thụ cảm giác buồn buồn khi lưỡi dao cạo đứt những sợi râu.

“Lão Kỷ.”

“Gì?”

“Nếu Lâm Quốc Đống ở ngay trước mặt ông, ông sẽ làm gì?”

“Bây giờ?”

“Vâng.”

Kỷ Càn Khôn không trả lời, nhưng người dần cứng đờ. Nhạc Tiêu Tuệ tiếp tục cạo, sau khi cạo sạch râu mép, lưỡi dao lướt sang hai má. Những chỗ lưỡi dao cạo đến, có thể cảm thấy cơ mặt ông cụ hơi gồ lên - ông cụ đang nghiến răng.

“Ta sẽ giết hắn.”

Con dao dừng lại ở cằm Kỷ Càn Khôn một giây, rồi lại tiếp tục từ từ dịch chuyển.

“Tại sao.”

“Còn phải hỏi sao?” Kỷ Càn Khôn mở mắt ra, hai tay siết chặt nắm đấm, “Hắn đã giết vợ ta bằng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, đã hoàn toàn hủy hoại cuộc đời ta, tại sao ta lại không được báo thù?”

“Ông đừng động đậy, không cháu sẽ cứa vào ông mất đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ giữ chặt ông cụ, “Cháu xin lỗi, cháu đã hỏi một câu như vậy.”

Kỷ Càn Khôn hơi thả lỏng người một chút, “Không sao, mấy hôm nay, ta cũng đang nghĩ về việc này.”

“Ồ?”

“Đã hơn hai mươi năm rồi, Đỗ Thành không thể thu thập được đủ chứng cứ.” Kỷ Càn Khôn trầm giọng nói khẽ, nhưng ngay sau đó giọng ông liền trở nên đầy khí thế, “Ta sẽ không để yên như vậy đâu.”

“Nếu ông giết hắn, ông cũng sẽ ngồi tù.”

Hai má Kỷ Càn Khôn đã được cạo sạch, con dao cạo râu đưa xuống đến cổ ông.

https://thuviensach.vn

“Điều này ta hiểu.” Kỷ Càn Khôn khẽ cười một tiếng, “Chỉ cần trả được mối thù, ta bất chấp tất cả.”

“Bất chấp mọi giá ư?”

“Bất chấp mọi giá.” Kỷ Càn Khôn nhắc lại, “Sau khi vợ ta chết đi, mỗi một giây trong cuộc đời còn lại của ta, đều là vì việc này.”

Con dao cạo râu từ từ cạo sạch phần cổ, cuối cùng, dừng lại ở cổ họng Kỷ Càn Khôn.

“Cho nên, ngay từ đầu ông đã không định đưa Lâm Quốc Đống ra trước tòa, đúng không?”

“Đúng.”

“Cũng có nghĩa là, ông chỉ cần tìm ra hắn, còn chuyện nên xử lý Lâm Quốc Đống như thế nào, ông đã nghĩ trước từ lâu rồi.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ bắt đầu run run, “Ông đã lợi dụng Ngụy Quýnh, chú Đỗ Thành và cả cháu nữa.”

Kỷ Càn Khôn im lặng. Một lúc lâu sau, ông nói một cách khó nhọc: “Ta biết như vậy rất không công bằng đối với mọi người. Nhưng, Tiêu Tuệ, cháu hãy tin ta, chỉ cần có bất cứ cơ hội nào bắt Lâm Quốc Đống chịu sự trừng trị của pháp luật, ta cũng sẽ không sử dụng biện pháp tự hủy diệt bản thân mình. Nhưng…”

Ông không nói tiếp nữa, Nhạc Tiêu Tuệ cũng không lên tiếng nữa.

Chỉ có con dao cạo râu sáng loang loáng.

Phải đến một phút sau, giọng cô gái lại vang lên bên tai Kỷ Càn Khôn.

“Lão Kỷ, ông đã làm việc gì sai chưa?”

“Hả?” Kỷ Càn Khôn không ngờ cô lại hỏi câu hỏi như vậy, “Tất nhiên rồi.”

“Mỗi một người mắc sai lầm, đều nên có một cơ hội.”

Cảm giác bị đè nặng ở trên cổ bỗng dưng biến mất. Lúc này, Kỷ Càn Khôn mới nhận ra, con dao cạo râu kề bên cổ họng của mình suốt nãy giờ.

Ông mở mắt ra, vừa nhìn thấy trần nhà, mọi thứ trước mắt lại nhòa đi - Nhạc Tiêu Tuệ lại đắp một chiếc khăn mặt lên mặt ông.

https://thuviensach.vn

“Đợi thêm mấy hôm nữa đi.” Giọng nói của Nhạc Tiêu Tuệ trở nên xa xăm, “Điều ông muốn, điều cháu và mọi người muốn, đều sẽ đến.”

Kỷ Càn Khôn nằm ngửa trên chiếc xe lăn, đợi cô bé nói tiếp, hoặc có hành động gì đó. Nhưng, xung quanh vẫn chỉ là một khoảng yên lặng, giây lát sau, ông bỏ chiếc khăn trên mặt ra, lật người ngồi dậy.

Trong phòng đã trống vắng không một bóng người.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

30

Thức Tỉnh

Lâm Quốc Đống đi ra khỏi cửa tòa nhà, vứt chiếc túi nilon trong tay vào thùng rác. Hôm nay gió hơi lớn, trong không khí có mùi ẩm ướt. Hắn nhìn bầu trời đêm vần vũ mây đen, chắc là trận mưa xuân đầu tiên trong năm nay sắp đến rồi đây.

Lâm Quốc Đống đút tay vào túi áo lông vũ, túm chặt cổ áo, bước ra phía ngoài khu dân cư.

Từ sau buổi tối thả cho Trần Hiểu ra về, mấy hôm liền Lâm Quốc Đống không ra khỏi nhà. Hắn rất rõ, không thể đến công ty dịch thuật đó nữa. Nhưng, số tiền lương ít ỏi nhận được trước đó không thể đủ cho hắn duy trì cuộc sống rất lâu, hắn buộc phải nhanh chóng tìm được việc làm. Đã gửi đi mười mấy bộ hồ sơ trên mạng, mà không hề có hồi âm. Điều này khiến hắn bực bội khó chịu suốt mấy ngày. Tối nay hắn ra ngoài đi dạo, thứ nhất là để cho tâm trạng thoải mái một chút, thứ hai là có thể đi siêu thị mua một ít thực phẩm giảm giá trước khi siêu thị đóng cửa.

Mùa xuân đến dường như càng khiến người ta có tâm trạng muốn ra khỏi nhà. Mặc dù đã là hơn 8 giờ tối, trên phố vẫn tấp nập người qua lại. Lâm Quốc Đống đi đến bến xe buýt, đảo mắt nhìn khắp lượt những người đang đợi xe, rồi đứng dưới mái che, kiên nhẫn chờ xe buýt.

Lúc này, một cô gái đi ngang qua trước mắt hắn, đứng lại bên cạnh hắn. Cô gái đọc thông tin trên tấm biển chỉ dẫn ở bến xe buýt, rồi lấy điện thoại di động ra nghịch.

https://thuviensach.vn

Lâm Quốc Đống nhìn cô, tóc dài thẳng, chừng khoảng hai mấy tuổi, vai đeo một chiếc ba lô Nike màu tím, mặc một chiếc áo lông vũ siêu mỏng màu đen, quần bò màu xanh, đi một đôi giày thể thao. Trông dáng như sinh viên.

Cô gái rất cao. Đứng thẳng lưng, hai chân dài thẳng tắp. Dường như cô đã chú ý thấy ánh mắt của Lâm Quốc Đống, quay đầu lại nhìn về phía hắn. Khi chạm phải ánh mắt cô, Lâm Quốc Đống quay đầu đi.

Cô gái không để ý đến hắn nữa, lấy tai nghe ra bắt đầu nghe nhạc, người khẽ lắc lư theo điệu nhạc.

Lại một cơn gió nữa thổi tới, một mùi nước hoa thoang thoảng bay vào mũi Lâm Quốc Đống. Hắn đột nhiên rùng mình, cánh mũi lập tức phập phồng, dường như muốn tìm ra nguồn gốc của mùi hương đó. Rất nhanh chóng, hắn phát hiện ra thứ mùi này tỏa ra từ người cô gái bên cạnh.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác có một luồng nhiệt mỗi lúc một mãnh liệt bốc ra từ trong đầu, tiếp đó lan tỏa khắp người, cuối cùng tụ lại ở dưới bụng. Mỗi một lỗ chân lông dường như đều dãn nở, tuôn ra cơn dục vọng điên cuồng. Tim bắt đầu đập rất mạnh, huyết quản co giật dữ dội. Mồ hôi lấm tấm trên trán, lòng bàn tay cũng trở nên ướt nóng.

Lâm Quốc Đống chặc lưỡi, lập tức cảm thấy vị ngọt tanh như gỉ sắt. Cái vị nguy hiểm lại đầy cám dỗ này khiến hắn càng hưng phấn. Giả vờ hít thở sâu, Lâm Quốc Đống âm thầm dịch bước về phía cô gái, hít ngửi mùi thơm trên người cô như một gã nghiện.

Cô gái dường cảm giác thấy hắn tiến lại gần, chỉ hơi cúi đầu, nhưng không né tránh, tiếp tục nghịch điện thoại di động. Lúc này, những người chờ ở bến xe buýt bắt đầu di chuyển ra bên đường, cách đó không xa, một chiếc xe buýt tuyến 249 đang từ từ đi tới.

Cô gái cũng cất bước, đi về phía trước theo dòng người đang định lên xe, đồng thời lấy thẻ xe buýt từ trong túi áo ra.

Mặc dù Lâm Quốc Đống không hề có ý định đi xe buýt tuyến 249, nhưng, mùi thơm trên người cô gái dường như có ma lực, dẫn dắt hắn bước về phía chiếc xe đang vào bến.

https://thuviensach.vn

Xem ra, cô gái không hề có cảm giác gì về việc Lâm Quốc Đống đang bám sát phía sau mình, cô vẫn tập trung vào chiếc điện thoại di động, vừa đi vừa mở Wechat, chọn một địa chỉ liên lạc, ấn vào gửi đi một đoạn băng ghi hình. Tiếp đó, cô liền nhét điện thoại di động vào trong ô túi lưới ở phía trước quai đeo ba lô. Đúng lúc đó, cô bước chân lên bậc cửa xe buýt, quẹt thẻ, đi vào trong toa xe đông chật.

Lâm Quốc Đống cũng lên xe theo, cánh cửa xe đóng lại sau lưng hắn.

Ngụy Quýnh ngồi trong thư viện, trước mặt là cuốn giáo trình Tiếng Anh cấp 6 đại học đã mở đến trang 177. Cậu đã nhìn vào trang này ít nhất hai tiếng đồng hồ, nhưng hoàn toàn không để tâm vào những từ tiếng Anh đó.

Cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những ngọn đèn đường trong vườn trường tô điểm cho màn đêm u tối nặng nề. Tiếng gió thổi ù ù văng vẳng bên tai. Ngụy Quýnh bỗng dưng cảm thấy trong lòng hoang mang rối bời, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cậu lại nhìn chiếc bàn chếch phía sau lưng, một anh chàng thấp bé tóc bóng nhờn đang vùi đầu chăm chú đọc một cuốn bài tập toán cao cấp. Đó là chỗ Nhạc Tiêu Tuệ quen ngồi, nhưng đã hai ngày không thấy cô rồi.

Cô đã đi đâu?

Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, mở Wechat, đánh dòng chữ “Cậu đang ở đâu?” vào ô đối thoại với Nhạc Tiêu Tuệ.

Gần như cùng lúc tin nhắn được gửi đi, Nhạc Tiêu Tuệ liền trả lời luôn, có điều, nội dung trả lời của cô không phải là chữ, cũng không phải là âm thanh, mà là một đoạn băng ghi hình.

Ngụy Quýnh cảm thấy kỳ quặc, cậu nhìn xung quanh, lấy tai nghe ra đeo vào, ấn nút mở.

Tai nghe khiến những tiếng động xung quanh bị cách biệt hoàn toàn, giọng của Nhạc Tiêu Tuệ rất rõ ràng. Xem ra, hình như cô đang ở một khu dân cư nhỏ, sau lưng là một bức tường dán những ô quảng cáo nhỏ, còn có thể nhìn thấy tuyết đọng chưa tan ở góc tường.

Nhạc Tiêu Tuệ dường như đã đứng ở ngoài trời rất lâu, hai má đỏ ửng, thần sắc mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

“Ngụy Quýnh, khi cậu nhìn thấy đoạn băng ghi hình này, hãy liên lạc với chú Đỗ Thành ngay, bảo chú ấy định vị điện thoại di động của tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ dừng lại một chút, “Đồng thời, nếu có thể, tớ cũng sẽ chia sẻ với cậu vị trí thực tại của tớ qua Wechat.”

Ngụy Quýnh càng nghi hoặc: Nhạc Tiêu Tuệ đang ở đâu? Cô muốn làm gì? Tại sao phải liên hệ với chú Đỗ Thành?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Nhạc Tiêu Tuệ lại nói tiếp:

“Chú Đỗ Thành nói không sai. Theo như chứng cứ hiện có, chúng ta sẽ không làm gì được Lâm Quốc Đống. Cơ hội duy nhất là, hắn ra tay giết người một lần nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ hướng về phía đầu camera mỉm cười, nhưng nụ cười của cô vừa căng thẳng vừa lo lắng, “Muốn để hắn cắn câu, tớ là ứng viên phù hợp nhất. Nếu bây giờ cậu ở cạnh tớ, cậu sẽ phát hiện thấy, tớ đã xức 'Phu nhân Hồ Điệp'…”

Ngớ ra mấy giây, Nhạc Tiêu Tuệ hất mái tóc, nét mặt lại bình thường như trước, “Cậu đừng khuyên tớ, khuyên tớ cũng không có tác dụng. Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, chú Đỗ Thành không thể đợi thêm được nữa, tớ cũng không thể. Cho nên, tớ buộc phải bắt Lâm Quốc Đống nhanh chóng chịu sự trừng trị của pháp luật.”

Cô giơ một ngón tay lên trước màn hình, thái độ kiên quyết, “Tuyệt đối không được gọi điện thoại cho tớ. Lúc thích hợp, tớ sẽ mở chức năng ghi hình của điện thoại di động, quay lại toàn bộ quá trình gây án của Lâm Quốc Đống. Việc cậu và mọi người phải làm là, nhanh chóng tìm ra tớ. Nếu có thể, có lẽ vẫn kịp cứu được tớ.”

Nhạc Tiêu Tuệ lại mỉm cười, “Nói thật, tớ cũng không muốn chết. Nếu có cơ hội…”, cô nhấn giọng, trông vô cùng nghiêm túc trang trọng, “Tớ sẽ giải thích cho cậu biết tại sao tớ lại làm như vậy.”

Lúc này, từ trong tai nghe thoáng vọng đến một tiếng động, dường như một cánh cửa bị đóng lại. Nhạc Tiêu Tuệ cũng nhìn chếch về phía trước theo tiếng động. Bỗng, nét mặt cô trở nên căng thẳng, cả người nép ra phía sau.

https://thuviensach.vn

“Hắn ra rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ lại quay mặt vào màn hình, tốc độ nói bắt đầu nhanh hơn, “Tớ phải đi đây, cậu nhất định phải làm theo lời tớ đấy!”

Đoạn băng ghi hình kết thúc.

Ngụy Quýnh ngớ ra mấy giây, lập tức gọi vào số điện thoại di động của Nhạc Tiêu Tuệ. Chuông vừa reo được mấy tiếng thì bị ngắt máy, gọi lại, lại bị ngắt máy. Cậu xách ba lô lên, chạy ra khỏi phòng đọc.

Trong khi vội vàng lao xuống dưới tòa nhà, Ngụy Quýnh gọi được vào số điện thoại di động của Đỗ Thành, câu đầu tiên lập tức bảo Đỗ Thành định vị ngay điện thoại di động của Nhạc Tiêu Tuệ. Đỗ Thành không hiểu ra làm sao, “Tại sao? Tôi đang ở nhà…”

“Nhanh chóng, lập tức!” Ngụy Quýnh lao xuống dưới cầu thang, chạy như bay qua sảnh, cuống cuồng chạy ra ngoài thư viện. Một cô gái đang ôm mấy cuốn sách không kịp né tránh, bị cậu đâm sầm vào ngã nhào. Ngụy Quýnh chỉ kịp nói một câu “xin lỗi”, rồi đẩy cửa lớn, chạy về phía cổng trường.

“Tôi bố trí ngay bây giờ đây.” Mặc dù Đỗ Thành vẫn chưa rõ động cơ và mục đích của Ngụy Quýnh, nhưng những tiếng động hỗn loạn vọng ra từ trong ống nghe khiến ông không dám chậm trễ, “Cậu đừng tắt điện thoại di động, giữ liên lạc.”

Ngụy Quýnh chạy một mạch ra khỏi cổng trường, ra đến con phố vẫn tấp nập xe cộ. Cậu đứng ở bên đường, ra sức vẫy tất cả những chiếc taxi chạy ngang qua. Nhưng, hầu như xe nào cũng trong trạng thái đã có khách. Mấy phút sau, mới có một chiếc taxi sáng đèn “xe trống” dừng lại trước mặt cậu.

Mặc dù thời gian chờ xe không lâu, nhưng Ngụy Quýnh đã như có lửa đốt trong lòng. Lái xe taxi tò mò nhìn cậu thanh niên mồ hôi mồ kê đầy đầu, hỏi: “Đi đâu?”

Lúc này Ngụy Quýnh mới nhận ra là mình không hề biết Nhạc Tiêu Tuệ đi đâu. Cậu ngẫm nghĩ một lát rồi bảo lái xe taxi: “Cứ đi về phía trước.”

Lái xe taxi càng nghi hoặc. Có điều, vẫn bấm đồng hồ đo quãng đường, nổ máy.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh lại gọi cho Đỗ Thành, chuông vừa reo, máy đã kết nối. Giọng Đỗ Thành cũng rất gấp gáp, dường như cũng đang chạy.

“Đã định vị được Nhạc Tiêu Tuệ chưa ạ?”

“Tôi bảo Trương Chấn Lương đi kiểm tra rồi.” Từ trong ống nghe vọng ra tiếng mở khóa và kéo cửa ô tô, “Rốt cuộc là sao thế?”

“Nhạc Tiêu Tuệ đi tìm Lâm Quốc Đống rồi.” Môi Ngụy Quýnh run lên, “Cô ấy đã xức 'Phu nhân Hồ Điệp'.”

Hơi thở của Đỗ Thành đột ngột dừng lại, tiếp đó nghe thấy tiếng ô tô nổ máy.

“Sao cậu biết?”

Ngụy Quýnh thuật lại ngắn gọn nội dung đoạn băng ghi hình mà Nhạc Tiêu Tuệ gửi cho cậu, tiếng đập mạnh vào vô lăng xe từ trong ống nghe vọng đến.

“Các bạn, mẹ kiếp…”, tiếng Đỗ Thành nghiến răng nghe rõ mồn một, “Cô bé này điên rồi à?”

“Chú đừng nói nhiều nữa!” Ngụy Quýnh ngắt lời ông, “Bây giờ làm thế nào?”

“Làm thế nào, cứu người trước!” Giọng Đỗ Thành kiên quyết, “Cậu ở yên một chỗ cho tôi, không được đi đâu cả!”

Ngụy Quýnh còn đang định cãi, Đỗ Thành đã ngắt điện thoại.

Chiếc taxi đã đi đến một ngã tư. Lái xe quay về phía Ngụy Quýnh, giọng thăm dò: “Vẫn tiếp tục đi về phía trước à?”

Ngụy Quýnh miết mạnh vị trí giữa hai lông mày, ép mình bình tĩnh lại. Trong đoạn băng ghi hình, Nhạc Tiêu Tuệ có nói “hắn đã ra rồi”, tiếp đó đi luôn. “Hắn”, chắc chắn là chỉ Lâm Quốc Đống. Như vậy, nếu suy luận từ góc độ thời gian, hai người chắc vẫn đang ở khu vực gần nhà Lâm Quốc Đống.

“Đến khu Thiết Đông.” Ngụy Quýnh chỉ về phía đông nam thành phố, “Khu Vườn Trúc Xanh.”

https://thuviensach.vn

“Được thôi!” Sau khi nghe cuộc nói chuyện điện thoại vừa nãy, lái xe đã hiểu ra tình hình mà vị khách trẻ tuổi này đang phải đối mặt vô cùng nghiêm trọng. Anh không dám lơ là, bật đèn quay xe, phóng như bay về phía khu Thiết Đông.

Xe buýt đông chật người. Cô gái bám vào cây cột, đứng yên nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Lâm Quốc Đống ở sát sau lưng cô, hít từng hơi thở dài và sâu. Cái mùi ngây ngất hồn người ấy liên tục xộc vào mũi hắn, dường như vô số những sợi râu bé xíu, nhẹ nhàng nhưng dồn dập khuấy động tim hắn.

Miệng Lâm Quốc Đống khô cháy, khoang miệng bắt đầu có những tiếng tạch tạch. Hắn liên tục nuốt nước bọt, yết hầu chuyển động lên xuống. Đồng thời, một bộ phận trong cơ thể hắn, cũng dần trở nên bứt rứt.

Trên cửa sổ xe bắt đầu xuất hiện vài vệt nước, tiếp đó, mỗi lúc lại một dày hơn. Rất nhanh, những giọt mưa to gõ lên thân xe, phát ra những tiếng động có quy luật.

Trận mưa đầu tiên của mùa xuân năm nay, cuối cùng đã đến.

Mặt đất trơn ướt, xe đi chậm. Bến nào cũng có người xuống xe, người ào lên xe còn đông hơn. Không khí ẩm ướt lan tỏa khắp xe, bám riết không thôi, ỡm ờ tình tứ.

Lâm Quốc Đống cảm thấy trên mặt vừa ẩm ướt vừa mát lạnh, lại còn có cảm giác dinh dính. Điều này khiến hắn càng trở nên hưng phấn. Lợi dụng lúc xe lắc và sự đông đúc chật chội, hắn lại âm thầm tiến sát một bước về phía cô gái.

Người cô bị ép vào cây cột, cả người nghiêng sang một bên. Lâm Quốc Đống thậm chí cảm thấy được cả hình thù những vật đựng trong chiếc ba lô. Nhưng cô gái không phản ứng lại ngay, mà lấy điện thoại di động từ trong ô túi lưới ra, bấm mấy cái, rồi lại nhét vào.

Tiếp đó, cô gái quay người lại, lấy tay che trước ô túi lưới, nhìn Lâm Quốc Đống một cái.

Đây là lần đầu tiên hai người nhìn nhau chính diện. Lâm Quốc Đống nhanh chóng quay mặt đi. Nhưng, sau cái nhìn, cảm giác bứt rứt trong lòng

https://thuviensach.vn

càng tăng lên. Ngoại hình của cô gái khá ưa nhìn, làn da trắng mịn, nhất là chỗ lộ ra ở cổ, trắng muốt sáng mịn.

Tim hắn lại càng đập mạnh. Cái cổ này, nếu bóp trong tay, cảm giác sẽ thế nào?

Cô gái quay người đi, mặt không biểu lộ sắc thái gì.

Trận mưa đột ngột khiến giao thông trên đường càng chậm. Ngụy Quýnh nhìn dòng xe dày đặc trước mắt, trong lòng như có lửa đốt. Cậu liên tục mở điện thoại di động ra xem, nhưng cả Đỗ Thành và Nhạc Tiêu Tuệ đều không có tin tức gì.

Ý đồ của Nhạc Tiêu Tuệ rất rõ ràng: Dùng "Phu nhân Hồ Điệp" và chính mình để dụ dỗ Lâm Quốc Đống gây án một lần nữa. Qua việc Lâm Quốc Đống có ý đồ giết Trần Hiểu, có thể thấy khả năng hắn cắn câu là rất lớn. Nhưng, sự rủi ro mà Nhạc Tiêu Tuệ phải đối mặt cũng rất lớn. Nếu không kịp thời bắt được hành vi phạm tội đang diễn ra của Lâm Quốc Đống, thì cho dù là Nhạc Tiêu Tuệ có để lại được chứng cứ, vẫn phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình.

Không biết nguyên nhân nào khiến Nhạc Tiêu Tuệ đưa ra quyết định như vậy, cho dù là vì lão Kỷ hay Đỗ Thành, cái giá này cũng quá đắt.

Ngụy Quýnh liên tục bảo mình đừng nghĩ lung tung, tập trung tinh thần sắp xếp suy nghĩ. Bây giờ chắc là Nhạc Tiêu Tuệ đang ở gần Lâm Quốc Đống, vị trí cụ thể chưa biết, hoàn cảnh xung quanh chưa biết, Lâm Quốc Đống đã cắn câu hay chưa cũng chưa biết. Nhưng, nhiệm vụ cấp bách lúc này không phải là bắt Lâm Quốc Đống, mà là ngăn cản Nhạc Tiêu Tuệ. Cho dù có vì thế mà khiến Lâm Quốc Đống kinh động, làm mất cơ hội bắt hắn phải chịu tội trước pháp luật, thì cũng không thể cứ khoanh tay đứng nhìn Nhạc Tiêu Tuệ đưa mình vào chỗ chết.

Ngụy Quýnh đang suy nghĩ thì màn hình điện thoại di động bỗng sáng lên, một hồi chuông vang lên. Cậu bất giác cúi đầu nhìn, là yêu cầu nói chuyện có hình của Nhạc Tiêu Tuệ gửi tới.

Ngụy Quýnh lập tức nín thở, không kịp suy nghĩ, ấn luôn nút "bắt máy".

https://thuviensach.vn

Trên màn hình hiện ra hình ảnh hơi chao đảo, nhưng không nhìn thấy mặt của Nhạc Tiêu Tuệ. Chiếm gần hết hình ảnh là một ô cửa sổ và bên dưới là đầu người xếp thành hàng. Đồng thời, trong tai nghe cũng vọng đến những âm thanh không rõ lắm, nghe ra là tiếng con gái, giọng bình thản, không lên xuống, mấy con số nghe rất rõ ràng.

Ngụy Quýnh bỗng nhận ra, Nhạc Tiêu Tuệ đang ở trên một chiếc xe buýt. Cậu cuống lên hét vào trong điện thoại: "Tiêu Tuệ, Tiêu Tuệ, cậu đang ở đâu?"

Nhạc Tiêu Tuệ không hề đáp lời, hình ảnh trên màn hình vẫn giữ góc độ ban nãy. Mấy giây sau, hình ảnh bắt đầu chuyển động nhanh, lướt qua mấy người nhìn không rõ mặt, rồi cố định ở một vị trí trong xe.

Ngụy Quýnh trợn tròn mắt. Nửa thân trên của một người đàn ông xuất hiện trong hình ảnh, ông ta nhìn thẳng về phía Nhạc Tiêu Tuệ, tiếp đó quay đầu đi, đồng thời, yết hầu đang chuyển động lên xuống. Mặc dù chỉ vỏn vẹn có hai giây, nhưng Ngụy Quýnh vẫn nhận ra người đó - Lâm Quốc Đống.

Hình ảnh lại chuyển động một lần nữa, trên màn hình lại xuất hiện ô cửa sổ khi nãy. Mấy giây sau, đoạn băng ghi hình kết thúc.

Tim Ngụy Quýnh đập loạn xạ. Mặc dù Nhạc Tiêu Tuệ không nói gì, nhưng cô nhất định muốn nhắn nhủ với cậu một thông tin nào đó qua đoạn băng ghi hình: Cô đúng là đang ở bên cạnh Lâm Quốc Đống, hơn nữa, đối phương đã cắn câu.

Nhưng, họ đang ở đâu?

Ngụy Quýnh cố gắng nhớ lại từng hình ảnh và tiếng động trong đoạn băng ghi hình. Chỉ dựa vào cửa sổ xe thì không thể phán đoán được là chiếc xe buýt nào. Hơn nữa, trên cửa sổ xe toàn là nước mưa, nhìn không rõ cảnh vật bên ngoài, càng không biết vị trí của chiếc xe buýt. Có điều, vừa nãy từ tai nghe vọng ra tiếng con gái, hình như là thông báo bến xe, hơn nữa, dãy số đó hình như là 249.

"Chào mừng quý vị lên xe buýt tuyến 249…"

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh vội dùng điện thoại di động tìm kiếm trên Baidu1. Đúng thế, một điểm dừng của tuyến xe buýt 249 ở ngay gần khu Vườn Trúc Xanh. Như vậy, Nhạc Tiêu Tuệ và Lâm Quốc Đống đang ở trên chiếc xe này, không sai. Nhưng họ đang đi về đâu?

1. Một trang mạng tìm kiếm phổ biến ở Trung.

Tuyến 249 là một tuyến đường cắt ngang thành phố từ phía nam sang phía bắc. Chiếc taxi chở Ngụy Quýnh đã sắp đến khu Vườn Trúc Xanh, nếu đi nhầm hướng, sẽ càng lúc càng cách xa Nhạc Tiêu Tuệ hơn.

Ngụy Quýnh bỗng thấy rối bời không biết làm thế nào, cậu lo lắng nhìn xung quanh, dường như muốn nhìn thấy bóng dáng Nhạc Tiêu Tuệ ở một bến xe buýt bên cạnh. Nhưng, qua cửa sổ xe đầy vết nước mờ ảo, cảnh vật bên ngoài chỉ là một vùng mơ hồ, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ. Cậu đưa tay xoay cửa xe, tay vừa cầm vào tay quay, liền dừng lại.

Những giọt nước mưa.

Ngụy Quýnh ngây ra nhìn cửa sổ xe. Những giọt nước mưa gõ trên cửa kính nhanh chóng chảy, để lại những vệt uốn lượn, dường như vô số những dòng sông đang chảy. Trong đầu cậu hiện ra chiếc xe buýt trong hình ảnh đoạn băng ghi hình lúc nãy. Trên cửa xe, những giọt nước chảy từ góc phía trên bên tay trái cửa kính sang góc phía dưới bên tay phải.

Lúc đó xe buýt vẫn đang thông báo tên bến, cho thấy xe vừa mới khởi hành, tốc độ xe không nhanh. Vệt chảy của nước mưa cho thấy, chiếc xe buýt đang đi ngược hướng gió.

Nghĩ đến đây, Ngụy Quýnh vội bảo lái xe taxi, “Anh ơi, dừng xe.”

Lái xe nghe vậy liền làm theo luôn, chiếc xe từ từ dừng lại sát lề đường. Ngụy Quýnh kéo cửa sổ xe xuống, yên lặng quan sát những giọt nước mưa phía ngoài cửa xe, phát hiện những giọt mưa dày đặc nối thành sợi đang bay tới từ phía sau.

“Quay đầu xe!” Ngụy Quýnh chỉ dẫn lái xe, đồng thời đưa điện thoại di động qua, chỉ vào tuyến đường trên bản đồ nói: “Đi theo các điểm dừng của tuyến 249.”

https://thuviensach.vn

“Bến Cầu Hương Giang đã đến, xin mời các hành khách xuống xe chuẩn bị sẵn sàng…”

Giọng nữ thông báo bến xe một lần nữa vang lên, một số hành khách bắt đầu ồ ạt di chuyển ra phía cửa xe. Cửa xe mở ra, hành khách nối đuôi nhau xuống xe, mỗi người đi một phía. Cô gái kéo chiếc mũ lông vũ lên đỉnh đầu, từ từ đi về phía trước theo đường dành cho người đi bộ.

Lâm Quốc Đống đút hai tay vào túi áo, đi theo sau cô. Sau khi xuống xe, mùi hương nồng đậm trên người cô gái lập tức trở nên thoang thoảng. Được cái hai người đi ngược hướng gió, nên cái mùi đó vẫn liên tục phả vào trong mũi hắn. Cô gái dường như vẫn không phát hiện ra là hắn đang bám đuôi, không quay đầu lại, cũng không nhìn ngó xung quanh, vẫn bước đi thong thả, dáng vẻ rất thoải mái.

Đi được khoảng một trăm mét, cô gái rẽ vào một siêu thị. Lâm Quốc Đống lưỡng lự một lúc, đợi ở cửa mấy giây, rồi cũng đi vào.

Trong siêu thị không đông người, Lâm Quốc Đống lập tức phát hiện ra cô gái đang chọn đồ giữa các kệ hàng. Hắn đảo mắt nhìn một vòng, rồi đi thẳng đến khu vực đồ dùng nhà bếp.

Lâm Quốc Đống tỏ vẻ kiên nhẫn lựa chọn trong kệ bày dao xếp thành dãy dài, mắt liên tục liếc về phía cô gái. Trong tầm nhìn hẹp, cô gái vẫn đang đi lại trước kệ hàng. Hắn không thấy được là cô gái liên tục ngẩng đầu nhìn một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng treo ở phía trên.

Đó là màn hình hiển thị camera giám sát trong siêu thị, hình ảnh được chia thành sáu ô. Từ khi Lâm Quốc Đống bước chân vào trong siêu thị, cho đến khi hắn ở khu vực đồ dùng nhà bếp, nhất cử nhất động của hắn đều hiện rõ trên màn hình hiển thị.

Khóe miệng cô gái thoáng hiện một nụ cười, tiếp đó nét mặt liền trở nên căng thẳng.

Cuối cùng Lâm Quốc Đống chọn một con dao làm bếp nhỏ dài, hắn nhìn cô gái vẫn đang ở khu thực phẩm, bước đến quầy thu ngân thanh toán. Sau khi trả tiền xong, hắn bước ra ngoài siêu thị trước, núp vào phía sau một hộp đèn ở bên lề đường, yên lặng quan sát cửa siêu thị.

https://thuviensach.vn

Mấy phút sau, cô gái cũng đi ra, tay còn xách một chiếc túi nilon. Cô nhìn sang hai bên, rồi tiếp tục đi theo hướng ngược gió.

Lâm Quốc Đống nhanh chóng lẩn ra từ phía sau hộp đèn, lẳng lặng bám theo.

Trên con đường cách họ mười mấy mét, một chiếc xe taxi màu đỏ phóng vụt qua. Trong xe, một chàng trai đang dán mắt vào chiếc xe buýt ở phía trước, nét mặt lo lắng.

Đã hơn 9 giờ tối, người trên đường bắt đầu thưa thớt. Cô gái vẫn thong dong cất bước. Mấy phút sau, cô rẽ phải, đi vào một con ngõ nhỏ.

Lâm Quốc Đống bám sát theo. Đây là một con đường một chiều, hai bên đường đều là nhà dân. Mặc dù không có đèn đường, nhưng ánh đèn hắt ra từ cửa nhà dân vẫn khiến trên đường có một chút ánh sáng. Cô gái ở trước mặt hắn khoảng mười mấy mét, đang tháo tai nghe ra, cúi đầu bấm trên màn hình điện thoại di động.

Lâm Quốc Đống nhìn về phía trước, ở tận cùng con ngõ là một tòa nhà cao tầng tối đen như mực, dường như là một công trường đang tạm dừng thi công. Hắn lại nhìn một vòng xung quanh, ngoài mình và cô gái ra, trong ngõ không có bất cứ người nào khác.

Hắn bước nhanh hơn, vừa đi vừa lôi con dao làm bếp vừa mua ra, xé bỏ vỏ bọc, nhét vào túi áo. Không biết có phải nhà cô gái ở ngay gần đây không, nếu không ra tay luôn, e rằng sẽ mất cơ hội. Mấy giây sau, hắn chỉ còn cách cô gái một bước. Cô gái nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, bất giác quay người lại - Lâm Quốc Đống đưa dao kề sát ngực cô.

“Không được động đậy!”

Lâm Quốc Đống cố gắng để giọng nói của mình trầm thấp dữ tợn. Cô gái cũng đúng là đã hoảng sợ vì hắn, giật người lùi lại phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch.

“Ông… ông làm gì?”

“Đi về phía trước!” Lâm Quốc Đống đẩy cô gái, “Không được hét, nếu không tao sẽ giết mày!”

https://thuviensach.vn

Cô gái nhìn con dao sáng loáng, không phản kháng, quay người đi về phía trước.

Lâm Quốc Đống lôi cánh tay trái của cô gái, ấn dao vào thắt lưng cô, vừa để ý động tĩnh xung quanh, vừa bắt cô gái đi về phía tòa nhà cao tầng.

Cô gái lặng lẽ lấy chiếc điện thoại di động trong ô túi lưới trước ngực ra, mở giao diện Wechat.

Ngụy Quýnh đứng dưới xe, nhanh chóng quan sát trong toa xe buýt 249. Hành khách cũng cảm thấy tò mò về chàng trai mặt đầy lo âu này, lần lượt quay đầu nhìn cậu với ánh mắt thăm dò. Nhưng, không có gương mặt mà Ngụy Quýnh muốn nhìn thấy.

Chiếc xe buýt rời khỏi bến. Ngụy Quýnh nhảy lên chiếc xe taxi đang dừng ở ven đường, nói với lái xe taxi: “Tiếp tục đi, đuổi theo chiếc xe tiếp theo.”

Chiếc taxi phóng như bay. Ngụy Quýnh lại gọi điện thoại cho Đỗ Thành. Điện thoại vừa kết nối, cậu liền hỏi luôn: “Cô ấy đang ở đâu?”

“Giữa đường Hắc Sơn và đường Tùng Sơn, tôi sắp đến rồi, Trương Chấn Lương sẽ mang theo thiết bị đến.” Giọng Đỗ Thành rất gấp gáp, “Chúng tôi chắc chắn sẽ tìm thấy cô ấy, cậu không được phép đi đâu, đợi thông tin của tôi…”

“Cháu đã ra ngoài rồi. Vừa nãy cô ấy và Lâm Quốc Đống ở trên xe buýt tuyến 249, cháu không biết họ đã xuống xe chưa…” Bỗng Ngụy Quýnh đột nhiên trợn tròn mắt, trong mục tin nhắn ở phía trên màn hình, một biểu tượng Wechat nhảy ra.

Cậu không kịp nghĩ gì, kéo luôn danh mục xuống, mở Wechat.

Là Nhạc Tiêu Tuệ!

Trong khung đối thoại, là một tin nhắn chia sẻ vị trí thực tại: Cô ấy đang ở ngay trong một con ngõ giữa đường Hắc Sơn và đường Tùng Sơn. Ngụy Quýnh phóng to bản đồ, tên của con ngõ hiện ra rõ ràng trên màn hình điện thoại di động.

https://thuviensach.vn

“Anh ơi, quay đầu - ngõ 102 đường Hắc Sơn!” Ngụy Quýnh hét vào trong điện thoại: “Cô ấy ở trong ngõ 102 đường Hắc Sơn!”

“Được, lập tức đến ngay!” Đỗ Thành không kịp hỏi nguyên do, “Cậu đợi tôi ở đầu ngõ, không được một mình…”

Ngụy Quýnh ngắt luôn điện thoại, hai mắt dán chặt vào tấm bản đồ trên màn hình, và cái biểu tượng đại diện cho Nhạc Tiêu Tuệ.

Cô gái không phản kháng, cũng không kêu, mặc kệ cho Lâm Quốc Đống lôi mình đi về phía tận cùng của con ngõ. Suốt đường đi, họ không gặp một người đi đường nào. Lâm Quốc Đống một lần nữa chìm đắm trong mùi hương tỏa ra từ người cô gái. Mấy chục mét đường cuối cùng, hắn gần như dán mũi vào hõm dưới gáy cô gái.

Đi ra khỏi ngõ, phía trước là một con đường cắt ngang theo hướng bắc nam. Thi thoảng có chiếc ô tô phóng vụt qua trước mặt. Lâm Quốc Đống đành phải tạm thời tập trung tinh thần, hắn túm chặt lấy cánh tay trái của cô gái, con dao ở eo lưng cô gái dịch chuyển ra phía sau lưng.

“Sang đường. Nếu mày dám động đậy, tao sẽ đâm chết luôn!”

Lưng cô gái thẳng cứng một cách bản năng, từ từ đi qua đường dưới sự uy hiếp của hắn.

Tòa nhà đó đứng sừng sững ở bên đường. Lâm Quốc Đống lôi cô gái đi quanh tòa nhà, đi được nửa vòng, nhanh chóng phát hiện thấy một lối vào. Bước vào trong, không khí lạnh ẩm xộc vào mũi, cảm giác thấy có đá vụn và cát sỏi dưới chân. Lâm Quốc Đống gạt nước mưa trên mặt, nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng, chỉ về phía cầu thang xi măng tối tàn phía trước.

“Mày, đi lên!”

Cô gái yên lặng nhìn Lâm Quốc Đống trong bóng tối, dưới sự phản chiếu của ánh đèn đường, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mơ hồ của đối phương. Chỉ có con dao sáng loang loáng. Cô bỗng rất muốn co chân chạy, thậm chí còn tưởng tượng rằng một giây sau sẽ nhìn thấy một đội ngũ cảnh sát vũ trang đầy đủ bao vây tòa nhà này. Nhưng, đêm tối vẫn tĩnh mịch. Ngoài cơn mưa to và người đàn ông cầm dao trước mặt, không có gì cả.

https://thuviensach.vn

Cô gái quay người, nghe theo lời hắn, từ từ leo lên theo lối cầu thang. Lâm Quốc Đống đi theo cô, bước từng bước lên cầu thang. Cô gái một lần nữa lấy điện thoại di động trong túi lưới ra, bật chức năng ghi hình.

Thời khắc cuối cùng đang đến gần, cô phải chuẩn bị sẵn sàng.

Trạng thái chia sẻ vị trí đã kết thúc.

Ngụy Quýnh ngây ra nhìn màn hình điện thoại di động, vừa xong, cậu đã mất vị trí của Nhạc Tiêu Tuệ.

Chiếc taxi phanh gấp. Ngụy Quýnh cụng đầu vào tấm kính chắn gió phía trước. Cậu không nén được đưa tay xoa chỗ đau, quay người hỏi: "Tại sao lại dừng xe? Đi vào đi!"

"Đến rồi. Ngõ 102 đường Hắc Sơn." Lái xe chỉ vào tấm biển ở bên đường, "Đây là đường một chiều. Không đi vào được."

Con ngõ vừa tối đen vừa dài, trước khi kết thúc trạng thái chia sẻ vị trí, Nhạc Tiêu Tuệ đang đi về phía trước theo hướng tây trong con ngõ này. Sớm tìm thấy cô được một phút, thì khả năng sống còn của cô sẽ nhiều thêm một phút.

"Đi vào đi!" Ngụy Quýnh nói giọng khẩn thiết: "Em trả thêm tiền cho anh."

"Không phải là vấn đề tiền." Lái xe đã bắt đầu bật đèn báo "xe trống", chiếc máy tính tiền lạch cạch in hóa đơn, "Nếu bị trừ hết điểm, thì tôi sống thế nào được?"

Ngụy Quýnh không muốn nói nhiều với anh ta, đưa luôn tờ một trăm tệ, nhảy ra khỏi xe, chạy vào trong ngõ.

Trời vẫn đang mưa, hơn nữa mỗi lúc một to hơn. Ngụy Quýnh chạy được mấy chục mét, đầu tóc đã ướt đẫm nước mưa. Cậu quan sát cư dân hai bên đường, bước chân nhanh hơn.

Đây không thể là nơi Lâm Quốc Đống ra tay, chắc là họ ở một chỗ sâu hơn trong con ngõ.

Lúc này, một chiếc ô tô từ phía trước phóng tới. Trước mắt Ngụy Quýnh là ánh đèn chói lóa. Cậu ra sức mở to mắt, cố gắng nhìn rõ loại xe và dáng

https://thuviensach.vn

vẻ của người trên xe. Nếu là chiếc xe việt dã Paladin kiểu cũ mà Đỗ Thành lái, mà Nhạc Tiêu Tuệ lại ngồi ở ghế lái phụ, an toàn không hề hấn gì, thì tốt biết mấy.

Một chiếc Volkswagen Tiguan phóng vút qua người cậu. Đồng thời, một thứ trên mặt đất bị luồng không khí khuấy động thổi vào, phát ra những tiếng loạt soạt.

Ngụy Quýnh đang trong tâm trạng thất vọng tột cùng, chợt lóe lên một ý nghĩ, cậu bước về phía trước mấy bước, cuối cùng đã nhìn rõ được thứ đó.

Đó là một chiếc túi nilon đựng đồ bình thường, bên trong có đựng mấy thứ. Ngụy Quýnh nhặt chiếc túi nilon lên, mở ra xem, phát hiện ra đó là một hộp bánh quy, một chai Coca và hai gói khăn giấy. Lục tìm tiếp, dưới đáy túi còn có một hộp thuốc.

Thuốc lá Trung Nam Hải hàm lượng nicotin 5 mg.

Tim Ngụy Quýnh bắt đầu đập loạn xạ. Đây đúng là nhãn hiệu thuốc lá mà Nhạc Tiêu Tuệ thích. Nếu đúng là chiếc túi này thuộc về Nhạc Tiêu Tuệ, thì ít nhất cũng nói lên hai sự việc: Một là, cô đúng là đã đi qua con ngõ này; Hai là, cô đã gặp phải tình huống đột xuất nào đó.

Nói cách khác, cô đã bị Lâm Quốc Đống bắt cóc ở đây.

Ngụy Quýnh bắt đầu suy luận nhanh chóng: Con ngõ này không thích hợp để gây án, Nhạc Tiêu Tuệ chắc chắn đã bị bắt cóc đến một chỗ nào khác. Xét từ góc độ thời gian, chắc là họ cách chỗ này không xa.

Cậu vứt chiếc túi đựng đồ, chạy nhanh hết sức về phía tận cùng của con ngõ.

Mấy phút sau, Ngụy Quýnh đã lao ra khỏi con ngõ 102 đường Hắc Sơn, trước mặt cậu là con đường Tùng Sơn. Nhìn con đường rộng rãi và những chiếc ô tô thỉnh thoảng phóng qua, Ngụy Quýnh lại phải một lần nữa đưa ra lựa chọn.

Chẳng may cô ấy bị Lâm Quốc Đống bắt lên một chiếc taxi thì sao?

Ngụy Quýnh vội lôi điện thoại di động ra, gọi cho Đỗ Thành.

https://thuviensach.vn

“A lô, tôi sắp đến ngay đây.” Điện thoại di động vừa kết nối, giọng lo lắng của Đỗ Thành đã vọng ra, “Cậu ở đâu?”

“Cháu ở đầu con ngõ, không nhìn thấy họ.” Ngụy Quýnh gần như hét lên, “Không phải là chú đã định vị điện thoại di động của cô ấy ạ?”

“Không nhìn thấy họ?” Đỗ Thành còn sốt ruột hơn, “Thông tin định vị cho thấy cô ấy ở ngay chỗ giao nhau giữa con ngõ 102 và đường Tùng Sơn mà.”

Chỗ giao nhau?

Ngụy Quýnh giơ điện thoại di động lên, đứng yên tại chỗ quan sát xung quanh. Ngân hàng Giao thông. Cửa hàng dịch vụ di động Trung Quốc. Quán hải sản Hỉ Lai Thuận. Trường tiểu học đường Tùng Sơn…

Một tòa nhà tối đen hun hút đứng sừng sững trước mặt, dường như một con quái vật khổng lồ đang rình mò trong mưa.

“Có một tòa nhà, kiểu chưa thi công xong ấy.” Ngụy Quýnh hét vào điện thoại: “Cháu lên trước, chú nhanh lên!”

Dứt lời, cậu liền ngắt điện thoại, nghiến răng, chạy về phía con quái vật khổng lồ.

Lúc đi đến tầng 7, cô gái nghe thấy Lâm Quốc Đống nói khẽ ở sau lưng: “Dừng lại, đi vào trong.”

Cô gái nghe lời, quay người, bước về một khoảng trống lớn ở phía chếch trước mặt. Chức năng kiến trúc của tòa nhà này chắc là tòa nhà văn phòng, không gian rộng hơn rất nhiều so với nhà dân bình thường. Có điều, chính vì đang trong trạng thái tạm dừng thi công, tường và sàn nhà đều là vữa xi măng thô. Gió lạnh kèm theo nước mưa thổi vào từ những ô trống lớn có lẽ là để lắp cửa sổ sát sàn. Có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm của thành phố.

Lâm Quốc Đống đảo mắt nhìn một vòng quanh khoảng trống, chỉ tay vào một chiếc ghế gỗ vứt ở trong góc tường, “Mang nó ra đây.”

Cô gái làm theo. Chiếc ghế được dùng khi thi công, được lắp ghép một cách đơn giản bằng ván gỗ, trông giống một chiếc giá gỗ, bên trên đầy xi măng đã khô cứng.

https://thuviensach.vn

Lâm Quốc Đống chỉ con dao về phía cô gái, “Cởi áo ra, mau!”

Cô gái run bắn người. Cô từ từ bỏ ba lô ra, cẩn thận đặt xuống đất, để ô túi lưới phía sau chiếc quai túi hướng vào đúng chiếc ghế gỗ. Sau đó, cô cởi chiếc áo lông vũ, cầm trên tay.

“Trải lên trên ghế gỗ.”

Cô gái có vẻ sợ hãi, tay cầm chặt góc áo. Lâm Quốc Đống tiến tới, giật lấy chiếc áo lông vũ, trải qua quýt lên chiếc ghế gỗ.

“Nằm xuống!”

Cô gái bắt đầu lui lại, vẻ mặt lại càng sợ hãi.

“Không…”

Lâm Quốc Đống túm chặt lấy cánh tay cô, lôi ra phía trước chiếc ghế gỗ, kéo lưng, nhấc chân, đặt cô gái nằm thẳng ra chiếc ghế gỗ. Hai tay cô gái che trước ngực, hai chân khép chặt vào nhau, không ngừng giãy giụa.

Lâm Quốc Đống đã thở phì phò như trâu, hai mắt đỏ sọng. Hắn kề dao vào cổ cô gái. Cảm giác đau nhói đột ngột khiến cô gái kêu lên thất thanh, tiếp đó liền cứng đờ cả người, không động đậy nữa.

Một nửa người Lâm Quốc Đống phủ xuống người cô gái, hắn kéo chiếc áo nỉ chui đầu màu đỏ ra, chiếc áo phông dài tay màu đen bên trong lộ ra. Hắn nhìn bộ ngực nhô cao đang phập phồng lên xuống dồn dập, áp mặt vào đó.

Bỗng chốc, cái mùi quen thuộc đó xộc vào mũi, bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Thứ mùi ngọt ngào. Mùi của sự phản bội. Mùi khiến dục vọng dâng trào. Mùi của sự giết chóc tàn nhẫn.

Hơi thở nóng ẩm của Lâm Quốc Đống phả lên cổ cô gái. Khoảnh khắc ấy, nỗi sợ hãi càng lúc càng dữ dội trong lòng cô gái đã lên đến đỉnh điểm. Sợi dây trong đầu thình lình đứt phựt. Lòng can đảm và tâm niệm tạo ra sức mạnh cho cô cũng hoàn toàn sụp đổ. Tất cả mọi quyết tâm, kế hoạch đều bị cô vứt bỏ hết. Cô chỉ biết, gã đàn ông trên người mình lúc này đã cưỡng dâm, giết chết bốn người phụ nữ. Và kết cục của cô, cũng sẽ giống hệt như những người phụ nữ đó.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh, cậu ở đâu?

Chú Đỗ Thành, chú ở đâu?

Toàn bộ mọi suy nghĩ đều bị nỗi sợ hãi lấn át. Cô co hai chân, cố sống cố chết đẩy Lâm Quốc Đống ra, đồng thời hét lên một cách tuyệt vọng:

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Khi còn cách chỗ giao giữa ngõ 102 và đường Tùng Sơn mấy chục mét, Đỗ Thành đã nhìn thấy tòa nhà cao tầng mà Ngụy Quýnh nói. Trông nó giống như một tòa nhà văn phòng dừng thi công vào mùa đông, đợi đến mùa xuân tiếp tục xây dựng. Công việc trang trí tường ngoài chưa được tiến hành, cả tòa nhà trông giống như một chiếc hộp bê tông vuông vắn. Những ô cửa chưa lắp kính đều tối đen như mực. Đỗ Thành tay cầm vô lăng, vừa tìm chỗ đỗ xe, vừa nhanh chóng quan sát những ô cửa tối đen hun hút đó, muốn phát hiện ra một chút ánh sáng.

Bao quanh tòa nhà là một bức tường gạch đỏ được xây sơ sài, mé sát với đường Tùng Sơn có một chỗ khuyết, chắc là chỗ bình thường công nhân và xe cộ ra vào. Đỗ Thành lái xe qua chỗ đó, đồng thời đưa tay lấy chiếc túi đeo chéo trên ghế lái phụ. Bỗng nhiên, ánh mắt ông thoáng thấy có luồng sáng chói mắt, một bóng đen to lớn chập chờn trong đó. Tiếp đó, ông cảm giác cả người mình bay về phía bên phải, đồng thời một tiếng va đập cực lớn vang lên bên tai.

Cú va đập cực mạnh đột ngột khiến cổ ông gần như bị vặn gẫy, khoảnh khắc ấy đầu óc cũng trở nên trống rỗng. Trong cơn đau dữ dội ở đốt sống cổ, mấy giây sau Đỗ Thành mới nhận ra có một chiếc ô tô đâm mạnh tới từ bên tay trái.

Ông bất giác quay đầu nhìn, đầu một chiếc Honda CRV đang húc cứng vào sườn bên trái chiếc xe việt dã Paladin. Động cơ vẫn đang kêu ầm ầm, xe của mình đang bị đối phương đẩy dần sang bức tường phía bên phải. Cuối cùng chiếc xe việt dã Paladin cũng bị chèn sát vào tường, không thể dịch chuyển được nữa.

Cú đâm xe khiến Đỗ Thành hoa mắt chóng mặt, ông vừa kinh ngạc vừa tức giận. Túi khí trên ghế lái của chiếc Honda CRV đã bung ra, không nhìn

https://thuviensach.vn

thấy bộ dạng của lái xe. Nhưng, Đỗ Thành cảm thấy chiếc xe này trông rất quen mắt, một cảm giác vô cùng bất an bỗng trào lên trong lòng.

Nắp ca-pô của chiếc Honda CRV đã méo mó biến dạng, từng đám hơi bốc lên qua các kẽ hở. Bỗng nhiên, cửa buồng lái mở ra, một dáng người cao lớn loạng choạng bước xuống, vừa đi vừa xoa cổ.

Đỗ Thành lập tức trợn tròn mắt.

Người đó là Mã Kiện.

Đỗ Thành chợt nhận ra ý đồ của đối phương: Ông ta nhất định cũng biết Lâm Quốc Đống đang ở trong tòa nhà này, cú đâm vừa nãy là để mình bị nhốt cứng trong xe. Còn việc mà Mã Kiện định làm tiếp theo, đã rõ mồn một như ban ngày.

Trong chốc lát, mọi cảm xúc trào lên trong lòng Đỗ Thành. Sợ hãi. Phẫn nộ. Lo lắng. Thù hận. Tâm trạng đó khiến ông mất đi khả năng tổ chức ngôn ngữ, chỉ có thể ngây người ra nhìn Mã Kiện, đồng thời phát ra tiếng gầm tựa một con thú bị nhốt.

Mã Kiện chỉ nhìn ông một cái, rồi rút một chiếc dùi cui cảnh sát ra, quay người chạy về phía tòa nhà.

Hành động tốc độ của ông ta khiến Đỗ Thành định thần lại. Ông đẩy cửa xe một cách bản năng, phát hiện thấy vì bị chiếc xe Honda CRV đâm vào, nên cửa xe hoàn toàn không thể mở ra được. Ông lại quay người nhìn sang ghế lái phụ, nhìn thấy bức tường gạch phía sau cửa sổ xe, liền từ bỏ luôn ý định xuống xe từ phía bên phải.

Đỗ Thành mở dây an toàn, bò ra ghế sau, đưa tay mở cửa sau. Mặc dù cửa xe đã mở ra, nhưng chỉ được đúng một khe. Mã Kiện đã chọn vị trí đâm vô cùng chính xác, khiến cho đầu chiếc Honda CRV đâm vào giữa hai cánh cửa. Đỗ Thành muốn mở cửa xe để thoát thân là hoàn toàn không thể.

“Mẹ kiếp!”

Đỗ Thành tức điên. Ông ngả người ngã ra ghế sau, giơ hai chân lên, đạp mạnh vào cửa sổ xe bên tay phải.

https://thuviensach.vn

Vừa lao vào tòa nhà, Ngụy Quýnh đã ngã lăn quay vì vụn ngói dưới chân. Cậu thất thểu bò dậy, cảm giác đầu gối và khuỷu tay đều đau nhói. Cậu không kịp kiểm tra vết thương, vội quan sát tình hình xung quanh, rồi chạy lên tầng theo lối cầu thang bằng bê tông.

Tầng 2 không có người. Tầng 3 không có người.

Ngụy Quýnh chạy đến mức thở phì phò như trâu. Nhưng, xung quanh cậu không hề có một âm thanh nào, cũng không thấy bóng dáng một ai. Không nhẽ mình đã tìm sai chỗ, hay là, Nhạc Tiêu Tuệ đã bị hại rồi?

Tầng 4 cũng không có người.

Cậu không còn sức chạy tiếp nữa, khom lưng, chống tay vào đầu gối, thở dồn dập. Sau một đêm tất bật, lại ở trong trạng thái tinh thần căng thẳng cao độ, thể lực của Ngụy Quýnh đã hoàn toàn cạn kiệt. Cậu nhìn một vòng xung quanh, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn đường phía ngoài tòa nhà, chỉ có thể nhận ra được gian sảnh mênh mông trống trải và những khung cửa tối đen hun hút.

Cậu ở đâu?

Đợi đến lúc hơi thở đều đặn hơn, tiếng động bên tai cũng trở nên rõ hơn. Bỗng nhiên, cậu nghe thấy có tiếng giằng co vật lộn yếu ớt và tiếng kêu cứu vọng đến từ phía trên đỉnh đầu. Ngụy Quýnh lập tức nín thở, toàn thân cũng khẽ run lên.

Là giọng của Nhạc Tiêu Tuệ.

Bỗng cậu thấy khỏe lại, co cẳng chạy vội lên trên tầng.

Cô ấy ở đây!

Cô ấy vẫn sống!

Lúc chạy qua chiếu nghỉ, Ngụy Quýnh thoáng thấy một thanh sắt trong góc tường, liền tiện tay cầm lên. Không ngờ vừa nhấc lên, thì thấy vô cùng nặng, nhìn lại, đầu kia của thanh sắt còn có một cục bê tông. Cậu không còn tâm trí đâu để tìm vũ khí vừa với tay mình hơn, liền kéo theo thanh sắt chạy lên tầng.

https://thuviensach.vn

Cô gái sống chết giãy giụa khiến Lâm Quốc Đống cảm thấy hơi ngạc nhiên. Vốn tưởng là mình có thể thoải mái biến cô gái đang trong trạng thái khiếp sợ này thành một món đồ chơi. Nhưng, bây giờ hắn buộc phải nghĩ cách khống chế cô. Trên thực tế, Lâm Quốc Đống không hề thành thục trong việc sử dụng dao, hắn đã từng chỉ sử dụng nó để phân tách cơ thể của những người phụ nữ đã chết. Cho nên, trong khi hai người giằng co, rất nhiều chỗ trên người cô gái đã bị thương, máu dính nhớp trên tay, trên mặt Lâm Quốc Đống, khiến hắn càng lúc càng cảm thấy bất an khó chịu.

Trong cơn cuồng nộ, ý muốn giết người lập tức trào lên. Tay Lâm Quốc Đống chạm vào mái tóc dài của cô gái, hắn liền túm chặt, giật mạnh ra phía sau, đầu cô gái bị lôi vẹo sang một bên, lộ ra chiếc cổ dài trắng ngần.

Thôi được, cho dù máu tươi phun trào, đây cũng là một cơ thể đầy hấp dẫn, hoàn toàn có thể thỏa mãn được mình.

Lâm Quốc Đống giơ dao lên…

Đột nhiên, một tiếng hét phẫn nộ vọng đến bên tai, xa nhưng rất rõ.

“Dừng lại!”

Tay Lâm Quốc Đống dừng lại giữa chừng, hắn bất giác quay đầu lại, nhìn về phía lối ra cầu thang. Nhưng, ở đó không hề có một bóng người. Chỉ nghe thấy những tiếng bước chân thình thịch nhịp nhàng.

Cả Lâm Quốc Đống và cô gái đều ngớ ra.

Mấy giây sau, một bóng dáng mảnh khảnh xuất hiện ở lối vào tầng 7. Dưới ánh sáng yếu ớt, có thể nhận ra đó là một chàng trai khoảng hơn 20 tuổi, hơi khom người, tay còn kéo theo một thanh sắt.

“Lâm Quốc Đống…”, giọng chàng trai lẫn trong tiếng thở hổn hển, ngắt quãng liên tục, “Ông… ông buông cô ấy ra!”

Chàng trai tiến lên một bước, thanh sắt trong tay kéo trên mặt sàn, đầu bọc bê tông của thanh sắt mài xuống sàn phát ra tiếng động lạo xạo.

“Buông cô ấy ra!”

Lâm Quốc Đống bỗng cảm thấy nghi hoặc: Làm sao cậu ta biết tên mình?

https://thuviensach.vn

Chàng trai lại tiến gần thêm một bước, những đường nét trên mặt cậu càng rõ hơn. Trên gương mặt đầm đìa mồ hôi và nước mưa, một đôi mắt sáng lấp lánh, ánh lên lửa thù hận và sự cảnh giác.

“Ngụy Quýnh…”, cô gái lại tiếp tục giãy giụa, giọng như sắp khóc, cầu cứu cậu, “Mau cứu tớ!”

Chàng trai nghiến răng, định giơ thanh sắt lên, nhưng, cục bê tông cực lớn chỉ rời khỏi mặt sàn được mấy cen-ti-mét, rồi lại rơi thịch xuống. Chàng trai mệt rã rời, đang định thử lần nữa thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía sau lưng vọng đến. Đồng thời, một bàn tay đẩy cậu ra.

Một bóng người cao to hơn xuất hiện bên cạnh Ngụy Quýnh. Ngụy Quýnh tưởng là Đỗ Thành đã đến, nhưng, ngẩng đầu nhìn qua, lại là một gương mặt đàn ông lạ lẫm.

Tóc muối tiêu. Gương mặt vuông đầy nếp nhăn. Người đàn ông mím chặt môi, hai mắt dán chặt vào Lâm Quốc Đống, miệng ra lệnh cho Ngụy Quýnh:

“Tránh ra!”

Cục diện đối địch diễn ra đột ngột khiến Lâm Quốc Đống luống cuống hoảng loạn. Hắn túm chặt cô gái một cách bản năng, kề dao sát cổ cô, từ từ lùi lại phía sau.

“Đừng có bước tới, nếu không tao sẽ giết nó!”

Ngụy Quýnh liền cuống lên. Cậu đã thích nghi với ánh sáng tối mờ trong gian sảnh lớn, đồng thời phát hiện thấy trên người Nhạc Tiêu Tuệ đầy những vết máu.

“Ông đừng có làm càn! Buông cô ấy ra!”

Người đàn ông rời mắt khỏi Lâm Quốc Đống, nhìn sang cổ cô gái, ánh mắt dừng lại mấy giây trên mũi dao đã đâm vào trong da, đột nhiên mỉm cười.

“Cô nhóc này, to gan thật.”

Ông ta bước lên phía trước một bước, đứng vào chỗ tương đối sáng. Lâm Quốc Đống nhìn rõ mặt ông ta, bỗng nhiên phát hiện thấy, hình như hắn đã

https://thuviensach.vn

từng gặp người đàn ông này.

“Mày còn gì để nói nữa, hả?” Người đàn ông giơ một cánh tay lên, vung mạnh xuống, một chiếc dùi cui cảnh sát xuất hiện trong tay ông ta, “Lâm Quốc Đống.”

Vừa dứt lời, người đàn ông đã lao lên, giơ cao chiếc dùi cui cảnh sát.

“Mày đừng xông đến, tao…”, Lâm Quốc Đống thất kinh, tay ấn mạnh hơn, con dao cứa vào cổ cô gái. Nhưng người đàn ông hoàn toàn không để ý đến hành động uy hiếp của hắn và tiếng kêu đau đớn của cô gái, trong chớp mắt, ông ta đã xông đến trước mặt Lâm Quốc Đống.

Còn chưa đợi hắn kịp phản ứng, chiếc gậy cảnh sát đã lướt đi trong không trung, chém vụt xuống. Lâm Quốc Đống vô thức né tránh, chiếc gậy cảnh sát giáng mạnh xuống vai hắn.

Trong cơn đau dữ dội, Lâm Quốc Đống bỗng ý thức được mình đã rơi vào một cái bẫy, cô gái hoàn toàn không phải là con mồi săn tình cờ gặp được, mà là một mồi nhử, kẻ sắp bị bắt, lại chính là Lâm Quốc Đống. Hơn nữa, hắn đã nhận ra người đàn ông này chính là một trong những cảnh sát điều tra phá vụ án Hứa Minh Lương năm đó. Thế thì, mục đích của ông ta hoàn toàn không phải là cứu cô gái này, mà là bắt mình phải chết!

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng, chiếc dùi cui cảnh sát lại tiếp tục giáng xuống đầu.

Lâm Quốc Đống cố gắng tránh ra phía sau cô gái, liên tục lùi lại đằng sau. Người đàn ông dường như hoàn toàn không quan tâm đến chuyện có vô tình làm cô gái bị thương hay không, vẫn tìm đúng mọi góc độ đánh mạnh vào đầu Lâm Quốc Đống. Trong tiếng hét thất thanh của cô gái và cảm giác đau khủng khiếp liên tiếp trên người, nỗi sợ hãi trong lòng Lâm Quốc Đống mỗi lúc một dữ dội.

Máu từ đỉnh đầu đã chảy xuống, dính chặt một bên mắt của hắn. Trong lúc né tránh, con mắt còn lại của Lâm Quốc Đống bỗng cảm giác được có luồng ánh sáng, đồng thời, gió lạnh thổi từng đợt trên mặt.

Họ đã đến sát bên cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Nỗi tuyệt vọng sâu sắc chợt làm bản năng sinh tồn bùng phát. Cô gái đã không còn có bất cứ tác dụng che chắn nào nữa, ngược lại đã trở nên vướng víu. Nếu mày muốn tao chết, thì cho cả lũ cùng chết luôn. Mày có dùi cui cảnh sát, tao có dao nhọn. Cho dù là chết, thì cũng phải kéo theo một kẻ đỡ đòn!

Lâm Quốc Đống gầm to một tiếng, đẩy mạnh một nhát vào vai cô gái. Cô gái lập tức mất thăng bằng, người lảo đảo, chân phải va bậu xi măng cao chưa đầy 20 cen-ti-mét sát cửa sổ, cả người đổ nghiêng ra khoảng trời đêm bên ngoài cửa sổ, vô cùng nguy hiểm.

Trong khoảnh khắc, mỗi người có mặt ở hiện trường đều như bị định hình.

Người đàn ông giơ tay giữa chừng, chiếc dùi cui cảnh sát đen sì chực chờ vung ra. Ông ta quay đầu ra phía ngoài cửa sổ, hai mắt trợn tròn, miệng há to…

Vẻ mặt Ngụy Quýnh đầy sợ hãi, cậu nhao người về phía trước, hai chân cứng đờ, tay phải đưa ra phía trước…

Cô gái hơi ngửa đầu, mái tóc dài tung bay rối bời trong màn đêm. Hai tay cô chấp chới trước mặt một cách vô ích, dường như muốn túm chặt lấy một thứ gì đó. Bởi vì cô biết, sau lưng cô, chính là một khoảng không bao la và độ cao hai mươi mấy mét.

Thời gian lại tiếp tục trôi.

Cô gái chỉ còn kịp hét lên một tiếng thất thanh, rồi ngã ra ngoài cửa sổ.

Đầu óc người đàn ông hoàn toàn trống rỗng, dường như toàn bộ máu trong cơ thể đều dồn vào đôi chân - ông ta vứt luôn chiếc dùi cui cảnh sát, quay người nhào ra ô cửa sổ.

Mái tóc dài của cô gái đã biến mất ở ô cửa sổ, trước mắt chỉ còn một cánh tay đang chấp chới. Người đàn ông giậm chân mạnh, người bay vèo tới. Đồng thời, tay phải của ông ta ra sức đưa về phía bàn tay đó.

Khoảnh khắc kẹp được chiếc cổ tay, người đàn ông nắm chặt năm ngón tay lại theo phản xạ bản năng, tóm chặt lấy cánh tay gầy nhỏ ấy. Tiếp đó,

https://thuviensach.vn

ông ta liền cảm thấy đau dữ dội ở ngực, nửa thân trên của ông ta đã đập mạnh vào bậu xi măng ở cửa sổ.

Vừa tóm được, người đàn ông cũng ngã nhào bên cửa sổ. Ông ta nhanh chóng giạng hai chân, ra sức dùng mũi giày móc chặt xuống nền xi măng thô ráp. Mặc dù vậy, ông ta vẫn bị kéo ra một khoảng chừng nửa mét, nửa người phía trên nằm bò ra bậu cửa sổ.

Nhưng, ông ta đã tóm được cô gái đang bị ngã xuống dưới tòa nhà.

Tất cả mọi động tác đều diễn ra trong một tích tắc. Nhưng Ngụy Quýnh lại không biết liệu Nhạc Tiêu Tuệ đã bị ngã xuống hay chưa. Cậu cố gắng hết sức chạy đến bên cửa sổ, trước mắt chỉ có người đàn ông đang bò ra sàn nhà và bầu trời đêm được tô điểm bởi những ngọn đèn đường ở bên ngoài cửa sổ. Bỗng nhiên, trong tầm mắt xuất hiện một bóng đen chập chờn. Tiếp đó, cậu liền cảm thấy bị đập rất rất mạnh vào trán.

Trong tiếng ván gỗ nứt toác và cơn xây xẩm đầu óc bất thình lình, Ngụy Quýnh ngã ngửa ra phía sau, miệng đầy cảm giác tanh mặn.

Dường như Lâm Quốc Đống đã kiệt sức sau khi ném chiếc ghế gỗ. Hắn cúi xuống, thở hổn hển mấy hơi, rồi đứng thẳng người dậy, bật cười ha hả.

Hắn vốn định liều một phen sống chết với đối phương. Không ngờ, tay cảnh sát ngu xuẩn lại chạy ra cứu cô gái ngã xuống dưới tòa nhà. Bây giờ, ông ta và cô gái đều không thể động đậy được ở ô cửa sổ, cậu thanh niên cũng bị đốn ngã ra đất - cục diện đã nằm trong tầm kiểm soát của Lâm Quốc Đống. Tiếp theo, chỉ cần lần lượt giải quyết xong bọn họ từng người một.

Lâm Quốc Đống mặt mũi bê bết máu, cầm chặt con dao nhọn, bước từng bước về phía người đàn ông ở cửa sổ. Trong con mắt bị máu dính chặt, ánh lên sắc lạnh.

Tiếng cười của Lâm Quốc Đống và tiếng bước chân lạo xạo phía sau lưng khiến người đàn ông định thần lại. Ông rất rõ toàn bộ người mình đang lộ ra dưới con dao của đối phương. Nhưng ông không thể làm gì được, bất cứ động tác nào cũng có thể khiến cả mình và cô gái đều ngã xuống dưới tòa nhà.

https://thuviensach.vn

Thời gian vô cùng gấp gáp, nhưng chỉ có hai lựa chọn: Một là, nhanh chóng kéo cô gái lên, một khi cô gái được an toàn, mình hoàn toàn có thể dễ dàng đối phó được với Lâm Quốc Đống.

Hai là,…

Cô gái đang treo người giữa không trung lủng lẳng chực rơi xuống. Bản năng sinh tồn khiến cô ra sức kéo tay áo của người đàn ông. Cô không dám nhìn xuống dưới, không dám tưởng tượng xem nền đất ở hai mươi mấy mét phía dưới đó rắn đến thế nào.

Tay phải của cô bị người đàn ông túm chặt. Hai chân cô gái xoay đạp trong không khí, đồng thời ra sức đưa cả tay trái ra, để cho mình an toàn hơn.

Phía trên đầu cô, có thể nhìn thấy một nửa người thò ra và khuôn mặt căng đỏ của người đàn ông. Người đàn ông đưa cả tay trái ra, định túm chặt lấy tay cô gái. Nhưng, ngón tay của hai người chạm vào nhau mấy lần, mà không sao với lấy được.

Bỗng nhiên, cô gái đang loay hoay trong không trung nãy giờ, đột ngột dừng lại. Hai mắt cô trợn tròn, nhìn trừng trừng về phía chếch sau lưng người đàn ông.

“Nhanh! Nhanh lên!” Cô gái lại giãy giụa, “Hắn… hắn ở sau lưng chú!”

“Im mồm!” Người đàn ông biết là có chuyện bất thường, sắc mặt đã tái nhợt vì cố sức, tay trái vẫn cố gắng túm lấy cánh tay cô gái.

Nỗi sợ hãi của cô gái đã lên đến đỉnh điểm, cô cứ thế nhìn Lâm Quốc Đống đứng ở cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống chăm chú quan sát người đàn ông vẫn đang cố sức, hắn vung con dao nhọn trong tay lên.

Sau một luồng sáng ớn lạnh chói mắt, cơ thể người đàn ông bỗng thõng xuống. Tiếp đó, mắt ông ta trợn to, cơ mặt run lên bần bật.

“Buông tay ra!” Cuối cùng cô gái cũng hét lên thành tiếng, “Chú mau buông tay ra!”

Đó là lựa chọn thứ hai, nhưng ông ta không thể.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô gái, khuôn mặt đã méo xệch. Ông ta dịch chuyển tay trái, đưa sang cổ tay phải của cô gái, cầm chặt lấy.

Lại một luồng sáng nữa.

Tiếng nứt vỡ khi mũi dao đâm vào xương vang lên rõ mồn một trong không gian đêm. Lâm Quốc Đống nhìn con dao chỉ cắm ngập một nửa, dường như rất không hài lòng về mình. Hắn định rút con dao ra, nhưng, con dao bị xương găm chặt rất khó lay chuyển. Hắn ngẫm nghĩ giây lát, dùng hai tay tì vào cán dao, ấn mạnh xuống.

Mỗi nhát ấn, cơ thể người đàn ông lại run lên. Ông ta giữ nguyên tư thế ban đầu, hai tay ghìm chặt cổ tay cô gái vào ô cửa sổ. Chỉ có điều, sắc mặt ông ta càng lúc càng trắng bệch.

Cô gái bị treo lơ lửng giữa không trung. Cô đã không còn sức để giãy giụa, chỉ đờ đẫn nhìn vào đôi mắt dần trở nên vô hồn của người đàn đông. Bỗng nhiên, mấy giọt dịch thể đặc quánh ấm nóng rơi lên mặt cô. Đồng thời, cô nhìn thấy dòng máu tươi trào ra từ cơ thể người đàn ông, chảy xuống theo khe hở giữa ngực ông ta và bậu cửa xi măng.

“Buông tay ra, chú mau buông tay ra đi.” Cô gái khóc thành tiếng, đờ đẫn lắc đôi tay to rắn như gọng kìm sắt, “Chú đừng chết, buông tay ra đi…”

Người đàn ông đã không còn khả năng tư duy, ông nhìn gương mặt đang khóc của cô gái, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ: Cô, không được rơi xuống.

Nhưng, hơi thở của ông ta đã mỗi lúc một yếu ớt, ý thức cũng dần xa rời theo dòng máu tươi đang liên tục phun trào. Ông ta tập trung toàn bộ chút sức lực ít ỏi còn lại vào hai tay, đồng thời dùng hết hơi thở cuối cùng, hét to một tiếng:

“Thành…”

Đỗ Thành đã leo đến tầng 4, giật bắn mình, ngước mắt nhìn lên tầng trên, sắc mặt tái nhợt. Tiếp đó, ông vội co cẳng chạy lên.

Ngụy Quýnh cố gắng mở to mắt ra, mọi thứ trước mắt vẫn đang quay cuồng. Mấy giây sau, mọi thứ trước mắt rõ ràng trở lại, tình cảnh ở cửa sổ

https://thuviensach.vn

khiến cậu thất kinh.

Người đàn ông vẫn nằm bò bên cửa sổ, bất động. Lâm Quốc Đống khom người bên cạnh ông ta, hai tay ấn chặt cán dao, đang định cắm toàn bộ lưỡi dao vào lưng người đàn ông.

Cùng lúc đó, tiếng khóc mơ hồ của Nhạc Tiêu Tuệ trong gió lạnh cũng vọng tới.

"A…", Ngụy Quýnh hét to một tiếng kinh sợ. Cậu bò dậy, tiện tay nhấc một tấm ván gỗ lên, lao về phía Lâm Quốc Đống.

Tiếng hét làm Lâm Quốc Đống kinh động. Hắn quay đầu lại, đứng phắt dậy. Ngụy Quýnh đã xông tới trước mặt, lấy hết sức lực vung tấm ván gỗ đánh vào đầu hắn. Lâm Quốc Đống vội né người tránh sang một bên. Ngụy Quýnh đánh không trúng, cơ thể mất thăng bằng. Lâm Quốc Đống không bỏ lỡ cơ hội, đạp mạnh một nhát vào thắt lưng cậu.

Ngụy Quýnh ngã lăn ra đất một cách thảm hại, máu liền chảy ra liên tục từ khóe miệng. Cậu vừa lật người, lại bị Lâm Quốc Đống đá trúng mặt.

"Định hại tao à?" Lâm Quốc Đống gầm rống lên: "Chúng mày đừng có hòng!"

Người hắn bê bết đầy máu và bụi, trông như ác quỷ, hai mắt lóe lên ý đồ giết chóc điên cuồng. Hắn đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, nhấc thanh sắt vừa nãy lên, phần bê tông trên thanh sắt nhắm vào đầu Ngụy Quýnh lúc này đang cố gắng bò dậy, giơ lên cao…

"Lâm Quốc Đống!"

Lại một tiếng quát vang lên ở lối ra cầu thang. Lâm Quốc Đống giật bắn mình, nhìn về phía tiếng quát, thì thấy một người đàn ông đang từ trong bóng tối lao nhanh về phía mình.

"Mẹ kiếp!" Thấy lại có người đến trợ sức, Lâm Quốc Đống đã không còn tâm trí đâu để tiếp tục cuộc chiến. Hắn vung thanh sắt ném về phía người đàn ông, tiếp đó quay người chạy về phía lối ra cầu thang bên kia.

Đỗ Thành né người tránh thanh sắt bay tới, chạy đuổi theo Lâm Quốc Đống. Vừa chạy được mấy bước, thì nghe thấy một bóng người trên mặt

https://thuviensach.vn

sàn hét về phía ông: “Đừng đuổi nữa, cứu… cứu người trước đã!”

Lúc này Đỗ Thành mới chú ý thấy Ngụy Quýnh đang quỳ bò trên mặt sàn, đầu và mặt bê bết máu, bụi, Ngụy Quýnh chỉ về phía cửa sổ, giọng đã khản đặc, “Mau lên, chú… chú ấy và Nhạc Tiêu Tuệ…”

Lúc này, Đỗ Thành nhìn thấy Mã Kiện đang nằm bò bên cửa sổ, hoàn toàn bất động.

Và con dao nhọn gần như đã cắm ngập cán vào lưng ông ta.

Mặc dù hai người cùng hợp sức, Đỗ Thành và Ngụy Quýnh vẫn mất rất nhiều sức lực mới lôi được Nhạc Tiêu Tuệ lên. Cô gái vừa thoát chết, nhưng không kiểm tra tình hình thương tích của mình luôn, mà nhào ngay đến bên cạnh Mã Kiện, gào khóc lay người ông.

Khuôn mặt Mã Kiện đã không còn sắc máu, môi tái mét. Nhưng, hai tay ông vẫn kẹp chặt cổ tay Nhạc Tiêu Tuệ.

Đỗ Thành ôm ngang người Mã Kiện, cảm giác chỗ nào cũng là máu, ướt đẫm áo. Ông quay người hét lên với Ngụy Quýnh: “Gọi 120, mau!”

Ngụy Quýnh làm theo. Đỗ Thành quay mặt về phía Nhạc Tiêu Tuệ, “Mẹ kiếp, thế này là thế nào?”

Cô gái đã khóc đến mức nói không thành tiếng. Cô quỳ trên mặt đất, tay trái ôm mặt, tay phải vẫn bị Mã Kiện nắm chặt.

Đỗ Thành nghiến răng, vỗ vào mặt Mã Kiện, “Mã Kiện, Mã Kiện, mau tỉnh dậy!”

Đầu Mã Kiện đờ đẫn lắc theo động tác vỗ của Đỗ Thành. Mấy giây sau, ông từ từ mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào Đỗ Thành, dường như đang cố gắng nhận ra đối phương là ai.

“Thành…” Nét mặt Mã Kiện trở nên nhẹ nhõm, “Mẹ kiếp, cuối cùng cậu đã đến…”

“Em đến rồi.” Đỗ Thành vội đáp lời, “Anh yên tâm, mọi người đều không sao.”

Mã Kiện từ từ quay đầu, cuối cùng đưa mắt nhìn Nhạc Tiêu Tuệ đang khóc mãi không thôi.

https://thuviensach.vn

Hai tay nắm chặt suốt nãy giờ bỗng thả ra.

“Không sao là tốt rồi.” Giọng ông vô cùng yếu ớt, “Không sao là tốt rồi…”

Đỗ Thành cảm giác người Mã Kiện mỗi lúc một nặng. Đồng thời, nhiệt độ cơ thể ông đang giảm xuống rất nhanh. Nỗi sợ hãi dữ dội dâng lên trong lòng, Đỗ Thành chỉ còn biết ôm chặt Mã Kiện, nói loạn xạ để an ủi ông.

“Anh sẽ không sao đâu… Nhất định sẽ không sao, xe cấp cứu sắp đến rồi…”

Mã Kiện khẽ mỉm cười, “Lần này, mẹ kiếp, chắc là không ổn rồi…”

Vừa dứt lời, ông liền ho dữ dội. Những giọt máu phun ào ào lên người, lên mặt Đỗ Thành. Ông không lau đi, cũng không kiểm tra xem, tay cố sức ôm chặt lấy cơ thể mỗi lúc một lạnh của Mã Kiện, bất lực nhìn bầu trời đêm mỗi lúc một sâu hun hút bên ngoài cửa sổ.

“Tôi, mẹ kiếp, đúng là ngu… Tôi vốn định…” Mã Kiện nén cơn ho, từ từ giơ một tay lên, túm lấy cổ áo Đỗ Thành, “Thực ra, sau đó, tôi đã suy nghĩ, cho dù là tối hôm đó có đến nhà Lâm Quốc Đống, tôi cũng sẽ không để cho cô gái đó chết… Cậu có tin không?”

Đỗ Thành cúi đầu xuống, hình ảnh Mã Kiện đã nhạt nhòa trong mắt ông. Ông gật đầu, “Tin.”

Bàn tay đó, đờ đẫn thõng xuống.

Lúc đó, đèn cảnh sát đã bắt đầu nhấp nháy xanh đỏ ở dưới tòa nhà. Những bước chân vội vã vang lên trong tòa nhà cao tầng. Rất nhanh chóng, Trương Chấn Lương dẫn theo một đội đông đảo cảnh sát xông vào đại sảnh tầng 7. Những tiếng hét, tiếng mệnh lệnh vang lên, ánh đèn pin quét liên tục, Đỗ Thành ngồi bất động trên mặt đất, dường như không nhìn thấy, không nghe thấy tất cả mọi thứ xung quanh.

Ông chỉ ôm cơ thể đã bắt đầu cứng đờ của người bạn già, yên lặng ngắm nhìn trận mưa lớn đầu tiên của mùa xuân.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

31

Bí Mật Của Hai Người

Khoảng 10 giờ tối ngày 29 tháng 3, tại tầng 7 tòa nhà Duy Cảnh số 117 - 8 đang xây dựng, đường Tùng Sơn khu Thiết Đông đã xảy ra một vụ án cố ý giết người. Nhạc Tiêu Tuệ, sinh viên năm thứ ba khoa Luật trường đại học Sư phạm thành phố C, đi về muộn vào buổi tối, đã bị một kẻ bám theo và uy hiếp bắt đến tầng 7 tòa nhà Duy Cảnh. Đối tượng tình nghi phạm tội có ý đồ cưỡng dâm, giết hại Nhạc Tiêu Tuệ. Mã Kiện, nguyên phó cục trưởng chi cục Công an khu Thiết Đông, Công an thành phố C, đi ngang qua phát hiện thấy tình hình bất thường, đã đến giải cứu. Trong lúc vật lộn đánh nhau để cứu người bị hại đã bị đẩy xuống dưới tòa nhà, Mã Kiện không may đã hi sinh. Sau khi điều tra, phát hiện Mã Kiện bị dao đâm hai nhát trên người, nhát dao chí mạng đâm xuyên tâm thất trái, dẫn đến tử vong vì sốc mất máu. Đối tượng tình nghi phạm tội là Lâm Quốc Đống đang lẩn trốn, công tác bắt giữ hắn đang được tiến hành.

Trương Chấn Lương vừa cầm điện thoại di động vừa bước nhanh qua hành lang, không ngừng mệnh lệnh cho đầu kia điện thoại.

“Các nhà nghỉ, quán net, trung tâm cung cấp dịch vụ tắm, quét kĩ một lượt cho tôi. Huy động hết mọi lực lượng có thể…” Anh gần như gầm lên, “Ga tàu hỏa, bến xe khách đường dài, đường cao tốc, đều cho kiểm soát chặt. Siết chết thằng khốn kiếp đó trong thành phố cho tôi! “

Lúc ngắt điện thoại, Trương Chấn Lương cũng đi đến cửa văn phòng. Anh lưỡng lự giây lát, rồi đẩy cửa bước vào.

https://thuviensach.vn

Trong văn phòng tối om, khói thuốc mù mịt, không có ai ngoài Đỗ Thành. Trương Chấn Lương nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Đỗ Thành, kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

Đỗ Thành nghe thấy tiếng bước chân anh, nhưng không quay đầu lại, vẫn hướng mặt về phía màn hình máy tính, dán mắt vào một đoạn băng ghi hình. Đó là đoạn băng ghi hình lấy được từ điện thoại di động của Nhạc Tiêu Tuệ, đã ghi lại hoàn chỉnh toàn bộ sự việc đã xảy ra vào buổi tối hôm đó.

Ông chống tay trái lên cằm, tay phải kẹp một điếu thuốc lá đã cháy hết một nửa, chăm chú nhìn hình ảnh đã được xoay chín mươi độ: Lâm Quốc Đống khom người trên lưng Mã Kiện, hai tay tì chặt cán dao, ấn xuống từng nhát từng nhát một.

Hai chân Mã Kiện co giật.

Từ loa máy tính vọng ra tiếng hét liên tục của cô gái: “Buông tay ra, mau buông tay ra…”

Trương Chấn Lương đưa tay cầm chuột lên, tắt đoạn băng ghi hình.

Đỗ Thành vẫn đờ đẫn nhìn màn hình máy vi tính. Một lúc lâu sau, ông cúi đầu, tay chống lên trán, giấu mặt vào trong hai bả vai, toàn thân khẽ run lên.

Trương Chấn Lương đứng dậy rót một cốc nước nóng, lại lục tìm lấy lọ thuốc trong chiếc túi đeo chéo của Đỗ Thành, để trước mặt ông.

“Lệnh truy nã đã gửi đi rồi, những chỗ nào cần kiểm soát đều bố trí hết rồi. Trừ phi Lâm Quốc Đống mọc cánh, nếu không, hắn không thể ra khỏi thành phố này được.”

Đỗ Thành không lên tiếng.

“Việc khám nghiệm hiện trường có một vấn đề, xe của anh và của Mã Kiện đâm vào nhau, mà còn hỏng hóc nghiêm trọng.” Trương Chấn Lương dừng lại giây lát, “Cứ nói đúng sự thật ạ?”

Đỗ Thành ngẩng đầu lên, lại châm một điếu thuốc lá, rít mấy hơi, chậm rãi nói: “Tôi và anh Mã đều vội cứu người. Trời mưa, mặt đường ướt, thế là

https://thuviensach.vn

đâm vào nhau.”

“Vâng, lát nữa em sẽ trả lời họ.”

“Lệnh khám xét nhà Lâm Quốc Đống đã có chưa?”

“Có rồi.” Trương Chấn Lương nhìn đồng hồ đeo tay, “Chắc là bây giờ đã gửi đi rồi.”

Đỗ Thành dập tắt đầu thuốc lá, đứng dậy, “Đi thôi.”

Mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ở phía dưới đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 khu Vườn Trúc Xanh. Mười mấy cư dân đứng xung quanh, chỉ trỏ về phía cửa sổ phòng 501.

Đỗ Thành đứng một lúc trên bậc thềm xi măng ở cửa đơn nguyên, rồi quay người đi lên tầng. Trương Chấn Lương lẳng lặng đi theo sau ông.

Cửa phòng 501 đã chăng dây cảnh giới, Đỗ Thành khom lưng chui vào, nhìn thấy ông Trương bên đội kỹ thuật đã bắt đầu thu xếp thùng đựng dụng cụ khám nghiệm.

“Lợi Dân, xong việc rồi à?”

“Vâng.” Trương Lợi Dân chỉ vào trong phòng ngủ, “Chỉ là khám xét theo quy định thôi mà.”

Đỗ Thành đứng ở giữa phòng khách, nhìn một vòng xung quanh căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách. Tiếp đó, ông đi tới cạnh chiếc ghế salon, quan sát kiểu dáng và chất vải, suy đoán đại khái về thời gian nó đã được sử dụng, sau đó Đỗ Thành đứng lên, đưa mắt nhìn về phía phòng vệ sinh.

Chiếc bồn tắm là vật đầu tiên khiến ông chú ý. Đỗ Thành nhìn một vòng xung quanh phòng vệ sinh, rồi hét về phía ngoài cửa: “Lợi Dân, qua đây.”

Trương Lợi Dân nghe tiếng liền đi tới. Đỗ Thành chỉ vào chiếc bồn tắm và bức tường, “Chỗ này, khám nghiệm lại một lần nữa.”

“Ồ?” Trương Lợi Dân đang định châm điếu thuốc lá liền cất đi, vẻ mặt đầy ngạc nhiên, “Khám nghiệm cái gì?”

“Trọng điểm là vết máu.” Đỗ Thành khẽ giậm chân xuống sàn, “Gạch men cũng phải kiểm tra, không được bỏ qua bất cứ khe hở nào.”

https://thuviensach.vn

Trương Lợi Dân càng nghi hoặc, có điều, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Thành, ông không hỏi vặn, khoát tay gọi đồng nghiệp vào làm việc.

“Cảm ơn cậu, Lợi Dân.” Đỗ Thành vỗ vai ông ta, “Có phát hiện gì báo cho tôi ngay nhé.”

Ông đi ra khỏi phòng vệ sinh, tiếp tục quan sát kĩ trong phòng. Trương Chấn Lương đang gọi điện thoại ở cửa, thấy ông đi ra, liền cất điện thoại di động đi.

“Vợ cục trưởng Mã đã đến Cục.” Trương Chấn Lương nhìn Đỗ Thành, “Lạc Thiếu Hoa cũng đến rồi.”

Đỗ Thành bước ra khỏi thang máy, đi thẳng đến văn phòng phó cục trưởng. Vừa đi được mấy bước thì nghe thấy có người gọi mình ở phía sau lưng. Đỗ Thành quay đầu lại, nhìn thấy Trương Hải Sinh đang đẩy Kỷ Càn Khôn, bước về phía mình.

“Sao ông lại đến?”

“Sáng nay tôi xem thời sự, thấy lệnh truy nã.” Kỷ Càn Khôn ngồi trên xe lăn, ngẩng mặt lên nhìn Đỗ Thành, “Lâm Quốc Đống đã làm gì? Cô bé sinh viên mà hắn uy hiếp là ai, có phải là Nhạc Tiêu Tuệ không?”

Đỗ Thành nhìn Trương Hải Sinh. Anh ta liền biết ý đi xa ra vài mét, dựa vào tường hút thuốc lá.

“Lâm Quốc Đống…”, Đỗ Thành cân nhắc câu từ, “Hắn đã giết chết một cảnh sát. Tối hôm qua, người mà hắn uy hiếp đúng là Nhạc Tiêu Tuệ. Con bé này đã xức 'Phu nhân Hồ Điệp' lên người, định dụ cho Lâm Quốc Đống ra tay, rồi bắt tại trận khi hắn đang hành động.”

“Bây giờ cô bé thế nào rồi?” Sắc mặt Kỷ Càn Khôn đột nhiên tái nhợt, hai tay nắm chặt lấy tay vịn, dường như định đứng lên, “Tôi gọi điện thoại cho nó, nhưng nó không nghe máy suốt.”

“Con bé không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, đang ở bệnh viện Công an.”

Vẻ mặt Kỷ Càn Khôn bớt lo lắng một chút. Ông quay chiếc xe lăn, đồng thời giục Trương Hải Sinh, “Nhanh lên, đưa tôi đi bệnh viện Công an.”

https://thuviensach.vn

“Ông đừng làm gì cả. Lâm Quốc Đống vẫn đang lẩn trốn, có điều việc bắt hắn chỉ là vấn đề thời gian thôi.” Đỗ Thành vội dặn dò, nhưng vẻ mặt u tối, “Hắn đã giết đồng nghiệp của tôi, có chứng cứ là đoạn băng ghi hình ở hiện trường, lần này hắn không thể chạy thoát được.”

Kỷ Càn Khôn đang quay chiếc xe lăn bỗng dừng lại. Ông cúi đầu, ngẫm nghĩ một lúc, rồi quay mặt về phía Đỗ Thành.

“Ý của ông là, tội danh của hắn, là đã giết người cảnh sát đó?”

Đỗ Thành không hiểu ra làm sao cả, “Tất nhiên rồi.”

“Không phải là vì giết hại vợ tôi - và những người phụ nữ đó.”

“Thế thì có gì khác nhau đâu.” Đỗ Thành ngớ ra, rồi lập tức hiểu được ý đồ của Kỷ Càn Khôn. “Khả năng Lâm Quốc Đống phải chịu tội tử hình là rất lớn…”

“Có nghĩa là, lúc hắn bị đưa ra trước tòa, sẽ hoàn toàn không nhắc đến tên vợ tôi?”

“Ông nghe tôi nói!” Đỗ Thành không thể kiên nhẫn hơn được nữa, “Bây giờ chúng tôi hoàn toàn có thể khám xét nhà Lâm Quốc Đống một cách hợp pháp. Nhưng chứng cứ hơn hai mươi năm trước liệu có còn lưu lại không, tôi cũng không thể đảm bảo…”

“Tòa án sẽ chỉ quan tâm đến một người cảnh sát bị giết, còn không hỏi han gì đến chuyện hai mươi ba năm trước Lâm Quốc Đống đã làm những gì…”

“Người bị giết là đồng nghiệp của tôi, bạn của tôi!” Đỗ Thành gầm lên, ông tiến lên một bước, túm lấy tay vịn của chiếc xe lăn, hai mắt nhìn thẳng vào Kỷ Càn Khôn, “Cho dù ông nghĩ thế nào, việc này cũng sắp kết thúc rồi. Ông biết điều ở yên đó cho tôi, tôi sẽ cho ông thấy ngày Lâm Quốc Đống phải chịu tội trước pháp luật!”

“Đối với ông, mọi việc đã kết thúc.” Kỷ Càn Khôn không hề nao núng, ông nhìn lại Đỗ Thành, “Đối với tôi, thì chưa.”

Dứt lời, ông liền quay người, quay chiếc xe lăn đi ra chỗ Trương Hải Sinh.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành nhìn họ khuất trong thang máy, trong lòng nặng nề khó chịu, nhưng không có cách nào khác, quay người đi về phía văn phòng phó cục trưởng.

Đoàn Hồng Khánh ở trong văn phòng, đang lắng nghe một người phụ nữ luống tuổi ngồi trên ghế salon khóc lóc, liên lục an ủi bà ta. Người ngồi ở đầu kia ghế salon là Lạc Thiếu Hoa. Ông hơi ngửa đầu lên, gáy tì vào tường, hai mắt nhắm chặt, nước mắt giàn giụa trên mặt.

Đỗ Thành vừa bước vào, người phụ nữ gắng gượng đứng lên, túm chặt lấy cổ áo Đỗ Thành.

"Thành, Thành…" Giọng bà ta vừa đau đớn, lại vừa như khẩn cầu, "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ông Mã đang mạnh khỏe như thế, làm sao lại đi ngay được…"

"Chị, chị đừng buồn quá." Đỗ Thành dìu người phụ nữ ngồi xuống, "Anh Mã đi cứu người, cho đến lúc chết… anh ấy vẫn không quên mình là một cảnh sát."

"Tôi tưởng là về hưu rồi ông ấy sẽ không phải suốt ngày nơm nớp lo âu nữa…" Bà lại khóc nghẹn ngào, "Ông già này, cố quá sức mình làm cái gì cơ chứ."

Tiếng khóc của người phụ nữ âm vang trong văn phòng yên tĩnh. Đỗ Thành ngồi bên cạnh bà, nắm chặt đôi bàn tay nhăn nheo, nỗi buồn đau trong lòng lại càng tăng lên gấp bội. Đoàn Hồng Khánh cúi đầu, ngồi dựa vào chiếc ghế làm việc, im lặng không nói gì. Lạc Thiếu Hoa vẫn giữ tư thế khi nãy, ngồi yên lặng, nước mắt không ngừng chảy trên mặt.

Một lúc lâu sau, người phụ nữ dần thôi khóc. Bà lau mắt, buông một tiếng thở dài, "Ông Mã ở đâu? Tôi muốn đi gặp ông ấy."

"Chị ơi, thôi chị đừng đi thì hơn." Đoàn Hồng Khánh có vẻ khó xử, "Quan trọng nhất là phải giữ gìn sức khỏe."

"Không được." Người phụ nữ từ chối, giọng vô cùng cương quyết. Tiếp đó, giọng bà lại nghẹn ngào, "Tôi không thể để ông ấy thui thủi một mình…"

Đoàn Hồng Khánh nhìn Đỗ Thành, Đỗ Thành khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Ông ấn vào chiếc máy gọi trên bàn, ra lệnh cho thư ký đưa bà đến nhà khâm liệm.

Sau khi người phụ nữ đi khỏi, sự im lặng chết chóc lại bao trùm lên căn phòng. Đoàn Hồng Khánh ngồi bất động một lúc lâu bên bàn làm việc, rồi đứng dậy rót cho Đỗ Thành và Lạc Thiếu Hoa mỗi người một cốc nước. Tiếp đó, ông kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện với chiếc ghế salon, đưa mắt hết nhìn mặt Đỗ Thành lại nhìn mặt Lạc Thiếu Hoa.

“Thành, ông nói xem. Tối hôm qua, rốt cuộc là như thế nào, tại sao Mã Kiện lại xuất hiện ở hiện trường?”

“Mọi người đều biết rất rõ.” Đỗ Thành hừ một tiếng, hất hàm về phía Lạc Thiếu Hoa, “Ông ấy càng rõ hơn.”

Đoàn Hồng Khánh nhìn Lạc Thiếu Hoa. Lạc Thiếu Hoa cuối cùng cũng cử động, khom lưng, cúi đầu, luồn hai tay vào tóc, thở dài một tiếng.

“Tại sao Mã Kiện lại biết là tôi đến tòa nhà Duy Cảnh?” Đỗ Thành trừng trừng nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Có phải là anh báo cho anh ấy không?”

“Anh ấy hoàn toàn không cần tôi báo tin.” Lạc Thiếu Hoa gục trán lên đầu gối, giọng nghèn nghẹt không rõ, “Anh ấy có đồ đệ trong Cục.”

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, “Nhất cử nhất động của cậu, đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ấy.”

“Tại sao anh không đi?”

Lạc Thiếu Hoa quay đầu đi, nhắm mắt lại.

“Tại sao anh không đi?” Đỗ Thành đứng lên, nghiến chặt răng. Đoàn Hồng Khánh vội kéo ông lại, nhưng đã bị ông đẩy ra.

Đỗ Thành đứng sừng sững trước mặt Lạc Thiếu Hoa, nhìn từ trên cao xuống.

“Nói xem!”

Chưa dứt lời, Đỗ Thành đã vung tay lên, đánh mạnh vào đầu Lạc Thiếu Hoa.

Đoàn Hồng Khánh nhao người ra phía trước, dường như định đưa tay ngăn lại. Nhưng, ông lập tức dừng lại, im lặng nhìn Đỗ Thành.

https://thuviensach.vn

Đầu Lạc Thiếu Hoa vẹo sang một bên vì cú đánh. Ông quay lại, vừa định nhìn Đỗ Thành, lại bị tát một nhát rất mạnh vào mặt.

"Người đáng chết là anh!" Đỗ Thành vằn mắt méo miệng, cánh tay chỉ vào Lạc Thiếu Hoa run lên bần bật, "Người đáng bị đâm chết là anh!"

Lạc Thiếu Hoa ngây ra nhìn lại ông, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, nở một nụ cười méo xệch, "Đúng thế, tất cả đều là lỗi của tôi…"

"Nếu anh giao chứng cứ ra ngay từ đầu, thì tất cả những việc này đều sẽ không xảy ra." Đỗ Thành xòe hai tay, "Anh Mã đã chết rồi. Nếu anh còn tiếp tục giấu nữa, anh ấy sẽ chết không nhắm mắt."

Lạc Thiếu Hoa nhìn đi chỗ khác, khẽ bật ra một chữ, "Không."

"Tôi đập chết con mẹ anh!" Đỗ Thành nổi điên, vung nắm đấm lên đánh tiếp, "Tại sao?!"

Đoàn Hồng Khánh không thể nhẫn nhịn tiếp được nữa, ôm chặt lấy eo lưng Đỗ Thành.

Lạc Thiếu Hoa nhìn hai người giằng co không dứt, mặt không biểu lộ sắc thái gì, nói từng chữ một: "Như là cậu đã nói, anh Mã đã chết rồi, tôi không thể để anh ấy chịu thêm bất cứ một vết đen nào nữa."

"Anh làm cái cục cứt gì thế hả!" Đỗ Thành ra sức giằng ra, "Anh Mã là vì cứu người! Đến lúc chết, anh ấy vẫn là một cảnh sát! Còn anh thì sao? Mẹ kiếp, anh đúng là một con rùa rụt cổ vô trách nhiệm khốn kiếp!"

Lạc Thiếu Hoa sững người. Một lúc lâu sau, ông từ từ đứng lên, nói với Đoàn Hồng Khánh: "Cục trưởng Đoàn, cho dù thế nào, cũng nhất định phải nhanh chóng bắt được Lâm Quốc Đống. Nếu hắn kháng cự không cho bắt, bắn chết hắn."

Dứt lời, ông lại quay sang Đỗ Thành đang chực xông vào mình, "Sai lầm tôi gây ra, tôi tự gánh chịu."

Tiếp đó, ông liền loạng choạng bước đến cạnh cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Đoàn Hồng Khánh đẩy Đỗ Thành đang giãy giụa ra, đứng chống nạnh thở hổn hển. Một lát sau, ông nhấc điện thoại lên, thoăn thoắt bấm số.

https://thuviensach.vn

“Thông báo cho toàn Cục, dừng tất cả mọi công việc trong tay lại, tập trung toàn bộ lực lượng cảnh sát bắt Lâm Quốc Đống.”

Sau khi ngắt điện thoại, ông chỉ vào Đỗ Thành, “Anh phụ trách dẫn đội.”

Đoàn Hồng Khánh nhìn gương mặt tái mét, sưng phù của Đỗ Thành, nghiến răng, “Tôi không biết anh còn sống được mấy ngày. Mẹ kiếp, anh có cố, cũng phải cố đến ngày Lâm Quốc Đống quy án cho tôi!”

Ngụy Quýnh đẩy cửa phòng bệnh, nhưng phát hiện thấy trên giường Nhạc Tiêu Tuệ không có ai. Cậu nhìn chai dịch truyền được một nửa và mũi kim treo lơ lửng, rồi quay người đi ra buồng y tá.

Y tá trực ban cũng không biết Nhạc Tiêu Tuệ đi đâu. Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, gọi số của Nhạc Tiêu Tuệ, chuông reo rất lâu mà cô vẫn không nghe máy.

Ngụy Quýnh đành ngắt điện thoại, định đi từng tầng để tìm cô. Vừa bước được mấy bước, cậu vô tình liếc thấy thông báo cấm hút thuốc lá trên tường, ngẫm nghĩ giây lát, rồi đi thẳng ra ngoài bệnh viện.

Khu sân không lớn, Ngụy Quýnh nhanh chóng phát hiện thấy Nhạc Tiêu Tuệ ngồi trên một chiếc ghế dài cạnh bồn hoa. Cô chỉ mặc mỗi bộ quần áo bệnh nhân, ôm gối ngồi trên chiếc ghế dài hút thuốc. Ngụy Quýnh gọi cô một tiếng, rồi vội chạy đến. Nhạc Tiêu Tuệ nhìn về phía tiếng gọi, rồi hờ hững quay mặt đi.

Ngụy Quýnh chạy đến cạnh cô, kéo mạnh hai vai cô, “Cậu điên à! Mặc ít như thế này, sẽ bị cảm đấy!”

Nhạc Tiêu Tuệ hất tay cậu ra, mắt vẫn nhìn về phía trước, lại châm một điếu thuốc.

Ngụy Quýnh im lặng đứng một lúc, cởi chiếc áo lông vũ ra, khoác lên người cô. Lần này, Nhạc Tiêu Tuệ không từ chối. Có điều, cô vẫn không nhìn cậu, ánh mắt thẫn thờ nhìn những người ra vào ở tòa nhà khám bệnh.

Mái tóc dài của Nhạc Tiêu Tuệ buộc cao kiểu đuôi ngựa, trên cổ vẫn còn dán một miếng bông băng rất dày, nhìn trên cánh tay cũng có thể nhận ra là có quấn băng. Ngụy Quýnh quan sát cô từ trên xuống dưới, khẽ hỏi: “Cậu thế nào?”

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu sau, Nhạc Tiêu Tuệ cuối cùng cũng đáp lời, “Không sao, chỉ bị thương bên ngoài.”

Cô ngẩng đầu lên, ngắm nhìn Ngụy Quýnh, cuối cùng đưa mắt nhìn miếng bông băng trên trán.

“Cậu thế nào?”

“Tớ cũng không sao.” Ngụy Quýnh mỉm cười, “Khâu ba mũi.”

Nhạc Tiêu Tuệ cũng nhe răng, vẻ mặt nửa khóc nửa cười. Rồi cô cúi đầu, tì trán vào đầu gối.

“Tớ không ngủ được, sử dụng thuốc an thần tăng liều cũng không có tác dụng.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ trầm khẽ và mơ hồ, như thể vọng tới từ sâu trong lòng đất, “Hễ nhắm mắt vào là thấy máu. Máu như thác đổ, bao phủ khắp đất trời.”

Ngụy Quýnh thầm thở dài trong lòng, bước tới một bước, ôm lấy hai vai Nhạc Tiêu Tuệ. Cô gái rùng mình, tránh né ra phía sau một cách bản năng, rồi ngoan ngoãn tựa đầu vào lòng Ngụy Quýnh. Mấy giây sau, Ngụy Quýnh cảm thấy cô gái đã hoàn toàn thả lỏng cơ thể, gần như cùng lúc đó, tiếng khóc hu hu vọng ra từ sau mái tóc dài rất dày.

“Đều tại tớ, tất cả đều là lỗi của tớ…” Cô gái khóc thổn thức. Ngụy Quýnh nhanh chóng cảm thấy ngực mình ướt đẫm. Cậu không biết phải an ủi Nhạc Tiêu Tuệ như thế nào, đành ôm cô mỗi lúc một chặt hơn.

Phải đến năm phút sau, Nhạc Tiêu Tuệ mới dần thôi khóc. Lại một lúc nữa, cô ngẩng đầu lên trong lòng Ngụy Quýnh, khẽ đẩy cậu ra.

“Tớ xin lỗi.” Nhạc Tiêu Tuệ buông một tiếng thở dài, tâm trạng bình tĩnh hơn. Cô lấy tay áo lau nước mắt còn đọng trên khóe mắt, chỉ vào ngực Ngụy Quýnh, “Làm ướt áo cậu rồi.”

“Không sao.” Ngụy Quýnh đưa tay lau áo qua quýt, “Cậu nghỉ ngơi cho lành vết thương, đừng nghĩ ngợi lung tung.”

“Tớ không thể nào không nghĩ.” Hai mắt Nhạc Tiêu Tuệ đỏ hoe, giọng lại nghẹn ngào, “Tớ quá tự tin vào mình. Nếu không, người cảnh sát ấy cũng không vì cứu tớ mà…”

https://thuviensach.vn

“Ông ấy tên là Mã Kiện.”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ gật đầu mạnh, “Tớ sẽ nhớ tên chú ấy. Cảnh sát, Mã Kiện.”

Ngụy Quýnh lặng lẽ nhìn cô, “Tiêu Tuệ.”

“Gì?”

“Tại sao cậu lại làm thế?”

“Còn phải hỏi sao?” Nhạc Tiêu Tuệ nhướng mày ngạc nhiên, “Tớ muốn bắt Lâm Quốc Đống.”

“Tớ không hỏi cái này.” Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, “Trong đoạn băng ghi hình gửi cho tớ, cậu nói, nếu có cơ hội, cậu sẽ giải thích cho tớ biết nguyên nhân tại sao lại làm như vậy.”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn cậu, rồi quay đầu đi, mím chặt môi.

“Cậu biết rất rõ, làm như vậy, rủi ro rất lớn, không cẩn thận cậu sẽ mất mạng.” Ngụy Quýnh nhìn cô, chậm rãi nói: “Cậu quan tâm chăm sóc lão Kỷ, lo lắng cho Đỗ Thành, căm hận Lâm Quốc Đống - những điều này tớ đều có thể hiểu được, nhưng tất cả những điều này đều chưa đến mức để cậu có thể mạo hiểm cả tính mạng của mình. Hơn nữa, cậu vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành.”

Ngụy Quýnh lưỡng lự giây lát, “Cậu còn chưa tìm được hung thủ giết chết mẹ cậu.”

Nhạc Tiêu Tuệ vẫn không nói gì, nhưng đôi môi bắt đầu run lên.

“Cho nên, tớ cần một lời giải thích của cậu.” Ngụy Quýnh cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt Nhạc Tiêu Tuệ, “Tại sao cậu lại làm như vậy?”

Một lúc lâu sau, Nhạc Tiêu Tuệ khẽ nói: “Tớ có thể giải thích cho cậu nghe, nhưng không phải là bây giờ.”

Dứt lời, cô liền đứng dậy, cởi chiếc áo lông vũ ra, đưa cho Ngụy Quýnh, “Tớ phải quay về thôi.”

Vừa bước mấy bước, cô gái lại quay người lại, quan sát Ngụy Quýnh từ trên xuống dưới, nét mặt phức tạp.

https://thuviensach.vn

“Cậu biết không?” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, “Cậu đã khác với trước đây.”

Ngụy Quýnh cũng mỉm cười, “Có lẽ là thế.”

Cô gái nghiêng đầu, có vẻ nghĩ ngợi. Cuối cùng, cô vẫy tay với Ngụy Quýnh, quay người đi về tòa nhà khu lưu trú nằm viện.

Ngụy Quýnh cầm chiếc áo lông vũ, nhìn theo cô gái khuất sau cửa vào khu lưu trú. Sau đó, cậu ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng hai chân, chăm chăm nhìn vào mũi chân mình thẫn thờ.

Mình đã thay đổi rồi sao?

Đúng thế. Mấy tháng nay, mình đã chứng kiến những tội ác đen tối nhất, những tình cảm mãnh liệt nhất, tên tội phạm tàn nhẫn nhất, người cảnh sát dũng cảm nhất.

Nhạc Tiêu Tuệ cũng đã thay đổi, bởi vì cô ấy đã có bí mật của riêng mình.

Thực ra, mình cũng có.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

32

Kẻ Đóng Thế

Tất cả mọi chỗ đều là hắn.

Trên cửa siêu thị. Trên tường. Điểm bán vé ở ga tàu hỏa. Trên cột đèn đường. Cửa ngân hàng. Ga tàu điện ngầm.

Ánh mắt u tối nặng nề của Lâm Quốc Đống đảo quanh thành phố.

Đỗ Thành thôi không nhìn nữa, dựa đầu vào cửa sổ ô tô. Trương Chấn Lương đang lái xe, nhìn ông rồi đưa chiếc bình giữ nhiệt trên giá để cốc qua.

"Sư phụ, uống thuốc trước đi." Trương Chấn Lương lại nhìn về phía trước, "Ngủ một lúc đi, từ hôm kia đến giờ, anh hầu như chưa chợp mắt."

"Không sao." Đỗ Thành uống thuốc cùng với nước, "Cậu nhanh lên một chút."

Trương Chấn Lương "vâng" một tiếng, nhấn mạnh chân ga.

Phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22.

Trương Lợi Dân đeo bao bịt đầu và bao chân, khẩu trang kéo xuống tận cổ, đang dựa người vào tường hút thuốc lá. Nhìn thấy Đỗ Thành vội vã đi lên tầng, ông cau mày, dập tắt thuốc lá trong tay.

"Sức khỏe của anh thế này, cứ ở Cục đợi điện thoại của em là được mà." Trương Lợi Dân lại đeo găng tay vào, "Có cần gấp đến mức đấy không?"

"Có." Đỗ Thành vòng qua ông ta, đi thẳng vào trong phòng 501. Ván kê làm lối đi kéo dài từ cửa đến tận phòng vệ sinh. Đỗ Thành cẩn thận giẫm

https://thuviensach.vn

lên tấm ván, nhìn thấy mấy nhân viên kỹ thuật vẫn đang bận rộn trên nền nhà.

"Tình hình thế nào?"

"Lần thứ tư rồi." Giọng Trương Lợi Dân mệt mỏi, "Có phản ứng Luminol, nhưng đa số là bụi, không dễ phân biệt lắm."

Ông chỉ xuống nền nhà, "Theo lời anh, mỗi kẽ gạch men em đều xem cả rồi - vết máu mà anh muốn tìm, là bao lâu rồi?"

Đỗ Thành nhìn ông ta, "Hai mươi ba năm trước."

"Rốt cuộc là anh đang điều tra vụ án gì thế? Không phải là anh Mã vừa xảy ra chuyện hôm kia sao?" Trương Lợi Dân trợn tròn mắt, "Cho dù có tìm thấy, thì khả năng vết máu bị ô nhiễm cũng rất lớn, DNA có thể xét nghiệm ra được hay không cũng rất khó nói."

Sắc mặt Đỗ Thành tối sầm. Ông vỗ vai Trương Lợi Dân, nói một câu "vất vả quá", rồi quay ra phòng khách, nhìn một vòng xung quanh.

Kỷ Càn Khôn không cam lòng, thực ra, Đỗ Thành cũng vậy. Lâm Quốc Đống sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự về tội giết chết Mã Kiện, cố nhiên là thích đáng. Nhưng, nếu vụ án giết người hàng loạt hai mươi ba năm trước kết thúc một cách không rõ ràng luôn ở đây, Đỗ Thành cũng không thể cảm thấy thanh thản trong lòng. Trước đó, không sử dụng biện pháp cưỡng bức đối với Lâm Quốc Đống, là vì khả năng lấy được chứng cứ vô cùng mong manh. Bây giờ, mặc dù có thể khám xét nhà hắn một cách hợp pháp, nhưng vẫn vô cùng khó khăn.

Ánh mắt Đỗ Thành lần lượt lướt qua chiếc ghế salon, chiếc tủ năm ngăn kéo, bàn ăn và tivi. Hiện trường Lâm Quốc Đống cưỡng dâm, giết người chắc chắn là ở đây. Trong đó, phòng vệ sinh là hiện trường chia xác, có khả năng để lại vật chứng nhất. Nhưng, kết quả khám nghiệm hiện trường không hề đáng để lạc quan, như vậy, còn có thể tìm thấy dấu tích từ đâu đây?

Hầu hết đồ dùng và các vật trong nhà đều đã được thay, hoàn toàn không có giá trị khám nghiệm. Kể cả là những đồ vật được sử dụng đến bây giờ, sau nhiều lần giặt rửa, cũng gần như không thể lưu lại chứng cứ.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành nhíu chặt đầu mày, giẫm lên một tấm ván gỗ khác. Sàn gỗ cũ kỹ không chịu được sức nặng, phát ra những tiếng cọt kẹt. Trong đầu Đỗ Thành chợt lóe lên một ý nghĩ, ông nhìn xuống dưới chân.

Sàn gỗ ghép màu vàng nâu, bề mặt cũ kỹ, lem nhem vết sơn, những khe nối đã toác ra. Ông lại đưa mắt nhìn vào phòng ngủ, đứng từ góc độ của ông, nhìn thấy chiếc giường đơn kê ở góc tường. Chiếc giường có kiểu dáng xưa cũ, ga giường và chăn gối mới hơn một chút. Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, khoát tay gọi Trương Chấn Lương ở phía sau lưng, "Làm lối đi vào trong phòng ngủ."

Lối đi bằng ván gỗ nhanh chóng được đặt xong. Đỗ Thành đi đến cạnh giường, bật đèn pin, cúi thấp người xuống kiểm tra gầm giường. Sàn gỗ trong gầm giường bị mài mòn ít hơn, mặt sàn phủ một lớp bụi dày. Đỗ Thành đứng dậy, ra hiệu cho các đồng nghiệp bê giường ra chỗ khác. Sau đó, ông bò ở chỗ mép giường, cúi sát xuống săm soi mặt sàn, kiểm tra tỉ mỉ từng tí một.

Từng đám bụi lớn bám trên mặt sàn, Đỗ Thành nín thở, lần lượt kiểm tra, sợ rằng hơi thở của mình sẽ thổi bay mất bụi. Dần dần, những giọt mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán ông, mặt cũng đỏ bừng vì nín thở. Bỗng nhiên, ông mở to mắt, cúi sát mặt xuống sàn.

Tiếp đó, Đỗ Thành đưa tay ra sau lưng, "Kẹp."

Trương Chấn Lương vội rút một chiếc kẹp trong thùng dụng cụ khám nghiệm đưa tới. Đỗ Thành lật tay cầm lấy, mắt vẫn dán chặt vào khe hở trên sàn nhà ở góc tường.

Ông đưa chiếc kẹp xuống sàn gỗ, cẩn thận lựa chọn góc độ, cuối cùng, gắp ra một thứ từ trong khe hở.

Đỗ Thành chậm rãi đứng lên ở vị trí kê giường, chiếc kẹp trong tay vẫn giơ giữa không trung. Tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào đầu chiếc kẹp, cả gian phòng chợt im phăng phắc.

Trông có vẻ như nó chỉ là một đám bụi. Nhưng, nếu quan sát kĩ, có thể nhìn thấy mấy sợi tóc ngắn dài khác nhau lẫn trong đó.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quýnh vòng qua mấy cụ già đang chậm chạp đi một mình ở hành lang, tiến thẳng đến phòng Kỷ Càn Khôn. Khác với bình thường, cửa phòng không khép hờ mà đóng chặt. Ngụy Quýnh thử đẩy mấy cái, cửa đã bị khóa trái ở bên trong.

Gần như cùng lúc đó, những tiếng động hỗn loạn từ trong phòng vọng tới, tiếp đó, giọng lão Kỷ vang lên, "Ai thế?"

Ngụy Quýnh thấy lạ, đáp lời: "Là cháu ạ, Ngụy Quýnh."

Bên kia cánh cửa bỗng trở nên yên lặng, thoáng nghe thấy có tiếng người thì thầm nói chuyện. Giây lát sau, cửa phòng mở ra, Trương Hải Sinh thò ra nửa đầu.

"Lão Kỷ thấy khó chịu trong người, vừa uống thuốc, chuẩn bị đi ngủ, hôm khác cậu đến nhé."

"Ồ?" Ngụy Quýnh cau mày, "Ông ấy bị làm sao?"

"Bị cảm." Cả giọng nói và nét mặt của Trương Hải Sinh đều cáu kỉnh bực bội, "Cậu về đi."

Trương Hải Sinh đóng chặt cửa phòng, quay người, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn đã buộc xong một chiếc túi nilon, tiện tay ném xuống dưới chân, mặt anh ta thất sắc.

"Mẹ kiếp, ông nhẹ tay một tí có được không?" Trương Hải Sinh dựa sát người vào cánh cửa, như thể sẵn sàng tháo chạy bất cứ lúc nào, "Mẹ kiếp, tôi vẫn còn muốn giữ cái mạng đấy."

Kỷ Càn Khôn mỉm cười. Trên chiếc bàn gỗ nhỏ trước mặt ông, bày đầy túi nilon và các thứ như ống dẫn, dây điện… Ông cầm một tờ giấy, cẩn thận kiểm đếm những thứ đó. Sau khi đối chiếu xong, ông ngẩng đầu lên, phát hiện thấy Trương Hải Sinh vẫn đứng cạnh cửa.

"Sao anh còn chưa đi?"

"Lão Kỷ, rốt cuộc ông còn định làm hại tôi đến bao giờ?" Trương Hải Sinh vẫn kinh hãi nhìn chiếc bàn gỗ nhỏ, "Cho dù là ông không tố giác tôi, thì mẹ kiếp, sớm muộn gì tôi cũng phải vào tù."

https://thuviensach.vn

“Làm hại anh? Tôi đã trả tiền cho anh.” Kỷ Càn Khôn ngả người ngồi dựa vào chiếc xe lăn, hai tay bắt chéo nhau, nhìn Trương Hải Sinh đầy ẩn ý, “Anh đừng sốt ruột, sắp rồi. Hơn nữa, chắc anh cũng đoán được tôi định làm gì. Đến lúc đó, anh không nói, tôi không nói, chết không có đối chứng, ai làm gì được anh.”

Mấy chữ “chết không có đối chứng” không hề khiến nét mặt Trương Hải Sinh có tí buồn bã nào, ngược lại như thể trút được gánh nặng. Anh ta đứng nguyên tại chỗ, ngẫm nghĩ một lúc, “Thế… tôi đi đây.”

Kỷ Càn Khôn đang gỡ một cuộn dây điện, “ừ” một tiếng, không buồn ngẩng đầu lên.

“Thế còn… tiền đi đường và tiền ăn…”

Kỷ Càn Khôn rút trong túi ra ba trăm tệ vứt qua, “Chi phí cho ba ngày, cứ tiêu đi đã.”

Trương Hải Sinh nhặt tiền lên, nhét vào trong túi áo, quay người mở cửa, lại nghe thấy Kỷ Càn Khôn gọi anh ta.

“Anh nghe cho rõ đây,” Kỷ Càn Khôn gỡ kính xuống, ánh mắt sáng rực, “Chỉ cần ông ta ra khỏi cửa, là phải báo cho tôi chi tiết tất cả, từ cách ăn mặc, thần thái, mang theo đồ gì - hiểu chưa?”

Trương Hải Sinh đột nhiên cảm thấy hoang mang. Anh ta gật đầu loạn xạ, vội vã kéo cửa phòng, đi ra ngoài.

Ngụy Quýnh ra đến sân của viện dưỡng lão, quay đầu lại nhìn cửa sổ phòng Kỷ Càn Khôn, tấm rèm cửa sổ dày khép kín, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình trong phòng. Nét mặt cậu càng có vẻ nghi hoặc, cậu lắc đầu, đi ra ngoài cổng viện.

Vừa bước ra khỏi cánh cổng sắt, Ngụy Quýnh đã nhìn thấy một người đứng dựa bên tường, không ngờ lại là Nhạc Tiêu Tuệ.

“Sao cậu đến?” Ngụy Quýnh ngạc nhiên quan sát cô. Miếng bông băng trên cổ Nhạc Tiêu Tuệ vẫn còn, trông người cũng rất mệt mỏi.

“Tớ biết ngay là cậu sẽ ở đây mà.” Nhạc Tiêu Tuệ hất hàm về phía tòa nhà nhỏ, “Gặp lão Kỷ rồi chứ?”

https://thuviensach.vn

“Chưa,” Ngụy Quýnh lắc đầu, “nghe nói là bị ốm, đóng cửa không ra ngoài.”

Nét mặt Nhạc Tiêu Tuệ không biểu lộ sắc thái gì, cô đi đến chỗ cánh cổng sắt, nhìn về phía cửa sổ phòng Kỷ Càn Khôn từ xa, không nói gì.

“Vết thương của cậu còn chưa khỏi, chạy ra ngoài làm gì?” Ngụy Quýnh bước đến gần cô, nhìn vết kim hiện rõ trên mu bàn tay cô, “Tớ đưa cậu về bệnh viện nhé?”

Nhạc Tiêu Tuệ bỗng thở dài, đi ra lề đường, không cả quay đầu lại, giơ tay vẫy một chiếc taxi.

“Đi theo tớ.”

Nhạc Tiêu Tuệ im lặng suốt dọc đường. Ngụy Quýnh mấy lần định hỏi, nhưng lại không dám mở lời. Một thứ kiên cố vốn có trên người cô gái, giờ càng lúc càng cứng rắn, gần như một lớp áo giáp, khó có thể phá vỡ.

Nửa tiếng sau, chiếc xe taxi dừng lại ở phía ngoài một khu dân cư. Nhạc Tiêu Tuệ trả tiền xe, tự mình xuống xe, đi vào trong khu dân cư. Ngụy Quýnh không hiểu ra làm sao, chỉ biết bám sát theo cô.

Sau khi đi vào trong khu dân cư, Nhạc Tiêu Tuệ quan sát biển số các tòa nhà suốt dọc đường, cuối cùng dừng lại ở một tòa nhà. Tiếp đó, cô quan sát bốn phía xung quanh, chọn một tòa nhà dân cư ở phía đối diện, bước thẳng tới.

Hai người đi vào trong cửa tòa nhà, leo lên đến chiếu nghỉ tầng 2. Nhạc Tiêu Tuệ kiễng chân lên, nhìn sang phía đối diện qua cửa sổ, rồi quay người nói với Ngụy Quýnh: “Bê vật trên bậu cửa sổ xuống đi.”

Ngụy Quýnh làm theo lời cô, khó nhọc bê bốn chậu hoa và một bao hạt ngô xuống đất. Nhạc Tiêu Tuệ vẫn dán mắt vào tòa nhà phía đối diện, vẻ rất chăm chú.

Ngụy Quýnh lau mồ hôi, cuối cùng không thể kìm nén được nữa.

“Đây là đâu?”

Ngụy Quýnh không hề nhìn cậu, chỉ hất hàm về phía ngoài cửa sổ, “Tầng 5, nhà Lạc Thiếu Hoa.”

https://thuviensach.vn

“Ồ?” Ngụy Quýnh càng ngạc nhiên, “Sao cậu biết?”

“Rất đơn giản, đầu tiên giả làm phóng viên tòa báo, tiến hành một cuộc phỏng vấn cảnh sát về hưu, gọi điện thoại đến chi cục Thiết Đông, xin được số điện thoại nhà ông ta. Sau đó giả làm nhân viên chuyển phát nhanh, bảo là địa chỉ trên hóa đơn chuyển phát nhanh không rõ ràng, xin được địa chỉ nhà ông ta - người nghe điện thoại là một bà, chắc là vợ ông ta.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, giọng nhẹ nhàng, “Năm 2005, Lạc Thiếu Hoa được bầu là một trong mười cảnh sát nhân dân ưu tú nhất của thành phố. Trên mạng có ảnh của ông ta, không thể nhận nhầm được.”

“Tại sao cậu lại theo dõi ông ta?”

“Tớ muốn bắt được Lâm Quốc Đống.” Nhạc Tiêu Tuệ quay đầu lại, đã rưng rưng nước mắt, “Tớ muốn làm một chút gì đó cho cảnh sát Mã Kiện.”

Ngụy Quýnh ngây người nhìn cô, “Tớ vẫn không hiểu.”

Nhạc Tiêu Tuệ cười bối rối. Cô cúi đầu xuống, rồi lập tức lại ngẩng lên, hai mắt nhìn chăm chú vào tòa nhà phía đối diện.

“Lâm Quốc Đống muốn trốn thoát khỏi thành phố này, chỉ có thể cầu cứu sự giúp đỡ từ một người. Người đó, chính là Lạc Thiếu Hoa.”

“Sử dụng thủ đoạn với Lạc Thiếu Hoa?” Trương Chấn Lương đang búng tàn thuốc lá liền dừng lại, “Có cần thiết không?”

Đỗ Thành nhìn anh, gật đầu.

Đã hai ngày trôi qua từ khi vụ án xảy ra, Lâm Quốc Đống vẫn đang lẩn trốn. Vì tất cả mọi ngả đường rời khỏi thành phố đều đã bị cảnh sát kiểm soát, có thể khẳng định rằng, Lâm Quốc Đống vẫn đang ẩn náu ở một ngóc ngách nào đó trong thành phố. Kết quả khám xét nhà Lâm Quốc Đống cho thấy, chứng minh thư, thẻ ngân hàng và sổ tiết kiệm của hắn đều vẫn để ở nhà. Như vậy, số tiền mặt Lâm Quốc Đống mang theo trên người chắc là không nhiều. Hơn nữa, không có chứng minh thư, hắn không thể mua được vé tàu hỏa, vé máy bay, hoặc là vé ô tô khách đường dài. Một khi lương thực cạn kiệt, đối với hắn, đến tiếp tục sinh tồn cũng trở thành vấn đề rất khó khăn.

https://thuviensach.vn

Theo như tính cách của hắn, cho dù là đến bước đường cùng, cũng tuyệt đối không chủ động ra đầu thú. Hắn chắc chắn sẽ tìm mọi cách chạy trốn. Hắn không có người thân trong thành phố này, cho dù sau khi ra viện có xây dựng lại được một số mối quan hệ xã hội, nhưng bây giờ khắp mọi nơi đều dán đầy lệnh truy nã hắn, tất sẽ không có người nào giúp hắn.

Người duy nhất có khả năng cung cấp tiền bạc vật chất cho hắn, chỉ có Lạc Thiếu Hoa.

Mặc dù hai người này là kẻ thù, nhưng Lâm Quốc Đống vẫn đang nắm được thóp của Lạc Thiếu Hoa. Người nào là mèo, người nào là chuột, thực ra rất khó nói. Một khi Lâm Quốc Đống sa lưới, chưa biết chừng hắn sẽ giãy cho lưới rách cá chết. Căn cứ vào tình hình hiện tại, Lâm Quốc Đống đã không thể duy trì được bao lâu nữa. Có lẽ hắn sẽ nhanh chóng liên lạc với Lạc Thiếu Hoa, uy hiếp đối phương để có tiền tiếp tục lẩn trốn.

“Vâng, có lý.” Trương Chấn Lương quay đầu nhìn Cao Lượng, “Làm theo đi.”

Cao Lượng tuân theo, đứng dậy đi ra cạnh cửa, vừa kéo cửa ra thì đâm sầm vào Đoàn Hồng Khánh đang xông vào.

“Cái cậu này không có mắt à!” Đoàn Hồng Khánh đang cầm trong tay một tờ giấy, vẻ mặt lo lắng, “Vội vội vàng vàng đi đâu?”

“Không phải… Em…” Cao Lượng bỗng luống cuống, cuối cùng chỉ vào Đỗ Thành, “Anh Đỗ bảo em đi giám sát Lạc Thiếu Hoa.”

“Lạc Thiếu Hoa? Giám sát ông ấy thì có cái tác dụng cục cứt gì!” Đoàn Hồng Khánh đập tờ giấy lên bàn, “Điều tra cái này trước.”

Đỗ Thành và Trương Chấn Lương ghé lại xem, phát hiện thấy đó là một tờ giấy in thông tin cá nhân của cư dân thành thị.

“Vụ án chi cục Khoan Thành chuyển tới.” Giọng Đoàn Hồng Khánh vẫn còn hơi thở gấp, “Tối hôm qua, có người bị giật mất ví tiền ở dưới cầu vượt Khoan Thành. Người bị hại tên là Chu Phức Hưng, theo lời miêu tả của anh ta, đặc điểm của đối tượng khả nghi rất giống với Lâm Quốc Đống.”

Cao Lượng buột miệng: “Hắn ở khu Khoan Thành.”

https://thuviensach.vn

“Trọng điểm không phải là cái này.” Đoàn Hồng Khánh trừng mắt nhìn Cao Lượng, “Trong ví có mấy trăm tệ tiền mặt, còn thẻ ngân hàng gì đó thì không có tác dụng gì đối với Lâm Quốc Đống. Thứ duy nhất có giá trị, chính là…”

Ông đặt tay lên tờ giấy in.

“Chứng minh thư.”

Kim Phượng bưng một cốc trà nóng, khẽ gõ mấy tiếng lên cửa thư phòng. Trong phòng không có tiếng đáp lại. Bà thở dài, đẩy cửa bước vào.

Rèm cửa sổ trong thư phòng kéo kín mít, ánh sáng tối mờ, không khí bí bức. Dưới ánh đèn bàn, từng đám khói thuốc lá khiến Lạc Thiếu Hoa trở nên mờ ảo. Ông ngồi trước bàn làm việc, tay trái chống lên trán, tay phải kẹp nửa điếu thuốc lá, trước mặt là một cuốn album đang mở.

Kim Phượng đặt cốc trà lên bàn. Lạc Thiếu Hoa quay đầu lại, vết ướt trên mặt thoáng ánh lên. Kim Phượng lặng lẽ nhìn chồng khóc, đưa tay ôm lấy vai ông.

Mấy ngày liền, ông đều như thế này, không ngừng mở những món đồ cũ ra xem. Chiếc huân hàm cảnh sát được đeo vào lần đầu tiên cấp hàm, tấm thẻ cảnh sát đã không còn giá trị sử dụng, chìa khóa còng số tám, hộp đựng súng bằng da, con dao găm cảnh sát và mấy tấm ảnh cũ. Liên tục hút thuốc. Không ăn uống.

Kim Phượng ôm Lạc Thiếu Hoa, nhìn một tấm ảnh trong album. Mã Kiện, Đỗ Thành, Lạc Thiếu Hoa đứng sát vai nhau, mặc quân phục kiểu “83” màu xanh ô liu1. Mã Kiện đứng giữa, hai tay để lên vai Đỗ Thành và Lạc Thiếu Hoa, há miệng cười rạng rỡ. Cổ áo sơ mi của Đỗ Thành để mở, không đội mũ cảnh sát, đang chỉ tay vào ống kính nói gì đó. Lạc Thiếu Hoa thì quân phục ngay ngắn, người thẳng đứng, trên mặt vẫn còn nụ cười bẽn lẽn.

1. Loại quân phục cảnh sát được thiết kế vào năm 1983 của Trung Quốc, được gọi là quân phục kiểu “83”.

Trong một tấm ảnh khác, Lạc Thiếu Hoa mặc áo comple, đang ngà ngà say, trước ngực vẫn còn cài hoa đỏ, trên tóc đầy vụn giấy màu. Đỗ Thành

https://thuviensach.vn

đứng phía sau, khóa tay Lạc Thiếu Hoa ra đằng sau, vẻ mặt tinh nghịch. Mã Kiện ở đằng trước Lạc Thiếu Hoa, cầm một chai bia, bóp chặt hai má ông, đang đổ bia vào mồm ông. Trên nền ảnh, Kim Phượng mặc một bộ xường xám đỏ rực, che miệng nhìn họ đùa nghịch.

Kim Phượng bỗng thấy mềm lòng, đó là ngày cưới của họ.

Chàng trai khỏe mạnh cường tráng, mình đồng da sắt năm đó, giờ đã biến thành một ông già tóc điểm bạc, đang ngoan cố quay đầu đi, quay lưng về phía vợ, khóc không thành tiếng.

Kim Phượng ôm ông, tay liên tục vuốt lên tóc ông. Trong lòng bà, toàn thân Lạc Thiếu Hoa cứng đờ, run lên bần bật.

Một lúc lâu sau, có tiếng chuông điện thoại di động từ phòng khách vọng tới. Kim Phượng vỗ nhẹ vào vai Lạc Thiếu Hoa, đi ra phòng khách lấy điện thoại di động. Lạc Thiếu Hoa vội tranh thủ lau mắt, lau sạch mặt.

Kim Phượng cầm điện thoại di động, ghé sát mặt vào trước màn hình, vừa đi về phía thư phòng, vừa khẽ đọc số điện thoại gọi đến.

“Điện thoại của ai gọi đến?”

“Không biết. Số lạ.” Kim Phượng đưa chiếc điện thoại vẫn đang rung và đổ chuông cho ông. Lạc Thiếu Hoa nhìn màn hình, chăm chú nhìn số điện thoại cố định, suy nghĩ giây lát rồi ấn nút nghe máy.

“A lô?”

Trong ống nghe không có ai đáp lời, chỉ có thể thoáng nghe thấy tiếng còi ô tô, tiếng người và tiếng thở đang cố kìm nén. Không cần mất công sức phân biệt, Lạc Thiếu Hoa nghe tiếng thở đã biết ngay người gọi điện thoại đến là ai.

“Lâm Quốc Đống,” Lạc Thiếu Hoa cụp mắt xuống, “Mày ở đâu?”

Phải đến nửa phút sau, một tiếng cười khe khẽ từ trong ống nghe vọng tới.

“Ông được đấy.” Giọng Lâm Quốc Đống khàn đặc, “Tôi muốn gặp ông.”

Lạc Thiếu Hoa cầm chặt điện thoại, khiến chiếc vỏ nhựa phát ra những tiếng kèn kẹt, “Được.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cần tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Bây giờ ông có bao nhiêu?”

“Khoảng hai ba trăm nghìn tệ.”

“Được, mang hết đến. Xe của ông nữa.” Lâm Quốc Đống dừng lại một lúc, giọng bỗng trở nên thành khẩn, “Vụ mua bán này, ông cũng không thiệt đâu. Tóm được tôi, cũng không có lợi gì cho ông. Tôi đảm bảo sẽ không quay lại nữa, mọi người đều sống yên ổn nốt những năm tháng tuổi già.”

Lạc Thiếu Hoa im lặng mấy giây, “Gặp ở đâu?”

“Quán cà phê “The One” ở chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc. Một tiếng nữa.” Lâm Quốc Đống lại cười, “Một mình ông đến - điều này không cần tôi nhắc chứ?”

Lạc Thiếu Hoa ngắt luôn điện thoại. Ông cúi đầu nhìn gương mặt Mã Kiện, bỗng nhiên cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Việc giám sát chứng minh nhân dân của Chu Phức Hưng nhanh chóng đã có kết quả. Có người sử dụng tấm chứng minh thư này mua một vé tàu hỏa đến thành phố Đan Đông tỉnh Liêu Ninh vào 15 giờ 36 phút ngày 2 tháng 4 ở điểm bán vé tàu hỏa cạnh tòa nhà Kim Hoa. Qua hình ảnh lấy được từ camera giám sát lắp ở điểm bán vé đó, người mua vé tàu hỏa ở đó vào 9 giờ 23 phút ngày 1 tháng 4 chính là Lâm Quốc Đống.

Ban chuyên án “vụ án giết người 29.3” lập tức mở cuộc họp khẩn cấp, bố trí lực lượng tiến hành bắt Lâm Quốc Đống. Đầu tiên, tiếp tục tăng cường kiểm tra toàn bộ những nơi như quán net, trung tâm cung cấp dịch vụ tắm, nhà nghỉ…, đặc biệt là những nơi đã từng sử dụng chứng minh thư của Chu Phức Hưng; Tiếp đó, phối hợp chặt chẽ với chi cục công an đường sắt, bố trí lực lượng cảnh sát ở những nơi như cửa ra vào ga, điểm bán vé, bàn kiểm tra an ninh, phòng chờ…; Tiếp nữa, cử người chuyên trách trực ở trung tâm chỉ huy hình ảnh camera giám sát, hễ phát hiện ra tung tích Lâm Quốc Đống, lập tức tiến hành bắt giữ; Cuối cùng, vì đích đến theo kế hoạch chạy trốn của Lâm Quốc Đống là thành phố Đan Đông nằm ở vị trí biên

https://thuviensach.vn

giới giữa Trung Quốc và Triều Tiên, nên không loại trừ khả năng hắn sẽ vượt biên trái phép ra khỏi Trung Quốc. Ban chuyên án lập tức liên hệ với cơ quan kiểm soát di trú và biên phòng, chuẩn bị sẵn sàng biện pháp đối phó.

Lãnh đạo cũ bị giết hại, tất cả thanh niên trong chi cục người nào người nấy đều xắn tay áo, siết nắm đấm, tích cực tham gia. Duy chỉ có Đỗ Thành vẫn không nói gì, vẻ đăm chiêu suy nghĩ.

Sau khi cuộc họp kết thúc, các đơn vị đều khẩn trương hành động. Lúc này, cách thời gian Lâm Quốc Đống lên chuyến tàu vẫn còn bốn tiếng đồng hồ.

Lạc Thiếu Hoa quay vào phòng ngủ, Kim Phượng nhìn ông đầy nghi hoặc, nhưng ông đóng chặt cửa phòng, để bà ở bên ngoài.

Ông ngồi cạnh giường mấy phút, cuối cùng hai tay nắm chặt nắm đấm gõ mấy nhát lên đầu gối. Tiếp đó, ông cúi người chui vào gầm giường, lôi ra một chiếc va li da kiểu cũ, mở ra, lật mấy bộ quần áo lên, rồi rút từ đáy va li ra một chiếc túi hồ sơ bằng giấy kraft.

Nét chữ trên túi hồ sơ đã mờ, viền mép có mấy chỗ rách. Lạc Thiếu Hoa mở túi hồ sơ ra, bên trong là một vật hình chữ nhật được gói kín mít trong túi nilon. Ông kiên nhẫn bóc từng lớp ra - một tấm chắn nắng và tờ giấy có nét chữ lộ ra.

Lạc Thiếu Hoa cầm tấm chắn nắng trong tay, ngắm đi ngắm lại, ánh mắt dừng lại rất lâu trên vết đốm màu nâu sẫm ở mặt sau. Tiếp đó, ông lấy chiếc kéo trong tủ đầu giường, gỡ toàn bộ miếng vải không dệt ở mặt sau ra theo viền mép của tấm chắn nắng.

Cuối cùng, ông đứng dậy, nhìn một vòng xung quanh phòng ngủ, nhét mảnh vải không dệt và tờ giấy đó vào trong túi hồ sơ, đi ra khỏi phòng ngủ.

Mặc quần áo xong, đội lên đầu chiếc mũ len màu đen. Lạc Thiếu Hoa đổ toàn bộ các thứ trong chiếc túi đeo chéo ra, qua thư phòng lấy mấy cuốn sách, nhét vào trong chiếc túi đeo chéo cùng với túi hồ sơ. Trước khi đi, ông tìm lấy con dao găm của cảnh sát trong số đồ cũ trên mặt bàn, nhét vào trong túi áo.

https://thuviensach.vn

Kim Phượng ngồi ở ghế salon trong phòng khách, im lặng nhìn hành động của Lạc Thiếu Hoa không nói gì, cho đến khi, thấy ông đi ra phòng cạnh cửa, đi giày da vào, bà không thể kìm nén được nữa.

“Thiếu Hoa!”

Lạc Thiếu Hoa nghe thấy tiếng gọi của bà, run bắn người. Nhưng, ông không dừng lại, vẫn tiếp tục thắt dây giày, đeo túi vào. Khi đưa tay mở cửa, ông do dự giây lát, quay người đi về phía Kim Phượng.

Kim Phượng nhìn Lạc Thiếu Hoa. Ông đi đến trước mặt vợ, chăm chú nhìn bà rất lâu, cuối cùng, đưa một tay ra sờ lên mặt bà.

Bàn tay ấy nhăn nheo, lạnh buốt.

“Anh đã phạm một lỗi lầm. Một lỗi lầm rất lớn.” Giọng Lạc Thiếu Hoa rất nhẹ, vừa mệt mỏi, đồng thời lại vừa cương quyết, “Lỗi lầm ấy đã hại chết anh Mã. Bây giờ, anh phải đi sửa lỗi lầm ấy.”

Nước mắt Kim Phượng trào ra, bà cầm chặt bàn tay Lạc Thiếu Hoa, lắc đầu, khẩn cầu không thành tiếng.

Đừng. Đừng đi. Đừng rời bỏ em và mái nhà này.

Lạc Thiếu Hoa đứng yên tại chỗ, mắt không rời khỏi người vợ lúc này xinh đẹp hơn bao giờ hết. Một người phụ nữ tốt biết bao, một cuộc sống đẹp biết bao. Nhưng…

Kim Phượng bỗng cảm thấy bàn tay trên mặt mình rút ra rất nhanh. Khi ngẩng đầu lên, chỉ còn kịp nhìn thấy góc áo của Lạc Thiếu Hoa vụt ra ngoài cửa. Tiếp đó, tiếng cánh cửa sắt đóng lại vang lên, Lạc Thiếu Hoa đã ra đến hành lang, đóng lại tiếng gọi xé gan xé ruột phía sau lưng.

Khi lao như bay xuống dưới tầng, Lạc Thiếu Hoa cảm thấy nước mắt tuôn rơi lã chã trên mặt. Khi thời khắc cuối cùng sắp đến, ông chỉ có thể cho phép mình được mềm yếu một giây lát này. Lúc ông ra khỏi cửa tòa nhà, nước mắt đã được lau khô, trong đôi mắt đỏ hoe chỉ còn sự hận thù đang bừng cháy.

Lạc Thiếu Hoa lấy bật lửa, lấy túi hồ sơ trong chiếc túi đeo chéo ra, châm lửa vào một góc, vứt vào thùng rác bên lối đi.

https://thuviensach.vn

Ông phải trả thù cho Mã Kiện, đồng thời, phải tiêu hủy sạch toàn bộ những gì có khả năng ảnh hưởng đến danh dự của Mã Kiện. Bao gồm cả chứng cứ trong chiếc túi hồ sơ đó.

Và cả con người đó.

Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, 1 giờ 10 phút chiều, cách thời gian gặp Lâm Quốc Đống vẫn còn 40 phút.

Ông châm một điếu thuốc lá, bước nhanh về phía chiếc xe Santana bên đường.

“Hả?” Ngụy Quýnh bỗng trợn tròn mắt. Cậu nhanh chóng mở điện thoại di động, đối chiếu người đàn ông ở phía dưới tòa nhà đối diện với tấm ảnh trong điện thoại di động.

Không sai, chính là Lạc Thiếu Hoa.

Cậu vội vàng cúi xuống khẽ lay Nhạc Tiêu Tuệ. Cô gái ngồi trên một chiếc thùng đựng hoa quả, lưng dựa vào chân cậu, đang ngủ ngon lành.

Mấy hôm liền Lạc Thiếu Hoa đều không ra khỏi nhà. Để cho chắc, Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ ngày nào cũng theo dõi đến lúc rất muộn mới về trường. Mấy hôm nay, ngay cả Ngụy Quýnh cũng dần cảm thấy lực bất tòng tâm, chứ đừng nói đến Nhạc Tiêu Tuệ, vết thương của cô còn chưa lành hẳn.

Cô gái tỉnh ngủ vì bị Ngụy Quýnh lay gọi, còn ngơ ngác, không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Mau, Lạc Thiếu Hoa đi ra rồi.”

Nghe thấy câu đó, Nhạc Tiêu Tuệ chợt phấn chấn tinh thần. Cô lập tức nhảy lên, bám vào cửa sổ nghiêng ngó nhìn xuống dưới tòa nhà. Thấy Lạc Thiếu Hoa bước về phía một chiếc xe Santana màu xanh thẫm, cô vội kéo Ngụy Quýnh chạy xuống dưới tầng.

Đúng lúc hai người chạy đến cổng khu dân cư, thì trông thấy Lạc Thiếu Hoa đóng cửa buồng lái, nhanh chóng lái chiếc xe đang đỗ ở bên đường rời đi. Nhạc Tiêu Tuệ giơ tay vẫy một chiếc taxi. Ngụy Quýnh quay đầu nhìn thùng rác vẫn còn đang bốc khói, rồi theo Nhạc Tiêu Tuệ lên xe taxi.

https://thuviensach.vn

Đuổi bám suốt dọc đường. Chiếc xe taxi theo đuôi chiếc xe Santana của Lạc Thiếu Hoa, cuối cùng đến chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc. Lạc Thiếu Hoa dừng xe bên đường, quan sát một lúc, rồi đi vào một quán cà phê tên là "The One".

Nhạc Tiêu Tuệ bảo lái xe taxi dừng lại cách đó mười mấy mét, thanh toán tiền rồi xuống xe. Ngụy Quýnh vẫn thấy dở khóc dở cười vì lý do mà cô bảo lái xe taxi bám đuôi khi nãy.

"Đấy là bố tôi, tôi muốn xem cái con hồ ly tinh mà ông ấy hẹn hò là ai."

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn quán cà phê, nét mặt phấn chấn, "Ông ta không thể có tâm trạng uống cà phê, người đến gặp ông ta chắc chắn là Lâm Quốc Đống."

Dứt lời, cô liền đi sang đường, tiến thẳng đến quán cà phê. Ngụy Quýnh kéo phắt cô lại.

"Sao thế? Lạc Thiếu Hoa đã gặp bọn mình bao giờ đâu, sợ gì?" Nhạc Tiêu Tuệ ngạc nhiên hỏi, tiếp đó sắc mặt tối sầm, "Hôm nay cậu đừng có nghĩ đến chuyện ngăn cản tớ."

"Lạc Thiếu Hoa chưa bao giờ gặp cậu, nhưng Lâm Quốc Đống gặp rồi." Ngụy Quýnh chỉ vào quán cà phê, "Nếu mà hắn nhìn thấy cậu cũng có mặt, chắc chắn sẽ bỏ chạy."

Nhạc Tiêu Tuệ ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu, "Xem ra cậu vẫn còn có tác dụng."

Ngụy Quýnh cười nhăn nhó, kéo cô bước vào một tiệm KFC ở đối diện với quán cà phê. Sau khi chọn một chỗ ngồi ở gần cửa sổ, Ngụy Quýnh nói: "Bọn mình cứ đợi ở đây, hễ phát hiện thấy Lâm Quốc Đống, thì lập tức báo cảnh sát - cậu không được phép tùy tiện hành động, nghe chưa?"

Nhạc Tiêu Tuệ gật đầu bừa, mắt vẫn dán chặt vào cửa quán cà phê.

Trên đầu họ, cách một lớp trần nhà, Lâm Quốc Đống đang ngồi ở vị trí sát cửa sổ trên tầng 2 của tiệm KFC, chậm rãi uống một ngụm cà phê.

Hai phút trước, Lâm Quốc Đống đã trông thấy Lạc Thiếu Hoa mặc áo lông vũ màu nâu, đội mũ len đen đi sang đường, bước vào quán cà phê phía

https://thuviensach.vn

đối diện. Chiếc túi đeo chéo màu xanh lá cây trên người ông ta căng phồng, chắc là đã chuẩn bị đủ tiền mặt.

Lâm Quốc Đống nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là 1 giờ 40 phút chiều. Hắn vẫn cần chờ thêm một lúc, quan sát động tĩnh xung quanh. Sau khi chắc chắn là không có cảnh sát mai phục, mới qua gặp Lạc Thiếu Hoa.

Vị cà phê chẳng ra sao, nhưng đây là thứ ngon nhất mà mấy hôm nay hắn được uống. Lâm Quốc Đống chẹp chẹp miệng, bắt đầu sung sướng tưởng tượng đến những món ăn ngon và sự tự do sau mấy tiếng nữa.

Người chủ sạp báo cạnh cửa vào ga. Nam thanh niên xách chiếc va li có tay kéo màu đen ở cửa điểm bán vé. Nhân viên quét dọn vệ sinh trên quảng trường trước mặt nhà ga. Người phụ nữ giơ tấm biển quảng cáo nhà nghỉ.

Đây là phần có thể nhìn thấy qua kính viễn vọng. Ga tàu hỏa đã nằm trong tầm kiểm soát của cảnh sát. Trương Chấn Lương biết rất rõ là, ở bên trong nhà ga, rất đông cảnh sát mặc thường phục đang trà trộn vào trong những người chờ lên tàu, theo dõi chặt cửa soát vé B5.

Anh bỏ kính viễn vọng xuống, nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là 2 giờ chiều, cách thời gian tàu chạy vẫn còn khoảng một tiếng rưỡi nữa.

“Lâm Quốc Đống sẽ không đến quá sớm.” Trương Chấn Lương quay người nhìn Đỗ Thành, “Anh cứ nằm nghỉ một lúc đi.”

Vừa dứt lời, anh liền ngây người ra. Đỗ Thành đang nhìn vào một ô cửa sổ ở phòng Cảnh vụ phía trước nhà ga, tay bóc nguyên một hộp thuốc giảm đau ra khỏi tấm giấy nhôm.

Mặt ông vàng ệch, phù nề nghiêm trọng hơn. Bụng chướng lên như trống, sợi thắt lưng da căng chật bên trên như chực đứt rời bất cứ lúc nào.

Đỗ Thành nhét chỗ thuốc giảm đau vào miệng, vặn mở nắp chai nước suối, uống ừng ực hết nửa chai.

Trương Chấn Lương nhìn ông, trong lòng vừa sốt ruột vừa lo lắng.

“Sư phụ…”

“Hả?” Đỗ Thành lau miệng, khó nhọc nuốt đầy mồm thuốc giảm đau, “Cậu vừa nói gì?”

https://thuviensach.vn

“Không có gì.” Trương Chấn Lương quay đầu đi, không nỡ nhìn tiếp, “Anh nghỉ một lát đi.”

“Không cần.” Đỗ Thành rút một điếu thuốc lá ngậm trên môi, “Chịu được.”

“Lâm Quốc Đống chắc là sẽ xuất hiện lúc tàu sắp chạy.” Trương Chấn Lương vẫn kiên trì, “Anh phải nghỉ ngơi cho tỉnh táo, không cần chuẩn bị sớm như thế. Hơn nữa, còn có bọn em nữa mà.”

Đỗ Thành im lặng một lúc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tôi không suy nghĩ về việc khi nào hắn đến.” Đỗ Thành phả một hơi thuốc, “Mà là hắn có đến hay không.”

Xem ra, quán cà phê này tương đối vắng khách. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đã ngồi trong tiệm KFC ở phía đối diện bên kia đường quan sát từ xa khoảng hai mươi phút, không thấy có khách ra vào. Còn chưa biết thời gian cuộc hẹn của Lâm Quốc Đống và đối phương, việc có thể làm bây giờ, chỉ là chờ đợi.

Ngụy Quýnh bắt đầu bứt rứt không yên, liên tục lấy điện thoại di động ra, rồi lại cất vào. Nhạc Tiêu Tuệ chú ý thấy động tác của cậu, không hiểu, hỏi: “Cậu sao thế?”

Ngụy Quýnh gãi đầu, “Tớ muốn liên hệ với chú Đỗ Thành.”

“Không cần.” Nhạc Tiêu Tuệ lại đưa mắt nhìn về phía quán cà phê, “Nếu chú ấy bắt được Lâm Quốc Đống, sẽ nói cho bọn mình biết ngay. Ít nhất, chú ấy cũng cần tớ nhận mặt đối tượng tình nghi phạm tội.”

“Ý tớ không phải như vậy.” Ngụy Quýnh lắc đầu, “Vừa nãy, lúc Lạc Thiếu Hoa xuống dưới tòa nhà, đã châm lửa đốt một thứ gì đó, rồi ném vào thùng rác.”

“Ồ?” Nhạc Tiêu Tuệ trợn tròn mắt, “Là cái gì?”

“Hình như là một túi hồ sơ.” Ngụy Quýnh nhìn cô, vẻ do dự, “Cho nên tớ muốn bảo Đỗ Thành phân tích xem, liệu đó có phải là chứng cứ mà từ trước đến giờ chú ấy cần không.”

https://thuviensach.vn

“Sao cậu không nói sớm?” Nhạc Tiêu Tuệ ngồi thẳng người lên, nhíu chặt đầu mày, vẻ trách cứ. Ngụy Quýnh bỗng lúng túng, ngơ ngác nói: “Lúc đấy vội bám theo Lạc Thiếu Hoa…”

“Thôi, kể cả là bây giờ quay lại, thì cái đó cũng đã bị cháy sạch rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ ngẫm nghĩ một lúc, “Cháy sạch… Lạc Thiếu Hoa định cho chìm xuồng hết cả đây.”

Cô siết chặt nắm đấm, “Người ông ta sắp gặp chắc chắn là Lâm Quốc Đống, không sai!”

Ngụy Quýnh thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút. Cho dù là chứng cứ của vụ án giết người hàng loạt hai mươi ba năm trước đã bị đốt sạch, thì chỉ riêng việc Lâm Quốc Đống giết chết Mã Kiện, cũng đủ để đưa hắn ra pháp trường.

Nếu hôm nay có thể bắt được Lâm Quốc Đống, thì tất cả đều sẽ kết thúc.

Cậu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ vẻ mặt chăm chú, bỗng nghe thấy bụng cô gái kêu “ọc ọc”. Giờ Ngụy Quýnh mới nhớ ra, hai người còn chưa ăn cơm trưa.

“Cậu đói rồi nhỉ?” Ngụy Quýnh đứng dậy, “Có cần ăn một chút trước không?”

“Ừ, gì cũng được.” Nhạc Tiêu Tuệ vẫn dán mắt vào quán cà phê, đáp lời, cũng không quay đầu lại.

Ngụy Quýnh lấy ví tiền ra, đi về phía quầy phục vụ. Vừa bước được mấy bước, đã nghe thấy Nhạc Tiêu Tuệ “ái” lên một tiếng.

Cậu bất giác quay đầu lại, thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang nhìn mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc, đồng thời chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

“Cậu xem!”

Ngụy Quýnh nhìn theo tay cô, bỗng kinh ngạc.

Người đứng ở cửa quán cà phê, liên tục nhòm ngó vào bên trong ấy, là Trương Hải Sinh.

Ngụy Quýnh quay đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, đúng lúc đó chạm phải ánh mắt cũng nghi hoặc như vậy của cô.

https://thuviensach.vn

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Có phải là trùng hợp ngẫu nhiên không?

Trương Hải Sinh đã quay người đi, lưng hướng vào ô cửa sổ sát đất của quán cà phê, lấy điện thoại di động ra gọi. Bởi vì khoảng cách quá xa, không thể biết được nội dung cuộc điện thoại của anh ta và đối phương, nhưng qua nét mặt có thể thấy Trương Hải Sinh rất căng thẳng, dường như đang liên tục giục giã gì đó.

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đưa mắt nhìn nhau.

Sự xuất hiện đột ngột của Trương Hải Sinh, khiến tình thế vốn có vẻ rất sáng rõ bỗng trở nên phức tạp. Anh ta đến đây làm gì? Người đang nói chuyện với anh ta là ai? Rõ ràng là anh ta đang quan sát một người nào đó ở trong quán cà phê. Người đó, có phải là Lạc Thiếu Hoa không?

Nếu phải, thì đây sẽ không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Phòng Cảnh vụ phía trước ga tàu hỏa phía bắc.

"Sư phụ, ý của anh là…", Trương Chấn Lương nhướng mày lên, "Lâm Quốc Đống sẽ không đến?"

"Ừ." Đỗ Thành dập tắt đầu thuốc lá, "Tôi cảm thấy có gì đó không ổn."

"Nếu Lâm Quốc Đống giả vờ hành động, không có lợi gì cho hắn cả." Trương Chấn Lương cau mày, "Số tiền trên người hắn đã không còn nhiều, ở lại trong thành phố này càng lâu, hắn sẽ càng bị động."

"Hắn chắc chắn muốn nhanh chóng chạy trốn." Đỗ Thành trầm ngâm, "Điều khiến tôi thấy kì quặc nhất là, tại sao hắn lại không làm như vậy?"

"Dạ?"

"Ăn cướp và ăn trộm không giống nhau, người bị hại lập tức sẽ biết ngay là đã bị cướp mất cái gì." Vẻ mặt Đỗ Thành càng lúc càng trầm trọng, "Lâm Quốc Đống gây ra vụ cướp vào tối ngày 31 tháng 3, nhưng không cầm chứng minh thư đi mua vé tàu chạy trốn khỏi thành phố ngay lập tức, mà ngày thứ hai mới đi mua vé của chuyến tàu khởi hành vào ngày thứ ba - việc này không phải là rất khác thường hay sao?"

https://thuviensach.vn

Trương Chấn Lương cũng ý thức được điểm bất thường của toàn bộ sự việc, rít sâu một hơi thuốc lá, nhanh chóng suy nghĩ. Giây lát sau, anh siết chặt nắm đấm, giáng một cú mạnh xuống mặt bàn.

“Hắn đang để cho chúng ta có thời gian bố trí lực lượng.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Đỗ Thành bẻ ngón tay, “Người bị hại báo án cần thời gian, chi cục Khoan Thành điều động cảnh sát cần thời gian, đối chiếu đặc điểm của đối tượng tình nghi phạm tội với ảnh truy nã Lâm Quốc Đống cũng cần thời gian.”

“Nhưng, nếu không chạy trốn bằng tàu hỏa, thì hắn ra khỏi thành phố bằng cách nào?”

Đỗ Thành im lặng không lên tiếng. Trương Chấn Lương ngẫm nghĩ, “Bảo cậu Cao tiếp tục giám sát tấm thẻ chứng minh thư đó. Nếu còn sử dụng, lập tức thông báo cho chúng ta.”

Đỗ Thành ngẩng đầu nhìn anh. Trương Chấn Lương vội giải thích: “Chúng ta mai phục ở ga tàu hỏa phía bắc, nhỡ mà Lâm Quốc Đống mua một tấm vé xuất phát từ ga tàu hỏa phía nam, thì sẽ trở tay không kịp…”

“Không thể nào.” Đỗ Thành phủ định luôn suy luận của Trương Chấn Lương, “Lâm Quốc Đống chắc chắn sẽ không cho chúng ta biết số hiệu chuyến tàu mà hắn sẽ đi, nếu không cảnh sát đường sắt sẽ bắt sống hắn ngay - hắn nhất định sẽ không bỏ trốn bằng đường tàu hỏa.”

“Đi máy bay hoặc đi xe khách?” Trương Chấn Lương lắc đầu liên tiếp, “Hắn không đủ tiền để mua vé máy bay, đi xe khách cũng phải dùng chứng minh thư để đặt mua vé, cũng sẽ bị lộ tung tích.”

Anh đã đưa tư duy của mình vào ngõ cụt, “Đi đường cao tốc? Các trạm thu phí đều có lệnh truy nã, hắn lập tức sẽ bị tóm ngay…”

Đỗ Thành bật ra hai chữ ngắn gọn: “Quốc lộ.”

Trương Chấn Lương ngây người, rồi lập tức hiểu ra, “Mẹ kiếp, lực lượng của chúng ta đều bố trí hết ở ga tàu hỏa, các trạm trên đường quốc lộ đã rút gần hết rồi… Nhưng, hắn không có tiền, cũng không có ô tô. Cho dù là đi taxi, đến nơi, không có tiền, cũng không thể thoát thân được.”

https://thuviensach.vn

Đúng thế, Lâm Quốc Đống cần tiền hoặc cần xe, nếu không, hắn có mọc cánh cũng khó mà bay được khỏi thành phố này.

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, tư duy lại vòng về điểm ban đầu.

“Chấn Lương, bảo cậu Cao định vị điện thoại di động của Lạc Thiếu Hoa, ngay lập tức.”

Chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc.

Mấy phút sau, một chiếc xe taxi màu đỏ từ từ đỗ sát cửa quán cà phê “The One”. Trương Hải Sinh đang chờ bên đường suốt nãy giờ, lập tức bước tới, nhưng không mở cửa xe, mà mở thùng sau xe taxi.

Khi thấy anh ta lấy ra một chiếc xe lăn gấp gọn từ trong thùng sau xe, Ngụy Quýnh ý thức được là mình đã đoán đúng.

Kỷ Càn Khôn mặc áo bông màu đen, đầu đội mũ len màu xám nhạt, khoác chéo một chiếc túi da màu đen, được Trương Hải Sinh bế ra khỏi xe taxi, đặt lên chiếc xe lăn đã được mở ra. Tiếp đó, Trương Hải Sinh đắp thảm len cho Kỷ Càn Khôn, đẩy chiếc xe lăn đến cửa, anh ta bước vào trong quán trước. Kỷ Càn Khôn đợi ở cửa khoảng năm phút, sau đó mới quay xe đi vào. Lúc đi qua cửa kính, Ngụy Quýnh thoáng trông thấy tay Kỷ Càn Khôn vung lên một cái, dường như ném một thứ gì đó vào bồn hoa ở cửa.

Ngụy Quýnh quay đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, cô cũng đang nhìn cậu với ánh mắt kinh ngạc như vậy.

Không lẽ người Lạc Thiếu Hoa hẹn gặp là Kỷ Càn Khôn?

Sự việc càng lúc càng khiến người ta không biết đâu mà lần.

Trong ấn tượng của họ, Kỷ Càn Khôn và Lạc Thiếu Hoa chưa bao giờ tiếp xúc, chứ đừng nói đến chuyện gặp mặt. Như vậy, tại sao hai người lại hẹn gặp nhau ở quán cà phê này?

Nhạc Tiêu Tuệ không thể ngồi yên được nữa, cô lấy điện thoại di động ra, “Hay là gọi điện thoại cho lão Kỷ?”

Ngụy Quýnh lắc đầu. Trước đó, Kỷ Càn Khôn tránh không gặp mình, mấy hôm nay cũng bặt vô âm tín. Xem ra, ông cụ đang làm một việc không

https://thuviensach.vn

muốn cho mình và Nhạc Tiêu Tuệ biết. Lúc này gọi điện thoại cho Kỷ Càn Khôn, chắc chắn là ông không nghe máy, cho dù có nghe máy, chắc chắn cũng không nói cho họ biết sự thật.

"Đợi một lúc nữa."

Đợi đến mười phút sau. Ô cửa sổ sát sàn của quán cà phê được làm bằng kính màu trà, lại có ánh nắng phản chiếu, hoàn toàn không nhìn rõ được tình hình bên trong quán, càng không thể nào biết được tình hình cuộc gặp mặt giữa Kỷ Càn Khôn và Lạc Thiếu Hoa. Đúng lúc Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ sắp hết kiên nhẫn thì cửa quán cà phê mở ra, Trương Hải Sinh đẩy Kỷ Càn Khôn đi ra.

Kỷ Càn Khôn cúi đầu, dường như rất chán nản thất vọng, người co lại trong chiếc xe lăn, cổ áo và chiếc mũ len màu xám nhạt gần như che kín khuôn mặt. Trương Hải Sinh đẩy chiếc xe lăn đến bên đường, giơ tay gọi một chiếc taxi. Anh ta bế Kỷ Càn Khôn vào trong xe trước, gấp chiếc xe lăn lại, nhét vào trong thùng sau xe, rồi lên xe rời đi.

Hai người nhìn theo chiếc taxi biến mất ở góc phố, nỗi nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

"Không lẽ…", Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ một lát, "Lão Kỷ muốn Lạc Thiếu Hoa đưa ra chứng cứ?"

"Có khả năng. Có điều, xem ra Lạc Thiếu Hoa không đồng ý." Nhạc Tiêu Tuệ bĩu môi, "Ông ta không đời nào đồng ý, chưa biết chừng đã đốt sạch chứng cứ đi rồi."

"Nếu Lạc Thiếu Hoa đã đốt chứng cứ, thì ông ta hoàn toàn không cần thiết phải đến gặp lão Kỷ chứ."

"Không biết. Xin lỗi trực tiếp, rồi đưa một khoản bồi thường về mặt kinh tế, cũng chưa biết chừng." Nhạc Tiêu Tuệ thấy kế hoạch bắt Lâm Quốc Đống tiêu tan đến nơi, trong lòng vừa thất vọng vừa lo lắng sốt ruột, "Tiếp theo phải làm thế nào?"

Ngụy Quýnh suy nghĩ một lúc, "Không có cách nào khác. Một lát nữa, đợi Lạc Thiếu Hoa đi ra, bọn mình tiếp tục bám theo ông ta thôi."

https://thuviensach.vn

Nhạc Tiêu Tuệ hiển nhiên rất không cam lòng. Có điều, trước mắt cũng không có lựa chọn nào hơn, cô đành gật đầu đồng ý.

Hai người thu dọn đồ xong, chuẩn bị đợi Lạc Thiếu Hoa ra khỏi quán cà phê thì sẽ ra bên đường gọi taxi, bám theo ông ta về nhà hoặc đến một điểm khác. Nhưng, đã năm phút trôi qua, mà Lạc Thiếu Hoa vẫn không đi ra. Nhạc Tiêu Tuệ không thể kiên nhẫn thêm được nữa, đột ngột đứng dậy.

"Mặc kệ, tớ phải đi xem rốt cuộc ông ta đang làm cái chết tiệt gì mới được!"

Ngụy Quýnh vội kéo cô lại. Nhưng thái độ của cô gái rất kiên quyết, cô hất luôn cánh tay của cậu ra, sải bước về phía cửa. Ngụy Quýnh không còn cách nào khác, đành đi luôn theo cô ra khỏi tiệm KFC.

Lúc hai người đi sang đường, Lâm Quốc Đống uống hết ngụm cà phê cuối cùng trong cốc, lấy một tấm danh thiếp trong túi áo ra, nhìn trạm điện thoại gọi bằng tiền xu ở góc phố.

Tấm danh thiếp lấy được ở cửa một khách sạn, có thể đặt dịch vụ thuê lái xe. Lâm Quốc Đống chậm rãi đi xuống dưới tòa nhà, bước ra khỏi tiệm KFC, đi về phía trạm điện thoại.

Hắn đã xác định chắc chắn là xung quanh quán cà phê không có cảnh sát mai phục. Hơn nữa, Lâm Quốc Đống biết rất rõ, giờ này hầu hết toàn bộ lực lượng cảnh sát của thành phố đều đang chờ ở ga tàu hỏa phía bắc, đợi hắn "tự rơi vào lưới". Cảnh sát ở các trạm gác trên đường quốc lộ còn lại rất ít. Hắn chỉ cần một người lái xe đưa hắn ra khỏi thành phố, mình thì giả vờ say rượu ở ghế sau, che đầu ngủ say - khả năng trốn thoát rất lớn.

Lâm Quốc Đống bước vào trong trạm điện thoại, bỏ ống nghe xuống. Hắn đã vứt điện thoại di động của mình đi ngay buổi tối hôm giết chết tay cảnh sát đó, bây giờ hắn chỉ có thể liên lạc với bên ngoài bằng cách này. Cảm giác lục tìm tiền xu trong túi áo khiến hắn bực bội, bởi vì đó là chút tiền cuối cùng của hắn. Có điều, nghĩ đến chiếc túi đeo chéo màu xanh lá cây căng phồng trên người Lạc Thiếu Hoa, hắn lại trở nên vui vẻ.

Lâm Quốc Đống ngân nga một khúc nhạc không thành giai điệu, bấm những phím số trên điện thoại.

https://thuviensach.vn

Trong quán cà phê đúng là rất ít khách. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đứng ở cửa, lập tức nhìn thấy ngay Lạc Thiếu Hoa đang ngồi ở giữa quán, quay lưng về phía họ - áo lông vũ màu nâu, mũ len màu đen.

Ngụy Quýnh đưa mắt ra hiệu cho Nhạc Tiêu Tuệ, kéo cô đến ngồi cạnh cửa. Nhân viên phục vụ đi tới. Ngụy Quýnh gọi hai cốc sô-cô-la nóng, để cô ta nhanh chóng đi chỗ khác.

Hai người ngồi đối diện với nhau, giả vờ ngắm nhìn đồ đạc bài trí trong quán cà phê, ánh mắt liên tục liếc về phía Lạc Thiếu Hoa.

Ông ta ngồi yên lặng trên một chiếc ghế đôi, dáng người im phăng phắc, một chiếc túi đeo chéo màu xanh lá cây để trên bàn trước mặt. Nhạc Tiêu Tuệ nhìn chiếc túi đeo chéo, trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ.

“Ngụy Quýnh, vừa nãy, lúc lão Kỷ đi ra…”, Nhạc Tiêu Tuệ ghé sát vào cậu, hỏi khẽ: “Cậu có trông thấy chiếc túi da màu đen mà ông ấy mang đến không?”

“Hả?” Ngụy Quýnh nghĩ một chút, “Hình như không nhìn thấy.”

Cậu cau mày, không lẽ Kỷ Càn Khôn để chiếc túi da đó lại cho Lạc Thiếu Hoa? Nếu như vậy, trong chiếc túi da đựng cái gì?

Ngụy Quýnh bất giác nhìn về phía chiếc bàn chỗ Lạc Thiếu Hoa, vừa quay người, tiếng quát khẽ của Nhạc Tiêu Tuệ đã vang lên bên tai:

“Đừng quay đầu!”

Gần như cùng lúc đó, Ngụy Quýnh nghe thấy tiếng chuông gió vang lên ở phía sau lưng.

Cánh cửa kính bị đẩy mở. Có người bước vào.

Ngụy Quýnh vội ngồi thẳng người lên, cúi đầu xuống. Mấy giây sau, cậu ngước mắt lên, nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang hướng vào mặt bàn, nhưng khóe mắt lại chăm chú liếc nhìn chếch về phía sau, mặt tái nhợt.

Phía sau lưng có tiếng bước chân, thong thả không vội vã, đang đi về phía Lạc Thiếu Hoa.

Tiếng bước chân dừng lại. Nhạc Tiêu Tuệ lập tức quay mặt lại, nhìn về phía ô cửa sổ sát đất, giọng rất khẽ nhưng rõ ràng:

https://thuviensach.vn

“Lâm Quốc Đống!”

Ba chữ đó khiến tim Ngụy Quýnh đột nhiên đập mạnh. Cậu hỏi nhỏ: “Cậu có chắc không?”

Nhạc Tiêu Tuệ lấy tay trái che mặt, gật đầu.

Ngụy Quýnh nghiến răng, từ từ quay người, nhìn về phía bàn Lạc Thiếu Hoa một cái.

Không sai, người kéo ghế, đang ngồi đối diện với Lạc Thiếu Hoa, chính là Lâm Quốc Đống.

Ngụy Quýnh lập tức cảm thấy toàn thân cứng đờ. Cậu lại quay mặt về phía Nhạc Tiêu Tuệ, nói khẽ: “Gọi điện thoại cho chú Đỗ Thành, nhanh!”

Vẻ mặt Nhạc Tiêu Tuệ cũng căng thẳng hệt như vậy. Cô lén lấy điện thoại di động ra, mở khóa màn hình, nhanh chóng tìm trong danh bạ. Ngụy Quýnh nhìn những cái tên lướt qua liên tục trên màn hình điện thoại, trong lòng thầm giục cô nhanh lên.

Bỗng, Nhạc Tiêu Tuệ dừng tay lại, cô nhìn chằm chằm vào phía trên màn hình điện thoại di động, khẽ thốt ra một tiếng ngạc nhiên. Tiếp đó, cô ra khỏi danh bạ, mở giao diện cài đặt WLAN.

Ngụy Quýnh không hiểu ra làm sao, trong lòng lại càng sốt ruột, gần như nghiến răng hỏi khẽ: “Cậu đang làm gì thế?”

Nhạc Tiêu Tuệ không trả lời, mặt lộ vẻ không thể tin nổi - cô đưa điện thoại di động cho Ngụy Quýnh.

Trên danh sách liệt kê khả dụng WLAN, hai hàng chữ vô cùng rõ ràng.

Đầu lão Kỷ 60 tuổi.

Đã kết nối.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG

33

Ý Niệm Không Thể Thay Đổi

Lâm Quốc Đống nhìn dáng người Lạc Thiếu Hoa, đi đến chỗ đối diện với ông, kéo ghế ngồi xuống.

"Chìa khóa xe…", câu nói chưa dứt, Lâm Quốc Đống đã sững người.

Người mặc áo lông vũ màu nâu, đội mũ len màu đen trước mặt ngẩng đầu lên, mặc dù độ tuổi cũng tầm 60, nhưng, ông ta hoàn toàn không phải là Lạc Thiếu Hoa.

"Xin lỗi." Lâm Quốc Đống lập tức đứng dậy, "Tôi đã nhận nhầm người."

"Lâm Quốc Đống," cả hai tay người lạ mặt đều để ở bên dưới bàn, gật đầu ra hiệu cho hắn ngồi xuống, "Ông không nhận nhầm đâu."

Lâm Quốc Đống trợn tròn mắt, "Tôi không quen ông."

Người lạ mặt cười, hất hàm về phía chiếc túi màu xanh lá cây trên mặt bàn, "Đây có phải là thứ ông cần không?"

Lâm Quốc Đống nghĩ một lúc, lại từ từ ngồi xuống chỗ đối diện với ông ta.

"Ông là ai?" Lâm Quốc Đống quan sát chiếc túi đeo chéo, "Lạc Thiếu Hoa đâu?"

"Ông ta đã đi rồi." Ánh mắt người lạ mặt vẫn không rời khỏi mặt Lâm Quốc Đống, "Người ông cần gặp hôm nay, chính là tôi."

Nửa tiếng trước.

Trương Hải Sinh đứng ở trước ô cửa sổ sát sàn của quán cà phê, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng, quay người nhìn vào trong quán cà phê.

https://thuviensach.vn

Không sai. Người ngồi trên chiếc ghế đôi ở giữa quán, quay mặt về phía cửa, chính là Lạc Thiếu Hoa.

“A lô, ông ở đâu? Nhanh lên… Đúng, chính là ông ta… Cái gì? Ông điên rồi à? Không được!”

Anh ta quay người, nhìn Lạc Thiếu Hoa ở trong quán cà phê - Lạc Thiếu Hoa đang chăm chú nhìn vào mặt bàn, nét mặt nặng nề. Trương Hải Sinh đi đi lại lại ngoài cửa, giọng bực bội lo lắng.

“Mẹ kiếp, ông muốn cho tôi vào tù hả… Ông nói bao nhiêu?”

Anh ta đứng lại, chớp mắt rất nhanh, gương mặt lộ vẻ quyết liều một phen.

“Hai trăm nghìn tệ, không được thiếu một xu!” Trương Hải Sinh lại bổ sung thêm một câu, “Lần cuối cùng! Sau này, việc của ông không liên quan gì đến tôi nữa!”

Tiếp đó, anh ta liền ngắt điện thoại, hai tay đút vào túi áo, thở dồn dập, dường như đang tiếp thêm dũng khí cho mình.

Mấy phút sau, chiếc xe taxi màu đỏ dừng ở cửa quán cà phê. Trương Hải Sinh lấy chiếc xe lăn trong thùng sau xe ra trước, mở ra, rồi bế Kỷ Càn Khôn xuống xe, đặt lên xe lăn.

Ánh mắt anh ta dán chặt vào chiếc túi da màu đen trên người Kỷ Càn Khôn, mặt đầy sợ hãi.

“Được rồi.” Kỷ Càn Khôn ngồi vững vàng trên chiếc xe lăn, “Anh vào trước đi, ngồi ở gần ông ta.”

Trương Hải Sinh đáp lời, lại hỏi: “Tiền đâu?”

“Trên người tôi.” Kỷ Càn Khôn ôm cái túi da màu đen, nét mặt bình tĩnh, “Xong việc sẽ đưa cho anh.”

Trương Hải Sinh khẽ gật đầu, quay người bước vào trong quán cà phê.

Kỷ Càn Khôn ngồi trên xe lăn, hướng ra ngoài đường, nét mặt bình thản thoải mái, giống như một cụ già tàn tật đang sưởi nắng. Năm phút sau, ông nhìn đồng hồ đeo tay, quay xe lăn, đi vào trong quán cà phê.

https://thuviensach.vn

Lúc đi qua cửa kính, ông lôi từ trong túi áo ra một túi giấy nhỏ dán băng dính màu vàng xung quanh, hình chữ nhật, ném vào trong bồn hoa cạnh cửa.

Lạc Thiếu Hoa ngồi ở giữa quán cà phê ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Càn Khôn, rồi lại cúi đầu xuống.

Kỷ Càn Khôn nhìn thẳng, từ từ men theo lối dẫn đi về phía Lạc Thiếu Hoa, đến thẳng chỗ quầy phục vụ. Lúc đi qua bàn Lạc Thiếu Hoa, bỗng ông kêu lên một tiếng "ái ôi", cùng lúc đó chiếc điện thoại di động trên chân rơi xuống đất, lăn vào gầm bàn.

Kỷ Càn Khôn ngồi trên xe lăn khó nhọc cúi người xuống, cố gắng với tay ra, định nhặt điện thoại di động lên. Lạc Thiếu Hoa quay đầu lại, thấy vẻ lực bất tòng tâm của ông, liền bảo "để tôi nhặt cho", rồi cúi người xuống gầm bàn nhặt điện thoại di động.

Lúc ông ta cúi xuống, Kỷ Càn Khôn nhanh chóng thò tay ra, bỏ một viên thuốc nhỏ màu trắng vào trong cốc cà phê trước mặt Lạc Thiếu Hoa.

Lạc Thiếu Hoa thẳng người lên, đưa điện thoại di động cho Kỷ Càn Khôn. Ông ta liên miệng cảm ơn. Lạc Thiếu Hoa cảm giác trông ông ta quen quen, nhưng không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu. Tất nhiên, lúc đó, ông cũng chẳng còn tâm trí đâu để suy nghĩ về điều này, chỉ gật đầu, rồi tiếp tục thẫn thờ nhìn chăm chăm vào mặt bàn.

Kỷ Càn Khôn quay xe lăn đến chỗ quầy phục vụ, gọi một cốc cà phê Moka. Tiếp đó, ông rút một tờ báo từ giá để sách báo bên cạnh quầy phục vụ, vừa uống cà phê vừa xem, mắt liên tục liếc về phía Lạc Thiếu Hoa.

Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, cầm cốc cà phê lên uống một hớp, lập tức cau mày. Ông nhìn thứ dung dịch màu nâu đen có bọt trắng trong cốc cà phê, đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Kỷ Càn Khôn lập tức vứt tờ báo xuống, cởi áo khoác và chiếc túi da, bỏ mũ ra, lấy món đồ trong túi áo nhét vào túi quần. Ông quay đầu nhìn vào trong quầy phục vụ, nhân viên phục vụ đang quay lưng về phía mình, thao tác máy pha cà phê.

https://thuviensach.vn

Kỷ Càn Khôn gật đầu với Trương Hải Sinh đang ngồi nhấp từng ngụm nước cam ở chếch phía trước mặt Lạc Thiếu Hoa. Trương Hải Sinh liền lập tức đứng dậy, bước nhanh đến cạnh Lạc Thiếu Hoa đã gục ra bàn, vội cởi chiếc áo lông vũ màu đen của ông ta.

Kỷ Càn Khôn quay xe lăn đến cạnh họ, cúi người, nhét chiếc túi da vào dưới chỗ ngồi của Lạc Thiếu Hoa. Trương Hải Sinh bế ông đặt vào chiếc ghế đối diện với Lạc Thiếu Hoa, lại vứt áo của Lạc Thiếu Hoa cho ông, còn anh ta thì mặc áo khoác, đội mũ của Kỷ Càn Khôn lên người Lạc Thiếu Hoa lúc này đã hôn mê.

Chỉ trong vòng hai phút, Trương Hải Sinh đã đặt Lạc Thiếu Hoa lên xe lăn, đắp thảm len tử tế. Kỷ Càn Khôn ngồi yên ổn trong ghế, áo khoác của hai người đã được đổi cho nhau.

Trương Hải Sinh đã mồ hôi mồ kê đầy đầu, anh ta gật đầu với Kỷ Càn Khôn, “Tiền đâu?”

“Dưới gối tôi.” Kỷ Càn Khôn mỉm cười, hất hàm về phía cửa, “Mau đi.”

“Mẹ kiếp, không phải ông bảo là…”

Nụ cười trên mặt Kỷ Càn Khôn tắt ngấm, “Đi!”

Trương Hải Sinh trừng mắt nhìn ông ta một cái, rồi đẩy Lạc Thiếu Hoa đi ra cửa.

Lúc này, nhân viên phục vụ ở quầy gọi: “Anh ơi, cà phê của anh được rồi.”

Trương Hải Sinh không quay đầu lại, bước nhanh ra khỏi quán cà phê.

Nhân viên phục vụ nhún vai, đặt cốc cà phê lên mặt quầy.

Kỷ Càn Khôn với lấy chiếc mũ len màu đen trên bàn đội lên đầu, dựng cổ áo lên che kín mặt. Lúc này, ông chú ý thấy chiếc túi đeo chéo màu xanh trên mặt bàn, mở ra xem, thì phát hiện bên trong chỉ có mấy cuốn sách. Ông nghĩ một lát, dường như hiểu ra được tác dụng thực sự của mấy cuốn sách, trên mặt liền thoáng hiện một nụ cười.

Tiếp đó, ông lấy hai vật từ trong túi áo ra, cầm ở tay trái và tay phải, cúi đầu, yên lặng chờ đợi người đó.

https://thuviensach.vn

“Tôi không có gì để nói với ông cả.” Lâm Quốc Đống cầm luôn chiếc túi đeo chéo màu xanh lên, mở ra, sự mong đợi trong mắt bỗng chốc tan biến.

Kỷ Càn Khôn khẽ cười thành tiếng.

Sắc mặt Lâm Quốc Đống tái xám. Hắn dốc ngược chiếc túi đeo chéo, mấy cuốn sách rơi lộp bộp xuống mặt bàn. Hắn vẫn nuôi hi vọng, xách chiếc túi giũ liên tục. Nhưng, bên trong đã trống rỗng không còn gì.

Hắn ném phịch chiếc túi xuống đất, chỉ vào Kỷ Càn Khôn, quát lên một cách dữ tợn: “Tiền của tao đâu?”

Kỷ Càn Khôn dường như vô cùng vui vẻ trước thần thái thảm hại của Lâm Quốc Đống. Ông giống như một chú mèo già ham chơi, đang vờn nghịch một con chuột sắp chết, nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ.

Tình hình thay đổi, không ở lại lâu được. Lâm Quốc Đống nghiến răng, định đi. Kỷ Càn Khôn lập tức quát khẽ: “Ngồi xuống!”

Tiếp đó, ông để tay phải lên mặt bàn, trong lòng bàn tay là một chiếc hộp nhựa hình chữ nhật màu đen, bên trên còn có một nút bấm màu đỏ.

“Nhìn dưới chỗ ngồi của mày!”

Lâm Quốc Đống chằm chằm nhìn ông, từ từ ngồi vào ghế, xòe hai chân ra, nhanh chóng nhìn xuống ghế.

Một chiếc túi da màu đen đặt ở phía dưới người hắn.

Hắn lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía người lạ đối diện.

Nụ cười trên mặt Kỷ Càn Khôn đã tắt ngấm. Ông hươ hươ chiếc hộp nhựa trong tay về phía Lâm Quốc Đống, “Tao chỉ cần ấn cái nút này, đảm bảo mày sẽ không còn bất cứ một mảnh xương nào!”

Lâm Quốc Đống run bắn người, nhìn chằm chằm vào ông, “Mày rốt cuộc là ai?”

Kỷ Càn Khôn không trả lời ngay, mà hít một hơi thở sâu, rồi lại chầm chậm thở ra.

“Buổi tối ngày 5 tháng 8 năm 1991, mày đã uy hiếp một phụ nữ, cưỡng dâm và giết hại cô ấy.” Sắc mặt Kỷ Càn Khôn tối sầm, rắn lạnh, “Sau đó, mày phân tách cô ấy thành mười khúc, vứt bên đường 177, trong thùng rác

https://thuviensach.vn

trước cổng khu nhân thân của Viện Thiết kế kiến trúc, số 163 đường Hồng Hà, cạnh tháp nước thôn Hạ Giang trị trấn Dương Liên - tao nói có đúng không?"

Giọng nói của ông chậm rãi bình thản, không sắc lạnh, nhưng giống hệt như một mũi dao, xẻ đôi đầu Lâm Quốc Đống, moi những hình ảnh chôn sâu trong ký ức trưng bày ra trước mắt Lâm Quốc Đống, máu me bê bết.

Lâm Quốc Đống chằm chằm nhìn người đàn ông lạ mặt, môi run lên bần bật, không nói ra câu nào.

"Khi thi thể của cô ấy được phát hiện ra, ngoài một chiếc giày cao gót màu bạc, trên người không một mảnh vải." Kỷ Càn Khôn tiếp tục kể, "Quần áo của cô ấy đều đã bị mày tiêu hủy. Có điều, trong ví tiền của cô ấy có một tấm chứng minh thư, chắc là mày đã nhìn thấy."

Mặt Lâm Quốc Đống tái xám. Cái người trước mắt này, là một con ác quỷ đoạt mạng.

"Cô ấy tên là Phùng Nam, 34 tuổi, là một phụ nữ mắt to, hay cười." Kỷ Càn Khôn dừng lại, khi lên tiếng lần nữa, giọng nói chậm rãi nhưng rõ ràng.

"Tao là chồng của cô ấy."

Lâm Quốc Đống nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm đầu, cổ họng khẽ phát ra một tiếng rên. Kỷ Càn Khôn nhìn hắn, không nói gì, ngón tay vẫn để ở trên cái nút màu đỏ đó.

Rất lâu sau, Lâm Quốc Đống ngẩng đầu lên, bật ra mấy chữ qua kẽ răng.

"Mày muốn làm gì?"

"Tao muốn làm gì?" Kỷ Càn Khôn dường như tự nói một mình, tiếp đó, ông mỉm cười, "Tao đã tìm mày hai mươi ba năm, luôn muốn biết mày là người như thế nào."

"Mày tìm thấy tao bằng cách nào?"

"Người nên hỏi không phải là mày." Kỷ Càn Khôn lắc đầu, "Mà là tao."

Lâm Quốc Đống nhìn chằm chằm vào ông, "Nếu tao không trả lời thì sao?"

https://thuviensach.vn

“Chúng ta cứ tiếp tục như thế này.” Kỷ Càn Khôn nhún vai, “Tao đã đợi hai mươi ba năm, đợi thêm một lúc có sao đâu.”

Môi Lâm Quốc Đống bặm lại, răng nghiến ken két.

“Được, mày nói đi.”

Kỷ Càn Khôn nheo mắt, nhao người về phía trước, “Mày, tại sao lại giết vợ tao?”

Lâm Quốc Đống nghĩ một lát, ánh mắt bất định, khóe mắt liên tục liếc nhìn bàn tay phải đang cầm chặt chiếc hộp nhựa màu đen của Kỷ Càn Khôn. Đồng thời, tay hắn nhích từng tí một trên mặt bàn tiến gần về phía đối phương.

“Tốt nhất là mày đừng có động đậy!” Kỷ Càn Khôn lập tức nhận thấy ý đồ của hắn, ông ngồi ngả ra đằng sau, đồng thời dùng hai cánh tay đẩy chiếc bàn sắt về phía hắn. Lưng Lâm Quốc Đống va vào cây cột, chiếc ghế đang ngồi và hai chân đều bị kẹt dưới chiếc bàn sắt, bỗng chốc không thể cử động được.

“Tiếp tục nói!”

Tiếng quát khẽ khiến Lâm Quốc Đống không dám manh động, đồng thời cũng khiến nhân viên phục vụ đang đi tới giật bắn mình.

“Hai ông,” anh ta do dự một lúc lâu, rồi vẫn đi đến cạnh bàn, “Cho hỏi, hai ông muốn uống gì ạ?”

“Không uống gì cả.” Hai mắt Kỷ Càn Khôn không hề rời khỏi Lâm Quốc Đống, “Đi ra!”

Thái độ cứng rắn của ông khiến nhân viên phục vụ vô cũng bất mãn, “Thưa ông, nếu không dùng gì, thì mời hai ông…”

“Đi ra!” Kỷ Càn Khôn khoát tay, “Bảo tất cả mọi người đều rời khỏi đây, chỗ tôi có thuốc nổ!”

Điều khiến người ta bất ngờ là, nhân viên phục vụ không hề sợ hãi, mà chống chiếc khay lên mặt bàn, nhìn Kỷ Càn Khôn với vẻ đầy khinh bỉ, “Ông già, định gây sự phải không?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu nhìn anh ta, thò tay trái dưới gầm bàn ra - tay trái cũng cầm một chiếc hộp nhựa màu đen có một nút ấn màu đỏ như vậy - ấn một cái.

Gần như cùng lúc đó, bồn hoa ở cửa quán cà phê phát ra một tiếng nổ cực lớn. Những mảnh vụn, đất và hoa lá bay tứ tung. Cánh cửa kính cũng bị vỡ, gió lạnh lập tức lùa vào.

Nhân viên phục vụ sợ đến mức ngồi thụp xuống đất, lấy chiếc khay che đầu, rồi vội vàng chạy ra ngoài. Vừa chạy đến cửa, anh ta giẫm phải một mảnh vỡ, trượt chân, ngã phịch xuống sàn.

Anh ta vội bò dậy, không kịp xem vết thương trên tay, hét về phía đôi thanh niên nam nữ ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa: “Chạy mau, trên người ông già kia có thuốc nổ.”

Đôi thanh niên nam nữ chỉ lẳng lặng nhìn hai người ngồi đối mặt với nhau ở giữa quán cà phê, không hề động đậy.

Đỗ Thành một tay cầm vô lăng, một tay cầm điện thoại, từ trong ống nghe vọng ra giọng nói gấp gáp của Trương Chấn Lương.

“Tàu vừa chạy rồi. Anh nói đúng rồi, Lâm Quốc Đống không hề lên tàu!”

“Đã lục soát trong ga chưa?”

“Đang lục soát, chúng em không bỏ qua bất cứ sân ga nào. Tất cả các chuyến tàu xuất phát vào chiều nay, chúng em đều đã liên hệ với cảnh sát đường sắt, để đề phòng hắn trà trộn lên chuyến tàu khác trốn thoát.”

“Tôi biết rồi.”

“Sư phụ, anh đang ở đâu?”

“Tôi sắp đến quán cà phê đó rồi. Bảo cậu Cao tiếp tục định vị điện thoại di động của Lạc Thiếu Hoa, nếu vị trí có thay đổi, báo ngay cho tôi.”

“Vâng, sư phụ, anh cẩn thận nhé.”

“Yên tâm.”

Đỗ Thành ngắt điện thoại, vội quay vô lăng, từ phố Hưng Hoa Bắc lái vào đường Đại Vọng. Vừa ngoặt qua góc phố, ông đã nghe thấy một tiếng

https://thuviensach.vn

nổ cực lớn từ phía trước vọng đến.

Ông giảm tốc độ xe theo bản năng, há miệng trợn mắt nhìn khói mù mịt bốc lên từ một cái quán mặt phố cách đó chừng 100 mét. Trên tấm biển ở nóc nhà, mấy chữ "The One" hiện ra rõ ràng.

Đỗ Thành nhấn chân ga, phóng nhanh đến trước cửa quán, nhìn thấy mấy người đang vừa kêu thất thanh vừa từ trong cửa chạy ra. Ông thầm chửi một câu, tháo đai an toàn, nhảy xuống xe, chạy về phía quán cà phê. Trong hiên trước cửa quán đã vô cùng lộn xộn. Đất, hoa lá khắp mặt sàn. Cửa kính bị nổ vỡ tan, chỉ còn lại chiếc khung sắt treo lơ lửng. Đỗ Thành bịt mũi, bước vào quán thăm dò trong làn khói mù mịt. Mọi thứ đều mờ ảo, ông chỉ có thể nhìn thấy bàn ghế đổ trong quán cà phê và hai người ngồi đối mặt với nhau ở giữa quán.

Người ngồi quay lưng về phía mình không rõ là ai, dường như là Lạc Thiếu Hoa. Còn người ngồi đối diện với ông ta, chính là Lâm Quốc Đống.

Đỗ Thành lùi ra ngoài cửa, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm số.

"Chấn Lương, lập tức đưa người đến quán cà phê "The One" ở chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc, Lâm Quốc Đống đang ở đây." Đỗ Thành xua khói dày đặc trước mắt, "Còn nữa, gọi đội phòng chống cháy nổ đến."

Kỷ Càn Khôn nghiến chặt quai hàm, cảm giác hai tai kêu ù ù. Lâm Quốc Đống ngồi đối diện với ông, hai tay ôm đầu, nằm bò ra mặt bàn, hồn xiêu phách lạc nhìn ra ngoài cửa.

"Đấy chỉ là món đồ chơi vặt thôi." Kỷ Càn Khôn chỉ vào chiếc túi da màu đen dưới chỗ ngồi của Lâm Quốc Đống, "Sức công phá của cái này gấp nó mười mấy lần."

Hai mắt Lâm Quốc Đống đỏ ngầu, người và mặt đầy bụi đất, "Mẹ kiếp, mày điên rồi hả?"

"Bây giờ chỉ còn hai chúng ta." Kỷ Càn Khôn giơ chiếc điều khiển chất nổ trong tay lên, "Mày nói tiếp đi."

https://thuviensach.vn

Lâm Quốc Đống ra sức gầm lên: “Mẹ kiếp, rốt cuộc mày muốn tao nói gì?”

“Tại sao mày giết chết cô ấy?” Kỷ Càn Khôn cũng không giữ được bình tĩnh, “Tại sao mày giết vợ tao?”

“Lão Kỷ!”

Bỗng nhiên, Kỷ Càn Khôn nghe thấy một tiếng quát từ phía sau lưng vọng tới. Ông bất giác quay đầu lại, liền há mồm trợn mắt.

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đứng cạnh nhau trên lối đi, đang cẩn thận nhích từng tí một đến gần ông.

“Lão Kỷ, ông…”, Ngụy Quýnh dán mắt nhìn vào tay phải của Kỷ Càn Khôn, “Ông đừng làm bừa.”

Kỷ Càn Khôn đã rối tung, “Sao các cháu biết ta ở đây?”

“Ông mang theo cái WIFI bỏ túi đúng không?” Nhạc Tiêu Tuệ hươ hươ điện thoại di động của mình, mắt ánh lên nỗi sợ hãi, “Tự động kết nối rồi.”

Kỷ Càn Khôn nhắm chặt mắt lại, rồi lập tức mở ra luôn, nét mặt vô cùng bực bội. Ông lại quay về phía Lâm Quốc Đống, khẽ nghiêng đầu, “Hai đứa, đi ngay đi!”

“Lão Kỷ, ông bình tĩnh một chút.” Ngụy Quýnh từ từ đi đến cạnh bàn, chỉ tay vào Lâm Quốc Đống, “Cảnh sát sẽ đến ngay bây giờ, hắn không chạy thoát được đâu.”

“Đi!”

Ngụy Quýnh cuống lên, đang định bước tới khuyên can, thì cảm thấy vai mình bị ai đó nắm chặt. Cậu quay người nhìn, là Đỗ Thành.

“Hai đứa, lập tức rời khỏi đây!” Đỗ Thành nhìn Kỷ Càn Khôn, nét mặt vô cùng bình lặng, “Lão Kỷ, bây giờ tôi sẽ bắt Lâm Quốc Đống, ông cũng đi theo tôi.”

“Hắn không được đi đâu hết.” Kỷ Càn Khôn không hề nhìn Đỗ Thành, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Quốc Đống, “Tôi cũng thế.”

“Lão Kỷ, sự thật đã được điều tra rõ ràng.” Đỗ Thành cố gắng nói bằng giọng nhẹ nhàng, “Tôi đảm bảo là Lâm Quốc Đống sẽ bị trừng phạt thích

https://thuviensach.vn

đáng. Ông không cần…”

“Trừng phạt như thế nào? Tội cố ý giết người? Ừ, đúng, hắn đã giết một cảnh sát.” Kỷ Càn Khôn ngắt lời ông, tâm trạng lại bị kích động, “Nhưng thế thì sao? Vợ tôi thì sao? Tòa án thậm chí sẽ không cả nhắc đến tên cô ấy!”

Kỷ Càn Khôn ngồi thẳng người lên, “Cho nên, phải để tôi xét xử hắn.” Ông vỗ vào ngực mình, “Ở tòa án của tôi.”

Quán cà phê bỗng chốc trở nên yên lặng. Nét mặt vị quan tòa nghiêm túc trang trọng. Bị cáo ngồi đối diện với ông mắc kẹt trong chỗ ngồi, run lên bần bật như một cái lá rụng.

Mặt Đỗ Thành sắt lại. Ông nghiến răng, rút khẩu súng lục từ thắt lưng ra, lên cò súng cách một tiếng.

“Lão Kỷ, ông đừng ép tôi!”

“Là các người đang ép tôi!” Kỷ Càn Khôn không thèm nhìn Đỗ Thành, giọng kiên quyết, “Đây là việc giữa tôi và hắn, không liên quan đến người khác. Các người lập tức đi ngay, tôi không muốn làm hại đến những người vô tội.”

Đỗ Thành chửi thầm một câu, lôi Ngụy Quýnh lùi ra ngoài cửa. Ngụy Quýnh đi mấy bước theo ông, phát hiện thấy Nhạc Tiêu Tuệ vẫn đứng yên tại chỗ, không hề động đậy. Cậu lập tức giãy khỏi tay Đỗ Thành, quay lại bên cạnh Nhạc Tiêu Tuệ.

Xe cảnh sát đủ các màu tập trung dày đặc ở chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc, đợi đèn giao thông ở phía trước chuyển thành màu xanh. Một phút sau, xe cộ lại tiếp tục lưu thông trên đường. Mười mấy chiếc xe lần lượt vượt qua vạch dừng, phóng nhanh về phía trước. Bỗng nhiên, một chiếc taxi trong dòng xe dường như bị mất kiểm soát, đi ngoằn ngoèo thành hình chữ S trên đường. Những chiếc xe xung quanh vội chuyển hướng tránh, những tiếng còi phẫn nộ rú lên.

Chiếc taxi bị mất kiểm soát lại chạy ngoằn ngoèo về phía trước thêm mấy chục mét rồi đột ngột dừng lại. Một người đàn ông trung niên từ ghế lái phụ nhảy ra, chạy ra giữa đường, nhìn vào trong xe taxi, vẻ mặt đầy sợ

https://thuviensach.vn

hãi. Gần như cùng lúc đó, cửa sau xe mở ra, một người đàn ông luống tuổi mặc áo bông màu đen, đầu đội chiếc mũ len màu xám nhạt chui ra khỏi xe, loạng choạng vòng qua đuôi xe, lao thẳng về phía ghế lái.

Ông ta giật chiếc mũ len trên đầu ném xuống đất, kéo cửa xe, lôi lái xe ra. Lái xe ngã ngửa người xuống đường, cứ thế nhìn người đàn ông luống tuổi ngồi vào ghế lái, nổ máy.

Sau khi quay đầu gấp, chiếc taxi phóng vụt đi theo hướng đến.

Người tụ tập trước cửa quán cà phê mỗi lúc một đông, tò mò nhìn vào bên trong. Họ nhìn thấy trong quán cà phê có năm người vừa đứng vừa ngồi, xì xầm dò đoán xem rốt cuộc nguyên nhân gì gây ra vụ nổ khi nãy. Người thì nói là đòi nợ, người thì nói là mâu thuẫn tình cảm. Thậm chí còn có người khẳng định là phần tử khủng bố ở nước ngoài xâm nhập vào thành phố để phá hoại.

Lúc này, tiếng còi xe cảnh sát dồn dập từ xa tới gần. Rất nhanh chóng, mấy chiếc xe cảnh sát và xe cứu hộ, xe cứu hỏa lao nhanh đến. Trương Chấn Lương nhảy xuống từ một chiếc xe cảnh sát, vừa chỉ huy đồng nghiệp phong tỏa hiện trường, vừa chạy vào trong quán cà phê.

Vừa vào cửa, anh đã nhìn thấy Đỗ Thành sắc mặt nặng nề và Lâm Quốc Đống đang run lên bần bật.

“Sư phụ!” Trương Chấn Lương bước nhanh đến cạnh bàn, lập tức phát hiện thấy chiếc điều khiển chất nổ từ xa trong tay Kỷ Càn Khôn. Anh không hề do dự, rút luôn súng lục, nhắm trúng đầu Kỷ Càn Khôn, đồng thời nhìn Đỗ Thành.

“Thế này… là thế nào ạ?”

“Phong tỏa con phố này, di dời dân chúng đi chỗ khác.” Đỗ Thành không trả lời anh, mà ra lệnh luôn, “Yêu cầu đội phòng chống cháy nổ, đội cứu hỏa và cứu hộ sẵn sàng đợi lệnh.”

“Vâng.” Trương Chấn Lương bỏ súng xuống, ánh mắt dừng lại mấy giây nhìn chiếc điều khiển chất nổ từ xa, “Có cần cho người đến nói chuyện với ông ta không?”

“Không có tác dụng.” Đỗ Thành cau mày, “Để tôi nói vậy.”

https://thuviensach.vn

Trương Chấn Lương gật đầu, “Sư phụ, anh cẩn thận nhé.”

Dứt lời, anh liền quay người đi ra cửa. Vừa bước được mấy bước, Trương Chấn Lương bỗng trợn tròn mắt.

Một ông già mặc áo bông màu đen người xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua cánh cửa kính vỡ, loạng choạng xông vào.

“Lạc Thiếu Hoa?” Trương Chấn Lương để ý thấy ông cầm một chiếc tuốc nơ vít cán dài trong tay, liền vội ngăn lại, “Anh định làm gì?”

Ánh mắt Lạc Thiếu Hoa hỗn loạn, cả người mềm oặt, như chực ngã lăn ra đất bất cứ lúc nào. Đối mặt với cánh tay chặn trước mặt của Trương Chấn Lương, Lạc Thiếu Hoa liền bám luôn vào, đứng vững rồi lại đẩy phắt anh ra, lao thẳng đến chỗ Lâm Quốc Đống.

Trong tiếng hét thất thanh của Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, Đỗ Thành bước nhanh đến, nắm chặt cổ tay Lạc Thiếu Hoa, bẻ ngược cổ tay, dúi người ông xuống đất, đồng thời giật lấy chiếc tuốc nơ vít.

“Mẹ kiếp, anh định làm gì hả?”

Lạc Thiếu Hoa ngồi trên sàn nhà, cổ tay phải bị Đỗ Thành kẹp chặt. Nhưng, dường như ông vẫn không cam tâm, giãy giụa bò ra chỗ Lâm Quốc Đống, miệng gầm lên những tiếng không rõ:

“Giết… giết nó đi…”

Nét mặt Đỗ Thành phức tạp, thần thái vừa phẫn nộ, vừa đau khổ. Ông khoát tay, ra hiệu cho Trương Chấn Lương lôi Lạc Thiếu Hoa ra ngoài.

Trương Chấn Lương đáp lời, cúi xuống, đưa hai tay vào dưới nách Lạc Thiếu Hoa, kéo ông ra ngoài cửa. Lạc Thiếu Hoa vẫn ngơ ngác chưa tỉnh hẳn, hai chân giãy đạp yếu ớt, trong đầu dường như chỉ còn duy nhất một ý nghĩ.

“Tôi… giết nó…”

Kỷ Càn Khôn vẫn lạnh lùng quan sát.

“Hừ!” Ông hất hàm về phía Lâm Quốc Đống ở đối diện, “Xem ra, hôm nay không chỉ có mình tao muốn giết mày.”

https://thuviensach.vn

Chưa dứt lời, mọi người có mặt ở đó đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Kỷ Càn Khôn cau mày, đưa tay móc một chiếc điện thoại di động trong túi áo lông vũ màu nâu trên người ra. Ông nhìn màn hình rồi đưa cho Đỗ Thành.

“Gọi cho Lạc Thiếu Hoa.”

Đỗ Thành cầm lấy chiếc điện thoại di động, nhìn hai chữ “bà xã” hiển thị trên màn hình. Ông quay đầu nhìn Lạc Thiếu Hoa vừa bị lôi ra khỏi cửa, ấn nút nghe máy.

“Chị à, em là Thành đây… Chị đừng hỏi chuyện này nữa.” Đỗ Thành thở dài, “Thiếu Hoa không sao… Chị đừng đến, anh ấy thật sự là không sao… Thôi được… Chúng em đang ở chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc.”

Ông ngắt máy, cúi người nhìn Kỷ Càn Khôn.

“Lão Kỷ, bây giờ tôi đi nói chuyện với Lạc Thiếu Hoa - trong tay ông ấy có chứng cứ Lâm Quốc Đống giết người.” Đỗ Thành dừng lại một lúc, “Ông cho tôi một chút thời gian.”

Khóe miệng Kỷ Càn Khôn khẽ nhếch lên, bật ra ba chữ: “Ba mươi phút.”

“Được.” Đỗ Thành thẳng người lên, quay đầu nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Hai đứa…”

Nhạc Tiêu Tuệ vẫn đứng yên, Ngụy Quýnh nhìn cô, rồi quay về phía Đỗ Thành lắc đầu.

Đỗ Thành dường như đã sớm đoán được, mặt không có vẻ cáu giận lắm. Ông vỗ vào vai Kỷ Càn Khôn, rồi chạy nhanh ra cửa.

Trong quán cà phê lại trở nên yên lặng. Bốn người không nói gì, ngồi hoặc đứng quanh chiếc bàn. Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn buông một tiếng thở dài, giọng nói ôn hòa: “Các cháu tìm chỗ ngồi đi - ngồi xa ra một tí.”

Hai người làm theo. Có điều, mỗi người lấy một cái ghế, ngồi xuống cạnh bàn.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn chiếc túi da màu đen dưới chỗ ngồi của Lâm Quốc Đống, hất hàm về phía nó, “Chính là cái này à?”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn cười, “Ta là một người liệt, không thể đảm bảo là sẽ giết được hắn, chỉ có thể sử dụng cách này.”

Nhạc Tiêu Tuệ cũng cười, “Ông thật sự không phải là một ông già đơn giản.”

Bầu không khí căng thẳng chợt dịu đi.

Kỷ Càn Khôn chống tay trái vào ghế, chậm rãi điều chỉnh tư thế ngồi. Cơ thể cứng đờ bắt đầu thoải mái hơn, ông thậm chí còn rên lên một tiếng dễ chịu.

Ngụy Quýnh bước tới đỡ người ông, giúp ông dựa vào ghế ở tư thế thoải mái nhất có thể.

“Cảm ơn cháu.” Kỷ Càn Khôn thở ra một hơi dài, “Hai đứa… hôm nay không phải lên lớp à?”

“Có ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ bĩu môi, “Về thế nào cũng bị phê bình.”

“Thế thì làm thế nào?” Kỷ Càn Khôn nghĩ một chút, “Cứ nói là giúp cảnh sát bắt tội phạm bị truy nã?”

“Thôi đi ạ.” Ngụy Quýnh cười nhăn nhó, “Ai tin cơ chứ?”

Ba người cùng cười.

Lâm Quốc Đống nãy giờ cúi đầu im lặng, ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn ba người đang cười vui vẻ trước mặt hắn. Dưới chỗ ngồi của mình đang để một khối thuốc nổ có sức công phá cực lớn, ngoài cửa là một lô lốc cảnh sát mang súng thật đạn thật - còn ba người này, thật không ngờ, lại đang thảo luận về chuyện bịa ra lý do trốn học.

“Này!” Lâm Quốc Đống gầm lên, “Tao đói rồi!”

Tiếng cười của ba người bỗng ngưng bặt, cùng đưa mắt nhìn Lâm Quốc Đống, như thể vừa mới phát hiện ra là hắn cũng đang ngồi ở đây. Tiếp đó, Nhạc Tiêu Tuệ cầm cốc cà phê trên mặt bàn lên, hắt vào mặt hắn.

“Ông câm mồm đi cho tôi!”

https://thuviensach.vn

Kỷ Càn Khôn định đưa tay ngăn lại, nhưng đã không kịp. Có điều, nhìn đầu tóc Lâm Quốc Đống dính đầy thứ nước màu nâu sẫm, dường như trong lòng ông cũng thấy hả dạ. Ngẫm nghĩ một lúc, Kỷ Càn Khôn lấy hai trăm tệ trong túi quần ra, đưa cho Ngụy Quýnh.

“Đi, ra chỗ quầy phục vụ lấy cái gì đó ăn - chắc các cháu cũng đói lắm rồi.”

Mấy phút sau, trên mặt bàn đã bày mấy cái khay, trong khay xếp đầy bánh vòng, bánh ngọt, hamburger và pizza, bên cạnh còn có mấy chai nước hoa quả.

Trời đã tối dần, ánh đèn trong quán cà phê cũng không sáng lắm. Ánh đèn xe cảnh sát xanh đỏ nhấp nháy bên ngoài ô cửa sổ sát đất trông càng nhức mắt. Từ trong quán cà phê nhìn ra, có thể thấy rất nhiều cảnh sát nét mặt nặng nề đứng quanh cửa, liên tục nhìn vào trong quán. Tiếng báo cáo tình hình, mệnh lệnh lẫn với tiếng máy bộ đàm, vọng vào trong quán cà phê qua cánh cửa kính vỡ, không ngớt bên tai.

Trong bầu không khí như vậy, bốn người ngồi quanh bàn, lặng lẽ ăn uống. Lão Kỷ ăn vừa chậm vừa ít. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ cũng không có cảm giác muốn ăn, mỗi người ăn một cái bánh vòng, nhấp từng ngụm nước hoa quả. Còn Lâm Quốc Đống có vẻ như đã bất chấp tất cả, cả hai tay đều hoạt động, nhồm nhoàm nghiến ngấu. Có điều, bộ dạng ăn uống của hắn vừa khó coi vừa điên cuồng, mỗi loại đồ ăn chỉ gặm mấy miếng là vứt đi, rồi lại đưa tay chộp lấy một món khác. Rất nhanh chóng, các đồ ăn thừa đã bị vứt lung tung khắp xung quanh hắn.

Dần dần, Lâm Quốc Đống cũng không thể ăn tiếp được nữa. Hắn nấc lên vì quá no, lau miệng, đưa tay về phía Kỷ Càn Khôn.

“Có thuốc lá không?”

Kỷ Càn Khôn nhìn hắn, đưa tay sờ mò trong túi áo, quả nhiên phát hiện thấy một hộp thuốc lá và một chiếc bật lửa. Ông không để ý đến Lâm Quốc Đống mà đưa thuốc lá cho Ngụy Quýnh.

Ngụy Quýnh hiểu ý, rút ra một điếu đưa cho Lâm Quốc Đống, lại giúp hắn châm lửa.

https://thuviensach.vn

Kỷ Càn Khôn nhìn đồng hồ đeo tay, tính toán một chút, nét mặt trở nên u tối.

Ngụy Quýnh chợt sững người, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói: “Lão Kỷ, chờ thêm một lúc nữa được không, Đỗ Thành có lẽ…”

“Không thể.” Kỷ Càn Khôn lắc đầu, “Nếu Lạc Thiếu Hoa chịu giao chứng cứ ra, thì đã không cần đến giết Lâm Quốc Đống.”

Kỷ Càn Khôn lấy từ trong túi áo ra một con dao găm cảnh sát, “Ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Ngụy Quýnh nhớ đến chiếc túi hồ sơ bị đốt cháy, lòng rối bời.

“Cảm ơn các cháu đã đi cùng ta nốt chặng đường cuối cùng.” Kỷ Càn Khôn vỗ vào vai Ngụy Quýnh, ánh mắt hiền hậu, “Cảm ơn các cháu, ta đã không còn nuối tiếc điều gì nữa.”

Tiếp đó, ông nhìn sang Lâm Quốc Đống, “Còn mấy phút nữa, để cho ta và hắn vậy.”

Bỗng nhiên, Lâm Quốc Đống bật cười ha hả.

“Đúng thế.” Lâm Quốc Đống nhìn chằm chằm vào nửa điếu thuốc trên tay, lại rít một hơi, “Tao cũng có điều muốn nói với mày.”

Ba người còn lại đều lập tức yên lặng, ngây ra nhìn hắn.

“Có phải mày muốn biết, trước khi chết, trông vợ mày thế nào không?”

Một luồng cảm giác lạnh toát lướt qua tim Ngụy Quýnh. Cậu quay đầu nhìn Kỷ Càn Khôn - ông run bắn người, mặt trắng bệch.

“Mày nói đi.”

“Thực ra, trong bốn người phụ nữ đó, tao thích nhất là vợ mày.” Lâm Quốc Đống chậm rãi phả ra một hơi thuốc lá, nghiêng đầu, liếc nhìn Kỷ Càn Khôn qua khóe mắt, “Chân dài, ngực cũng lớn, da vừa trắng vừa mịn.”

“Câm mồm!” Ngụy Quýnh quát. Cậu không dám nhìn sắc mặt Kỷ Càn Khôn, nhưng nghe thấy rất rõ ông nghiến răng ken két.

“Tao đã cưỡng dâm cô ta hai lần đấy, không muốn bỏ ra.” Lâm Quốc Đống lấy ngón tay ấn bẹp đầu thuốc lá, hai tay đan chéo vào nhau, ôm

https://thuviensach.vn

trước ngực, nheo mắt nhìn Kỷ Càn Khôn, “Có điều, xong xuôi, tao vẫn phải giết cô ta. Cô ta một mực cầu xin tao tha cho gì đó.”

Hắn duỗi hai tay, xòe năm ngón tay ra, rồi nắm lại, từ từ vòng vào nhau.

“Cổ vợ mày mảnh thế này, tao chẳng cần mất nhiều sức lực gì, ha ha!”

Kỷ Càn Khôn trừng trừng nhìn hắn, nét mặt trắng bệch trở nên tái xám, bàn tay đang cầm chặt chiếc điều khiển phát nổ từ xa nổi gân xanh.

“Sau khi giết chết vợ mày, tao bế cô ta vào trong bồn tắm.” Lâm Quốc Đống dường như rất hài lòng về phản ứng của Kỷ Càn Khôn, giọng nói càng nhẹ nhàng, mỗi một chữ đều rất rõ ràng, “Tao định cưa đầu trước. Nhưng khi tao cứa cổ cô ta, mày đoán xem thế nào?”

Lâm Quốc Đống nhao người ra phía trước, mặt nở nụ cười, dường như đang kể về một đoạn tấu hài vô cùng buồn cười, “Cô ta đã cử động. Lúc tao cắt đầu vợ mày, cô ta vẫn còn sống!”

Nhạc Tiêu Tuệ đứng dậy, vung tay tát mạnh vào mặt Lâm Quốc Đống.

“Dừng tay!”

Người quát lên giận dữ là Kỷ Càn Khôn. Cả người ông run lên bần bật, mặt xám đen, dường như đến thở cũng rất khó khăn, “Hai cháu, đi ra ngoài, ngay lập tức!”

“Lão Kỷ, hắn ta muốn kích cho ông nổi giận!” Ngụy Quýnh cuống lên, đưa tay nắm lấy vai Kỷ Càn Khôn, “Ông đừng mắc bẫy của hắn!”

Quán cà phê đã bị cảnh sát bao vây vòng trong vòng ngoài, Lâm Quốc Đống không thể chạy thoát được. Nếu bị đưa ra tòa, thì chẳng thà chết cùng với lão Kỷ ở đây. Nếu lão Kỷ hoàn toàn mất lý trí, có khả năng hai người trẻ tuổi kia nữa cũng sẽ chết theo.

Ta không thiệt. Nghĩ vậy, Lâm Quốc Đống lại càng muốn chết luôn.

Mắt hắn lồi ra, hất hàm về chiếc điều khiển từ xa trong tay Kỷ Càn Khôn, “Ra tay đi, cái đồ vô tích sự! Không phải là mày vẫn luôn muốn giết tao sao? Làm đi, làm đi!”

“Câm mồm!” Ngụy Quýnh quay đầu, liên tiếp lay người Kỷ Càn Khôn, “Lão Kỷ, ông bình tĩnh một chút…”

https://thuviensach.vn

“Đi ra!” Kỷ Càn Khôn hất tay Ngụy Quýnh, chỉ ra cửa, “Ta cho các cháu năm giây - năm!”

“Bốn!”

“Hắn muốn chết là hết, ông đừng ngốc thế!”

“Ba!”

Ngụy Quýnh nhảy lên, định cướp lấy chiếc điều khiển phát nổ từ xa trong tay Kỷ Càn Khôn, nhưng đã bị ông đẩy vào giữa ngực bật ra.

“Hai!”

Lâm Quốc Đống mặt tái xám, nhắm mắt lại.

Ngụy Quýnh chửi to một tiếng, quay người lôi Nhạc Tiêu Tuệ chạy. Điều khiến cậu không ngờ là, Nhạc Tiêu Tuệ giãy tay cậu ra, bước một bước ra phía sau Lâm Quốc Đống.

“Kỷ Càn Khôn, ông không có tư cách giết hắn!”

Kỷ Càn Khôn sững người, ngón tay cái đè trên chiếc nút đỏ hơi lỏng ra. Tiếp đó, mặt ông méo xệch đi, gầm rống lên:

“Ta không có sao?!” Kỷ Càn Khôn đột ngột giơ tay lên, chỉ vào Lâm Quốc Đống, “Hắn đã giết vợ ta!”

“Ông đã giết mẹ cháu!”

Trong một chiếc xe cảnh sát Iveco ở phía ngoài quán cà phê.

Đỗ Thành loay hoay một hồi lâu, nhưng Lạc Thiếu Hoa vẫn mơ mơ màng màng, nói linh tinh, giãy đạp liên tục trên ghế ngồi, miệng lẩm bẩm “Lâm Quốc Đống”, “giết nó”. Cuối cùng, không thể chịu đựng hơn được nữa, Đỗ Thành đổ một chai nước suối lên đầu Lạc Thiếu Hoa, ông ta mới bình tĩnh hơn một chút.

Đỗ Thành nửa quỳ trong xe, nắm lấy cằm Lạc Thiếu Hoa, “Anh Lạc, anh Lạc, nhìn tôi!”

Mặc dù Lạc Thiếu Hoa không giãy giụa nữa, nhưng đầu cúi gằm, mắt nhắm nghiền, liên tục lẩm bẩm gì đó không rõ.

Đỗ Thành bốc hỏa, giơ cả hai tay lên, giáng cho Lạc Thiếu Hoa mấy cú bạt tai rất mạnh.

https://thuviensach.vn

Mặt Lạc Thiếu Hoa lập tức đỏ tấy lên. Sau khi bị đánh đau, cuối cùng Lạc Thiếu Hoa cũng mở mắt ra.

“Anh Lạc, hôm nay mục đích anh hẹn gặp Lâm Quốc Đống, mọi người đều rất rõ.” Đỗ Thành nhìn chăm chú vào mắt Lạc Thiếu Hoa. Ánh mắt Lạc Thiếu Hoa vô định, dường như không thể tập trung được, “Anh còn nhớ Kỷ Càn Khôn không?”

Cái tên đó khiến Lạc Thiếu Hoa tập trung hơn được một chút, ánh mắt cũng bắt đầu có thần hơn.

“Kỷ Càn Khôn… hình như là…”

“Đúng.” Đỗ Thành không có thời gian giải thích cho ông ta, khẩn thiết nói: “Tình hình bây giờ là như thế này: Kỷ Càn Khôn mang theo thuốc nổ khống chế Lâm Quốc Đống, trong quán cà phê chỉ có hai người.”

Lạc Thiếu Hoa ngây ra nhìn lại Đỗ Thành, mắt nửa nghi hoặc nửa sợ hãi.

“Kỷ Càn Khôn định cho nổ chết Lâm Quốc Đống để báo thù cho vợ. Nếu ông ta làm như thế, hậu quả rất khó lường. Chỉ còn cách làm cho ông ta tin rằng Lâm Quốc Đống sẽ bị pháp luật trừng trị vì đã gây ra bốn vụ án giết người liên hoàn đó, ông ta mới chịu thôi.” Đỗ Thành ngồi thẳng người dậy, nói từng chữ một: “Cho nên, tôi cần anh đưa chứng cứ Lâm Quốc Đống cưỡng dâm, giết người năm đó cho tôi.”

Lạc Thiếu Hoa dường như phải mất rất nhiều thời gian mới hiểu được ý Đỗ Thành. Sau đó, ông ta từ từ cúi đầu xuống, cười đau khổ.

“Chứng cứ, đúng là ở trong tay tôi.”

Đỗ Thành lập tức truy hỏi: “Là cái gì?”

“Lâm Quốc Đống đã từng mượn một chiếc xe bán tải hiệu Đông Phong màu trắng để lái. Trong tay tôi có bản ghi chép thông tin về việc mượn xe của hắn.” Giọng Lạc Thiếu Hoa rất khẽ, như thể nói một mình, “Trên mặt sau tấm chắn nắng ở ghế lái phụ của chiếc xe, tôi đã phát hiện thấy vết máu của một trong số những người chết.”

Nghe thế, trong lòng Đỗ Thành vừa mừng vừa giận. Mừng vì cuối cùng đã tìm thấy chứng cứ Lâm Quốc Đống gây án, giận vì không ngờ Lạc

https://thuviensach.vn

Thiếu Hoa đúng là đã giấu hai chứng cứ này hai mươi ba năm.

"Những thứ đó ở đâu?" Đỗ Thành vỗ vào một cảnh sát trẻ ngồi trên ghế lái, ra hiệu cho cậu ta nổ máy xe. "Ở nhà anh à? Mình đi lấy đến đây luôn."

"Muộn rồi." Nước mắt Lạc Thiếu Hoa trào ra, "Tôi đã đốt sạch rồi."

Đỗ Thành đang cài dây an toàn, quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Lạc Thiếu Hoa. Một lúc lâu sau, ông mới bật ra mấy chữ qua kẽ răng: "Tại sao?"

"Tôi vốn lên kế hoạch tiêu hủy chứng cứ, rồi giết Lâm Quốc Đống. Vụ án sai hai mươi ba năm trước sẽ không ai biết nữa." Lạc Thiếu Hoa nhìn Đỗ Thành, giọng nghẹn ngào, "Tôi chẳng sao, cho dù có bị tuyên án tử hình cũng chẳng sao. Nhưng tất cả đều là do tôi mà ra. Tôi không thể để Mã Kiện phải chịu bất cứ một vết đen nào sau khi chết."

Đỗ Thành thấy trong lòng lạnh buốt. Mấy giây sau, ông giơ nắm đấm lên, giáng mạnh vào cửa xe. Cảm giác đau nhói từ khớp ngón tay khiến mặt ông méo xệch đi, cùng lúc đó, một giọng nói khác ở trong đầu liên tục bảo ông: bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Ông nhìn đồng hồ, khoảng bảy phút nữa, Kỷ Càn Khôn sẽ cho nổ khối thuốc nổ, cùng chết với Lâm Quốc Đống.

Đỗ Thành nhanh chóng hành động. Ông ra lệnh cho cậu cảnh sát trẻ tuổi ngồi trên ghế lái lập tức tháo tấm chắn nắng ra. Tiếp đó, ông lấy trong túi đeo chéo ra một chiếc bút bi, rồi lại xé một tờ giấy trắng trong cuốn sổ ghi chép, ngồi xuống bên cạnh Lạc Thiếu Hoa.

"Nội dung bản ghi chép thông tin mượn xe đó, anh vẫn còn nhớ đúng không?" Ông nhét giấy bút vào lòng Lạc Thiếu Hoa, "Viết ra."

Lạc Thiếu Hoa không hiểu gì, "Cậu định làm gì?"

"Làm chứng cứ giả cho Kỷ Càn Khôn xem." Đỗ Thành cầm lấy tấm chắn nắng cậu cảnh sát trẻ đưa tới, lật lên, lấy con dao găm của cảnh sát ở trong người ra, "Chỉ cần ông ta nộp chiếc điều khiển gây nổ, mọi việc đều dễ giải quyết."

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành lấy dao găm gí vào ngón tay, nặn ra một giọt máu, cẩn thận dính vào mặt sau của tấm chắn nắng. Quay đầu lại nhìn, Lạc Thiếu Hoa vẫn đờ đẫn nhìn tấm chắn nắng trong tay mình, không hề động đậy.

"Mẹ kiếp, anh còn ngây ra đấy làm gì? Mau viết đi chứ?"

"Tấm chắn nắng này bằng nhựa." Lạc Thiếu Hoa cười khổ sở, "Tấm chắn nắng trong tay tôi, mặt sau làm bằng vải không dệt."

"Không sao, Kỷ Càn Khôn đã thấy bao giờ đâu." Đỗ Thành cố gắng kìm nén cơn giận, lau ngón tay, rồi lại giục: "Anh viết nhanh lên đi."

"Nhưng Lâm Quốc Đống đã thấy rồi, cậu có đảm bảo được là hắn sẽ không nói toạc ra không?" Lạc Thiếu Hoa vẫn không động đậy, "Nếu tôi là hắn, phải ra tòa, bị bắn, thì chẳng thà là bị nổ tan tành trong giây lát còn hơn."

"Mẹ kiếp, thế thì phải làm thế nào?" Đỗ Thành nổi điên. Ông túm chặt cổ áo Lạc Thiếu Hoa, liên tiếp lắc giật, "Anh bảo tôi phải làm thế nào! Cứ thế nhìn chỗ này bị nổ tan tành sao? Hả?!"

Bỗng nhiên, cửa chiếc xe Iveco bị kéo ra, Kim Phượng xuất hiện ở bên ngoài xe, mặt đầy lo lắng, phía sau lưng bà còn có Trương Chấn Lương đi cùng.

"Thành, cậu…", Kim Phượng ôm một chiếc túi vải trong lòng, đưa tay kéo cánh tay Đỗ Thành, "Cậu bỏ ông ấy ra."

Đỗ Thành nhìn Kim Phượng, rồi lại nhìn Lạc Thiếu Hoa, đẩy mạnh ông ta vào ghế, còn mình thì ngồi bên cạnh, thở dốc.

Lạc Thiếu Hoa ngây người nhìn vợ, thì thầm: "Sao em đến?"

Kim Phượng không nói gì, bám vào cửa xe, ngắm chồng mình từ trên xuống dưới. Bỗng nhiên, bà giơ tay lên, tát Lạc Thiếu Hoa rất mạnh.

Động tác ấy gần như làm bà kiệt sức, người ngã ngửa ra phía sau. Trương Chấn Lương vội đỡ lấy bà. Lạc Thiếu Hoa cũng thò một nửa người ra, kéo tay áo Kim Phượng.

Kim Phượng hất ông ra, ôm ngực, thở hổn hển. Sau khi hơi thở đã nhịp nhàng trở lại, bà chỉ vào Lạc Thiếu Hoa, run run nói: "Thiếu Hoa, cái tát

https://thuviensach.vn

này, tôi đánh thay con gái và cháu ngoại ông. Ông bỏ lại chúng tôi như thế này, có còn được coi là một người đàn ông không? Có còn được coi là bố và ông không?”

Lạc Thiếu Hoa ầng ậng nước mắt. Ông đưa một tay lên giơ về phía Kim Phượng, “Em, anh…”

Chưa dứt lời, Lạc Thiếu Hoa lại nổ đom đóm mắt, thêm một cái tát nữa của Kim Phượng.

Môi Kim Phượng đã tái nhợt, hơi thở càng gấp gáp, “Cái tát này, em đánh thay Mã Kiện - anh ấy đã nhìn nhầm một người anh em vô tích sự như anh!”

Bỗng chốc, trong xe vô cùng yên lặng.

“Chấn Lương đã nói cho em biết tất cả.” Kim Phượng đưa một tay ra, nhẹ nhàng xoa lên vết tấy đỏ trên mặt Lạc Thiếu Hoa, giọng trở nên dịu dàng, “Mắc sai lầm, thì phải nhận sai. Có gì phải sợ đâu. Mã Kiện đã chết một cách đường đường chính chính vì cứu người. Anh ấy đã không bôi đen hai chữ 'cảnh sát', còn anh thì sao?”

Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, toàn thân run lên bần bật.

“Thiếu Hoa, đừng sợ. Trách nhiệm phải gánh, mình cứ gánh.” Kim Phượng dịu dàng xoa tóc ông, “Đừng sợ các đồng nghiệp già coi thường anh. Cho dù anh có bị xử mấy năm, em và bọn trẻ đều sẽ chờ anh.”

Cuối cùng, Lạc Thiếu Hoa che mắt, bật khóc rất to.

Tiếng khóc xé gan xé ruột âm vang trong buồng xe chật hẹp. Có uất hận, có tuyệt vọng, có cả sự hối hận và hối lỗi sâu sắc. Đỗ Thành sắc mặt u tối, vỗ vào vai Lạc Thiếu Hoa. Trương Chấn Lương nhìn đồng hồ đeo tay, khẽ gọi ông một tiếng.

“Sư phụ…”

Đỗ Thành ngẩng đầu lên, cắn chặt môi, dường như đang đưa ra một quyết định khó khăn.

“Lôi hai đứa bé ấy ra.” Ông khoát tay, “Bảo đội bắn tỉa chuẩn bị sẵn sàng.”

https://thuviensach.vn

“Không cần đâu.” Kim Phượng bỗng quay người, đưa chiếc túi vải trong lòng cho Đỗ Thành.

Đỗ Thành ngây người, vô thức cầm lấy, mở ra, phát hiện thấy bên trong là một chiếc túi hồ sơ bằng bìa giấy kraft viền mép đã bị đốt cháy.

Nhạc Tiêu Tuệ hai tay siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm vào Kỷ Càn Khôn, ngực phập phồng dữ dội.

Câu nói cô vừa nói ra, dường như một mũi tên, trong khoảnh khắc đã đâm thấu tim Kỷ Càn Khôn. Ông chỉ có thể há mồm trợn mắt nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, đầu óc trống rỗng.

Lâm Quốc Đống cũng vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ.

Một lúc lâu sau, cơ thể cứng đờ của cô gái bỗng thả lỏng. Cô lấy tay che mắt, bật ra một tiếng khóc nghẹn ngào.

“Cháu xin lỗi, lão Kỷ. Cháu không nên nói với ông chuyện này.” Nhạc Tiêu Tuệ lắc đầu, giọng vô cùng đau khổ, “Ít nhất cũng không nên nói bây giờ.”

Kỷ Càn Khôn nhìn cô ngơ ngác, rồi lại nhìn Ngụy Quýnh, cuối cùng đưa mắt nhìn Lâm Quốc Đống, dường như muốn xác định xem câu nói đó có phải là ông trực tiếp nghe được không, hay chỉ là mình tưởng tượng ra.

Dần dần, mọi vật trước mắt Kỷ Càn Khôn rõ ràng trở lại, hồn phách xiêu lạc tứ phía cũng đã trở lại. Ông cúi đầu, không dám nhìn Nhạc Tiêu Tuệ lần nữa. Môi run run hồi lâu, mới khó nhọc bật ra được mấy chữ: “Lương Khánh Vân là…”

“Bà ấy là mẹ cháu.” Nhạc Tiêu Tuệ bỏ bàn tay che mắt xuống, nước mắt rơi lã chã, “Tối hôm 27 tháng 10 năm 1992, ông đã giết chết mẹ cháu. Sau đó, chia xác, vứt xác…” Cô chỉ vào Lâm Quốc Đống, “Thủ đoạn gây án giống hệt như hắn.”

Tiếp đó, cô quay đầu về phía Ngụy Quýnh, “Xin lỗi cậu, Ngụy Quýnh. Hôm ở trên sân thượng của thư viện, tớ đã xem trộm những thứ trong túi hồ sơ.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Càn Khôn cũng nhìn về phía Ngụy Quýnh. Ánh mắt cậu thoáng né tránh, rồi rất nhanh chóng chạm vào ánh mắt ông cụ, dũng cảm nhìn lại Kỷ Càn Khôn.

"Cháu…"

"Lão Kỷ, lúc đầu cháu không hề nghi ngờ ông, cháu chỉ là muốn giúp Nhạc Tiêu Tuệ tìm ra hung thủ đã giết chết mẹ cô ấy." Ngụy Quýnh chậm rãi lên tiếng, "Sau đó, cháu dần nhận ra mục đích bắt chước Lâm Quốc Đống của gã hung thủ đó, hoàn toàn không phải là một kiểu sùng bái biến thái, mà muốn nói cho cảnh sát biết, hung thủ đã giết bốn người phụ nữ năm đó, vẫn còn sống."

Ngụy Quýnh bỗng mỉm cười, như thể cảm thấy rất có lỗi, "Sử dụng biện pháp cực đoan như vậy để chỉ ra cho cảnh sát - người cứ ngoan cố, day dứt mãi như vậy, ngoài ông ra, còn có thể là ai cơ chứ?"

Kỷ Càn Khôn ngây người nhìn Ngụy Quýnh, như thể cậu là một người lạ chưa từng gặp bao giờ.

"Cháu hoàn toàn không muốn đi chứng thực suy đoán này. Nhưng, Đỗ Thành đã dạy cháu một cách, có thể căn cứ vào địa điểm vứt xác để suy luận về tuyến đường hung thủ vứt xác, từ đó khoanh vùng khu vực mà hung thủ có khả năng sinh sống." Nét mặt Ngụy Quýnh dần trở nên nghiêm túc, "Nhà ông ở ngay trong phạm vi đó."

Kỷ Càn Khôn cười đau đớn, "Cho nên, cháu đã đến thăm dò ta?"

"Vâng. Qua lần chuyện trò hôm đó, cháu biết rằng ông biết lái xe, càng có thể cảm nhận được ý niệm không thể thay đổi trong lòng ông. Hơn nữa, chắc ông còn nhớ, cháu nói là bỏ quên điện thoại di động, bảo ông đưa chìa khóa phòng để quay lại lấy - thực ra, cháu đã vẽ lại chìa khóa nhà ông." Ngụy Quýnh dừng lại một lát, "Sau đó, cháu đã phát hiện ra chiếc cưa tay ở trên chiếc tủ trong phòng ngủ của ông."

Kỷ Càn Khôn gật đầu, miệng lẩm bẩm, "Thằng nhóc này giỏi…"

"Một hôm sau đó, ông bảo Trương Hải Sinh đưa ông đến nghĩa trang Ngưỡng Long." Ngụy Quýnh tiếp tục nói: "Ông đã mua hai bó hoa ở chỗ mua đồ. Một bó để trước vong linh vợ ông. Bó kia…"

https://thuviensach.vn

Cậu quay đầu về phía Nhạc Tiêu Tuệ, “Để ở trước vong linh một người phụ nữ tên là Lương Khánh Vân.”

Kỷ Càn Khôn im lặng mấy giây, mặt trắng bệch, “Tại sao cháu không tố giác ta ngay?”

Ngụy Quýnh do dự một lúc, “Bởi ý niệm không thể thay đổi trong lòng ông còn chưa thực hiện được. Nếu cháu tố giác ông với cảnh sát ngay lúc đó, có lẽ… có lẽ quá tàn nhẫn.”

“Đúng thế, ý niệm không thể thay đổi, không thể thay đổi.” Kỷ Càn Khôn buông một tiếng thở dài, dường như đang nhấm nháp mấy chữ đó, ánh mắt trở nên vô định, “Lúc đó, ta không có cách nào khác để có thể khiến cảnh sát điều tra lại vụ án, thực sự không còn cách nào.”

Ông hơi cúi đầu, giọng càng lúc càng trầm khẽ, “Ta chỉ có thể dùng thủ đoạn y hệt như vậy để giết một người, mới có thể khiến cảnh sát tin rằng Hứa Minh Lương vô tội, hung thủ vẫn còn sống trên đời. Có điều, Nhạc Tiêu Tuệ, xin cháu hãy tin ta…”

Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, ánh mắt khẩn thiết và chân thành, “Ta không hề cưỡng dâm mẹ cháu, càng không hành hạ bà ấy.”

Cô gái khóc thành tiếng, liên tục lắc đầu, “Ông đừng nói nữa…”

“Ta biết là mình mắc tội tày trời. Nếu không dựa vào ý niệm đó, cho dù là ta không đi đầu thú, thì cũng sẽ tự sát. Hơn nữa, ta đã nhanh chóng bị quả báo.” Kỷ Càn Khôn cúi đầu, nhìn đôi chân hoàn toàn không có cảm giác của mình, “Sau khi ta giết hại mẹ cháu, phải đến nửa năm sau, cảnh sát không hề có động tĩnh gì. Cho nên, ta chỉ còn cách một lần nữa…”

“Ngày 7 tháng 6 năm 1994.” Ngụy Quýnh nhìn ông, “Đúng không?”

“Đúng.” Kỷ Càn Khôn gật đầu, “Ta đã chọn người phụ nữ đó, khi chạy qua đường, chạy về phía cô ấy, một chiếc xe tải đã đâm ngã ta từ phía sau lưng.”

“Mày đáng kiếp!” Lâm Quốc Đống im lặng suốt nãy giờ, đột ngột lên tiếng, “Mày cũng giống như tao!”

https://thuviensach.vn

Điều khiến người ta ngạc nhiên là, Kỷ Càn Khôn không hề phản bác lại hắn. Sau khi suy nghĩ mấy giây, ông lại gật đầu.

“Mày nói đúng. Mày và tao, đều đáng chết.”

Kỷ Càn Khôn lau mắt, trên mặt hiện ra nụ cười, “Ngụy Quýnh, Tiêu Tuệ, được gặp các cháu, không biết là duyên phận, hay là số kiếp. Cho dù thế nào đi chăng nữa, đầu tiên ta muốn nói với các cháu một lời xin lỗi, tiếp đó là lời cảm ơn.”

Ông khẽ gật đầu với họ, “Cháu và Ngụy Quýnh rời khỏi nơi này đi.” Tiếp đó, ông đưa mắt nhìn xuống, ánh mắt dừng lại trên mặt Lâm Quốc Đống, đồng thời giơ chiếc điều khiển phát nổ từ xa, “Chúng ta là hai kẻ đáng chết, đã đến lúc kết thúc tại đây thôi.”

Ngụy Quýnh thất kinh, đang định lên tiếng ngăn lại, thì nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập từ phía sau lưng vọng tới - Đỗ Thành chạy vào.

“Lão Kỷ, đừng làm bừa!” Đỗ Thành đã mồ hôi mồ kê đầy đầu, tay cầm một chiếc túi hồ sơ bằng bìa giấy kraft, viền cháy đen, “Tôi đã lấy được chứng cứ rồi.”

Biến cố đột ngột này khiến cho tất cả những người có mặt ở đó đều ngớ ra. Đặc biệt là Lâm Quốc Đống, mặt hắn bỗng trở nên tái mét, mắt chằm chằm nhìn vào chiếc túi hồ sơ.

Đỗ Thành lấy những thứ trong túi hồ sơ ra, đặt lên trên mặt bàn - là một tờ giấy đã ố vàng và một nắm vải không dệt.

“Những thứ này có thể chứng minh là trong khoảng thời gian xảy ra mỗi vụ án, Lâm Quốc Đống đều lái một chiếc xe bán tải màu trắng đi tìm mục tiêu để ra tay trong đêm. Hơn nữa, trên chiếc xe này có vết máu của một trong những nạn nhân.”

Đỗ Thành không ngừng thở dốc, “Tôi đã phát hiện thấy một ít tóc ở dưới gầm giường Lâm Quốc Đống, trong đó có lẽ có tóc của vợ ông.”

Kỷ Càn Khôn ngây ra nhìn tờ giấy và nắm vải không dệt, nước mắt dần dần tràn mi. Cuối cùng, từng giọt từng giọt rơi lã chã xuống mặt bàn.

Ông ngồi ngả ra ghế, một tay che mặt, đau đớn khóc không thành tiếng.

https://thuviensach.vn

“Cảnh sát Đỗ, Ngụy Quýnh, Tiêu Tuệ…” Giọng nói thổn thức không rõ ràng vọng qua kẽ ngón tay, “Cảm ơn… cảm ơn mọi người.”

Đỗ Thành chợt thấy nhẹ lòng, khoát tay ra hiệu cho Trương Chấn Lương đang đứng ở cửa.

Trương Chấn Lương dẫn mấy cảnh sát bước nhanh đến cạnh bàn, lôi phắt Lâm Quốc Đống mặt tái xám dậy, khóa còng số tám vào tay hắn.

“Lâm Quốc Đống, ông bị nghi ngờ là đã phạm tội cưỡng dâm, tội cố ý giết người và tội cướp giật.” Đỗ Thành nhìn hắn, lớn tiếng tuyên bố, “Ông đã bị bắt.”

Trương Chấn Lương và một cảnh sát khác lôi Lâm Quốc Đống ra ngoài quán cà phê. Lâm Quốc Đống cúi đầu, hai chân kéo lê trên mặt đất, giống như một con chó đã chết. Lúc sắp ra đến cửa, hắn đột nhiên giãy giụa, quay đầu hét về phía Kỷ Càn Khôn: “Bấm đi, cái đồ vô tích sự! Mày là tội phạm giết người!”

Đỗ Thành lạnh lùng nhìn Lâm Quốc Đống bị lôi ra khỏi quán cà phê, biến mất ở phía bên kia dây cảnh giới. Tiếp đó, ông dường như kiệt sức, ngồi phịch xuống ghế.

“Lão Kỷ,” Đỗ Thành lau mồ hôi trên trán, đưa một tay về phía Kỷ Càn Khôn, “Đưa cái điều khiển phát nổ cho tôi - đội phòng chống cháy nổ sẽ vào ngay bây giờ.”

Nhưng, điều khiến ông ngạc nhiên là, Kỷ Càn Khôn dịch chuyển bàn tay cầm chiếc điều khiển phát nổ về phía bên phải, đồng thời, khẽ hất đầu về phía cửa.

“Cảnh sát Đỗ, ông đưa hai đứa bé này ra ngoài đi.” Kỷ Càn Khôn dừng lại một lúc, lại nói thêm: “Lùi ra phía ngoài dây cảnh giới, càng xa càng tốt.”

Đỗ Thành không hiểu ra làm sao cả, “Lão Kỷ, ông lại định làm cái chết tiệt gì?”

Kỷ Càn Khôn không đáp lời ông, mà nhìn về phía Nhạc Tiêu Tuệ, mỉm cười, “Con ạ, thay ta nói lời xin lỗi với bố con. Ta đã hại chết mẹ con, ta phải bị trừng phạt.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành ngớ ra, tiếp đó liền “á” lên một tiếng, mặt thất sắc, “Lão Kỷ, hóa ra ông…”

Chưa dứt lời, Nhạc Tiêu Tuệ đã đưa tay ra, ngăn ông lại.

Cô nhìn thẳng vào Kỷ Càn Khôn, một lúc lâu sau, khẽ lắc đầu.

“Lão Kỷ, ông không đáng chết. Ít nhất, ông không đáng chết như vậy.” Nhạc Tiêu Tuệ cắn môi, dường như đã hạ quyết tâm, “Nếu cháu cho rằng, ông đáng chết, lần thứ hai cạo râu cho ông, cháu đã cứa luôn một nhát.”

Kỷ Càn Khôn bắt đầu khóc thổn thức, “Con ạ, ta…”

“Ông có biết tại sao cháu muốn tiếp cận Lâm Quốc Đống, muốn dụ để bắt hắn không?” Nhạc Tiêu Tuệ quỳ xuống, để tay lên đầu gối lão Kỷ, ngửa mặt nhìn ông, “Cháu muốn ông đi đầu thú.”

Kỷ Càn Khôn nước mắt nhạt nhòa, nhìn lại cô gái. Trong quán cà phê tối mờ, xung quanh người cô gái tỏa ra một thứ ánh sáng mỗi lúc một chói lòa.

“Cháu biết rủi ro sẽ vô cùng lớn, thậm chí có khả năng sẽ mất mạng.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, “Nhưng cháu quyết định phải làm, mà cháu đã ghi lại cả di ngôn.”

Cô lấy điện thoại di động ra, mở kho ảnh, tìm lấy một file ghi hình, nhấn mở.

Trên màn hình, Nhạc Tiêu Tuệ đang đứng trước một bức tường, mặt đỏ rực vì lạnh.

“Ngụy Quýnh, cảnh sát Đỗ, lão Kỷ nữa.” Nụ cười của cô gái hơi gượng gạo, dường như rất căng thẳng, “Nếu mọi người phát hiện ra đoạn băng ghi hình này trong điện thoại di động của cháu, có nghĩa là cháu đã chết trong tay Lâm Quốc Đống.”

Cô gái cụp mắt xuống, rồi lập tức ngước lên, “Đầu tiên cháu phải nói rõ rằng, cháu làm như vậy là hoàn toàn tự nguyện, đừng oán trách bất cứ ai. Nếu có thể, mong mọi người giúp cháu chăm sóc bố cháu và Hạt Đậu Nhỏ - cháu cảm ơn trước nhé.”

Cô gái nở một nụ cười tinh nghịch, rồi nhanh chóng ngưng cười.

https://thuviensach.vn

“Lão Kỷ, những lời tiếp theo đây là dành cho ông, ông lắng nghe nhé.” Ánh mắt cô gái rất tập trung, nét mặt nặng nề, “Cháu biết, là ông đã giết hại mẹ cháu. Nếu nói là cháu không hận ông, hiển nhiên là nói dối. Ông đã hủy hoại cuộc sống của cháu và bố cháu, nếu đưa ông ra pháp trường ngay bây giờ, cháu vô cùng bằng lòng.”

Cô gái đột nhiên dừng lại, quay đầu sang một bên, dường như đang cố gắng kìm nén những giọt nước mắt. Mấy giây sau, cô lại hướng về ống kính, giọng vẫn nghèn nghẹn.

“Nhưng cháu biết nguyên nhân tại sao ông lại làm như vậy. Cho nên, cháu đưa ra một hẹn ước với ông.” Cô gái ghé sát ống kính, nói từng chữ một: “Cháu giúp ông bắt Lâm Quốc Đống. Sau khi thực hiện được tâm nguyện của mình, ông hãy ra đầu thú. Cháu luôn tin rằng, trên thế giới này, ngoài sự công bằng hiện hữu là giết người phải đền mạng, thì còn có pháp luật và trật tự.”

Cô gái nói chậm lại, “Cháu vẫn luôn cho rằng, ông đáng có một cơ hội để đối mặt với những sai lầm mà mình từng gây ra, chứ không phải là trốn chạy.”

Khóe miệng cô gái thoáng hiện ra một nụ cười, thuần khiết như thiên sứ.

“Có lẽ nghĩ như vậy hơi ngốc, nhưng, đó, chính là ý niệm không thể thay đổi của cháu.”

Đoạn băng ghi hình kết thúc.

Đỗ Thành và Ngụy Quýnh im lặng nhìn Nhạc Tiêu Tuệ. Cô, và đốm sáng trong tay, đủ để chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Nhạc Tiêu Tuệ bỏ điện thoại di động xuống, đưa một tay về phía Kỷ Càn Khôn, nụ cười trên gương mặt cô vừa hiền hòa vừa kiên định.

“Lão Kỷ, chúng ta đi nào.”

https://thuviensach.vn

Vĩ thanh

Xuân Muộn

Dương Quế Cầm đột nhiên tỉnh giấc.

Bà bò dậy từ ghế salon, đầu nặng trịch, cảm thấy miệng lưỡi khát khô, tiện tay cầm chiếc cốc trên bàn nước lên, uống một ngụm trà đã lạnh ngắt.

Trong phòng khách không bật đèn, tivi vẫn đang mở. Dương Quế Cầm ngồi trên ghế salon, thẫn thờ một lúc, dần dần sự chú ý bị thu hút vào bản tin thời sự buổi tối đang phát sóng.

"Khoảng 3 rưỡi chiều nay, tại một quán cà phê chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc xảy ra một vụ án cháy nổ, hiện trường không có người bị thương, một số tài sản bị hư hỏng. Được biết, cảnh sát đã đưa nhiều người rời khỏi hiện trường, trong đó có một người là Lâm Quốc Đống, tội phạm giết người bị truy nã đang chạy trốn…"

Dương Quế Cầm cầm điều khiển từ xa lên tắt tivi. Mấy hôm trước, bà đã đọc thấy lệnh truy nã Lâm Quốc Đống trên báo, trong lòng còn cảm thấy khó hiểu. Một người tử tế như thế, tại sao lại bị bệnh tâm thần, rồi lại giết người cơ chứ?

Có khả năng là chưa chữa khỏi hẳn.

Bà cụ không còn tâm trí đâu để suy nghĩ về việc của hắn. Bà ôm chiếc thảm lên, loạng choạng đi về phía phòng ngủ. Bà muốn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bởi vì khi nãy bà đã nằm mơ, nếu giấc mơ ấy tiếp tục, thì tuyệt vời quá.

Trong giấc mơ, con trai bà, Hứa Minh Lương đã về nhà.

Viện kiểm sát nhân dân tối cao nhanh chóng trả lời, đồng ý cho tiến hành điều tra lại vụ án cưỡng dâm giết người hàng loạt hai mươi ba năm trước. Chi cục Thiết Đông thuộc Công an thành phố C đã thành lập ban chuyên

https://thuviensach.vn

án, Đoàn Hồng Khánh làm trưởng ban, Đỗ Thành làm phó trưởng ban. Việc điều tra Lâm Quốc Đống được triển khai toàn diện.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của ban chuyên án, các loại tài liệu chứng cứ nhanh chóng được đưa về, tổng hợp. Trong đó, trong khe sàn nhà dưới gầm giường Lâm Quốc Đống lấy được một số sợi tóc. Qua xét nghiệm DNA, hai sợi trong số đó có thể xác định là của nạn nhân Trương Lam trong vụ án "9.11" năm 1990, một sợi có thể xác định là của Phùng Nam, nạn nhân trong vụ án "7.8" năm 1991. Ngoài ra, trên vách tường gần chiếc ghế salon trong phòng khách nhà Lâm Quốc Đống, phát hiện thấy một vết lau chùi máu được che phủ bằng bột calcium carbonate, sau khi xét nghiệm DNA, có thể xác định là Hoàng Ngọc, nạn nhân trong vụ án "23.6" năm 1991.

Lạc Thiếu Hoa đã cung cấp hai chứng cứ. Một chứng cứ là bản ghi chép thông tin Lâm Quốc Đống mượn một chiếc xe bán tải hiệu Đông Phong màu trắng của đội xe nhà máy mì chính Trúc Xanh từ năm 1990 đến năm 1991. Trong tất cả 17 lần mượn xe được ghi lại, bốn lần vô cùng trùng khớp với thời gian xảy ra vụ án giết người hàng loạt. Chiếc xe bán tải đó đã bị xử lý thải loại, không thể điều tra chứng thực được. Nhưng nhân viên sửa chữa của đội xe năm đó là Lưu Trụ vẫn còn sống, ông ta đã xác định tính chân thực của bản ghi chép thông tin mượn xe đó.

Một chứng cứ khác là tấm chắn nắng trên chiếc xe bán tải màu trắng. Trên lớp vải không dệt ở mặt sau của tấm chắn nắng, cảnh sát lấy được một vết máu nhỏ giọt. Sau khi xét nghiệm DNA, có thể xác định là Lý Lệ Hoa, nạn nhân trong vụ án "14.3" năm 1991.

Lạc Thiếu Hoa cũng cung cấp lời khai, chứng thực rằng chính Lâm Quốc Đống đích thân thừa nhận mình đã gây ra bốn vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể.

Đồng thời, Lạc Thiếu Hoa bị viện kiểm sát khu Thiết Đông thành phố C đưa đi điều tra vì liên quan đến tội cố ý vi phạm pháp luật làm án sai. Do vụ án này đã quá thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự, viện kiểm sát khu Thiết Đông đã quyết định không khởi tố.

https://thuviensach.vn

Ngày 2 tháng 4, Kỷ Càn Khôn ra tự thú với cảnh sát, đồng thời chủ động khai vụ án cưỡng dâm giết người cắt vụn xác "27.10" năm 1992 là do mình gây ra. Sau khi lục soát nhà riêng của Kỷ Càn Khôn, cảnh sát tìm thấy một chiếc cưa tay gói trong giấy báo trên tủ quần áo trong phòng ngủ. Trên cán của chiếc cưa tay lấy được dấu vân tay của Kỷ Càn Khôn. Trên chỗ nối giữa cán cưa với lưỡi sắt và trong lưỡi cưa lấy được vết máu, sau khi xét nghiệm DNA, có thể xác định là bị hại Lương Khánh Vân. Thông tin đã phá được vụ giết người chia xác "27.10" năm 1992 được công bố.

Tiếp đó Kỷ Càn Khôn tố giác việc Trương Hải Sinh phạm tội giúp Điền Hữu Quang cưỡng dâm, đồng thời cung cấp tư liệu là đoạn băng ghi hình làm chứng cứ. Vụ án này đã được tiến hành xử lý riêng.

Do đối tượng tình nghi phạm tội Kỷ Càn Khôn bị tàn tật, không thể tự chăm sóc được bản thân, đồng thời khi kiểm tra, phát hiện ra bệnh phổi biến chứng, viện kiểm sát nhân dân thành phố C quyết định sử dụng biện pháp cho bảo lãnh chờ xét xử đối với ông ta, sau khi nộp tiền bảo lãnh, tạm thời được điều trị tại bệnh viện Nhân dân thứ ba của thành phố C.

Ngày 8 tháng 5, Tòa án nhân dân thành phố C xét xử vụ án Lâm Quốc Đống. Bị cáo Lâm Quốc Đống bị buộc tội cưỡng hiếp, cố ý giết người và cướp giật. Lâm Quốc Đống khai nhận sự thực phạm tội mà cơ quan kiểm sát đã buộc tội. Phiên xét xử diễn ra trong suốt hai ngày, sẽ định ngày tuyên án.

Ngày thứ hai sau khi tạm dừng phiên xét xử, Kỷ Càn Khôn nhận được một đĩa DVD do Trương Chấn Lương gửi tới. Đĩa DVD đã ghi lại toàn bộ quá trình xét xử vụ án Lâm Quốc Đống. Kỷ Càn Khôn xem xong đĩa bằng máy DVD bỏ túi mượn được ở trong phòng bệnh, nét mặt bình tĩnh, không nói gì, nhưng, tối hôm đó, tất cả mọi người ở trong tòa nhà đều nghe thấy một cụ già gọi tên một người phụ nữ tên là "Phùng Nam", suốt cả một đêm không hề ngừng nghỉ.

Mười ngày sau, Tòa án nhân dân thành phố C tuyên án đối với vụ án Lâm Quốc Đống: Lâm Quốc Đống phạm tội cưỡng hiếp, bị xử phạt tử hình, lập tức thi hành, tước quyền lợi chính trị suốt đời; Phạm tội cố ý giết người,

https://thuviensach.vn

bị xử phạt tử hình, lập tức thi hành, tước quyền lợi chính trị suốt đời; Phạm tội cướp giật, bị xử phạt 3 năm tù giam, đồng thời trả khoản phạt 3000 tệ. Quyết định lập tức thi hành mức phạt tử hình. Tại tòa, Lâm Quốc Đống xác nhận sẽ không kháng cáo. Vụ án đã được chuyển cho Tòa án nhân dân tối cao kiểm tra.

Sau khi mẹ của Hứa Minh Lương là Dương Quế Cầm kháng cáo, Tòa án nhân dân cấp cao tỉnh J đã tiến hành xét xử lại, đồng thời thành lập hội đồng mở phiên tòa xét xử. Trong quá trình xét xử, tòa án đã đọc và kiểm tra toàn bộ hồ sơ vụ án và những tài liệu liên quan, đồng thời nghe ý kiến của người kháng cáo, người biện hộ và cơ quan kiểm sát, sau khi hội đồng xét xử hội ý đồng thời giao cho thành viên của ủy ban thẩm phán thảo luận, đưa ra phán quyết như sau: 1. Hủy quyết định xử phạt hình sự số 199 chung thẩm J của Tòa án này (1991) và phán quyết hình sự số 27 sơ thẩm C của Tòa án nhân dân thành phố C; 2. Bị cáo trong các vụ xét xử trước đó là Hứa Minh Lương vô tội.

Người kháng cáo Dương Quế Cầm đã xin nhà nước bồi thường.

Sau đó, trình tự truy cứu trách nhiệm trong vụ án oan sai Hứa Minh Lương được khởi động. Toàn bộ những người có liên quan của các cơ quan công an, viện kiểm sát, tòa án đã tham gia vào quá trình điều tra, xét xử vụ án năm đó đều có lệnh chỉ định phối hợp điều tra. Trong đó có không ít công an và nhân viên công tác tư pháp đã về hưu. Trình tự xin phong tặng danh hiệu liệt sĩ cách mạng cho Mã Kiện, nguyên phó cục trưởng chi cục công an Thiết Đông, người đã từng chủ trì công tác điều tra vụ án, bị đình chỉ. Một cảnh sát họ Đỗ bị ngất xỉu trong quá trình thẩm vấn, trong ngày hôm đó đã được đưa tới cấp cứu ở bệnh viện Nhân dân thứ ba của thành phố C.

Cuối tháng Năm, xuân muộn.

Bầu trời quang đãng, nắng rực rỡ. Nhiệt độ mỗi ngày một tăng lên, cả thành phố hoàn toàn từ biệt mùa đông hiu hắt giá lạnh. Cỏ xanh, áo hoa, thêm vào đó là những gương mặt trẻ trung và cơ thể khỏe mạnh cường

https://thuviensach.vn

tráng khắp mọi nơi, sức sống ngày càng mãnh liệt đang mạnh mẽ sinh sôi trên mảnh đất này.

Kỷ Càn Khôn quay chiếc xe lăn, từ từ đi trong khu vườn của bệnh viện Nhân dân thứ ba. Nắng mặt trời phủ lên người ông, ấm áp dễ chịu. Ông không ngừng hít thở sâu, mùi cỏ xanh lẫn với mùi thơm của đất phảng phất trong mũi, khiến người ta cảm thấy lười biếng khoan khoái, mãn nguyện hài lòng.

Trên một bãi đất trống, một người già mặc quần áo bệnh nhân màu trắng xen với màu xanh đang ngả người dựa vào một chiếc ghế gỗ, nhắm mắt ngủ mơ màng. Trên tay ông vẫn còn cầm một tờ báo đang mở.

Kỷ Càn Khôn nhìn thấy ông, quay mạnh tay, chiếc xe lăn nhanh về phía ông.

“Ông Đỗ!” Kỷ Càn Khôn đi đến chỗ Đỗ Thành, vỗ mạnh vào đầu gối đối phương, “Không sợ bị cảm lạnh à?”

Đỗ Thành mở mắt, thấy là Kỷ Càn Khôn, liền mỉm cười.

“Là ông à.” Ông khó nhọc vươn vai một cái, khiến tờ báo kêu sột soạt, “Mẹ kiếp, đúng là tệ quá rồi, vừa xem báo một tí đã ngủ quên mất.”

Kỷ Càn Khôn nhìn gương mặt vàng quắt và cái bụng phình chướng của Đỗ Thành, hỏi: “Ông thế nào?”

“Không sao, ngày kia làm phẫu thuật.” Đỗ Thành lắc đầu, “Chấn Lương cứ bắt tôi làm, thực ra hoàn toàn vô ích - ông thì thế nào? Hôm qua đã xử chưa?”

“Rồi, tội cố ý giết người và tội có ý đồ gây nổ.” Nét mặt Kỷ Càn Khôn bình thản, dường như đang nói về một sự việc không liên quan đến mình, “Nửa ngày là xong.”

“Ông tố giác Trương Hải Sinh, có thể coi là lập công.” Đỗ Thành nhìn ông ta, “Luật sư biện hộ của ông có nhắc đến không?”

“Hình như có nhắc thì phải, tôi cũng không chú ý lắng nghe.” Kỷ Càn Khôn chỉ vào bụng mình, “Ung thư phổi, kể cả là xử tử hình cho kéo dài thời gian thi hành án thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành im lặng, cúi đầu. Giây lát sau, ông bỗng nhớ ra điều gì đó, ghé sát lại hỏi nhỏ: “Thế thì, bây giờ chắc chắn là ông không có thuốc lá đâu nhỉ?”

Kỷ Càn Khôn ngớ ra, “Cái lão già này, lúc nào rồi, mà vẫn còn muốn hút thuốc?”

“Hì hì, tôi có đấy.” Đỗ Thành cười tinh quái, rồi lấy từ trong túi áo ra một hộp thuốc lá, “Tiếc là chỉ còn hai điếu thôi.”

“Cho tôi một điếu, cho tôi một điếu.” Kỷ Càn Khôn lập tức ngưỡng mộ ra mặt.

Hai ông già chia nhau hai điếu thuốc lá cuối cùng trong hộp thuốc, rồi lại ghé sát vào cùng châm lửa, ngồi đối diện với nhau phì phèo nhả khói.

Kỷ Càn Khôn chỉ hút mấy hơi, mặt đã đỏ tím, tiếp đó liền ho dữ dội. Đỗ Thành thấy thế, vội đấm lưng cho ông. Kỷ Càn Khôn mãi mới hết cơn ho, thở hổn hển, tay vẫn cầm nửa điếu thuốc lá không muốn vứt đi.

“Nhìn ông đấy, thôi vứt đi.” Đỗ Thành cũng thở dốc, vừa cười vừa mắng: “Mẹ kiếp, đúng là lãng phí.”

“Ông còn dám nói tôi?” Khóe miệng Kỷ Càn Khôn rớm máu, ông lau qua loa, rồi chỉ vào bàn tay đang liên tục xoa bụng của Đỗ Thành, “Không chịu được nữa rồi chứ gì?”

“Ừ, lát nữa còn phải đi hút dịch bụng.” Đỗ Thành bĩu môi, nhịp thở cũng trở nên dồn dập, “Một ngày bảy tám lần, phiền phức chết đi được.”

Kỷ Càn Khôn lại rón rén hút một hơi thuốc lá, chậm rãi nhả ra một luồng khói, thẫn thờ nhìn những người đi lại trong sân.

“Ông Đỗ, hai chúng ta đều là người sắp chết rồi.”

“Đúng thế.” Đỗ Thành dựa người vào chiếc ghế dài, động tác lúc nãy gần như khiến ông kiệt sức, “May mà ý niệm ấy trong đầu đã được thực hiện, không còn gì nuối tiếc nữa.”

“Lâm Quốc Đống bị thi hành án vào hôm qua hả?”

“Ừ.” Mắt Đỗ Thành nhắm hờ, giọng mỗi lúc một khẽ, “Tiêm thuốc độc.”

Kỷ Càn Khôn gật đầu, “Đỗ Thành, còn một việc, muốn nhờ ông giúp.”

https://thuviensach.vn

“Ồ?” Đỗ Thành miễn cưỡng mở mắt ra, “Ông cứ nói.”

“Hôm qua, lúc xét xử, gia đình Nhạc Tiêu Tuệ không yêu cầu tố tụng dân sự.” Kỷ Càn Khôn dừng lại một lúc, “Tôi nghĩ, thế nào cũng phải có một chút bồi thường cho con bé và bố nó. Tôi đã viết xong di chúc rồi, toàn bộ tài sản đều để lại cho nó. Nếu có cơ hội, ông khuyên nó, bảo nó nhất định phải nhận.”

“Được.” Đỗ Thành từ từ gục đầu xuống, giọng rất khẽ, gần như không thể nghe thấy.

“Tôi đã nợ nhà nó quá nhiều, mặc dù bồi thường tiền bạc chẳng có ý nghĩa gì, nhưng…” Bỗng nhiên Kỷ Càn Khôn trợn tròn mắt, giọng cũng đột ngột cao lên, “Ông xem, vừa nhắc, hai đứa chúng nó đã đến rồi.”

Đầu bên kia sân, Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đang giẫm lên những bậc kê làm bằng đá rửa trên thảm cỏ ở đằng xa, đi về phía bên này.

“Chà, ông Đỗ, ông bảo trong đoạn băng ghi hình mà Nhạc Tiêu Tuệ ghi lúc đó, liệu có để lại những lời dành riêng cho Ngụy Quýnh không?” Kỷ Càn Khôn nheo mắt cười, “Tôi thấy hai đứa này rất đẹp đôi đấy. Lúc ở trong quán cà phê, biết rõ là có thuốc nổ, mà Ngụy Quýnh vẫn không chịu rời Nhạc Tiêu Tuệ.”

Kỷ Càn Khôn cứ tự nói, hoàn toàn không nhận ra, ở phía chếch sau lưng ông, Đỗ Thành đã nằm lăn ra chiếc ghế dài.

“Nghe nói, sau khi tốt nghiệp, hai đứa nó định thi công chức, làm cảnh sát, tôi thấy rất phù hợp. Nếu không có hai đứa nhỏ, chắc là cũng không phá được vụ án này. Thực sự hy vọng rằng sẽ có cơ hội trông thấy chúng nó mặc trang phục cảnh sát, ông thấy sao…”

Dưới ánh nắng chiều, Kỷ Càn Khôn nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ cười đùa suốt dọc đường, sánh vai nhau bước tới. Chàng trai cầm lấy lẵng hoa quả cô gái đang xách trên tay. Đến một chỗ khoảng cách giữa các bậc đá rửa tương đối lớn, chàng trai liền đưa tay ra, nắm tay kéo cô gái, sau đó không buông ra nữa. Chàng trai vẫn hơi e thẹn, nhưng cô gái lại rất tự nhiên, còn lấy khăn giấy ra đưa cho cậu, ra hiệu cho cậu lau mồ hôi trên trán. Nhìn họ, Kỷ Càn Khôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, mãn nguyện.

https://thuviensach.vn

Trong mắt ông, đôi thanh niên nam nữ này tựa như vầng mặt trời trên đầu mình. Nóng rực, rạng rỡ, mang theo nhiệt độ trường tồn mãi mãi và sức mạnh đủ để chống lại bóng tối. Như là mùa xuân khiến người ta tràn đầy mong đợi. Như là sức sống mới.

Như là hy vọng.

HẾT

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Phần mở đầu

Tự thú

Chương 1

Lần gặp gỡ đầu tiên

Chương 2

Người Cảnh Sát Già

Chương 3

Cửa

Chương 4

Án Cũ

Chương 5

Chốn Nhân Gian

Chương 6

Bạn

Chương 7

Điều Tra

Chương 8

Theo Dõi

Chương 9

Nhà Cũ

Chương 10

Dấu Tay

Chương 11

Tội Phạm Giết Người

Chương 12

Thế Giới Mới

Chương 13

Đón Tết

Chương 14

https://thuviensach.vn

Chứng Minh Là Giả
Chương 15
Đồng Mưu
Chương 16
U Linh
Chương 17
Cô Gái Trong Hoàng Hôn
Chương 18
Cùng Một Bên Của Thế Giới
Chương 19
Sẻ Thông Vàng
Chương 20
Nước Hoa
Chương 21
Sự Thật
Chương 22
Phu Nhân Hồ Điệp
Chương 23
Bí Mật Của Nhạc Tiêu Tuệ
Chương 24
Tâm Nguyện Cuối Cùng
Chương 25
Bóng Dáng Hung Thủ
Chương 26
Cơ Hội
Chương 27
Thất bại
Chương 28
Di Nguyện
Chương 29
Cúng Tế
Chương 30

https://thuviensach.vn

Thức Tỉnh
Chương 31
Bí Mật Của Hai Người
Chương 32
Kẻ Đóng Thế
Chương 33
Ý Niệm Không Thể Thay Đổi
Vĩ thanh
Xuân Muộn

https://thuviensach.vn